Tom CLANCY

cu GRANT BLACKWOOD

VIU sau MORT

Tom Clancy

VIU sau MORT

Traducător: Graal Soft

Titlu original
Dead or Alive

Editura RAO, 2013

1

Infanteriştii – Unsprezece-Bravo, după sistemul Armatei Statelor Unite ale Americii – ar trebui să fie curaţi lună, cu uniforme imaculate şi feţe proaspăt bărbierite, dar sergentul-major Sam Driscoll nu mai era aşa, şi asta se întâmpla de ceva timp. Conceptul de camuflaj implica uneori mult mai mult decât modele BDU. Dar stai, nu mai erau numite aşa, nu? Acum erau numite Uniforme de luptă ale armatei ULA. „Tot dracu' ăla."

Barba lui Driscoll avea zece centimetri, cu suficiente şuviţe albe încât oamenii lui să ajungă să-l numească Moş Crăciun, destul de enervant pentru un bărbat de 36 de ani, dar când cei mai mulţi dintre compatrioţii tăi au, în medie, cu zece ani mai puţin decât tine… Mă rog. Se putea şi mai rău. Puteau să-ţi zică Tataie sau Bunicule.

Şi mai enervat era de părul său lung. Era negru, zburlit şi unsuros, iar barba îi era aspră, de folos în aceste circumstanţe, când părul facial era important pentru a putea sta sub acoperire, iar localnicii nu se deranjau prea des cu tunsorile. Îmbrăcămintea lui avea în întregime caracter local, iar asta era valabil şi pentru echipa sa. Erau cincisprezece. Comandantul lor de companie, un căpitan scos din circuit din cauza unui picior rupt după ce a călcat greşit – ceea ce era suficient pentru a te scoate din joc în acest relief –, stătea pe un deal şi aştepta Chinookul[1] să-l evacueze, împreună cu unul din cei doi medici ai echipei, care rămăsese în urmă pentru a se asigura că nu intră în stare de şoc. Asta îl adusese pe Driscoll la comanda misiunii. Nu-l deranja. Avea mai mult timp petrecut pe teren decât căpitanul Wilson, deşi căpitanul avea diplomă de facultate, iar Driscoll, încă nu. Toate la timpul lor. Trebuia, mai întâi, să supravieţuiască acestei desfăşurări de forţe, după aceea putea reveni la cursurile de la Universitatea din Georgia. „Ce ciudat, gândi el, îi trebuiseră

aproape trei decenii pentru a începe să-i placă la şcoală. Ei bine, la dracu', mai bine mai târziu decât niciodată", conchise Driscoll.

Era obosit, genul ăla de oboseală de te dor creierii şi ţi se macină oasele, o epuizare pe care trupele de asalt o ştiau prea bine. Ştia să doarmă ca un câine pe un bloc din granit, doar cu o puşcă pe post de pernă, ştia să rămână în alertă atunci când creierul şi corpul său ţipau la el să se aşeze. Acum, că era mai aproape de 40 de ani decât de 30, problema era că simţea durerile un pic mai acut decât la 20 şi îi lua de două ori mai mult timp să-şi facă încălzirea de dimineaţă. Pe de altă parte, acele dureri erau compensate de înţelepciune şi experienţă. Învăţase de-a lungul anilor că, în ciuda faptului că era un clişeu, puterea minţii influenţa într-adevăr corpul. Învăţase să blocheze o mare parte din durere, o abilitate utilă atunci când conduci bărbaţi mult mai tineri, pe ai căror umeri bagajele sunt, fără îndoială, mult mai uşoare decât pe ai lui Driscoll. Viaţa e formată din compromisuri, hotărâse el.

Erau de două zile pe dealuri, numai în mişcare, dormind două-trei ore pe noapte. Făcea parte din echipa de Operaţiuni Speciale a Regimentului 75 Trupe de asalt, cu baza permanentă la Fort Benning (Georgia), unde se găsea pentru sergenţi un club cu bere bună la halbă. Dacă închidea ochii şi se concentra, încă îşi putea imagina cum gustă berea rece, dar acel moment trecea repede. Trebuia să stea concentrat în fiecare secundă. Erau la 4500 de metri deasupra nivelului mării, în munţii Hindukush, în această zonă gri care era, în acelaşi timp, Afganistan şi Pakistan, şi totuşi niciuna dintre ele – cel puţin pentru localnici. Liniile de pe hărţi nu însemnau graniţe, ştia prea bine Driscoll, mai ales într-o ţară indiană ca asta. Îşi verifică echipamentul GPS, ca să fie sigur de poziţie, dar latitudinea şi longitudinea nu contau pentru

misiunea lui. Conta doar locul spre care se îndrepta, indiferent unde era situat pe hartă.

Populaţia locală nu ştia mai nimic despre graniţe şi nici nu-i păsa în mod special. Pentru ei, conta din ce trib eşti, din ce familie faci parte şi ce fel de musulman eşti. Aici amintirile durau o sută de ani, iar poveştile chiar mai mult. Iar ranchiuna, şi mai mult de-atât. Localnicii încă se lăudau că strămoşii lor îl alungaseră din ţară pe Alexandru cel Mare, iar unii dintre ei încă îşi mai aminteau numele războinicilor învingători ai lăncierilor macedoneni care cuceriseră până să ajungă aici toate locurile pe unde trecuseră.

Localnicii vorbeau însă, în special, despre ruşi şi despre cât de mulţi dintre aceştia uciseseră, în mare parte prin ambuscadă, pe unii cu cuţitele, faţă-n faţă. Zâmbeau şi râdeau spunând aceste legende transmise din tată-n fiu. Driscoll se îndoia că soldaţii ruşi care reuşiseră să scape din Afganistan râdeau cu gândul la experienţa lor de-acolo. Nu, frate, ăştia nu erau oameni de treabă, ştia el. Erau înfricoşător de duri, căliţi de vreme, de război, de foamete, încercând, în general, să rămână în viaţă într-o ţară care, în cea mai mare parte a timpului, parcă făcea tot posibilul să te omoare. Driscoll ştia că ar fi trebuit să simtă o oarecare simpatie pentru ei. Dumnezeu nu le acordase prea multe şanse şi poate că nu era vina lor, dar nu era nici vina lui Driscoll şi nici problema lui. Erau inamicii ţării lui, iar mai-marii lui arătaseră cu degetul către ei şi ordonaseră „Duceți-vă”, aşa că iată-i aici. Acela era adevărul fundamental al momentului, motivul pentru care era el în acei munţi blestemaţi.

O altă creastă era celălalt adevăr fundamental, mai ales aici, după cum se părea. Merseseră cincisprezece kilometri, aproape tot drumul în pantă şi pe pietre ascuţite şi grohotiş, de când săriseră dintr-un elicopter CH-47 Chinook, o

variantă Delta, singurul la dispoziţia lor, care făcea faţă la altitudinea de-aici.

„Acolo… coama. Cincizeci de metri.”

Driscoll încetini ritmul. El era avangarda, conducând patrula ca plutonier senior la faţa locului, cu oamenii lui risipiţi pe o rază de o sută de metri în spatele lui, în alertă, scrutând peisajul în stânga şi-n dreapta, în sus şi-n jos, cu carabinele M4 gata de atac şi antrenaţi în sectoarele lor de activitate. Se aşteptau să fie câteva santinele pe creastă. Poate că localnicii erau needucaţi, în sens tradiţional, dar nu erau deloc proşti, motiv pentru care trupele de asalt desfăşurau această operaţiune pe timp de noapte, la 01.44 sau două fără un sfert dimineaţa, conform ceasului său digital. Nu era lună pe cer în noaptea asta, iar norii înalţi erau suficient de groşi pentru a bloca licăritul stelelor. „Vreme propice pentru vânătoare”, se gândi el.

Ochii lui erau aţintiţi mai mult în jos decât în sus. Nu voia să facă niciun zgomot, iar zgomotul era făcut de picioare. O blestemată de piatră lovită cu piciorul şi prăvălită îi putea da de gol. Nu putea permite asta, nu? Nu putea să dea cu piciorul la trei zile şi douăzeci şi cinci de kilometri de care fuseseră nevoie pentru a ajunge atât de aproape.

Douăzeci de metri până la coamă. Şaizeci de picioare.

Ochii lui cercetară coama, pentru a vedea orice mişcare. Nimic în apropiere. Încă vreo câţiva paşi mai în faţă, privi în stânga şi în dreapta, cu carabina cu amortizor legănându-i-se la piept, gata de atac, cu degetul sprijinit uşor pe trăgaci, suficient pentru a şti că era acolo.

Era greu să le explice oamenilor cât de dificil era, cât de obositor şi de epuizant – mult mai mult decât o drumeţie de douăzeci şi cinci de kilometri prin pădure –, să fii conştient că ar putea apărea cineva cu un AK-47 în mâini şi cu degetul pe trăgaci, cu selectorul setat pe foc automat, gata să-ţi rupă fundul în două. Oamenii lui ar avea grijă de

o astfel de persoană, dar asta nu l-ar mai ajuta pe el cu nimic, ştia Driscoll. Cu toate acestea, se consola singur, în cazul în care s-ar întâmpla, ar fi şanse ca nici măcar să nu-şi dea seama ce s-a întâmplat. Omorâse suficienţi inamici pentru a şti cum merge treaba: în prima clipă faci un pas înainte, cu ochii cercetând în faţă, cu urechile ciulite, ascultând dacă se apropie vreun pericol… în următoarea, nimic. Moarte. Driscoll ştia regula aici, pe terenurile sterpe, în miez de noapte: încet e rapid. Mişcă-te lent, mergi încet, păşeşte cu grijă. Îi prinsese bine în toţi aceşti numeroşi ani.

Cu doar şase luni în urmă, terminase al treilea în Competiţia celui mai bun soldat din trupele de asalt, Super Bowl-ul trupelor de operaţiuni speciale. Driscoll şi căpitanul Wilson intraseră, de fapt, ca echipa numărul 21. Căpitanul probabil că era supărat din cauza piciorului rupt. Era un soldat destul de bun, se gândea Driscoll, dar o tibie ruptă era o tibie ruptă. Când se rupe un os, nu sunt prea multe de făcut. Un muşchi rupt doare ca naiba, dar se şi reface repede. Pe de altă parte, un os rupt trebuie să se sudeze şi să se vindece, iar asta înseamnă să stai câteva săptămâni culcat pe spate, într-un spital al armatei, înainte ca medicii să te lase să te sprijini din nou pe el. Apoi trebuie să înveţi să alergi din nou, după ce ai reînvăţat să mergi. Tare neplăcut ar fi… Fusese norocos în cariera sa, suferind doar o răsucire de gleznă, o fractură a degetului mic şi un şold învineţit, nimic să-l ţină la pat mai mult de-o săptămână. Nici vorbă să fi fost lovit de glonţ sau să fie zgâriat de vreun şrapnel. Mai mult ca sigur, zeii trupelor de asalt îi zâmbiseră.

Încă cinci paşi…

„Aha, iată-te… Da.” Aşa cum se aştepta, era o santinelă exact unde trebuia să fie. La 25 de metri în dreapta lui. Era un loc tipic pentru o santinelă, deşi omul făcea o porcărie de treabă stând acolo, uitându-se în spate mai ales, probabil plictisit şi pe

jumătate adormit, numărând minutele până avea să scape. Ei bine, plictiseala te poate ucide, şi era pe cale să-l omoare pe tipul ăsta în mai puţin de-un minut, deşi el nici nu şi-ar fi dat seama niciodată. „Doar dacă aş trage pe lângă”, îşi aminti Driscoll, ştiind că n-ar fi făcut aşa ceva.

Se întoarse pentru ultima oară, scanând zona prin ochelarii PVS-17, cu vedere nocturnă. „Nimeni altcineva nu era prin preajmă. Bine.” Se lăsă pe vine, îşi puse carabina pe umărul drept şi îi ţinti urechea dreaptă, îşi controlă respiraţia…

Din dreapta lui, pe un drum îngust, veni un zgomot de piele frecată de piatră.

Driscoll îngheţă.

Făcu o reverificare în gând, poziţionând restul echipei cu ochii minţii. Era cineva pe acolo? Nu. Cea mai mare parte a echipei era răsfirată în spatele lui şi la dreapta. Mişcându-se cu o încetineală exagerată, Driscoll îşi roti capul în direcţia sunetului. Nu se întrezărea nimic prin ochelarii cu vedere de noapte, îşi coborî carabina, punând-o de-a curmezişul pe piept. Privi în stânga. La trei metri depărtare, Collins se ghemuise în spatele unei stânci. Driscoll îi făcu semn: „Sunet din stânga; ia doi oameni”. Collins dădu din cap şi păşi înapoi ca racul, ieşind din raza vizuală. Driscoll făcu la fel, apoi se lăsă pe burtă între doi arbuşti pitici.

Pe cărare se auzi un alt sunet: lichid stropind o piatră. Asta îi aduse un zâmbet pe buzele lui Driscoll. „Chemarea naturii.” Jetul se împuţină, apoi se opri. Paşii o luară la vale. La şase metri, estimă Driscoll, pe după cotul potecii.

Câteva clipe mai târziu, pe drum apăru o siluetă. Mergea fără grabă, aproape leneş. Cu ochelarii, Driscoll putu vedea un AK-47 atârnându-i pe umăr, cu ţeava în jos. Garda continua să se apropie. Driscoll nu se mişcă. Patru metri… trei.

O siluetă se ridică din umbră, pe traseu, şi ajunse în spatele gărzii. O mână apăru peste un

umăr al gărzii, apoi sclipirea unei lame se zări peste celălalt umăr. Collins suci omul la dreapta şi îl trase în jos, la pământ, iar umbrele lor se contopiră. Trecură zece secunde. Collins se ridică, se dădu din drum şi târî garda în afara razei vizuale.

„Eliminare de santinelă făcută ca la carte”, se gândi Driscoll. Lăsând la o parte personajele de film, treaba făcută cu un cuţit era o raritate în meseria lor. Cu toate acestea, era clar că abilitatea lui Collins nu se pierduse.

Câteva clipe mai târziu, Collins reapăru în dreapta lui Driscoll.

Driscoll îşi întoarse atenţia din nou spre santinela de pe creastă. Era încă acolo. Nu se mişcase deloc. Driscoll ridică M4-ul, puse ţinta pe ceafa omului, iar apoi încordă degetul pe trăgaci.

„Uşor, uşor… apăsă…”

Poc. Abia dacă se auzi. Greu de sesizat de la o distanţă de 50 de metri, dar glonţul zbură drept şi tranzită capul ţintei, lăsând în urmă un nor verde de vapori, acesta plecând să-l vadă pe Allah sau pe oricare alt zeu la care se închina; la 20 de ani, crescând, mâncând, învăţând şi, probabil, luptând, ajunsese la un final brusc şi fără niciun avertisment.

Ţinta se prăbuşi lateral, ieşind din raza vederii.

„Ghinion, ţărănoiule, se gândi Driscoll. Dar avem o ţintă mai importantă decât tine în seara asta.”

— Santinelă la pământ, zise încet Driscoll în radioul lui. Dealul e liber. Mergeţi în sus. Păziţi-l bine.

Această ultimă parte nu era neapărat necesară. Nu cu tipii ăştia.

Se uită înapoi, pentru a-şi vedea oamenii mişcându-se un pic mai repede acum. Erau entuziasmaţi, însă nu arătau acest lucru, fiind gata să treacă la treabă. Putea s-o vadă în postura lor, în

economia de mişcări care îi deosebea pe adevăraţii puşcaşi de aspiranţi şi de cei care vin şi pleacă, abia aşteptând să se întoarcă la viaţa civilă.

Obiectivul lor real putea fi acum la mai puţin de 100 de metri distanţă, iar ei munciseră din greu în ultimele trei luni ca să-l captureze pe nemernicul ăsta. Căţăratul pe munte e considerat distracţie poate doar de nebunii ăia obsedaţi de Everest şi K2. Chiar şi aşa, asta era o parte a meseriei şi o parte a misiunii lor actuale, astfel încât toată lumea înghiţea în sec şi continua să se mişte.

Cei cincisprezece oameni formară câte trei echipe de foc, fiecare cu câte cinci puşcaşi. Una dintre acestea urma să stea aici cu armamentul greu – aduseseră două mitraliere M249 SAW (Squad Automatic Weapon), pentru foc de acoperire a celorlalţi. Nu ştiam despre câţi este vorba, iar SAW putea echilibra situaţia. Sateliţii pot oferi doar unele informaţii; unor variabile trebuie să le faci faţă pe măsură ce apar. Toţi oamenii lui cercetau stâncile, în căutarea vreunei mişcări. Orice mişcare. Fie şi doar un tip rău venit să-şi facă nevoile. La această lizieră de pădure era o şansă de nouăzeci la sută ca persoana pe care o întâlneşti să fie un tip rău. Le-ar fi făcut treaba mult mai uşoară, se gândi Driscoll.

Mişcându-se chiar mai lent acum, urmări în continuare, cu ochii aţintiţi la picioare, fiecare nuia sau piatră care se putea rostogoli, apoi înainta, cercetând, cercetând… Acesta era un alt beneficiu al înţelepciunii, să ştii cum să-ţi ţii în frâu entuziasmul de a fi atât de aproape de ţintă, se gândi el. Aici greşesc de multe ori începătorii şi cei morţi, crezând că partea cea mai grea a trecut şi că obiectivul lor e atât de aproape. Şi asta, ştia Driscoll, se întâmplă când bătrânul Murphy, din faimoasa Lege a lui Murphy, se furişează, de obicei, în spatele tău, te bate pe umăr şi-ţi face o surpriză urâtă. Anticiparea şi speranţa sunt feţele

mortale ale aceleiaşi monede. Fiecare, în doza corectă, la momentul nepotrivit, te poate ucide.

„Totuşi, nu şi de data asta. Nu pe nenorocita mea de tură.” Şi nu cu o aşa echipă bună, ca a lui.

Driscoll văzu conturul dealului la nu mai mult de trei metri distanţă, se ghemui îndreptându-se spre el, având grijă să-şi ţină capul plecat, ca nu cumva să devină o ţintă tentantă pentru vreun ţăranoi vigilent. Se târî ultimii metri pe burtă, apoi se aplecă, sprijinindu-se cu mâna de stâncă, şi îşi întinse gâtul în sus.

Şi iată… Peştera.

2

— Nivel scăzut de combustibil, clanc, clanc, nivel scăzut de combustibil, anunţa vocea generată de computer.

— Ştiu, ştiu, mormăi pilotul în replică.

Vedea informaţiile necesare pe instrumentul său/panoul de afişaj CRT[2]. Becul calculatorului principal, care semnaliza probleme, lumina intermitent de cincisprezece minute. Traversaseră coasta canadiană cu zece minute în urmă şi se uitau în jos la ceea ce, în lumina zilei, putea fi un teren verde acoperit cu copaci pipernciţi. Dacă nu cumva era dat peste cap sistemul de navigaţie, aveau să vadă, în curând, nişte lumini. Oricum, survolau uscatul, ceea ce era o uşurare.

Vânturile nord-atlantice erau mult mai aspre decât se preconizase. Cea mai mare parte a traficului de noapte se îndrepta spre est în acest moment al zilei, iar acele aeronave cărau mult mai mult combustibil decât un Dassault Falcon 9000. Combustibil care să ajungă pentru încă douăzeci de minute. Cu zece minute mai mult decât aveau nevoie. Viteza lor în zbor indica puţin peste 500 de noduri, altitudinea era de 7600 de metri şi scădea.

— Acces Gander, spuse el în microfonul radioului său, sunt Hotel 079 Mike Foxtrot, gata de alimentare, terminat.

— Mike Foxtrot, veni răspunsul, Gander aici. Curenţii de aer sunt calmi. Recomand pista 2-9 pentru o aterizare normală.

— Curenţi calmi? observă copilotul. La naiba!

Abia trecuseră prin ceva mai mult de o sută de noduri de rafale de apă luate în bot în trei ore de oscilaţii minore, deloc rău la 12500 de metri, dar încă vizibile.

— E un zbor pe furtună cam cum îmi place mie.

— Mai ales cu vânturi ca astea, răspunse pilotul. Sper că motoarele funcţionează cu benzină puţină.

— Suntem în regulă la vamă?

— Ar trebui să fim. Am făcut CANPASS[3] şi avem liber în Moose Jaw. Se fac acte de imigraţie acolo?

— Mda, bine.

Amândoi ştiau mai bine. Acest zbor avea să fie un pic mai neobişnuit de la Gander până la destinaţia finală. Dar ei erau plătiţi pentru asta. Şi rata de schimb euro-dolar ar fi fost în favoarea lor. Mai ales cu dolarii canadieni.

— Văd luminile. Încă cinci minute, zise copilotul.

— Am înţeles, pista e la vedere, zise pilotul. Flapsurile.

— Flapsurile coboară la zece.

Copilotul lucra la butoane şi putură auzi scheunatul motoarelor electrice întinzând flapsurile.

— Să trezesc pasagerii?

— Nu. De ce să te deranjezi? decise pilotul.

Dacă el îşi făcea treaba bine, ei n-aveau să observe nimic până la accelerarea pentru următoarea decolare. După ce îşi câştigase galoanele şi douăzeci de mii de ore cu Swissair, se pensionase şi-şi cumpărase propriul Dassault Falcon folosit pentru a-l închiria milionarilor şi miliardarilor din Europa şi din întreaga lume. Jumătate dintre oamenii care-şi permiteau serviciile lui alegeau să meargă în aceleaşi locuri: Monaco, insula Harbor din Bahamas, Saint-Tropez, Aspen. Faptul că actualul său pasager nu mergea în niciunul dintre aceste locuri era ceva curios, dar cât timp era plătit, pe el destinaţia nu-l interesa.

Au coborât la 3000 de metri. Luminile pistei erau uşor de văzut, o bandă dreaptă în întuneric, care găzduise odată o aripă a interceptorilor F-84 ai Forţelor Aeriene ale Statelor Unite ale Americii.

1500 de metri în coborâre.

— Flapsurile la 20.

— Am înţeles. Flapsurile la 20, confirmă pilotul.

— Schimbătorul, ceru apoi, iar copilotul se întinse către pârghii.

Când uşile de aterizare se deschiseră şi flapsurile coborâră, vâjâitul aerului se auzi în cabină. 90 de metri.

— Jos şi blocate, răspunse copilotul.

— 30 de metri, zise vocea computerului.

Pilotul îşi încordă braţele, apoi le relaxă, îndreptând aeronava în jos, uşor, uşor, alegând locul potrivit pentru a ateriza. Numai simţurile şale antrenate au putut să-i spună când a atins Falcon cei 10 m^2 de beton. Activă frânele, şi avionul încetini. O camionetă cu lumini intermitente îi arătă unde să meargă şi pe cine să urmeze, îndreptându-se către locul unde aştepta camionul cu combustibil.

Erau la sol de douăzeci de minute. Un ofiţer de la imigrare îi interogase prin radio şi stabilise că nu există schimbări în datele CANPASS. Afară, şoferul cisternei cu combustibil deconectase furtunul şi asigurase supapa de combustibil.

„Bine. Am terminat aici, gândi pilotul. Acum, să trecem la a doua etapă dintre cele trei ale zborului."

Falcon rulă înapoi spre capătul de nord al pistei, parcurgând lista de verificare pentru predecolare, aşa cum făcea întotdeauna după ce aştepta în capătul pistei. Accelerarea merse fără probleme, apoi se ridicară roţile, apoi flapsurile, urmate de decolare. Zece minute mai târziu erau la 11000 de metri înălţime, altitudinea alocată iniţial de Centrul din Toronto.

Zburau spre vest, la 0,81 mach – aproximativ 520 de noduri sau 960 km/h viteză adevărată în aer – cu pasagerii adormiţi la pupa, în timp ce motoarele înghiţeau combustibil la o rată fixă de 500 de litri pe oră. Transponderul aeronavei transmitea viteza şi altitudinea către radarele de

control al traficului aerian. În afară de asta nu era nevoie de niciun fel de trafic radio. Pe o vreme mai aspră puteau să solicite o altă altitudine, probabil mai mare, pentru un zbor mai confortabil, dar turnul de control din Gander avusese dreptate. Trecând prin frontul atmosferic rece care se opusese zborului lor în Newfoundland, ar fi putut să nu simtă altă mişcare decât vuietul mut al motoarelor cu reacţie care erau agăţate pe coadă. Pilotul şi copilotul nu vorbeau prea mult. Zburaseră împreună suficient de mult cât să-şi ştie toate glumele şi, la un astfel de zbor lipsit de evenimente, nu era nevoie să schimbi informaţii.

Totul fusese planificat până în cel mai mic detaliu. Amândoi se întrebau cum or arăta insulele Hawaii. Se gândeau cu nerăbdare la apartamentele duble din hotelul Royal Hawaiian şi la un somn lung care să alunge inevitabilul efect al decalajului de fus orar, care sigur urma să-i însoţească în cele zece ore în plus de zi pe care aveau să le experimenteze. Ei bine, amândurora le plăcea să tragă un pui de somn pe o plajă însorită, iar vremea în Hawaii se anunţa, ca de obicei, monoton de perfectă. Planificaseră o escală de două zile înainte de a se întoarce în est, în localitatea lor de baştină de dincolo de Geneva, fără pasageri pentru acea cursă.

— Moose Jaw, în patruzeci de minute, observă copilotul.

— E cazul să mă întorc la muncă, bănuiesc.

Planul era simplu. Pilotul intra pe radioul HF – o piesă din Al Doilea Război Mondial – şi chema Moose Jaw, anunţându-şi apropierea şi aterizarea timpurie, plus timpul estimat de sosire. Moose Jaw prelua informaţiile din sistemele de control din zonă şi identifica pe ecranul radarului caracterele alfanumerice ale transponderului.

Dassault începu să piardă altitudine pe o abordare absolut normală, care fu consemnată în mod corespunzător de către Centrul din Toronto.

Ora locală era 03.04 sau Zulu-04.00, în cinstea meridianului Greenwich care le plasa destinaţia la patru ore spre est.

— Iată-le, anunţă copilotul.

Luminile de semnalizare ale Moose Jaw apărură pe terenul întunecos de sub ci.

— Altitudine 3650 de metri, în scădere cu 300 metri/minut.

— Stai lângă receptor, ordonă pilotul.

— Am înţeles, răspunse copilotul.

Transponderul era instalat chiar de către echipajul de zbor.

— 2000 de metri. Flapsurile?

— Lasă-le! ordonă pilotul.

— Am înţeles. Pistă la orizont.

Cerul era senin, iar luminile de semnalizare ale Moose Jaw licăreau în văzduhul lipsit de nori.

— Moose Jaw, aici Mike Foxtrot, terminat.

— Mike Foxtrot, Moose Jaw, terminat.

— Moose Jaw, mecanismul de acţionare nu vrea să coboare. Vă rugăm să aşteptaţi. Terminat.

Această notificare îi trezi pe oameni.

— Am înţeles. Declari situaţie de urgenţă? Terminat, fu întrebat imediat prin radio.

— Negativ, Moose Jaw. Verificăm partea electrică. Stai pe recepţie.

— Am înţeles, stau pe recepţie.

Doar o urmă de îngrijorare în glas.

— Bine, zise pilotul către copilotul său. Vom ieşi din bătaia radarului la mai puţin de 300 de metri.

Mai trecuseră prin aşa ceva, desigur.

— Altitudine 000, încă în coborâre.

Pilotul trase dreapta. Asta pentru a produce o schimbare în cursul de apropiere al radarului Moose Jaw, nimic serios, totuşi o schimbare. Cu altitudinea în scădere, putea părea interesant pe benzile radarului, dacă i-ar fi păsat cuiva să

verifice, ceea ce era greu de crezut. Un alt impuls luminos pierdut în spaţiul aerian.

— 600 de metri, zise copilotul.

Atmosfera era un pic mai turbulentă la o altitudine mai mică, dar nu atât de tare cum avea să fie mai târziu.

— 450. Poate ar fi bine să reglezi viteza de coborâre.

— Ai dreptate.

Pilotul împinse maneta pentru a reduce unghiul, astfel încât să poată zbura la 300 de metri faţă de nivelul solului. Era suficient de jos pentru a crea agitaţie la sol, la Moose Jaw. Deşi Dassault nu era detectabil, cele mai multe radare civile vedeau, în primul rând, semnalele transponderului şi nu o perturbare a semnalului. În aviaţia comercială, un avion pe radar nu era nimic mai mult decât un semnal teoretic pe cer.

— Mike Foxtrot, Moose Jaw, spune altitudinea, terminat.

Făceau asta de ceva vreme. Echipa locală a turnului era neobişnuit de vigilentă. Poate că zburaseră într-un exerciţiu de antrenament, se gândi pilotul. Era rău, dar nu o problemă majoră.

— Pilotul automat dezactivat. Controlez manual zborul.

— Pilotul preia comanda, răspunse copilotul.

— OK, luping dreapta. Opreşte transponderul, comandă pilotul.

Copilotul îi tăie curentul electric pentru transponder.

— Oprit. Suntem invizibili.

Asta atrase atenţia la Moose Jaw.

— Mike Foxtrot, Moose Jaw. Spune altitudinea. Terminat, ceru vocea pe un ton mai crispat.

Apoi o a doua cerere.

Falcon îşi încheie bucla spre nord şi urmă cursul 2-2-5. Terenul de jos era plat, iar pilotul fu ispitit să reducă altitudinea la 150 de metri, dar decise să

n-o facă. Nu era nevoie. Conform planului, aeronava tocmai se evaporase de pe radarul Moose Jaw.

— Mike Foxtrot, Moose Jaw. Spune altitudinea, terminat!

— Pare enervat, observă copilotul.

Nu-l condamn.

Transponderul pe care tocmai îl închiseseră era al altui avion, probabil parcat în hangarul său din afara Soderhamn (Suedia). Acest zbor costase cursa lor specială cu şaptezeci de mii de euro în plus, dar echipajul elveţian de zbor înţelesese că aduce bani, iar ei nu transportau droguri sau altceva de genul ăsta. Pe bani sau nu, pentru marfa asta nu merita să-şi bată capul.

Moose Jaw era acum la de kilometri în spatele lor şi micşorară viteza la 11 km/minut, conform radarului Doppler al avionului. Pilotul ajustă maneta, pentru a compensa vântul de travers. Calculatorul de lângă genunchiul său drept măsură abaterea, iar aparatul ştia exact unde merg.

Măcar o parte din drum.

3

Arătau altfel decât în imagini – întotdeauna fusese aşa –, dar erau în locul potrivit, asta-i sigur. Simţi cum se topeşte epuizarea, înlocuită de o anticipare concentrată.

Zece săptămâni mai devreme, un satelit al CIA dăduse peste o transmisie radio de aici şi un altul făcuse o fotografie, pe care Driscoll o avea acum în buzunar. Asta era, fără îndoială. O formaţiune triunghiulară de roci în vârf identifica locul. Nu era o decoraţiune, în ciuda faptului că părea făcută de cineva, ci mai degrabă o urmă lăsată de ultimul ansamblu de gheţari din această vale.

Dumnezeu ştia cu câte mii de ani în urmă. Probabil aceeaşi topire a gheţarilor care sculptase triunghiul ajutase la alezarea peşterii. Sau, mă rog, la procesul prin care s-au format peşterile. Driscoll nu ştia şi nu-i păsa în mod special. Unele dintre ele erau destul de adânci, de câteva sute de metri, găuri perfecte pentru a te ascunde în ele. Dar din aceasta fusese emis un semnal radio. Iar asta o făcea specială.

Al naibii de specială. Washingtonului şi celor de la Langley le luase mai mult de-o săptămână să localizeze acest loc, dar fuseseră grozav de atenţi să ducă treaba la bun sfârşit. Aproape nimeni nu ştia despre această misiune: Mai puţin de treizeci de oameni în total, iar cei mai mulţi dintre aceştia erau la Fort Benning. Unde era clubul sergenţilor. Unde el şi echipa lui se vor întoarce în mai puţin de patruzeci şi opt de ore. Cu voia lui Dumnezeu – *inshallah*, aşa cum spuneau oamenii din zonă. Nu atât religia lui, cât sentimentul avea logică. Driscoll era metodist, dar asta nu-l împiedica să bea câte o bere din când în când. Însă era, în primul rând, soldat.

„OK, cum facem asta?” se întrebă el. Dur şi rapid, desigur, dar cum se face dur şi rapid? Transporta o jumătate de duzină de grenade. Trei adevărate şi trei asurzitoare, M84. Cele din urmă

erau învelite în plastic în loc de oţel, cu un puternic zgomot al explozivilor, realizate dintr-un fel de amestec de magneziu şi amoniu, strălucitoare ca soarele, pentru a-i zăpăci şi orbi pe cei aflaţi în apropiere. Din nou, chimia şi fizica lucrurilor nu-l prea interesau. Făceau o treabă al naibii de bună, şi doar asta conta.

Trupele de asalt nu intrau în jocul luptelor corecte. Acestea erau operaţiuni de luptă, nu Jocurile Olimpice. Puteau acorda primul ajutor oricăruia dintre băieţii răi care supravieţuiau, dar acesta era maximumul la care se ajungea, şi asta doar pentru că supravieţuitorii aveau tendinţa de a fi, într-o oarecare măsură, mai vorbăreţi decât morţii. Driscoll se uită din nou la intrarea peşterii. Cineva stătuse chiar în acel loc pentru a da un telefon prin satelit, iar un satelit RHYTHM de spionaj îl interceptase, un satelit KEYHOLE îi marcase poziţia, iar misiunea lor fusese autorizată de însuşi SOGOM. Rămase în continuare nemişcat, lângă o stâncă mare, destul de aproape încât silueta lui să se contopească cu aceasta. Înăuntru nu era nicio mişcare evidentă. Nu era surprins. Chiar şi teroriştii trebuie să doarmă. Iar asta era în avantajul lui. Chiar foarte bine, de fapt. 10 metri. Se apropie cu mişcări care ar fi părut comice pentru neiniţiaţi, mişcări exagerate în sus şi în jos ale picioarelor şi ale tălpilor, având grijă să nu lovească vreo piatră. Apoi ajunse acolo. Se lăsă pe un genunchi şi se uită înăuntru. Aruncă o privire peste umăr, pentru a se asigura că restul echipei era răsfirată. N-avea de ce să-şi facă griji în privinţa asta. Totuşi, Driscoll simţi că se răscoleşte stomacul. Sau era de vină frica? Teama că o va da în bară, teama că se va repeta istoria. Teama că oamenii lui vor fi ucişi.

În urmă cu un an, în Irak, predecesorul căpitanului Wilson, un sublocotenent fără experienţă, planificase o misiune de vânătoare a insurgenţilor de-a lungul malului sudic al lacului

Buhayrat Saddam, la nord de Moşul, iar Driscoll fusese de acord. Problema era că tânărul locotenent era mai interesat de completarea unui raport strălucit decât de siguranţa trupelor sale de asalt. În ciuda sfatului lui Driscoll, la lăsarea nopţii, îşi divizase echipa să flancheze un complex de buncăre, dar, aşa cum se întâmplă de obicei, planul făcut în grabă n-a supravieţuit primului contact cu inamicul, în acest caz o întreagă companie de foşti soldaţi din armata loială lui Saddam, care au încercuit şi au măcelărit echipa tânărului locotenent înainte de a-şi întoarce atenţia asupra lui Driscoll şi a oamenilor lui. Retragerea a durat o bună parte din noapte, până când Driscoll şi alţi trei soldaţi şi-au croit, în cele din urmă, drum înapoi de-a lungul Tigrului şi în raza de acoperire a unei baze militare.

Driscoll ştia că planul locotenentului avea să se transforme într-un dezastru. Dar se opusese el cu tărie? Dacă l-ar fi sfătuit… Ei bine. Asta era întrebarea care-l bântuise tot anul. Şi acum aici, din nou pe teritoriu indian, dar de data aceasta toate deciziile – bune, rele, dezastruoase – erau ale lui.

„Stai cu ochii pe minge, îşi spuse Driscoll. Fii concentrat la joc.”

Făcu un alt pas înainte. Încă nimic. Locuitorii paştuni din zonă puteau fi duri, erau al naibii de duri, aflase Driscoll, dar nu fuseseră instruiţi decât să ţintească un obiect cu puşca şi să apese pe trăgaci. Probabil că era cineva de pază la intrarea în peşteră. Văzuse nişte mucuri de ţigară prin apropiere. Poate că fusese aici o santinelă şi rămăsese fără ţigări. „Prost obicei, ţărănoiule, se gândi Driscoll. Proastă acoperire.” Încet, cu atenţie, pătrunse înăuntru.

Ochelarii lui cu vedere nocturnă erau mană cerească. Peştera era dreaptă pe aproximativ 15 metri, cu pereţi aspri, în mare parte ovală în secţiunea transversală. Nicio lumină. Nici măcar

un licăr, dar văzu un drum care ducea spre dreapta, iar Driscoll urmărea orice urmă de lumină. Pe jos, culoarul era curat. Asta îi spunea multe sergentului: cineva locuise aici. Au primit informaţii serioase. „Nu încetează niciodată să apară miracole?” se gândi Driscoll. Foarte adesea, aceste expediţii de vânătoare nu scoteau nimic la iveală, în afară de nişte ascunzişuri şi de o grămadă de soldaţi de intervenţie iritaţi, ţinându-se de sculă.

„O fi peştera bună?” Nu şi-a permis de multe ori să se gândească la astfel de scenarii. „N-ar fi nemaipomenit? se gândi Driscoll pentru o clipă. Ditamai prada.” Înlătură acest gând. Dimensiunea prăzii nu schimba modul în care îşi făceau treaba.

Tălpile cizmelor lui erau flexibile. Mai uşoare pentru picioare, dar, şi mai important, silenţioase. Îşi trase carabina M4 mai aproape de umăr. Îşi lăsase rucsacul afară. Greutatea suplimentară sau mărimea lui l-ar fi încurcat în interiorul peşterii. Driscoll nu era exagerat de mare. Avea cam 1,80 metri, 80 kilograme, era suplu şi atletic, cu ochii albaştri iscoditori. Doi soldaţi, veneau la câţiva metri în spatele lui şi, deşi îi auzeau respiraţia prin radioul pe care îl aveau cu toţii, el nu scotea niciun sunet. Doar semnale făcute cu mâna, prin care transmitea numeroase informaţii.

Mişcare. Cineva venea spre ei.

Driscoll se lăsă pe un genunchi.

Zgomotul paşilor se apropia. Driscoll ridică pumnul stâng, spunându-le celor din spatele lui să se lase în jos, în timp ce el săltă carabina. Paşii erau fireşti. Cei care trădează neliniştea sună diferit pentru nişte urechi antrenate. Individul ăsta era ca la el acasă şi se simţea bine acolo. Ei bine, ghinionul lui. În spatele lui, se auziră pietricele căzând şi Driscoll ştiu sursa; o păţise şi el altădată: o alunecare de bocanc. Îngheţă. De după colţ, paşii se opriră. Trecuseră zece secunde, apoi douăzeci.

Timp de treizeci de secunde nimic nu se mişcă. Apoi paşii începură să se audă din nou. Tot fireşti.

Driscoll duse M4-ul la umăr şi când dădu colţul văzu un pifan. Un moment mai târziu, îi priponi două gloanţe în piept şi un al treilea în frunte şi se trânti la pământ fără să scoată niciun sunet. Era mai în vârstă decât cel de-afară, poate 25 de ani, cu o barbă de om matur, văzu Driscoll. „Ghinionul tău." Driscoll se grăbi, păşi pe lângă cadavru şi o luă la dreapta, apoi se opri să-şi aştepte tovarăşii. Putea vedea în faţă la încă vreo şase metri. Nu se zărea nimic. „Continuaţi." Cât de adâncă este peştera? Greu de spus în clipa asta. Strânse arma în mâini.

Se vedea mai multă lumină în faţă, pâlpâind. Lumânări, probabil. Poate că pifanii aveau nevoie de o lumină de veghe, la fel ca micuţii lui Driscoll. Podeaua peşterii era tot fără pic de mizerie. Cineva curăţase locul ăsta. De ce? se întrebă Driscoll. Cu cât timp în urmă?

Continuă să meargă.

Următoarea cotitură era la stânga, un viraj superficial în roca de calcar, iar la următorul viraj, o lumină puternică, relativ vorbind. Fără PVS-17 ar fi fost doar o licărire.

Atunci auzi zgomot. Cineva sforăia. Nu prea departe, în faţă. Driscoll nu se mişca repede, dar acum încetini şi mai mult. Era momentul să fie atent. Se apropie de cotitură, cu arma în faţa lui, luă curba încet, încet, încet.

Acolo. Asta căuta. Cherestea semifabricată. Buşteni de 2/4 neprelucraţi, iar ăştia nu cresc aşa în pământ. Cineva îi cărase aici din lumea civilizată, iar acel cineva folosise un ferăstrău pentru a-i tăia şi a-i modela la dimensiunea potrivită.

Era al naibii de sigur că locuia cineva aici şi nu era doar o ascunzătoare temporară. Asta dădea peştera de gol foarte bine.

Începu să fie surescitat, încât simţea furnicături în burtă. Nu se întâmpla prea des sergentului-major (E-8) Sam Driscoll. Cu mâna stângă le făcu semn tovarăşilor săi să se apropie. Strânseseră rândurile la distanţă de trei metri şi îi ascultară comanda.

Paturi supraetajate. Pentru aşa ceva era cheresteaua. Se vedeau opt dintre ele. Toate erau ocupate. Şase paturi, şase pifani. Unul părea să aibă saltea din plastic, gonflabilă, pe care o poţi cumpăra de la Mountain Gander. Pe podea era o pompă de picior. Oricine ar fi fost posesorul, îi plăcea să doarmă confortabil.

„OK. Acum ce urmează?” se întrebă. Nu se întâmplase de prea multe ori să nu ştie ce să facă şi, mai des, să nu fie sfătuit de comandantul său de companie în momente ca acestea, dar căpitanul Wilson era blocat pe un deal, la 16 kilometri în spatele lor. Acest incident îl adusese pe Driscoll la conducere şi se simţea nespus de singur. Ba mai rău, nici nu era ultima încăpere. Peştera continua. Nu se ştia cât de departe. „Rahat.”

Înapoi la muncă.

Se aplecă în faţă. Intenţiile sale erau destul de simple şi, în acest scop, avea un amortizor de zgomot pentru pistolul lui. Îl scoase acum din toc. Mergând înainte, îl ochi pe primul om care dormea. Lipi Beretta de capul omului şi trase primul glonţ. Amortizorul îşi făcu treaba. Sunetul mecanismului pistolului se auzi mult mai tare decât împuşcătura în sine. Auzi chiar şi cămaşa de alamă a cartuşului căzând pe podeaua de piatră, cu zăngănitul ei neînsemnat, ca al unei jucării. Orice ar fi visat tipul, acum era al naibii de real. Tipii care dormeau pe patul de jos muriră în acelaşi mod.

Lui Driscoll îi trecu fulgerător prin minte că în civilie această faptă ar fi fost considerată crimă pură, dar asta nu-l îngrijora. Tipii ăştia se aliaseră cu cei care provocaseră război în ţara lui şi era

vina lor că nu puseseră suficienţi oameni de pază. Lenea are consecinţe, iar războiul are reguli care se întorc împotriva celor care le încalcă. În decurs de trei secunde, oamenii rămaşi fură trimişi pe lumea cealaltă. Poate că aveau să aibă parte de fecioarele promise.

Driscoll nu ştia. Nici nu-i păsa în mod special. Nouă băieţi răi morţi. Merse mai departe. În spatele lui, doi puşcaşi îl urmau, nu imediat lângă el, dar îndeajuns de aproape, cu pistolul în teacă, carabina M4 în cealaltă parte, pentru acoperire, aşa cum scria la carte. La câţiva metri înainte, peştera cotea spre dreapta. Driscoll continuă să meargă, oprindu-se doar pentru a respira. Alte paturi, văzu el. Încă două.

Dar niciunul dintre acestea nu era ocupat. Peştera continua. Fusese într-o grămadă de peşteri asemănătoare. Câteva se întindeau pe cel puţin 300-400 de metri. Cele mai multe, nu. Unele erau cât un dulap, dar asta nu era una dintre ele. Auzise că în Afganistan unele grote ţineau aproape la nesfârşit, prea lungi pentru ca ruşii să le cucerească, în ciuda presiunilor, ajungându-se inclusiv la umplerea lor cu motorină şi aprinderea unui chibrit.

Poate că benzina ar fi fost mai bună aici, se gândi Driscoll. Sau poate explozibilii. Afganii erau destul de duri, iar celor mai mulţi dintre ei nu le era teamă de moarte. Driscoll nu întâlnise niciodată astfel de oameni până să ajungă în această parte a lumii. Dar au murit, la fel ca toţi ceilalţi, iar apoi problemele pe care le-au cauzat s-au sfârşit odată cu ei.

Înaintă pas cu pas. Nouă cadavre în spatele lui, toţi bărbaţi, toţi pe la 20 de ani, probabil prea tineri pentru a avea vreo informaţie utilă, iar Gitmo[4] avea destui oameni inutili care stăteau în interiorul reţelei. Dacă ar fi avut 30 de ani sau mai mult, atunci poate le-ar fi cruţat viaţa şi ar fi pus vreun

băiat din echipă să-i interogheze. Dar erau prea tineri şi acum erau cu toţii morţi.

„Înapoi la treabă.”

Nu mai era nimic de văzut aici. Dar încă se mai vedea ceva strălucind slab în faţă. Poate o altă lumânare. Ochii lui priveau în jos la fiecare câţiva paşi, ferindu-se de pietrele care ar fi putut provoca zgomot, iar zgomotul era cel mai periculos duşman în acel moment. Zgomotul trezeşte oamenii, mai ales într-un spaţiu ca ăsta. Ecourile. Din cauza asta avea talpa cizmelor moale. Virajul următor ducea la stânga şi avea mai multă vizibilitate. Era timpul să încetinească. Iar un viraj periculos însemna un post şi o santinelă. Încet, încet. Cam patru metri.

Încet, cu grijă. Ca şi cum s-ar fi strecurat în dormitorul fetiţei lui pentru a o vedea cum doarme în pătuţul ei. Dar acum se temea de bărbatul în toată firea aflat după colţ, care avea o puşcă şi dormea fericit. Încă mai avea pistolul scos, strâns cu ambele mâini, cu amortizorul înşurubat la capăt şi cu unsprezece gloanţe rămase în încărcător.

Se opri şi se întoarse. Ambii puşcaşi erau încă acolo, cu ochii aţintiţi la el. Nu erau speriaţi, ci tensionaţi şi concentraţi ca dracu. Tait şi Young, doi sergenţi din Compania Delta, Batalionul al doilea, Regimentul 75 Trupe de asalt. Profesionişti adevăraţi, la fel ca el, urmărind să facă o carieră în armată.

„Ochii vigilenţi.” Uneori era greu să stai concentrat. Încă doi paşi până la colţ. Era un colţ ascuţit. Driscoll se aplecă în faţă… şi se uită pe după zid. Era cineva în apropiere. Un afgan sau un pifan stând pe un… scaun? Nu, se pare că pe o piatră. Acesta era mai în vârstă decât s-ar fi aşteptat. Poate la vreo 30 de ani. Tipul doar stătea, nici adormit, nici treaz. Într-o stare de amorţeală. Şi, cu siguranţă, nu era deloc atent. Omul avea o armă, un AK-74, cam la un metru de el, rezemată de-o stâncă. Aproape, dar nu suficient încât să se

întindă după ea într-o situaţie de urgenţă reală, ca aceea prin care urma să treacă.

Driscoll se apropie în linişte, îşi mişcă picioarele într-un mod exagerat, apropiindu-se, şi… Îl lovi în tâmpla dreaptă. Poate suficient de tare pentru a-l ucide, dar mai degrabă, nu. Driscoll scotoci în buzunarele jachetei şi scoase un set de cătuşe din plastic. Acesta era destul de bătrân pentru a putea fi interogat. Va ajunge, probabil, la Gitmo. Îi lăsă pe Tait şi Young să-l împacheteze pentru transport.

Îi atrase atenţia lui Tait, arătând către silueta inconştientă şi făcând o spirală cu degetul arătător: „Înfăşuraţi-l.” Tait aprobă cu o mişcare a capului.

O altă cotitură în faţă, la cinci metri, spre dreapta, şi o lumină care pâlpâia.

Încă doi metri, apoi dreapta.

Driscoll nu-şi pierduse concentrarea. Păşi lent, atent, cu arma strânsă în mâini.

Încăperea următoare, care măsura cam 10/10 metri, se dovedi a fi capătul. Se afla la aproximativ 70 de metri în interiorul peşterii. Suficient de adânc. Era posibil ca această peşteră să fi fost gândită ca una dintre cele importante. Poate cea mai importantă? Avea să afle în următoarele trei minute. Nu se lăsa prea des pradă unor astfel de gânduri. Dar acesta era motivul de bază pentru misiunea lui. Poate, poate, poate. Era motivul pentru care Driscoll făcea parte din Trupele speciale de asalt. Înainte, încet. Duse mâna la spate.

Era atât de întuneric, că ochelarii săi PVS-17, cu vedere în întuneric, afişau acum în faţa sa zgomotul în aceeaşi măsură cu imaginea potrivită, sub forma unor bobiţe de popcorn, pocnind şi sărind în toate părţile. Se aplecă în faţă pentru a se uita cu grijă pe după colţ. Era cineva acolo, culcat.

Avea un AK-47 în apropiere şi un încărcător din plastic, deja încărcat, la care putea să ajungă uşor. Tipul părea adormit, dar în acest sens se găseau

soldaţi buni. Nu dormeau profund, cum făceau civilii, ci mai mult iepureşte. Iar pe acesta nu-l voia mort. OK, bine, omorâse o mână de oameni până în acel moment al serii, chiar în ultimele zece minute, dar pe ăsta îl voia în viaţă… dacă se putea…

„În regulă.” Driscoll trecu pistolul în mâna dreaptă, iar cu stânga trase o grenadă asurzitoare din trusa de la piept. Tait şi Young îl văzură şi îngheţară. Peştera era pe cale să se schimbe. Driscoll ridică un deget. Tait îi făcu semn sergentului său că e OK. Era timpul pentru rock and roll. Ţărănoiul era pe punctul să fie trezit. Tait privi în jur. O singură lumânărică lumina încăperea destul de bine. Driscoll făcu vreo doi paşi înapoi, îşi scoase ochelarii şi trase cuiul grenadei. Dădu drumul mânerului, o ţinu un pic, apoi o aruncă, numărând, 1001, 1002, 1003…

Se auzi ca şi cum ar fi venit sfârşitul lumii. Cele 10 grame de pulbere de magneziu înfloriseră ca soarele la amiază, ba chiar mai strălucitor de-atât. Şi zgomotul. Zgomotul crease impresia de sfârşit al lumii, un BANG puternic care pusese capăt oricărui somn de care se bucura ţărănoiul. Apoi intră Driscoll. Nu fusese uimit de explozie. Se aştepta, aşa că îşi acoperise urechile la zgomot şi închisese ochii pentru a atenua amploarea luminii prea puternice.

Pifanul nu se bucurase de o astfel de protecţie. Urechile lui fuseseră asurzite, iar asta îl ameţi. Nici măcar nu se întinse să ia arma din apropiere, dar Driscoll sări s-o dea deoparte şi, o clipă mai târziu, ţinea pistolul la capul ţărănoiului. Nu avu nicio şansă să riposteze, dar Driscoll asta şi urmărise.

Atunci Driscoll văzu că ţinta era greşită. Avea barbă, însă doar 30 de ani, poate nici măcar 30. „Am greşit ţărănoiul, fu gândul lui imediat, urmat de: Rahat.” Faţa omului era întruchiparea confuziei şi a şocului. Scutură din cap, încercând să-şi vină în fire, dar chiar aşa tânăr şi dur cum era,

nu era suficient de rapid pentru urgenţele momentului.

Driscoll văzu mişcare lângă peretele din spate al camerei. O umbră se cocoţa pe o stâncă. Nu venea spre ei, ci se îndrepta în altă direcţie. Driscoll băgă pistolul în teacă, se întoarse către Tait, arătând către pifanul de pe jos – „Pune-i cătuşele”, apoi îşi puse ochelarii şi ţinti cu M4-ul umbra în mişcare. Un alt pifan bărbos. Degetul se crispă pe trăgaci, dar nu trase, fiind acum curios. La trei metri în spatele omului, încă rezemat de peretele unde fusese abandonat, era un AK-47.

Era clar că auzise bubuitura şi ştia ce urma să se întâmple, aşa că încerca să fugă? se întrebă Driscoll. Încă uitându-se prin vizorul M4-ului, Driscoll îl urmărea, în căutarea unei ieşiri… Acolo: o ieşire largă de un metru prin stâncă. Se uită din nou, iar acum văzu că pifanul avea o grenadă în mâna dreaptă. Era o versiune de 40 mm a unei RPG-7; localnicii le modificau, pentru a putea fi aruncate cu mâna.

„Nu aşa repede, amice”, se gândi Driscoll şi puse ţinta M4-ului pe urechea omului. Chiar în momentul în care făcea asta, omul îşi duse mâna în spate, ca să arunce grenada. Glonţul cilindric de 5,56 mm al lui Driscoll îi pătrunse deasupra urechii, chiar prin spatele ochilor. Capul se duse în lateral, iar el se prăbuşi, însă nu înainte ca grenada să zboare, rostogolindu-se spre firidă.

— Grenadă! strigă Driscoll şi se aruncă pe burtă.

Bubuie!

Driscoll ridică privirea şi se uită în jur.

— Faceţi prezenţa!

— OK, răspunse Tait, urmat rapid de Young şi de ceilalţi.

Grenada lovise peretele şi se rostogolise până aproape de firidă, lăsând în pământ un crater mare cât o minge de plajă.

Driscoll îşi dădu jos PVS-17 şi scoase lanterna. O aprinse şi cercetă locul. Acesta era zona de comandă a peşterii. O mulţime de rafturi, chiar şi un covor pe podeaua peşterii. Cei mai mulţi afgani pe care îi întâlniseră erau doar pe jumătate alfabetizaţi, dar găsi cărţi şi reviste la vedere, unele dintre acestea chiar în limba engleză.

Într-un raft erau câteva cărţi legate în piele. Una în special… piele verde, intarsiată cu aur. Driscoll o deschise. Un manuscris cu anluminuri, scris – nu tipărit de o maşinărie, ci de mâna vreunui scrib mort, cu cerneală multicoloră. Această carte era veche, foarte veche.

În limba arabă, aşa părea, scrisă de mână şi decorată cu foiţă de aur. Trebuie să fi fost o copie a Sfântului Coran, şi nu îţi puteai da seama de vârsta sau de valoarea ei. Dar avea valoare. Driscoll o luă. Vreun agent avea să vrea să se uite prin ea. În Kabul aveau doi saudiţi ofiţeri militari de rang înalt, care îi ajutau pe cei din Operaţiunile Speciale şi pe spionii armatei.

— OK, Peterson, suntem bine. Codifică şi dă vestea, îl anunţă Driscoll prin radio pe specialistul său în comunicaţii. Ţintă asigurată. Nouă tangosuri lipsă la numărătoare, doi prizonieri vii. Zero oameni de-ai noştri loviţi.

— Dar nimic sub bradul de Crăciun, Moşule, zise sergentul Young încet. La naiba, când am intrat, am avut impresia că o să vânăm ceva bun. M-am gândit că are vibraţia potrivită.

Încă o fundătură pentru trupele de Operaţiuni Speciale. Săpaseră deja prea multe, dar ăsta era specificul Operaţiunilor Speciale.

— Şi eu m-am gândit la fel. Cum te cheamă, pifane? îl întrebă Driscoll pe prizonierul lui Tait.

Niciun răspuns. Bubuitura îl dezechilibrase psihic pe nefericit. Încă nu înţelegea că putea fi şi mai rău. Mult mai rău. Iar după ce avea să intre pe mâna anchetatorilor…

— Bine, băieţi, haideţi să curăţăm gaura asta. Căutaţi calculatorul şi orice obiecte electronice. Întoarceţi-o cu susul în jos şi pe toate părţile. Dacă vi se pare ceva interesant, îl băgaţi în geantă. Chemaţi pe cineva aici, să-l ia pe prietenul nostru.

Fusese alertat un Chinook pentru această misiune şi poate că avea să fie la bord în mai puţin de-o oră. La naiba, ar fi vrut să ajungă la clubul sergenţilor din Fort Benning, pentru un pahar de Sam Adams, dar asta abia peste câteva zile, în cel mai bun caz.

În timp ce restul echipei sale stabilea un perimetru de pază la gura peşterii, Young şi Tait căutară prin tunelul de la intrare, găsind câteva bunătăţi, hărţi şi altele de genul ăsta, dar nimic substanţial. Aşa mergea treaba. Nimicuri sau nu, băieţii din serviciile secrete puteau prepara o masă dintr-o nucă. Cu nişte resturi de hârtie, un Coran scris de mână, un desen schiţat cu un creion mov, agenţii din servicii puteau face minuni uneori, de aceea Driscoll nu-şi asuma niciun risc.

Ţinta lor nu era aici şi era păcat, dar poate că rahatul pe care ţărănoii îl lăsaseră în urmă îi putea conduce la altceva, care, la rândul lui, îi putea duce la ceva bun. Aşa mergea treaba, deşi Driscoll nu insista prea mult asupra unor asemenea chestiuni. Era mai presus de gradul lui de remunerare şi dincolo de specialitatea sa militară (MSP). Dă-i lui şi trupei de asalt misiunea şi lasă pe altcineva să-şi facă griji despre cum, şi ce, şi de ce.

Driscoll merse spre fundul peşterii, plimbând raza lanternei în jur, până când ajunse la nişa pe care pifanul părea atât de dornic s-o distrugă. Avea dimensiunea unei uşi de dulap, văzu acum, poate un pic mai înaltă, cu tavanul jos. Se încovoie şi înaintă clătinându-se câţiva paşi în firidă.

— Ce ai găsit? zise Tait, venind în spatele lui.

— Macheta şi o ladă din lemn cu muniţie.

O bucată de placaj groasă de doi centimetri, cam 2 m² de fiecare parte, acoperită cu nisip, şi munţi,

şi creste din pastă de hârtie turnată, clădiri din carton împrăştiate peste tot. Semăna cu machetele din filmele acelea vechi din Al Doilea Război Mondial sau cu o dioramă de la şcoală. Treabă făcută destul de bine, nu ceva făcut pe jumătate, cum vezi uneori la tipii ăştia. De cele mai multe ori, pifanii ăştia îşi desenează planurile în praf, spun câteva rugăciuni, apoi trec la atac.

Topografia nu-i era familiară lui Driscoll. Se putea afla oriunde, dar terenul era al naibii de accidentat semănând bine cu zona în care se aflau şi nu restrângea cu mult posibilităţile. Nu existau nici repere. Nu existau clădiri, nici drumuri. Driscoll ridică un colţ al mesei. Era extrem de grea, undeva la 35 de kilograme, ceea ce rezolva una dintre problemele lui Driscoll: n-aveau cum s-o coboare de pe munte. Incomodă de parcă ar fi cărat un blestemat de planor; la altitudinea asta vântul era turbat şi ar fi pierdut-o fie într-o rafală, fie fiindcă ar fi început să se legene şi i-ar fi dat de gol. Iar dacă s-ar fi spart, şi-ar fi pierdut din valoare.

— OK, fă nişte măsurători şi ia nişte probe, apoi du-te să vezi dacă Smith a terminat de fotografiat feţele pifanilor, să pozeze naibii obiectul ăsta cât mai în detaliu, ordonă Driscoll. Câte carduri SD avem?

— Şase. De câte patru giga fiecare. Suficient.

— Bine. Multiple fotografii pentru fiecare obiect, la cea mai mare rezoluţie. Fă mai multă lumină şi aşază ceva alături, ca reper.

— Are Reno ruletă.

— Bine. Foloseşte-o. Cu cât mai multe unghiuri şi mai multe prim-planuri, cu atât mai bine.

Asta era frumuseţea cu camerele digitale, că poţi fotografia cât vrei şi poţi şterge ce nu-ţi convine. În acest caz, lăsau ştergerea la latitudinea celor din serviciile de informaţii.

Şi verifică fiecare centimetru după marcaje.

Nu-ţi poţi da seama niciodată ce e important. Depinde mult de dimensiunea modelului, bănuia el. Dacă ar fi fost la scară, ar fi putut să conecteze măsurătorile într-un calculator, să facă un pic de algebră sau algoritmi, sau orice altceva le-ar fi folosit şi ar fi venit cu o rezolvare. Cine ştie, poate chestiile alea din pastă de hârtie or fi speciale sau ceva, făcute numai în unele magazine de pe aleile din Kandahar. Se întâmplaseră chestii mai ciudate, iar el nu voia să le dea motiv superiorilor să-i reproşeze ceva.

Vor fi şi-aşa destul de supăraţi că ţinta lor nu era aici, dar asta nu era vina lui Driscoll. Soldaţii nu aveau controlul informaţiilor premergătoare misiunii, bune, proaste sau altfel. Cu toate astea, o veche zicală din armată – rahatul se duce la vale – era mai adevărată ca oricând, şi în această meserie e întotdeauna cineva deasupra ta gata să dea un ghiont mingii de rahat.

— Te-ai prins, şefule, zise Tait.

— Fă-o fărâme după ce termini. Ducem la capăt treaba pe care au început-o ei.

Tait plecă în grabă.

Driscoll îşi îndreptă atenţia spre lada de muniţie, luând-o şi cărând-o în tunelul de la intrare. Înăuntru era un teanc de hârtie de aproximativ opt centimetri grosime – nişte hârtie dintr-un caiet acoperită cu scris în arabă, nişte numere aleatorii şi mâzgălituri – şi o hartă pliantă cu două feţe. Pe-o parte scria „Grafic al Indicatorilor Operaţionali de Navigare, G-6, Agenţia de Apărare Cartografică, 1982” şi afişa regiunea de frontieră Afganistan-Pakistan, în timp ce pe cealaltă parte, lipită cu bandă adezivă, era o hartă a Peshawarului ruptă din ghidul de călătorie Baedeker.

4

— Bun venit în spaţiul aerian american, domnilor! anunţă copilotul. Erau pe punctul de a survola Montana, ţinutul de baştină al elanului, al cerurilor imense şi al unei mulţimi de baze de rachete balistice intercontinentale scoase din uz, cu silozuri goale.

Ardeau carburantul mult mai repede aici, dar calculatorul monitoriza tot şi ei aveau o rezervă mult mai consistentă decât cu câteva ore în urmă, când treceau spre vest Oceanul Atlantic, cu destule zone bune pentru aterizare. Pilotul porni monitorul de deasupra capului, care folosea camere cu lumină scăzută pentru a transforma întunericul într-o imagine verzuie. Acum pe ecran se vedeau munţii de la vest de traseul lor. Aeronava luă altitudine în mod automat, pentru a compensa, fiind programată să menţină înălţimea de 300 de metri deasupra solului şi realizând asta prin unghiuri graţioase, pentru a-şi menţine fericiţi bogaţii pasageri, pe care el spera să-i transforme în clienţi fideli.

Aeronava se înălţă până la 2000 de metri când trecură peste Grand Teton Range, care seamănă cu şira spinării unei şopârle. Undeva jos era Parcul Naţional Yellowstone. Pe timp de zi, l-ar fi putut vedea, dar era o noapte întunecată, fără lună pe cer.

Sistemele radar de transmisie arătau că au „drum liber”. Niciun alt avion nu era aproape de poziţia sau de altitudinea lor. Baza Mountain Home Air Force era la câteva sute de kilometri în spatele lor, împreună cu echipajul său de tineri şi vioi piloţi de vânătoare.

— Păcat că nu putem da la o parte HUD-ul[5]. Am vedea vreun bivol cu senzorii infraroşii, observă el. Am citit că s-ar reîntoarce în vest.

— Ca şi lupii, răspunse copilotul. Natura păstrează un echilibru sau, cel puţin, aşa zice canalul Discovery. Dacă nu sunt suficient de mulţi

bizoni, mor lupii. Dacă nu sunt destui lupi, se înmulţesc peste măsură bizonii.

Zona Utahului avea un început muntos, dar cobora treptat în câmpie. Manevrară din nou spre est, ca să evite Salt Lake City, care avea un aeroport internaţional şi, probabil, un radar suficient de puternic pentru a-i depista.

Întregul exerciţiu ar fi fost imposibil cu treizeci de ani în urmă. Ar fi trebuit să treacă linia Pinetree, una dintre predecesoarele din America ale LTA – Liniile Timpurii de Avertizare – şi ar fi alertat Comandamentul Apărării Aeriene din America de Nord de pe muntele Cheyenne. Ei bine, având în vedere actualele tensiuni existente între Statele Unite şi Rusia, poate că LTA şi Pinetree fuseseră repuse în funcţiune.

Zborul fusese mai lin decât s-ar fi aşteptat el. Zborul pe timp de zi, vara, peste deşert, putea înregistra, într-adevăr, turbulenţe, din cauza curenţilor termici ascendenţi neregulaţi. Dacă n-ar fi fost cele câteva faruri de maşini, terenul de dedesubt ar fi putut fi la fel de bine apă, atât de gol şi de negru era.

Încă treizeci de minute de zbor. Mai aveau 4000 de litri de combustibil. Motoarele consumau mai mult aici, puţin peste 2200 de litri pe oră, în loc de 500 de litri, ca de obicei.

— Să trezim pasagerii? întrebă copilotul.

— Bună idee.

Pilotul luă microfonul.

— Atenţie! Aterizăm în treizeci de minute. Anunţaţi-ne dacă aveţi vreo cerere specială. Mulţumesc, adăugă el.

„Vă mulţumim mult pentru bani şi pentru profilul interesant al zborului”, n-a mai adăugat.

Atât pilotul, cât şi copilotul se întrebaseră cine erau pasagerii, dar nu puseseră întrebări. Menţinerea anonimatului clientului făcea parte din meserie şi, deşi ceea ce făceau era, probabil, ilegal

din punct de vedere tehnic, potrivit legii americane, ei nu erau cetăţeni americani. N-aveau arme, droguri sau orice altceva ilegal. În orice caz, nu-l cunoşteau pe pasagerul din Adam, iar faţa acestuia era oricum bandajată.

— 160 de kilometri, dacă ne luăm după calculator. Sper că pista chiar e atât de lungă.

— Graficul spune că este 2600 de metri. Vom şti în curând.

De fapt, pista fusese construită în 1943 şi abia fusese folosită apoi, fiind făcută de un batalion de ingineri, urcaţi în camioane în Nevada şi puşi să ridice o bază aeriană, pe post de antrenament. Toate câmpurile arătau la fel, făcute după acelaşi manual, ca un triunghi isoscel. Se pregătiră de aterizare pe pista 2-7, ceea ce presupunea o abordare a acesteia dinspre vest, din cauza curenţilor de aer. Pista avea chiar şi lumini, dar cablurile se degradaseră demult, la fel ca şi generatorul pe motorină al aeroportului. Dar, pentru că era puţină zăpadă şi gheaţă aici pentru a deteriora pavajul, acesta era la fel de bun ca în ziua în care fusese turnat, beton armat gros de 12 centimetri.

— Acolo.

— Văd.

De fapt, erau becuri verzi de neon sparte, scuturate şi aruncate pe perimetrul pistei, care luminau viu pe ecranul cu luminozitate redusă. Apoi chiar şi mai tare când se aprinseră farurile unei camionete. O astfel de combinaţie lumina toată graniţa de nord a pistei, pentru ca aeronava care se apropia să vadă conturul. Nici pilotul şi nici copilotul nu ştiau, dar presupuneau că unul dintre pasageri sunase pentru a trezi pe cineva.

— Bine, hai să facem manevra de coborâre, ordonă pilotul aflat la comandă.

Lăsă manşa în jos şi coborî flapsurile, pentru a încetini. Senzorul anunţă din nou altitudinea lor

deasupra solului mai mică… mai mică… mai mică… apoi roţile atinseră pământul. La capătul vestic al pistei, o camionetă trecu de câteva ori de pe faza lungă pe cea scurtă, înainte şi înapoi, iar pilotul duse avionul spre aceasta.

— Am ajuns la destinaţie, zise pilotul prin interfon, când aeronava se opri lent şi graţios.

Îşi dădu jos căştile şi se ridică să se mute la pupa. Deschise uşa din stânga şi coborî scările, apoi se întoarse să-i vadă pe beneficiarii charterului, dintre care majoritatea se ridicaseră şi se îndreptau spre în faţă.

— Bine aţi venit pe teritoriul american, zise el.

— A fost un zbor lung, dar bun, chiar şi aşa, spuse şeful grupului. Mulţumesc. Banii tăi sunt deja în cont.

Pilotul dădu din cap mulţumit.

— Dacă mai aveţi nevoie de noi, vă rog să-mi spuneţi.

— Da, aşa vom face. Peste două-trei săptămâni, probabil.

Nici vocea şi nici faţa lui nu dădeau de gol prea multe informaţii, deşi acum faţa lui era oarecum ascunsă de bandaje. Poate că era doar în perioada de recuperare în urma vreunei operaţii pe care o suferise. Un accident de maşină, presupunea pilotul. Cel puţin, era un climat sănătos.

— Bănuiesc că ai observat cisterna cu combustibil. Vor avea grijă să facă plinul. Când plecaţi spre Hawaii?

— De îndată ce alimentăm, răspunse pilotul. În patru-cinci ore.

Avea să lase pilotul automat să facă toată treaba, după ce vor părăsi coasta Californiei.

Un alt pasager se apropie, apoi se întoarse să meargă spre pupa.

— Un moment, spuse el, intrând în toaletă şi închizând uşa după el.

Mai era o uşă la pupa, la cabină. Ducea către compartimentul cu bagaje. Acolo lăsase un sac de marinar. Deschise fermoarul şi dădu clapeta la o parte. Aici porni un cronometru electronic. Se gândi că două ore şi jumătate vor fi mai mult decât suficiente, apoi închise fermoarul şi veni în faţă.

— Iertaţi-mă, zise el mergând în faţă şi coborând cele zece trepte. Şi mulţumesc.

— Plăcerea a fost de partea mea, domnule, zise pilotul. Sejur plăcut!

Copilotul era deja afară, supraveghind operaţiunea de alimentare. Ultimul pasager îşi urmă şeful către limuzina care îi aştepta parcată, se urcă şi maşina plecă. Alimentarea dură cinci minute. Pilotul se întrebă cum au reuşit să facă rost de acel camion care părea o cisternă oficială, dar acesta plecă imediat după aceea, iar echipajul de zbor se întoarse în cabina de pilotaj şi demară procedurile de decolare.

După un total de treizeci şi trei de minute pe sol, Falcon rulă cu spatele, spre est, până la capătul pistei, iar apoi echipajul de zbor acceleră până la viteza de desprindere de sol şi merse cu viteză înapoi spre vest, avionul rotindu-se şi ridicându-se iar spre cer pentru un al treilea zbor din ceea ce fusese deja o zi lungă.

Cincizeci de minute mai târziu, şi cu 2000 de litri de carburant mai uşori, tranzitară coasta Californiei peste Ventura şi erau pentru prima dată deasupra Oceanului Pacific, zburând cu 0,83 mach, la o altitudine de 12500 m. Transponderul lor principal era pornit, acesta având informaţiile oficiale corecte de înregistrare. Faptul că tocmai apăruse pe panoul de comandă al centrului din San Francisco nu îngrijora pe nimeni, căci planurile de zbor nu erau nici computerizate, nici organizate cu adevărat în mod sistematic. Cât timp aeronava nu făcea nimic contrar normelor, nu atrăgea atenţia nimănui. Avea destinaţia Honolulu, la 3200 de kilometri depărtare, pentru o perioadă de zbor

estimată la patru ore şi cincizeci şi patru de minute. În linie dreaptă.

Pilotul şi copilotul se relaxară, aeronava fu pusă pe pilot automat şi toate indicatoarele erau în parametri corecţi. Pilotul mai aprinse o ţigară când lăsă în urmă coasta SUA, la viteza de 820 km/h.

Nu ştia că în compartimentul pentru bagaje de la pupa era o bombă făcută din aproape patru kilograme de PETN şi exploziv plastic RDX, denumită în mod obişnuit Semtex, având cronometru electronic. Îi lăsaseră pe pasageri şi pe cei din comitetul de primire să se ocupe singuri de bagaje. De îndată ce aeronava ajunse la 965 kilometri în largul Coastei Californiei, cronometrul ajunse la zero.

Explozia fu imediată şi catastrofală. Explodară coada şi ambele motoare de pe corpul aeronavei. Principalele linii de combustibil, care treceau pe sub cabină, fură proiectate spre cer şi combustibilul pompat lăsă o urmă ca de meteorit pe cer. Putea fi observată de către orice aeronavă care ar fi zburat în urma Falconului, dar nu era niciuna la ora aceea din noapte, iar exploziile gemene ale flăcării galbene licăriră şi se stinseră în câteva secunde.

În faţă, pilotul şi copilotul n-aveau de unde să ştie ce se întâmplă, doar un zgomot brusc, un perete plin cu lumini intermitente de urgenţă şi alarme şi o aeronavă care nu răspundea la comenzi. Aviatorii sunt instruiţi să facă faţă situaţiilor de urgenţă. Şi dură cinci-zece secunde până să-şi dea seama că erau ca şi morţi. Fără coadă, Dassaultul nu putea fi controlat; legile fizicii sunt de necontestat. Avionul începu s-o ia în jos, în spirală, spre o mare neagră ca smoala.

Ambii aviatori încercară să preia controlul avionului, sperând imposibilul. O viaţă de antrenamente şi orele nesfârşite pe simulatoarele de zbor computerizate le înrădăcinaseră în minte ce să facă atunci când avionul nu răspunde la

comenzi. Încercară tot ce ştiau, dar vârful nu se ridică. N-avură suficient timp la dispoziţie ca să observe că încercările de reglare a puterii motorului n-aveau niciun efect. Blocaţi în scaune de centurile de siguranţă prinse în patru puncte, nu puteau privi în spate, în cabina pasagerilor, iar amândoi fură privaţi de oxigen când presiunea cabinei forţă ruperea uşii de la pupa. Minţile lor n-avură şansa să înţeleagă asta.

În total, dură puţin peste un minut. Vârful se ducea în sus şi-n jos, la stânga şi la dreapta, după cum voia şi era la mila curenţilor de aer, până când se izbi de apa mării, cu o viteza de 240 de noduri, ceea ce însemnă moarte instantanee. În acel moment, pasagerii charterului ajunseseră la destinaţia finală şi abia dacă se mai gândeau la ei.

5

De parcă Allah i-ar fi trimis un semn că drumul pe care o luase era adevărat şi drept, Dirar Al-Kariim auzi adhanul, chemarea la rugăciune, peste acoperişurile din Tripoli şi în jos, unde stătea în cafenea, bând ceai. Potrivirea de timp nu fusese o coincidenţă, ştia el. Fusese atât de concentrat făcând şi refăcând filmul operaţiunii în minte, încât nu-şi dăduse seama de apusul soarelui la orizont.

Nu conta. Desigur, Allah avea să-l ierte pentru neglijenţă, mai ales dacă îşi ducea planul până la capăt – şi era al lui, nu-i aşa? La bine şi la rău. Faptul că superiorii lui nu reuşiseră să vadă valoarea misiunii fusese o pierdere nefericită, dar Dirar nu-şi făcea griji. Iniţiativa, cât timp era în concordanţă cu voinţa lui Allah şi cu legile Islamului, era o binecuvântare şi, cu siguranţă, superiorii lui aveau să înţeleagă acest lucru odată cu încheierea misiunii. Dacă va fi încă în viaţă ca să le accepte laudele doar Allah decidea, dar răsplata îi era asigurată, în această viaţă sau în următoarea. Pe Dirar îl linişteau aceste gânduri şi se folosea de ele pentru a-şi calma emoţiile din stomac.

Până de curând, rolul lui în jihad fusese, în mare parte, de susţinere, asigurând transport şi informaţii, punându-le la dispoziţie casa camarazilor săi şi, ocazional, ajutând la misiuni de recunoaştere şi colectarea de informaţii. Mai pusese mâna pe nişte arme, desigur, dar, spre marea lui ruşine, nu le folosise împotriva unui inamic. Asta avea să se schimbe în curând, practic înainte de următorul apus. Cu toate astea, aşa cum fusese învăţat în tabăra de antrenament din afara Fuqha, competenţa în utilizarea armelor era doar o mică parte a unei operaţiuni. Măcar atâta dreptate avea armata americană. Cele mai multe lupte sunt câştigate şi pierdute înainte ca soldaţii să ajungă pe câmpul de luptă. Planifică, replanifică şi

reverifică-ţi planurile. Greşelile se naşe din proasta organizare.

Obiectivul lui se dovedise imposibil de atins, nu numai din cauza numărului limitat de soldaţi sub comanda sa, ci şi a zonei unde se afla ţinta. Hotelul era unul dintre cele mai noi din Tripoli, cu suficiente ieşiri, etaje şi puncte de intrare necunoscute, încât ar fi fost nevoie de vreo 30 de oameni ca să-l cucerească, şi nu pusese la socoteală nici măcar securitatea de la faţa locului, numai foşti soldaţi şi ofiţeri de poliţie dotaţi cu armament avansat şi susţinuţi de un sistem de supraveghere fără pereche. Cu timp şi resurse suficiente, Dirar era încrezător că putea îndeplini o astfel de misiune, dar n-avea nimic din toate astea la dispoziţie. Cel puţin, nu deocamdată. Poate data viitoare.

În schimb, alesese o ţintă secundară, una care fusese deja propusă de o altă celulă – gruparea Benghazi, după cum bănuia Dirar –, dar fusese ulterior respinsă de către conducere. Nu se dăduse niciun motiv, nici nu se sugerase o alternativă şi, la fel ca mulţi dintre compatrioţii săi, Dirar nu mai suporta să aştepte în timp ce Occidentul îşi continua cruciada nestăpânită. Deloc surprinzător, nu i-a fost greu să găsească şi alţi membri de celule care simţeau la fel, deşi recrutarea acestora fusese o afacere periculoasă, Dirar neştiind niciodată dacă vreun cuvânt al planului său nu-şi găsea calea către urechi neavenite atât din interiorul, cât şi din afara organizaţiei. În anul precedent, Haiat amn al Jamahiriyva, serviciul de informaţii externe al lui Gaddafi, reuşise să se infiltreze cu succes într-o serie de celule, dintre care una era condusă de un prieten din copilărie de-al lui Dirar. Cei nouă oameni, fiecare dintre ei soldaţi buni şi credincioşi adevăraţi, dispăruseră în barăcile Bab al-Azizia şi nu mai ieşiseră niciodată, cel puţin, nu în viaţă.

A doua ţintă era mai uşor de atacat şi doar tangenţial responsabilă de actul pentru care urma să fie pedepsită, dar, dacă reuşea, Dirar era încrezător că mesajul avea să fie clar: soldaţii lui Allah au memoria lungă şi cuţite chiar mai lungi. Ucide unul de-al nostru, şi noi vom ucide o sută de-ai tăi. Se îndoia că va ajunge la o sută de astă dată, dar nu conta.

Împreună cu mai mulţi dintre clienţii fideli ai cafenelei, Dirar se ridică, merse către un raft construit pe perete, în cafenea, şi luă o sajada făcută sul. Aşa cum trebuia, covorul de rugăciune era curat şi fără scame sau firimituri. Se reîntoarse la masă şi derulă covorul pe terasa din cărămidă, având grijă ca latura de sus să fie îndreptată în direcţia Qibla, Mecca, apoi se ridică în picioare, cu mâinile pe lângă corp, şi începu *salaatul*, cu *Izama* şoptită, chemarea privată la rugăciune.

Simţi imediat un val de pace străbătându-i mintea, în timp ce continua restul de şapte paşi ai *salaatului,* încheind cu *salawatul.*

O, Allah, binecuvântează-l pe Mahomed al nostru
şi pe oamenii lui;
Eşti cu adevărat Gloriosul
O, Allah, fie-ţi milă de Mahomed
şi de oamenii lui Mahomed;
Aşa cum ai fost milostiv cu Avraam
şi cu oamenii lui Avraam.
Eşti cu adevărat Veşnicul, Gloriosul…

Dirar termină cu o privire lungită peste fiecare umăr – către îngerii care înregistrează faptele bune ale fiecărui credincios, precum şi faptele rele ale acestuia apoi îşi împreună mâinile pe piept şi îşi şterse faţa cu palmele.

Deschise ochii şi inspiră adânc. În înţelepciunea Sa, Allah considerase potrivit să le solicite credincioşilor efectuarea *salaatului* de cel puţin cinci ori pe zi: înainte de zori, la prânz, după-

amiaza, la apusul soarelui şi seara. Asemenea majorităţii musulmanilor, Dirar considera că frecventele ritualuri erau la fel de personale ca şi tributul adus puterii lui Allah şi harului Său. Nu destăinuia nimănui sentimentele lui de frica blasfemiei, dar, în inima sa, el se îndoia că Allah îl condamna pentru asta.

Se uită la ceas. Era timpul să plece.

Singura întrebare care mai rămăsese era acum dacă va mai fi în viaţă pentru a face *salaatul* de la sfârşitul zilei. Asta era în mâinile lui Allah.

Deşi Driscoll nu considera a fi alpinism adevărat ceea ce făcea pe Hindukush, era destul de aproape să-i amintească de o veche zicală de pe Everest: Când ajungi în vârf ai parcurs doar jumătate din distanţă. În traducere: Deseori, adevărata provocare e întoarcerea în condiţii de siguranţă. Iar pentru el şi pentru echipa lui asta era foarte adevărat: alpiniştii urmează, de obicei, acelaşi traseu când urcă şi când coboară. El şi soldaţii lui nu puteau face asta, ca să nu rişte o ambuscadă. Pentru a complica lucrurile, erau nevoiţi să care după ei doi prizonieri, ambii cooperanţi până atunci, dar asta se putea schimba destul de repede.

Driscoll ajunse într-o zonă dreaptă din traseu, între doi bolovani, şi se opri, ridicând pumnul în acelaşi timp. În spatele lui, restul echipei se opri aproape la unison şi se ghemui. Erau la 150 de metri de baza văii. Încă patruzeci de minute, estimase Driscoll, apoi încă doi kilometri de-a lungul văii, ajungând, în cele din urmă, în ZA sau zona de aterizare. Se uită la ceas: suntem în parametri.

Tait se aşeză alături de Driscoll şi-i oferi o bucată de pastramă.

— Prizonierii au cam început să se lase pe tânjală.

— Viaţa-i o panaramă.

— Apoi mori, răspunse Tait.

Manipularea prizonierilor era întotdeauna riscantă, cu atât mai mult pe un teren ca acesta. Dacă unul dintre ei îşi luxa glezna sau decidea pur şi simplu să se aşeze şi refuza să se ridice, aveai trei opţiuni: îl lăsai în urmă, îl târâi după tine sau îl împuşcai. Trucul era să-i convingi pe prizonieri că-i aşteaptă o singură soartă dacă nu se conformează, şi anume ultimul scenariu. Probabil cel adevărat, în orice caz, se gândea Driscoll. În niciun caz nu elibera doi pifani.

Driscoll spuse:

— Cinci minute şi apoi plecăm. Dă vestea mai departe.

Zona presărată cu pietre se nivelă de îndată şi făcu loc bolovanilor mari cât un butoi şi pietrişului. La 100 de metri de fundul văii, Driscoll anunţă un alt popas şi verifică drumul prin ochelarii cu vedere de noapte. Urmă traseul în zigzag până la capăt, oprindu-se în fiecare zonă unde s-ar fi putut ascunde cineva, până când fu sigur că nu se mişca nimic. Valea avea 200 de metri lăţime şi era mărginită de pereţi abrupţi de stâncă. „Locul perfect pentru o ambuscadă”, se gândi Driscoll, dar topografia Hindukushului o făcuse mai mult regulă decât excepţie, o lecţie care fusese dată mai departe timp de milenii, începând cu Alexandru cel Mare, continuând cu sovieticii, şi acum cu armata SUA. Driscoll şi, mai nou, şchiopul căpitan planificaseră această misiune în detaliu, de fiecare dată căutând o rută mai bună de retragere, dar nu găsiseră nicio alternativă, cel puţin nu într-un perimetru de 10 kilometri, un ocol care ar fi făcut ca extracţia lor să aibă loc pe timp de zi.

Driscoll se întoarse şi făcu o numărătoare rapidă: cincisprezece şi doi. Faptul că reieşea acelaşi număr cu care pornise era o victorie în sine. Îi făcu semn lui Tait – mişcare – care îl transmise mai departe. Driscoll se ridică şi începu să

coboare. Zece minute mai târziu erau la o aruncătură de băţ de fundul văii. Se opri ca să se asigure că nimeni nu se înghesuie, apoi începu din nou să meargă, după care se opri.

„Ceva nu-i în regulă…”

Îi luă ceva lui Driscoll să găsească sursa: unul dintre prizonieri, cel în poziţia numărul patru cu Peterson, nu mai părea atât de obosit. Postura lui era rigidă, cu capul mişcându-se la stânga şi la dreapta. „Un om îngrijorat. De ce?” Driscoll anunţă un alt popas, punându-i pe oamenii din coloană să stea pe vine. Peste câteva clipe, Tait se apropie de el.

— Care-i treaba?

— Pe pifanul lui Peterson îl agită ceva.

Driscoll scană mai departe cu ochelarii cu vedere de noapte, dar nu văzu nimic. Fundul văii, drept şi curat, cu excepţia câte unui bolovan ocazional, părea gol. Nu se mişca şi nu se auzea nimic, în afara şuieratului slab al vântului. Cu toate acestea, instinctul îi spunea ceva lui Driscoll.

Tait întrebă:

— Vezi ceva?

— Nimic, dar ceva l-a speriat pe ăsta.

— Ia-i pe Collins, Smith şi Gomez, faceţi cale întoarsă 50 de metri şi alegeţi-vă un loc de-a lungul dealului. Spune-le lui Peterson şi lui Flaherty să-i pună pe prizonierii lor pe burtă şi să-i facă să tacă.

— Am înţeles.

Tait dispăru înapoi pe drum, oprindu-se pentru a-i şopti fiecăruia instrucţiunile. Prin ochelarii săi cu viziune nocturnă, Driscoll urmări înaintarea lui Tait, când acesta şi ceilalţi trei se strecurară înapoi în vârf, ieşind de pe drum, mişcându-se din bolovan în bolovan, paralel cu valea.

Zimmer mută linia spre poziţia lui Driscoll.

— Auzi voci, Moş Crăciun? întrebă el.

— Mda.

Trecură cincisprezece minute. În verdele spălăcit al ochelarilor, Driscoll îl văzu pe Tait oprindu-se brusc. Prin radio auzi:

— Şefu', avem o zonă liberă în faţa noastră, o crestătură în stâncă. Se vede vârful unui cort.

„Asta explică nervozitatea ţărănoiului, se gândi Driscoll. Ştie că e o tabără acolo."

— Semne de viaţă?

— Se aud voci. Cinci, poate şase.

— Am înţeles, menţineţi poz…

În dreapta, la 50 de metri în susul văii, apăru o pereche de faruri. Driscoll se întoarse şi văzu un jeep UAZ-469 luând curba şi venind în direcţia lor. Rămase de pe vremea invaziei sovietice din Afganistan, UAZ-urile erau preferatele diverşilor băieţi răi. Acesta era decapotabil şi echipat cu alte componente de echipament al armatei sovietice, o mitralieră grea NSV de 12,7 mm. „Treisprezece focuri pe secundă, rază de 500 de metri", se gândi Driscoll. În timp ce o identifica, gura mitralierei începu să scoată flash-uri. Gloanţele împroşcară piatra şi pământul, aruncând în aer cioburi şi nori de praf. Mai în jos, în vale, pe culmea falezei opuse lui Tait şi celorlalţi, gurile puştilor începură să scuipe lumini. Prizonierul lui Peterson începu să strige în arabă, cuvinte pe care Driscoll nu le înţelegea, dar tonul era inconfundabil: îşi încuraja compatrioţii. Peterson îl lovi în spatele urechii cu patul M4-ului său, iar omul căzu ca secerat.

Echipa lui Tait deschise focul, M4-urile lor trosnind şi producând ecou în toată valea. Oamenii lui Driscoll găsiră adăpost în afara luminilor UAZ-ului, care se oprise la 20 de metri, cu farurile pe militari.

— Tait, aruncă nişte grenade în corturile alea! ordonă Driscoll, apoi se lăsă în jos şi trase două focuri rapide spre UAZ.

— Am înţeles! răspunse Tait.

Mai sus, Barnes găsi o firidă între nişte pietre şi îşi puse M249 MST-ul – mitraliera de sprijin a trupei pe trepied. Gura ţevii începu să lumineze. Parbrizul se prefăcu într-o pânză de păianjen, iar UAZ-ul începu să dea cu spatele, cu mitraliera de 12,7 mm încă trăgând înspre deal.

Driscoll auzi bubuitura unei grenade din direcţia lui Tait, apoi o alta, apoi alte două într-o succesiune rapidă. Acum erau mai multe strigăte în arabă. Ţipete. Driscoll avu nevoie de o jumătate de secundă ca să-şi dea seama că ţipetele veneau din spate. Se întoarse, cu M4-ul pe umăr. La 15 metri mai sus, prizonierul lui Gomez se ridicase în picioare, cu faţa spre UAZ, şi striga. Driscoll prinse un fragment – „Împuşcă-mă… Împuşcă-mă…" – apoi vârful capului omului explodă, iar el căzu pe spate.

— Barnes, opreşte chestia aia! strigă Driscoll.

Drept răspuns, trasoarele MST căzură de pe cabina şi acoperişul UAZ-ului către grilajul din faţă, care începu să scoată scântei. Gloanţele bufniră în blocul motor, urmate la câteva secunde de un nor de abur. Ușa laterală a şoferului se deschise şi o siluetă ieşi afară. Mitraliera îl doborî. Se opri în spatele camionetei NSV-ul, iar Driscoll văzu o siluetă mergând în patru labe.

Reîncărcă. Driscoll se întoarse şi le făcu semn lui Peterson şi lui Deacons – *grenade* –, dar ei se ridicaseră deja în picioare, cu braţele întinse. Prima grenadă zbură lung şi drept, explodând inofensiv în spatele UAZ-ului, dar a doua ateriză lângă roţile din spate ale maşinii. Explozia ridică spatele camionului de la sol cu câţiva centimetri. Artileristul aflat în spate se prăbuşi într-o parte şi rămase nemişcat.

Driscoll se întoarse şi scană peretele îndepărtat al stâncii prin ochelarii cu vedere de noapte. Numără şase pifani, cu toţii înclinaţi în faţă şi trăgând în direcţia lui Tait.

— Arde-i pe fraieri! ordonă Driscoll, şi unsprezece arme începură să spele faţa stâncii.

Treizeci de secunde fură de-ajuns.

— Opriţi focul! Opriţi focul! ordonă Driscoll.

Focurile de armă încetară. Vorbi prin radio:

— Tait, numără-i.

— Mai am patru. Ne-am zgâriat, dar suntem bine.

— Verifică şi corturile, curăţă-le.

— Am înţeles.

Driscoll o luă la pas în sus, verificând fiecare om pe rând şi descoperind doar zgârieturi minore provocate de aşchiile zburate din stâncă.

— Barnes, tu şi Deacons verificaţi…

— Moş Crăciun, ai…

— Ce?

— Umărul tău. Stai jos, Sam, stai jos! Medic!

Acum Driscoll începu să simtă, ca şi cum braţul drept i-ar fi amorţit de la umăr în jos. Îl lăsă pe Barnes să-l aşeze pe drum. Collins, medicul secund al echipei, veni repede. Îngenunche şi, împreună cu Barnes, îi dădu jos bagajele lui Driscoll de pe umărul drept, apoi de pe stângul. Collins aprinse lanterna de pe frunte şi îi examină umărul lui Driscoll.

— Ai o aşchie de piatră acolo, Moş Crăciun. Cât degetul meu mare.

— Ah, rahat. Barnes, tu şi cu Deacons verificaţi camioneta.

— Am înţeles, şefu'.

Coborâră în grabă pe traseu, apoi până la maşină.

— Doi morţi, zise Deacons.

— Percheziţionează-i, caută informaţii, zise Driscoll printre dinţi.

Amorţeala făcu loc unei fierbinţeli dureroase.

— Sângerezi destul de rău, zise Collins.

Scoase un pansament din trusă şi presă pe rană.

— Strânge cât poţi de tare.

Tait, la radio:

— Moş Crăciun, avem patru KIA[6] şi doi răniţi, amândoi pe ducă.

— Am înţeles. Verifică dacă au informaţii, apoi întoarce-te aici.

Collins zise:

— Chem echipa de evacua…

— Prostii. Într-un sfert de oră n-o să mai avem loc de pifani. Ieşim pe burtă de aici. Ridică-mă.

6

Urma să fie o zi tristă, şi Clark ştia acest lucru. Echipamentul lui fusese deja ambalat – Sandy întotdeauna se ocupa de asta, mereu la fel de eficient. La fel era şi acasă la Ding – Patsy învăţase de la mama ei să facă bagajele. Rainbow Six trecea la a doua generaţie, o mare parte din echipajul iniţial nu mai era prezent, întors înapoi în State, în cazul americanilor, în principal, înapoi la Fort Bragg şi la Compania Delta sau în Coronado, California, unde marina îşi antrena candidaţii SEAL, acolo unde spuneau poveştile pe care regulile le permiteau la o bere, cu foarte puţinii colegi – instructori de încredere.

Destul de des treceau prin Hereford, în Ţara Galilor, ca să bea halbe de bere John Courage la confortabilul bar Dragonul Verde şi să schimbe poveşti despre război, mai degrabă relaxaţi, cu colegii absolvenţi la Bărbaţi de Negru. Localnicii ştiau cine sunt, dar ei erau la fel de obsedaţi de securitate ca şi agenţii Serviciului de Securitate – numiţi „Cinci”, după fostul MI-5 britanic – care-şi pierdeau şi ei timpul tot acolo. Nimic nu rămânea permanent în serviciu, indiferent de ţară. Asta era bine pentru organizaţii, care aduceau mereu oameni noi, unii dintre ei cu idei noi, având parte de reuniuni calde în cele mai neaşteptate locuri – multe dintre ele în terminalele aeroportului, peste tot în lume – şi de multe beri băute şi strângeri de mână înainte de a se îmbarca în avioane. Dar vremelnicia realităţii şi gradul de incertitudine ajung să te îngrijoreze de-a lungul timpului. Începi să te întrebi când un prieten apropiat şi coleg va fi chemat la datorie, dispărând într-un alt compartiment al lumii „negre”, de multe ori evocat, dar rareori revăzut. Clark văzuse o mulţime de prieteni murind în „misiuni de antrenament”, care, de obicei, însemnau încasarea unui glonţ într-un teritoriu inamic. Dar astfel de lucruri erau costul apartenenţei la această

fraternitate exclusivistă, şi n-aveau să se schimbe. Cum le plăcea celor din SEAL să spună: „Nu trebuie să-ţi placă, trebuie doar să faci”.

Eddie Price, de exemplu, se pensionase ca sergent-major al Regimentului Special Aviatic 22 şi era acum temnicer yeoman la Palatul Regal şi Fortăreaţa Majestăţii Sale, adică Turnul Londrei. John şi Ding se întrebau amândoi dacă şeful de stat al Marii Britanii înţelesese cu cât erau mai sigure palatul şi fortăreaţa în zilele acelea şi dacă toporul de ceremonie al lui Price (temnicerul yeoman e călăul oficial acolo) era bine ascuţit. Era al naibii de sigur că-şi făcea încă alergarea de dimineaţă şi flotările şi că ar fi fost vai şi amar de orice membru al forţelor de securitate ale armatei încartiruit acolo, care n-avea cizmele curate lună, lucrurile în ordine şi puşca mai curată decât la ieşirea din fabrică.

Mare păcat c-ai îmbătrânit, îşi spuse John Clark, care era destul de aproape de vârsta de 60 de ani pentru a-i vedea umbra, partea cea mai proastă din procesul de îmbătrânire fiind că îţi aminteai că ai fost tânăr, chiar dacă cele mai frumoase amintiri erau uitate, în cazul lui. Amintirile erau o sabie cu două tăişuri.

— Hei, domnule C., zise o voce familiară din dreptul uşii din faţă. O zi dată naibii, nu-i aşa?

— Ding, am mai vorbit despre asta, zise John fără să se întoarcă.

— Scuze… John.

Îi luase ani buni lui John Clark să-l facă pe Chavez, coleg şi ginere, să-i spună pe numele mic şi Ding avea probleme chiar şi acum.

— Pregătit dacă se încearcă deturnarea zborului?

— Domnul Beretta e la locul lui obişnuit, răspunse Ding.

Erau printre puţinii oameni din Marea Britanie care aveau permisiunea să transporte arme de foc,

iar unor asemenea privilegii nu li se dă cu piciorul.

— Ce fac Johnny şi Patsy?

— Micuţul e destul de entuziasmat de mersul acasă. Avem vreun plan după ce ajungem acolo?

— Nu chiar. Mâine-dimineaţă vom face o vizită de curtoazie la Langley. S-ar putea să-mi vină cheful să conduc până acolo şi să-l văd pe Jack peste vreo două zile.

— Să vezi dacă lasă urme pe tavan? întrebă Ding cu un chicotit.

— Urme de gheare mai probabil, din câte-l ştiu eu pe Jack.

— Pensionarea nu e prea distractivă, cred.

Chavez nu-şi duse vorba mai departe. Era un subiect sensibil pentru socrul său. Timpul trecea, indiferent cât de mult ţi-ai fi dorit să n-o facă.

— Cum se descurcă Price?

— Eddie? Prinde rădăcini – aşa spuneţi voi marinarii, nu?

— Destul de aproape pentru un câine.

— Hei, omule, am spus marinar, nu calmar[7].

— Notat, Domingo. Îmi cer scuze, domnule colonel.

Chavez savură următoarea repriză de râs.

— Da, îmi va lipsi asta.

— Patsy ce mai face?

— Mai bine decât ultima dată când a fost gravidă. Arată grozav. Se simte foarte bine. Sau cel puţin aşa spune. Lui Patsy nu-i place să se plângă. E fată bună, John, dar nu-ţi spun nimic nou, nu?

— Nu, dar e întotdeauna plăcut să aud.

— Păi, n-am de ce să mă vait.

Şi dacă ar fi făcut-o, ar fi trebuit să abordeze subiectul cu mare diplomaţie. Dar n-a făcut-o.

— Te aşteaptă elicopterul, şefule, adăugă el.

— La naiba.

O şoaptă tristă.

Sergentul Ivor Rogers avea bagajele la îndemână, încărcate într-un camion verde al armatei britanice, pregătite de plecarea spre heliport şi îşi aştepta afară brigadierul personal, care era rangul virtual al lui John. Britanicii ţineau neobişnuit de mult la ranguri şi la ceremonii şi văzuse mai multe dintre acestea când fusese în afară. Spera să aibă parte de o plecare discretă, dar localnicii erau de altă părere. În timp ce mergeau spre heliport, se strânsese o întreagă forţă Rainbow, cu puşcaşi, suport Intel, chiar şi echipa de armurieri – Rainbow avea cei mai buni trei armurieri din toată Marea Britanie, în formaţie (termenul local era „etalaţi”) în uniformele pe care erau îndreptăţiţi să le poarte. Era chiar şi o echipă de la SAS. Sobri, prezentară armele la unison, din trei mişcări elegante, caracteristice de câteva secole armatei britanice. Tradiţia poate fi ceva minunat.

— La naiba, murmură Clark, ieşind din camionetă.

Ajunsese destul de departe pentru un vechi boţman de navă, dar luase o mulţime de măsuri ciudate de-a lungul timpului. Neştiind ce să facă, se gândi că ar trebui să treacă în revistă trupele, aşa cum se cuvenea, şi să dea mâna cu toţi până la urcarea în elicopterul MH-60K.

Durã mai mult decât se aşteptase. Aproape fiecare persoană avea câte ceva de spus în timp ce-i strângea mâna. Cu toţii meritau. Mintea lui se întoarse la al treilea SOG, cu foarte mult timp în urmă. Aceştia erau la fel de buni ca aceia, cu toate că poate fi greu de crezut. Era tânăr, mândru şi nemuritor pe vremea aia. Şi, remarcabil, el nu murise pentru a fi nemuritor, aşa cum se întâmplase cu mulţi bărbaţi de nădejde. De ce? Din noroc, poate. N-avea nicio altă explicaţie, învăţase să fie prudent, mai ales în Vietnam. Învăţase văzând oameni lipsiţi de noroc doborâţi din cauza unei greşeli prosteşti, de multe ori din simplă

neatenţie. Câteodată trebuie să rişti, dar încerci mai întâi să-ţi faci filmul în cap şi să-ţi asumi doar riscurile strict necesare. Chiar şi acestea sunt suficient de rele.

Alice Foorgate şi Helen Montgomery îl îmbrăţişară. Fuseseră secretare superbe, iar acestea erau greu de găsit. Clark fusese tentat să încerce să le găsească locuri de muncă în Statele Unite, dar probabil că britanicii le preţuiau la fel de mult şi nu le-ar fi lăsat cu una, cu două.

Şi, în sfârşit, Alistair Stanley, viitorul şef, era la capătul rândului.

— Voi avea grijă de ei, John, promise.

Îşi strânseră mâinile. Nu mai erau multe de spus.

— Nu se aude nimic de următoarea detaşare?

— Mă aştept să mi se spună înainte de următoarea verificare.

Guvernul era destul de bun la birocraţie. Nu la multe altele, desigur, dar la birocraţie, cu siguranţă.

Nemaifiind nimic de spus, Clark intră în elicopter. Ding, Patsy şi J.C. aveau deja centurile puse, la fel şi Sandy. Lui J.C. îi plăcea la nebunie zborul şi urma să se sature în următoarele zece ore. Decolară cu direcţia sud-est, spre terminalul 4 al aeroportului Heathrow. Beneficiind de propria pistă de lansare, o dubă îi dusese la aeronavă şi astfel fuseseră scutiţi să treacă prin magnetometre. Era un British Airways 777. Acelaşi model cu care zburaseră cu patru ani în urmă, apoi cu teroriştii basci la bord. Aceştia erau acum în Spania, deşi nu întrebaseră niciodată în ce închisori şi nici în ce condiţii stăteau. Probabil că nu era Waldorf Astoria.

— Suntem concediaţi, John? întrebă Ding în timp ce aeronava se rotea pe pista Heathrow.

— Probabil că nu. Chiar dacă suntem, n-o vor numi aşa. Pe tine te-ar putea face ofiţer de formare la Fermă. Pe mine…? Ei bine, pe mine m-ar putea

ţine pe statul de plată vreo doi ani, poate îmi dau un birou la centrul de operaţiuni, până îmi vor lua legitimaţia de parcare. Suntem prea bătrâni să ne dea afară. Nu merită hârţogăraia. Se tem că am putea vorbi cu reporterul nepotrivit.

— Da, încă îi mai datorezi o masă lui Bob Holtzman, nu-i aşa?

John aproape că-şi vărsă şampania reamintindu-şi.

— Păi, mi-am dat cuvântul, nu?

Rămaseră în linişte pentru câteva minute, apoi Ding zise:

— Deci, îi facem o vizită de curtoazie lui Jack?

— Se cam cere, Domingo.

— Da, da. La naiba, Jack Junior a terminat şcoala, nu-i aşa?

— Mda. Totuşi, nu sunt sigur ce face.

— Vreun serviciu de pui de bogătaş, pun pariu. Acţiuni şi obligaţiuni, ceva rahaturi cu bani, pun pariu.

— Păi, tu ce făceai la vârsta lui?

— Învăţam de la tine cum să pasez mai departe informaţiile, la Fermă, şi studiam seara la Universitatea George Mason. Somnambulism, în mare parte.

— Dar ţi-ai luat masteratul, dacă-mi amintesc bine. Cu mult mai mult decât am făcut eu vreodată.

— Mda. Am o bucată de hârtie care spune că sunt deştept. Tu ai lăsat cadavre peste tot în lume. Din fericire, era practic imposibil să pui microfoane în cabina unui avion.

— Spune-i experiment de laborator al politicii externe, sugeră Clark, verificând meniul de la clasa I.

Cel puţin British Airways pretindea să servească o mâncare decentă, deşi era un mister pentru el de ce companiile aeriene nu făceau stocuri de Big Mac şi de cartofi prăjiţi. Sau poate o pizza de la

Domino. O grămadă de bani economisiţi, deşi McDonald-ul din Marea Britanie nu părea să aibă cea mai bună carne de vită. În Italia era chiar mai rău. Dar mâncarea lor naţională era carnea de vită Milanese care semăna cu Big Mac-ul.

— Eşti îngrijorat?

— Pentru locul de muncă? Nu chiar. Pot oferi oricând consultanţă pe bani buni. Ştii, am putea să deschidem împreună o firmă de securitate sau cam aşa ceva, care ar fi foarte profitabilă. Eu aş face planificarea, iar tu ai face protecţia propriu-zisă. Ştii, doar stai acolo şi te holbezi la oameni, în stilul caracteristic „nu te pune cu mine”.

— Sunt prea bătrân pentru asta, Domingo.

— Nu e nimeni atât de prost să-i tragă un şut în fund unui leu bătrân, John. Eu sunt prea scund ca să-i sperii pe băieţii răi.

— Rahat. Nu m-aş pune cu tine nici în glumă.

Chavez primea foarte rar un astfel de compliment. Era foarte sensibil în legătură cu înălţimea lui – soţia lui era mai înaltă decât el cu doi centimetri –, dar statura lui avea valoare tactică. De-a lungul anilor, mulţi îl subestimaseră şi, mai apoi, înţeleseseră cum stă treaba. Nu profesioniştii. Aceia îi puteau citi în ochi şi vedeau pericolul din spatele lor. Când se sinchisea să aprindă luminile. Rar se ajungea la asta, deşi pe o stradă dură din estul Londrei a avut probleme în faţa unui pub. Îl treziră mai târziu cu o halbă de bere. Avea o carte de joc băgată în buzunar. Era regina de treflă, iar spatele cărţii era de un negru lucios. Astfel de cazuri erau rare. Anglia rămânea în general o ţară civilizată, iar Chavez nu şi-o căuta cu lumânarea. Învăţase această lecţie de-a lungul anilor. Pachetul negru de cărţi era un suvenir neoficial pentru Bărbaţii de Negru. Ziarele aflaseră despre asta, şi Clark se răzbunase pe cei care aveau cărţile. Dar nu atât de dur. Există securitate şi există eleganţă. Băieţii pe care îi lăsase în urmă în Ţara Galilor le aveau pe

amândouă, dar nu era nicio problemă, cât timp trupele ştiau unde să tragă linie.

— Care crezi că a fost cea mai tare operaţiune a noastră?

— Probabil că aia din parcul de distracţii. Malloy făcuse o treabă bună ducându-ţi echipa în castel, iar eliminarea pe care ai făcut-o a fost aproape perfectă, mai ales că n-am mai putut-o repeta.

— La naiba, erau trupe bune, căzu de acord Domingo, cu un zâmbet. Bătrânii mei ninja nu erau nici pe-aproape şi mă gândeam că mai buni de-atât nu există.

— Erau buni, dar experienţa îşi spune cuvântul. Fiecare din echipa Rainbow era cel puţin un E-6 sau echivalent, pentru care e nevoie de câţiva ani în uniformă. Experienţa vine cu timpul şi nu e genul de lucru pe care-l înveţi dintr-o carte. Şi i-am antrenat de le-a ieşit pe nas.

— Mie-mi spui!? Dacă aş mai alerga, aş avea nevoie de alte picioare.

Clark pufni în râs.

— Eşti mic copil. Dar află de la mine: n-am văzut niciodată o echipă de puşcaşi mai bună. Şi am văzut destul de multe. Doamne, zici că se născuseră cu H&P-urile în mâini. Tu, Ding, ai un campion preferat?

— Trebuie să-l măsor cu un osciloscop şi cu şublerul. L-aş alege pe Eddie Price ca şef. Weber sau Johnston cu puşca, la naiba, nu mai am ce alege.

Pentru arme scurte, Frenchie ăla mic, Loiselle… L-ar fi putut alunga pe Doc Holliday din Tombstone. Dar ştii, nu e nevoie decât de un glonţ în ţintă. Mortu-i mort. Cu toţii o putem face, de aproape sau de departe, ziua sau noaptea, treaz sau adormit, beat sau treaz.

— De-aia suntem plătiţi cu bani grei.

— Păcat că ne trag înapoi de frâie.

— Mare păcat.

— De ce, Dumnezeului? Pur şi simplu nu înţeleg.

— Pentru că teroriştii europeni s-au ascuns. I-am vânat, Ding, şi aşa ne-am descotorosit de un serviciu cu normă întreagă. Cel puţin n-au tăiat curentul cu totul. Dată fiind natura politicii, vom numi asta un succes şi vom face o plimbare călare la apus.

— Cu o bătaie pe spate şi o felicitare.

— Te aştepţi la recunoştinţă din partea guvernelor democratice? întrebă John cu o grimasă uşoară. Săracu' băiat naiv.

Birocraţii Uniunii Europene erau motivul principal. Nu există ţări europene care să mai tolereze pedeapsa capitală – ce ar vrea oamenii de rând normal că nu e luat în calcul –, şi un astfel de reprezentant al poporului a afirmat cu voce tare şi în mod repetat că echipa Rainbow fusese prea crudă. Dacă a insistat sau nu asupra capturării umane şi a tratamentului medical pentru câinii turbaţi, n-a fost niciodată întrebat cu adevărat. Poporul n-a dezaprobat niciodată acţiunile echipei în vreo ţară, dar amabilii şi drăguţii lor birocraţi s-au supărat degeaba, iar acei oameni fără chip aveau adevărata putere politică. Ca în orice alt loc din lumea civilizată.

— Ştii, în Suedia, e ilegal să creşti viţei în mod eficient. Trebuie să le asiguri socializarea cu alte animale. Apoi, nu poţi să le tai testiculele până nu se împerechează cel puţin o dată, zise Chavez morocănos.

— Mi se pare corect. Aşa vei şti ce pierzi, chicoti Clark. Cu un lucru mai puţin de făcut pentru cowboy. Probabil că nu e prea distractiv să-i faci asta altuia.

— Iisus a spus că doar cei blânzi vor moşteni pământul, şi asta nu mă deranjează, dar n-ar fi rău să existe şi poliţişti pe-aproape.

— Mă auzi certându-mă cu tine? Dă-ţi scaunul pe spate, bea un pahar de vin şi trage un pui de somn, Domingo. „Şi dacă încearcă vreun pleşcar să deturneze avionul ăsta, îi facem felul”, nu mai adăugă Clark.

Omul cât trăieşte speră. Un ultim impuls înainte de-a fi scos pe margine.

7

— Ce mâncăm? îl întrebă Brian Caruso pe vărul său.

— Aceeaşi tocană, altă zi, mă aştept, răspunse Jack Ryan jr.

— „Tocană”? replică Dominic, celălalt Caruso. Nu spui mai bine rahat?

— Încerc să fiu optimist.

Înarmaţi tustrei cu primele lor căni de cafea din acea zi, porniră pe coridor, spre biroul lui Jack. Era 8,10, momentul când începea o altă zi în Campus.

— Vreo veste de la prietenul nostru, Emirul? întrebă Brian, luând o înghiţitură de cafea.

— Nimic nou. Nu e prost. Are acum chiar şi e-mailurile transmise printr-o serie de conexiuni, unele dintre ele prin conturile ISP, deschise şi închise în câteva ore, şi chiar şi atunci conturile se dovedesc a fi fundături. Badlandul pakistanez e cea mai bună presupunere de acum. Poate vecinii de alături. Oriunde şi-ar putea cumpăra un loc sigur. La naiba, în momentul ăsta sunt tentat să mă uit în ograda noastră.

E frustrant, credea Jack. Prima lui aventură în operaţiunile de teren fusese un succes furtunos. Sau poate norocul începătorului? Sau soarta. Se dusese la Roma ca agent de culegere a datelor pentru Brian şi Dominic, nimic mai mult, şi, printr-o şansă pură, îl identificase pe Moha în hotel. De acolo lucrurile se mişcaseră repede, mult prea repede, iar apoi fuseseră el şi Moha în baie…

Nu va mai fi aşa de speriat data viitoare, îşi spuse Jack, cu enormă – şi falsă – încredere. Îşi amintea uciderea lui Moha atât de clar de parcă abia se întâmplase. Cea mai vie dintre toate era amintirea privirii de pe chipul omului, când succinilcolina pusese stăpânire pe el. Jack ar fi regretat crima, dacă n-ar fi fost adrenalina şi faptul că Mahomed era vinovat. N-avea nicio părere de rău în suflet pentru acea acţiune. Moha fusese el

însuşi un criminal care omora civili nevinovaţi şi Jack nu ratase ocazia să-l adoarmă.

Ajutase şi faptul că era în familie. El, Dominic şi Brian aveau un bunic comun, pe Jack Muller, tatăl mamei lui. Bunicul lor, acum în vârstă de 83 de ani, era prima generaţie de italieni care emigraseră din Italia la Seattle, unde trăise în ultimii şaizeci de ani şi lucrase în restaurantul familiei.

Bunicul Muller, fost veteran al armatei şi vicepreşedinte la Merrill Lynch, avusese o relaţie tensionată cu Jack Ryan sr, decizând că faptul că ginerele lui abandonase Wall Street pentru a intra în serviciul guvernului era o idioţenie pură – idioţenie care făcuse, în cele din urmă, ca fiica şi nepoata sa, mica Sally, aproape să-şi piardă vieţile într-un accident de maşină. Dacă n-ar fi fost întoarcerea nechibzuită a ginerelui său la CIA, incidentul nu s-ar fi produs. Desigur, nimeni în afară de bunicul Muller nu credea asta, inclusiv mama şi Sally.

De asemenea, se gândea Jack, a ajutat şi faptul că Brian şi Dominic erau relativ noi în asta. Nu nefamiliarizaţi cu pericolul – Brian fusese în marină şi Dominic agent FBI ci cu „Deşertul de Oglinzi”, cum o numise James Jesus Angleton. S-au adaptat bine şi repede, scoţând, în scurt timp, din joc trei soldaţi ai URC[8] – patru după împuşcăturile din Charlottesville Mall şi trei în Europa, cu Magic Pen. Totuşi, Hendley nu-i angajase fiindcă erau buni trăgători.

„Pistolari isteţi” fusese expresia pe care Mike Brennan, şeful său USSS, o folosise de multe ori, şi li se potrivea al naibii de bine verilor lui.

— Dă-mi cel mai bun pronostic *al tău*, zise Brian acum.

— Pakistanul, dar destul de aproape ca oamenii lui să poată trece graniţa. Undeva cu o mulţime de trasee de evacuare. E într-un loc cu electricitate,

dar generatoarele portabile sunt uşor de găsit, aşa că nu contează prea mult. Poate şi cu o linie telefonică. Au renunţat la telefoanele prin satelit. Au aflat asta pe pielea lor…

— Da, când au citit despre ea în *Times,* mormăi Brian.

Jurnaliştii cred că pot publica orice doresc; e greu să vadă genul ăsta de consecinţe stând în faţa unei tastaturi.

— Chestia nasoală e că nu ştim unde e Alteţa Sa în clipa asta. Chiar şi cel mai bun pronostic al meu e doar o presupunere, dar, ca să spun drept, aşa sunt de obicei toate informaţiile de care dispunem – o presupunere bazată pe informaţiile disponibile. Uneori sunt stâncă solidă, alteori la fel de subţiri ca aerul. Vestea bună e că noi citim o mulţime de e-mailuri.

— Cât de multe? întrebă Dominic.

— Cam cincisprezece-douăzeci la sută.

Totuşi, volumul era copleşitor, şi cu volumul mare apar şi ocaziile. „Cam ca Ryan Howard”, se gândi Jack. A ţinut de multe ori bâta în mână, a dat pe lângă, dar i-au şi ieşit multe *home run*-uri. „Să sperăm.”

— Aşadar, haideţi să scuturăm copacii şi să vedem ce cade.

Veşnic marinar, Brian era tot timpul gata s-o ia de la capăt.

— Plachează pe cineva şi fă-l să transpire.

— Nu vreau să ne dăm de gol, zise Jack. Păstrăm asta pentru cineva care merită.

Singurul lucru despre care amândoi ştiau că nu trebuie să vorbească era cum comunitatea agenţilor de informaţii se juca pe ascuns cu datele pe care le avea. O mulţime dintre acestea rămâneau în interior, nefiind transmise nici măcar propriilor directori, care tindeau să fie numiţi pe criterii politice, loiali celor care îi desemnaseră, dacă nu întotdeauna jurământului depus la ocuparea

birourilor. Preşedintele – cunoscut în comunitate ca NCA[9], de la Autoritatea Naţională de Comandă – avea un personal de încredere, deşi încredere însemna să facă scăpate informaţiile pe care le dorea, şi numai pe acelea, şi numai către reporteri de încredere care acceptau manipularea presupusă de publicarea dezvăluirilor. Comunitatea spionilor ascundea informaţii şi faţă de preşedinte, chiar dacă pedeapsa pentru cei prinşi era concedierea. Ascundeau ei informaţii şi faţă de oamenii de pe teren, situaţie care avea, de asemenea, propria istorie şi care explica de ce echipele de operaţiuni speciale aveau rareori încredere în comunitatea care culegea informaţii. Totul era legat de necesitatea de a şti. Puteai să ai cel mai înalt nivel de autorizare posibil, dar dacă nu trebuia să ştii, erai tot în afara sistemului de comunicaţii al agenţiilor oficiale. La fel mergeau lucrurile cu Campusul, care oficial era în afara tuturor buclelor, cam cum trebuia să fie. Totuşi, au avut un mare succes, infiltrându-se în bucle. Hackerul lor şef, un über – tocilar pe nume Gavin Biery, care le administra secţiunea IT, nu întâlnise încă un sistem de criptare pe care să nu-l poată sparge.

Fost angajat la IBM, şi-a pierdut doi fraţi în Vietnam şi, ulterior, a venit să lucreze pentru guvernul federal, pentru ca apoi să fie identificat de căutătorii de talente, care îi selectau pe cei mai buni, şi adus la sediul din Fortul Meade al Agenţiei Naţionale de Securitate, principalul centru pentru comunicaţii electronice şi de securitate al guvernului. Salariul lui la guvern îl pusese de mult în frunte, ca Senior Executive Service genial şi, într-adevăr, încă îşi aduna bani buni pentru pensie de pe urma guvernului, în mod justificat generos. Dar el iubea acţiunea şi cedase ofertei de a se alătura Campusului la câteva secunde după ce o primise. Profesional, era matematician, cu un doctorat la Harvard, unde studiase cu însuşi Benoit Mandelbrot, şi, ocazional, preda la Institutul

Tehnologic din Massachusetts şi la Caltech, precum şi în domeniul lui de experienţă.

Biery era un tocilar, la urma urmelor, cu ochelari cu ramă neagră groasă şi faţă palidă, dar el ţinea unse maşinăriile Campusului şi utilajele funcţionale.

— Compartimentare? zis Brian. Nu-mi da rahatul ăla de operetă.

Jack îşi ţinu mâinile în sus şi ridică din umeri.

— Scuze.

Ca şi tatăl lui, Jack Ryan jr nu era omul care să încalce regulile. Văr sau nu, Brian nu trebuia să ştie. Punct.

— Te-ai întrebat vreodată despre nume? întrebă Dominic. URC? Ştii cât de mult iubesc tipii ăştia lucrurile cu dublu înţeles.

„Interesantă idee”, se gândi Jack.

Consiliul Revoluţionar Umayyad era invenţia Emirului, presupuseseră ei mereu. Era ceea ce părea doar o altă referinţă indirectă la simbolul islamic al jihadului şi anume, Saladin – sau ceva mai mult?

Născut Salah ad-Din Yusuf Ibn Ayyub, pe la 1138, în Tikrit – azi în Irak –, Saladin căpătă rapid statutul de figură reprezentativă în timpul cruciadelor, mai întâi ca apărător al Baalbekului, apoi ca sultan al Egiptului şi Siriei. Faptul că victoriile lui Saladin pe câmpul de luptă au fost considerate de unii drept impresionante n-a avut mari consecinţe asupra istoriei musulmane, dar, aşa cum a fost cazul cu multe figuri istorice, din est şi din vest deopotrivă, a contat ceea ce Saladin ajunsese să reprezinte. Pentru musulmani, el era sabia răzbunătoare a lui Allah, ridicată împotriva afluxului de cruciaţi necredincioşi.

Dacă exista vreo informaţie pe care ar fi putut-o obţine din numele URC, probabil că aceasta se afla în ultimul cuvânt, *Umayyad*, după moscheea din Damasc unde se afla locul de veci al lui Saladin,

un mausoleu care conţinea atât un sarcofag de marmură donat de împăratul Wilhelm al II-lea al Germaniei, cât şi sicriul simplu din lemn, în care rămăsese corpul lui Saladin. Faptul că Emirul alesese *Umayyad* drept nume al organizaţiei sale operaţionale îi sugera lui Jack că Emirul îşi considera jihadul ca punct de cotitură, la fel cum moartea lui Saladin fusese o tranziţie de la această viaţă de luptă şi suferinţă la paradisul veşnic.

— O să mă gândesc, zise Jack. Nu la ceva rău, totuşi.

— Nu-s doar paie aici, vericule, zise Brian zâmbind, lovindu-şi tâmpla cu degetul arătător. Deci ce face tatăl tău acum, cu atâta timp liber?

— Nu ştiu.

Jack nu prea stătea acasă. Ar fi însemnat să discute cu părinţii lui şi, cu cât vorbea mai mult despre „locul lui de muncă”, cu atât erau mai multe şanse ca tatăl lui să devină curios, iar dacă tatăl lui afla ce făcea aici, şi-ar fi putut ieşi din ţâţâni. Iar la reacţia mamei nici nu voia să se gândească. Gândul îl sâcâia pe Jack. Nu era „băiatul mamei”, cu siguranţă, dar exista cineva care să nu vrea să-şi impresioneze părinţii sau să le obţină aprobarea? Ce spune asta? Un bărbat nu e cu adevărat bărbat până nu-şi ucide tatăl. Metaforic, desigur. El era adult pe cont propriu, făcând nişte rahaturi serioase la Campus. „E timpul să ieşi de sub umbra tatei”, îşi reaminti Jack pentru a nu ştiu câta oară. Şi era o umbră a naibii de mare.

Brian zise:

— Pariez că se satură şi…

— Fuge?

— Nu crezi?

— Eu am trăit la Casa Albă, ţii minte? Mi-a ajuns. Îmi voi lua cu plăcere o cămăruţă aici, vânând băieţi răi.

„Mai mult pe calculator. Până acum”, se gândi Jack, dar poate, dacă îşi juca bine cărţile, avea să fie mai mult pe teren. Îşi repetase deja lovitura în faţa conducătorului Campusului, Gerry Hendley. Chestiunea Moha trebuie să fi contat, nu? Verii lui erau pistolari isteţi. Oare li se potriveşte termenul? se întrebă Jack. Ar putea să se potrivească lui? Prin comparaţie, el fusese un răsfăţat în viaţă, mult-protejatul fiu al preşedintelui John Patrick Ryan, dar asta are şi avantaje, nu? Învăţase să tragă cu pistolul de la agenţii Serviciilor Secrete, jucase şah cu secretarul de stat, trăise şi respirase, deşi indirect, lumile interioare ale comunităţii de informaţii şi armatei. Căpătase, prin osmoză, unele dintre trăsăturile pentru care Brian şi Dominic se antrenaseră din greu? Poate. Sau poate că erau doar iluzii. Oricum, trebuia să treacă de Hendley mai întâi.

— Dar tu nu eşti tatăl tău, îi aminti Dominic.

— E-adevărat.

Jack se întoarse în scaun şi îşi porni calculatorul pentru doza matinală de ştiri publice şi secrete. De prea multe ori, cele din urmă erau cu doar trei zile mai noi decât primele. Jack se conectă mai întâi la stenogramele de la Agenţia Naţională de Securitate. Zise EIT sau XITS – şi purtând numele nefericit de zits[10] –, acestea ajungeau doar la ofiţerii de nivel înalt de la NSA şi CIA, şi de la Consiliul Naţional de Securitate de la Casa Albă.

Vorbea de lup… Uite-l, pe însuşi Emirul, din nou în XITS. O interceptare. Mesajul era strict administrativ. Emirul voia să ştie ce făcea cineva – doar un cod anonim –, dacă luase contact cu un necunoscut, pentru un scop necunoscut. Acesta era standardul în cele mai multe dintre aceste interceptări – o mulţime de necunoscute, un fel de completaţi-pe-linia-punctată, care era, într-adevăr, misiunea analiştilor din serviciile secrete. Cel mai mare şi mai complex puzzle din lume. Această

piesă anume determinase o şedinţă de brainstorming la CIA.

Ordinea de zi propusă fusese subiectul unui întreg raport (aproape în întregime plin de speculaţii) realizat de către un analist de nivel mediu care avea, probabil, un birou mai bun şi-i plăcea să dea frâu liber imaginaţiei, în speranţa că, într-o zi, ceva se va întâmpla şi astfel va ajunge să-i crească salariul. Şi poate, într-o zi, chiar avea să se întâmple asta, dar nu urma să-l facă pe el mai deştept decât, poate, în ochii unui superior care promovase în mod similar şi căruia îi plăcea să-l scarpine cineva pe spate.

Ceva îl sâcâia pe Jack, ceva legat în special de această cercetare… Mută cursorul mouseului pe folderul XITS de pe hardul lui, dădu dublu-clic şi aduse documentul de sinteză pe care îl păstra de la XITS. Şi acolo era acelaşi număr de referinţă al interceptării, acesta ataşat la trei e-mailuri vechi de o săptămână, primul de la un angajat al Consiliului Naţional pentru Securitate (CNS) către NSA. Se părea că, la Casa Albă, cineva a vrut să ştie exact cum fuseseră obţinute informaţiile. Cercetarea fusese apoi transmisă la DNSA – un post pentru un ofiţer cu trei stele, de la informaţii militare profesionale, în acel moment un ofiţer al armatei numit general-locotenent Sam Ferren – care răspunsese tăios: RUCSAC. NU DAŢI REPLY. VA FI REZOLVATĂ ADMINISTRATIV.

Jack zâmbi la asta. Termenul „Rucsac” era actualul nume de cod dat prin rotaţie, în cadrul NSA, pentru Echelon, agenţia atoatecunoscătoare, atoatevăzătoare în ceea ce priveşte programul de monitorizare electronică. Răspunsul lui Ferren era de înţeles. Angajaţii CNS ceruseră informaţii despre „surse şi metode”, detalii esenţiale ale modului în care NSA lucra la magia sa. Aceste secrete pur şi simplu nu erau dezvăluite consumatorilor informaţiilor secrete, cum ar fi

Casa Albă, şi era o idioţenie ca un angajat CNS să le solicite.

Previzibil, rezumatul XITS ulterior al lui Ferren pentru CNS lista pur şi simplu sursa de interceptare drept „cooperativa ELINT din străinătate" sau informaţii electronice, în esenţă, spunând Casei Albe că NSA primise informaţiile de la o agenţie de informaţii prietenoasă. Pe scurt, minţise.

Putea fi doar un motiv pentru asta: Ferren suspecta Casa Albă că arăta şi altora XITS-urile. „Doamne, trebuie să fie o sforţare teribilă pentru un tip cu trei stele să-i spună preşedintelui în exerciţiu ce trebuie, se gândi Jack. Dar dacă lumea spionilor n-are încredere în preşedinte, cine, atunci, mai veghează ţara? Şi dacă se gripează sistemul, unde naiba ajungem?" îşi continuă Jack gândul. Asta era o întrebare pentru un filosof sau pentru un preot.

„Gânduri profunde pentru o dimineaţă devreme", îşi spuse Jack, dar dacă el citise XITS-urile – despre care se presupune că sunt cele mai bine păzite secrete ale guvernului care era documentul pe care nu-l citise? Ce nu era difuzat? Şi cine naiba avea informaţiile astea? Exista o legătură de comunicaţii limitată doar la nivel de director?

OK, deci Emirul vorbise din nou. NSA n-avea cheia cifrului său personal, dar Campusul, da – ceva ce Jack făcuse el însuşi, împrumutând date de pe calculatorul personal al lui Moha şi predându-i-le lui Biery şi tocilarilor lui, care transferaseră datele pe o unitate de hard FireWire. Într-o singură zi, îl curăţaseră de toate secretele – inclusiv parole care spărgeau tot felul de comunicaţii criptate, dintre care unele fuseseră citite din Campus timp de cinci luni înainte de a fi schimbate în cadrul rutinei. Adversarii erau destul de atenţi cu privire la acest fapt şi/sau erau instruiţi în mod corespunzător de cineva care lucrase pentru un

adevărat serviciu de informaţii. Dar nu chiar atât de atenţi. Parolele nu erau schimbate zilnic şi nici chiar săptămânal. Emirul şi oamenii lui erau foarte încrezători în măsurile lor de securitate, această greşeală ducând la distrugerea unor întregi state-naţiuni. Criptografii – spioni erau, de obicei, angajaţi pe piaţa liberă, şi cei mai mulţi vorbeau limba rusă şi erau destul de săraci ca orice ofertă să arate bine.

CIA strecurase câţiva chiar şi printre băieţii răi, în calitate de consultanţi ai Emirului. Cel puţin unul dintre ei fusese găsit sub un morman de gunoi de la Islamabad, cu o tăietură la gât, de la o ureche la cealaltă. Chiar şi pentru profesionişti acolo se juca un joc dur. Jack spera că Langley avusese grijă de familia lăsată de om în urmă. Asta nu se întâmpla întotdeauna cu agenţii. Ofiţerii de caz CIA aveau o mulţime de beneficii în caz de deces, iar familiile lor nu erau niciodată uitate de Langley, dar cu agenţii altfel stăteau lucrurile. De obicei neapreciaţi, erau adesea uitaţi repede când apărea un altul mai bun.

Pare că Emirul încă îşi pune întrebări despre oamenii pe care i-a pierdut pe străzile din Europa – toţi de mâinile lui Brian, Dominic Caruso şi Jack, deşi Emirul nu ştia asta. Trei atacuri de cord par neobişnuit de multe pentru oamenii în formă, tineri, specula Emirul. Îşi pusese propriii agenţi să sape cu atenţie în dosare medicale, iar acestea fuseseră curăţate, şi la suprafaţă, şi în profunzime – în primul rând de către avocaţii care reprezentau posesiunile celor decedaţi, în al doilea rând prin mituirea unor funcţionari mărunţi pentru documentele originale şi, în continuare, pentru verificarea dovezii unui act adiţional ascuns, care ar fi putut fi depus separat, toate fără niciun rezultat. Emirul îi scrisese unui agent care trăia cu siguranţă la Viena, trimis să urmărească un caz ciudat, al bărbatului care aparent căzuse sub un tramvai, fiindcă, spunea Emirul, acesta fusese un

băiat vioi care avusese grijă de cai când era mic – nu era genul care cade sub un vehicul în mişcare. Dar omul Emirului răspunsese, destul de sigur, că nu mai puţin de nouă persoane văzuseră incidentul şi, conform tuturor mărturiilor, el alunecase chiar în faţa unui tramvai, ceva ce ar fi putut să se întâmple oricui, oricât de sigur pe picioare ar fi fost la vârsta de 11 ani. Medicii austrieci făcuseră o investigaţie extrem de meticuloasă, autopsia oficială fiind clară: Fa'ad Rahmin Yasin fusese sfârtecat într-un mod oribil, tăiat în mai multe bucăţi de către un tramvai. Îi fusese testată alcoolemia în sânge, dar nu se descoperise nimic, doar unele urme reziduale din noaptea precedentă – aşa presupunea patologul –, cu siguranţă nu suficiente pentru a-i afecta judecata. N-au existat în sânge niciun fel de urme de narcotice, în ceea ce aceştia reuşiseră să recupereze din corpul sfârtecat. Concluzie: a alunecat, a căzut şi a murit din cauza forţei brutale a traumei şi a exsanguinării – un mod sofisticat de a spune că a sângerat până la moarte.

Nu s-ar fi putut întâmpla unui tip mai drăguţ, decise Jack.

8

Un lucru pe care Driscoll şi soldaţii săi îl aflaseră demult era că distanţele pe o hartă a regiunii Hindukush semănau foarte puţin cu realitatea de pe teren. Ca să fiu corect, nici chiar cartografia digitală n-avea cum să calculeze impactul spaţial al fiecărei creste, gropi sau schimbări bruşte de direcţie. În planificarea misiunii, împreună cu căpitanul Wilson, înmulţise toate estimările cu doi, o variabilă care părea să funcţioneze, în general, şi, deşi această ajustare matematică nu fusese niciodată departe de intenţia lui Driscoll, după ce înţelese că drumul până la zona aterizării (ZA) nu era, de fapt, de trei kilometri, ci mai aproape de şase, abia se putu abţine să nu scape un lung şir de înjurături. Învinse impulsul. Nu i-ar fi ajutat cu nimic. Ba chiar i-ar fi cauzat un strop de rău, pentru că dădea dovadă de slăbiciune în faţa echipei. Chiar dacă nu erau cu ochii pe el în fiecare minut, fiecare dintre soldaţii lui putea vedea indicii. Atât rahatul, cât şi atitudinea chiar se scurgeau la vale. Mergând drept, Tait se opri şi ridică pumnul închis, aducând coloana la un popas. Driscoll se lăsă pe vine, ca şi restul echipei, aproape la unison. În spate, veneau pe rând M4-uri, fiecare om monitorizând câte un sector, cu ochii atenţi şi urechile ciulite. Erau într-un canion îngust – atât de îngust, încât Driscoll se îndoia că defileul cu lăţimea de trei metri putea purta numele de canion –, dar n-aveau de ales. Fie alegeau scurtătura asta de 300 de metri, fie mergeau doi kilometri pe o rută ocolitoare şi riscau să-i prindă ziua. Nu auziseră şi nu văzuseră nimic după ambuscadă, dar asta nu însemna mare lucru. URC cunoştea topografia mai bine ca oricine, iar Driscoll ştia din experienţă cât de mult timp le-ar fi luat soldaţilor echipaţi să acopere teritoriul. Şi mai rău, ştiau că exista un număr limitat de zone de aterizare din care inamicul lor putea fi reperat. De acolo, a pune pe picioare o altă ambuscadă era

pur şi simplu o chestiune de calcul matematic, cum să te mişti mai repede decât urmăritorul.

Fără să se întoarcă, Tait îi făcu, pe furiş, lui Driscoll semnalul „urcă”. Driscoll asta făcu.

— Care-i treaba? şopti el.

— Am ajuns în capăt. Încă vreo 30 de metri.

Driscoll se întoarse, arătă către Barnes, ridică două degete, apoi făcu semnalul „urcă”. Barnes, Young şi Gomez fură acolo în zece secunde.

— Capătul râpei, explică Driscoll. Vezi ce-i de văzut.

— Gata, şefu’.

Îşi continuară drumul. În spatele lui Driscoll se auzi vocea lui, Collins:

— Ce-ţi face umărul?

— E bine.

Cele şase pastile de ibuprofen pe care le dăduse Collins înmuiaseră durerea, dar fiecare atingere îi trimitea săgeţi prin umăr, spate şi gât.

— Dă jos bagajul.

Collins nu mai aşteptă ca Driscoll să protesteze, dându-i-l jos.

— Sângerarea s-a redus. Îţi simţi degetele?

— Mda.

— Mişcă-le.

Driscoll îi arătă degetul mijlociu şi rânji.

— E bine?

— Atinge-ţi fiecare deget cu degetul mare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Collins…

— Fă-o.

Driscoll cedă, dar îşi mişca anevoios fiecare dintre degete, ca şi cum îi înţepeniseră articulaţiile.

— Dă jos bagajul. Îţi distribui eu încărcătura.

Driscoll deschise gura să protesteze, dar medicul îl opri.

— Uite, dacă nu laşi jos bagajul, poţi fi sigur că îţi vei pierde braţul mai târziu. Sunt şanse mari să-ţi fi lezat deja nişte nervi, iar alea 25 de kilograme mai mult rău îţi fac.

— Bine, bine…

Barnes, Young şi Gomez se întoarseră. Collins îi înmână lui Barnes bagajul, care merse înapoi pentru a împărţi conţinutul. Young îi raportă lui Driscoll:

— N-am văzut nimic, dar ceva se mişcă acolo. Am auzit un motor de camion la aproximativ jumătate de kilometru spre vest.

— OK, înapoi în linie. Şi tu la fel, Collins.

Driscoll scoase harta şi îşi aprinse lanterna roşie. Nu era perfectă, dar oricât de buni erau pentru orice altceva, ochelarii cu vedere nocturnă erau de toată jena când încercai să te uiţi pe o hartă. Unele obiceiuri vechi sunt greu de uitat; unde n-ar trebui uitate deloc.

Tait se trase mai aproape. Driscoll mişcă degetul de-a lungul râpei în care se aflau, iar la extremitatea acesteia era încă un canion mărginit de ambele părţi de platouri. Topografia nu era, după cum credea Driscoll, deloc diferită de un cartier urban: canioanele erau drumurile principale; platourile erau casele şi ravenele erau aleile din spate. În esenţă, se aruncau de-a lungul drumurilor, folosind aleile dintre case pentru a ajunge la aeroport. Sau, în acest caz, la heliport. „Încă două canioane şi încă un defileu, apoi spre vârful platoului, în ZA”, se gândea.

— Linie dreaptă, observă Tait.

„Locul în care cei mai mulţi cai de curse se prăbuşesc”, se gândi Driscoll, dar nu spuse nimic.

Stătură pe marginea unei râpe timp de cincisprezece minute, Tait şi Driscoll scanând lungimea canionului prin ochelari, până când fură siguri că nu este nimeni care să-i vadă. Doi câte doi, echipa traversă fundul canionului către cealaltă râpă, în timp ce restul asigura acoperirea, iar Driscoll şi Tait jucară rolul de poliţişti în trafic. Young şi prizonierul lui fură ultimii şi, tocmai când trecură de partea cealaltă, o pereche de faruri

apăru dinspre est. Tot un UAZ, văzu imediat Driscoll, dar acesta se mişca lent.

— Staţi! ordonă Driscoll. Vine un camion dinspre est.

Asemănător celui de mai devreme, acest UAZ avea în spate o mitralieră NSV de 12,7 mm, dar Driscoll văzu o singură persoană care o manevra. La fel şi în faţă: şoferul şi nimeni altcineva. Îşi împărţiseră oamenii în mai multe echipe, în speranţa că-şi vor putea bloca adversarii. Tactica în cazul numărului mic de forţe se baza mai mult pe instinct decât pe reguli, dar cine trimisese camioneta asta făcuse o greşeală. UAZ-ul continua să se apropie, cauciucurile mestecând grohotişul, cu farurile sale luminând canionul.

Driscoll îi atrase atenţia lui Tait, zise mut „şofer" şi primi un clătinat din cap. La radio, Driscoll şopti „Nu trageţi" şi primi dublu-clic drept răspuns.

UAZ-ul era acum la 20 de metri distanţă, destul de aproape pentru ca Driscoll să vadă faţa mitraliorului în strălucirea alb-verde a ochelarilor cu vedere de noapte. Doar un copil, poate 18 sau 19 ani, cu o barbă neîngrijită. Ţeava NSV-ului era îndreptată în josul canionului, nu în diagonală, cum ar fi trebuit. „Leneşul e ca şi mort", se gândi.

UAZ-ul trase lângă râpă şi făcu un popas. În cabină, şoferul stătea aplecat într-o parte, întinzându-se după ceva, apoi scoase un reflector portabil. Arătă către geamul pentru pasager. Driscoll puse cursorul M4-ului lui chiar deasupra urechii stângi a puşcaşului. Apăsă trăgaciul, încet, încet, şi M4-ul trase. Pe ochelari apăru un halou de ceaţă în jurul capului puşcaşului. Căzu chiar sub maşină. Şoferul fu doborât o fracţiune de secundă mai târziu, reflectorul dansând nebuneşte înainte de-a se opri pe scaun.

Driscoll şi Tait se mişcară, ajungând la maşină. Le trebuiră douăzeci de secunde să oprească lumina reflectoarelor şi să se asigure că nu mai e

nimeni în viaţă, înainte să-şi continue drumul în râpă. Dinspre vest, se auzi, turând, sunetul unui motor. Farurile îi fixară. Driscoll nu se deranjă să vadă ce e, dar ţipă „Mişcă, mişcă!” şi continuă să alerge, cu Tait la un pas în faţa lui. Porni tuşea rapidă, suprapusă a unui alt NSV, împrăştiind în jurul lor pietre şi pământ, dar Driscoll şi Tait erau deja în râpă. La rândul lui, Gomez mergea mai adânc în prăpastie. Driscoll îi semnală lui Tait să continue şi flutură către Barnes.

— SAW, zise el, iar Barnes se lăsă pe vine lângă un bolovan, desfăcu picioarele mitralierei şi îşi puse patul armei pe umeri.

Văzură farurile apropiindu-se pe buza râpei. Driscoll scoase o grenadă de pe ham şi trase cuiul. În canion se auzi derapajul pneurilor; praful ridicat trecu de marginea râpei.

Driscoll scoase cuiul, numără o mie unu, o mie doi, lăsând grenada să se armeze, apoi o aruncă boltit spre canion. UAZ-ul se răsuci şi se opri. Grenada explodă la trei metri deasupra cabinei. Barnes deschise focul cu SAW-ul, ciuruind uşile şi părţile laterale. În spate, gura ţevii NSV-ului împroşca gloanţe, dar se linişti o clipă mai târziu, când împuşcătura SAW-ului îl puse pe trăgător la pământ. Angrenajul UAZ-lui se prăbuşi, apoi se mişcă din nou şi ieşi din raza vizuală.

— Du-te! ordonă Driscoll, aşteptând ca Barnes să ia un avans, apoi se întoarse și-l urmă.

Până ajunseră din urmă coloana, Gomez împărţise echipa, jumătate dincolo de canion, în spatele acoperirii şi de veghe, iar cealaltă jumătate, în gura râpei. Driscoll îşi croi drum până la Gomez.

— Mişcare?

— Motoare, nu mişcare.

Dincolo de canion, la 30 de metri vest de punctul de observaţie, era o rampă naturală care se desfăşura până în marginea platoului. Par al naibii

de bine făcute de cineva, se gândi Driscoll, dar timpul şi eroziunea făcuse lucruri ciudate terenului. Iar ei nu aveau de ce să se plângă de această ciudăţenie; le făcea relativ uşor drumul final până la ZA.

— Peterson, ia legătura cu Blade şi spune-le că suntem gata. Spune-le că arde.

Chinookul lor orbita, aşteptându-le semnalul. Ca în majoritatea situaţiilor de luptă şi, cu siguranţă, în cele din Afganistan, zona lor de aterizare era sub standard, în parte din pricina peisajului şi parţial din cauza compromisului de design al Chinookului: un plafon înalt operaţional, dar o amprentă mare de aterizare la sol. 47-le putea ajunge la trupe la altitudine, dar avea nevoie de mulţi metri pătraţi pentru a le îmbarca. În cazul de faţă, zona lor de aterizare era flancată la vest şi la sud de ravene şi de dealuri, atât de apropiate, că focul unor arme mici putea ajunge la el.

— Blade, sunt Sickle, terminat.

— Spune, Sickle.

— Gata pentru preluare. Viteza vântului e de trei la şase de la nord la sud. Zulu Lima Arde; compoziţie şi direcţie necunoscute.

— Am înţeles, copiat Zulu Lima Arde. Trei minute.

Două minute mai târziu:

— Sickle, Blade e la intrare, marchează-ţi locaţia.

— Am înţeles, staţi pe poziţii, spuse Driscoll, apoi îi zise prin radio lui Barnes: Neoanele, Barnes.

— Am înţeles, şefu'. Am albastru, galben, roşu.

Dincolo de canion, un neon străluci puternic, zbură prin aer şi ateriză pe culmea platoului. Driscoll ar fi preferat un stroboscop IR, dar S4-urile se terminaseră când plecaseră.

Driscoll strigă:

— Blade, Sickle, am albastru, galben, roşu.

— Am înţeles, îl văd.

Acum îl auzeau, zgomotul rotoarelor Chinookului. Apoi:

— Sickle, sunt Blade, am vehicule apropiindu-se la 300 de metri vest de voi. Am numărat două UAZ-uri, terminat.

„Rahat.”

— Pleacă. Pleacă. Marcaţi zona de aterizare şi rămâneţi în cadru.

Singura opţiune era să pună luminile de tragere ale Chinookului pe UAZ-uri, dar de la altitudinea aia luminile pâlpâitoare ar fi dat de gol locaţia pentru celelalte unităţi inamice din zonă. Pilotul Chinookului avea propriile RDA, sau Reguli de Angajare, dar pentru că el şi soldaţii lui erau acolo în acţiune şi în rahat, era decizia lui Driscoll. Faptul că UAZ-urile nu veneau spre ei îi spunea că unitatea lui nu fusese reperată. Avuseseră noroc până acum cu astfel de lucruri; n-avea sens să întindă coarda.

— Am înţeles, fă semn, răspunse pilotul Chinookului.

Pentru Barnes:

— Avem companie spre vest. Stinge lumina. Toată lumea jos.

În spatele lui, coloana se lăsă pe burtă.

Primi două clicuri ca răspuns, iar câteva momente mai târziu văzu o pereche de siluete ghemuite care se târau pe coate pe platou. Se stinseră luminile.

Jos, în canion, farurile UAZ-ului erau acum imobile. Driscoll distinse slab zgomotul motoarelor huruind. Trecură treizeci de secunde, apoi motoarele se auziră ambalând şi maşinile se puseră în mişcare, separându-se într-o linie şovăielnică în timp ce coborau în canion. Semn rău, gândi Driscoll. În timp ce mergeau, UAZ-urile aveau tendinţa să se aşeze într-o singură linie. Se

despărţeau numai când se aşteptau să aibă probleme.

— Ascundeţi-vă, îi zise Driscoll echipei prin radio. Pifanii au ieşit la vânătoare. Apoi adăugă către Chinook: Blade, Sickle, staţi pe-aproape. S-ar putea să avem nevoie de voi.

— Am înţeles.

Precedat de lumina farurilor măturând terenul denivelat, scârţâitul anvelopelor UAZ-urilor continuă să coboare în canion până la prima camionetă staţionată în defileul, în care erau ascunşi Driscoll şi echipa lui. Frânele scârţâiră. UAZ-ul se opri; la fel şi al doilea, aflat la 10 metri în spate. Un reflector apăru la geamul pasagerului din dreapta şi se plimbă de-a lungul pereţilor, oprindu-se când ajunse la râpă.

„Mişcă-te de-aici, pifane, se gândi Driscoll. Nu e nimic de văzut." Acum lumina reflectoarelor se îndreptă în partea cealaltă, prin geamul şoferului, şi scană râpa opusă. După şaizeci de secunde, lumina reflectorului se stinse. Distribuţia UAZ-ului scârţâi şi hârâi, apoi maşina începu să se deplaseze şi să iasă din raza vizuală a lui Driscoll.

— Cine îi vede? transmise prin radio.

— Îl am în vizor, zise Barnes. La 50 de metri distanţă, continuă spre est. Apoi spuse: La 100 de metri… Se opresc.

Driscoll se ridică încet şi merse aplecat până la râpă, având grijă să se ţină aproape de peretele de stâncă al canionului, până când văzu UAZ-urile oprite. Se lăsă pe burtă şi privi prin ochelarii cu vedere nocturnă. Fiecare camionetă luase poziţie pe latura de nord, respectiv de sud a canionului. Aveau farurile şi motoarele oprite. Poziţia pentru ambuscadă.

— Toată lumea să stea jos în linişte, ordonă Driscoll, apoi intră în legătură cu Chinookul. Blade, Sickle.

— Spune.

— UAZ-urile s-au aşezat pe poziţie la capătul estic al canionului.

— Am înţeles, îi vedem. Ia aminte, Sickle, mai avem carburant pentru opt minute.

Mai erau opt minute până când Chinookul ajungea la punctul crucial de întoarcere. O întârziere, şi n-ar mai fi avut suficient combustibil să se întoarcă la bază. Pentru trupele de asalt, situaţiile-limită erau parte din cursul lucrurilor, dar există unele chestii cărora le dai cu piciorul pe riscul tău, iar drumul înapoi e cel mai important dintre acestea.

— Am înţeles. Atacă UAZ-urile. Tot ce are roţi e ţinta ta.

— Am înţeles, atac.

Chinookul apăru în vârful platoului, luminile sale de navigaţie luminând intermitent în timp ce cotea, şi începu să vireze la vest, spre canion. Driscoll văzu cum uşa puşcaşului se deschide şi apare o mitralieră cu ţeavă rotativă. Driscoll spuse prin radio:

— Gomez, urcă-ţi echipa pe rampă.

— Am înţeles, şefu'.

— Ochii, pe ţintă, zise pilotul Chinookului. Atac…

Mitraliera cu ţeavă rotativă Dillon MI34 deschise focul, colorând în portocaliu laterala Chinookului. Barajul dură mai puţin de două secunde, apoi altul, şi încă unul, apoi pilotul reveni:

— Ţinte distruse.

Cu o rată de trei mii de gloanţe pe minut, în acele aproape cinci secunde fuseseră trase în UAZ-urile care se apropiau cam 250 de gloanţe de calibrul de 7,62 mm. Chinookul reapăru, trecu pieziş peste zona de aterizare şi ateriză. Rampa coborî.

— Sus pe platou, Moş Crăciun, zise Gomez.

— Am înţeles, vin spre tine.

Driscoll dădu ordinul şi, din nou în perechi, restul echipei traversă fundul canionului, sărind din adăpost în adăpost, până când Driscoll şi Tait trecură şi ei şi urcară rampa.

— Ţintă! auzi Driscoll în cască.

Nu era unul dintre oamenii lui, decise, ci cineva la bordul Chinookului.

— La coadă, ora 07.00!

Dinspre vest de platou venea un clănţănit de arme automate AK-47, urmat rapid, drept contră, de ropotul unui M4.

Driscoll şi Tait ajunseră în vârful rampei, se aruncară pe burtă şi se târâră pe ultimii metri. La 50 de metri în faţă, dintr-o râpă şi în vârful unui deal, ţevile luminau sacadat. Driscoll numără cel puţin trei duzini. În josul canionului, patru perechi de faruri apărură din întuneric. Erau mai multe UAZ-uri.

Vocea lui Peterson:

— Lansatoare de rachete, lansatoare de rachete…

Prin dreapta lor, trecu ceva luminos. Terenul de lângă Chinook erupse.

— Mişcă, mişcă, ceru pilotul, apoi făcu ceva ce Driscoll nu mai văzuse niciodată: Curat, cum îţi place, pilotul decolă, plană la doi metri înălţime, apoi se roti, aducând uşa puşcaşului pe poziţie.

— Capetele jos, capetele jos!

Dillonul se deschise, pornind focul înspre râpă şi deal.

— Evadat! auzi Driscoll slab în ureche. Se îndreaptă spre vest!

Luminat din lateral de trasoarele Dillonului, prizonierul lor, încă încătuşat, se clătina îndepărtându-se de Chinook, spre marginea râpei. Tait murmură:

— L-am prins, Moş Crăciun.

— Culcă-l.

M4-ul lui Tait trase, iar prizonierul lor căzu. Focul AK-ului se linişti, apoi muri. Driscoll strigă:

— Blade, avem UAZ-uri în canion. La 200 de metri, şi se apropie. Ora 03.00.

— Am înţeles, răspunse pilotul, apoi întoarse Chinookul.

Mitraliera deschise din nou focul. Zece secunde fură de-ajuns. Se ridică praful, scoţând la iveală cele patru UAZ-uri distruse.

— Numără! ordonă Driscoll.

Niciun răspuns.

— Numără! repetă.

Collins răspunse.

— Doi morţi, Moş Crăciun, şi doi răniţi.

— La naiba!

Pilotul strigă – calm. Driscoll se gândi: „Sickle, ce-aţi spune voi, băieţi, să vă urcaţi şi să plecăm acasă înainte să ni se termine norocul?”

9

În toţi anii pe care-i petrecuse în Sankt Petersburg, Iuri Beketov umblase de sute de ori pe străzile întunecate ale oraşului, dar de data asta situaţia era diferită şi nu era greu de înţeles de ce. Bogăţia – sau cel puţin potenţiala bogăţie – avea obiceiul de a schimba perspectiva oricui. Iar acest tip de bogăţie era deosebită. Nu era mândru de bani în sine, ci mai degrabă de modul în care planificase să-i cheltuiască. Mai puţin sigur era dacă asta era cu adevărat o distincţie sau doar o raţionalizare. Căci, chiar dacă ai avut motive bune să dansezi cu diavolul, asta nu schimbă faptul că ai dansat cu el.

Dintre toate oraşele din ţara sa natală, Sankt Petersburgul era favoritul lui Iuri. Însăşi istoria oraşului era o reflecţie aproape perfectă a istoriei Rusiei. În 1703, în timpul Marelui Război Nordic cu suedezii, Petru cel Mare fondase oraşul; în timpul Primului Război Mondial, numele Sankt Petersburg, considerat excesiv de teuton de către puternicii zilei, fusese schimbat în Petrograd; în 1924, la şapte ani după revoluţia bolşevică şi la câteva zile după moartea lui Vladimir Lenin, fusese numit Leningrad; şi, în sfârşit, în 1991, odată cu prăbuşirea Uniunii Sovietice, fusese redenumit încă o dată, redevenind Sankt Petersburg.

Sankt Petersburg, o „capsulă a timpului istoriei ruse”. Nu-i rău de titlu de carte, se gândi. Păcat că n-avea aspiraţii literare. Ţari, bolşevici, căderea imperiului, apoi, în cele din urmă, democraţia – deşi, probabil, o democraţie contaminată cu un pic de totalitarism.

Acea seară era deosebit de rece, cu un vânt tăios bătând pe râul Neva şi şuierând printre ramurile copacilor. Nevăzute în întuneric, gunoaiele erau împrăştiate pe beton şi pe caldarâm. De pe o alee din apropiere se auzi un clinchet de sticlă lăsată pe cărămidă, apoi un blestem neclar. Un alt boschetar

fie rămăsese fără votcă, fie vărsase ultima înghiţitură. Cu toată dragostea pentru Sankt Petersburg, Iuri ştia că gloria acestui oraş apusese demult. Era valabil pentru întreaga ţară.

Colapsul Uniunii fusese greu pentru toată lumea, dar mai ales fusese tumultuos pentru fostul său angajator, KGB, cunoscut acum atât ca Federalnaia Slujba Bezopasnosti sau Serviciul Federal de Securitate (SFS), dar şi ca Slujba Vneşnei Razvedki sau Serviciul de Informaţii Externe (SIE). Acestea erau doar cele mai recente dintr-un şir lung de acronime sub care operaseră serviciile de informaţii ruse, începând cu temuta CEKA. Totuşi, fără îndoială, KGB-ul – Comitetul pentru Securitatea Statului – fusese cel mai eficient şi mai înfricoşător dintre toate combinaţiile de litere care îl precedaseră şi îl urmaseră, deopotrivă.

Înainte de-a ajunge să primească o pensie parţială, în 1993, Iuri lucrase pentru crema KGB-ului, Direcţia S – ilegalişti – din cadrul Primei Direcţii Generale. Spionii adevăraţi. Nu acoperire diplomatică, nu ambasadă la care să fugi, nici deportare dacă erai prins, ci, mai degrabă, închisoare sau moarte. Avusese ceva succese, dar nimic care să-l fi putut arunca în stratosfera eşaloanelor superioare ale KGB-ului şi astfel, la cei 45 de ani, se trezise şomer pe străzile din Moscova, cu un set de aptitudini care îi ofereau puţine alternative de angajare: să furnizeze informaţii de securitate şi criminalitate. O alesese pe ultima, deschizând o firmă de consultanţă pentru a proteja hoardele de investitori occidentali care luaseră cu asalt Rusia în primele zile postsovietice. Multe dintre succesele sale timpurii Iuri le datora, măcar indirect, Mafiei Krasnaia (Mafia Roşie), precum şi celor mai mari bande ale acesteia, Solnţevskaia Bratva, Dolgoprudnenskaia şi Izmailovskaia, fiecare dintre acestea risipind şi mai puţin timp decât investitorii străini pentru

jefuirea haotică a economiei Rusiei. Desigur, Mafiei Krasnaia nu-i păsa de subtilităţile conduitei în afaceri, iar investitorii din Europa şi America erau conştienţi de asta, o circumstanţă pe care Iuri fusese bucuros s-o exploateze. Acesta era cuvântul operativ pe atunci – a exploata – şi singura diferenţă dintre el, Mafie şi găştile de cartier erau metodele utilizate pentru a obţine rezultatele dorite.

Pentru Iuri, metoda era simplă: protecţia. Ţinea în viaţă şi departe de mâinile răpitorilor oamenii de afaceri veniţi în vizită. Unele dintre bandele mai mici, prea mici pentru a avea propriul sistem sofisticat de protecţie şi de extorcare de fonduri, răpeau europeni sau americani bine îmbrăcaţi din hotelurile cele mai bune ale Moscovei, trimiţând apoi o cerere de răscumpărare, împreună cu o ureche tăiată, un deget sau chiar mai rău. Miliţia locală, prost plătită şi depăşită de situaţie, nu era de mare ajutor şi, de cele mai multe ori, victima era ucisă, fie că banii erau daţi, fie că nu. Răpitorii n-aveau onoare. Doar pragmatism chior.

Iuri angajase foşti colegi din KGB şi paramilitari – majoritatea foşti comandori Spetsnaz, care fuseseră lipsiţi de drepturi ca şi el –, pentru a-i însoţi pe clienţi la şi de la întâlnirile lor şi a se asigura că pleacă din ţară vii şi nevătămaţi. Bani erau din belşug, dar economia Moscovei (atât cea oficială, cât şi cea subterană) înflorise, la fel şi nivelul de trai, iar în timp ce mulţi antreprenori ca Iuri câştigaseră mai mulţi bani decât s-ar fi gândit vreodată că există, i-au văzut şi scurgându-se într-o piaţă volatilă şi cu un cost înnebunitor de ridicat al traiului. Era o ironie tristă să faci atâţia bani şi costul pâinii să crească odată cu venitul tău.

Până la sfârşitul anilor 1990, Iuri economisise destui bani pentru a-şi vedea cei trei nepoţi trecând prin facultate şi întreţinându-se singuri ca adulţi, dar nu suficienţi să se mute în cabana sa idilică de la Marea Neagră, la care visa de douăzeci de ani.

Ocazii se iviră, rar la început, iar apoi cu mai mare regularitate, chiar înainte şi după evenimentele din 11 septembrie. În acea dimineaţă, America deveni conştientă de un fapt cu care KGB-ul şi multe servicii de informaţii nonoccidentale se confruntau de mult: fundamentaliştii islamici declaraseră război Americii şi aliaţilor ei.

Din păcate pentru Statele Unite, aceşti fundamentalişti evoluaseră în ultima jumătate de deceniu de la nebuni dezorganizaţi şi iraţionali, cum erau atât de des prezentaţi în ziarele occidentale, la soldaţi organizaţi şi instruiţi, cu un obiectiv clar. Ba, mai rău, aflaseră de valoarea reţelelor de informaţii, de recrutarea agenţilor, de protocoalele de comunicare şi de toate chestiile care fuseseră, în mod tradiţional, avantaje la dispoziţia exclusivă a serviciilor naţionale de informaţii.

Cu toate realizările şi avantajele ei, America era gigantul arhetipal, care ignoră grosolan săgeţile şi pietrele aruncate pentru a se apăra de tunul fictiv de la orizont, ignorând evenimente mai mici de tipul 11 septembrie petrecute între timp, care fuseseră puţine şi rare, şi imposibil de consemnat rapid pe ultimele pagini din *The New York Times* sau la fiecare cincisprezece minute pe MSNBC sau CNN. Istoricii vor dezbate mereu dacă serviciile inteligente americane ar fi putut sau ar fi trebuit să audă tropotele galopante ale atacurilor teroriste din 11 septembrie 2001, dar cu siguranţă escaladarea violenţei ar fi putut fi pusă în evidenţă, dacă ne gândim numai la primul bombardament al World Trade Center, în 1993, iar apoi la bombardarea Ambasadei SUA din Kenya, în 1998, şi la atacul asupra USS Cole, în 2000. Doar pentru CIA acestea fuseseră incidente izolate; pentru celulele teroriste afiliate care le efectuaseră fuseseră lupte într-un război. Numai când a fost declarat în gura mare război împotriva Statele Unite ale Americii –

atât prin cuvânt, cât şi prin faptă – serviciile de informaţii ale SUA au început să-şi dea seama că aceste săgeţi şi pietre nu trebuie ignorate. Ba, mai rău, abia în ultimii ani se lepădaseră guvernul SUA şi CIA de ceea ce Iuri numea „gândire de gigant” – să te concentrezi obsesiv pe capul gigantului inamic, ignorându-i degetele de la mâini şi de la picioare. Desigur, asta n-are să se schimbe niciodată în totalitate, mai ales atunci când e vorba de Inamicul public numărul 1, Emirul, devenit deliberat, la fel de mult ca şi implicit, credea Iuri, golemul Americii. Naţiunile au nevoie de duşmani definiţi, cineva către care să poată arăta cu degetul strigând: „Pericol!”

Desigur, Iuri n-avea de ce să se plângă. Ca atâţia dintre conaţionalii lui, el beneficia de pe urma acestui nou război, deşi doar recent şi cu multă reticenţă, şi nu fără regret. Începând cu mijlocul anilor 1990, grupurile islamice fundamentaliste doldora de bani începuseră să bată la uşa Rusiei, căutând să angajeze ofiţeri de informaţii mercenari, oameni de ştiinţă specialişti în sisteme nucleare şi soldaţi din forţele speciale. La fel ca mulţi dintre conaţionalii săi, Iuri răspunsese la uşă, dar era bătrân şi obosit şi mai avea nevoie de doar un pic mai mulţi bani pentru cabana de la Marea Neagră. Cu puţin noroc, întâlnirea din acea seară avea să-i rezolve problema asta.

Iuri se trezi din reverie, plecă de lângă balustradă şi îşi continuă drumul dincolo de pod, apoi mai merse două străzi, până la un restaurant cu lumini de neon al cărui nume, Ciaka, era scris atât în arabă, cât şi în chirilică. Traversă strada şi găsi o bancă din parc ascunsă în bezna dintre două felinare, apoi se aşeză şi privi. Îşi ridică gulerul să se apere de vânt şi-şi băgă mâinile mai adânc în buzunarele paltonului.

Ciaka era un restaurant cecen, deţinut şi administrat la nivel local de o familie de musulmani, care prospera sub protecţia Obşinei

sau a mafiei cecene. Şi omul cu care se întâlnea – cunoscut de el doar sub numele de Nima – se strecurase în Rusia probabil prin bunăvoinţa Obşinei. „Nu-i nicio problemă”, îşi spuse Iuri. Mai avusese de două ori treabă cu el înainte, o dată pentru o consultaţie privind relocarea a ceea ce ei numiseră un „asociat” şi, mai recent, în calitate de intermediar pentru o recrutare. Fusese o afacere interesantă. Ce doreau ei de la o femeie de un aşa calibru, n-avea nicio idee şi nici nu-i păsa. Învăţase cu mult timp în urmă să-şi reprime astfel de curiozităţi.

Urmări cu ochii în patru încă douăzeci de minute, ca să fie sigur că totul era în regulă. Nu existau supraveghetori din poliţie sau din altă parte. Se ridică, traversă strada şi intră în restaurantul luminat şi mobilat în stil spartan, cu gresie de vinii alb-negru, mese rotunde din plastic laminat şi scaune cu spătar din lemn. Era timpul cinei şi aproape toate mesele erau ocupate. Peste capetele tuturor, difuzoarele emiteau sunetul jos al muzicii cecene cântate la pondur, un instrument asemănător balalaicăi ruseşti.

Iuri cercetă restaurantul. Câţiva clienţi îl priviră când intră, dar se întoarseră aproape imediat la mâncare sau la conversaţie. Deşi ruşii nu prea frecventau restaurantele cecene, erau totuşi câţiva care o făceau. În ciuda reputaţiei acestora, Iuri nu avusese multe probleme cu cecenii. În mare parte, erau pe principiul trăieşte-şi-lasă-i-şi-pe-alţii-să-trăiască, dar vai de persoana pe care decideau s-o omoare. Puţine organizaţii erau atât de brutale ca Obşina. Cecenilor le plăceau cuţitele şi se pricepeau să le mânuiască.

În partea din spate, într-un hol mic, îl văzu pe Nima stând în ultimul separeu, aşezat cu spatele la perete, lângă uşile de la bucătărie şi de la baie. Iuri se întoarse, ridică un deget făcându-i semn lui Nima, „aşteaptă un moment”, în timp ce trecu pe lângă el şi intră în baie să se spele pe mâini.

Mâinile îi erau perfect curate, desigur; interesul lui era, în primul rând, să se asigure că baia nu era ocupată şi că nu avea şi alte intrări. Grija şi precauţia pe care o persoană normală le-ar fi considerat excesive îl ţinuseră timp de mulţi ani în viaţă în meseria lui de spion şi nu vedea niciun motiv să-şi schimbe obiceiurile acum. Îşi uscă mâinile, zăbovi un moment să se asigure că pistolul Makarov de 9 mm era aşezat în siguranţă în toc, fixat pe curea, la spatele pantalonilor săi, apoi ieşi din baie şi se aşeză în separeu, cu faţa spre intrarea restaurantului. Avea în stânga uşa batantă de la bucătărie. Cât Iuri fusese în baie, Nima îşi scosese jacheta sport. O atârnase în spatele separeului. Mesajul era clar: „Nu sunt înarmat."

Acum arabul deschise mâinile şi-i zâmbi lui Iuri.

— Ştiu că eşti un om grijuliu, prietene.

La rândul lui, Iuri îşi deschise haina sport.

— Şi tu la fel.

Un chelner apăru, le luă comanda de băuturi, apoi dispăru.

— Mulţumesc că ai venit, zise Nima.

Rusa lui era bună, cu doar un mic accent arab, pielea suficient de deschisă cât să poată fi considerat de localnici ca având ceva sânge tătar. Iuri se întrebă dacă omul fusese şcolit undeva în Occident.

— Desigur. E plăcerea mea.

— Nu eram sigur că eşti disponibil.

— Pentru tine, prietene, întotdeauna. Spune-mi, colegul tău a ajuns în siguranţă la destinaţie?

— Da, sigur. Şi femeia la fel. Din câte am înţeles, e exact cum ne-ai spus că va fi. Superiorii mei sunt foarte mulţumiţi de ajutorul pe care ni l-ai oferit deja. Sper că plata a fost suficientă? N-au fost probleme?

— N-au fost probleme.

De fapt, banii erau în siguranţă într-un cont din Liechtenstein, câştigând foarte puţină dobândă, dar departe de ochii indiscreţi ai curioşilor agenţi de informaţii şi de poliţie. Cum urma să mute fondurile când o să aibă nevoie de ele, încă nu ştia, dar există întotdeauna modalităţi, mai ales dacă eşti grijuliu şi dispus să plăteşti pentru astfel de servicii.

— Te rog să le transmiţi superiorilor tăi mulţumirile mele.

Nima înclină bărbia.

— Desigur.

Veniră băuturile – votcă pentru Iuri şi apă minerală pentru Nima, care luă o înghiţitură, apoi spuse:

— Mai avem o propunere, Iuri, ceva pentru care cred că tu eşti singurul calificat.

— Sunt la dispoziţia ta.

— Iar în ceea ce priveşte celelalte două aranjamente, e o chestiune delicată şi nu fără un anumit risc pentru tine.

Iuri deschise mâinile şi zâmbi.

— Orice merită în viaţă e de obicei riscant, nu?

— Foarte adevărat. Desigur, după cum ştii…

Din partea din faţă a restaurantului se auzi un strigăt, apoi se sparse un pahar. Iuri ridică privirea la timp pentru a vedea un bărbat, cu siguranţă beat, împingând scaunul în spate, ţinând în mână o farfurie cu mâncare căreia nu-i văzu conţinutul. Ceilalţi clienţi se uitau la el. Omul rosti un șir din ceea ce Iuri crezu că sunt înjurături cecene care descriau calitatea proastă a mâncării, apoi merse împiedicat spre un chelner cu şorţ alb.

Iuri chicoti.

— Un client nemulţumit, se pare…

Se opri din vorbit când îşi dădu seama că Nima nu se ridicase din scaun ca să vadă de unde vine agitaţia, ci se uita în schimb drept în ochii lui Iuri, cu ceva asemănător cu regretul. Clopote de alarmă

începură să-i sune în cap fostului ofiţer KGB. „Distragerea atenţiei, Iuri, o distragere a atenţiei aranjată.”

Timpul păru să încetinească.

Iuri se aplecă, întinzând mâna la spate pentru a apuca Makarovul, de pe centura de deasupra şalelor. Degetele lui tocmai ajunseră la mânerul armei lui în carouri, când îşi dădu seama că în stânga lui uşa batantă de la bucătărie era deschisă, iar o siluetă stătea în prag.

— Îmi pare rău, prietene, îl auzi pe Nima spunând într-un colţ îndepărtat al minții. Aşa e cel mai bine…

Peste umărul arabului, Iuri văzu un alt chelner venind spre ei, ţinând o faţă de masă, chipurile făcându-se c-o împachetează. Un scut care proteja intenţia… Iuri văzu mişcare cu coada ochiului. Roti capul spre stânga, la timp pentru a vedea silueta din uşă – un alt chelner cu şorţ alb – ridicând în mână ceva negru şi tubular.

Undeva, într-o zonă calmă, analitică a creierului său, Iuri gândi „amortizor de zgomot improvizat…” Ştia că n-avea s-audă niciun zgomot şi că nu va vedea nicio lumină. Nici nu va simţi vreo durere.

Avea dreptate. Glonţul bont, de 9 mm, al Parabellumului îl lovi chiar deasupra sprâncenei stângi, înainte ca plumbul să ia forma unei ciuperci, în timp ce îi transforma în jeleu o bucată din creier mare cât o minge de softball.

10

— Fir-ar să fie, murmură fostul preşedinte al Statelor Unite, John Patrick Ryan, în timp ce-şi bea cafeaua de dimineaţă.

— Acum ce mai e, Jack? întrebă Cathy, deşi pe deplin conştientă care era problema.

Îşi iubea foarte mult soţul, dar când un subiect îi atrăgea atenţia, semăna proverbialului câine care are un os, o trăsătură care făcuse din el un bun spion şi un preşedinte încă şi mai bun, dar nu întotdeauna cel mai bun tovarăş.

— Idiotul ăsta de Kealty nu ştie de capul lui. Ba, mai rău, nici nu-i pasă. A ucis doisprezece puşcaşi marini ieri, în Bagdad. Ştii de ce?

Cathy Ryan nu răspunse, ştiind că întrebarea era retorică.

— Pentru că a existat cineva în echipa lui care a decis că puşcaşii marini cu puştile încărcate ar putea transmite un mesaj greşit. Fir-ar să fie, nu le trimiţi mesaje celor care îndreaptă armele spre tine. Ascultă aici: comandantul lor de companie s-a dus după băieţii răi şi a omorât vreo şase dintre ei înainte de-a se ordona să se retragă.

— De către cine?

— De către comandantul batalionului său, care primise probabil instrucţiuni de la divizie, care le primise de la vreun avocat strecurat de bătăuşii lui Kealty în lanţul de comandă. Partea cea mai rea e că nu-i pasă. La urma urmelor, procesul bugetar e în desfăşurare, şi mai e şi cearta pentru copacii ăia nenorociţi din Oregon, care îi ocupă atenţia.

— Păi, de bine, de rău, o mulţime de oameni se enervează când vine vorba de mediu, Jack, îi zise profesoara Ryan soţului ei.

„Kealty”, clocoti Jack. Îşi dăduse seama cum stăteau lucrurile. Robby ar fi fost un preşedinte bun, dar nu luase în calcul creierul varză al veteranului acela din Ku Klux Klan, care încă îşi

mai aştepta moartea pe culoarul condamnaţilor la pedeapsa capitală din Mississippi.

Jack fusese în Biroul Oval în acea zi – când fusese asta? Cu şase zile înainte de alegeri, Robby avea un avantaj confortabil în sondaje. N-avea suficient timp să îndrepte lucrurile, organizarea alegerilor era un haos, iar Kealty era singurul candidat important rămas în picioare, toate voturile exprimate pentru Robby fiind anulate de circumstanţă. Mulţi alegători rămăseseră pur şi simplu acasă, neştiind ce să facă. Kealty, preşedintele prin contumacie: alegere prin neprezentare.

Perioada de tranziţie fusese chiar mai rea, dacă asta ar fi fost posibil, înmormântarea, ţinută la biserica baptistă a părintelui Jackson din Mississippi, era una dintre cele mai neplăcute amintiri ale lui Jack. Mass-media se strâmbaseră la emoţiile afişate de el. Toată lumea se aştepta ca preşedinţii să fie roboţi, la urma urmelor, dar Ryan nu fusese niciodată aşa.

„Şi dintr-un motiv al naibii de bun”, credea Ryan.

Chiar aici, chiar în această cameră, Robby le salvase viaţa lui, soţiei, fiicei şi fiului său încă nenăscut. Jack nu cunoscuse foarte des furia în viaţa lui, dar acesta era un subiect care-l făcea să erupă ca muntele Vezuviu într-o zi deosebit de proastă. Chiar şi tatăl lui Robby predicase iertarea de această dată, o dovadă clară că reverendul Hosiah Jackson era un om mai bun decât ar fi putut fi el vreodată. Deci, ce soartă s-ar fi potrivit criminalului lui Robby? Un încărcător descărcat în ficat, poate… nenorocitul ar fi sângerat cinci-zece minute poate, ţipând tot drumul spre iad…

Şi mai rău, se zvonea că preşedintele de acum se gândea la o comutare a tuturor pedepselor cu moartea din America. Aliaţii lui politici făceau deja lobby în mass-media, planificând o demonstraţie publică a milei în Washington Mall.

La mila pentru victimele ucigaşilor şi ale răpitorilor nu prea se gândeau, desigur, dar pentru ei era un principiu profund, iar Ryan îl respecta.

Fostul preşedinte trase calm aer în piept. Avea treabă. Începuse de doi ani să-şi scrie memoriile şi era la ultima parte. Treaba se făcuse mai repede decât s-ar fi aşteptat, atât de repede, că scrisese şi o anexă confidenţială a autobiografiei sale, care n-avea să vadă lumina zilei decât la douăzeci de ani după moartea sa.

— Unde eşti? întrebă Cathy, gândindu-se la programul ei din acea zi.

Programase patru operaţii cu laser. Omul ei din serviciile secrete verificase deja pacienţii, ca să nu intre cu un pistol sau cu vreun cuţit în sala de operaţii, un eveniment atât de puţin probabil să se întâmple, încât Cathy încetase de mult să se mai gândească la el. Sau poate încetase să se mai gândească pentru că ştia că are *cine* să-şi facă griji în locul ei.

— Poftim?

— Cu cartea, îi clarifică soţia.

— Ultimele câteva luni.

Politica lui fiscală funcţionase perfect, până când Kealty o atacase cu aruncătorul de flăcări.

Iar acum Statele Unite ale Americii se zăpăceau sub preşedinţia sau domnia lui Edward Jonathan Kealty, un membru al aristocraţiei. Cu timpul, se va rezolva, într-un fel sau altul, poporul va avea grijă de asta. Dar diferenţa dintre o gloată şi o turmă e că gloata are un lider. Poporul n-are cu adevărat nevoie de asta. Poporul s-ar descurca şi fără, pentru că un lider se nimereşte să apară într-un iei sau altul. Dar cine alege liderul? Poporul. Dar poporul alege un lider dintr-o listă de candidaţi, iar ei trebuie să fie autoselectaţi.

Sună telefonul. Jack răspunse.

— Alo?

— Hei, Jack.

Vocea era destul de familiară. Ochii lui Ryan se luminară.

— Bună, Arnie. Cum e viaţa academică?

— După cum te-aştepţi. Ai văzut ştirile de dimineaţă?

— Cu membrii marinei?

— Ce crezi? întrebă Arnie van Damm.

— Nu sună prea bine.

— Cred că e mai rău decât pare. Presa nu spune toată povestea.

— O face vreodată? întrebă Jack scârbit.

— Nu, nu când nu-i convine, dar unii dintre ei sunt integri. Pe Bob Holtzman de la *Post* îl mustră conştiinţa. M-a sunat. Vrea să-ţi afle opiniile – neoficial, desigur.

Robert Holtzman de la *The Washington Post* era unul dintre puţinii reporteri în care Ryan avea încredere, pe de o parte, pentru că fusese întotdeauna direct cu Ryan şi pe de alta, pentru că fusese ofiţer al flotei navale – un 1630, codul marinei utilizat pentru a desemna un ofiţer de informaţii. Cu toate că era în conflict cu Ryan în majoritatea problemelor politice, era, de asemenea, un om integru. Holtzman ştia amănunte din trecutul lui Ryan pe care nu le publicase, chiar dacă erau poveşti suculente, care poate chiar l-ar fi ajutat în carieră. Pe de altă parte, poate că doar le păstra pentru a scrie o carte. Holtzman scrisese câteva, una fusese bestseller şi câştigase ceva bani de pe urma ei.

— Ce i-ai spus? îl întrebă Arnie pe Jack.

— I-am spus că o să întreb, dar că tu probabil nu vei spune doar nu, ci, „nu, la naiba!”

— Arnie, îmi place tipul, dar un fost preşedinte nu-şi poate vorbi de rău succesorul…

— Chiar dacă e o bucată de rahat fără valoare?

— Chiar şi aşa, confirmă Jack scârbit. Poate că mai ales atunci. Stai. Am crezut că-l placi. Ce s-a întâmplat?

— Poate că am stat prea mult timp pe lângă tine. Acum am presimţirea asta nebună că a avea caracter chiar contează. Viaţa nu constă doar în manevre politice.

— E al naibii de bun la asta, Arnie. Chiar şi eu trebuie să recunosc. Arnie, vrei să vii să vorbim? întrebă Ryan. De ce altceva ar fi sunat într-o dimineaţă de vineri?

— Da, bine, deci nu sunt chiar atât de subtil.

— Hai, zboară încoace. Eşti întotdeauna bine venit în casa mea, ştii asta.

Cathy întrebă sotto voce:

— Ce zice de marţi? La cină.

— Ce zici să ne întâlnim marţi, la cină? îl întrebă Jack pe Arnie. Poţi să rămâi peste noapte. Îi voi spune Andreei să te aştepte.

— Aşa să faci. Sunt mereu puţin îngrijorat că femeia aia mă va împuşca şi, la cât e de bună, mă îndoiesc că va fi o rană superficială. Ne vedem pe la 10.

— Perfect, Arnie, la revedere.

Jack lăsă telefonul jos şi se ridică s-o conducă pe Cathy la garaj. Cathy se emancipase. Conducea acum un Mercedes de două locuri, deşi recunoscuse recent că ducea dorul elicopterului din Hopkins. Partea bună era că acum ajunsese să se joace de-a şoferul de curse cu agentul ei din serviciile secrete, Roy Altman, fost căpitan în Forţele Aviatice 82, care se ruga pentru viaţa lui în scaunul pasagerului. Un tip serios. Stătea lângă maşină, cu sacoul descheiat, cu tocul pistolului la vedere.

— Bună dimineaţa, doctore Ryan, o salută el.

— Bună, Roy. Ce mai fac copiii?

— Sunt bine, mulţumesc, doamnă.

Deschise uşa maşinii.

— Să ai o zi bună, Jack.

Şi sărutul obişnuit de dimineaţă.

Cathy se aşeză, îşi puse centura de siguranţă şi porni fiara cu doisprezece cilindri care trăia sub capotă. Făcu cu mâna şi dădu cu spatele. Jack o privi dispărând pe alee, acolo unde o aşteptau maşinile care o însoţeau, apoi se întoarse spre uşa de la bucătărie.

— Bună dimineaţa, doamnă O'Day, salută el.

— Bună dimineaţa, domnule preşedinte, zise agentul special Andrea Price-O'Day, principalul agent special al lui Jack. Avea un băiat de doi ani şi ceva, pe nume Conor, şi ce pacoste era, ştia Jack. Tatăl lui Conor era Patrick O'Day, inspector de caz major al directorului FBI, Dan Murray, un alt demnitar guvernamental de-al lui Jack, cu care Kealty nu se putea pune, pentru că FBI-ului nu se permitea să fie o minge de fotbal politică – sau cel puţin aşa trebuia.

— Ce mai face micuţul?

— E bine. E destul de nesigur de treaba cu oliţa. Plânge când o vede.

Jack râse.

— Aşa era şi Jack. Arnie vine marţi, pe la 10.00 dimineaţa, îi spuse el. Vine la cină, apoi rămâne peste noapte.

— Păi, nu trebuie să-l verificăm pe-ndelete, răspunse Andrea. Dar îi vor verifica numărul de asigurări sociale prin Computerul Naţional de Informare a Criminalităţii, doar ca să fie siguri. În puţină lume avea încredere Serviciul Secret, chiar şi din propriile efective, de când Aref Raman trecuse de partea răilor. Asta cauzase mari probleme Serviciului. Dar soţul ei ajutase la prinderea acestuia şi Raman fusese închis în Florence (Colorado), pentru mult, mult timp. Cel mai crunt dintre penitenciarele federale, Florence era cea mai securizată închisoare de maximă securitate, fiind săpată în rocă şi în întregime sub pământ. Oaspeţii de la Florence vedeau lumina soarelui mai mult pe ecranul alb-negru al televizorului.

Ryan se întoarse în bucătărie. Ar fi putut întreba mai multe. Serviciul păstra o mulţime de secrete. Ar fi putut primi un răspuns, cu toate astea, pentru că şi el fusese preşedinte în funcţie, dar nu voia să facă asta.

Şi încă mai avea treabă de făcut. Aşa că îşi mai turnă o ceaşcă de cafea şi merse spre bibliotecă pentru a lucra la capitolul 48, modulul 2. George Winston şi sistemul fiscal. Mersese bine, până când Kealty decise că unii oameni nu-şi achitau „echitabil partea”. Kealty era, desigur, unicul şi singurul decident asupra a ceea ce era „echitabil”.

11

XITS-urile din acea dimineaţă conţineau o interceptare criptată, pentru care Campusul avea cheia. Cu greu putea să aibă un conţinut mai inofensiv, aşa încât criptarea era de prisos. Vărul cuiva avea o fetiţă. Probabil că era un simplu cod de text. „Scaunul e lângă perete” era o astfel de expresie, folosită în al Doilea Război Mondial pentru a face Rezistenţa franceză să reacţioneze împotriva armatei germane de ocupaţie. „Jean are o mustaţă lungă” li s-a spus când invazia din Ziua D era pe cale să aibă loc, ca şi „Răneşte-mi inima cu o melancolie monotonă”.

„Deci ce înseamnă?” se întrebă Jack. Poate că era doar asta, cineva chiar avea un copil care era fată, ceea ce în cultura arabă nu era un eveniment de mare importanţă. Sau poate avea loc un mare (sau mic) transfer de bani, acesta fiind modul în care încercau ei să ţină evidenţa activităţilor opoziţiei. Campusul îi eliminase pe cei care făcuseră astfel de mişcări de bani. Pe unul îl chema Uda Bin Sali şi murise la Londra, de la acelaşi pix pe care Jack îl folosise la Roma ca să-l doboare pe Moha, care, aflase el, era un băiat foarte rău.

Ceva îi atrase privirea lui Jack. „Ha.” Livrarea e-mailului conţinea un număr exagerat de adrese franceze. „Pune cineva ceva la cale acolo?” se întrebă.

— Iar cauţi mortu-n păpuşoi? îl întrebă Rick Bell pe Jack zece minute mai târziu.

Ca şi Jack, şeful analizei din Campus credea că anunţul naşterii era prea lipsit de importanţă pentru a-l interesa.

— Ce altceva să faci pe un câmp de fân? răspunse Jack. În afară de copil, mai sunt şi nişte transferuri bancare, dar tipii de la parter sunt băgaţi în asta.

— Împrumuturi mari?

Ryan clătină din cap.

— Nu, nu trec în total de o jumătate de milion de euro. Bani de buzunar. Ei au creat o nouă colecţie de cărţi de credit. Deci, nu bilete de avion pentru a lua urma. Biroul cercetează oricum asta, în măsura în care se descurcă fără cifrul nostru cheie de colectare.

— Şi asta nu va dura, aprecie Bell. Nu poate dura mult prea mult până când ei îşi vor modifica sistemele de criptare, iar noi va trebui s-o luăm de la capăt. În cel mai bun caz, putem spera să nu facă asta înainte să accesăm ceva util. Nimic altceva?

— Numai întrebări, cum ar fi unde se ascunde Păsăroiul? Niciun semn despre asta.

— NSA a supravegheat fiecare sistem de telefonie din lume. Până când computerele n-au mai făcut faţă. Vor să cumpere două mainframe-uri noi de la Sun Microsystems. Alocarea se face săptămâna asta. Căcănarii din California montează deja cutiile.

— Va fi vreodată NSA închisă sau subfinanţată? se întrebă Ryan.

— Nu în timpul vieţii mele, spuse Bell. Doar aşa îşi completează formularele corect şi umil în mod corespunzător în faţa comisiilor Congresului.

NSA primise întotdeauna ceea ce dorea, ştia Jack. Dar nu şi CIA. Dar NSA era mai influentă şi stătea în umbră. Cu excepţia Trailblazer. Nu mult după 9/11, NSA înţelesese că tehnologia sa de interceptare SIGINT era extrem de inadecvată pentru a gestiona volumul de trafic pe care încerca nu numai să-l digere, ci şi să-l distribuie, aşa că fusese angajată o societate din San Diego, SAIC (Science Applications International Corporation), să îmbunătăţească sistemele sale de la Fort Meade. Douăzeci şi şase de luni şi 280 de milioane de dolari cheltuite pe proiectul numit Trailblazer nu duseră nicăieri. SAIC a primit atunci un contract de 360 de milioane de dolari pentru succesorul lui Trailblazer. Risipa de bani şi de timp a făcut să

cadă capete la NSA şi a deteriorat imaginea acesteia, altfel sclipitoare, pe Dealul Capitoliului. Execute Locus, deşi încă pe drumul cel bun, nu depăşise încă faza beta, astfel că NSA îşi suplimentase numărul de computere de interceptare cu mainframe-uri Sun, care, deşi puternice în felul lor, echivalau cu nişte saci cu nisip puşi împotriva unui tsunami. Încă şi mai rău, când Execute Locus va ajunge online va fi deja depăşit, mulţumită übercomputerului IBM, Sequoia.

Ca unul care le avea cu computerele, cum îi plăcea lui Jack să se considere, capacitatea Sequoia era înnebunitoare. Mai rapid decât Top 500 supercomputere din lume, combinate, Sequoia putea să efectueze douăzeci de cvadrilioane[11] de procese matematice pe secundă, o cifră care ar putea fi înţeleasă numai prin comparaţie reductivă: dacă fiecare dintre cele 6,7 miliarde de oameni de pe pământ ar avea un calculator şi ar lucra împreună la un calcul douăzeci şi patru de ore pe zi, în fiecare zi a anului, ar fi fost nevoie de mai mult de *trei secole* ca să facă ceea ce Sequoia făcea într-o oră. Ca dezavantaj, Sequoia nu era chiar gata pentru *prime time;* la ultimul raport, acesta fusese găzduit în nouăzeci şi şase de frigidere, care ocupau aproape 280 m².

„Mare cât ditamai casa cu două niveluri, credea Jack. Apoi: Mă întreb, oare acceptă vizite?”

— Deci ce-ţi spune că ăsta e important? întrebă Bell acum.

— De ce să criptezi un anunţ de naştere? răspunse Ryan. Şi l-am spart cu propria lor cheie. OK, poate că băieţii răi au copii în familiile lor, dar niciun nume al mamei, al tatălui sau al copilului. E ceva necurat.

— Adevărat, răspunse Bell.

— Încă ceva: e un destinatar nou în lista de distribuire, iar acesta foloseşte un ISP diferit. S-ar

putea să merite o privire. Poate că nu-şi păzeşte spatele şi banii aşa cum o fac ceilalţi. Până acum, toate e-mailurile filierei franceze proveneau de la furnizori de servicii de internet camuflaţi sau din conturi *fire-and-forget*[12] de e-mail, doar cu o fantomă la celălalt capăt şi, din moment ce toate provin de la furnizori din străinătate, Campusul avea puţine pârghii să dea înapoi. Dacă francezii sunt informaţi, se duc pur şi simplu la furnizorul de servicii de internet şi obţin informaţii despre contul acestuia. Ar obţine cel puţin numărul cardului său de credit şi, de aici, ar putea afla adresa de facturare lunară a cardului de credit, dacă nu e un card cu acoperire falsă, dar chiar şi aşa sunt capabili să lanseze o operaţiune de urmărire şi să încerce să adune piesele. Înapoi la teoria puzzle: o mulţime de piese mici ajung să formeze o pictură de proporţii. Cu noroc.

— S-ar putea să fie nevoie de ceva hacking, dar e posibil să prindem capătul unui fir cu individul ăsta.

— Merită o încercare, fu Bell de acord. Dă-i drumul.

În ceea ce-l privea, anunţul naşterii venise ca o surpriză plăcută pentru Ibrahim. Erau trei mesaje ascunse în anunţul aparent inofensiv: partea lui de Lotus intra în faza următoare, se schimbau protocoalele de comunicare şi un curier era pe drum.

Era după-amiaza târziu la Paris, iar oraşul forfotea la ora de vârf a traficului. Vremea era plăcută. Turiştii se întorceau – din America, la plăcerea comercială şi la nemulţumirea filosofică a parizienilor, pentru a gusta produse alimentare şi vin şi a vedea peisajele locului. Mulţi veniseră acum cu trenul de la Londra, dar n-ai fi putut să-ţi dai seama după îmbrăcămintea lor. Şoferii de taxi se îmbulzeau în jurul călătorilor, oferind pe drum lecţii degajate cu privire la pronunţie şi văicărindu-se apropo de bacşişuri – cel puţin americanii

înţelesesem cum stă treaba cu bacşişul, în timp ce majoritatea europenilor, nu.

Ibrahim Salih Al-Adel era complet adaptat. Franceza lui era suficient de bună ca parizienii să aibă probleme cu identificarea accentului lui şi se comporta la fel ca oricare alt localnic, nu zgâindu-se în jur ca o maimuţă de la grădina zoologică. În mod ciudat, femeile îl iritau cel mai mult. Atât de mândre, făceau pe grozavele în hainele lor la modă, adesea cu încântătoare şi costisitoare genţi din piele atârnate de braţ, dar purtând, de obicei, pantofi confortabili, căci aici oamenii mergeau mai mult pe jos decât cu mijloace de transport. Numai bine ca să facă paradă de fudulia lor, credea el.

Avusese o zi de rutină la locul de muncă, vânzând în principal filme video şi DVD-uri, mai ales filme americane dublate în franceză sau cu subtitrare – ceea ce le permitea clienţilor lui să-şi testeze abilităţile de limbă engleză pe care le căpătaseră în şcoală. (Deşi francezii dispreţuiau America, filmul era film, şi francezii iubeau cinematograful mai mult decât majoritatea naţionalităţilor.)

Deci, a doua zi urma să înceapă organizarea echipei şi planificarea actualei misiuni, ceva mai uşor de discutat la masa de seară decât de realizat. Dar el se gândea la asta, deşi numai în spaţiul privat al apartamentului său şi nu propriu-zis pe teren. O parte din muncă putea fi făcută aici, pe internet, dar numai în termeni generali. Specificul ţintei lor putea fi evaluat numai după ce mergeau pe teren, dar temele făcute aici le economiseau timp preţios în viitor. Unele dintre piesele logistice erau deja la locul lor şi, până în prezent, informatorul lor din interiorul complexului se dovedise sigur şi de încredere.

De ce avea nevoie pentru misiune? De câţiva oameni. Toţi credincioşi. Patru. Nu mai mulţi. Unul trebuia să fie expert în explozivi. Automobile neidentificabile – nu era o problemă, desigur. Bune

abilităţi de limbă. Ei trebuiau să pară de-ai locului, ceea ce n-ar fi fost greu, având în vedere zona-ţintă; puţini oameni puteau discerne subtilităţile de culoare a pielii, iar el vorbea în engleză fără prea mult accent, aşa că nici asta nu era o problemă.

Mai mult ca orice totuşi, fiecare membru al echipei sale trebuia să fie credincios adevărat. Dispus să moară. Dispus să ucidă. Pentru cei din afară era uşor să creadă că persoana dinainte fusese mai importantă decât următoarea, dar în timp ce mulţi erau dispuşi să-şi sacrifice vieţile, ar fi fost mult mai util să te debarasezi de viaţa ta doar în sprijinul cauzei. Ei se considerau războinici sfinţi şi aşteptau să primească cele şaptezeci şi două de fecioare, dar erau, de fapt, tineri cu puţine perspective, pentru care religia era calea spre măreţia pe care altfel n-o puteau atinge. Era remarcabil faptul că ei erau prea proşti chiar şi să vadă asta. Dar de aceea era el lider, iar ei, adepţii lui.

12

Chiar dacă n-ar mai fi fost la motel înainte, n-ar fi avut prea mari probleme să-l găsească, fiind lângă ceea ce oraşul Beatty numea cu mândrie Strada Principală, care nu era, practic, nimic mai mult decât un drum de legătură de vreo 800 de metri, cu limită de viteză de 50 km/h între autostrăzile 95 şi 374.

Hotelul însuşi – Motelul 6 din Valea Morţii – avea, în ciuda aspectului său exterior, camere relativ curate, care miroseau a săpun dezinfectant. Nu numai că ea văzuse şi mai rele, dar îşi exercitase… abilităţile speciale în locuri şi mai rele. Şi cu oameni mai răi, pentru mult mai puţini bani. Mai mult ca orice, o deranja numele motelului.

Tătăroaică kerăşen prin naştere, Allison – numele ei real era Aysilu, care, în turcă înseamnă Frumoasă ca Luna – moştenise de la mama, tatăl şi strămoşii ei un respect sănătos pentru semnele prevestitoare, atât subtile, cât şi evidente, iar numele Motelului 6 din Valea Morţii cu siguranţă se califica în ultima categorie, credea ea.

Nu contează. Semnele sunt schimbătoare şi sensul lor e întotdeauna deschis pentru interpretare. În acest caz, numele motelului era puţin probabil să se aplice ei; subiectul ei era prea încântat de ea pentru a fi în vreun pericol, direct sau indirect. Iar ce venise să facă aici nu cerea prea multă gândire din partea ei, atât de bine fusese instruită. Şi ajuta şi faptul că bărbaţii erau creaturi simple, previzibile, conduse de nevoile de bază.

Bărbaţii sunt lut, îi spusese odată primul ei instructor, o femeie pe nume Olga, şi încă de la frageda vârstă de 11 ani ea descoperise acest adevăr, pe care îl văzuse în privirile insistente ale băieţilor din satul ei şi chiar şi în ochii cu care o urmăreau unii bărbaţi.

Chiar înainte să înceapă să treacă prin schimbări, iar corpul ei să înflorească, ea ştia

instinctiv că sexul căruia îi aparţinea era nu numai cel frumos, ci şi cel puternic. Bărbaţii erau puternici fizic, iar asta avea propriile avantaje şi plăceri, dar Allison lucra cu un alt fel de putere, una care o servea bine, menţinând-o în viaţă în situaţii periculoase şi păstrându-i confortul în vremurile grele. Şi acum, la 22 de ani, lăsându-şi satul departe, în spate, puterea ei o îmbogăţea. Chiar mai bine, spre deosebire de mulţi dintre angajatorii ei anteriori, cel actual nu-i ceruse o audiţie. Că era o caracteristică a idealurilor religioase stricte sau pur şi simplu o dovadă de profesionalism, ea nu ştia, dar ei apreciaseră buna ei credinţă, alături de o recomandare, deşi nu era clar din partea cui. Desigur, a cuiva cu influenţă. Antrenamentul acum întrerupt care o formase era un secret bine păzit.

Intră cu maşina în parcarea motelului, apoi înconjură strada o dată şi schimbă direcţia, în căutarea a ceva ieşit din comun, ceva care să-i stimuleze intuiţia. Văzu vehiculul bărbatului, un Dodge pickup albastru, din 1990, alături de o jumătate de duzină de alte maşini, toate cu plăcuţe de înmatriculare locale, cu excepţia uneia din California şi a uneia din Arizona. Mulţumită că totul era în ordine, trase într-o benzinărie, făcu o întoarcere din scurt, din trei mişcări, apoi reveni la motel şi parcă la două locuri distanţă de camioneta Dodge. Se opri o clipă să-şi verifice machiajul în oglinda retrovizoare şi să ia un pachet de prezervative din torpedou. Le puse în poşetă şi o închise repede, schiţând un zâmbet. El începuse să se plângă în legătură cu prezervativele, spunând că nu vrea nimic între ei, dar ea protestase, spunând că voia să aştepte până când se cunoşteau mai bine, poate să se testeze de boli cu transmitere sexuală înainte ca relaţia lor să treacă la următorul nivel. Adevărul era că familiaritatea şi prudenţa n-aveau nimic de-a face cu ezitarea ei. Angajatorul ei îl studiase, oferindu-i un dosar detaliat al

bărbatului, de la rutina lui zilnică, la obiceiurile alimentare şi la istoria relaţiilor sale. Avusese două iubite înaintea ei, o prietenă din liceu, care-l părăsise după majorat, şi încă o relaţie, scurtă, după ce absolvise colegiul. Şi asta avea să fie tot scurtă. Probabilitatea ca el să aibă o boală era aproape inexistentă. Nu, utilizarea prezervativului era doar un alt instrument în arsenalul ei. Apropierea la care râvnea el era o nevoie, iar nevoile erau doar puncte de sprijin. Când, în fine, avea „să cedeze” şi să-l lase s-o aibă fără protecţie, asta o să-i servească numai pentru a-i strânge laţul.

„Lut”, se gândi ea.

Nu mai putea să întârzie prea mult însă, căci angajatorul ei îi cerea deja informaţiile pe care le obţinuse până atunci. De ce erau nerăbdători sau ce anume plănuiau să facă cu informaţiile pe care le furniza ea, asta era treaba lor, dar în mod clar secretele acestui bărbat erau de o importanţă esenţială. Cu genul ăsta de lucruri nu te grăbeşti, totuşi. Asta dacă vrei rezultate bune.

Ieşi, încuie portiera şi se îndreptă spre cameră. După obicei, el lăsase un trandafir roşu să atârne între clanţă şi glaf – codul „lor”, prin care o informa unde-l găseşte. Era un tip drăguţ, ca să spunem adevărul, dar atât de slab şi de neajutorat, încât ca descoperise că-i era aproape imposibil să simtă pentru el altceva decât dispreţ.

Bătu la uşă. Auzi paşi rapizi îndreptându-se spre uşă, apoi lanţul zăngăni, fiindcă nu era agăţat. Uşa se deschise şi el stătea acolo, în pantalonii lui de catifea şi într-unul dintre cele câteva tricouri zdrenţuite pe care le avea, toate tăcând aluzie la vreun film science-fiction sau la un show de televiziune.

— Salutare, susură ea lin şi dulce, mişcându-şi şoldul ca un manechin pe podium.

Anii de formare o lăsaseră fără nicio urmă de accent.

— Te bucuri că mă vezi?

Rochia ei de vară – de culoarea piersicii, care îi plăcea atât de mult – era mulată în toate locurile potrivite şi vălurită în altele, echilibru perfect între castitate şi picanterie. Cei mai mulţi bărbaţi, chiar dacă nu-şi dădeau seama, voiau ca femeile lor să fie doamne în viaţa de zi cu zi şi târfe în dormitor.

Ochii lui flămânzi terminară de holbat la picioarele şi la sânii ci şi apoi se opriră să se odihnească pe chipul ei.

— O, da… Doamne, da, murmură. Hai, vino-ncoace.

Făcură dragoste de două ori în următoarele două ore, prima dată durând numai câteva minute, a doua oară zece minute, şi asta numai fiindcă îl ţinuse ea din scurt. „Muşchi de diferite categorii”, se gândi ea. Dar nu mai puţin puternic. Când terminară, el se culcă pe spate, gâfâind, cu pieptul şi faţa asudate. Ea se rostogoli şi se lipi de umărul lui, respirând puternic.

— Uau, murmură ea. A fost… Uau…

— Da, a fost, îi răspunse el.

Steve n-arăta rău, cu părul buclat blond-roşcat şi cu ochii albaştri luminoşi, dar era prea slab pentru gusturile ei, iar barba lui îi dădea senzaţie de mâncărime pe faţă şi pe coapse. Era curat totuşi şi nu fuma, iar dinţii lui erau drepţi, aşa că, la urma urmelor, ea ştia că s-ar fi putut şi mai rău.

Cât despre calităţile lui de amorez… Erau aproape inexistente. Era un iubit excesiv de grijuliu şi prea blând, tot timpul îngrijorat că face ceva greşit sau că ar trebui să facă altceva. Ea se străduia din greu să-l liniştească, spunând tot ce trebuie şi scoţând toate sunetele potrivite la momentele potrivite, dar în sinea ei bănuia că era îngrijorat să n-o piardă – nu că ar fi „avut-o” cu adevărat.

Era, în mod esenţial, sindromul frumoasa-şi-bestia. N-avea s-o piardă, desigur, cel puţin nu până când nu primea răspunsul de care angajatorii

ei aveau nevoie. Allison simţi un fior trecător de vinovăţie, imaginându-şi cum va reacţiona el când o să dispară. Era destul de sigură că se îndrăgostise de ea, ceea ce şi urmărea, la urma urmelor, dar era atât de… inofensiv, că era greu să nu-i fie milă de el din când în când. Greu, dar nu imposibil. Îşi alungă acest gând din minte.

— Aşadar, cum merge treaba? întrebă el.

— E bine, mereu aceleaşi lucruri: fac ture, îmi ofer ajutorul, îmi dau numărul de telefon şi le arăt medicilor un pic de decolteu…

— Hei!

— Relaxează-te, glumesc. O mulţime de medici sunt îngrijoraţi de medicamentele retrase de pe piaţă.

— De la TV, medicamentele analgezice?

— Astea sunt. Suntem presaţi de producător să continuăm să le promovăm.

El ştia că lucrează în vânzări de produse farmaceutice, la Reno. Se „întâlniseră" la un Barnes&Noble, unde, la Starbucksul din magazin, ea descoperise că-i lipseşte o monedă de cinci cenţi ca să-şi plătească o caffe Mocha. În spatele ei, la rând, Steve se oferise agitat să acopere diferenţa. Cu dosarul lui în braţe – sau cu puţinul din dosarul lui de care ei simţiseră că are nevoie – şi cunoscându-i bine obiceiurile, întâlnirea a fost uşor de aranjat şi chiar mai uşor de exploatat, după ce ea şi-a exprimat interesul pentru o carte pe care o citea el, ceva despre inginerie mecanică de care ei, de fapt, nu-i păsa deloc. El nu observase, atât de încântat era să vadă că o fată drăguţă îi acordă atenţie.

— Deci toate chestiile astea de inginerie… zise ea. Nu ştiu cum faci tu. Eu am încercat să citesc una dintre cărţile alea pe care mi le-ai dat, dar m-a depăşit.

— Păi, eşti suficient de inteligentă, asta e sigur, dar sunt destule chestii seci. Nu uita, eu am făcut

patru ani de facultate pentru asta şi nici chiar aşa n-am învăţat nimic practic până când n-am ajuns la un loc de muncă. MIT m-a învăţat multe, dar mai nimic în comparaţie cu ce-am învăţat de-atunci încoace.

— Cum ar fi?

— A, ştii tu, chestii pur şi simplu.

— Ca de pildă?

El nu răspunse.

— Bine, bine, am înţeles, domnule Secrete-Importante.

— Nu e asta, Ali, răspunse el pe un ton uşor tânguit. Doar că te pun să semnezi toate acordurile alea de confidenţialitate şi alte documente de genul ăsta.

— Uau! probabil că e important.

El clătină din cap.

— Nee. Ştii că guvernul e… paranoic, până la urmă. La naiba, sunt chiar un pic surprins că nu ne-au pus la poligraf, dar cine ştie?

— Deci, despre ce e vorba, atunci? Arme, bombe şi alte chestii de genul ăsta? Stai o secundă… Eşti om de știință?

El chicoti.

— Nu, nu om de ştiinţă. Inginer mecanic – mediu, inginer obişnuit.

— Spion?

Se sprijini într-un cot, lăsând cearşaful să cadă, dezvăluind un sân palid.

— Asta e, nu? Eşti spion.

— Nu, nu spion. Haide, zău, uită-te la mine. Sunt un tocilar.

— Acoperirea perfectă.

— Ei, fato, ai ceva imaginaţie, ce-i al tău e-al tău.

— Eviţi întrebarea. E un subterfugiu – o mişcare tipică pentru un spion.

— Nu. Îmi pare rău să te dezamăgesc.

— Atunci, ce? Spune-mi…

— Lucrez pentru DOE – Departamentul de energie.

— Cum ar fi energie nucleară şi toate astea.

— Corect.

Adevărul era că ştia exact cum îşi câştiga el existenţa, unde lucra şi ce era acolo. Ea căuta – ei căutau – ceva mult mai special. Erau siguri că avea informaţii, probabil deja în capul lui, iar dacă nu, avea cu siguranţă acces la acestea. Se întrebă absentă de ce aleseseră ei s-o folosească pe ea, în loc să-l ia pur şi simplu de pe stradă şi să scoată de la el informaţiile cu forţa. Bănuia că răspunsul avea la fel de mult de-a face cu locul unde lucra el dar şi cu lipsa de eficienţă a torturii. În cazul în care Steve dispărea sau murea în împrejurări cât de cât suspecte, s-ar fi declanşat o investigaţie, nu numai a poliţiei locale, ci şi a FBI-ului, şi acest tip de anchetă voia, probabil, angajatorul ei să-l evite. Cu toate astea, faptul că nu aleseseră metoda mai directă îi spunea ei ceva: informaţiile de care aveau nevoie erau nu doar importante, ci şi extraordinare. Steve era, probabil, singura lor sursă viabilă de informaţii, ceea ce însemna fie că acestea erau protejate mai mult în altă parte, fie că el era singurul care ştia aceste lucruri.

Nu că ar fi contat. Ea îşi făcea treaba, lua banii şi apoi… ei bine, cine ştie?

Tariful ei era considerabil, probabil suficient s-o ajute să înceapă o nouă viaţă, în altă parte, să-şi câştige altfel existenţa. Ceva obişnuit, cum ar fi bibliotecară sau contabilă. Zâmbi la gândul ăsta. Obişnuitul ar putea fi frumos. Ar trebui să fie foarte atentă totuşi cu oamenii ăştia. Indiferent cum planificaseră să folosească informaţiile, acestea erau, în mod clar, de o importanţă vitală. Destul de mare pentru a ucide, bănui ea.

„Înapoi la muncă…”

Îşi trecu alene unghiile peste pieptul lui.

— Nu eşti în pericol sau ceva, nu? Adică, de cancer sau ceva de genul ăsta?

— A, nu, zise el. Nu chiar. Cred că există un anumit risc, dar au stabilit suficiente protocoale, norme şi reglementări ca să n-o dăm în bară şi să păţim ceva.

— Deci nu s-a întâmplat niciodată nimănui?

— Ba da, dar de obicei chestii prosteşti, cum ar fi un tip care şi-a prins piciorul sub un stivuitor în mers sau altul care s-a sufocat cu nachos la cantină. Am avut vreo câteva situaţii-limită în… în alte locuri, dar asta se întâmplă, de obicei, când cineva e neglijent, dar, chiar şi atunci când ceva se întâmplă, există sisteme de rezervă şi proceduri. Crede-mă, scumpo, sunt în siguranţă.

— Bine, mă bucur. Nu-mi place să mă gândesc că poţi fi rănit sau bolnav.

— Asta nu se va întâmpla, Ali. Sunt foarte atent.

„Mai vedem noi”, se gândi ea.

13

Jack Junior se lipi de perete şi merse de-a lungul acestuia, simţind cum aşchiile scândurii se agăţau de cămaşă. Ajunse la colţ şi se opri, ţinând arma cu ambele mâini, în poziţia Weaver, cu ţeava îndreptată în jos. Nu ca la Hollywood sau în serialele cu poliţişti de la TV, unde actorii ţin ţeava pistolului lipită de faţă, se gândi. Sigur, dădea bine – nimic nu scotea mai bine în evidenţă bărbia puternică şi ochii albaştri ca de oţel cum o făcea ditamai Glock-ul dar ce făcea el nu era de amorul artei, ci ca să rămână în viaţă şi să-i doboare pe băieţii răi. Avusese avantajele ei viaţa la Casa Albă, înconjurat de profesionişti din serviciile secrete, care îşi ştiau mai bine pistoalele decât propriii copii, nu-i aşa?

Problema cu modelul hollywoodian de manevrare a armei era dublu: evaluarea ţintei şi ambuscada. Lupta pe bune consta în puterea de a trage la ţintă sub presiune şi asta, la rândul ei, ţinea de structura mintală şi de evaluarea ținteі. Prima ţinea de condiţionare, iar a doua de mecanică. Era mult mai uşor şi mult mai eficient să ridici arma, să iei cum trebuie la țintă inamicul şi să tragi, decât să faci pe dos. Celălalt factor – ambuscada – ţinea de tot ceea ce se întâmplă atunci când te întorci după colţ şi dai nas în nas cu un tip rău. Vrei arma în sus, lângă obraz, sau o vrei îndreptată în jos, de unde ai putea, măcar puţin, să ai o şansă să tragi în piciorul tipului înainte să se arunce pe tine şi situaţia să ducă la lupta corp la corp, unde totul e permis? Nu se întâmpla foarte des, desigur, dar pe Jack şi pe adevăraţii puşcaşi îi interesa mult mai mult să lupte cu un tip rău care are în picior vreo două gloanţe de 9 mm, decât cu unul care n-are.

„Teorie, Jack”, îşi aminti singur, revenind la momentul prezent. Teoriile sunt pentru sala de clasă, nu pentru lumea reală.

Unde dracu' era Dominic? Se despărţiseră la uşa din faţă, Dominic mergând spre dreapta, să verifice camerele din spate – cele mai „grele" –, Jack o luase în stânga, vizând bucătăria spaţioasă şi camera de zi. Nu-ţi face griji pentru Dominic, fă-ţi griji pentru tine." Vărul lui fusese agent FBI – cel puţin oficial –, aşa că n-avea nevoie de lecţii pe tema asta.

Jack îşi trecu pistolul în mâna stângă, îşi şterse palma de pantaloni, apoi îl schimbă înapoi. Luă o gură de aer, făcu un pas scurt înapoi, apoi aruncă o privire pe după colţ. Bucătăria. Frigiderul în dreapta; bufetul verde-avocado, chiuveta din oţel inoxidabil şi cuptorul cu microunde în stânga; o masă cu scaune în capătul bufetului, lângă uşa din spate.

Jack cercetă din ochi să vadă dacă nu surprinde vreo mişcare, dar nu observă nimic, aşa că ieşi, cu arma ridicată aproape de înălţimea umărului, cu ochii măturând camera, cu ţeava în faţă, apoi se strecură în bucătărie. În dreapta faţă e o arcadă care duce în camera de zi, se gândi, făcând în minte planul casei. Dominic ar fi trebuit să vină din cealaltă cameră, prin dreapta, pentru a ajunge la el…

— Jack, fereastra dormitorului din spate! strigă Dominic de undeva de departe din casă. Unu' vrea să fugă! Pe geamul lateral! Bărbat alb, geacă roşie, înarmat… Mă duc după el!

Jack rezistă impulsului de-a o lua la fugă. Merse lent şi măsurat, trecând prin toată bucătăria, apoi trase cu ochiul pe după colţ, în camera de zi. Nu era nimeni. Merse până la uşa terasei, se propti cu spatele de glaful uşii din stânga şi, spera el, de stâlpul din lemn de 2x4 de sub peretele de ghips-carton, care, în teorie, ar fi trebuit să oprească sau să încetinească orice glonţ care îi era destinat, apoi se strecură până la hubloul dinspre aleea de dincolo. În dreapta lui văzu o siluetă mergând pe alee: hanorac albastru cu litere galbene. Hanoracul

de la FBI al lui Dominic. Jack deschise uşa, se uită din nou, apoi împinse uşa de plasă. Chiar vizavi de el, în zidul de cărămidă, era o uşă întunecată; în stânga lui era un tomberon verde. Merse în direcţia aia, cu pistolul pregătit, căutând ţinta. Văzu o umbră mişcând în uşă şi se răsuci la timp pentru a vedea silueta unui bărbat apărând în prag.

— Stai! Nu mişca, nu mişca! strigă, dar silueta continuă să mişte, iar în mâna stângă care apăru în lumină, se văzu un revolver.

— Aruncă-l! strigă din nou Jack, lăsându-l încă o clipă, apoi trase de două ori, ambele nimerind în plin.

Silueta căzu pe spate. Jack se întoarse din nou, cu faţa spre tomberon, merse până când putu vedea după colţ, uitându-se după… Apoi ceva îl lovi în spate, între omoplaţi, şi pică în faţă. Simţi cum se urcă sângele la cap şi se gândi: „Ah, rahat, la dracu'…" Se lovi de tomberon, umărul stâng încasând impactul şi încercă să se rotească pe călcâie spre cel care trăsese… Simţi o altă împuşcătură, în coaste, chiar sub axilă şi ştiu că era prea târziu.

— Stai! strigă o voce prin megafon, urmată rapid de trei sirene rapide care răsunară pe alee. Opriţi simularea, opriţi simularea!

— Hai, mă… murmură Jack, apoi se propti de tomberon şi expiră puternic.

Omul care tocmai îl împuşcase – agentul special Walt Brandeis – ieşi pe uşă şi clătină din cap cu tristeţe.

— Dumnezeule. Să mori aşa, fiule, cu o urmă de vopsea verde în mijlocul spinării…

Jack văzu jumătatea de zâmbet de pe buzele lui Brandeis când îl măsura din priviri, apoi plesni din limbă.

— Mare păcat, asta e.

Pe alee, Dominic veni în alergare uşoară de după colţ şi se opri, apoi zise:

— Iar?

— Uite care-i problema, Jack, eşti…

— Pripit, ştiu.

— Nu, de data asta, nu. E mai mult de-atât. Nu graba a fost problema ta reală – a avut şi asta un rol, dar nu ţi-a adus cu adevărat moartea. Ai vreo idee ce anume?

Jack Junior se gândi un moment.

— Am presupus.

— Fii sigur că ai presupus. Ai presupus că ţinta pe care o vedeai în uşă era singura de-acolo. Ai presupus că ai doborât-o, apoi nu te-a mai interesat ce se întâmplă. E ceea ce numesc eu sindromul relaxării după ambuscadă. Nu-l vei găsi în niciun manual, dar funcţionează aşa: supravieţuieşti unei ambuscade în care lupta a fost care pe care şi te simţi stăpân pe situaţie. În subconştientul tău, ai reetichetat uşa şi camera de la „nesigur” la „sigur”. Acum, dacă situaţia ar fi fost reală şi ar fi fost doi dintre ei acolo, infractorul de obicei tâmpit probabil că ar fi deschis focul asupra ta în acelaşi timp cu partenerul lui, dar există întotdeauna excepţii, cum ar fi creatura aceea rară, băiatul rău deştept iar excepţiile te omoară.

— Ai dreptate, murmură Jack, luând o înghiţitură de cola dietetică. La naiba!

Împreună cu Brian, cel care concepuse ultimul exerciţiu, el şi Dominic se regrupară în camera de relaxare, după ce fură interogaţi de către Brandeis, care-ţi spunea totul verde-n faţă, fie că erai fiul fostului preşedinte, fie că nu. Practic, îi spuse lui Jack acelaşi lucru pe care i-l spusese şi Dominic, doar că într-un mod mult mai distractiv. Brandeis, care venea din Mississippi, avea un stil mai special de-a vorbi, cam ca Will Rogers, care mai înmuia critica. Puţin, nu în întregime. „Ce credeai, Jack, că vii aici şi pleci expert?”

Ca şi o mare parte dintre centrele de instruire tactică urbană FBI de la Quantico, cunoscute sub

numele tandru de Aleea lui Hogan, camera de relaxare era concepută în stil spartan, cu pereţi şi podele din placaj, iar mesele din plastic laminat arătau de parcă ar fi fost bătute cu ciocanul. Traseul în sine era reprodus cu atenţie, având bancă, oficiu poştal, frizerie şi sală de biliard. „Şi uşi întunecate”, se gândi Jack. Păreau al dracu’ de reale, la fel ca şi bila cu vopsea pe care o încasase între omoplaţi. Încă o mai simţea şi bănuia că va descoperi o vânătaie mărişoară, mai târziu, la duş. Bilă cu vopsea sau nu, mort însemna mort. Bănui că folosiseră bile cu vopsea în sprijinul lui. În funcţie de scenariul executat şi de agenţii care jucau în el, Aleea lui Hogan putea fi mult mai zgomotoasă şi mai problematică. Jack auzise chiar nişte zvonuri cum că ERO – Echipa de recuperare a ostaticilor – folosise odată armament adevărat. Dar, pe de altă parte, tipii ăia erau spuma-spumelor.

— Tu ce faci? Nu te îngrămădeşti? îl întrebă Jack pe Brian, care stătea pleoştit în scaun, legănându-se pe două picioare. Ai putea să-mi serveşti pelteaua completă.

Brian clătină din cap şi îi zâmbi fratelui său.

— E teritoriul lui, vere, nu al meu. Vino la Palms 29 şi mai vorbim.

Marina îşi avea propriul centru de formare pentru luptă urbană, înspăimântător de realist, numit OMZU – Operaţiuni Militare în Zona Urbană.

— Până atunci îmi ţin gura, mulţumesc foarte mult.

Dominic îi arătă pumnul lui Jack.

— Dă-o naibii, vericule, tu ne-ai cerut să te aducem aici, nu?

Duritatea din vocea lui Dominic era inconfundabilă, iar Jack fu luat pentru o clipă prin surprindere.

„Ce se-ntâmplă?” se întrebă el.

— Aşa e.

— Ai vrut să vezi cam cum e, nu?

— Da.

— Atunci nu te mai purta ca un băieţel care a fost prins copiind. Asta nu ţine de pelteaua mea. Nimeni nu dă doi bani pe cine eşti sau dacă ai făcut o greşeală de începător pentru a treia oară. La naiba, în primele zece ori când am făcut traseul am încasat câte un glonţ. Ştii uşa pe care ai ratat-o? Aproape că au botezat blestemăciunea aia după mine, de câte ori am fost împuşcat acolo.

Jack îl crezu. Hogan instruia agenţi FBI de douăzeci şi ceva de ani şi singurii care făceau traseul perfect erau cei care îl făcuseră de atâtea ori că îl visau. Aşa se rezolvă totul, ştia Jack. „Exersând te perfecţionezi" nu era un clişeu, ci o axiomă, mai ales în domeniul militar şi în aplicarea legii. Practica face conexiuni noi în minte, în timp ce corpul tău dobândeşte memoria muşchilor – să faci aceeaşi acţiune repetat, până când muşchii şi sinapsele lucrează la unison şi gândirea e scoasă din ecuaţie. „Oare de cât timp e nevoie pentru aşa ceva?" se întrebă el.

— Haide, zău, zise Jack.

— Nu. Întreabă-l pe Brandeis. Va fi fericit să-ţi spună. Am încasat o grămadă de gloanţe de la el. La naiba, în primele două dăţi am trecut chiar pe lângă uşa aia şi am fost ucis din cauza asta. Uite, nu-mi face plăcere să-ţi spun asta, dar adevărul e că te-ai descurcat al naibii de bine pentru o primă dată. Bine de speriat. La naiba, cine ar fi crezut… Studiosul meu văr, un pistolar adevărat.

— Acum mă iei peste picior.

— Nu, nu te iau. Serios, omule. Hai, Brian. Spune-i.

— Are dreptate, Jack. Eşti cam necizelat – la naiba, ai dat peste Dom de două ori în spălătorie.

— Am dat peste el?

— Când eraţi în afara camerei, ştii, chiar înainte să intraţi, şi apoi să vă despărţiţi înăuntru, un grup spre partea grea, celălalt spre partea uşoară…

— Da, îmi amintesc.

— În spălătorie ai păşit într-o parte şi ţi-ai îndreptat arma în afara zonei tale. Ţeava ta a trecut prin dreptul meu – chiar pe la ceafă, de fapt. Un exemplu clar de aşa nu.

— OK, lecţia numărul unu: nu îndrepta arma către prietenii tăi.

Brian râse.

— E un fel de-a zice, da. După cum spuneam… eşti necizelat, dar ai instincte bune. Ce, ai ţinut secret faţă de noi? Te-ai antrenat cu Serviciul Secret când crai mic? Poate câteva vacanţe cu Clark şi Chavez?

Jack scutură din cap.

— Nu, nimic de genul acesta. Adică, da, am mai tras cu nişte pistoale, dar nu aşa. Nu ştiu ce să zic… Părea să se întâmple totul mai întâi la mine în cap înainte de-a se transpune în realitate…

Jack ridică din umeri, apoi zâmbi.

— Poate că am ADN-ul de puşcaş marin al tatălui meu. La naiba, cine ştie, poate că doar am văzut *Greu de ucis* de prea multe ori.

— Ceva mă face să cred că nu ăsta e adevărul, răspunse Brian. Păi, oricare ar fi, nu m-ar deranja să te am în echipa mea de şase.

— De acord.

Îşi ridicară cutii de cola dietetică şi ciocniră.

— Că veni vorba, băieţi… zise Jack într-o doară. Vă amintiţi de chestia aia de anul trecut… în Italia?

Brian şi Dominic schimbară priviri.

— Ne amintim, zise Dom. A naibii treabă!

— Da, ei bine, m-am gândit că aş mai face, nu la fel, dar ceva asemănător.

— Doamne, vere, vrei să spui că te-ai deconecta de la tastatură şi ai trăi în lumea reală? zise Brian.

Deja văd diavolul cum îşi leagă şireturile de la patine.

— Foarte amuzant. Nu, îmi place ce fac, ştiu că înseamnă ceva, dar chestia aia e atât de abstractă. Ce faceţi voi – ce am făcut în Italia –, aia e pe bune. Practic, ştii? Să vezi rezultatele cu propriii ochi.

— Acum, că tot ai adus vorba, zise Dominic, întotdeauna am vrut să te întreb: Te-a deranjat ceva vreun pic după aceea – nu că ar fi trebuit neapărat, dar hai să fim serioşi, ai cam fost pus în fund într-o situaţie de rahat, scuză-mi jocul de cuvinte.

Jack se gândi o clipă.

— Ce vrei să spun? Dacă m-a deranjat? Păi, nu. Nu chiar. Sigur, am avut emoţii şi cu o fracţiune de secundă înainte să se întâmple m-am gândit: „Ce naiba fac?" Dar apoi s-a sfârşit şi mai eram doar eu cu el, şi am făcut-o pur şi simplu. Pentru a răspunde la întrebarea pe care cred că încerci s-o pui – nu, nu mi-am pierdut somnul. Crezi că ar fi trebuit?

— La naiba, nu.

Brian privi în jur, pentru a se asigura că erau singuri, apoi se aplecă mai aproape, cu antebraţele pe masă.

— N-aveai de ce, Jack. Asta se întâmplă sau nu. Ţie nu ţi s-a întâmplat, şi asta e bine. Nemernicul a meritat-o. Prima dată când am împuşcat un tip, Jack, mă prinsese asupra faptului. Ori muream eu, ori el. L-am doborât şi am ştiut că era bine ce făceam. Am avut totuşi câteva coşmaruri. Corect sau greşit, fie că merită sau nu, să ucizi un om nu e ceva plăcut. Cine crede că e nu e în toate minţile. Toată încrâncenarea nu ţine cu adevărat de ucidere; are de-a face cu munca pentru care te-ai antrenat să fii bun, înseamnă să ai grijă de băieţii din stânga şi din dreapta şi să ieşi pe partea cealaltă cu toate degetele de la mâini şi de la picioare.

— În plus, Jack, tipul ăla din Italia n-ar fi renunţat într-o zi pur şi simplu, adăugă Dominic. Ar fi luat o grămadă de vieţi înainte să-l oprească cineva. Pentru mine, ăsta-i şpilul. Dacă un tip rău merită ce primeşte e bine şi frumos, dar ceea ce facem noi – şi despre asta e vorba –, nu ţine de răzbunare, cel puţin nu de dragul răzbunării. Jucatul în felul ăsta e ca închiderea uşii hambarului după ce ies caii. Eu l-aş opri în primul rând pe cel care plănuieşte să deschidă uşa hambarului.

Pentru câteva secunde, Brian îl fixă lung din priviri pe fratele lui geamăn şi apoi clătină din cap şi zâmbi.

— Măi, să fiu al naibii! Mama spunea mereu că tu eşti filosoful familiei. N-am crezut-o până acum.

— Da, da… murmură Dominic. Asta nu ţine de filosofic, ci de matematică. Ucide unul, salvează sute sau mii. Dacă am fi vorbit despre oameni decenţi, care respectă legea, ar fi o ecuaţie mai grea, dar ei nu sunt aşa.

— Sunt de acord cu el, Jack, zise Brian. Avem şansa să facem ceva cu adevărat bun. Dar dacă te gândeşti să o faci crezând că răzbunarea e răspunsul sau că e ca-n rahaturile cu James Bond…

— Nu asta am vrut să…

— Bine, pentru că nu e aşa, nici măcar pe-aproape. E al naibii de urât, punct. Şi răzbunarea e un factor motivant de doi bani. Te face să fii neglijent, iar neglijent înseamnă mort.

— Ştiu.

— Ce ai de gând să faci în privinţa asta?

— Să vorbesc cu Gerry, mă gândesc, să văd ce zice şi el.

— Sper să-ţi meargă fleanca, zise Dominic. La naiba, după cum se vede, Gerry a riscat când te-a angajat. Tatăl tău ar fi…

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji în privinţa tatei, Dom.

— Bine, dar dacă tu crezi că Gerry îţi va înmâna un pistol şi va zice: „Pleacă şi fă lumea mai sigură pentru democraţie”, vei fi dezamăgit. Dacă ar fi să ajungi la fermă, el ar fi cel care ar da telefonul.

— Ştiu.

— Bine.

— Deci, dacă vorbesc cu el, mă susţineţi, băieţi? zise Jack.

— Sigur că da, răspunse Brian. Dar nu e democraţie, Jack. Presupunând că nu va refuza din start, probabil va vorbi şi cu Sam.

Sam Granger fusese şeful de operaţiuni din Campus.

— Mă îndoiesc c-o să ne întrebe pe noi.

Jack aprobă dând din cap.

— Probabil că ai dreptate. Păi, după cum ai spus, atunci ar fi bine să-mi meargă fleanca.

14

Toamna îşi intrase în drepturi. Îţi puteai da seama după vânt şi după bucăţile de gheaţă care începuseră să se retragă departe de coastă, pentru a face loc apei negre a Oceanului Arctic. N-ar fi putut fi mai rece fără să se transforme în gheaţă şi asta se vedea peste tot în jur, doar pentru a reaminti că vara aici fusese în cel mai bun caz trecătoare. Mama-Natură rămăsese la fel de sumbră şi de împietrită ca întotdeauna, chiar şi sub un cer albastru ca de cristal şi cu câţiva nori ca de bumbac. Locul ăsta semăna cu primul lui post din marină, în Poliarni, cu doisprezece ani în urmă, chiar înainte ca marina militară sovietică să înceapă să se desfiinţeze. O, desigur, le mai rămăseseră câteva nave, multe dintre acestea în porturile de lucru din fiordul Kola, cu oameni care rămăseseră în marină fie pentru că erau nevoiţi, fie fiindcă n-aveau la ce se întoarce acasă. Erau câteva nave cu echipaje compuse aproape în întregime din ofiţeri care erau plătiţi efectiv de câteva ori pe an. Vitali fusese printre ultimii înrolaţi în fosta marină sovietică şi, spre uimirea lui, constatase că-i place ce face. După absurda formare de bază, fusese făcut starşina junior sau subofiţer şi şef de echipaj. Fusese o muncă grea şi istovitoare, dar satisfăcătoare, şi încheiase prin a avea o meserie utilă. Profitase personal de dispariţia marinei sovietice, cumpărând la preţ redus o ambarcaţiune veche, dar bine întreţinută, un vas T-4 amfibiu, convertit de el într-o navă de pasageri. În cea mai mare parte a cazurilor, făcea expediţii ştiinţifice, explorând regiuni din motive obscure, care se aflau dincolo de interesul lui, în timp ce altele erau pentru vânători care căutau să transforme un urs polar într-un covor scump.

Contractul pentru acea săptămână îl aştepta în josul coastei, într-un sătuc de pescari. Cu două zile înainte, el încărcase echipamentul – un camion GAZ cu tracţiune integrală, cauciucuri noi şi

proaspăt vopsit, echipat cu un cadru metalic în formă de A, predarea fiind făcută de un şofer anonim care, ca şi el, fusese probabil plătit în euro. Ca orice bun căpitan, Vitali inspectase marfa şi fusese surprins să vadă că toate codurile de identificare ale maşinii fuseseră şterse, inclusiv cel al blocului motor. Deşi o astfel de sarcină nu era deosebit de complicată şi nici nu era nevoie de un mecanic s-o facă, ceva îi spunea lui Vitali că angajatorii lui nu făcuseră lucrarea ei înşişi. Veneau aici, cumpărau un GAZ în stare bună, plăteau bine pe cineva să-l curețe, apoi angajau un întreprinzător privat. O mulţime de bani cheltuiţi şi din cale-afară de preocupaţi de anonimat. Ce să însemne asta?

Însă n-avea niciun rost să fie prea curios. Pisicile isteţe ştiu cât de periculoasă e curiozitatea, iar lui îi plăcea să creadă că e destul de deştept. Şi bancnotele euro aveau să aibă grijă de memoria lui, ceva în care cei din grupul său păreau extrem de încrezători; liderul grupului, clar de origine mediteraneeană, îi ceruse lui Vitali să-i spună Fred. Nu fusese chiar o şmecherie, ci mai mult o poreclă de convenienţă, aproape o glumă între ei, iar rânjetul lui Fred din timpul întâlnirii lor iniţiale îi confirmase asta.

Privi cum grupul urca la bord şi-i făcea cu mâna, iar când terminară de urcat, îi făcu semn lui Vania, inginerul/matelotul lui, care aruncă parâmele. Vitali porni motoarele diesel şi se îndepărtă de doc.

Ajunse destul de repede în şenalul navigabil şi se îndreptă spre mare. Apa neagră nu-i făcea cu ochiul, dar era locul de care el şi nasul lui aparţineau şi îi făcea bine să se reîntoarcă. Pentru a avea o dimineaţă perfectă, avea nevoie doar de-un tranchilizant şi Vitali rezolvă problema cu o ţigaretă americană Marlboro 100 Lights. Apoi dimineaţa fu perfectă. Flota locală de pescuit părăsise portul lucrau la nişte ore infecte –, iar apa

era liberă pentru o navigare lentă, cu doar o uşoară trepidaţie când trecură de geamandură.

După ce depăşi digul, se întoarse la tribord şi se îndreptă spre est.

În urma indicaţiilor lui, Adnan avea o echipă puţin numeroasă, el însuşi şi alţi trei în care implicit avea încredere, destui oameni cât să facă treburile grele, dar nu suficienţi pentru a reprezenta o problemă atunci când ajungeau la concluzia inevitabilă a misiunii lor. De fapt, lui nu-i păsa de acea parte. Ar fi avut, în cele din urmă, aceeaşi soartă ca a compatrioţilor lui. O necesitate tristă, se gândea el. Nu, cel mai mult îşi făcea griji că ar fi putut eşua. Eşecul ar fi avut aici, fără îndoială, un efect puternic asupra operaţiunii în ansamblu, indiferent care ar fi fost acesta, iar Adnan făcea tot ce-i stătea în putere ca să se asigure că nu se va ajunge la aşa ceva.

Viaţa lui. Adnan zâmbi gândindu-se la ea. Necredincioşii percepeau toate astea – copacii, apa şi posesiunile materiale – ca fiind viaţă. Viaţa nu era definită nici de ceea ce mâncai, şi beai, şi pângăreai cu poftele tale carnale. Timpul petrecut pe acest pământ e doar o pregătire pentru ceea ce vine după şi, dacă eşti devotat şi supus adevăratului Dumnezeu, răsplata ta va fi glorioasă dincolo de orice imaginaţie. Mai puţin sigur era, îşi dădu seama Adnan, care ar fi soarta lui dacă reuşea de astă dată. Să se dea misiuni mai importante sau tăcerea lui era mai valoroasă pentru jihad? Prefera prima variantă, numai pentru a continua să-l servească lui Allah, dar dacă cea din urmă avea să-i fie destinul, atunci aşa să fie. Avea să primească orice decizie cu acelaşi calm, încrezător că şi-a trăit viaţa pământească atât de bine cât a putut. Orice avea să vină, credea el, ţinea de viitor, iar el lăsa viitorul să-şi facă griji în locul lui. Aici şi acum avea o treabă de făcut. Una importantă, deşi nu era sigur cum anume se încadra în imaginea de

ansamblu. Acest lucru era stabilit de minţi mai înţelepte.

Ajunseseră în satul de pescari cu o zi înainte, după despărţirea de şofer, care urma să livreze camionul la docuri, în mâinile căpitanului pe care îl angajaseră. Satul era, în mare parte, abandonat, cea mai mare parte a ocupanţilor acestuia mutându-se, după ce apele sărăciseră în urma pescuitului excesiv. Sătenii rămaşi locului păstrau pentru ei ce prindeau, pustiind apele, în timp ce toamna lăsa locul iernii. Adnan şi oamenii lui, zgribuliţi în haine îmblănite şi cu feţele acoperite cu eşarfe împotriva frigului, nu ieşeau în evidenţă, iar managerul pensiunii, care era şi el surprins şi încântat să aibă clienţi cu bani, nu pusese nicio întrebare, nici de unde veneau şi nici care le erau planurile de călătorie. Şi să fi întrebat, Adnan nu i-ar fi putut răspunde, nici dacă ar fi vrut. Viitorul îi aparţine lui Allah, chiar dacă restul lumii ştie sau nu asta.

Era întuneric în Paris şi aerul răcoros îi afecta pe cei doi arabi mai mult decât pe parizieni. Dar asta era doar o scuză bine-venită pentru a mai bea nişte vin. Iar mesele de pe trotuar se goliseră suficient pentru ca ei să poată să vorbească mai deschis. Dacă îi observase cineva, atunci fusese foarte atent la asta. Şi-apoi, nu poţi să stai tot timpul cu teama-n suflet, nici chiar în meseria asta.

— Aştepţi alt mesaj? întrebă Fa'ad.

Ibrahim aprobă din cap.

— Ar trebui să fie pe drum. Un curier bun. De încredere.

— La ce te aştepţi?

— M-am obişnuit să nu speculez, zise Ibrahim. Primesc instrucţiunile pe măsură ce vin. Ştie Emirul ce trebuie făcut, nu?

— Până acum a fost eficient, dar uneori cred că se poartă ca o babă, se plânse Fa'ad. Dacă planifici operaţiunea inteligent, atunci va funcţiona. Noi

suntem mâinile şi ochii Emirului în teritoriu. El ne-a ales. Ar trebui să aibă mai multă încredere în noi.

— Da, dar el vede lucruri pe care noi nu le vedem. Nu uita niciodată asta, îi reaminti Ibrahim oaspetelui său. Asta e motivul pentru care el decide cu privire la toate operaţiunile.

— Da, e foarte înţelept, dădu un pas înapoi Fa'ad, fără să creadă în întregime ce spune, dar fiind nevoit s-o spună chiar şi aşa.

Îi jurase credinţă Emirului şi cu asta basta! Chiar dacă o făcuse cu cinci ani în urmă, când încă era un adolescent entuziast. Oamenii cred multe la acea vârstă şi jură uşor loialitate. Şi e nevoie de ani pentru ca acest tip de jurământ să-şi piardă valoarea. Asta dacă se întâmplă vreodată. Dar acest fapt nu-l împiedica în totalitate să aibă îndoielile lui. Îl întâlnise pe Emir o singură dată, în timp ce Ibrahim putea pretinde că-l cunoaşte. Asta era natura muncii lor. Nici Ibrahim, nici Fa'ad nu ştiau unde locuieşte liderul lor. Erau familiarizaţi doar cu un capăt al unei lungi piste electronice. Era o crucială măsură de securitate: poliţia americană era, probabil, la fel de eficientă ca poliţia europeană, iar cea europeană avea oameni de temut. Chiar şi aşa, Emirul semăna mult cu o babă. N-avea încredere nici în cei care juraseră să moară în locul lui. Atunci în cine avea încredere? De ce ei şi nu… el? se întrebă Fa'ad. Fundamental, Fa'ad era prea deştept pentru a accepta lucrurile „fiindcă aşa zic eu", aşa cum fiecare mamă din lume îi spune fiecărui fiu în vârstă de cinci ani. Chiar mai frustrant, nu putea nici să pună anumite întrebări, pentru că ar fi însemnat lipsă de loialitate faţă de anumite persoane. Iar lipsa de loialitate în organizaţie era de parcă ar fi cerut el însuşi să fie pus la zid. Dar Fa'ad ştia că asta avea un rost, atât din punctul de vedere al Emirului, cât şi pentru organizaţie în sine.

Nu era uşor să faci munca lui Allah, dar Fa'ad ştiuse de la bun început. Sau, cel puţin, aşa îşi spunea singur. Ei bine, măcar în Paris puteai să te uiţi la femeile care trec, cele mai multe dintre ele îmbrăcate ca nişte curve, arătându-şi corpurile de parcă şi-ar fi făcut publicitate afacerii. Era bine că Ibrahim alesese să locuiască în zona asta, se gândi Fa'ad. Cel puţin decorul era plăcut.

— Asta e drăguţă, zise Ibrahim, în acord cu replica nerostită.

— E soţia unui medic şi, din păcate, ea nu comite adulter, după experienţa mea.

— Mi-ai citit gândul, râse Fa'ad. Sunt franţuzoaicele deschise la avansuri?

— Unele sunt. Partea grea e să le citeşti intenţiile. Puţini bărbaţi au capacitatea asta, chiar şi aici.

Râse şi el sănătos.

— În sensul ăsta, franţuzoaicele nu sunt diferite de-ale noastre. Unele lucruri sunt universale.

Fa'ad luă o înghiţitură de cafea şi se aplecă mai în faţă.

— Va funcţiona? întrebă el, referindu-se la operaţiunea planificată de ei.

— Nu văd niciun motiv pentru care să nu meargă, iar efectele vor fi remarcabile. Dezavantajul e că ne vom face duşmani noi, dar cum vom observa diferenţa? Noi n-avem prieteni printre necredincioşi. Problema pentru noi acum e doar să strângem uneltele la un loc, pentru lovitură.

— *Inshallak*, răspunse Fa'ad.

Şi ciocniră paharele, la fel ca francezii după ce încheie o înţelegere.

Nimic nu semăna cu avantajul terenului propriu, se gândi fostul preşedinte Ryan. Îşi luase doctoratul în istorie la Universitatea din Georgetown, aşa că ştia campusul aproape la fel de bine ca pe propria casă. La urma urmelor, găsise

turneul de conferinţe surprinzător de plăcut. Fusese o misiune uşoară, fiind plătit cu o sumă jenantă de bani pentru a vorbi despre un subiect pe care îl ştia bine: timpul petrecut de el la Casa Albă. Până în acel moment nu participase decât un număr mic de ţăcăniţi, 80 la sută dintre ei fiind nebuni conspiraţionişti care fuseseră repede reduşi la tăcere de către ceilalţi participanţi. Celelalte douăzeci de procente erau oameni de stânga, de părere că Edward Kealty scosese ţara din haosul creat de Ryan. Era un nonsens, desigur, dar sinceritatea lor era dincolo de orice îndoială, o lecţie pe care Ryan o primise drept în inimă: pe de o parte era realitatea, pe de altă parte era percepţia, şi rareori cele două se întâlnesc. Era o lecţie pe care Arnie van Damm încercase – în cea mai mare parte, în zadar – să i-o bage în cap lui Ryan cât timp fusese preşedinte, o lecţie pe care mândria încăpăţânată a lui Ryan nu-i permisese s-o înghită cu uşurinţă. Unele lucruri erau pur şi simplu *adevărate*. Percepţia, fie ea blestemată! Faptul că majoritatea electoratului american părea să fi uitat acest fapt prin alegerea lui Kealty îi zăpăcea încă mintea lui Ryan, dar să nu uităm, el nu era un observator obiectiv. L-ar fi vrut pe Robby în Biroul Oval. Şmecheria era să nu lase ca această dezamăgire să-i strice discursul. Oricât de mult i-ar fi plăcut s-o facă, nu era o idee bună să-l critice pe preşedintele în funcţie – chiar dacă acesta era un tâmpit.

Ușa camerei verzi – în acest caz, un mic salon vecin cu auditoriul Meneir – se deschise şi Andrea Price-O'Day, principalul său agent de la serviciile secrete, trecu de agenţii de la uşă.

— Cinci minute, domnule.

— Cum e publicul? zise Ryan.

— Casă plină. Fără torţe şi furci.

Ryan râse la asta.

— Întotdeauna un semn bun. Cum îmi stă cravata?

Învăţase demult că Andrea era mult mai îndemânatică să facă nod Windsor decât el – aproape la fel de bună cum era Cathy, dar bunul doctor plecase mai devreme în acea dimineaţă la spital, astfel încât el îşi făcuse singur nodul. O greşeală.

Andrea întinse capul şi îl examină.

— Nu-i rău, domnule.

Făcu o ajustare uşoară şi înclină scurt din cap, în semn de aprobare.

— Simt că siguranţa locului meu de muncă e în pericol.

— Asta nu se va întâmpla, Andrea.

Price-O'Day era de o lungă perioadă de timp cu familia Ryan, de atât de mult timp, de fapt, încât cei mai mulţi dintre ei rareori îşi aminteau că ea era înarmată şi gata să ucidă şi să moară pentru siguranţa lor.

Se auzi un ciocănit în uşă, şi unul dintre agenţi băgă capul prin deschizătură.

— SHORTSTOP, anunţă, apoi deschise uşa să intre Jack Junior.

— Jack! zise bătrânul Ryan, îndreptându-se spre el.

— Hei, Andrea, zise Jack Junior.

— Domnule Ryan.

— Plăcută surpriză, zise fostul preşedinte.

— Da, păi mi-a fost anulată întâlnirea amoroasă, aşa că…

Ryan râse.

— Un bărbat trebuie să-şi stabilească priorităţile.

— La naiba, n-am vrut să sune aşa…

— Las-o baltă. Mă bucur că ai venit. Ai un loc?

Jack Junior aprobă din cap.

— Rândul din faţă.

— Bine. Dacă am probleme, poţi să-mi arunci o minge de softball.

Jack îl părăsi pe tatăl lui, merse pe hol, o luă pe scări în jos un etaj, apoi se îndreptă spre sală. În faţă, holul era în cea mai mare parte întunecat, toate sursele fluorescente de lumină de pe tavan fiind stinse. Ca mai toate instituţiile de învăţământ, Georgetown încerca să fie cât mai „verde”. Trecând pe lângă o aulă, auzi un sunet metalic dinăuntru, ca de scaun târât pe podea. Se întoarse şi trase cu ochiul prin fanta ferestrei.

În interior, un om de serviciu în combinezon albastru îngenunchease lângă un spălător automat de podele, răsucind cu o şurubelniţă mecanismul periei de lustruit. Din reflex, Jack împinse să deschidă uşa şi băgă capul înăuntru. Omul ridică privirea.

— Salut, zise Jack.

— Vă salut.

Bărbatul părea hispanic şi vorbea cu un accent greu.

— Schimbare mâner, zise el.

— Scuze de deranj, zise Jack, apoi închise uşa după el.

Scoase telefonul mobil şi apelă numărul Andreei. Ea răspunse de la primul apel. Jack zise:

— Hei, sunt în drum spre sală… E un om de serviciu aici…

— Sala de conferinţe 2-b?

— Da.

— L-am verificat şi o să ne mai uităm o dată. Oricum, dăm din nou ocol subsolului.

— Bine, doar verificam.

— Mai cauţi un loc de muncă? întrebă Price-O’Day.

Jack chicoti.

— Cum e salariul?

— Mult mai mic decât la voi. Iar turele sunt infernale. Ne vedem mai târziu.

Andrea închise. Jack se îndreptă spre auditoriu.

— E timpul să înceapă spectacolul, domnule, îi zise ea fostului preşedinte Ryan, care se ridică în picioare şi îşi trase manşetele; gestul îi era caracteristic lui Jack Ryan sr, dar Price-O'Day văzu un pic din fiu în tată, iar apelul lui SHORTSTOP despre omul de serviciu îi spusese ei ceva mai mult: nici fiul nu căzuse departe de copacul intelectual. Există oare o genă a spionilor? se întrebă ea. Dacă există, probabil că Jack Junior o avea. Ca şi tatăl lui, el era din cale-afară de curios şi puţine lucruri le lua ca atare. Desigur, ei periaseră clădirea şi, desigur, Jack ştia asta. Chiar şi aşa, el îl reperase pe omul de serviciu şi imediat se gândise: „Anomalie". Fusese o alarmă falsă, dar problema rămânea – era ceva ce agenţii serviciilor secrete învăţaseră să întrebe după instrucţie şi experienţă.

Andrea îşi verifică ceasul şi refăcu traseul lor în minte, urmărind harta cu ochii minţii, măsurând momentele şi distantele. Mulţumită, bătu de două ori în uşă, semnalizându-le agenţilor de acolo că SWORDMAN[13] era gata să se pună în mişcare. Aşteptă un moment ca să se formeze cordonul, apoi deschise uşa, verifică holul şi ieşi, făcându-i semn lui Ryan s-o urmeze.

Pe scaunul lui din auditoriu, Jack Junior răsfoia absent programul serii, trecând cu ochii peste cuvinte pe care creierul lui nu le înregistra. Îl rodea ceva, avea acel sentiment nebulos că a rămas ceva nerezolvat… Poate ceva ce ar fi trebuit să facă înainte de a pleca din Campus?

Preşedintele Universităţii Georgetown apăru pe scenă şi merse spre podium, însoţit de aplauze politicoase.

— Bună seara, doamnelor şi domnilor. Cum avem un singur punct în programul din seara asta, voi fi scurt în introducerea mea. Fostul preşedinte John Patrick Ryan are o lungă istorie în serviciul guvernamental…

„Omul de serviciu.” Cuvântul apăru, nechemat, în mintea lui Jack. Fusese verificat, zisese Andrea. Chiar şi aşa… întinse mâna după telefonul mobil, apoi se opri. Ce-ar fi de spus? C-a avut el o presimţire? De unde stătea, putea să vadă partea stângă a scenei. Apărură doi agenţi ai serviciilor secrete îmbrăcaţi în costume negre; în spatele lor, Andrea şi tatăl lui.

Înainte să-şi dea seama ce face, Jack era în picioare şi se îndrepta spre ieşirea laterală. Goni pe scări, cotind spre stânga, şi o luă pe hol, numărând uşile sălilor de conferinţe pe lângă care trecea.

„Şurubelniţă”, se gândi el şi, brusc, ceea ce-i rodea subconştientul cu două minute înainte ieşi la iveală. Omul de serviciu folosea o şurubelniţă pentru a îndepărta o flanşă care fusese fixată pe amortizor cu o contrapiuliţă în centru.

Cu pieptul acum greu, Jack ajunse în sala de conferinţe cu pricina şi se opri la câţiva paşi. Văzu lumina care venea prin fanta ferestrei, dar n-auzea niciun fel de sunet. Luă o pauză, merse la uşă şi încercă mânerul. Blocat. Trase cu ochiul prin fereastră. Spălătorul automat de podele era încă acolo. Omul de serviciu plecase. Şurubelniţa cu cap plat zăcea pe podea.

Jack se întoarse şi porni în alergare uşoară înapoi spre auditoriu. Se opri la uşă, trase aer în piept, apoi împinse uşor uşa şi îi dădu drumul să se închidă. Câţiva oameni ridicară privirea când el intră, la fel ca şi unul dintre agenţii Andreei, de pe culoarul central. Acesta dădu din cap spre Jack a recunoaştere, apoi reîncepu să scaneze auditoriul.

Jack începu să se uite şi el printre participanţi, căutând mai întâi vreo urmă de combinezon albastru, dar renunţă rapid la asta; omul de serviciu n-ar fi ajuns în auditoriu. Culisele fuseseră verificate şi ele, asigurate de echipa Andreei. „Cine altcineva?” se gândi el, cercetând marea de feţe. Membrii audienţei, agenţi, securitatea campusului…

Lângă peretele de la est, cu faţa parţial în umbră şi cu mâinile împreunate în faţă, stătea un paznic. Ca şi agenţii, supraveghea mulţimea. Ca şi agenţii… Jack se opri din cercetat, numărând agenţii de securitate ai campusului. Cinci în total. Şi niciunul dintre ei nu privea mulţimea. Neinstruiţi în protecţia personală, atenţia lor nu era axată pe public – zona cea mai probabilă de ameninţare –, ci mai degrabă spre scenă. Cu excepţia paznicului de lângă peretele estic. Bărbatul întoarse capul şi faţa lui trecu scurt prin lumină.

Jack scoase telefonul mobil şi-i trimise un mesaj Andreei: PAZNIC, PERETELE ESTIC = OMUL DE SERVICIU.

Andrea era pe scenă, la trei metri în stânga, în partea din spate a podiumului. Jack o văzu scoţându-şi telefonul mobil, verificând ecranul, apoi punându-l înapoi în buzunar. Reacţia ei fu imediată. Duse manşeta la gura, apoi o lăsă înapoi în jos. Agentul de pe culoarul central se puse alene în mişcare către partea din spate, apoi, la capătul zonei cu mochetă, coti la dreapta, spre peretele de est. Acum, Jack o văzu pe Andrea ocolind prin spatele tatălui său, deplasându-se în ceea ce el presupunea că e un unghi de interceptare între tatăl lui şi paznic.

Agentul de pe culoarul central ajunse la peretele estic. La nici 10 metri, paznicul roti capul în acea direcţie, oprindu-şi scurt privirea pe agent, apoi îl roti înapoi la scenă, unde Andrea se mutase în poziţie de blocare. Tatăl lui, observând toate astea, aruncă o ocheadă în direcţia ei, dar continuă să vorbească. Ştia, desigur, ce face Andrea, dar nu şi dacă există vreo ameninţare reală, îşi spuse Jack.

Lângă peretele de la est, paznicul observase şi el mişcarea Andreei. Făcu relaxat doi paşi pe culoar şi se aplecă să-i şoptească ceva la ureche cuiva din public. Femeia se uită la paznic cu surpriza întipărită pe faţă, apoi se ridică. Acum zâmbitor,

paznicul o luă de cot şi, mergând în dreapta ei, o ghidă pe culoar spre ieşirea de pe scenă. Când trecură de al patrulea rând, Andrea mai făcu un pas înainte, menţinându-se în poziţia de blocare.

Se descheie la taiorul de la costum.

Paznicul îşi mută brusc mâna stângă de pe cotul femeii pe gâtul acesteia, apoi făcu o eschivă, deplasându-se pe margine, spre rândul din faţă. Femeia scoase un scheunat. Participanţii se întoarseră. Mâna dreaptă a paznicului alunecă în faţa centurii lui de la pantaloni. Trase femeia, folosind-o ca pe un scut. Arma Andreei ieşi la iveală, ridicată.

— Stai pe loc, Serviciul Secret!

În spatele ei, alţi agenţi erau deja în mişcare, roind în jurul fostului preşedinte, împingându-l în jos şi grăbindu-l spre partea opusă a scenei.

Mâna paznicului scoase de la centură un semiautomat de 9 mm. Văzându-şi obiectivul îndepărtat, paznicul făcu greşeala pe care o aştepta Andrea. Pistolul fu îndreptat spre scenă, iar el făcu un pas înainte. Şi câţiva centimetri în afara protecţiei scutului său uman.

Andrea trase o dată. La un metru şi jumătate, glonţul dum-dum lansat cu viteză redusă îşi atinse ţinta, nimerind paznicul în cap, între ochiul stâng şi ureche. Conceput pentru tragere de aproape, în caz de schimb de focuri în mijlocul mulţimii, glonţul se desfăcu în bucăţi în interiorul creierului paznicului, consumându-şi într-o miime de secundă toată energia şi oprindu-se, aşa cum avea s-o arate mai târziu autopsia, la 7 centimetri de partea opusă a craniului.

Paznicul se prăbuşi, mort înainte să atingă covorul.

— Andrea îmi spune că ai fost eroul zilei, spuse fostul preşedinte Ryan, douăzeci de minute mai târziu, în limuzină.

— Doar am trimis semnalul, răspunse Jack.

Totul fusese o experienţă suprarealistă, se gândi Jack, dar într-un fel mai puţin decât urmările suprarealiste ale acesteia. Deşi seria de evenimente fusese scurtă – cinci secunde din momentul în care paznicul luase femeia de la locul ei până când Andrea îl împuşcase în cap –, reconstituirea din mintea lui Jack se derula, previzibil, presupunea el, cu încetinitorul. Audienţa fusese atât de şocată de împuşcătură, că nu se auziră decât câteva ţipete, toate scoase de participanţii înaintea cărora căzuse mort asasinul.

La rândul lui, Jack simţise că e mai bine să nu se mişte, aşa că rămăsese în picioare lângă peretele vestic, în timp ce securitatea campusului şi agenţii Andreei evacuau auditoriul. Tatăl lui, în mijlocul grămezii ordonate a Serviciului Secret, fusese scos de pe scenă înainte ca Andrea să tragă focul ucigaş.

— Oricum, mulţumesc, zise Ryan.

Fu un moment ciudat, care alunecă într-o tăcere şi mai inconfortabilă. Jack Junior o rupse.

— A naibii sperietură, nu?

Fostul preşedinte Ryan aprobă din cap.

— Ce te-a făcut să te întorci acolo? Să-l verifici pe omul de serviciu, vreau să spun.

— Când l-am văzut, încerca să scoată peria maşinii de spălat pe jos cu o şurubelniţă plată. Ar fi trebuit să folosească una în cruce.

— Impresionant, Jack.

— Din cauza şurubelniţei…

— Parţial. Parţial, fiindcă n-ai intrat în panică. Ai lăsat profesioniştii să-şi facă treaba. Opt din zece oameni n-ar fi observat chestia cu peria. Cei mai mulţi s-ar fi panicat, ar fi îngheţat. Ceilalţi ar fi încercat să-l neutralizeze ei pe tip. Tu ai făcut ce trebuie, de la cap la coadă.

— Mulţumesc.

Ryan Senior zâmbi.

— Acum hai să stabilim cum îi povestim asta mamei tale…

15

Nu ajunseseră departe înainte ca avionul să revină la poartă, iar roţile din faţă nici măcar nu începuseră să se învârtă bine pe pistă. Nu li se dădu nicio explicaţie, ci doar un zâmbet fix şi un scurt „Vă rog să veniţi cu mine”, lui şi lui Chavez, urmat de zâmbetul fix şi ferm pe care doar un însoţitor de zbor profesionist îl poate afişa – un zâmbet care-i spunea lui Clark că solicitarea nu era negociabilă.

— Ai uitat să plăteşti vreun bilet de parcare, Ding? îl întrebă Clark pe ginerele lui.

— Nu eu, omule. Eu sunt conştiincios.

Amândoi le dădură soţiilor câte un sărut rapid şi un „Nu-ţi face griji”, apoi îl urmară pe însoţitorul de zbor prin uşa de pe culoar, deja deschisă. La scara avionului îi aştepta un ofiţer din Poliţia Metropolitană londoneză. Modelul alb-negru al şepcii omului îi spuse lui Clark că nu era fitecine, iar insigna de pe pulover îi indica faptul că aparţinea DCS11 – informaţii secrete –, parte din Direcţia de criminalistică.

— Îmi pare rău că vă întrerup drumul spre casă, domnilor, dar prezenţa dumneavoastră a fost solicitată, zise poliţistul. Vă rog să mă urmaţi.

Manierele britanice – precum şi mersul pe partea greşită a drumului şi numele de „chipsuri” dat cartofilor prăjiţi – erau câteva dintre aspectele cu care Clark nu se obişnuise – în special în eşaloanele superioare ale armatei. Să fii politicos era întotdeauna mai bine decât să fii nepoliticos, normal, dar era ceva enervant când îţi vorbea atât de politicos, atât de civil, un tip care ucisese, probabil, mai mulţi băieţi răi decât ar fi putut vedea majoritatea oamenilor în timpul vieţii lor. Clark întâlnise aici nişte oameni care puteau explica detaliat modul în care planificau să te omoare cu o furculiţă, să-ţi bea sângele, apoi să te jupoaie, totul sunând ca o invitaţie la ceaiul de după-amiază.

Clark şi Chavez îl urmară pe poliţist pe scară, prin mai multe puncte de control, apoi printr-o uşă cu cititor de carduri drept încuietoare, în centrul de securitate al aeroportului Heathrow. Fură conduşi într-o cameră de conferinţe mai mică, unde îl găsiră pe Alistair Stanley, oficial încă secund la comanda Rainbow Six, stând la masa în formă de romb, sub strălucirea de diamant a unei lumini fluorescente. Stanley era de la SSA sau Serviciul Special de Aviaţie, principala unitate specială de război a Marii Britanii.

Deşi Clark recunoştea cu greu de faţă cu alţii, când venea vorba de eficienţă şi longevitate, SSA-ul n-avea egal. Desigur că mai existau acolo uniforme la fel de bune ca SSA-ul – a sa Alma Mater, divizia SEAL a marinei, îi veni în minte –, dar britanicii stabiliseră cu mult timp în urmă standardul de aur pentru epoca modernă, trupele de operaţiuni speciale, încă din anul 1941, când un ofiţer al Gărzii Scoţiene, pe nume Stirling, care a dat ulterior numele pistolului-mitralieră Stirling, şi al lui Detaşament L de şaizeci şi cinci de oameni hărţuiseră Wehrmachtul german în toată Africa de Nord. De la misiunile timpurii de sabotaj din spatele liniilor inamice, în Africa de Nord, la vânătoarea Scud din deşertul irakian, SSA le făcuse pe toate, le văzuse pe toate şi scrisese în acelaşi timp manualul operaţiunilor speciale. Şi, la fel ca toţi fraţii săi dinaintea lui, Alistair Stanley era un militar de elită. De fapt, Clark rareori îl considera pe Stanley ca secundul său, mai degrabă partener de comandă, atât de mare era respectul lui pentru acel om.

Alături de circulaţia rutieră şi de cartofii prăjiţi, şi organizarea SSA era un aspect în privinţa căruia Clark se răzgândise. În stil tipic britanic, aceasta era unică, împărţită în regimente – 21, 22 şi 23 – şi escadrile – aranjate de la A la G, cu câteva lacune alfabetice, pentru siguranţă. Clark trebui să

recunoască, în continuare, că britanicii făceau totul cu fler.

— Alistair, zise Clark dând solemn din cap.

Expresia de pe faţa lui Stanley îi spuse că deja se întâmplase ceva grav sau era pe cale să se întâmple.

— Deja ţi s-a făcut dor de noi, Stan? zise Ding, strângându-i mâna.

— Aş vrea eu ca ăsta să fie motivul, amice. Mă simt groaznic că v-am oprit din drum. M-am gândit că v-ar plăcea să mai aveţi parte de încă o misiune înainte să vă lăsaţi pe tânjală. Am ceva interesant în lucru.

— De la? întrebă Clark.

— De la suedezi, în mod indirect. Se pare că şi-au pierdut consulatul din Tripoli. Al dracu' de jenant pentru ei.

Chavez spuse:

— Prin „pierdut" presupun că nu înţelegi că l-au rătăcit, nu?

— Corect, scuze. Subestimare tipic britanică. Fermecătoare, dar nu întotdeauna practică. Cei de la Informaţii încă filtrează, dar având în vedere regiunea, nu se aventurează prea tare cu o presupunere cu privire la identitatea vinovatului.

Clark şi Chavez îşi traseră scaunele şi se aşezară la masă. Stanley făcu la fel. Deschise un dosar din piele, care conţinea o hârtie scrisă de mână.

— Să auzim, zise Clark, trecând la treabă.

Cu zece minute mai devreme era pregătit să se întoarcă la viaţa civilă – cel puţin atât cât îşi permitea lui însuşi –, stând cu familia gata să plece acasă, dar aia fusese atunci, iar asta era acum. Acum era din nou comandantul Rainbow Six. Era un sentiment plăcut, trebuia să recunoască.

— Din câte ne-am dat seama, sunt opt oameni în total, spuse Stanley. Au trecut repede de poliţia locală, fără să facă victime. Imaginile din satelit

arată patru suedezi – probabil Fallskarmsjagari – la pământ, în subsolul clădirii.

Fallskarmsjagarii erau, în esenţă, versiunea suedeză a piloţilor de vânătoare, aleşi dintre cei mai buni din armată. Probabil membri ai Särskilda Skyddsgruppen – Grupul Special de Protecţie –, care erau secondaţi de SÄPO, Serviciul Suedez de Securitate, pentru paza ambasadei.

— Ăştia sunt nişte băieţi duri, spuse Chavez. Cineva şi-a făcut temele – şi nişte trageri la poligon pe cinste. Se ştie ceva din interiorul consulatului?

Stanley clătină din cap.

— Radio, mort.

Avea sens, decise Clark. Oricine era suficient de bun să intre atât de rapid la subsol şi să doboare patru Fallskarmsjagari era şi suficient de inteligent să meargă direct în camera cu aparatura de comunicaţii.

— Nu-l revendică nimeni? întrebă Chavez.

— Nimeni până acum, dar asta nu va dura mult, bănuiesc. Până în prezent, libienii monitorizează presa, dar mă tem că e numai o chestiune de timp.

Amestecătura de grupuri teroriste din Orientul Mijlociu avea tendinţa de a-și asuma orice act semnificativ de violentă şi nu era întotdeauna vorba de prestigiu, ci mai degrabă de o încercare deliberată de a tulbura apele birourilor de informaţii.

Era genul de situaţie prin care trece şi poliţia de la Criminalistică în cazurile mari de omucidere. Confesiuni rapide şi suspecţi nebuni sunt din plin, şi fiecare trebuie luat în serios, ca nu cumva să scape un suspect real. Asta era valabil şi cu terorismul.

— Presupun că n-au revendicări, nu? adăugă Clark.

— Corect.

De obicei, nu existau revendicări. În Orientul Mijlociu, cei mai mulţi răpitori voiau doar să aibă o recunoaştere internaţională înainte de-a începe să execute oameni, explicând motivele cu întârziere. Nu că asta ar fi avut vreo importanţă pentru Clark şi echipa lui, dar până când nu spunea un funcţionar guvernamental de undeva „du-te”, echipa Rainbow era, ca oricare altă echipă de operaţiuni speciale, la mila politicii. Numai după ce politicienii ajungeau la concluzia că dezlegarea câinilor războiului ar fi necesară, echipa Rainbow făcea ce ştia cel mai bine.

— Uite acum şi partea complicată, zise Stanley.

— Politica, ghici Clark.

— Corect din nou. După cum îţi imaginezi, prietenul nostru, Colonelul, vrea să-şi trimită militarii Jamahiriyyah – pe care, de fapt, i-a adus deja în scenă –, dar consulul general suedez nu e atât de încântat de idee, regulile de luptă ale Jamahiriyyah fiind aşa cum sunt.

Garda Jamahiriyyah era, în esenţă, unitatea personală de forţe speciale a colonelului Muammar Gaddafi, compusă din aproape două mii de oameni care proveneau din zona sa natală, regiunea Sirt din Libia. Jamahiriyyahii erau buni, ştia Clark, şi bine susţinuţi de propriile unităţi de logistică şi informaţii, dar ei nu erau cunoscuţi pentru discreţia lor şi nici pentru grija profundă faţă de daunele colaterale, neînsufleţite sau însufleţite, deopotrivă. Cu Jamahiriyyahii dând asaltul, suedezii aveau şanse mari să piardă un număr substanţial de angajaţi.

„Un nemernic interesant, Gaddafi”, se gândi Clark. Ca o mare parte din comunitatea de informaţii din SUA, Clark avea îndoieli cu privire la transformarea lui Gaddafi din băiatul rău al Africii de Nord, în umanitar şi denunţător al terorismului. Vorba veche „un leopard nu-şi poate schimba petele” putea fi un clişeu care suna fals pentru unii, dar, după părerea lui Clark, colonelul

Muammar Abu Minyar al-Gaddafi, „Lider frăţesc şi Ghidul Revoluţiei”, era pe de-a-ntregul un leopard şi aşa avea să fie până în ziua în care va muri din cauze naturale sau cauze mai puţin naturale.

În anul 2003, la comanda lui Gaddafi, guvernul libian informase oficial Naţiunile Unite că e pregătit să-şi asume vina pentru doborârea avionului PanAm 103 deasupra localităţii Lockerbie, cu vreo cincisprezece ani mai înainte şi că e pregătit să recompenseze familiile victimelor cu aproape trei miliarde de dolari. Gestul fusese imediat răsplătit nu numai cu lauda Occidentului, ci şi cu ridicarea sancţiunilor economice şi diplomatice formulate de mai multe ţări europene. Şi leopardul nu se oprise aici, făcând pentru prima dată cunoscute inspectorilor internaţionali programele sale de înarmare, apoi denunţând atacurile din 11 septembrie.

Clark avea o bănuială legată de schimbarea de atitudine a lui Gaddafi şi asta n-avea nimic de-a face cu moleşeala care vine odată cu vârsta, ci mai degrabă cu vechi planuri economice. Cu alte cuvinte, cu preţul petrolului, care scăzuse în anii 1990, lăsând Libia mai săracă decât fusese pe vremea cămilelor, când nu aurul negru era rege în ţările din deşert, şi mai puţin capabilă să finanţeze proiectele teroriste ale Colonelului. Desigur, îşi aminti Clark, comportamentul de băiat bun al lui Gaddafi fusese, probabil, inspirat şi de invazia americană din Irak, pe care o interpretase, probabil, doar ca pe o repetiţie generală la ceea ce se putea întâmpla cu mica lui feudă. Din corectitudine, Clark recunoscu că era întotdeauna mai bine să ai un leopard care pretinde numai că-şi schimbă petele, cât timp are colţii retezaţi. Întrebarea era dacă nu cumva acum, că preţul petrolului era iar mare, Colonelul nu avea să redevină zburdalnic? Avea să folosească acest incident pentru a rage?

— Desigur, Comandamentul Suprem de la Stockholm vrea să recurgă la propriii băieţi, dar Gaddafi nu vrea să audă, continuă Stanley. Ultima dată am auzit că Rosenbad Street negocia cu Downing Street. În orice caz, eram pus pe aşteptare. Herefordshire lansa un apel către restul echipei. Noi avem doi în concediu – unul medical, unul în vacanţă –, dar cei mai mulţi dintre ei ar trebui să fie la bază şi să se echipeze în decurs de o oră şi să pornească în drum spre noi la scurt timp după aceea.

Stanley se uită la ceas.

— Deci, şaptezeci de minute până decolăm.

— Ai spus „i-a adus în scenă”, zise Chavez. Adus în scenă unde?

Timpul era important şi chiar şi cu cel mai rapid dintre transporturi, drumul Londra-Tripoli era ditamai săritura; urma să dureze probabil mai mult decât aveau să mai trăiască ostaticii în interiorul consulatului.

— Taranto. Marina militară s-a oferit cu amabilitate să ne pună pe cer până când politicienii se decid. Dacă primim apelul, suntem la doar o aruncătură de băţ de Tripoli.

16

Locotenentul operativnik (detectiv) Pavel Rosihina trase cearşaful – sau, mai degrabă, o faţă de masă – cu care un om cu suflet bun acoperise cadavrul şi se uită la faţa cu ochii larg deschişi a ceea ce era încă o presupusă victimă a Mafiei. Poate că nu. În ciuda palorii bărbatului, era clar că nu era cecen sau etnic rus, ceea ce-l surprinse, având în vedere unde se aflau. Un rus caucazian. „Interesant."

Singurul glonţ îi intrase prin craniu, undeva la doi centimetri de urechea stângă şi ieşise… Rosihina se aplecă peste masă, având grijă să nu atingă nimic în afară de faţa de masă, şi se uită la partea dreaptă a capului bărbatului, care se rezema de partea superioară căptuşită a cabinei. „Acolo." În spatele urechii drepte se vedea o gaură de dimensiunile unui ou. Sângele şi bucăţile de creier se împrăştiaseră pe peretele din spatele cabinei, pe traiectoria glonţului, ceea ce însemna că ucigaşul stătuse… aici. Chiar în faţa uşii de la bucătărie. Cât de aproape fusese, era problema medicului legist să decidă, dar având în vedere rana de intrare, Rosihina ştia că nu fusese executat din apropiere. Nu existau urme de pulbere pe pielea din jurul plăgii şi nici semne de lovituri. Rana în sine era perfect rotundă, ceea ce excludea în continuare o lovitură din apropiere, care lasă, de obicei, pe piele o formă distinctă de stea. Rosihina îşi acoperi nasul din cauza mirosului de fecale. La fel ca la multe dintre victimele unei morţi subite, intestinele şi vezica urinară se relaxaseră. Dădu deoparte, cu grijă, geaca sport a bărbatului, mai întâi partea stângă, apoi cea dreaptă, căutând portofelul prin buzunare. Nu găsi nimic în afară de un pix argintiu, o batistă albă şi un nasture de rezervă pentru sacou.

— Cât de aproape crezi? auzi şi se întoarse.

Partenerul lui ocazional, Ghenadi Oleksei, stătea la câtiva metri, cu ţigara atârnându-i între buzele

pe jumătate zâmbitoare şi cu mâinile băgate în buzunarele hainei de piele.

Peste umărul lui Oleksei, Rosihina văzu că ofiţerii în uniforma miliţiei terminaseră de scos clienţii restaurantului pe uşa din faţă, unde se frământau, confuzi, aşteptând să li se pună întrebări. Personalul restaurantului – patru chelneri, un casier şi trei bucătari – stătea la mesele acum goale, spunându-şi fiecare numele unui alt ofiţer.

Oleksei şi Rosihina lucrau în Biroul Principal de Combatere a Crimelor Financiare al Miliţiei din Sankt Petersburg, o subdiviziune a Departamentului de investigaţii criminale. Spre deosebire de majoritatea agenţilor de poliţie occidentali, operativnikilor ruşi nu li se dădeau parteneri permanenţi. De ce se întâmpla aşa, nimeni nu-i explicase niciodată lui Rosihina, dar presupunea că avea de-a face cu finanţarea. Totul avea de-a face cu finanţarea, începând cu faptul că primeau sau nu maşini proprii de la o săptămână la alta, până la faptul că lucrau singuri sau aveau parteneri.

— Ai fost delegat? întrebă Rosihina.

— M-au sunat acasă. Cât de aproape? repetă Oleksei.

— De la vreo doi metri. Ţintă uşoară.

Observă ceva pe scaun, în spatele feselor victimei. Se aplecă şi privi mai atent.

— Am găsit un pistol, îi spuse lui Oleksei. Semiautomat. Pare a fi un Makarov. Cel puţin a încercat. Dacă-l scotea cu o secundă mai devreme, poate…

— Uite, am o întrebare pentru tine, spuse Oleksei. Ai muri mai degrabă ca prietenul nostru de-aici, ştiind ce te aşteaptă sau ai prefera să… puf. Să dispari. Pur şi simplu.

— Iisuse Hristoase, Ghenadi…

— Haide, intră-n joc.

Rosihina oftă.

— Cred că mai degrabă aş alege să mor în somn, la 100 de ani şi întins lângă Natalia.

— Pavele, Pavele… Nu-mi faci niciodată pe plac.

— Îmi pare rău. Nu-mi place asta. Ceva nu se potriveşte. Pare şi arată a execuţie specifică Mafiei, dar asta sigur nu e victimă obişnuită – nu stând într-un loc ca ăsta, cel puţin.

— Fie era foarte curajos, fie foarte prost, spuse Oleksei.

— Fie disperat.

Dacă venise într-un loc ca ăsta, victima lor caucaziană probabil că era în căutarea a altceva decât a unui castron bun de *djepelgesh* şi a muzicii din pondur, care lui Pavel îi suna ca nişte pisici în călduri.

— Sau era tare flămând, adăugă Oleksei. Un alt şef, poate? Nu pare cunoscut, dar l-am putea avea în evidenţe.

— Mă îndoiesc. Ei nu călătoresc fără mica lor armată. Chiar dacă cineva ar fi reuşit să ajungă la el aici şi să-i fi tras un glonţ în cap în acest timp, bodyguarzii lui ar fi început un schimb de focuri groaznic. Ar fi fost găuri peste tot şi mult mai multe cadavre. Nu, avem un glonţ şi un mort. Bine plănuit. O ambuscadă făcută profesionist. Întrebarea este cine e şi de ce era atât de important pentru a fi ucis?

— Păi, n-o să primim niciun răspuns de-aici.

Rosihina ştia că partenerul lui avea dreptate. De teamă sau din loialitate, Obsina avea tendinţa să reducă la tăcere chiar şi cele mai utile dintre suflete. Declaraţiile martorilor urmau să intre invariabil într-una dintre cele trei categorii generale: n-am văzut nimic; cineva cu o mască a intrat repede, a împuşcat bărbatul şi a fugit afară, totul s-a întâmplat atât de repede; şi, favorita lui

Rosihina, *Ia ne gavariu pa russki.* Nu vorbesc rusa.

Şi dintre toate, singura declaraţie adevărată probabil că era ultima: totul s-a întâmplat atât de repede. Nu că le-ar găsi vreo vină. Mafia Krasnaia, sau Bratva (Frăţia), sau Obsina – indiferent de nume sau denumire – era de-o cruzime fără egal. Martorii şi ai lor erau adesea ameninţaţi cu moartea pur şi simplu pentru că vreun şef dintr-un subsol întunecat de undeva decisese că persoana respectivă ar putea avea informaţii pe care era posibil să le divulge autorităţilor. Şi nu era doar o chestiune de moarte, îşi reaminti Rosihina. Mafia era adesea inventivă şi nu se grăbea în metodele sale de execuţie. Ce-ar face el în condiţii similare, se întrebă? Deşi, în general, Mafia se abţinea să ucidă ofiţeri de miliţie – era rău pentru afacere –, se întâmplase totuşi în trecut. Înarmaţi şi instruiţi cum erau, miliţienii se puteau proteja, dar cetăţeanul de rând, profesorul, muncitorul sau contabilul, ce şanse aveau ei? Niciuna, cu adevărat. Miliţia n-avea nici bani, nici personal ca să protejeze fiecare martor, iar cetăţeanul de rând ştia asta, aşa că-şi ţinea gura închisă şi capul plecat. Chiar şi acum, unii clienţi ai restaurantului erau îngroziţi pentru viaţa lor, fiindcă fuseseră, pur şi simplu, în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Era de mirare că localuri ca acesta reuşiseră să rămână deschise.

Genul acesta de frică făcuse ca oamenii să-şi dorească revenirea la zilele de demult, întoarcerea controlului stalinist al tării şi, de multe ori, Putin chiar asta făcea cu ale sale „programe de reformă”, se gândi Rosihina. Nu exista totuşi nicio cale de mijloc. Cât timp existau libertăţi politice, drepturi personale şi o piaţă deschisă în Rusia, exista şi crima, atât mare, cât şi mică – şi existase şi în timpul lui Stalin, dar nu în aşa mare măsură. Argumentul acesta era însă unul fals, nu? Ceva cu ajutorul căruia vechile garnituri comuniste şi

ultranaţionaliştii obişnuiau să defăimeze democraţia şi capitalismul, uitând sau ignorând, în acelaşi timp, că avantajele dictaturii pumnului de fier al Rusiei Sovietice venise la un preţ cu adevărat mai mare. Cum era vorba aia veche? Noi muncim, nu gândim? Tatăl lui Rosihina, un pescar iakut de origine, avea propria înţelegere a conceptului: „Când ai o scorpie ca soţie, chiar şi cea mai urâtă fostă prietenă pare ispititoare”. Şi asta, ştia el, fusese în realitate Rusia Sovietică, o fostă prietenă urâtă. Desigur, avea şi trăsături pozitive, dar nimic care să te facă să vrei să te împaci cu ea. Din păcate, nu era o opinie pe care mulţi dintre concetăţenii lui – cam patruzeci la sută dintre ei, conform celor mai recente sondaje, suspecte cum pot părea – s-o împărtăşească. Sau poate că era el, cum îl acuzase odată Oleksei, de un optimism ridicol. Sau era de un optimism orbesc?

Acum privi afară, pe ferestrele din faţă ale restaurantului, la clienţii cu feţe sumbre care stăteau în picioare, în grupuri restrânse, cu respiraţia lor aburită ridicându-se în aerul rece al nopţii, şi se întrebă dacă optimismul lui nu era, de fapt, nejustificat. Un restaurant cu circa treizeci de oameni care, în urmă cu douăzeci de minute, văzuseră creierii unui om pe pereţi şi nici măcar unul nu ridicase probabil un deget să ajute la prinderea criminalului.

— Adevărat, dar nu se ştie niciodată, răspunse Rosihina. Mai bine să întrebi şi să fii surprins, decât invers, nu?

Oleksei ridică din umeri şi zâmbi cum numai un fatalist rus poate s-o facă. Ce poţi face? Nu era prea entuziasmat Oleksei; calmul lui era la fel de permanent ca ţigara pe care părea c-o fumează tot timpul.

Totuşi, în cazuri rare, se strecurau din greşeală câteva detalii utile de-ale martorilor şi le ofereau nişte indicii. Mai adesea însă, declaraţiile erau

neclare, contradictorii, sau ambele, nelăsându-le anchetatorilor nimic altceva în afară de probele găsite pe cadavrul sau cadavrele lăsate în urmă.

— În plus, fără toate acele declaraţii inutile ale martorilor la proces, nu am avea patru ore glorioase de documente şi cafea proastă înaintea noastră, spuse Rosihina.

— Patru ore? Dacă avem noroc.

— La naiba, unde e legistul?

Până la declararea oficială a decesului, corpul trebuia să rămână acolo unde era, Iară viaţă şi cu ochii lucioşi holbându-se la tavan.

— E pe drum, zise Oleksei. Am verificat înainte să vin. O noapte agitată, presupun.

Rosihina se aplecă, agăţă arma de trăgaci cu degetul arătător şi o ridică de pe scaun.

— 9 mm.

Scoase încărcătorul şi trase de partea de sus a pistolului. Un glonţ sări de pe ţeavă şi zăngăni pe podea.

— Păi, era pregătit pentru ceva. Lipseşte ceva?

Rosihina clătină din cap şi mirosi ţeava.

— S-a întâmplat prea repede, mă gândesc. E recent curăţată. Ei, să fiu al naibii… Uite, dintre tot ce se putea întâmpla, Ghenadi, numărul de serie a fost şters.

— Vor înceta vreodată miracolele să apară?

Băieţii răi ştergeau de multe ori, cu acid, numerele de serie de pe armele crimei, dar rareori le gravau din nou. Dacă ar fi fost cazul acum, numărul Makarovului ar fi putut conduce undeva. Optimism ridicol.

„Şi, probabil, prost plasat”, îşi reaminti singur Rosihina.

Aşa cum se întâmpla adesea în cazurile de omucidere, fie în Occident, fie la Moscova, locotenentul Rosihina şi Oleksei nu vor afla mare lucru de la cei prezenţi în restaurant în momentul crimei sau din discuţiile din cartier. Comunitatea

cecenă era unită, neîncrezătoare în poliţie şi profund speriată de Obşina. Şi cu un motiv bun. Brutalitatea acesteia cunoştea puţine limite. Un martor ar fi plătit nu numai cu propria viaţă, ci şi cu cele ale membrilor familiei sale, un spectacol pe care ar fi fost probabil nevoit să-l privească înainte de a fi ucis. Perspectiva de a-şi vedea copiii mutilaţi cu un ferăstrău avea tendinţa de a lipi buzele. Chiar şi aşa, Rosihina n-avea de ales decât să treacă prin proceduri, să ia declaraţii, chiar dacă neproductive şi să urmărească pista, oricât de iluzorie ar fi.

Vor lucra sârguincioşi la crimă, dar, în cele din urmă, toate pistele mici pe care le-au avut se vor evapora şi vor fi forţaţi să suspende cercetările. Cu acest gând, Rosihina privi cu tristeţe victima.

— Îmi pare rău, prietene.

17

Era amuzant că nu se trimisese niciun răspuns de felicitare la anunţul naşterii, se gândi Jack Ryan jr. Niciunul. Avea totul înregistrat în calculatorul lui, totul în terabiţii de RAM de pe monstruosul server din Campus şi revăzuse cele mai recente documente, făcând o notă scrisă despre expeditor şi destinatar, dar nu era niciodată nimic mai mult decât un sistem alfanumeric care putea să aibă sau nu o relaţie cu numele lor reale. Jack îşi extinse căutarea la e-mailurile din urmă cu şase luni şi făcu rapid o foaie de calcul. Destul de sigur, traficul era constant, rareori variind cu mai mult de cinci procente de la o lună la alta. Şi acum, la câteva zile de la anunţul naşterii, scăzuse precipitat. De fapt, în afară de câteva mesaje de rutină care fuseseră trimise probabil înainte de anunţ şi fuseseră blocate în spaţiul cibernetic, nu existau mesaje electronice. Emirul şi URC-ul lui – Consiliul Revoluţionar Umayyad – dispăruseră din spaţiul virtual, iar acel gând îi dădea lui Jack fiori. Erau trei opţiuni: ori schimbaseră protocoalele de comunicare, ca o măsură de securitate generală, ori îşi dăduseră seama cumva că mesajele lor electronice erau citite de cineva, ori era o schimbare OpSec, care le pecetluise buzele electronice, înainte de o operaţiune de mare anvergură. Primele două opţiuni erau posibile, dar puţin probabile. URC modificase prea puţin procedurile în ultimele nouă luni, şi Campusul era atent să nu-l calce pe coadă. Aşa că rămânea opţiunea trei. Existase un precedent, desigur. Chiar înainte de 11 septembrie, nivelul standard de pălăvrăgeală electronică al Al-Qaeda se prăbuşise ca o piatră; la fel se întâmplase şi cu japonezii înainte de Pearl Harbor. O parte din Jack voia ca ipoteza lui să se confirme; altă parte spera al dracului de mult să fie greşită.

Cum şi-o primi atunci Emirul mesajele? Curierii erau cea mai sigură metodă, dacă nu cea mai rapidă: scrii mesaje, le pui pe CD şi i-l dai cuiva în cadrul unei întâlniri faţă-n faţă. Cu posibilităţile moderne de călătorii aeriene, poţi ajunge de la Chicago la Calcutta în mai puţin de-o zi, cât timp nu te deranjează mâncarea din avion. La dracu', cu ideea asta în minte a fost proiectat transportul aerian internaţional, nu? Era posibil să fi fost proiectat cu gândul la comunitatea „neagră", nu doar la divizia de vânzări a lui Frederick la Hollywood sau la Dow Chemical.

De la Chicago la Calcutta. Dar dacă Emirul e în Chicago, sau New York, sau Miami? Ce l-ar împiedica să trăiască acolo? Niciun blestemat de motiv. CIA şi toată lumea presupuneau că el era undeva prin arăbime – de ce? Fiindcă era ultimul loc unde s-ar fi gândit ei că e. Nu pentru că ar avea vreo dovadă care să-l plaseze undeva. Şi o bună parte a forţelor speciale ale guvernului Statelor Unite era în Pakistan şi Afganistan, răscolind tufişurile şi căutând în fiecare gaură din stâncă, punând întrebări la nesfârşit, aruncând cu bani în jur, în căutarea unui bărbat – sau a unei femei – care era posibil să ştie cum arată Emirul şi unde ar putea fi. Deocamdată, nimic. Care erau şansele cu asta? se întrebă Jack.

Un om ca Emirul nu s-ar fi simţit niciodată suficient de sigur, nu cu toate agenţiile de informaţii din lume în căutarea lui – chiar şi ofiţerii de informaţii devotaţi, patrioţi puteau fi tentaţi de recompensa publică pe care America o pusese pe capul lui şi s-ar fi gândit la o casă frumoasă pe Riviera şi o pensionare confortabilă, doar să dea un telefon şi o frântură de informaţie…

Emirul ştia toate astea. El redusese drastic numărul persoanelor care-i cunoşteau bârlogul. Limitase numărul persoanelor în care putea să aibă încredere absolută şi avea multă grijă de acestea. Cea mai bună grijă. Bani, confort, extravaganţele

pe care le permiteau împrejurările. Aşa le întărea dorinţa de a-i câştiga încrederea. Le întărea credinţa în Dumnezeu şi în el însuşi, cerându-le al dracu' de mult. Dar el îşi menţinea, de asemenea, şi aura de comandă, căci autoritatea se întemeia mereu pe relaţiile de la om la om, ca în cazul tuturor lucrurilor cu adevărat importante în viaţă, un rod al minţii.

Deci, de ce ar fi avut nevoie Emirul să se mute în afara Pakistanului şi a Afganistanului? Cum putea cineva să-l mute pe cel mai căutat om de pe faţa pământului?

Dosarul principal al CIA avea poze mediocre cu Emirul, unele dintre ele neclare, altele îmbunătăţite digital, toate fiind distribuite către practic fiecare agenţie de informaţii şi de poliţie din lume. La fel şi cu publicul larg. Dacă Brad Pitt şi Angelina Jolie nu puteau lua o gustare duminica fără să se îmbulzească toţi în jurul lor, Emirului i-ar fi fost, cu siguranţă, foarte greu să călătorească în afara teritoriului familiar.

Emirul nu-şi putea schimba înălţimea, deşi tehnic *era* posibil, dar implica o intervenţie chirurgicală majoră şi oarecum dureroasă, urmată de o perioadă de recuperare de lungă durată, care ar fi necesitat imobilizarea timp de câteva săptămâni – de rău augur pentru cineva aflat pe fugă. Şi-ar fi putut schimba faţa, culoarea pielii, părul. Ar fi putut să poarte lentile de contact colorate, pentru a-şi schimba culoarea ochilor şi a-şi îmbunătăţi poate vederea, care, spunea dosarul, era mediocră. El umbla drept, nu cocoşat, şi zvonurile că suferea de sindromul Marfan[14] fuseseră contrazise de un doctor de la Johns Hopkins, care era expert în boli, mai degrabă spre surpriza celor de la Langley, căci asta devenise evanghelia comunităţii de informaţii. Deci, el *nu* avea nevoie în imediata apropiere de aparat de dializă.

„Stai o secundă, Jack.” Comunitatea serviciilor de informaţii presupunea o mulţime de lucruri despre Emir. Ei primiseră ce? O opinie cu privire la boala Marfan? Fusese asta de-ajuns ca să înlăture teoria? În ceea ce-l privea, Jack credea că nimeni nu pusese vreodată mâna pe cineva suficient de apropiat de Emir ca să ştie ceva. Ceva care să-i dea de gândit.

— Hei, Jack, zise o voce familiară.

Se întoarse şi-i văzu în pragul uşii pe Dominic şi Brian.

— Hei, băieţi, intraţi. Ce se-ntâmplă?

Fiecare dintre fraţi luă câte un scaun. Dominic zise:

— Am lucrat la calculator toată dimineaţa şi a-nceput să mă doară capul, aşa că am venit să te hărţuiesc pe tine. Ce citeşti? Cerere de angajare la Trezorerie?

Jack avu nevoie de un moment ca să se prindă. Trezoreria supraveghea Serviciul Secret. Genul ăsta de glume începuse de când cu treaba cu Georgetown. În timp ce presa scrisese din greu despre incident, până acum numele lui rămăsese nelegat de atentat şi asta îi convenea foarte bine. Hendley ştia, desigur, întreaga poveste, ceea ce nu-l deranja deloc pe Jack. Mai multă muniţie când se confrunta cu şeful lui.

— Deşteptule, returnă Jack.

— Ei nu ştiu nimic despre idiot? întrebă Brian.

— Nu, din câte am auzit. Presa spune că nu sunt complici, dar în cazuri de acest fel, se dă să publice doar ce vrea Serviciul Secret.

Într-un oraş în care scurgerile de informaţii erau mai mult o regulă decât o excepţie, Serviciul Secret ştia cum s-o cotească din scurt. Jack schimbă subiectul.

— Aţi auzit despre teoria Marfan, nu? Despre Emir?

— Da, parcă, răspunse Dominic. N-a fost sursă de aur, nu?

Jack ridică din umeri.

— O încercare de gândire nonconformistă. Locul unde se află, de exemplu: măruntaiele mele îmi spun că nu e în Afganistan, dar n-am crezut niciodată că nu e acolo sau în Pakistan. Şi dacă ar fi? Are o groază de bani, iar banii îţi asigură libertatea de mişcare.

Brian ridică din umeri.

— Totuşi, cam greu de imaginat că un tip ca ăsta poate ajunge fie şi la 80 de kilometri depărtare de ascunzătoarea lui fără să fie reperat.

Ipotezele şi analiza informaţiilor secrete sunt colegi de cameră periculoşi, observă Jack.

— Adevărat. În cazul în care s-a mutat, pun pariu că nemernicul râde şi cu fundul că toată lumea îl caută prin munţii ăia. Cum ar face-o, totuşi? Sigur că nu poate să se ducă pur şi simplu în aeroportul din Islamabad şi să ceară un bilet.

Dominic zise:

— Banii pot cumpăra şi o mulţime de cunoştinţe.

— Ce vrei să spui? întrebă Jack.

— Există un expert pentru fiecare problemă, Jack. Trucul e să ştii unde să cauţi.

Ziua trecu repede. La cinci, Jack băgă capul în biroul lui Dominic. Brian era aşezat pe scaun, de cealaltă parte a biroului fratelui său.

— Hei, băieţi! strigă Jack.

— Salut, răspunse Brian. Cum o duce superexpertul în calculatoare?

— Mă cărăbănesc.

— Ce-avem la cină? întrebă Dominic.

— Sunt deschis la idei.

Iubirea vieţii lui trebuie să fie la fel ca a mea, murmură Brian.

— Am găsit un loc nou în Baltimore. Vreţi să încercaţi?

— Sigur.

„Ce naiba”, se gândi Jack. Mâncatul de unul singur nu e niciodată distractiv.

Cele trei maşini din convoi se îndreptară spre nord, pe US 29, apoi cotiră spre est, pe US 40, pentru călătoria în Mica Italie din Baltimore – aproape fiecare oraş american are una – de pe Eastern Avenue. Călătoria era aproape identică cu drumul obişnuit spre casă al lui Jack, la câteva străzi de stadionul de baseball Camden Yards. Dar sezonul acela se încheiase, din nou, fără o călătorie în finală.

Mica Italie din Baltimore e o vizuină de iepuri cu străzi înguste şi doar câteva locuri de parcare, iar pentru Jack parcarea Hummerului său nu diferea mult de andocarea unui vapor de linie. Dar el găsi în timp util un loc într-o mică parcare şi apoi merse două străzi, la restaurantul de pe High Street, care se specializase în mâncare din nordul Italiei. În timp ce mergea, văzu că verii lui trăseseră în separeul din colţ, cu nimeni altcineva în apropiere.

— Cum e mâncarea aici? întrebă el, luându-şi un scaun.

— Bucătarul-şef e la fel de bun ca bunicul nostru, şi asta e laudă mare, Jack. Viţelul e, într-adevăr, de primă clasă. Se spune că îl cumpără el în persoană în fiecare zi din piaţa Lexington.

— Trebuie să fie greu să fii vacă, observă Jack, răsfoind meniul.

— N-am întrebat niciodată, remarcă Brian. Totuşi, n-am auzit pe nimeni să le deplângă.

— Vorbeşte cu sora mea. Ea a devenit vegetariană, dar poartă în continuare pantofi din piele, chicoti Jack. Cum e lista de vinuri?

— Am comandat, răspunse puşcaşul marin. Lacrima Christi del Vesuvio. L-am descoperit în Napoli, într-o croazieră pe Mediterana. Lacrimile lui Hristos de la Vezuviu. Am făcut o excursie în

Pompei, iar ghidul ne-a spus că strugurii de vin cresc acolo de vreo două mii de ani, şi presupun că se pricep binişor la asta. Dacă nu-ţi place, îl beau eu pe tot, promise Brian.

— Brian se pricepe la vin, Jack, zise Dominic.

— O spui de parcă ai fi surprins, i-o întoarse Brian. Ştii că nu sunt un cap-de-borcan[15] tipic.

— Rectific.

Sticla veni un minut mai târziu. Chelnerul o deschise cu gesturi ceremonioase.

— Unde mănânci în Napoli?

— Băiete, trebuie să te străduieşti să găseşti un restaurant prost în Italia, zise Dominic. Ce cumperi de pe stradă e la fel de bun cu mâncarea din cele mai multe restaurante de-acolo. Dar locul ăsta e chiar OK. E un *paisano.*

Brian spuse visător:

— În Napoli, e un loc pe malul mării numit La Bersagliera, cam la un kilometru jumate de fortăreaţă. Acum, o să risc o ciomăgeală şi o să spun că e cel mai bun restaurant din lumea întreagă.

— Nu. Roma, la Alfonso Ricci, circa doi kilometri est de Vatican, preciză Dominic.

— Vă cred pe cuvânt.

Mâncarea veni, împreună cu şi mai mult vin, iar conversaţia alunecă spre femei. Toţi trei aveau întâlniri amoroase, dar numai ocazional. Cei doi Caruso glumiră spunând că erau în căutarea italiencei perfecte; în ce-l priveşte pe Jack, el era în căutarea unei fete pe care „s-o poată duce acasă, la mama".

— Deci, ce vrei să spui, vere? întrebă Brian. Că nu-ţi place să fie un pic târfuliţă?

— În dormitor, la naiba, da, răspunse Jack. Dar nu în public… Nu sunt mare fan al topurilor ştreang şi al tatuajelor gigantice pe noadă.

Dominic chicoti la asta.

— Brian, cum o chema pe fata aia, o ştii, stripteuza cu tatuajul?

— A, rahat…

Dominic încă râdea. Se întoarse spre Jack şi îi zise, pe jumătate conspirativ:

— Avea tatuajul ăsta chiar sub buric: o săgeată în jos, cu cuvintele „Alunecos dacă e umed”. Problema e că ea scrisese „aluncos” în loc de „alunecos”.

Jack izbucni în râs.

— Cum o chema?

Brian clătină din cap.

— Nici vorbă.

— Spune-i, zise Dominic.

Haide, zise Jack incitat.

— Candy[16].

Mai multe râsete.

— Scris cu „y” sau cu „ie”? întrebă Jack.

— Nici aşa, nici aşa. Cu doi „e”. Bine, bine, deci nu avea cea mai strălucită minte. Noi nu propuseserăm să ne căsătorim. Dar tu, Jack? Ce gusturi ai? Jessica Alba, poate? Scarlett Johansson?

— Charlize Theron.

— Bună alegere, observă Dominic.

Dintr-un scaun din apropierea barului, se auzi:

— Eu aş alege-o pe Holly Madison. Grozave balcoane!

Cei trei se întoarseră şi văzură o femeie zâmbindu-le. Era o roşcată înaltă, cu ochii verzi şi un zâmbet larg.

— Părerea mea, adăugă ea.

— Tipa are dreptate, observă Dominic. Apoi, din nou, dacă vorbim despre intelect…

— Intelect? replică femeia. Am crezut că vorbim despre sex. Dacă aveţi de gând să includeţi capitalul intelectual în asta, atunci aş merge cu… Paris Hilton.

Câteva clipe se aşternu tăcerea, înainte ca pe expresia ştearsă a femeii să se schiţeze un zâmbet. Jack, Dominic şi Brian izbucniră în râs. Puşcaşul marin zise:

— Cred că acum ar fi momentul să te întreb dacă vrei să ni te alături.

— Cu plăcere.

Îşi luă paharul proaspăt reumplut cu vin şi se mută la masa lor, aşezându-se lângă Dominic.

— Eu sunt Wendy, zise ea. Scris cu „y” la urmă, adăugă ea. Scuze, nu m-am putut abţine să nu trag cu urechea, îi zise ea lui Dominic. Deci, ştim că lui Jack îi place Charlize şi că Brian înclină către striperiţele dislexice…

— Asta a durut, zise Brian.

— … dar tu?

— Vrei adevărul?

— Normal.

— O să sune ca un clişeu.

— Pune-mă la-ncercare.

— Mie-mi plac roşcatele.

Jack gemu.

— Ce drăguţ.

Wendy îi studie faţa lui Dominic pentru o clipă.

— Cred că spune adevărul.

— Aşa e, confirmă Brian. Încă mai are un poster cu Luciile Ball în camera lui.

Toţi izbucniră în râs.

— Prostii, frate. Ai întâlnire cu cineva? se adresă lui Wendy.

— Aveam. Cu o prietenă. Mi-a trimis un mesaj că nu mai poate s-ajungă.

Cinară tuspatru, băură împreună mai mult vin şi vorbiră până aproape de 11 noaptea, când Jack anunţă că se duce acasă. Brian, remarcând aceleaşi semne ca şi vărul lui, plecă şi el şi, curând, Dominic şi Wendy rămaseră singuri. Stătură de vorbă încă vreo câteva minute, iar apoi ea zise:

— Deci…

Deschiderea era făcută, şi Dominic continuă:

— Vrei să pleci?

Wendy îi zâmbi.

Locuiesc la câteva străzi de-aici.

Se sărutară în faţa uşilor închise de la lift, se despărţiră pentru scurt timp când cabina ajunse la etajul ei, apoi se îndreptară împreună spre uşa ei, după aceea în apartament, unde începură să se dezbrace. Odată ajunşi în dormitor, Wendy trase rochia de pe ea, dezvăluind un sutien negru şi chiloţei dantelaţi asortaţi. Se aşeză pe pat înaintea lui Dominic, apucându-l de capătul curelei, desfăcând-o şi apoi întinzându-se din nou pe pat.

— E rândul tău.

O şuviţă de păr roşu îi căzu lui Wendy peste un ochi.

— Uau, respiră Dominic.

— Am să iau asta ca pe un compliment, răspunse ea cu un chicotit.

Dominic îşi scoase pantalonii şi se urcă în pat. Se sărutară treizeci de secunde, înainte ca Wendy să se tragă deoparte. Se rostogoli şi deschise sertarul noptierei.

— Un pic de ceva pentru îmbunătăţirea stării de spirit, zise ea, privindu-l, apoi se rostogoli înapoi cu o oglinjoară dreptunghiulară şi un flacon de sticlă cât degetul mare.

— Ce-i asta? întrebă Dominic.

— Te va face să te simţi mai bine, zise Wendy.

„Ah, rahat”, se gândi Dominic. Ea văzu cum se schimbă expresia de pe chip şi zise:

— Ce?

— N-o să meargă.

— De ce? Ce s-a întâmplat? E doar un pic de cocaină.

Dominic se ridică, îşi luă pantalonii şi îi trase pe el.

— Pleci? zise Wendy, ridicându-se în capul oaselor.

— Da.

— Glumeşti? Doar pentru că…

— Mda.

— Dumnezeule, care-i problema?

Dominic nu răspunse. Îşi luă cămaşa de pe podea şi o îmbrăcă. Se îndreptă spre uşă.

— Eşti un nemernic! zise Wendy.

Dominic se opri şi se întoarse. Îşi scoase portofelul din pantaloni şi-l deschise, arătându-i insigna FBI.

— Oh, rahat, şopti Wendy. N-am… Ai de gând să…

— Nu. E ziua ta norocoasă.

Plecă.

Tariq Himsi cugetă la puterea banilor. Şi la capriciile alegerii. Să-i găsească Emirului companie, chiar şi temporară, era o sarcină delicată. Gusturile lui erau speciale; securitatea lui era capitală. Din fericire, curve erau aici din belşug, uşor de găsit pe stradă şi, după cum se dovedise, destul de obişnuite cu solicitările neobişnuite, cum ar fi să fie conduse într-o casă a cărei adresă le era necunoscută, într-un vehicul cu geamuri fumurii. În urma observaţiilor preliminare constatase că, deşi din punct de vedere moral erau corupte, aceste femei erau departe de-a fi proaste: ele patrulau în colţurile lor câte două sau trei şi când una din grupul respectiv urca într-o maşină, alta lua numărul de înmatriculare al maşinii cu care pleca. O excursie rapidă în parcarea din afara aeroportului local ar fi rezolvat problema. Numerele de înmatriculare erau uşor de instalat şi chiar mai uşor de scos. Aproape la fel de uşor ca deghizarea lui cu ochelari cu lentile groase negre şi cu o şapcă de baseball.

Tariq se gândise iniţial să angajeze un serviciu de escortă, dar asta ar fi adus propriile complicaţii – nu de netrecut, desigur, totuşi complicaţii. Prin reţeaua lor de aici, obţinuse numele unui serviciu

cunoscut pentru zelul în protejarea vieţii private a clienţilor săi, atât de mare, încât era folosit de multe celebrităţi şi politicieni, inclusiv de mai mulţi senatori din SUA. Ironia rezultată din folosirea unui astfel de serviciu era tentantă, trebui să recunoască Tariq.

Pentru moment, se mulţumi să angajeze o prostituată de pe stradă pe care o observase cu o săptămână în urmă. Deşi, în general, era îmbrăcată ca toate celelalte în haine necuviincioase care mai mult o dezbrăcau – gustul ei părea mai puţin îngrozitor, iar manierele, mai puţin neruşinate. Pe scurt, era bună de receptacul.

Lăsă să treacă mult timp după apusul soarelui, apoi se opri în faţa blocului, aşteptând o perioadă de acalmie în trafic înainte să pornească şi să conducă spre locul unde stăteau femeia şi cele două tovarăşe ale ei. Trase maşina lângă bordură şi lăsă în jos geamul pasagerului. Una dintre femei, o roşcată cu sâni imposibil de mari, se îndreptă spre geam.

— Nu tu, zise Tariq. Cealaltă. Blonda aia înaltă.

— Cum vrei, domnule. Hei, Trixie, pe tine te vrea.

Trixie veni păşind provocator.

— Hei, zise ea. Vrei o întâlnire amoroasă?

— Pentru un prieten.

— Unde e prietenul ăsta?

— La el acasă.

— Nu merg la întâlniri la domiciliu.

— Două mii de dolari, replică Tariq văzând imediat schimbarea din ochii lui Trixie. Prietenii tăi pot să-mi ia numărul de înmatriculare, dacă doresc. Prietenul meu e… binecunoscut. El vrea, pur şi simplu, o relaţie anonimă.

— Sex normal?

— Poftim?

— Eu nu fac chestii brutale. Nici duşuri cu urină, nimic de genul ăsta.

— Desigur.

— OK, stai o secundă, dragă.

Trixie se întoarse la prietenele ei, schimbară câteva cuvinte, apoi reveni la Tariq, care zise:

— Poţi urca în spate, şi deblocă uşile.

— Oh, hei, mişto! zise Trixie şi urcă.

— Ia loc, te rog, îi zise Emirul treizeci de minute mai târziu, după ce Tariq o aduse în camera de zi şi făcu prezentările. Vrei nişte vin?

— O, da, sigur, zise Trixie. Îmi place chestia aia din struguri zinfandel[17]. Aşa îi spuneţi, nu?

— Da.

Emirul îi făcu semn lui Tariq, care dispăru şi se întoarse un minut mai târziu cu două pahare cu vin. Trixie îl luă pe-al ei, se uită în jur nerăbdătoare, apoi căută în poşetă şi scoase un şerveţel în care scuipă guma de mestecat pe care o molfăia. Luă o înghiţitură de vin.

— Bună marfă.

— Da, este. Trixie e numele tău real?

— Mda. Al tău care e?

— Crezi sau nu, numele meu e John.

Trixie râse ca un lătrat.

— Dacă spui tu. Deci, ce, eşti arab sau ceva?

În picioare, lângă uşă, în spatele lui Trixie, Tariq se încruntă. Emirul ridică degetul arătător de pe braţul scaunului. Tariq dădu din cap şi se retrase câţiva metri.

— Sunt din Italia, zise Emirul. Din Sicilia.

— Hei, ca *Nașul*, nu?

— Poftim?

— Ştii, filmul. De acolo era familia Corleone, din Sicilia.

— Probabil.

— Accentul tău sună cam amuzant. Locuieşti aici sau eşti doar în vacanță?

— Vacanță.

— E o casă foarte frumoasă. Trebuie că ai ceva biştari, nu?

— Casa îi aparţine unui prieten.

Trixie zâmbi.

— Un prieten, nu? Poate că prietenul tău ar vrea ceva companie.

— O să-l întreb, zise Emirul sec.

— Doar ca să ştii: eu fac numai sex normal, da? Nimic pervers.

— Desigur, Trixie.

— Şi fără sărut pe gură. Omul tău a zis două mii?

— Îţi vrei plata acum?

Trixie mai luă o înghiţitură de vin.

— Ce?

— Banii tăi.

— Sigur, apoi putem începe.

La semnalul Emirului, Tariq înaintă şi-i înmână lui Trixie un teanc de bancnote de 100 de dolari americani.

— Fără supărare, zise ea, apoi începu să numere bancnotele. Vrei s-o faci aici sau în altă parte?

O oră mai târziu, Emirul ieşi din dormitor. În spatele lui, Trixie îşi trăgea chiloţii şi fredona pentru sine. La masa din sufragerie, Tariq se ridică în întâmpinarea şefului său. Emirul zise doar atât:

— Prea multe întrebări.

Câteva minute mai târziu, în garaj, Tariq dădu ocol maşinii până la uşa din spate şi o deschise pentru ea.

— A fost distractiv, zise ea. Dacă tipul tău mai vrea, ştii unde mă găseşti.

— O să-l informez.

Când Trixie se aplecă să intre în maşină, Tariq o lovi în spatele genunchiului, iar ea căzu.

— Hei, ce… fură singurele cuvinte pe care reuşi să le scoată înainte ca garota lui Tariq, cablul de 60 de centimetri de nylon neted, să se încolăcească în jurul gâtului şi să-i strivească traheea.

Aşa cum calculase el, cele două noduri distanţate la 5 cm de mijlocul corzii comprimară imediat arterele carotide de pe fiecare parte a traheei ei. Trixie încercă să se ridice, sfâşie cu unghiile coarda, arcuindu-şi spatele până când Tariq putu să-i vadă ochii – la început holbaţi şi bulbucaţi şi apoi încet, pe măsură ce fluxul de sânge din creier se diminua, fluturând şi dându-se peste cap. După alte zece secunde corpul lui Trixie se înmuie. Tariq păstră presiunea corzii încă trei minute, stând nemişcat, în timp ce viaţa se scurgea încet din trupul ei. Strangularea nu era niciodată atât de rapidă ca în filmele de la Hollywood.

Făcu doi paşi înapoi, trăgând-o şi întinzându-i încet corpul pe podeaua de beton a garajului. Îi desfăcu cu atenţie coarda din jurul gâtului, apoi examină pielea de dedesubt. Erau ceva vânătăi uşoare, dar nu sânge. Chiar şi aşa, coarda avea să fie arsă mai târziu, într-o căldare de oţel. Căută pulsul la gât şi nu găsi deloc. Era moartă, de asta era sigur, dar având în vedere împrejurările, era necesară o măsură suplimentară de precauţie.

Strecurând o mână sub umerii ei şi pe cealaltă pe sub fese, Tariq o rostogoli pe Trixie pe burtă, apoi se aşeză călare pe spatele ei. Îi puse mâna stângă sub bărbie, îi trase capul în sus, spre el, apoi îşi puse palma dreaptă pe partea laterală a capului ei şi răsuci mâinile în direcţii opuse. Gâtul se rupse. Inversă mâinile şi răsuci capul înapoi în cealaltă direcţie, obţinând un trosnet mai înăbuşit. Impulsurile nervoase reziduale ale corpului făcură ca picioarele ei să mai zvâcnească o dată. El lăsă uşor capul înapoi pe pământ şi se ridică.

Acum, nu mai rămânea decât să decidă cât de departe în deşert avea s-o ducă cu maşina.

18

Primirea de care avuseseră parte după aterizarea la Tripoli ar fi trebuit să le indice lui Clark şi lui Chavez tot ce aveau nevoie să ştie despre starea de spirit a colonelului Muammar Gaddafi şi a generalilor săi, precum şi la cât ajutor ar fi trebuit să se aştepte. Locotenentul Miliţiei Poporului, pe care îl găsiră aşteptându-i la baza scărilor avionului, fusese destul de politicos, dar la fel de verde cum e soarele libian de fierbinte, iar contracţia de sub ochiul stâng îi spuse lui Clark că omul ştia destul de bine ce sarcini avea pentru a fi nervos. „Bravo ţie, băiete." În mod clar, Gaddafi nu prea era încântat să aibă soldaţi occidentali pe teritoriul lui, să nu mai vorbim de soldaţi din forţele speciale din Vest. Că nemulţumirea lui se născuse din mândrie sau dintr-un motiv politic mai profund, Clark nu ştia şi nici nu-i păsa. Cât timp nu stăteau în calea echipei Rainbow şi nu produceau moartea nimănui din ambasadă, Muammar putea să fie oricât de supărat voia. Locotenentul îl salută scurt pe Clark, zise „Masudi", care Clark presupuse că era numele lui, apoi se trase într-o parte şi arătă spre un camion de prin 1950, cu copertină din pânză, al armatei, care era parcat la 15 metri distanţă. Clark îi făcu semn lui Stanley, care ordonă echipei să adune echipamentul şi să se îndrepte către camion.

Soarele era atât de fierbinte, încât pe Clark aproape îl ustura pielea, iar aerul supraîncălzit pe care-l trase în piept îi arse plămânii. O briză uşoară flutura steagurile de pe acoperişul hangarului, dar nu era suficient de puternică pentru a oferi răcoare.

— La naiba, cel puţin au trimis pe cineva, nu? murmură Chavez către Clark, în timp ce mergeau.

— Întotdeauna trebuie să priveşti partea bună, nu-i aşa, Ding?

— Te-ai prins, omule.

O oră după ce fuseseră daţi jos din avion, la Heathrow, şi primiseră înştiinţarea de la Alistair Stanley, Clark, Chavez şi restul ochitorilor R6 convocaţi erau la bordul unui avion British Airways, cu destinaţia Italia.

La fel ca toate echipele militare, Rainbow avusese partea sa de rotaţie de personal, oamenii întorcându-se la unitatea din ţara lor de origine, majoritatea câştigând binemeritate promovări pentru munca lor în cadrul diviziei Rainbow. Dintre cei opt pe care Stanley îi alesese pentru operaţiune, patru fuseseră în echipă încă de la început: sergentul Miguel Chin (marină), Homer Johnston, Louis Loiselle şi Dieter Weber. Doi americani, un francez şi un german. Johnston şi Loiselle erau lunetiştii lor, şi fiecare era înfricoşător de bun, gloanţele lor nimerind rareori altceva decât mijlocul țintei.

De fapt, toţi erau buni trăgători. Nu-şi făcea deloc griji pentru ei; n-ai cum să ajungi în Rainbow fără: unu, să fi petrecut mult timp în serviciu şi, doi, să fii cel mai bun dintre cei buni. Şi, cu siguranţă, nu rămâneai în Rainbow fără să treci de inspecţia lui Alistair Stanley, care, deşi politicos până în măduva oaselor, era o adevărată pacoste. „Mai bine să transpiri la antrenament, decât să sângerezi într-o misiune”, îşi spuse Clark. Era o zicală veche printre luptătorii SEAL, una pe care fiecare serviciu din forţele speciale o respecta ca şi cum ar fi fost cuvântul lui Dumnezeu.

După o scurtă oprire la Roma, prin amabilitatea Armatei 28 Aviaţie Escadrila „Tucano”, fuseseră urcaţi într-un Piaggio PI80 Avanti, cu dublu-motor şi turbopropulsor, pentru ultima parte a drumului până la Taranto, unde stătură şi băură Chinotto, sucul din plante al Italiei, care ţinea locul Sprite-ului american, în timp ce primeau o lecţie de istorie de la ofiţerul de afaceri publice al bazei despre istoria Taranto-ului, a marinei militare şi a predecesoarei acesteia, Regia Marina. După patru

ore de discuţii, telefonul prin satelit al lui Stanley sună. Partea politică se soluţionase. Clark nu ştia cum îl convinseseră pe Gaddafi să nu-şi trimită trupele de şoc şi nici nu-i păsa. Rainbow avea undă verde.

O oră mai târziu se reîmbarcau în Avanti, pentru un drum de 800 de kilometri, traversând Mediterana, spre Tripoli.

Clark îl urmă pe Chavez şi se urcă la bordul camionului. Stând pe bancheta în întregime din lemn, în faţa lui era un om în haine civile.

— Tad Richards, zise omul, strângându-i mâna lui Clark, Ambasada SUA.

Clark nu se sinchisi să-l întrebe poziţia pe care o ocupa. Răspunsul ar fi implicat probabil o combinaţie de cuvinte, cum ar fi „ataşat, cultură, junior" şi „departament de stat", dar era, de fapt, un membru al biroului CIA din Libia, care lucra la ambasada de la hotelul Africa Corinthia Bab. La fel ca locotenentul Miliţiei Poporului care îi întâmpinase, Richards părea foarte necopt. Probabil că era prima lui misiune în străinătate, decise Clark. Nu conta. Cât timp le oferea informaţii.

Cu un scârţâit al cutiei de viteze şi cu o dâră de fum, camionul se smuci şi se puse în mişcare.

— Scuze de întârziere, zise Richards.

Clark ridică din umeri, observând că omul nu-l întrebase cum îl cheamă. „Poate că e un pic mai isteţ decât am crezut." Zise:

— Colonelul nu e prea entuziasmat că ne găzduieşte, după câte am aflat.

— Ai aflat bine. Nu se ştie cum, dar telefoanele parcă au înnebunit în ultimele opt ore. Armata a întărit securitatea în jurul hotelului.

Avea sens. Fie că era o ameninţare reală, fie că nu, faptul că guvernul libian întărise protecţia ambasadei SUA era, cu siguranţă, un semnal: poporul libian era atât de nemulţumit că avea

soldaţi occidentali pe teritoriul lui, încât erau posibile atacuri asupra activelor americane. Era de rahat, bineînţeles, dar Muammar trebuia să meargă pe o linie fină între a fi cel mai nou aliat din Africa de Nord al Americii şi a conduce o populaţie care încă simpatiza în mare măsură cu cauza palestiniană şi, prin urmare, nu simpatiza cu opresorii acesteia, Statele Unite şi Israelul.

— Bucuria politicii internaţionale, observă Clark.

— Amin.

— Ştii arabă?

— Da, acceptabil. Am îmbunătăţit-o. Urmez un curs Rosetta Stone, nivelul trei.

— Bine. Am nevoie de tine prin preajmă, să traduci pentru noi.

— Bine.

— Ai ceva informaţii pentru noi?

Richards aprobă din cap, ştergându-şi fruntea asudată cu o batistă.

— Au un post de comandă la ultimul etaj al unui bloc de apartamente, la o stradă distanţă de ambasadă. Vă arăt ce avem când ajungem acolo.

— De acord, răspunse Clark. Vreo persoană de contact în interiorul clădirii?

— Niciuna.

— Câţi ostatici?

— Potrivit Ministerului de Externe suedez, şaisprezece.

— Ce-au făcut până acum? Localnicii, vreau să spun.

— Nimic, am putea spune în afară de crearea unui perimetru şi păstrarea la distanţă a civililor şi a reporterilor.

— S-a răspândit vestea? întrebă Chavez.

Richards aprobă din cap.

— Cu câteva ore în urmă, în timp ce eraţi în aer. Scuze, am uitat să vă spun.

— Utilităţi? întrebă Clark.

— Apa şi energia electrică continuă să fie furnizate în clădire.

Întreruperea acestor elemente esenţiale era aproape de capul listei în orice situaţie de luare de ostatici. Era importantă din două motive: unu, indiferent de cât de tari erau băieţii răi, o lipsă a utilităţilor îi afecta. Şi, doi, reluarea furnizării apei şi a energiei electrice putea fi utilizată în timpul negocierilor: „Dă-ne cinci ostatici şi pornim aerul condiţionat.

Din nou, guvernul libian, adoptând politica neimplicării, se spălase pe mâini. Cu toate astea, situaţia respectivă se putea întoarce în favoarea lor. Cu excepţia cazului în care băieţii răi din interiorul ambasadei erau complet idioţi, aceştia luaseră în calcul utilităţile şi, probabil, făcuseră unele supoziţii despre ceea ce se întâmpla afară, presupunând că forţele de securitate fie erau nepregătite, fie aşteptau să oprească energia electrică înaintea unui asalt.

„Poate… dacă”, se gândi Clark. E greu să intri în mintea cuiva, să nu mai vorbim de cea a vreunui gunoi care crede că e-n regulă să iei ostatici o grămadă de civili nevinovaţi. Părea că băieţii răi n-aveau deloc gândire strategică şi nu-şi puseseră întrebarea despre energia electrică şi apă. Totuşi, fuseseră suficient de buni pentru a trece de cei din Särskilda Skyddsgruppens, ceea ce sugera că echipa Rainbow avea de-a face cu oameni antrenaţi. Nu prea conta. Nu exista nimeni mai bun decât Rainbow, iar Clark era sigur de asta. Oricare ar fi fost situaţia în interior, urma să fie rezolvată – şi, cel mai probabil, în detrimentul băieţilor răi.

Drumul dură douăzeci de minute. Clark le petrecu, în cea mai mare parte, făcându-şi scenarii în cap şi privind drumurile prăfuite de culoarea ocru din Tripoli, care brăzdau terenul prin luneta hayonului. În cele din urmă, camionul hârâi, oprindu-se pe o alee ale cărei capete erau umbrite de doi curmali. Locotenentul Masudi apăru din

spate şi lăsă în jos hayonul. Richards coborî şi îi conduse pe Clark şi pe Stanley pe alee, iar Chavez şi ceilalţi strânseră echipamentul şi îi urmară. Richards îi conduse pe două rânduri de scări de piatră montate pe exteriorul unui zid de piatră, apoi pe o uşă, într-un apartament pe jumătate terminat. Stive de ghips-carton erau rezemate de zid, de cutii cu glet Sheetrock de cinci kilograme. Dintre cei patru pereţi, doar doi erau terminaţi, pictaţi cu spuma mării într-o nuanţă de verde, care parcă era dintr-un episod din *Miami Vice.* Camera mirosea a vopsea proaspătă. Fereastra mare, încadrată de curmali, avea vedere la o distanţă de 200 de metri, spre ceea ce Clark presupunea a fi ambasada suedeză, o vilă în stil spaniol, cu două etaje, înconjurată de pereţi înalţi de doi metri şi jumătate, din stuc alb, având vârfuri negre din fier forjat. La parterul clădirii erau o mulţime de ferestre, dar toate erau blocate şi cu obloanele trase.

„600 m², cel puţin, se gândi cu acreală Clark. Ditamai terenul. Plus un posibil subsol."

Cumva, se aştepta să găsească un colonel, sau general, sau doi militari din Miliţia Poporului în aşteptarea lor, dar nu era nimeni. Evident, Masudi trebuia să fie unicul lor contact cu guvernul libian, ceea ce-l avantaja pe Clark, cât timp omul avea puterea necesară să le ofere ce solicitau.

Strada de dedesubt arăta ca o afurisită de paradă militară. Pe cele două drumuri vizibile, adiacente ambasadei, Clark numără nu mai puţin de şase vehicule ale armatei, două jeepuri şi patru camioane, în jurul fiecărei maşini aflându-se un grup de soldaţi, fumând şi patrulând, cu puştile cu lunetă atârnându-le lejer pe umeri. Dacă n-ar fi ştiut deja, armele soldaţilor i-ar fi spus lui Clark tot ce trebuia să ştie despre atitudinea lui Gaddafi faţă de criză. După ce fusese scos din cărţi în propria ţară, Colonelul îşi retrăsese trupele de elită din perimetru şi le înlocuise cu cei mai jerpeliţi soldaţi

pe care-i putuse găsi. Ca un băieţel răsfăţat care-şi ia jucăriile şi pleacă acasă.

În timp ce Chavez şi ceilalţi începură despachetarea şi sortarea echipamentului într-un colţ neterminat al camerei de zi, Clark şi Stanley supravegheau ambasada prin binoclu. Richards şi locotenentul Masudi stăteau deoparte. După două minute de tăcere, Stanley zise fără să lase binoclul jos:

— Greu.

— Mda, răspunse Clark. Vezi vreo mişcare?

— Nu. Alea sunt obloane. Bune şi solide.

— Cameră de supraveghere fixă la fiecare colţ, chiar sub streaşină, şi două de-a lungul zidului din faţă.

— Cel mai bine ar fi să presupunem că şi spatele clădirii e la fel, răspunse Stanley. Întrebarea e: Au apucat să apese butonul cei care se ocupau de securitate?

Majoritatea ambasadelor aveau o listă de verificare de urgenţă, din care orice detaliu de securitate trebuia ştiut pe de rost. În capul listei, cu denumirea „În caz de efracţie armată şi preluare a ambasadei” sau ceva similar, era o instrucţiune pentru dezactivarea totală a sistemului de supraveghere externă al clădirii. Băieţii răi care nu văd sunt mai uşor de doborât. Nu se ştia dacă suedezii reuşiseră să facă asta, astfel că echipa Rainbow trebuia să presupună că acele camere de luat vederi nu erau doar funcţionale, ci şi monitorizate. Vestea bună părea să fie că erau fixe, ceea ce făcea mult mai uşoară alegerea punctelor oarbe şi a unghiurilor neacoperite de camere din zona de acţiune.

— Richards, în cât timp apune soarele? zise Clark.

— Peste vreo trei ore. Prognoza meteo spune că va fi cer senin.

„Rahat”, se gândi Clark. Să acţionezi într-un climat deşertic putea fi nasol. Tripoli era mai puţin poluat, nu ca o metropolă occidentală, astfel că lumina ambientală de la lună şi stele complica mişcarea. Depindea mult şi de câţi băieţi răi erau în interior şi unde erau plasaţi. Dacă aveau destui oameni, aveau deja oameni de veghe la posturi, dar asta nu însemna că Johnston şi Loiselle n-aveau ce le face. Cu toate astea, orice abordare a clădirii trebuia să fie planificată cu atenţie.

— Johnston… îl chemă Clark.

— Da, şefu'.

— Du-te şi fă o plimbare. Fă măsurători, apoi întoarce-te şi fă o schiţă pentru acoperire şi zonele de atac. Richards, spune-i escortei tale să le transmită şi celorlalţi să-i lase pe oamenii noştri să-şi facă treaba şi să nu le stea în cale.

— OK.

Richards îl luă pe Masudi de cot, îl trase câţiva paşi deoparte, apoi îi vorbi. După o jumătate de minut, Masudi dădu din cap şi plecă.

— Avem planurile clădirii? îl întrebă Stanley pe Richards.

Omul de la ambasadă se uită la ceas.

— Ar trebui să ajungă aici cam într-o oră.

— De la Stockholm?

Richards clătină din cap, negând.

— De aici, de la Ministerul de Interne.

— Doamne.

N-avea niciun rost să le trimită pe bucăţi în format JPEG. N-aveau nicio garanţie că ar fi fost mai bune decât ceea ce aveau deja cu excepţia cazului în care libienii erau dispuşi să scoată fotografiile la o imprimantă profesională şi să le lipească. Clark n-ar fi băgat mâna-n foc pentru asta.

— Hei, Ding?

— Aici, şefu'.

Clark îi dădu binoclul.

— Ia priveşte.

Împreună cu Dieter Weber, Chavez avea să conducă una din cele două echipe de asalt.

Chavez cercetă clădirea timp de şaizeci de secunde, apoi îi dădu înapoi binoclul.

— Subsol?

— Nu ştim încă.

— De obicei, băieţilor răi le place să se ascundă, aşa că aş spune că sunt pitiţi la primul etaj sau în subsol, dacă există unul, deşi asta e greu de crezut – dacă nu cumva sunt chiar proşti.

„Nu există ieşiri pe sub pământ”, se gândi Clark.

— Măcar de-am putea afla unde sunt ostaticii şi dacă sunt laolaltă sau despărţiţi… Dar dacă ar fi să ghicesc, aş spune să intrăm la etajul al doilea, pereţii dinspre sud şi est, să curăţăm etajul şi apoi să mergem în jos. Tactica unităţilor cu efective restrânse. Controlează punctele înalte ale harţii şi băieţii răi sunt automat în dezavantaj.

— Continuă, zise Clark.

— Ferestrele de la primul etaj sunt scoase din schemă. Ne-am putea ocupa de barele de protecţie, dar nu suficient de repede şi am face o grămadă de zgomot. Dar balcoanele astea… balustrada pare destul de solidă. Ar trebui să fie uşor să ajungem acolo. Multe vor depinde de planurile clădirii. Dacă e spaţiu deschis şi nu prea compartimentat, eu zic să începem de sus. În caz contrar, le zgâlţâim cuştile cu nişte grenade asurzitoare, străpungem zidurile cu două distrugătoare de porţi, apoi îi prindem la înghesuială.

Clark se uită la Stanley şi dădu aprobator din cap.

— Băiatul învaţă, zise el cu un rânjet.

— Mult-ţi-o-ndes foarte mult, răspunse şi Chavez cu un zâmbet.

Clark îşi verifică din nou ceasul. Venise momentul.

Băieţii răi nu luaseră contact cu nimeni şi asta îl îngrijora. Erau doar două motive care explicau tăcerea: fie aşteptau să se asigure că atrăseseră atenţia tuturor, înainte de a-şi face cunoscute cererile, fie aşteptau să se asigure că au atenţia lumii înainte de a începe să arunce cadavre pe uşa din faţă.

19

N-a surprins pe nimeni că planurile n-au ajuns într-o oră, ci în aproape două, şi astfel n-au fost tocmai nouăzeci de minute înainte de apus când Clark, Stanley şi Chavez au derulat planurile asupra cărora conveniseră şi au aruncat o primă privire la ceea ce stătea în faţa lor.

— A naibii treabă, mormăi Stanley.

Planurile nu erau cele originale, făcute de arhitect, ci mai degrabă o fotocopie a fotocopiei. Multe dintre adnotări erau estompate până la ilizibilitate.

— O, Doamne, zise Richards, privind peste umerii lor.

— Îmi pare rău, spuneau…

— Nu-i vina ta, răspunse Clark pe ton egal. Şicane. Vom face să funcţioneze.

Şi la asta se pricepea Rainbow foarte bine: să se adapteze şi să improvizeze. Planurile rele erau doar o altă formă de informaţie insuficientă, iar Rainbow avea să se ocupe de partea sa din asta. Mai rău încă, serviciul de informaţii al bunului Colonel refuzase să le dea suedezilor planurile propriei blestemate de clădiri, aşa că n-aveau noroc nici cu asta.

Vestea bună era că această clădire n-avea subsol, iar planul etajului părea relativ deschis. Nu existau holuri cu spărturi şi fante în pereţi care să facă verificarea obositoare şi consumatoare de timp. Şi la etajul al doilea exista un balcon panoramic cu vedere spre mare, un spaţiu deschis care se învecina cu un perete al cămăruţelor aflate de-a lungul peretelui vestic.

— 13 metri pe 16, observă Chavez. Ce crezi? Zona principală de lucru? Clark dădu aprobator din cap.

— Şi cele aflate de-a lungul peretelui vestic ar trebui să fie birourile executive.

Vizavi de acestea, pe un hol scurt care cotea chiar la baza scărilor, era ceva ce semăna cu o zonă de bucătărie/sala de mese, o baie şi încă patru camere, nedenumite nicicum pe planuri. Poate depozite, se gândi Clark, judecând după mărimea lor. Una era, probabil, biroul pazei. La capătul holului era o uşă care dădea afară.

— Nici electricitatea, nici apa nu sunt pe planurile astea, zise Chavez.

— Dacă te gândeşti să intri prin canalizare, las-o baltă, răspunse Richards. Asta e unul dintre cele mai vechi cartiere din Tripoli. Sistemul de canalizare e de rahat…

— Foarte amuzant.

— Conductele nu sunt mai mari decât o minge de volei şi se prăbuşesc numai dacă te uiţi la ele dintr-o parte. Doar săptămâna asta a trebuit să dau ocol de două ori când mergeam la lucru, să evit craterele.

— OK, zise Clark, aducând discuţia înapoi la subiect. Richards, vorbeşte cu Masudi şi asiguraţi-vă că obţineţi tăierea curentului când vom porni.

Deciseră să lase utilităţile deschise, ca nu cumva să-i agite pe băieţii răi aproape de momentul când Chavez şi echipele lui declanşau acţiunea.

— Bine.

— Ding, ai verificat armele?

— Consideră ca şi făcut.

Ca întotdeauna, echipele de asalt erau înarmate cu MP5SD3-uri Heckler&Koch. Amortizoare de sunet, cu calibru de 9 mm şi cu o rată de foc de 700 de gloanţe pe minut.

Pe lângă încărcătura-standard de grenade de fragmentare şi grenade asurzitoare, fiecare om urma să fie înarmat şi cu un MK23 calibrul 45 ACP, cu un amortizor KAC modificat şi un laser de ţintire cu tritiu – LAM –, cu patru moduri de selectare: numai cu laser vizibil, cu laser vizibil/lanterna, numai cu laser infraroşu şi cu laser

infraroşu/iluminator. Favoritul echipelor speciale ale marinei şi ale Serviciului Britanic Special Naval, MK23 era o minune de durabilitate, fiind testat atât de SEAL, cât şi de SBS, la temperaturi extreme, în submersie de apă sărată, la foc uscat, în impact, precum şi în prezenţa celui mai mare inamic al armei, praful. Ca un bun ceas Timex, MK23 a luat-o pe coajă, dar a continuat să ticăie – sau, în cazul lui, să tragă.

Johnston şi Loiselle aveau jucării noi, luminoase şi strălucitoare cu care să se joace, Rainbow trecând recent de la puşca cu lunetă M24, la sistemul Knights Armament Sniper M110, echipat cu luneta Leupold pentru condiţii de zi şi cu foarte performantul sistem AN/PVS-14, cu vedere de noapte. Spre deosebire de puşca M24 cu închizător cilindric rotativ, M110 era semiautomat. Pentru echipele de asalt, adică Johnston şi Loiselle, care executau foc de acoperire, putea lansa mai multe gloanţe la ţintă într-un timp mult mai scurt.

La ordinul lui Clark, fiecare lunetist făcuse, mai devreme, un tur al zonei, pe străzile din jurul ambasadei, măsurând şi schiţându-şi domeniul de foc. Zonele alese de Chavez şi Weber ca puncte de intrare puteau fi acoperite total de Johnston şi Loiselle – până când echipele aveau să pătrundă cu totul în clădire. Odată ajunse în interior, echipele de asalt aveau să fie pe cont propriu.

După 50 de minute de la apus, echipa stătea încordată la postul de comandă improvizat, cu luminile stinse, în aşteptare. Clark vedea prin binoclu raza slabă de lumină care se prelingea prin obloanele ambasadei. Luminile exterioare erau aprinse pe cei patru stâlpi înalţi de aproape şapte metri, câte unul la fiecare colţ al campusului şi fiecare având în vârf o lampă cu vapori de sodiu îndreptată spre clădire.

Cu o oră înainte, răsunase peste Tripoli chemarea la *salaat* a muezinului, dar acum străzile erau pustii şi tăcute, cu excepţia lătratului

îndepărtat al câinilor, claxonatului ocazional al maşinilor şi a vocilor slabe ale gărzilor din Miliţia Poporului, în continuare la datorie în perimetrul din jurul ambasadei. Temperatura scăzuse cu numai câteva grade, situându-se undeva pe la 27°C. Între acel moment şi răsărit, cu căldura disipată în atmosfera fără nori a deşertului, temperatura avea să mai scadă încă un grad sau chiar mai mult, dar Clark era convins că, la răsărit, ambasada avea să fie în siguranţă şi că Rainbow îşi va face bagajele. El spera să nu se înregistreze victime şi să predea câţiva băieţi răi ca ostatici – indiferent cui. Probabil încă se mai negocia cine avea să cureţe după misiune şi să facă investigaţiile ulterioare.

Undeva, în întuneric, un telefon mobil piui încet şi câteva momente mai târziu Richards apăru lângă umărul lui Clark şi şopti:

— Suedezii au aterizat pe aeroport.

Serviciul suedez de Securitate, Säkerhetspolisen, reprezenta divizia antiteroristă din ţară, în timp ce Rikskriminalpolisen sau Departamentul de investigaţii criminale era versiunea suedeză a FBI. După ce Rainbow avea să cureţe ambasada, le-o va preda lor.

— Bine, mulţumesc. Cred că asta răspunde la întrebare. Spune-le să stea pe loc. Pot să preia de îndată ce terminăm. Nimic despre planurile noastre, totuşi. Nu vreau ca informaţiile astea să iasă din cameră de-aici.

— Crezi că suedezii ar…

— Nu, nu, în mod intenţionat, dar cine ştie cu cine vorbesc.

Deşi Clark se gândea că e improbabil, nu putea să înlăture posibilitatea ca libienii să le pună beţe-n roate: americanii au venit aici, au eşuat în misiune şi au murit oameni. O lovitură de publicitate pentru Colonel.

Trecuseră aproape douăzeci şi patru de ore de când ambasada fusese luată cu asalt şi încă niciun semn de viaţă din interior. Clark alese ora 2,15 ca moment al atacului, motivând că teroriştii presupuneau probabil că un atac ar li venit odată cu lăsarea serii. Clark spera ca întârzierea să-i facă să se relaxeze, fie şi numai un pic. În plus, statistic vorbind, între două şi patru dimineaţa mintea umană începea să-şi piardă limpezimea – mai ales, mintea omului împovărat în ultimele douăzeci şi opt de ore cu demonii gemeni ai stresului şi nesiguranţei.

La 1,30, Clark le spuse lui Johnston şi Loiselle să se pregătească, apoi dădu din cap către Richards, care, la rândul lui, făcu un semn către locotenentul Masudi. După cinci minute şi o extinsă discuţie prin walkie-talkie mai târziu, libianul raportă: gărzile din perimetru erau pregătite. Clark nu voia ca vreun infanterist agitat să tragă în lunetiştii lui când se plasau pe poziţie. În acelaşi timp, el îi pusese pe Stanley şi pe Chavez să scruteze zona cu binoclul, veghind îndeaproape. Cu toate că era puţin probabil, exista întotdeauna posibilitatea să fie cineva – un simpatizant sau doar un alt ticălos care ura americanii – care să încerce să le semnaleze teroriştilor faptul că jocul era pe cale să înceapă. Dacă se întâmpla aşa, Clark n-ar mai fi avut ce face decât să-i recheme pe Johnston şi pe Loiselle şi să încerce din nou mai târziu.

După ce Johnston şi Loiselle se puseră în mişcare, cu M110-urile agăţate de umeri, Clark aşteptă cinci minute, apoi le şopti lui Stanley şi lui Chavez:

— Cum merge?

— Nicio schimbare, raportă Ding. Ceva acţiune pe walkie-talkie, dar asta, probabil, ca să stea de vorbă.

La 1,40, Clark se întoarse spre Johnston şi Loiselle şi dădu din cap. Cei doi lunetişti se

strecurară pe uşă afară şi dispărură în întuneric. Clark îşi puse casca.

Trecură cinci minute. Zece.

În radio se auzi vocea lui Loiselle:

— Omega Unu, pe poziţie.

Urmată la zece secunde de cea a lui Johnston:

— Omega Doi, pe poziţie.

— Am înţeles, răspunse Clark verificându-şi ceasul. Pauză. Echipele de asalt se deplasează în zece minute.

Auzi o pereche de dublu-clicuri ca răspuns la „Am înţeles”.

— Alistair… Ding?

— Nicio mişcare. Totul e liniştit.

— La fel şi aici, sefu’.

— OK, pregătiţi-vă.

După toate acestea, Chavez îi dădu binoclul lui Clark şi se alătură echipei sale de la uşă. Weber şi echipa lui, care era însărcinată cu breşa de la parter prin colţul din faţă/vest, trebuia să meargă mai departe pentru a se aşeza în poziţie, aşa că plecară primii, urmaţi patru minute mai târziu de Chavez şi de puşcaşii lui.

Clark mai cercetă o dată ambasada, în căutare de mişcare, de schimbări – ceva care scăpase verificării kinestezice. Fă asta destul de mult timp, învăţase el, şi vei căpăta ceva asemănător unui al şaselea simţ. Simţea bine? Ceva voci sâcâitoare care-i suflă-n ceafă? Vreo etapă a planului rasolită sau detalii trecute cu vederea? Clark văzuse prea multe altfel de operaţiuni care ignoraseră verificarea K – cel mai adesea în detrimentul lor.

Clark coborî binoclul privind echipele care stăteau pregătite la uşă.

— Porniţi, şopti el.

20

Chavez aşteptă cele patru minute necesare, apoi îşi conduse echipa în jos, pe scări, şi spre capătul aleii. Libienii stinseseră felinarele pe toată strada din jurul ambasadei, după cum ceruse Clark, fapt pe care sperau ca băieţii răi să nu-l fi observat, de vreme ce luminile de pe stâlpi erau încă pornite şi îndreptate spre interior. Tot la cerere, trei camioane ale armatei fuseseră parcate unul după altul în mijlocul străzii, între camera postului de comandă şi partea de est a clădirii.

Făcând semne cu mâna, îşi trimise oamenii pe trotuar, folosind umbrele şi camioanele ca acoperire până când ajunseră pe următoarea alee, unde o linie de garduri vii trecea prin faţa clădirii următoare, un cabinet medical privat, după cum aflase Ding, din care civilii fuseseră evacuaţi mai devreme în acea zi.

Odată ce echipa fu în siguranţă în spatele gardului viu, o urmă cu pas normal, puţin aplecat, cu MP5-ul pregătit de atac, cu ochii iscodind în faţă, în dreapta şi peste vârful gardului ambasadei. Nicio mişcare. „Bun. Nu e nimic de văzut aici, tango.”

Chavez ajunse la gardul viu şi se aşeză pe vine. Auzi în cască vocea lui Weber:

— Comanda, Red Actual, terminat.

— Du-te, Red Actual.

— În poziţie. Pornesc spărgătorul de porţi.

Chavez îşi dorea într-o oarecare măsură să fie în locul lui Weber. Deşi folosise la antrenament noua jucărie Rainbow, încă n-o văzuse pe bune în acţiune.

Dezvoltat de firma Alford Technologies din Marea Britanie, spărgătorul de porţi, pe care Loiselle îl poreclise „creatorul magic de uşi”, îi aminti de unul dintre scuturile înalte, dreptunghiulare, cu colţurile rotunjite, pe care spartanii le cărau în filmul *300*, dar o analogie mai

exactă ar fi fost cu o plută din cauciuc de patru ori mai mică. În loc de aer, în inelul exterior al tuburilor era apă şi vizavi, pe partea goală a spărgătorului de porţi, o bandă adâncită, în care erau îndesate cablurile detonatorului PETN. Cablul detonatorului, susţinut de mantaua apei, crea ceea ce era cunoscut ca efect de tasare, de fapt, transformarea cablului într-un fel de încărcătură – un cuţit circular explozibil a cărui putere concentrată putea trece printr-un perete din ciment gros de jumătate de metru.

Spărgătorul de porţi rezolva o serie de neajunsuri cu care se confruntaseră de multe ori operaţiunile speciale şi echipele de salvare de ostatici: unu, explozibilul-capcană din punctele de intrare şi, doi, „pâlnia fatală", când siluetele celor care intrau în clădiri erau vizibile pe fundalul luminii exterioare. Teroriştii, ştiind că băieţii buni urmau să vină fie pe uşi, fie pe ferestre, de multe ori le echipau cu explozibili – aşa cum făcuseră în timpul masacrului de la şcoala din Beslan, în Rusia – şi/sau îşi concentrau focul şi atenţia asupra punctelor probabile de intrare.

Cu spărgătorul de porţi, Weber şi echipa lui ar fi intrat prin peretele frontal vestic al clădirii în aproximativ trei secunde după detonare.

— Am înţeles, îi răspunse Clark lui Weber. Blue Actual?

— Trei minute până la zid, raportă Chavez.

Cercetă iar clădirea pentru ultima dată prin ochelarii săi cu vedere de noapte, nu văzu nimic, apoi trecu mai departe.

Pentru a sări peste zid, aleseseră o metodă mai primitivă: o scară pliantă de un metru şi o vestă antiglonţ din kevlar. KISS[18] era una dintre cele mai importante dintre axiomele pe baza cărora trăiau mulţi dintre cei din forţele speciale: Fă-o cât mai simplu, prostule. Nu gândi prea mult o

problemă simplă sau, cum spunea Clark adesea, „nu folosi o puşcă să omori un gândac”.

În cazul de faţă, scara îi aducea la acelaşi nivel cu vârful zidului; vesta antiglonţ, pusă peste cioburile de sticlă plantate pe marginea zidului, îi împiedica pe Chavez şi pe cei din echipa lui să se taie şi să sângereze când treceau peste.

Chavez ieşi din spatele gardului viu şi se lipi de perete, ghemuit. Apăsă pe butonul căştii:

— Comanda, Blue Actual. La zid.

— Am înţeles, se auzi vocea lui Stanley.

Câteva secunde mai târziu, punctul roşu al unui laser apăru pe perete, la un metru în dreapta lui Chavez. După ce identificase punctele oarbe ale camerei de supraveghere, Alistair îşi folosi lanterna MK23-ului pentru a-i arăta lui Ding calea.

Chavez păşi în lateral, până când punctul laserului se odihni pe piept. Punctul dispăru. Puse repede şi în linişte scara, apoi dădu semnalul de „acţiune” pentru restul echipei sale.

Showalter urcă primul. Chavez îi dădu vesta antiglonţ, iar acesta urcă scara. Zece secunde mai târziu, ajunse în vârf, trecu peste şi nu se mai văzu. Unul câte unul, ceilalţi din echipă îl urmară, până când îi veni rândul lui Ding.

Odată ajuns pe partea cealaltă, se trezi pe un gazon verde ca de pluş, mărginit de tufe de hibiscus. „Facturile lunare de apă ale suedezilor probabil că sunt al naibii de scumpe”, se gândi el. În dreapta lui era intrarea în clădire şi direct în faţă, la şase metri, peretele estic. Showalter şi Bianco stăteau de pază în fiecare colţ al clădirii. Ybarra stătea ghemuit sub balcon. Ding porni spre el.

— Stai, se auzi vocea lui Loiselle. Mişcare în partea de sud.

Ding îngheţă.

Zece secunde mai târziu.

— Liber. Doar o pisică.

Chavez trecu spre Ybarra, îşi puse-n spate MP5-ul, apoi urcă pe umerii robustului spaniol. Cea mai de jos gratie a balconului era dincolo de cât putea ajunge el. Chavez se întinse. Ybarra se stabiliză şi se ridică un pic pe vârfuri. Chavez se prinse de balustradă, mai întâi cu mâna dreaptă, apoi cu stânga, apoi se ridică până la nivelul bărbiei. Cinci secunde mai târziu, era chircit pe balcon.

Desfăcu o parte dintr-o frânghie înnodată de pe harnaşamentul lui, prinse inelul în formă de D de barele balustradei, apoi aruncă vârful peste margine.

Se întoarse cu faţa la uşă. La fel ca ferestrele, era închisă cu obloane şi, desigur, încuiată. În spatele lui auzi un scârţâit slab, când Ybarra trecu peste balustradă, iar apoi simţi o bătaie pe umăr care îl avertiză că e acolo.

Chavez apăsă butonul căştii.

— Comandă, Blue Actual, la uşă.

— Am înţeles.

Ding trase camera video miniaturală, flexi-cam, din buzunarul din dreapta, de pe coapsă, o branşă la ochelarii săi, apoi împinse lentila pe sub uşă, încet, cu grijă, ajutându-se de pipăit la fel de mult ca de vedere. Ca în tot ce făceau, membrii Rainbow se antrenaseră şi se răsantrenaseră, apoi se antrenaseră şi mai mult, cu fiecare instrument din arsenalul lor, inclusiv cu flexi-camul. Dacă uşa era cablată cu explozibil, Chavez putea la fel de bine să simtă şi să vadă.

Cercetă prima dată pragul de jos, apoi, negăsind nimic, se mută spre balamale, înainte de a termina cu clanţa şi cu feroneria. Liber. Nu era nimic. Retrase camera. În spatele lui, Showalter şi Bianco trecură peste balustradă. Ding arătă la Bianco, apoi la feronerie. Italianul dădu din cap şi se duse să lucreze cu o trusă de spart încuietori. Treizeci de secunde mai târziu încuietoarea se deschise.

Folosindu-se de semnalele cu mâna, Ding le dădu instrucţiuni finale: el şi Bianco vor verifica camerele din dreapta, Showalter şi Ybarra pe cele din stânga.

Ding întoarse încet butonul, apoi crăpă uşa. Aşteptă timp de zece secunde, apoi mai deschise uşa câteva zeci de centimetri şi trase cu ochiul. Camera era goală. Trei uşi, două în dreapta, una în stânga. În depărtare auzi voci murmurând, apoi tăcând. Un strănut. Îşi retrase capul şi deschise uşa până la capăt, lăsându-l pe Showalter s-o prindă şi s-o ţină.

Cu MP5-ul pregătit, Ding păşi pe hol. Bianco îl urma la doi paşi, în stânga spate, urmând linia centrală a holului. Pe peretele sudic, Showalter ajunse la uşa din stânga şi se opri. Uşa era parţial închisă.

Uşa de sud a holului, transmise Showalter prin radio.

— Supraveghez, răspunse Loiselle. Nicio mişcare.

Showalter se lipi de uşă, o deschise larg şi intră. Apăru douăzeci de secunde mai târziu şi dădu semnal că e OK. Chavez se strecură spre peretele nordic.

Vocea lui Johnston:

— Stai.

Ding ridică un pumn închis, iar ceilalţi trei se opriră, apoi se lăsară pe vine.

— Mişcare, spuse Johnston. Peretele nordic, a doua fereastră din colţul de est.

„Camera următoare”, se gândi Ding. Trecură douăzeci de secunde. Deşi ispitit să-l înştiinţeze pe Johnston, rezistă. Lunetistul ar fi răspuns dacă ar fi avut ceva.

Fereastra e acoperită cu jaluzele, spuse Johnston prin radio. Pe jumătate deschise. Văd pe cineva mişcând.

— Armă?

— Nu-mi dau seama. Staţi pe poziţii. Mă mut spre uşă. Trei secunde.

Chavez îşi dădu la o parte MP5-ul, scoase MK23-ul cu amortizor, se ridică şi alunecă pe lângă perete până când ajunse la un braţ distanţă de uşă.

— La uşă, zise Johnston.

Aceasta se deschise şi ieşi o siluetă. Chavez aşteptă o jumătate de secundă, văzu AK-47-ul atârnat peste pieptul omului, apoi îi trase un glonţ deasupra urechii drepte. Ding se răsuci pe călcâie, ridică braţul stâng şi-l apucă pe om de piept, în cădere. Bianco se mişca deja, trecând de uşă, căutând mai multe ţinte. Chavez îl lăsă jos pe om.

— Liber, zise prin radio cinci secunde mai târziu, apoi ieşi şi-l ajută pe Chavez să tragă cadavrul în cameră.

Închiseră uşa în urma lor, se regrupară şi se ghemuiră în aşteptare. Aveau să afle în scurtă vreme dacă împuşcătura lui atrăsese atenţia. Nimic nu se mişca.

— A doua uşă, pe peretele nordic, transmise prin radio.

— Nu mai văd nicio mişcare, răspunse Johnston.

Ding şi Bianco verificară camera şi ieşiră.

— Comanda, Blue Actual. Liber la etaj, zise Ding. Mergem la primul etaj.

— Am înţeles, răspunse Stanley.

La şase metri pe hol era o arcadă şi un viraj la dreapta, despre care Chavez ştia că e scara ce ducea la primul etaj. Scările erau late de şase metri, mărginite în dreapta de un perete şi deschise spre stânga, cu vedere la ceea ce hotărâseră că era, probabil, principala zonă de lucru a ambasadei – şi locul cel mai probabil în care teroriştii îşi ţineau ostaticii.

Asta avea avantaje şi dezavantaje, ştia Ding. În cazul în care ostaticii erau ţinuţi laolaltă, exista

şansa ca şi majoritatea băieţilor răi să fie acolo. Asta ar fi uşurat treaba echipei Rainbow, având ţintele concentrate astfel, dar ar fi însemnat şi că ostaticii, stând lipiţi unul de altul, ar fi fost prinşi ca peştii într-un butoi dacă teroriştii ar fi deschis focul.

„Atunci să nu le dăm şansa asta, omule.”

Se strecură înainte, călcând lent pe toată talpa, până când ajunse la arcadă. O privire rapidă pe după colţ scoase la iveală parterul. În jos, pe scări, şi la dreapta era peretele frontal, cu geamurile încă acoperite de obloane. La baza scării începea holul acela scurt şi se găseau cele patru camere necunoscute.

Chavez îşi întoarse din nou ochii spre colţul nord-vestic al camerei, apoi măsură mental un metru pe perete. Cam ăla era locul pe unde urma să intre Weber. Mai departe, spre stânga, abia vizibile deasupra balustradei, zări două siluete apropiate una de alta. Fiecare avea câte un pistol-mitralieră compact, dar nu îndreptate în sus şi nici gata de atac. Atârnau pe lângă şold. „Numai bine pentru mine”, se gândi el. La câţiva metri, pe o masă, o lampă de birou de un verde-închis arunca un fascicul de lumină pe perete.

Chavez se trase înapoi şi reveni în locul în care aştepta restul echipei. Gesticulă: „Zonă confirmată; acţionaţi conform planului”. Chavez şi Bianco, alături de Weber şi de echipa lui, după ce aceştia aveau să treacă de perete, ar fi trebuit să ia partea dificilă a camerei principale. Showalter şi Ybarra ar fi mers chiar la baza scărilor, preluând holul. Primi de la fiecare om confirmarea printr-o mişcare a capului.

— Comanda, Blue Actual, terminat.

— Du-te, Blue.

— Pe poziţii.

— Am înţeles.

De la Weber.

— Red Actual, am înţeles.

— Ne punem în mişcare în nouăzeci de secunde, spuse Chavez.

— Aşteptare, răspunse Weber.

— Începe numărătoarea, zise Ding prin radio.

— Cinci, şi numărătoarea continuă.

Weber.

— Cine secunde până la spărgătorul de porţi.

Înecare dintre oamenii lui Chavez avea câte o grenadă asurzitoare în mână, cu cuiul tras.

Patru… trei… doi…

Ding şi Bianco le aruncară la unison peste balustradă şi o luară în jos, cu MP5-urile pregătite pentru căutarea unor ţinte. Ding auzi prima grenadă pe podea, urmată la un sfert de secundă de spărgătorul de porţi. O dâră de fum şi de reziduuri şuieră în întreaga cameră. Chavez şi Bianco continuară să meargă, Ybarra şi Showalter depăşindu-i prin dreapta, spre holul din partea dreaptă, care ducea spre partea estică a clădirii.

A doua grenadă explodă. Lumina puternică se proiectă pe tavan şi pe pereţi. Ding o ignoră.

„Ţintă."

Peste balustradă, o siluetă se întoarse cu faţa spre ei. Ding puse vizorul MP5-ului pe pieptul bărbatului şi trase de două ori. Căzu, iar Ding îşi continuă drumul. În stânga lui văzu o altă siluetă, dar ştia că Bianco urma să aibă grijă de ea şi, de parcă s-ar fi vorbit, auzi împuşcăturile. Prin dreptul lui Chavez văzu primul om din echipa lui Weber trecând prin gaura ovală, înaltă de un metru, tăiată de spărgătorul de porţi, urmat de un al doilea, al treilea şi al patrulea om.

Ding coti la stânga, deplasându-se spre centrul camerei. Se auziră ţipete acum. O masă de trupuri ghemuite pe podea. „Ţintă." Trase de două ori şi continuă să meargă, urmărind cu MP5-ul. În spatele lui îl auzi pe Showalter zicând „Ţintă la stânga", apoi o serie de pocnete suprapuse.

Weber şi echipa lui îi prinseră acum din urmă pe Chavez şi pe Bianco şi se împrăştiară, fiecare om acoperind câte un sector.

— Jos, jos, jos! Toată lumea jos! strigă Ding.

La dreapta: *poc*, *poc*, *poc*.

Chavez continuă să meargă, forţând către centrul camerei, iar Bianco făcu la fel în stânga, căutând orice urmă de mişcare…

— Liber, îl auzi pe Weber strigând, fiind urmat de încă doi oameni.

— Liber în stânga! răspunse Bianco.

— Holul e liber!

Asta era de la Showalter.

— Verificarea încăperilor.

— Am plecat, strigă Ybarra.

De pe holul lui Showalter veni ţipătul unei femei. Chavez se întoarse. Ybarra, care ajunsese la intrarea holului, se trase spre dreapta şi se lipi de peretele din stânga.

— Ţintă.

Chavez sprintă pe hol şi se aşeză în poziţia opusă lui Ybarra. Pe hol, o siluetă apăru din ultima cameră, târând o femeie. Bărbatul avea un pistol presat de gâtul acesteia. Ding trase cu ochiul. Omul îl văzu şi trase femeia pentru a o folosi ca scut. Strigă, panicat, ceva în arabă. Ding se trase înapoi.

— Showalter, spune-mi poziţia, şopti el.

— A doua cameră.

— Ţinta e în faţa celei de-a treia uşi. La 3-4 m. Are un ostatic.

— Am auzit-o. Care mi-e unghiul?

— Jumătate de cap e liber.

— Am înţeles, spune când.

Chavez trase din nou cu ochiul. Bărbatul se întoarse puţin, luând poziţie de atac faţă de Chavez. Cu MP5-ul la umăr, Showalter merse până în pragul uşii şi trase. Glonţul intră prin ochiul drept al bărbatului. Se prăbuşi, iar femeia

începu să ţipe. Showalter ieşi şi se îndreptă spre ea.

Chavez expiră, apoi apucă MP5-ul şi se întoarse să scaneze camera principală. „Ca şi făcut.” Douăzeci de secunde, nu mai mult. „Nu-i rău.” Butonă radioul.

— Comanda, aici Blue Actual, terminat.

— Spune.

— Suntem în siguranţă.

De îndată ce Chavez făcu inspecţia finală şi consideră că deţineau pe deplin controlul ambasadei, le trimise lui Clark şi Stanley un mesaj ferm prin radio „Cale liberă”. De-acolo, evenimentele se mişcară rapid, raportul lui Tad Richards ajungând la omul lui de legătură din Miliţia Poporului, locotenentul Masudi, apoi în susul lanţului de comandă libian, către un maior care insistă ca Chavez şi echipa lui să iasă pe uşa din faţă şi să scoată ostaticii prin poarta principală.

La centrul temporar de comandă al echipei Rainbow, neînţelegând cererea, Clark şi Stanley se împotriviră, până când Masudi le explică într-o engleză stricată că n-aveau să existe camere de televiziune. Poporul libian pur şi simplu voia să-şi exprime recunoştinţa. Clark aprobă ridicând din umeri.

— Bunăvoinţă internaţională, murmură el către Alistair Stanley.

Zece minute mai târziu, Chavez, echipa lui şi ostaticii apărură la intrarea principală a ambasadei, în strălucirea luminii reflectoarelor şi în aplauze. Fură întâmpinaţi la poartă de un contingent al Serviciului Suedez de Securitate (Säkerhetspolisen) şi de ofiţeri ai Departamentului de urmărire penală (Rikskriminalpolisen), care luară în custodie ostaticii.

După două minute întregi de strângeri de mâini şi de îmbrăţişări, Chavez şi echipa lui ieşiră în

stradă, unde o mână de ofiţeri şi soldaţi din Miliţia Poporului îi mai bătură puţin pe spate.

Richards apăru lângă Chavez, în timp ce mergeau prin mulţime spre centrul de comandă.

— Ce naiba se întâmplă? strigă Chavez.

— N-aud prea bine ce zic, dar sunt impresionaţi, răspunse Richards. Nu, uimiţi ar fi o descriere mai bună.

În spatele lui Chavez, Showalter strigă:

— Pentru ce, pentru numele lui Dumnezeu? La ce dracu' se aşteptau?

— La victime! La o mulţime de oameni morţi! Nu se aşteptau ca vreunul dintre ostatici să scape, să nu mai vorbim de ceilalţi. Sărbătoresc!

— Nu mai spune! zise Bianco. Ce, suntem amatori?

Richards răspunse peste umăr:

— N-au cel mai bun palmares în privinţa salvării de ostatici.

Chavez zâmbi la asta.

— Păi noi suntem Rainbow.

21

Dacă ar fi gândit obiectiv, Nigel Embling ar fi recunoscut că actuala lui stare de spirit nu era nimic mai mult decât o îngăduinţă de rahat faţă de sine, dar în acel moment concluzia la care ajunsese era că lumea, de fapt, se ducea repede şi direct la dracu'. Mai târziu avea să-şi reevalueze, poate, concluzia, dar acum, stând la masa lui din bucătărie, la o ceaşcă de ceai şi citind Daily Mashriq, unul dintre cele şase cotidiene din Peshawar (Pakistan), nu vedea nimic să-i îmbunătăţească starea de spirit.

— Ai naibii idioţi, mormăi el.

Servitorul lui, Mahmood, apăru ca prin minune în uşa bucătăriei.

— Doriţi ceva, domnule Nigel?

Mahmood, la cei 11 ani, era prea fericit şi prea înflăcărat – mai ales în acest moment al zilei –, dar Embling ştia că fără el casa ar fi fost un dezastru.

— Nu, nu, Mahmood, vorbeam singur.

— O, asta nu-i bine, domnule, nu-i bine deloc. Ţicnit, asta vor crede oamenii. Vă rog, dacă puteţi, aveţi grijă să vă ţineţi vorbăria pentru acasă, da?

— Da, bine. Du-te înapoi şi învaţă.

— Da, domnule Nigel.

Mahmood era orfan, mama, tatăl şi două surori de-ale lui murind în năprasnicul atentat al sunniţilor care afectase Pakistanul după asasinarea lui Benazir Bhutto. Embling le făcuse pe toate, mai puţin să adopte băiatul, oferindu-i hrană, găzduire, o mică sumă de bani şi, fără ştirea lui Mahmood, un fond fiduciar în continuă creştere, pe care avea să-l moştenească la vârsta de 18 ani.

Încă o moschee arsă, încă un lider al unei facţiuni religioase găsit mort, încă un zvon de alegeri fraudate, încă un ofiţer de informaţii ISI arestat pentru furt de secrete de stat, încă un apel la calm de la Peshawar. Mare păcat, pentru toate. Nu că Pakistanul ar fi fost vreodată un model de pace,

dar se înregistraseră perioade lungi de acalmie, deşi chiar şi acelea fuseseră doar un fals, o peliculă subţire care acoperea cazanul de violenţă întotdeauna gata să dea în foc.

În ciuda acestui fapt, Embling ştia că pentru el nu exista niciun alt loc pe pământ, deşi nu înţelesese niciodată de ce. Din cauza reincarnării poate, dar orice ar fi fost, Pakistanul cu siguranţă îşi făcuse loc în viaţa lui, iar acum, la 68 de ani, el era ferm şi înrădăcinat irevocabil în casa lui adoptivă.

Embling ştia că celor mai mulţi oameni în poziţia lui le-ar fi fost, şi probabil le era, teamă – un anglo-saxon creştin din Anglia, locul naşterii Rajului[19] britanic sau „dominaţie” în hindi.

În cea mai mare parte a celor nouăzeci de ani, de la mijlocul anilor 1800, până imediat după Al Doilea Război Mondial, Marea Britanie condusese ceea ce numea subcontinentul indian, care, în diferite momente ale istoriei sale, indusese India, Pakistanul, Bangladeshul, Somalia, Singapore, precum şi Birmania de Jos şi de Sus, astăzi cunoscute sub numele de Myanmar, deşi Embling o numea şi avea s-o numească întotdeauna Birmania, ducă-se naibii corectitudinea politică. Deşi amintirile despre Rajul britanic din Pakistan dispăruseră în timp, impactul nu se consumase complet, iar Embling îl putea vedea şi simţi în fiecare zi când ieşea afară, în privirile bătrânilor de la piaţă şi în conversaţiile şoptite ale poliţiştilor care auziseră poveştile de la părinţii şi bunicii lor.

Embling nu făcuse nimic pentru a-şi ascunde originea şi, oricum, n-ar fi putut nici dac-ar fi vrut, cu toată perfecta lui stăpânire, dar cu un uşor accent, a urdu şi paştu. Ca să nu mai vorbim de pielea lui albă şi de înălţimea de 1,90 metri. Nu existau prea mulţi băştinaşi cu aceste trăsături.

Cu toate acestea, în general, se arăta respect şi asta n-avea deloc de-a face cu respectul inerţial faţă de Raj, ci, mai degrabă, cu povestea lui. La

urma urmelor, era în Pakistan de mai mult timp decât mulţi dintre oamenii pe care îi găseai zilnic în piaţa Khyber Bazar. „Câţi ani, mai exact?” se gândi el. Cu sau fără concediile sau scurtele misiuni la vecinii Pakistanului… Patruzeci şi ceva de ani, să spunem. Suficient de mulţi pentru ca foştii (şi uneori, actualii) lui compatrioţi să-l eticheteze de multă vreme drept „pământean înstrăinat”. Nu că-l deranja. Cu toate neajunsurile şi toate momentele-limită şi dubioşeniile pe care le văzuse, nu exista niciun alt loc pentru el în afară de Pakistan, iar în inima lui era mândru că ei îl considerau atât de bine integrat, încât era „mai mult paki decât britanic”.

La frageda şi naiva vârstă de 22 de ani, Embling făcuse parte din echipa MI6, recrutată de la Oxford după război, fiind abordat de către tatăl unui coleg de şcoală, despre care Embling credea că lucrează ca funcţionar în Ministerul Apărării, dar care era, de fapt, o iscoadă a MI6, unul dintre puţinii, de fapt, care-şi avertizase superiorii că infamul trădător Kim Philby era o captură mai puţin-decât-stelară, care, în timp, va da planurile peste cap atât de grav, încât va costa vieţi sau va fi ispitit să treacă de partea cealaltă, ceea ce şi făcuse, fiind cârtiţa sovieticilor timp de mulţi ani, înainte să fie descoperit.

Supravieţuind antrenamentelor crâncene ale MI6 la Fort Monckton, pe Coasta Hampshire, lui Embling se atribuise frontiera de nord-vest a Pakistanului sau NWFP (Pakhtunkhwa sau Sarhad, în funcţie de persoana cu care vorbeai), care se învecina cu Afganistanul, la acea vreme devenită doar un loc de joacă pentru KGB-ul ruşilor. Embling petrecuse cea mai mare parte dintre cei şase ani trăind în munţii care se întind de-a lungul frontierei, făcând incursiuni cu căpeteniile militare paştune care conduceau zona gri dintre Pakistan şi Afganistan. Dacă sovieticii şi-ar fi arătat interesul

pentru Pakistan, ar fi venit probabil peste munţi şi prin ţinuturile paştunilor.

În afara călătoriilor ocazionale acasă, în Marea Britanie, Embling îşi petrecuse cariera în ţările din Asia Centrală, Turkestan, Kazahstan, Turkmenistan, Uzbekistan, Kârgâzstan, Tadjikistan – toate căzute în diferite grade şi în diferite momente sub conducerea sau, cel puţin, influenţa Uniunii Sovietice. În timp ce CIA americană şi compatrioţii lui din MI6 – cunoscuţi oficial sub numele de Serviciul Secret de Informaţii sau SSI, o denumire pe care Embling n-o înghiţise niciodată –, luptau în Războiul Rece, pe străzile învăluite de ceaţă din Berlin, Budapesta şi Praga, Embling lua la picior munţii paştunilor, trăind cu *quabili pulaw dampukht* (orez cu morcovi şi stafide) şi ceai negru amar. În 1977, fără ştirea superiorilor lui din Londra, Embling se căsătorise într-un trib paştun, luând ca mireasă pe mezina unei mărunte căpetenii militare, soţie pe care a pierdut-o doi ani mai târziu, într-un atac cu elicoptere Hind, când sovieticii invadară Afganistanul. Trupul ei nu a fost niciodată găsit. Se întreba de multe ori dacă ăsta era motivul pentru care rămăsese în Pakistan mult timp după ce se pensionase. O parte tristă a inimii sale încă mai spera s-o găsească pe Farishta în viaţă pe undeva? La urma urmelor, numele ei tradus în engleză însemna „Înger”.

„Visuri”, se gândi acum Embling.

„Visuri”, la fel ca şi gândul la un Pakistan stabil.

La 11000 kilometri distanţă, în Silver Spring (Maryland), Mary Pat Foley avea un gând similar bând o băutură similară – ceaşca ei cu cafea, jumătate cu cofeină, jumătate fără, reîncălzită şi sărată, pe care şi-o permitea seara –, dar în legătură cu un subiect cu totul diferit: Emirul, precum şi cele două întrebări care preocupau serviciile secrete americane de aproape un deceniu, şi anume unde era şi cum să-l prindă pe

ticălos. Cu doar câteva excepţii trecătoare şi în ciuda faptului că era inamicul numărul unu al Casei Albe, o poziţie cu care Mary Pat nu era în general de acord. Desigur, tipul trebuia prins sau, mai bine, doborât pentru totdeauna şi împrăştiat în cele patru zări, dar uciderea Emirului n-avea să rezolve problema terorismului în America. Fusese chiar o dezbatere asupra a cât de multe informaţii operaţionale poseda, dacă era cazul, Emirul. Mary Pat şi soţul ei, Ed, acum pensionat, tindeau să îmbrăţişeze varianta „nu prea multe". Emirul ştia că e vânat şi, deşi era un ticălos de prima clasă şi un criminal în masă, cu siguranţă nu era atât de prost să intre, mai ales în zilele noastre, într-o buclă operaţională de genul trebuie-să-ştiu, mai ales în aceste zile, cu teroriştii care au dat în patima compartimentalizării. Dacă Emirul ar fi fost un sef de stat recunoscut, care locuia într-un palat pe undeva, ar fi obţinut probabil informări periodice, dar nu era – cel puţin nimeni nu credea asta. El era, aşa cum presupunea CIA, ascuns undeva în munţii din zonele aride ale Pakistanului, de-a lungul frontierei cu Afganistanul. Iar ăsta era proverbialul scenariu cu acul în carul cu fân, nu? Totuşi, nu se ştie niciodată. Într-o zi, cineva va avea norocul să-l găsească, de asta era sigură. Întrebarea era: îl vrem în viaţă sau nu? Ei nu-i prea păsa defel, dar ideea de a sta bocanc lângă bocanc cu ticălosul şi a-l privi în ochi avea un anumit farmec.

— Bună, iubito, am venit acasă… strigă vesel Ed Foley coborând scările şi intrând în bucătărie, în pantaloni de trening şi tricou.

De la pensionare, Ed făcea o navetă de cam 15 metri şi vreo şase trepte de scară până în biroul lui, unde lucra la o istorie de nonficţiune a comunităţii de informaţii din SUA, de la Războiul revoluţionar până la Afganistan. Capitolul la care lucra în această perioadă, unul al naibii de bun, era despre John Honeyman, un ţesător de origine irlandeză şi,

probabil, cel mai obscur spion al timpului său. Însărcinat de nimeni altul decât George Washington să se infiltreze în rândurile temuţilor mercenari Hessian ai lui Howe, staționați în jurul Trentonului, Honeyman, dându-se drept negustor de vite, trecuse liniile, aflând ordinele şi poziţiile de luptă ale Hessianilor, apoi trecuse din nou, oferindu-i lui Washington avantajul de care avea nevoie pentru o debandadă totală. Pentru Ed era un capitol de vis, acea frântură de istorie necunoscută. Scriind despre Sălbaticul Bill Donovan, Golful Porcilor şi Cortina de Fier, totul era bine şi frumos, dar existau atât de puţine răsturnări de situaţie, că puteau fi considerate vechi glume răsuflate ale genului de spionaj nonficțional.

Ed îşi câştigase, cu siguranţă, pensia cu mult timp în urmă, ca şi Mary Pat, dar numai o mână de apropiaţi de Langley – printre care şi Jack Ryan sr – cunoşteau măsura în care Foley servise şi se sacrificase pentru ţara lor. Ed, irlandez prin naştere, absolvise la Fordham şi îşi începuse cariera în jurnalism, ca reporter de încredere şi cu un stil inconfundabil la *The New York Times*, înainte să intre în lumea băieţilor răi şi a spionilor. În ceea ce o privea pe Mary Pat, dacă vreodată o femeie se născuse pentru a face muncă de informaţii, ea era aceea, nepoata instructorului de echitaţie al ţarului Nicolae al II-lea şi fiica colonelului Vania Borisovici Kaminski, cel care în 1917 văzuse scrisul pe pereţi[20] şi fugise din Rusia împreună cu familia lui chiar înainte de revoluţia care avea să răstoarne dinastia Romanovilor şi care costase viaţa lui Nicolae şi pe cele ale rudelor sale apropiate.

— O zi grea la birou, iubitule? îl întrebă Mary Pat pe soţul ei.

— Istovitoare, absolut istovitoare. Atât de multe cuvinte mari, atât de mic dicţionarul.

El se aplecă pentru a-i da un pupic pe obraz.

— Tu ce mai faci?

— Bine, bine.

— Reflectând din nou? La ştii tu cine?

Mary Pat aprobă din cap.

— De fapt, trebuie să plec în seara asta. Ceva care arde, poate. O să cred când o să văd.

FA se încruntă, dar Mary Pat nu putu spune dacă era fiindcă ratase acţiunea sau fiindcă era la fel de sceptic ca ea. Grupurile teroriste erau tot mai pricepute cu fiecare zi care trecea, mai ales după 11 septembrie.

Mary Pat şi Ed Foley îşi câştigaseră amândoi dreptul de a fi uşor cinici dacă voiau, după ce asistaseră în prima linie la activitatea internă a CIA şi la hârtoapele istoriei pentru aproape treizeci de ani şi serviseră în biroul din Moscova ca ofiţeri de caz, soţ şi soţie, pe vremea când Rusia încă era Uniunea Sovietică, iar KGB-ul şi agenţiile-satelit ale acestuia erau singurul coşmar real al CIA.

Amândoi urcaseră în ierarhia Direcţiei de Operaţiuni de la Langley, Ed încheindu-şi cariera ca DIC sau director al serviciilor de informaţii centrale, în timp ce Mary Pat, odinioară director adjunct pentru operaţii, solicitase un transfer alături, la CNC Centrul Naţional de Contraterorism –, pentru a servi ca director adjunct. Aşa cum era de aşteptat, zvonurile se amestecară până la epuizare, speculându-se că Mary Pat ar fi fost, de fapt, retrogradată din postul de director-adjunct şi că poziţia ei de la CNC ar fi fost doar o haltă pe drumul spre pensionare. Nimic nu putea fi mai departe de adevăr, desigur. CNC era vârful de lance şi Mary Pat voia să fie acolo.

Desigur, a putut lua decizia şi ajutată de faptul că fostul ei serviciu nu mai era ce fusese pe vremuri. Noul său nume, Serviciul Clandestin, îi făcea pe amândoi să râdă (deşi n-aveau iluzia că termenul de „Direcţia de Operaţiuni" păcălise pe cineva, „Serviciu Clandestin" părea un pic prea ţipător pentru gusturile lor), dar era, de asemenea, ştiut că nu era decât o altă denumire. Din păcate,

schimbarea se petrecuse cam pe când ei simţiseră că direcţia nu prea mai avea legătură cu operaţiunile clandestine şi cu strângerea de informaţii, ci mai degrabă cu politica. Şi, în timp ce Mary Pat şi Ed îşi aveau, fiecare, propriile vederi politice adesea contradictorii –, ambii erau de părere că politica şi informaţiile nu fac casă bună. Prea al naibii de mulţi simpli funcţionari publici intrau pur şi simplu în eşaloanele superioare ale CIA, în căutarea unui bilet pe drumul lor spre lucruri mai mari şi mai bune, ceva ce soţii Foley nu puteau înţelege. În ceea ce-i privea, nu exista nicio chemare mai mare decât să-şi apere ţara, fie în uniformă, pe câmpul de luptă, fie în spatele cortinei pe care spionul CIA din timpul Războiului Rece, James Jesus Angleton, o numise „Pustiul Oglinzii". Nu conta că, foarte probabil, Angleton era un paranoic delirant, a cărui vânătoare de vrăjitoare pe urmele agenţilor sovietici mâncase Langley din interior spre exterior, ca un cancer. În ceea ce-o privea, pentru Mary Pat, numele dat de Angleton lumii spionajului era potrivit.

Pe cât de mult iubea ea lumea în care lucra, „Pustiul" îşi luase tributul. De-a lungul ultimelor câteva luni, ea şi Ed începuseră să discute despre pensionarea ei şi, în timp ce soţul ei era plin de tact ca de obicei (dacă nu subtil), era clar ce voia de la ea, mergând până la a lăsa exemplare din *National Geographic* deschise pe masa din bucătărie la o imagine din Fiji sau la un documentar istoric despre Noua Zeelandă, două locuri trecute pe lista lor „de văzut într-o zi".

În acele rare momente în care ea însăşi îşi permitea să facă o introspecţie şi despre altceva decât locul de muncă, Mary Pat se descoperea învârtindu-se în jurul întrebării critice – „De ce mai stau?" – fără a-i căuta cu adevărat un răspuns. Primeau o mulţime de bani la pensionare şi nici n-ar fi dus lipsă de lucruri care să-i ţină ocupaţi.

Deci, dacă nu banii erau problema, care era? Era chiar simplu: munca din serviciile de informaţii era chemarea ei, şi ea o ştia – o ştiuse din prima ei zi la CIA. Făcuse mult bine în vremurile de aur, dar nu nega nici faptul că CIA nu mai era ce fusese. Oamenii se schimbaseră, iar aspiraţiile lor erau întunecate de ambiţie. Nimeni nu părea să se întrebe „nu ce poate face ţara pentru ei”[21]. Mai rău încă, tentaculele *establishment*ului politic de la Washington se înfipseseră profund în comunitatea de informaţii şi Mary Pat se temea că aceasta era o stare ireversibilă.

— Cât timp vei fi plecată? întrebă Ed.

— Greu de spus. Până la miezul nopţii, poate. Dacă va trece prea mult, îţi dau un telefon. Nu mă aştepta.

— Ai auzit ceva suculent despre afacerea Georgetown?

— Nu mult mai mult de ce e în ziare: un pistolar singuratic, o singură împuşcătură în cap.

— Am auzit telefonul sunând mai devreme…

— De două ori. Ed Junior. A sunat doar să ne salute; a zis că te sună mâine. Şi Jack Ryan. A vrut să vadă cum merge cu cartea. A zis să suni când ai vreme. Poate poţi să storci câteva detalii de la el.

— Nu bag mâna-n foc.

Ambii bărbaţi scriseseră amintiri de un anumit fel: Ed – o istorie, fostul preşedinte Ryan – o carte de memorii. Ei se compătimeau reciproc şi făceau schimb de amintiri, cel puţin o dată pe săptămână.

Cariera lui Jack Ryan, din perioada în care era boboc la CIA şi-şi începea cariera, până când a ajuns preşedinte printr-o tragedie, se împletea cu a lui Mary Pat şi a lui Ed. Vremuri uneori minunate, alteori de-a dreptul de nimic.

Ea bănuia că sesiunile săptămânale prin telefon ale lui Jack şi Ed erau nouăzeci la sută poveşti din război şi zece la sută legate de cărţile pe care le scriau. Nu se plângea. Amândoi îşi câştigaseră

dreptul ~ cu asupra de măsură. Cariera lui Ed o ştia pe de rost, dar era sigură că existau etape din cariera lui Jack Ryan pe care doar el şi alţi vreo doi le mai ştiau, ceea ce spunea ceva, având în vedere nivelul ei de acces la informaţii. „Ei bine, se consolă ea. Ce-ar fi viaţa fără un pic de mister?”

Mary Pat îşi privi ceasul, apoi îşi termină restul de cafea, plescăind cu zgomot când îi simţi aroma, apoi se ridică. Îl sărută pe Ed pe obraz.

— Trebuie să fug. Hrăneşti tu pisica, da?

— Sigur, iubito. Condu cu grijă.

22

Mary Pat stinse farurile şi se îndreptă spre ghereta paznicului, coborând geamul. Din ghereta ieşi un bărbat cu o faţă morocănoasă, într-un fulgarin albastru. Deşi el era singurul vizibil, ea ştia că o jumătate de duzină de alţi ochi erau pe ea, împreună cu tot atâtea camere de securitate. La fel ca tot restul forţelor de protecţie a clădirii, gardienii de la poartă aparţineau diviziei de securitate internă a CIA. Nici singuraticul pistol Glock de 9 mm de la centură n-o păcălea pe Mary Pat. Sub fulgarinul omului, unde mâinile lui antrenate puteau ajunge uşor, era un pachet special conceput pentru zona lombară, care conţinea un pistol-mitralieră compact.

Centrul Naţional de Contraterorism, care până în 2004 purtase numele de Centrul Integrat de Luptă împotriva Ameninţării Teroriste, iar acum era cunoscut angajaţilor săi ca Liberty Crossing, era amplasat în suburbiile liniştite din McLean, în nordul ţinutului Fairfax, Virginia. Construit dintr-o adunătură de sticlă şi beton cenuşiu, era de o monotonie mai mult gen James Bond decât CIA, cu care lui Mary Pat îi luase ceva timp să se obişnuiască. Cu toate acestea, pereţii erau rezistenţi la explozii, iar ferestrele erau antiglonţ, concepute să oprească gloanţe de calibrul 50. Desigur, în cazul în care lucrurile ar fi luat-o vreodată razna atât de mult încât băieţii răi să ajungă să tragă în clădire cu gloanţe de calibrul 50, ar fi avut, probabil, probleme mult mai mari pentru care să-şi facă griji. În cele din urmă, în ciuda faptului că toate cele şase etaje exterioare ale CNCT erau un pic prea stridente pentru gustul ei, trebuia să recunoască faptul că era un loc al naibii de frumos unde să vii la muncă în fiecare zi. Şi restaurantul din incintă era select, ceea ce îl atrăgea pe Ed la Liberty Crossing în fiecare miercuri, când se întâlneau şi luau prânzul.

Îşi prezentă ID-ul spre examinarea atentă a gărzii, care îl studie meticulos, comparându-i trăsăturile cu foaia de acces de pe clipboardul lui. Noaptea se instaurase pe deplin şi se auzea orăcăit de broaşte în tufişuri.

După zece secunde lungi, garda dădu din cap către ea, stinse lanterna şi o lăsă să treacă. Ea aşteptă să se ridice bariera, apoi străbătu punctul de control şi ajunse în parcare. Procedura de securitate căreia tocmai se supusese era aceeaşi pentru fiecare angajat de la CNCT, la orice oră, în fiecare zi, de la analistul cu cel mai mic grad până la directorul însuşi. Faptul că ea era numărul doi la Liberty Crossing era nesemnificativ pentru cei de la securitate, care păreau să devină amnezici faţă de chipuri, vehicule şi nume, câteva secunde după trecerea acestora prin punctul de control. Nu era o idee bună să devii prietenos cu gardienii. Ei erau plătiţi ca să fie suspicioşi şi îşi luau în serios sarcina. Şi nici nu erau cunoscuţi pentru simţul umorului. Toată chestia îi amintea vag lui Mary Pat de episodul cu „Supa de nazist” din *Seinfeld*[22] un pas înainte, plasezi comanda, un pas la dreapta, plăteşti, iei supa, pleci. În cazul de faţă, treci în faţă, arăţi insigna, vorbeşti doar ce e de vorbit, aştepţi aprobarea din cap, apoi treci. Te abaţi pe riscul tău.

Uneori aveau loc complicaţii, mai ales în zilele în care ea întârzia şi nu reuşea să facă obişnuita oprire la Starbucks, dar Mary Pat n-avea de ce să se plângă. Ceea ce făcea era important şi vai de idiotul care ar fi crezut altfel. De fapt, câţiva cretini făcuseră de-a lungul anilor greşeala de a lua uşor ceea ce făceau gardienii – de obicei, nişte boi care încercaseră să arate insigna din mers – şi se treziseră cu focuri de armă trase după ei, în genul celor cu care poliţia îi opreşte pe infractori. Câţiva făcuseră chiar greşeala de a se plânge ulterior cu privire la tratament. Nu mulţi dintre ei mai aveau încă loc de muncă la Liberty Crossing.

Trase maşina pe locul ei de parcare, separat de restul numai printr-o suprafaţă haşurată. Mai multă securitate: numele erau date personale, iar datele personale erau potenţiale unelte pentru băieţii răi. Din nou, nu un scenariu probabil, dar aici nu era vorba de probabilitate, ci mai degrabă de prevedere maximă. Controlează ce poţi, fiindcă există al dracu' de multe lucruri pe care nu le poţi controla.

Trecu prin hol şi se îndreptă spre inima CNC şi spre „biroul" ei, aşa cum considera centrul de operaţiuni. În timp ce în restul CNC tot mobilierul era din lemn cald şi mochetat plăcut în tonuri pământii, centrul de operaţiuni era ceva desprins din serialul de televiziune *24* – o glumă frecventă aici.

Pe cei aproape 930 m^2, centrul de operaţiuni era dominat de câteva ecrane de afişare cât peretele, pe care erau proiectate ameninţările de actualitate, incidentele sau datele brute ale minutului sau ale orei – care, dată fiind misiunea CNC de centru de informaţii, erau mai frecvente decât primele.

Zeci de calculatoare, cu tastaturi ergonomice şi mai multe monitoare LED cu ecran plat aşezate în serie curbată, disponibile pentru analiştii de la CIA, FBI şi NSA ocupau spaţiul central, iar la fiecare capăt se înălţa câte un centru de supraveghere din sticlă, unul pentru Divizia de contraterorism a FBI, unul pentru Centrul de Combaterea Terorismului al CIA. În orice zi din calendar, CNC vedea până la zece mii de informaţii trecând pe monitoare, fiecare dintre acestea putând fi o bucată de puzzle, care, dacă nu era evaluată în funcţie de context neasamblată, putea costa vieţi americane. Cele mai multe piese se dovedeau a fi banale, dar toate erau analizate cu aceeaşi grijă.

O parte din problemă erau traducătorii, sau lipsa acestora. Datele la care se uitau în fiecare zi ajungeau la ei mai mereu în stare brută, în arabă,

farsi, paştu sau în oricare din jumătatea de duzină de dialecte cu rădăcini suficient de diferite pentru a fi nevoie de un translator de specialitate, care era destul de greu de găsit, ca să nu mai vorbim de traducătorii care puteau trece de verificarea necesară pentru a lucra la CNC. Dacă adăugăm la asta volumul mare de trafic de la centrul de operaţiuni, avem reţeta pentru suprasarcină de date. Fusese dezvoltat un mic program pentru clasificarea datelor interceptate la intrare, astfel încât cele cu mare prioritate să fie văzute primele, dar asta era mai mult artă decât ştiinţă; de multe ori au găsit pepite importante numai după ce au filtrat sistemul, informaţiile cu pricina pierzându-şi pe drum relevanta şi contextul.

Problema traducătorului era doar o faţă a aceleiaşi monede, credea Mary Pat. Venind din zona de colectare de informaţii a CIA, ea ştia că activele umane erau cele care făceau cu adevărat să se învârtă lumea informaţiilor, iar activele în curs de dezvoltare din ţările arabo-centrice se dovediseră o nucă greu de spart. Adevărul trist era că, în deceniul de până la 11 septembrie 2001, CIA lăsase recrutarea de agenţi să ajungă la coada listei sale de priorităţi. Tehnicile de colectare – sateliţi, interceptări audio şi extragere de informaţii – erau uşoare şi sexy şi, în cadrul anumitor parametri, puteau să producă rezultate foarte bune, dar cineva experimentat ca Mary Pat învăţase cu mult timp în urmă că cele mai multe bătălii erau câştigate de informaţii şi pierdute de puterea HUMINT – inteligenţa umană, şi anume de agenţii şi ofiţerii de caz implicaţi.

În ultimii şapte ani, recoltele de ofiţeri de caz de la Langley crescuseră în salturi relative şi limitate, dar aveau încă un drum lung de parcurs, în special în ţări precum Afganistanul şi Pakistanul, unde religia, vechile rivalităţi şi politica nemiloasă făceau din recrutarea de agenţi de încredere o sarcină descurajantă.

Pe cât de impresionant vizual era centrul de operaţiuni – chiar şi pentru un veteran ca Mary Pat ca ştia că adevăratul succes al locului era ceva intangibil, care ar fi scăpat unui observator neatent: cooperarea. Timp de decenii, piatra de moară care atârna de gâtul comunităţii de informaţii ale SUA a fost, în cel mai bun caz, lipsa schimbului de informaţii şi, în cel mai rău caz, evidentul război sângeros, mai ales între cele două agenţii însărcinate cu menţinerea siguranţei ţării în faţa atacurilor teroriste. Dar, aşa cum analiştii TV şi politicile factorilor de influenţă de la Washington sublimaseră *ad nauseam*[23], evenimentele din 11 septembrie schimbaseră totul, inclusiv modul în care comunităţile de informaţii din SUA înţelegeau siguranţa Americii. Pentru Mary Pat şi mulţi profesionişti de la Informaţii, 11 septembrie nu prea fusese o surpriză, căci era confirmarea tristă a ceea ce ei bănuiau demult: guvernul Statelor Unite nu lua suficient de în serios ameninţarea terorismului, şi nu doar în cei câţiva ani premergători evenimentelor din 11 septembrie, ci, probabil, încă de la invazia sovietică din Afganistan, din 1979, când talibanii şi mujahedinii – atunci aliaţi convenabili, dar ideologic incompatibili – arătaseră ce anume puteau realiza nişte luptători hotărâţi, deşi deplorabil de puţin numeroşi şi de slab înarmaţi, împotriva uneia dintre cele doar două superputeri de pe planetă. Pentru mulţi – printre care şi cei doi Foley şi Jack –, războiul din Afganistan fusese o avanpremieră a unui film de care ei se temeau că se va întoarce împotriva Occidentului, de îndată ce mujahedinii aveau să termine cu sovieticii.

Chiar dacă eficientă, relaţia CIA cu mujahedinii a fost întotdeauna umbrită de prăpastia dintre cultura occidentală şi legea Sharia, între fundamentalismul islamic radical şi creştinism. Întrebarea născută din proverbul arab „Duşmanul duşmanului meu e prietenul meu” devenise „Cât

de curând se va sfârşi prietenia?” Pentru Mary Pat, răspunsul era simplu: când ultimul soldat sovietic va părăsi pământul afgan. Şi, în funcţie de cine scria istoria, ea avusese perfectă dreptate sau măcar fusese pe-aproape. Oricum, de la mijlocul anilor 80, talibanii, mujahedinii şi, în cele din urmă, armata URC a Emirului îşi întorseseră spre Occident privirile dispreţuitoare şi de-acum testate în luptă.

„Ce-a fost a fost”, se gândi Mary Pat privind peste balustrada balconului, la centrul de operaţiuni. Indiferent de tragedia care-i adusese aici, comunităţile de informaţii din SUA erau acum mult mai implicate în joc, cum nu mai fuseseră din primele zile ale Războiului Rece, iar CNC avea în asta partea leului. Garnisite cum erau cele două agenţii cu analişti din aproape fiecare ramură a lumii informaţiilor, se lucra umăr la umăr şapte zile pe săptămână, douăzeci şi patru de ore pe zi, cooperarea fiind acum regula, mai degrabă decât excepţia.

Porni în jos pe scări şi printre rândurile de staţii de lucru, salutându-şi din cap colegii în trecere, până când ajunse la Centrul de Antiterorism al CIA. Înăuntru o aşteptau doi bărbaţi şi o femeie: şeful ei şi director al CNC, Ben Margolin, şeful operaţiunilor, Janet Cummings, şi John Turnbull, şeful staţiei Acra, forţa de intervenţie comună însărcinată cu urmărirea, capturarea sau uciderea Emirului şi a conducerii URC. Încruntarea de pe faţa lui Turnbull îi spunea lui Mary Pat că la biroul din Acra nu era totul roz.

— Am întârziat? întrebă Mary Pat şi se aşeză pe scaun.

Dincolo de peretele din sticlă, personalul centrului de operaţiuni îşi vedea de treabă în tăcere. Ca aproape toate sălile de conferinţe de la Liberty Crossing, Centrul de Antiterorism era un tanc EM – izolat, atât la intrare, cât şi la ieşire, de

aproape toate emisiile electromagnetice, cu excepţia fluxului de date criptate.

— Nu, am venit noi mai devreme, zise Margolin. Pachetul e pe drum.

— Şi?

— L-am ratat, mormăi Turnbull.

— A fost vreodată acolo?

— Greu de spus.

Asta fusese replica şefului de operaţiuni, Janet Cummings.

— Am obţinut ceva de pe urma raidului, dar nu ştim cât de bun. Cineva a fost acolo – probabil unul mare –, dar în afară de asta…

— Nouă morţi, zise Turnbull.

— Prizonieri?

— Au început cu doi, dar în timpul evacuării echipa a fost atacată şi au pierdut unul; pe-al doilea l-au pierdut când zona lor de aterizare a fost atinsă de o GPR[24]. Au pierit şi nişte oameni din trupa de asalt.

— La naiba!

„Chiar că la naiba”, se gândi Mary Pat. Cei din trupa de asalt sunt, desigur, în doliu din cauza pierderii unuia dintre ei, dar tipii ăştia erau cei mai buni dintre cei buni; în consecinţă, luau pericolele ca atare, ca fiind parte a riscurilor meseriei. Erau profesionişti desăvârşiţi, iar dacă civilii ştiau poate cum să desfunde o scurgere, sau să recableze o casă, sau să construiască un zgârie-nori, oamenii din trupa de asalt erau specializaţi în ceva complet diferit: uciderea băieţilor răi.

Conducătorul echipei – Cummings se opri ca să-şi verifice dosarul –, sergentul Driscoll, a fost rănit, dar se va face bine. Potrivit raportului de după acţiune al lui Driscoll, prizonierul s-a ridicat în picioare în timpul schimbului de focuri. Intenţionat.

— Dumnezeule, murmură Mary Pat.

Văzuseră deja că soldaţii din URC preferau moartea prizonieratului. Fie că o făceau din mândrie, fie pentru a reduce riscul de a vorbi în timpul interogatoriului, acesta era un subiect de dezbateri aprinse în comunităţile de informaţii şi militare.

— Al doilea a luat-o la goană când a aterizat elicopterul. L-au scăpat.

— Păi, nu e chiar secetă, dar nici rezultatul pe care ni l-am fi dorit, zise Turnbull.

Problema nu fusese transmisia radio, de care Mary Pat era sigură. Ea citise atât datele brute, cât şi analizele. Cineva transmisese din acea peşteră, utilizând pachete de coduri recunoscute ca fiind ale URC. Unul dintre cuvinte – Lotus îl mai văzuseră înainte, în interogatoriile agenţilor făcute de ofiţerii de caz şi în interceptările pescuite de Sistemul Driftnet al NSA, dar nimeni nu fusese în măsură să spună ce înseamnă.

Suspectau de multă vreme că URC urmase pentru comunicările sale criptate vechea şcoală, folosind procedee de altădată, în esenţă un protocol punct-cu-punct, prin care numai expeditorul şi destinatarul aveau suportul necesar pentru a decripta mesajul.

Sistemul era antic, datând din perioada Imperiului Roman, dar de încredere şi, pentru că grila de conversie era absolut întâmplătoare, era aproape imposibil de spart, cu excepţia cazului în care ai fi pus mâna pe una dintre grile. Într-o zi de marţi, să zicem, Băiatul rău A ar trimite o serie de cuvinte-cheie – cal, varză, scaun – la Băiatul rău B, care, cu ajutorul grilei, ar converti cuvintele la valoarea lor alfanumerică, astfel încât cal s-ar traduce prin 3, şi 12, care, la rândul său, s-ar traduce într-un cuvânt cu totul diferit. Echipele de forţe speciale din Afganistan capturaseră în raiduri o serie de grile cu decriptare unică, dar niciuna de actualitate, astfel că nici CIA, nici NSA n-au putut

să facă rost de un model de la care s-ar fi putut extrapola o cheie.

Cu toate astea, sistemul avea dezavantaje. În primul rând, era greoi. Pentru a funcţiona corect, expeditorii şi destinatarii trebuiau să lucreze cu aceleaşi grile de conversie, trecând la una nouă la aceleaşi intervale, cu cât mai des cu atât mai bine, ceea ce, în schimb, necesita curieri pentru deplasarea între Băiatul rău A şi Băiatul rău B. Aşa cum CIA avea biroul din Acra dedicat vânării Emirului, FBI avea un grup de lucru numit Clownfish, dedicat interceptării curierilor URC.

Mary Pat ştia că marea întrebare era: Ce-i determinase pe cei care trăiau în peşteră să fugă precum gândacii, cu puţin timp înainte ca echipa să atingă pământul? Coincidenţă prostească sau ceva mai mult? Ea se îndoia că fusese o eroare umană; cei din trupa de asalt erau prea buni pentru asta. Citise, de fapt, mai devreme în acea zi, raportul de după acţiune şi, pe lângă călcâiul rupt al comandantului echipei şi rănirea lui Driscoll, operaţiunea fusese costisitoare: doi morţi şi doi răniţi. Toate astea pentru o fundătură.

Lăsând deoparte posibilitatea vreunei coincidenţe, cel mai probabil vinovat a fost zvonul. Rare fuseseră zilele în care un elicopter se putuse ridica de la o bază din Pakistan sau Afganistan fără ca un soldat URC sau un simpatizant să nu observe şi să nu dea un telefon, o problemă care fusese rezolvată parţial de către echipe din forţele speciale, prin raiduri scurte şi aleatorii în ţinut, la orele şi în zilele dinaintea unei operaţiuni, precum şi prin lansarea pe trasee derutante în drum spre ţintă, ambele contribuind la derutarea privirilor indiscrete. Totuşi, terenul accidentat şi neiertător făcuse ca această strategie să fie problematică, la fel ca şi vremea, care, de multe ori, făcuse ca anumite rute să fie de nestrăbătut. Aşa cum învăţaseră armata lui Alexandru cel Mare şi, mai apoi, sovieticii,

geografia Asiei Centrale era un duşman în sine. „Unul de neînvins”, se gândi Mary Pat. Fie înveţi să trăieşti cu el, fie faci ce te lasă, fie dai greş. La naiba, şi Napoleon, şi Hitler învăţaseră lecţia asta – deşi cu întârziere –, fiecare în timp ce invada iarna cu îndrăzneală şi nechibzuinţă Rusia. Desigur, cu mult înainte ca zăpada să înceapă să cadă, fiecare dintre ei fusese sigur de o victorie rapidă. Şi, la naiba, în Rusia terenul era drăguţ şi plat. Adaugă la asta şi un munte… Ei bine, asta e Asia Centrală.

Un curier apăru în uşa din sticlă, formă cifrul şi intră. Fără un cuvânt, puse înaintea lui Margolin un teanc de patru plicuri maro cu dungi roşii şi un dosar-armonică şi apoi plecă. Margolin trecu dosarele mai departe şi în următoarele cincisprezece minute grupul citi în tăcere.

În cele din urmă, Mary Pat zise:

— O machetă? Să fiu a naibii!

— Ar fi fost frumos dacă ar fi adus-o întreagă, zise Turnbull.

— Uită-te la dimensiuni, zise Cummings. Nu poate fi luată de-acolo pe picioare. Nu fără a compromite echipa. Bună alegere, cred.

— Da, cred că da, mormăi fără convingere şeful biroului din Acra.

Turnbull era sub o presiune incredibilă. În timp ce, oficial, Emirul nu era în capul listei celor mai căutaţi oameni din Statele Unite, neoficial era. Cu toate că era puţin probabil ca valul războiului împotriva terorismului să se oprească odată cu capturarea lui, faptul că bântuia liber pe-afară era, în cel mai bun caz, jenant. În cel mai rău, periculos. John Turnbull îl vâna pe Emir din 2003, mai întâi ca adjunct de şef al staţiei din Acra, apoi ca şef.

Oricât de bun ar fi fost Turnbull pentru acest post, la fel ca mulţi dintre actualii ofiţeri de carieră ai CIA, el suferea de ceea ce Mary Pat şi Ed numeau „deconectare operaţională”. N-avea, pur şi

simplu, nicio idee cu ce seamănă sau cum se simte un agent operativ ca persoană, pe teren, iar deconectarea conducea la o serie de probleme, care, în general, se încadrau într-o singură categorie: aşteptări nerealiste. Când planifici o operaţiune, te aştepţi la prea mult, fie de la cei care lucrează la asta, fie de la scopul misiunii. În majoritatea operaţiunilor, socoteala de-acasă nu se potriveşte cu cea din târg; ei au idei de bază, care puse încet şi constant în practică, aduc, în cele din urmă, o mare victorie. Cum îi spusese odată agentul literar lui Ed:

— E nevoie de zece ani pentru a avea succes peste noapte.

Asta era valabil, în general, şi în operaţiunile sub acoperire. Uneori inteligenţa, pregătirea şi norocul merg mână-n mână aşa cum trebuie, la momentul potrivit, dar, de cele mai multe ori, nu se sincronizează nici măcar atât cât să nu lase mingea să sară peste gard. Şi, uneori, îşi spuse continuând să studieze raportul, „nu ştii că ai marcat până nu se întâmplă”.

— Aţi văzut informaţia despre Coranul găsit? întrebă Cummings grupul. Nu se poate să fi aparţinut cuiva din peşteră.

Nimeni nu răspunse; nu era nevoie. Avea dreptate, desigur, dar cu excepţia unei inscripţii şi a unei adrese „de retur”, pe capacul frontal, un Coran antic oricum nu le-ar fi spus multe.

— Am văzut că au făcut o grămadă de poze, zise Mary Pat.

Oamenii din trupa de asalt fotografiaseră cu meticulozitate toate feţele soldaţilor URC din peşteră. Dar dacă vreunul dintre ei fusese arestat sau ampretat în trecut, computerul ar fi oferit detalii.

— Şi mostre de machetă. Băiat deştept, Driscoll ăsta. Unde sunt pozele, Ben?

— Cumva au ratat elicopterul la Centcomul din Kabul. Vor ajunge de dimineaţă.

Mary Pat se întrebă ce le vor spune pozele, la urma urmelor. Vrăjitorii ştiinţei şi tehnicii de la Langley erau profesionişti cu puteri miraculoase, cum erau şi cei de la laboratoarele FBI de la Quantico, dar nu se ştia cât de mult stătuse chestia respectivă în peşteră şi nu exista nici vreo garanţie că nu era un fals. Imprevizibil.

— Poze avem acum, spuse Margolin.

El luă o telecomandă de pe masă şi o îndreptă spre ecranul plat de 42 de inci de pe perete. O clipă mai târziu, apăru pe monitor o grilă de imagini în miniatură, de 8x10. Fiecare era adnotată cu data şi ora. Margolin dădu click şi extinse prima fotografie, care reprezenta macheta *în situ,* de la circa un metru.

Cine o realizase făcuse o treabă minuţioasă fotografiind macheta de la macro la micro, folosind la fiecare poză o bandă de măsurare pentru a avea o sugestie a scalei şi a proporţiilor, văzu Mary Pat. În ciuda faptului că era o peşteră, ei fuseseră grijulii şi cu lumina, ceea ce reprezenta o mare diferenţă. Din cele 215 fotografii făcute de Driscoll şi echipa lui, 190 erau variaţii pe o temă – aceeaşi imagine, dar de aproape sau din alt unghi –, şi Mary Pat se întrebă dacă nu erau de ajuns pentru ca Langley să creeze o proiecţie tridimensională pentru machetă. Ceva care s-o reproducă. Dacă, animat, blestematul de lucru ar fi făcut vreo diferenţă, ea n-avea nicio idee, dar mai bine să încerci şi să nu reuşeşti decât să regreţi mai târziu, neîncercând. Cineva din URC îşi bătuse capul fabricând asta şi ar fi bine să ştie de ce. Nu faci o blestemată de machetă dintr-un capriciu.

Potrivii raportului, restul de douăzeci şi cinci de poze reluau trei locuri separate de pe machetă, două din faţă şi unul din planul îndepărtat, toate afişând un anumit fel de marcaj. Mary Pat îi ceru

lui Margolin să le arate pe monitor ceea ce el făcu, prezentându-le. Când fu gata, Mary Pat zise:

— Cele două din faţă par mărcile manufacturierului. Driscoll zice că baza e din placaj greu. Ar putea folosi semnele pentru a delimita ceva. Celălalt semn, din spate… Spune-mi dacă greşesc, dar pare făcut de mână.

— De acord, zise Margolin. O să le trimitem marcajul traducătorilor.

— Şi cum rămâne cu întrebarea de un milion de dolari? zise Cummings. De ce au făcut macheta şi ce anume ar trebui să reprezinte ea?

— Locul de vacanţă al Emirului, sper, zise Turnbull.

Toţi râseră.

— Dacă dorinţele ar fi cai…[25] medită Margolin. Mary Pat, te văd că stai pe gânduri. Ai vreo idee?

— Poate. O să-ţi spun.

— Dar documentele din lada de muniţie? întrebă Turnbull.

— Traducătorii le vor evalua mâine după-amiază, spuse Margolin.

Deschise dosarul-armonică, scoase harta peşterii şi o desfăşură pe masă.

Toată lumea se ridică şi se apleacă asupra acesteia.

Cummings citi legenda:

— Agenţia de Cartografiere a Ministerului Apărării… 1982?

— Lăsată de consilierii CIA, zise Mary Pat. Au vrut ca mujahedinii să aibă hărţi, dar nu cele mai bune hărţi.

Margolin răsuci harta, afişând zona Peshawar a Baedekerului.

— Sunt şi aici nişte marcaje, zise Mary Pat atingând hârtia şi aplecându-se deasupra foii. Puncte. Pix.

Examinară harta şi, în scurt timp, găsiră nouă semne, fiecare în grupuri de trei sau patru puncte.

— Are cineva un cuţit? întrebă Mary Pat.

Turnbull îi înmână un briceag, şi ea tăie banda de mascare de-a lungul celor patru margini, apoi desfăcu marginea Baedekerului.

— Iată-te… murmură ea.

Inscripţionate în colţul din dreapta, nu mai mare de jumătate de centimetru, era o săgeată orientată în sus, urmată de trei puncte, şi o săgeată orientată în jos, urmată de patru puncte.

— Legenda, şopti Margolin.

23

Totul începu în Departamentul de Justiţie. Raportul scris de sergentul-major Driscoll despre cucerirea peşterii din Hindukush fu transmis de Pentagon. Raportul – de doar trei pagini şi scris simplu – detalia ce făcuseră Driscoll şi oamenii lui. Avocatului care studia raportul îi atrase atenţia numărul de morţi. Driscoll raporta că ucisese cam nouă luptători afgani, patru dintre ei cu un pistol cu amortizor de la distanţă zero. Împuşcături direct în cap, văzu avocatul, ceea ce îi îngheţă sângele în vine. Era cel mai apropiat lucru de o mărturisire a unei crime cu sânge rece pe care îl citise vreodată. Citise destule confesiuni, dar niciodată scrise atât de direct. Tipul ăsta, Driscoll, încălcase unele norme, sau legi, sau ceva, se gândi avocatul. Nu fusese o acţiune de luptă, nici măcar treaba unui lunetist care ucide oameni de la câteva sute de metri, când îşi scot capetele de la cutie precum raţele la pavilionul de tir sportiv. Avusese grijă de „băieţii răi” (aşa îi numea) în timp ce dormeau. Dormeau. Total inofensivi, se gândi avocatul. Îi ucisese fără ca măcar să stea pe gânduri şi raportase incidentul direct, ca şi cum ar fi spus că tunsese gazonul în curtea din faţă. Era scandalos. Avusese puşca pregătită să-i împuşte înainte să poată să scoată pistolul, cum spuneau şi actorii în filmele western. Nu ar fi putut opune rezistenţă. Nici nu ştiau că vieţile le erau în pericol, iar tipul ăsta, Driscoll, scosese pistolul şi îi lichidase ca un copil care calcă nişte insecte în picioare. Dar ei nu erau insecte. Erau fiinţe umane şi, în conformitate cu Dreptul Internaţional, aveau dreptul să fie capturaţi şi transformaţi în prizonieri de război protejaţi de protocoalele de la Geneva. Dar Driscoll îi ucisese, total nemilos. Ba, mai rău, primitivul nu părea să se fi gândit că ar fi putut culege informaţii de la cei pe care-i omorâse. Decisese, destul de arbitrar se pare, că acei nouă

oameni erau lipsiţi de valoare, atât ca fiinţe umane, cât şi ca surse.

Avocatul era tânăr, încă nu împlinise 30 de ani. Absolvise la Yale, printre primii din anul lui, înainte de a accepta oferta de a lucra la Washington. Fusese cât pe ce să ajungă grefier la Curtea Supremă de Justiţie, dar fusese scos de pe loc de către un ţărănoi de la Universitatea din Michigan. Oricum nu i-ar fi plăcut, era sigur de asta. Noua Curte Supremă de Justiţie, care va funcţiona încă vreo cinci ani de-acum, era plină de „construcţionişti radicali”[26] conservatori, care se închinau la litera legii ca şi cum ar fi fost Zeus din Antichitate. Ca baptiştii sudici din amvoanele lor sau ca la TV în dimineţile de duminică, unde el văzuse doar în trecere imagini, în timp ce schimba canalele pentru talk-show-urile de dimineaţă.

„La naiba”.

Reciti raportul şi fu din nou şocat de faptele nude înşirate cu un limbaj de clasa a treia. Un soldat din armata Statelor Unite ucisese fără milă şi fără să-l intereseze Dreptul Internaţional. Apoi scrisese un raport cu privire la eveniment, descriind procesul în termeni fără menajamente.

Raportul ajunsese pe biroul lui de la un prieten şi coleg care lucra în biroul Secretariatului Apărării, cu o notă care spunea că nimeni de la Pentagon nu luase notă de el, dar că el, celălalt avocat, îl considera scandalos. Noul Secretar al Apărării fusese capturat de birocraţia excesivă din cealaltă parte a râului. Şi el avocat, îşi petrecuse prea mult timp cu aceste creaturi în uniformă. Nu fusese alarmat de acest raport sângeros, chiar dacă preşedintele în exerciţiu emisese directive privind folosirea forţei, chiar şi pe câmpul de luptă.

Ei bine, va avea grijă de asta, se gândi avocatul. Scrise propriul rezumat al dosarului, cu o sinteză severă pe copertă. Documentul urma să ajungă la şeful secţiei lui, un absolvent de Harvard de care asculta preşedintele – mă rog, poate; tatăl lui

fusese unul dintre susţinătorii politici de frunte ai preşedintelui.

Sergentul-major Driscoll era un criminal, se gândi avocatul. O, într-un tribunal, judecătorului s-ar putea face milă de el, menţionând că e doar un soldat pe un câmp de luptă, într-un fel. Nu era cu adevărat un război, ştia avocatul, căci Congresul nu declarase război, dar de obicei se presupunea a fi, iar avocatul lui Driscoll ar fi subliniat asta, iar judecătorului Curţii Districtuale Federale care fusese selectat pentru apărare gratie placidităţii sale faţă de soldaţi s-ar fi făcut milă de criminal din acest motiv. Era o tactică standard de apărare, dar, chiar şi aşa, acest criminal ar fi fost pus la punct destul de drastic. Chiar dacă ar fi să fie achitat (ceea ce era probabil, având în vedere componenţa juriului, pentru selectarea căruia avocatul apărării s-ar fi muncit din greu, o sarcină deloc dificilă în Carolina de Nord), ar deprinde o lecţie, iar lecţia va fi învăţată de mulţi alţi soldaţi care mai degrabă ar trage cu arma prin hârtoape, decât să stea în faţa unei instanţe de judecată.

Ce naiba: ar transmite un mesaj, iar ăsta era unul dintre mesajele care trebuiau transmise. Printre multele aspecte care deosebeau Statele Unite de republicile bananiere era supunerea de neclintit a forţelor armate în faţa conducerii civile. Fără asta, America nu era mai bună decât Cuba sau înfricoşătoarea Ugandă sub Idi Amin. Nu era vorba despre amploarea crimei lui Driscoll, de altfel destul de mică. Acestor oameni trebuia să li se amintească însă în faţa cui răspundeau.

Avocatul elaboră aprobarea documentului şi-o trimise prin e-mail şefului său de secţie, cu ajutorul unui program care permitea retrimiterea unui mesaj în reţeaua de calculatoare din unitate. Acest Driscoll trebuia pus la punct, iar el era omul care putea s-o facă. Tânărul avocat era sigur de asta. OK, bine, erau în urmărirea Emirului, dar nu-l prinseseră, iar eşecul avea un preţ în lumea reală.

* * *

După un drum de cinci ore cu maşina, se urcă la bordul unui avion în Caracas, pentru zborul spre Dallas şi apoi mai departe. În geanta lui Shasif Hadi era un laptop care fusese verificat cu atenţie la poartă, pentru a se asigura că nu e altceva. De asemenea, fuseseră verificate şi cele nouă CD-ROM-uri din pungă, cu diferite jocuri de jucat în călătoria peste ocean. Cu excepţia unuia. Chiar şi dacă ar fi fost examinat, ar fi arătat un conţinut scris în păsărească, date meticulos criptate în limbajul de programare C++ care n-aveau niciun sens, cu excepţia cazului în care TSA[27] ar fi avut în echipă, la punctele de control, programatori sau hackeri, care ar fi putut deosebi acest limbaj de cel al unui joc obişnuit pentru calculator. Nu se spusese nimic despre conţinut şi se dăduse doar un loc de întâlnire în Los Angeles, pentru a-l preda cuiva care ştia parola de recunoaştere. Odată ce-şi încheia treaba, de dragul aparenţelor, trebuia să petreacă vreo câteva zile în California, apoi să zboare la Toronto şi, de acolo, înapoi la baza sa semipermanentă de acasă, pentru a aştepta o altă misiune. Era curierul perfect. Nu ştia nimic despre valoarea reală şi, prin urmare, nu putea trăda nimic în legătură cu valoarea coletului predat. Voia cu disperare să fie mai direct implicat în cauză şi-i făcuse cunoscută această dorinţă contactului său din Paris. Era loial, era capabil şi gata să-şi dea viaţa dacă se cerea. Desigur, făcuse doar un antrenament militar rudimentar, dar în acest război, nu putea fi vorba doar despre apăsatul pe trăgaci, nu-i aşa? Hadi simţi un fior de vinovăţie. Dacă Allah, în toată înţelepciunea Lui, considera potrivit să ceară mai mult de la el, atunci el ar fi, bucuros să se supună. În mod similar, dacă destinul lui era să joace numai acest rol mic, trebuia să accepte la fel de bine. Oricare ar fi fost dorinţa lui Allah, el avea să se supună.

Trecu prin punctul de control fără percheziţia suplimentară de care au parte în zilele noastre majoritatea bărbaţilor cu trăsături de arab, apoi merse spre poartă. Douăzeci de minute mai târziu, era la bordul aeronavei şi cu centura pusă.

Timpul lui total de călătorie era de doar douăsprezece ore, iar asta includea şi mersul cu maşina la aeroportul de-acasă. Şi astfel, stătea pe scaunul de la pupa, cel mai apropiat de clasa întâi, pe partea dreaptă a avionului, jucându-se un joc cu împuşcături şi gândindu-se la filmul care rula pe un mini-ecran şi care era inclus în preţul biletului. Era aproape de un record personal în joc şi, pentru moment, nu era cu gândul la film. Descoperise că un pahar de vin ajutase la scorul său. Probabil că-l relaxase suficient de mult pentru a-i stabiliza mâinile pe *touchpad*-ul laptopului…

24

Şeful Statului-Major Wesley McMullen se grăbi pe hol, primi confirmarea de la secretar, apoi împinse uşa şi intră în Biroul Oval. Întârziase, nu mai mult de un minut, dar preşedintele ţinea foarte mult la punctualitate. Grupul se strânsese deja, cu Kealty în capătul celălalt al mesei de cafea şi Ann Reynolds şi Scott Kilborn aşezaţi pe canapele, pe lateral. McMullen se aşeză pe scaunul de vizavi de preşedinte.

— N-a vrut maşina să pornească în dimineaţa asta, Wes? glumi Kealty. Zâmbetul păru destul de natural, dar McMullen îşi ştia şeful suficient de bine pentru a recunoaşte avertismentul.

— Scuzele mele, domnule preşedinte.

Ca în fiecare zi, cu excepţia celei de duminică, McMullen era la serviciu de la cinci dimineaţa. Duminica lucra doar jumătate din zi, de la nouă la trei după-amiaza. Asta era viaţa în administraţia lui Kealty şi atmosfera rarefiată a executivului.

Era o zi de marţi, una dintre cele două zile pe săptămână în care Kealty se întâlnea cu directorul Agenţiei Centrale de Informaţii (CIA), Scott Kilborn. Spre deosebire de preşedintele anterior, Kealty nu era implicat când venea vorba de informaţii, delegându-l pe Kilborn să-l ţină la curent.

Kilborn, un susţinător al lui Kealty încă din zilele de senator ale preşedintelui, părăsise postul de preşedinte al Departamentului de Ştiinţe politice de la Harvard, pentru a-i servi lui Kealty drept consilier pe probleme de afaceri externe, înainte de-a fi nominalizat pentru locul de la Langley. Kilborn era suficient de competent, ştia McMullen, dar DCI supracompensa platforma de politică externă a administraţiei anterioare, pe care atât el, cât şi Kealty o proclamaseră greşit

direcţionată şi contraproductivă. McMullen era de acord, cel puţin într-o oarecare măsură, dar Kilborn împinsese lucrurile prea departe în direcţia opusă, retrăgându-se din unele iniţiative operaţionale din străinătate ale CIA, care începuseră, în sfârşit, să dea roade, ceva ce McMullen ştia că înfuriase Serviciul Clandestin.

Ofiţerilor de caz care trăiau în străinătate, departe de familiile lor, pentru şase sau opt luni consecutive, riscându-şi vieţile în regiuni unde o faţă albă devenea automat o ţintă, li se spusese de curând: „Mulţumim pentru toată munca grea, dar am decis să mergem în altă direcţie. Se zvonea că, în următoarele câteva luni, Langley urma să vadă un exod de pensionări şi pensionări anticipate ale ofiţerilor de caz care-şi depuseseră dosarele. Dacă era adevărat, Serviciul Clandestin ar fi fost tras cu aproape un deceniu înapoi. Ba, mai rău, cu aprobarea tacită a lui Kealty, Kilborn călcase de multe ori pe domeniul Departamentului de Stat şi crease probleme în acea zonă gri dintre diplomaţie şi serviciile secrete.

În ceea ce o privea pe Ann Reynolds, consiliera lui Kealty pe probleme de Securitate Naţională, era şi ea destul de deşteaptă, dar dureros de lipsită de experienţă. Smulsă de Kealty din Camera Reprezentanţilor, pe durata primului ei mandat, Reynolds avea puţină experienţă în domeniul securităţii, cu excepţia unei perioade în care fusese membru junior în cadrul Comitetului de Informaţii al Casei Albe. Ea era, după cum îi spusese Kealty lui McMullen în momentul deciziei, o necesitate demografică. O bătuse rău pe contracandidata ei la nominalizarea Partidului Democrat, guvernatorul Vermontului, Claire Raines, câştigând votul partidului, dar pierzând, în acelaşi timp, o bună parte dintre voturile femeilor. Dacă ar fi vrut să aibă vreo speranţă pentru un al doilea mandat, trebuia să le câştige înapoi.

Reynolds era bună de gură şi avea o bună gândire academică, din acest punct de vedere nu încăpea nicio îndoială, dar după aproape un an la locul de muncă era încă departe, departe rău, pe partea greşită a curbei de învăţare, pe punctul de a înţelege, credea McMullen, că lumea reală şi cea din manuale aveau puţine în comun.

„Şi tu ce mai faci, Wes, amice?” se gândi. Un bărbat de culoare, sub 30 de ani, avocat absolvent la Yale cu o experienţă de şase ani în consiliul semiguvernamental de experţi. N-avea nicio îndoială că mass-media şi experţii în bârfe spuseseră acelaşi lucru despre el: fusese o alegere de imagine şi era depăşit de situaţie până peste cap, ceea ce era parţial adevărat, cel puţin ultima parte. Însă învăţase repede să iasă la suprafaţă. Problema era, cu cât învăţa mai mult, cu atât mai murdară părea piscina. Kealty era un om destul de decent, dar era prea preocupat de imaginea de ansamblu, de viziunea sa pentru tară şi de locul acesteia în lume – şi mai puţin axat pe „cum” să facă să se întâmple. Mai rău, era atât de îngrijorat să inverseze cursul stabilit de predecesorul lui că, asemenea lui Kilborn, vira periculos în cealaltă direcţie, prea indulgent în poziţia sa împotriva duşmanilor şi prea iertător cu aliaţii care nu reuşiseră să-şi respecte angajamentele. Totuşi, economia se încălzea din nou şi, odată cu ea, creştea şi cota de încredere a preşedintelui, iar Kealty luase asta ca pe un indicator că Dumnezeu încă era în cer şi că totul era bine cu lumea în general. „Şi tu de ce rămâi, acum, că ai văzut hainele cele noi ale împăratului?” se întrebă pentru a nu ştiu câta oară. N-avea un răspuns pregătit la întrebare, ceea ce-l îngrijora.

— OK, Scott, ce se întâmplă azi în lume? zise Kealty, începând şedinţa.

— Irak, începu Kilborn. Centcom a prezentat un plan final de retragere pentru forţele noastre. Treizeci la sută în primele 120 de zile, apoi zece

procente la fiecare şaizeci de zile, până când vom ajunge la statutul de forţă convenţională.

Kealty dădu gânditor din cap.

— Şi Forţele de Securitate irakiene (ISF)?

Antrenarea şi echiparea noii armate irakiene progresase în hopuri şi începuse în ultimele opt luni, ceea ce dusese la o dezbatere în Congres cu privire la data, dacă era să se întâmple vreodată, când aceste trupe ar fi fost gata să preia complet controlul. Problema nu era priceperea, ci mai degrabă coeziunea dintre soldaţi. În mare parte, soldaţii ISF învăţaseră destul de bine la antrenament, dar, la fel ca majoritatea naţiunilor arabe, Irakul era doar puţin mai mult decât o colecţie de secte şi de familii extinse, atât laice, cât şi religioase. Conceptul de naţionalism era departe, pe locul doi, faţă de loialitatea arătată tribului sau credinţei șiite/sunnite.

Pentru un timp, Centcom cochetase cu ideea organizării unităţilor şi comenzii bazate pe astfel de alinieri familiale şi religioase, dar planul fusese abandonat repede, când analiştii îşi dăduseră seama că Statele Unite n-ar fi făcut decât să creeze bande bine armate, care erau deja predispuse la un sângeros război fratricid. Întrebarea era: „Puteau clanurile rivale sau membrii sectelor să stea unul lângă altul şi să lupte pentru binele mai mare al ţării lor?"

Timpul avea să decidă, hotărâse McMullen.

Faptul că Kilborn îi dădea lui Kealty aceste veşti despre retragere, în locul preşedintelui Comitetului de Şefi ai Statului-Major, amiralul Stephen Netters, îi spunea lui McMullen că preşedintele se hotărâse deja cu privire la retragerea din Irak. La întâlnirea săptămânală din joia anterioară, Netters fusese împotriva ritmului ambiţios de retragere, citând extrem de sumbrele rapoarte cu privire la capacitatea ISF de a prelua comanda de la comandanţii de brigadă ai armatei.

Cu siguranţă, ISF nu era gata acum şi, cu siguranţă, n-ar fi fost gata nici în trei luni, când era programată retragerea primilor militari americani.

La rândul lui, Kealty trebuia să retragă trupele, McMullen era conştient de asta, câtă vreme îşi centrase mare parte din campanie pe reducerea trupelor. Dacă Netters avea sau nu dreptate era irelevant pentru Kealty, care-i ordonase şefului Statului-Major să termine treaba şi s-o facă să funcţioneze.

— Există o dezbatere între brigadă şi comandanţii de divizie, legată de cifrele de pregătire, dar datele par să ne susţină planul. Patru luni nu înseamnă mult timp, dar retragerea iniţială va fi gradată pe parcursul a trei luni, aşa că vor mai trece şapte luni în cap până când ISF va începe să simtă cu adevărat vreo presiune.

„La naiba”, se gândi McMullen.

— Bine, bine, zise Kealty. Ann, ia proiectul de la Scott şi trece-l prin CNS[28]. Dacă nu sunt probleme, mergem înainte. Continuă, Scott.

— Brazilia. Există indicii că planul lor de expansiune pentru infrastructura de rafinării e mai ambiţios decât am crezut.

— Ce înseamnă asta? întrebă Kealty.

Răspunse Reynolds.

— Teritoriile Tupi[29] sunt mai bogate decât au crezut sau au dezvăluit.

Cel puţin la suprafaţă, anvergura tot mai impresionantă a potenţialului bazinului Santos fusese o surpriză la fel de mare pentru Brazilia, cât fusese şi pentru Statele Unite ale Americii. Nu se suflase nicio vorbă până la comunicatul de presă al Petrobras, iar ăsta nu e genul de ştire care poate fi ţinută mult timp secretă.

— Nenorociţii, mormăi Kealty. La scurt timp după ce câştigase alegerile generale şi chiar înainte de-a depune jurământul, Kealty îi ordonase secretarului de stat desemnat să întindă o mână

guvernului brazilian. Alături de retragerea Statelor Unite din Irak, reducerea preţurilor la gaze fusese o piatră de temelie pentru campania lui Kealty. Afacerea cu importul de petrol din Brazilia, menită să intre în vigoare la sfârşitul lunii, l-ar fi adus mai aproape de împlinirea acestei promisiuni.

Dezavantajul era că guvernul brazilian, prietenos cum era acum, avea în mâini o considerabilă pârghie de putere. Întrebarea la care nimeni nu părea să fie în măsură să răspundă în acel moment era dacă Brazilia avea să rămână binevoitoare sau avea să meargă pe calea Arabiei Saudite – o mână întinsă cu prietenie, cealaltă ţinând un pumnal.

— Nu ştim care le e intenţia, domnule preşedinte, spuse McMullen, încercând să-i devieze atenţia lui Kealty. Dacă li s-au schimbat planurile de extindere sau nivelul la care vor să le schimbe sunt probleme încă sub semnul întrebării.

McMullen îl privi insistent pe Kilborn, sperând că va înţelege aluzia şi va face completări, ceea ce şi făcu.

Directorul CIA zise:

— Asta e adevărat, domnule preşedinte.

— Wes, când terminăm aici, vreau să vorbesc cu ambasadorul Dewitt.

— Da, domnule.

— Ce mai avem?

— Iranul. Avem în continuare câteva surse care spun că există indicii că Teheranul îşi va consolida din nou programul nuclear.

„A, rahat”, se gândi McMullen. Printre multele promisiuni de campanie ale lui Kealty fusese şi reluarea relaţiilor diplomatice directe cu Iranul. Să aducă Iranul în rândul comunităţii naţiunilor şi să coopereze pe domenii de interes reciproc erau cele mai bune moduri de a convinge Teheranul să pună capăt ambiţiilor sale nucleare, proclamase Kealty. Şi până acum părea să fi funcţionat.

— Defineşte consolidare.

— Centrifuge, uzine de rafinare, unele programe de colaborare cu Moscova.

— Nenorociţii. Ce naiba au de gând?

Kealty îi adresase întrebarea consilierei pe probleme de Securitate Naţională.

— Greu de spus, domnule preşedinte, răspunse Reynolds.

McMullen se gândi: „Traducere: N-am nici cea mai vagă idee”.

— Atunci fă ceva să nu mai fie greu, lătră Kealty. Vorbeşte dracului la telefon cu Departamentul de Stat şi dă-mi nişte răspunsuri.

Kealty se ridică, punând capăt reuniunii.

— Asta e tot. Wes, Scott, rămâneţi o clipă.

După ce Reynolds plecă, Kealty se duse la birou şi se aşeză, cu un oftat.

— Ce ştim despre povestea cu Ryan?

— Serviciul Secret încă lucrează la caz, răspunse directorul Serviciilor de Informaţii, Kilborn. Dar se pare că există un singur trăgător – fără acte la el, însă radiografiile dentare spun că e iordanian. Arma provine dintr-un transport furat de echipamente militare egiptene – se potriveşte cu două găsite după bombardamentul din Marsilia, de luna trecută.

— Reîmprospătează-mi memoria.

— Autobuz atacat. Paisprezece morţi, inclusiv cei care au tras.

— URC e suspectul.

— Da, domnule.

McMullen îl ştia suficient de bine pe şeful lui pentru a-i citi expresia pe care o avea acum: alegându-l pe Jack Ryan ca ţintă, URC concentrase atenţia mass-mediei pe fostul preşedinte. Jumătate din reţelele de cablu redifuzau bucăţi din biografia lui Ryan, care minimalizase incidentul, dând o scurtă declaraţie de presă şi refuzând să ofere interviuri.

La rândul lui, Kealty comentase incidentul printr-o întrebare aranjată în prealabil, în timpul unei conferinţe de presă: bucuros că fostul preşedinte Ryan era nevătămat etc. Cuvintele păruseră destul de sincere, recunoscu McMullen, dar n-avea nicio îndoială că îi arseseră gâtlejul şefului său în timp ce le scotea pe gură.

Kealty trecu mai departe:

— Wes, afacerea asta cu Netters…

„Uf-oh”, se gândi McMullen.

— Da, domnule preşedinte.

— Cred că ne apropiem de vremea unei schimbări.

— Înţeleg.

— Eşti împotrivă?

McMullen îşi alese cu grijă cuvintele.

— Aş vrea să sugerez, domnule preşedinte, că un pic de neînţelegere poate fi un lucru sănătos. Amiralul Netters e sincer, probabil prea sincer, dar e foarte respectat, nu numai în servicii, ci şi în Congres.

— Doamne, Wes, n-am de gând să-l ţin în echipă doar fiindcă e popular.

— Nu asta vreau să spun…

— Atunci, ce?

— E respectat pentru că-şi ştie meseria. Tatăl meu obişnuia să spună: „Nu-i ceri să-ţi arate drumul cuiva care n-a fost unde te duci tu”. Amiralul Netters a fost unde ne îndreptăm noi.

Kealty se întristă, apoi îi fulgeră un zâmbet.

— Asta e bună, chiar foarte bună. Te superi dacă o folosesc? OK, vom vedea unde ajungem. Dar tot fac asta, Wes. Plecăm din ţara aia nenorocită, într-un fel sau altul. S-a-nţeles?

— Da, domnule.

— Arăţi de parcă tocmai ţi-a murit câinele, Scott. Ia s-auzim.

Kilborn puse un dosar pe biroul lui Kealty, apoi spuse:

— Săptămâna trecută, un raid într-o peşteră din munţii Hindukush, o trupă de asalt l-a căutat pe Emir.

— Ah, Doamne, iar Emirul? zise Kealty, răsfoind dosarul. Încă mai consumăm resurse pe el?

— Da, domnule preşedinte. Oricum, şeful echipei a fost rănit, aşa că sergentul-major a preluat comanda – Driscoll, Sam Driscoll. A intrat în peşteră, a omorât doi paznici, dar când au intrat n-au găsit nimic.

— Nicio surpriză.

— Nu, domnule, dar dacă vă aruncaţi o privire la pagina 4…

Kealty aşa făcu, iar ochii se îngustară în timp ce citea.

Kilborn spuse:

— Din ce ştim, niciunul dintre ei nu era înarmat, *per se*, dar cu siguranţă dormeau.

— Şi i-a împuşcat pe toţi în cap, mormăi Kealty, aruncând dosarul deoparte. E revoltător.

McMullen zise:

— Domnule preşedintele, e clar că sunt pe dinafară. Despre ce vorbim?

— Crimă, Wes, pur şi simplu. Acest sergent, acest Driscoll, a ucis nouă oameni neînarmaţi. Punct.

— Domnule, nu cred că…

— Ascultă, predecesorul meu a lăsat armata să devină agresivă. I-a asmuţit pe toţi şi apoi le-a desfăcut lesele. E timpul să le punem înapoi zgarda. Nu-i putem lăsa pe soldaţii americani să umble aiurea şi să împuşte în cap oameni care dorm. Scott, putem face asta?

— Există un precedent cu două tăişuri, dar cred că putem să facem un caz oare să ţină. Va trebui să dăm drumul la minge de la Pentagon, apoi să lovească justiţia, îl dăm pe mâna

Comandamentului de investigaţii criminale al Armatei.

Kealty aprobă din cap.

— Fă-o. E timpul să le arătăm răcanilor cine e şeful.

O zi al naibii de bună pentru pescuit, hotărî Arlie Fry, şi totuşi orice zi era o zi bună pentru pescuit – cel puţin aici. Nu ca în Alaska, unde filmau emisiunea aia, *Pericol pe mare.* Pescuitul acolo era iadul pe pământ.

Ceaţa era groasă, dar era o dimineaţă în California de Nord, la urma urmelor, aşa că un pic de mâzgă era de aşteptat. Arlie ştia că aerul avea să se limpezească în câteva ore.

Barca lui, un Atlas Acadia 20E, lungă de 6,5 metri şi dotată cu un motor Ray Electric, avea doar trei luni, un cadou de pensionare de la soţia lui, Eunice, care alesese modelul de lansare în apa sărată de coastă, în speranţa de a-l ţine aproape de uscat.

Şi din nou era vina televizorului, în special a filmului ăluia cu George Clooney, *Furtuna perfectă*[30]. În zilele lui din tinereţe visase să navigheze peste Atlantic. Dar ştia că stresul ar fi ucis-o de tot pe Eunice, aşa că se mulţumea cu excursiile de pescuit lângă coastă, de două ori pe săptămână, în general singur, dar în acea zi îl convinsese pe fiul lui să-l însoţească. Chet, care avea de-acum 15 ani, era mai interesat de fete, de ipod-ul lui şi de ziua când îşi va lua permis provizoriu, decât de pescuitul gălbioarelor şi al merluciului, deşi ciulise urechile când Arlie îi zisese că, ultima dată când ieşise în larg, văzuse un rechin. Povestea era adevărată, doar că rechinul avea numai 60 de centimetri.

Acum, Chet stătea la prova, cu căştile pe urechi, aplecat peste bord, cu mâna în apă.

Marea era, în mare parte, liniştită, cu câte un val răzleţ, iar Arlie putu vedea soarele deasupra lor, un

cerc palid neclar care încerca să-şi facă drum printre nori.

Într-o oră o să fie luminos şi cald, se gândi el. Eunice le pusese la pachet o mulţime de băuturi răcoritoare, şase sendvişuri cu şuncă şi o punguţă din plastic plină de Fig Newtons.

Dintr-odată, ceva lovi coca Acadiei. Chet trase mâna din apă şi se ridică, făcând barca să se mişte.

— Uau!

— Ce s-a întâmplat?

— Ceva a lovit bordul… Acolo, vezi?

Arlie se uită către locul înspre care arăta Chet, chiar lângă pupa, şi zări o bucăţică de portocaliu chiar înainte de-a fi înghiţită de ceaţă.

— Ai apucat să vezi? întrebă Arlie.

— Nu prea. M-a speriat al naibii de tare. Arăta ca o vestă de salvare sau ca o saltea gonflabilă.

Arlie vru să continue, dar obiectul, orice ar fi fost, nu avea orice fel de portocaliu, ci portocaliul internaţional, rezervat, în general, pentru situaţii de urgenţă şi de primejdie. Şi pentru veste de salvare.

— Stai jos, fiule, să întorc barca.

Arlie întoarse timona şi duse Acadia în curs invers, încetinind în timp ce făcea asta.

— Uită-te acolo.

— Da, tată, asta fac. Doamne!

Treizeci de secunde mai târziu, Chet strigă şi arătă spre babord. Abia vizibilă prin ceaţă, era o pată de cerneală portocalie de mărimea unei mingi de fotbal european.

— O văd, zise Arlie, ghidând într-acolo şi apropiindu-se de obiect.

Chet se aplecă şi-l agăţă.

Nu era o vestă de salvare, văzu Arlie, ci o barcă din cauciuc în formă de romb. Avea ataşată de ea o sfoară de 60 de centimetri, iar de aceasta era prinsă o cutie neagră din metal, lată de aproape zece centimetri, lungă de 20 şi groasă cam cât o carte voluminoasă.

— Ce e? întrebă Chet.

Arlie nu era sigur, dar văzuse destule filme şi seriale pentru a avea o bănuială.

— Cutia neagră, murmură el.

— Ce?

— Înregistrator de date de zbor.

— Oaaa… Vrei să spui că de la un avion?

— Da.

— Marfă!

Securitatea clădirii era destul de eficientă, ştia Cassiano, dar era favorizat de trei factori: primul, faptul că lucrase pentru Petrobras timp de unsprezece ani, cu mult înainte de descoperirea din Teritoriile Tupi. Al doilea, industria era mult diferită de altele, astfel că personalul de securitate angajat putea să verifice în mod competent doar lucrările interioare ale clădirii. Restul trebuia făcut de către lucrătorii care ştiau ce caută şi cum funcţionează lucrurile, iar o astfel de funcţie dublă nu oferă doar un salariu bun pentru a asigura buna funcţionare a instalaţiei, îi şi dădea lui Cassiano acces neîngrădit la zone cu securitate ridicată. Şi al treilea factor, însăşi demografia Braziliei.

Din populaţia estimată a Braziliei, de 170 de milioane de locuitori, mai puţin de unu la sută erau musulmani, şi dintre ei doar unu la sută erau brazilieni convertiţi la islamism. Valul în creştere de radicali islamici, atât de temut în alte ţări din emisfera vestică, în Brazilia era practic o nonproblemă. Nimănui nu-i păsa la ce moschee te duci sau dacă urăşti războiul din Irak; aceste subiecte rareori apăreau în discuţie şi, cu siguranţă, n-aveau nicio influenţă asupra locului de muncă, fie că lucrai în restaurant sau la Petrobras.

Cassiano îşi ţinea gândurile pentru el, se ruga de unul singur, nu ajungea niciodată târziu la muncă şi rareori îşi lua zile de concediu medical. Musulman sau nu, era muncitorul ideal, atât pentru Petrobras, cât şi pentru noul lui angajator, care, cu

siguranţă, plătea mult mai bine. Detaliile pe care îl rugaseră să le ofere le făceau intenţiile destul de transparente şi, deşi lui Cassiano nu-i plăcea prea mult ideea de a face pe spionul industrial, fusese liniştit la asigurările lor că singurul prejudiciu adus de acţiunile lui şi de informaţiile date de el va fi monetar. În plus, îşi spunea, cu gradul rapid de creştere a zăcământului în bazinul Santos, guvernul Braziliei, care era acţionar majoritar la Petrobras, avea bani de risipit decenii de-acum încolo. Şi nu exista niciun motiv pentru care n-ar fi trebuit să se bucure şi el de aceste avantaje, nu-i aşa.

25

— Carpenter e aici, hârâi radioul chiar lângă Andrea.

— Vreţi să-l preiau eu, şefu'? întrebă ea.

— Nu, mă duc eu.

Ryan se ridică de la calculator şi merse la uşa din faţă.

— Va rămâne la cină, apropo.

— Sigur, şefu'.

Arnie van Damm nu era genul care să respecte programul fixat. Închiriase o maşină de la aeroportul BWI şi o condusese singur. Încă mai poartă cămăşile alea LL Bean şi pantaloni kaki, se gândi Jack, când îl văzu coborând din Ghevy-ul închiriat de la Hertz.

— Hei, Jack, zise fostul şef al Statului-Major în semn de salut.

— Arnie, a trecut ceva vreme. Cum a fost zborul?

— Mai mult am dormit.

Intrară.

— Cum merge treaba cu cartea?

— Îi pică greu egoului să scrii despre tine însuţi, dar încerc să spun adevărul.

— Uau, băiete, cred că-i va bulversa pe criticii de la *Times*.

— Păi, la naiba, niciodată nu m-au plăcut prea mult. Nu mă aştept să se schimbe acum.

— La naiba, Jack, abia ai scăpat dintr-un atentat…

— Prostii, Arnie.

— Percepţia, prietene. Publicul aude despre aşa ceva şi îi rămâne întipărit în minte doar că există cineva care a încercat să te omoare şi a plătit preţul.

— Şi ce? E omnipotenţă prin împuternicire?

— Te-ai prins.

În acel moment ajunseră în bucătărie şi Jack puse de-o cafea. Mai era o oră până ajungea Cathy acasă, iar Jack încă mai avea timp pentru un pic de cofeină nepermisă după-amiaza.

— Deci, ce se mai aude? Am auzit că cei de la Curtea Supremă îl şicanează pe Kealty.

— Vrei să spui că ar vrea să nu mai poată numi pe cineva? Da, cam începe s-o ia razna din cauza asta. În timpul campaniei, i-a promis o funcţie profesorului Mayflower de la Facultatea de Drept de la Harvard.

— Individul ăla? Iisuse, el vrea să rescrie Evanghelia sfântului Matei.

— Dumnezeu n-a mers la Harvard. Altfel, El ar fi fost mai bine informat, zise van Damm.

Ryan chicoti la asta.

— Deci, cum de te-ai hotărât să mă vizitezi?

— Cred că ştii, Jack. Mai mult decât atât, cred că te-ai gândit şi tu la asta. Spune-mi că mă-nşel.

— Te înşeli.

— O altă calitate pe care am iubit-o întotdeauna la tine, Jack: nu poţi să spui nici cea mai mică minciună.

Ryan mormăi.

— Nu e ceva rău să fii un mincinos nepriceput, zise Arnie. Kealty deja a început s-o ia pe arătură, Jack. Eu aşa cred, dar…

— E un escroc. Toată lumea ştie asta, dar ziarele n-or s-o spună.

— E un escroc, dar e escrocul lor. Ei cred că-l pot controla. Au înţeles cum gândeşte.

— Cine spune că el gândeşte vreun pic? Nu gândeşte. Are o viziune despre modul în care ar vrea să fie lumea. E dispus de orice pentru a face ca lumea să se conformeze ideii lui – dacă o poţi numi idee.

— Dar ideile tale, Jack?

— Se numesc principii; e o diferenţă. Îţi prezinţi principiul cât de bine poţi şi speri ca publicul să

înţeleagă. Orice faci mai mult decât atât te transformă într-un vânzător de maşini folosite.

— Un politician celebru a spus odată că politica e arta posibilului.

— Dar dacă te limitezi la ce e posibil, la ceea ce deja s-a realizat – cum naiba se ajunge la progres? Kealty vrea să aducă înapoi anii 1930, cu FDR şi tot ce se leagă de el.

— Te-ai gândit mult la asta, Jack? zise Arnie cu un zâmbet abia schiţat.

— Ştii doar. Părinţii-fondatori s-ar răsuci în morminte dacă ar vedea ce face căposul ăsta.

— Atunci înlocuieşte-l.

— Şi să trec iar prin toate alea – până când?

— Edmund Burke, îţi aminteşti? „Tot ce-i trebuie răului să triumfe e ca oamenii buni să nu facă nimic."

— Ar fi trebuit să văd ce-o să se-ntâmple, răspunse Jack. Am făcut tot ce-am putut la vremea mea. Am luptat în două războaie. Am propria linie de succesiune. Am făcut tot ce era aşteptat de la mine.

— Şi ai făcut-o bine, recunoscu fostul şef al Statului-Major. Jack, uite care e ideea: ţara are nevoie de tine.

— Nu, Arnie. Ţara n-are nevoie de mine. Încă mai avem un Congres bun.

— Da, ei sunt în regulă, dar încă n-au găsit un lider adevărat. Owens, din Oklahoma, are posibilităţi, dar mai are de muncit. N-a fost călit îndeajuns, vine dintr-un oraş prea mic şi este prea idealist. Încă nu e pregătit pentru liga mare.

— Ai putea să spui la fel şi despre mine, ripostă Ryan.

— Adevărat, dar tu asculţi şi, mai ales, tu ştii ce nu ştii.

— Arnie, *îmi place* viaţa mea de-acum. Am cu ce să-mi ocup timpul, dar nu vreau să alerg până-mi sar capacele. Nu vreau să am grijă la fiecare

cuvânt pe care-l spun de teamă să nu ofensez pe cineva care oricum nu-mi place. Pot să merg prin casă fără pantofi în picioare şi fără să port cravată.

— Eşti plictisit.

— Mi-am câştigat dreptul de a fi plictisit. Ryan se opri, luă o înghiţitură de cafea, apoi încercă să schimbe subiectul:

— Cu ce se mai ocupă Pat Martin?

— Nu vrea să mai fie procuror general, răspunse Van Damme. Predă dreptul la Notre Dame. Ţine şi seminarii pentru proaspeţii judecători.

— De ce nu la Harvard sau la Yale? întrebă Ryan.

— Harvardul nu l-a vrut. Desigur, le place ideea de-a avea acolo un fost procuror general, dar nu pe-al tău. Pat oricum nu s-ar fi dus acolo. E fan al fotbalului, tare de tot. La Harvard se joacă fotbal, dar nu ca la Notre Dame.

— Îmi amintesc, recunoscu Jack. Ei n-ar fi jucat nici cu noi, catolicii obraznici ele la Colegiul Boston. Iar BC Eagles îi mai bătea din când în când pe cei de la Notre Dame, când le permitea soarta.

— Vrei să te gândeşti la asta? întrebă Arnie.

— Statele Unite ale Americii îşi aleg singure preşedinţii, Arnie.

— Asta e adevărat, dar e ca un restaurant cu un meniu scurt. Poţi să alegi din ce găteşte bucătarul sau poţi să pleci şi să te duci la Wendy, dacă nu eşti mulţumit de ce ţi se pune în farfurie.

— Cine te-a trimis?

— Oamenii vorbesc cu mine. De regulă, despre convingerile tale politice…

Jack îi tăie vorba ridicând o mână.

— Eu nu sunt înscris pe nicăieri, îţi aminteşti?

— Asta ar trebui să facă fericit Partidul Socialist al Muncitorilor. Deci candidează ca independent. Fă-ţi propriul partid. Ca Teddy Roosevelt.

— Şi să pierd.

— Mai bine să încerci şi să nu reuşeşti, decât…

— Da, da.

— Ţara are nevoie de tine. Kealty e deja speriat. Are oameni care fac cercetări despre tine chiar acum. N-ai auzit?

— Prostii.

— Se ocupă de asta de aproape o lună. Incidentul de la Georgetown i-a îngrijorat. Îţi spun, Jack, trebuie să intrăm în schemă cât mai e timp.

Ryan începu să clatine din cap.

— Ascultă, n-ai plănuit tu asta. Oamenii sunt interesaţi de poveste pentru că încă îi interesezi.

— La naiba cu voturile date din milă.

— Nu se va ajunge la asta, crede-mă, dar în ceea ce priveşte intrările triumfale, asta e de aur. Deci ai ceva rufe murdare de care nu se ştie?

— Nimic ce nu ştii deja.

Dar Jack reuşi să treacă peste acea minciună. Numai Pat Martin ştia despre moştenirea specială pe care Ryan o lăsase în urmă. Nu-i spusese nici măcar lui Robby.

— Sunt prea plictisitor ca să fiu politician. Poate de-aia nu m-a plăcut niciodată presa.

— Scormonitorii tocmiţi de adversarii tăi politici vor avea acces la orice, Jack, chiar şi la documentele CIA. Trebuie să fi lăsat ceva urât în urmă, insistă van Damm. Toată lumea lasă.

— Cred că depinde de interpretare. Dar oricine ar dezvălui aşa ceva ar face o crimă federală. Câte căzături d-astea politice ar risca aşa ceva?

— Eşti încă un copil, Jack. Dacă nu a fost filmat violând o fată sau mângâind un băieţel, un politician pentru preşedinţie nu mai riscă prea multe.

— Asta naşte o întrebare căreia nu-i pot da de cap: îi place lui Kealty să fie preşedinte?

— Probabil că nu ştie nici el însuşi răspunsul. Face treabă bună? Nu, nu chiar. Dar nici măcar nu ştie asta. Crede că face una la fel de bună ca

oricine şi mai bună decât majoritatea. Îi place jocul. Îi place să răspundă la telefon. Îi place când vin oamenii la el, când au o problemă. Îi place să fie cel care răspunde la întrebări, chiar şi când n-are nicio idee care e răspunsul. Îţi aminteşti ce-a spus Mei Brooks? „E bine să fii regele”[31], chiar dacă regele e un ratat total. Vrea să fie acolo, şi să nu mai fie acolo nimeni altcineva, pentru că a fost politician toată viaţa. E muntele Everest şi l-a urcat pentru că e acolo, şi ce dacă ajungi în vârf şi nu e nimic ce poţi face acolo? E acolo, iar tu eşti în vârful lui şi nimeni altcineva nu e. Ar ucide pentru acel loc de muncă? Probabil, dacă ar avea curaj. Dar n-are. Ar pune pe cineva din trupele lui s-o facă, să poată nega şi să nu existe înregistrări scrise. Poţi să găseşti întotdeauna oameni care să facă asta pentru tine şi să-i concediezi dacă sunt prinşi.

— Eu niciodată…

— Individul ăla, John Clark. A ucis oameni, iar motivele pentru care a tăcut-o n-ar fi rezistat niciodată la o analiză publică. Trebuie să faci aşa ceva când conduci o ţară întreagă, mă rog, poate că din punct de vedere tehnic e legal, dar ţine-l secret, pentru că n-ar arăta prea bine pe prima pagină a ziarelor. Dacă laşi aşa ceva în urmă, Kealty îl va face public, prin intermediari şi scurgeri de informaţii atent controlate.

— Dacă s-ar ajunge la asta, m-aş descurca, zise Ryan calm.

Nu reacţionase niciodată bine la ameninţări şi rareori le emisese, nu fără o grămadă de pistoale la centură. Dar Kealty n-ar fi lăsat niciodată să se întâmple asta. Ca prea mulţi oameni „mari” şi ca foarte, foarte multe figuri politice, era un laş. Laşii erau primii care recurgeau la un spectacol de forţă. Era genul de putere pe care unii o considerau ameţitoare. Ryan o considerase mereu înspăimântătoare, dar el nu scosese niciodată pistolul din toc fără vreun motiv bun.

— Arnie, nu mă tem de nimic din ce nemernicul ăla mi-ar putea arunca în spinare, în cazul în care s-ar ajunge la asta. Dar de ce ar trebui să se ajungă la asta?

— Pentru că ţara are nevoie de tine, Jack.

— Am încercat s-o repar. Am încercat în cea mai mare parte din cei cinci ani şi n-am reuşit.

— E sistemul prea corupt, nu?

— Am avut un Congres decent. Majoritatea erau OK – cei care s-au întors acasă în urma promisiunilor de campanie. La naiba, ăia erau cei cinstiţi, nu? Congresul s-a îmbunătăţit mult, dar preşedintele stabileşte mersul naţiunii, iar eu n-am putut să-l schimb. Dumnezeu ştie că am încercat.

— Callie Weston ţi-a scris nişte discursuri bune. Ai fi putut fi un bun preot.

Arnie se lăsă pe spate şi îşi termină cafeaua.

— Ai făcut tot ce-ţi stătea în puteri, Jack. Dar n-a fost de-ajuns.

— Deci, vrei să încerc din nou. Când te dai cu capul de un zid de piatră, sunetul devine cam deprimant după o vreme.

— Au găsit prietenii lui Cathy leac pentru cancer?

— Nu.

— Au încetat să caute?

— Nu, trebui să recunoască Jack.

— Pentru că merită s-o faci chiar dacă e imposibil?

— Să te joci cu legile ştiinţei e mai uşor decât să modifici natura umană.

— OK, poţi să stai aici toată viaţa şi să te uiţi la CNN şi să citeşti ziarele şi să te plângi.

„Şi fac cu vârf şi îndesat”, nu mai trebui să recunoască Jack. Arnie ştia cum să-l manipuleze pe Ryan, la fel cum o fetiţă de patru ani îl poate manipula pe tatăl ei. Fără efort şi cu inocenţă. La fel de inocent ca Bonnie şi Clyde într-o bancă, desigur, dar Arnie ştia cum se face treaba.

— Repet, Jack. Ţara ta…

— Iar eu te întreb din nou: Cine te-a trimis?

— De ce crezi că m-a trimis cineva?

— Arnie.

— Nimeni, Jack. Vorbesc serios. M-am retras şi eu, îţi aminteşti?

— Ți-e dor de acţiune?

— Nu ştiu, dar îţi voi spune asta: obişnuiam să cred că politica e cea mai înaltă formă de activitate umană, dar m-ai vindecat de asta. Trebuie să crezi în ceva. Kealty nu crede. El doar vrea să fie preşedinte al Statelor Unite, fiindcă îşi imaginează că era în linia de succesiune şi i-a venit rândul. Cel puţin aşa vede el lucrurile.

— Ai sări cu mine? întrebă Ryan.

— O să fiu acolo să te ajut şi să te sfătuiesc şi, poate de data asta, vei asculta un pic mai mult de glasul raţiunii.

— Treaba asta cu terorismul – e prea mare pentru o slujbă de patru ani.

— De acord. Ai posibilitatea să restabileşti programul pentru reconstrucţia CIA. Să întăreşti programul de recrutare, să pui din nou operaţiunile pe calea cea bună. Kealty le-a paralizat, dar nu le-a distrus complet.

— Ar dura un deceniu. Poate mai mult.

— După aceea te vei da deoparte şi vei lăsa pe altcineva să termine.

— Cei mai mulţi dintre membrii cabinetului meu nu se vor mai întoarce.

— Şi ce? Găseşti alţii, observă Arnie cu răceală. E ţara plină de oameni talentaţi. Găseşte unii oneşti şi foloseşte-ţi magia marca Jack Ryan.

Ryan Senior pufni la asta.

— Va fi o campanie lungă.

— Prima ta campanie reală. Acum patru ani ai candidat la încoronare şi a funcţionat. A fost dezgustător de uşor, zburdând prin tot locul şi ţinând discursuri pentru mulţimi mereu prietenoase

– majoritatea voind doar să-l vadă pe cel pe care-l vor vota. Cu Kealty va fi diferit. Va trebui chiar să-l studiezi – şi nu-l subestima. E un politician talentat şi ştie cum să lovească sub centură, avertiză Arnie. Tu nu eşti obişnuit cu asta.

Ryan oftă.

— Eşti un ticălos, ştii asta? Dacă vrei să mă înham la aşa ceva, vei fi dezamăgit. Va trebui să mă gândesc. Am o soţie şi patru copii.

— Cathy va fi de acord. Ea e mult mai dură şi mult mai deşteaptă decât crede lumea, remarcă van Damm. Ştii ce-a declarat Kealty săptămâna trecută?

— Despre ce?

— Despre îngrijirea sănătăţii la nivel naţional. A intervievat-o un post local de televiziune din Baltimore. Probabil că a avut un moment de slăbiciune, fiindcă a spus că ea nu crede că sistemul medical finanţat de guvern a fost o idee foarte bună. Reacţia lui Kealty a fost: „Ce naiba ştie un medic despre problemele de sănătate?”

— Cum se face că n-a apărut în ziare?

Era o poveste minunat de suculentă, până la urmă.

— Anne Quinlan e şeful de Stat-Major al lui Ed. Ea a reuşit să vorbească cu *Times* să nu publice. Anne nu e o mototoală. Editorul-şef din New York îi e vechi prieten.

— Cum se face că pe mine întotdeauna mă umflă când gafez? întrebă Ryan.

— Jack, Ed e unul dintre ei. Tu, pe de altă parte, nu eşti. Nu ai fost niciodată mai indulgent cu prietenii tăi? Ei aşa au făcut. Şi ei sunt fiinţe umane.

Comportamentul lui Arnie era mult mai relaxat acum. Câştigase bătălia principală. Era timpul să fie mărinimos.

Să se gândească la reporteri ca la fiinţe umane era destul de solicitant pentru Ryan în acel

moment.

26

Aproape un sfert din producţia mondială de macarale grele, se gândi Badr privind peste Port Rashid. Treizeci de mii din cele 125000 de macarale din lume, toate adunate într-un singur loc şi pentru un singur scop – să transforme Dubaiul într-o bijuterie a planetei şi un paradis pentru cei mai bogaţi dintre locuitorii săi.

De unde stătea el, putea să vadă în larg Palm şi Word – vaste arhipelaguri făcute de mâna omului, unul în formă de copac, celălalt, planiglobul terestru – precum şi hotelul Burj Al Arab, o fleşă înaltă de peste 300 de metri în formă de velă gigantică.

În interior, oraşul era o mare de zgârie-nori, autostrăzi şi utilaje de construcţii. Şi, peste alţi cinci ani, atracţiile aveau să continue să înflorească în peisaj: Waterfront Dubai, o semilună care se prelungea cam 80 de kilometri în ocean; hotelul subacvatic Hydropolis; Oraşul Sporturilor şi complexele acoperite pentru schiat; Spaţiul Ştiinţei Mondiale. În mai puţin de un deceniu, Dubaiul evoluase de la ceea ce mulţi considerau a fi doar un pic mai mult decât un petic de pământ într-o răstoacă, aşa cum se vedea pe hartă, până la a fi una dintre destinaţiile de top din lume, un loc de joacă pentru superbogaţi. În scurt timp, se gândi Badr, confortul şi atracţiile din Dubai aveau să le depăşească chiar şi pe cele de la Las Vegas. Sau poate nu, îşi reaminti Badr. Criza economică globală lovise şi Emiratele Arabe Unite. Multe dintre macaralele care se conturau peste oraş aparţineau, de fapt, unor proiecte de construcţie stopate. Badr bănuia că e mâna lui Allah. O asemenea degradare era de neconceput într-o ţară arabă.

— Magnific, nu-i aşa? auzi Badr în spatele lui şi se întoarse.

— Scuzele mele pentru întârziere, zise agentul imobiliar. După cum probabil aţi observat, construcţiile pot fi un inconvenient. Domnul Almasi, da?

Badr aprobă din cap. Nu era numele lui, desigur, şi agentul bănuia şi el asta, dar o altă trăsătură admirabilă a Dubaiului era respectul universal pentru discreţie şi anonimat pe care-l avea armata de bancheri, brokeri şi agenţi. Afacerile erau afaceri şi banii erau bani, bucurându-se de mai mare stimă decât codurile arbitrare şi cu totul subiective de conduită.

— Da, răspunse Badr. Îţi mulţumesc c-ai venit.

— N-aveţi pentru ce. Pe aici, vă rog.

Agentul se îndreptă spre cel mai apropiat cart electric de golf. Badr se urcă şi o luară în jos, pe chei.

— Poate aţi observat că docul nu e betonat, zise agentul.

— Aşa e.

De fapt, suprafaţa avea o uşoară nuanţă de teracotă.

— E un material compozit – ceva asemănător cu materialul sintetic folosit la terase, mi s-a spus, dar mult mai tare şi durabil, iar culoarea ţine o viaţă întreagă. Designerii au considerat că e o alternativă mai atractivă la betonul cenuşiu standard.

Se opriră înainte de un depozit, la capătul îndepărtat, şi coborâră.

— Aţi menţionat că aveţi nevoie de intimitate, zise agentul. Credeţi că o veţi avea aici?

— Da, cred că da.

— După cum se vede, e plasat pe colţ, cu puncte de acces la apă în faţă şi pe lateral. Suficient pentru a găzdui două nave de aproape 100 de metri fiecare. Desigur, sunt disponibile pentru închiriere macarale pe şenile, dacă le solicitaţi.

Adevărul era că Badr nu ştia ce-şi doreşte clientul său, în afară de dimensiunea şi structura

depozitului şi cât timp va avea nevoie de el. Accesul uşor şi intimitatea erau extrem de necesare, îi spusese.

— Pot să văd interiorul? întrebă el.

— Desigur.

Agentul scoase un card de acces şi-l trecu printr-un cititor de lângă uşă. Se auzi un semnal sonor încet. Agentul îşi presă degetul pe un mic ecran de lângă cititor. Câteva momente mai târziu mecanismul de blocare se deschise cu un clic.

— Cardul de acces şi cititorul biometric sunt complet programabile de către cel care închiriază. El şi numai el controlează cine are acces înăuntru.

— Cum se face asta?

— Prin intermediul site-ului nostru securizat. Odată ce contul dumneavoastră e creat, pur şi simplu vă conectaţi la programul de carduri şi vă scanaţi amprentele. Toate datele sunt criptate cu ceea ce se numeşte SST sau un Strat de Securitate a Transportului, precum şi cu certificate digitale.

— Foarte bine. Şi poliţia?

— În ultimii zece ani, pot număra pe degetele unei mâini ocaziile când poliţia a solicitat mandate de percheziţie pentru clădirile noastre. Cu o singură excepţie, toate aceste cereri au fost refuzate de către instanţele judecătoreşti. Ne mândrim că asigurăm securitate şi anonimat – ambele în limitele legilor din Emirate, desigur.

Păşiră înăuntru. Spaţiul, care măsura aproape 200 m² , era gol. Pardoseala şi pereţii erau din material compozit, la fel ca docul, dar în nuanţe de alb-murdar. Nu existau nici ferestre, conform listei de dorinţe a clientului său. Nu era ceva absolut necesar, dar reprezenta, cu siguranţă, un plus. Aerul era rece, sub 21° C, aprecie el.

— Confortabil, nu? întrebă agentul.

Badr aprobă din cap.

— Sisteme împotriva incendiilor şi antifurt?

— Ambele. Monitorizate de centrul nostru de control de la mai puţin de doi kilometri distanţă. În caz de incendiu, este activat un sistem de stingere cu halon. În caz de intrare neautorizată, locatarul e contactat pentru instrucţiuni suplimentare.

— Nu poliţia?

— Numai cu aprobarea locatarului.

— Dar compania ta? Cu siguranţă aveţi acces la…

— Nu. Dacă beneficiarul întârzie cu chiria şapte zile, vom face tot posibilul să-l contactăm. Dacă după paisprezece zile contactul nu s-a realizat, cititorul de carduri şi scanerul biometric sunt scoase, iar sistemul de închidere demontat – un proces costisitor şi consumator de timp, care e, desigur, perceput în contul clientului, pentru reinstalarea acestor sisteme. În mod similar, toate obiectele din depozit vor fi reţinute.

— Te asigur că nu veţi avea problema asta cu noi, răspunse Badr.

— N-am nicio îndoială. Avem un contract pe minimum un an, cu posibilitate de prelungire încă şase luni.

— Un an e de-ajuns.

O lună era, de fapt, de-ajuns, se spusese. Depozitul avea să stea gol după asta – indiferent de scopul lui – îndeplinindu-şi misiunea. De fapt, la câteva zile de la plecarea clientului său, operaţiunile financiare puse în aplicare pentru închiriere aveau să fie singurul lucru rămas pe care-l vor mai descoperi autorităţile şi chiar şi acestea vor conduce doar la câteva conturi închise şi la companii-fantomă. „Urma banilor”, pe care comunităţile americane de informaţii se pricepeau atât de bine s-o urmărească, va fi rece ca gheaţa.

— Vă putem oferi asistenţă şi în eficientizarea procesului vamal, dacă aveţi marfa de trecut, zise agentul. Licenţele de export vor fi însă responsabilitatea dumneavoastră…

— Am înţeles, răspunse Badr cu un zâmbet vag pe buze.

Ceva îi spunea că licenţele de export erau ultimul lucru de care erau preocupaţi clienţii lui. Aruncă o privire în jur, apoi se întoarse spre agent.

— Cât de repede poţi să închei contractul de închiriere?

* * *

Deşi Adnan n-avea să ştie niciodată, omologii lui nu doar că erau mai departe în misiunea lor, ci şi călătoreau în confortul relativ al unei bărci-charter – deşi o ambarcaţiune militară de debarcare fabricată de ruşi şi apoi convertită.

Adnan şi oamenii lui călătoriseră timp de mai multe zile pe coasta mării Kara, prin cătune de pescari, aşezări abandonate şi dezolant de pustii, văzând doar ocazional vehicule pe drum, şi niciunul îndreptându-se în direcţia lor de mers – un fapt pe care Adnan făcea tot posibilul să nu-l ia ca pe-un semn de rău augur. El nu-şi putea imagina că ar putea trăi cineva acolo de bunăvoie. Cel puţin în deşert poţi să te bucuri de lumina soarelui. Aici, cerul acoperit de nori cenuşii părea mai mult o regulă decât o excepţie.

Cum se aştepta, nu găsirea unui adăpost pentru opririle lor nocturne era dificilă, ci dibuirea unui adăpost care să fie puţin mai mult decât o baracă, asta era cu adevărat ceva cu totul ieşit din comun. În prima noapte fuseseră destul de norocoşi să găsească un cort abandonat, cu o sobă funcţională şi, cu toate că pereţii de pânză erau găuriţi şi îşi pierduseră impermeabilitatea, stâlpii de sprijin erau adânc îngropaţi în pământ, iar firele cu care era ancorat erau încă întinse, astfel că îşi petrecură noaptea într-un relativ confort, în timp ce afară vântul care aproape că avea forţa viscolului biciuia pânza cu zăpadă şi gheaţă izbind ca nişte şrapnele, iar valurile se loveau urlând de stânci. A doua noapte fură mai puţin norocoşi, trebuind să se ghemuiască unul într-altul în saci de dormit, în

partea din spate a camionului, în vreme ce părţile laterale cu pânza ca sita se ondulau în vânt. După câteva ore în care încercaseră să doarmă, renunţară şi îşi petrecură restul nopţii bând ceai fiert pe aragazul portabil şi aşteptând primele semne ale zorilor.

Şi acum, după trei zile de călătorie, ajunseseră la o zi sau o zi şi jumătate de destinaţie sau, cel puţin, aşa spunea harta pe care Adnan o consulta precaut, având grijă să verifice de două ori marcajele şi măsurătorile, citindu-le şi pe GPS-ul lui de mână. „Destinaţie” nu era cuvântul destul de potrivit, totuşi, nu? „Din piatră-n piatră”, poate. În cazul în care căpitanul pe care-l arvuniseră se ţinea de cuvânt şi dorea să-şi câştige şi restul de bani, ar fi fost cu un pas mai aproape de scopul lor, o idee care-i provoca lui Adnan un uşor frison. Din puţinul pe care-l citise despre loc, împrejurimile lor actuale, sumbre cum erau, se dovediră curând relativ luxoase. Şi apoi era boala. Aveau pastile pentru asta, dar medicul care le furnizase dozele nu era sigur cu privire la eficienţa lor. Ajutau, putea spune Adnan, dar n-aveau nicio garanţie. Cea mai bună protecţie erau viteza şi prudenţa. Cu cât petreceau mai mult timp acolo, cu atât mai mare era riscul. Cel mai rău era că niciunul dintre ei n-avea să ştie decât peste ani dacă erau în siguranţă, neaflând decât când era prea târziu, iar moartea aceea invizibilă mânca din ei. „Nu contează”, îşi spuse el. Moartea e moarte, doar un pod spre paradis, iar oamenii lui o ştiau şi ei la fel de bine. Să se îndoiască de asta ar fi fost o insultă la adresa lui Allah.

În ciuda frigului sălbatic şi a raţiilor sărace, niciunul dintre ei nu rostea nici cea mai mică plângere. Erau oameni buni, credincioşi atât lui Allah, cât şi cauzei care erau, desigur, unul şi acelaşi lucru. Şi cu toate că era suficient de încrezător că vor rămâne la fel de fermi când le va fi dezvăluit în cele din urmă scopul călătoriei lor,

el ştia că nu putea lăsa garda jos. Emirul îl alesese personal pentru această misiune, iar sarcina lor era prea importantă pentru a permite fricii să-i facă să se răzgândească.

„Dar care e sarcina, de fapt?” se întreba Adnan. Instrucţiunile lui erau detaliate şi clare, precum şi uşor accesibile în geanta lui – câteva zeci de pagini laminate dar dacă apăreau complicaţii? Dacă instrumentele lor erau inadecvate pentru misiune? Dacă greşiseră drumul sau sistemul de trolii nu suporta greutatea? Şi dacă, Doamne fereşte, măsurile de securitate fuseseră schimbate de când primiseră ei informaţia?

„Opreşte-te”, îşi porunci el. Ca şi frica, îndoiala de sine era un truc al minții, o slăbiciune care umbrea credinţa în Allah şi în Emir. El era un om înţelept, un om măreţ, şi îl asigurase pe Adnan că prada lor are să-i aştepte acolo. O vor găsi, făcând tot ce era necesar pentru a se asigura de asta, apoi se vor întoarce.

Încă trei zile, apoi alte cinci înapoi.

27

Jack Junior opri computerul şi-şi părăsi cubicului, îndreptându-se spre parcare şi spre Hummerul H2 galben, una dintre puţinele lui plăceri vinovate în viaţă. Deşi, cu preţul carburanţilor şi cu halul în care se afla economia în general, simţea un fior de vinovăţie de fiecare dată când întorcea cheia în contactul nenorocitei ăleia de maşini. Nu era vreun fanatic al protejării naturii, asta era sigur, dar poate că era timpul să se gândească să-şi ia o maşină mai mică. La naiba, sora lui mezină, atât de preocupată de mediu, îl enerva, şicanându-l pe acest subiect. Auzise că firma Cadillac făcuse un hibrid Escalade destul de decent. Poate merita un drum până la dealer.

Pentru seara respectivă programase, cum rar se întâmplase în ultima vreme, o cină cu mama şi tatăl lui. Şi Sally urma să fie acolo, probabil plină de idei luate de la şcoala ei medicală. Trebuia să se gândească specialitatea pe care s-o urmeze, iar asta însemna să o ţină de vorbă pe mama la nesfârşit. Şi Katie va fi la fel de fermecătoare ca întotdeauna, iubindu-l nebuneşte pe fratele ei mai mare, care putea fi o pacoste, dar SANDBOX nu era chiar aşa de rea pentru o soră mai mică. Seară în familie, friptură şi salată de spanac, cartofi copţi şi ştiuleţi de porumb, fiindcă asta era cina favorită a tatălui său. Poate un pahar de vin acum, că era destul de mare.

Stilul de viaţă al unui fiu de preşedinte îşi avea propriile neajunsuri, aflase Jack cu mult timp în urmă. Nu mai avea gardă de protecţie, din fericire, deşi el nu fusese niciodată în întregime sigur că nu mai era cineva care să-l protejeze. O întrebase pe Andrea despre asta şi ea îi spusese că nu mai au agenţi alocaţi, dar cine îşi putea da seama dacă spune sau nu adevărul?

Parcă pe strada din faţa apartamentului său şi se duse înăuntru ca să se schimbe în pantaloni şi

flanel, apoi ieşi din nou. Ajunse imediat pe 1-97 pentru o plimbare până la Annapolis şi, de acolo, la Peregrine Cliff.

Părinţii lui construiseră o casă destul de mare înainte de intrarea în serviciul public. Partea proastă era că toată lumea ştia unde e. Maşinile mergeau pe drumul de ţară îngust şi se opreau să se holbeze la ea, neştiind că fiecare număr de înmatriculare era înregistrat cu ajutorul unui card de camere de televiziune ascunse şi verificat pe calculator de către Serviciul Secret. Se putea întrezări o structură disimulată la vreo 70 de metri de clădirea principală în care se aflau minimum şase agenţi înarmaţi, dacă ar fi încercat cineva să treacă prin poartă şi să o ia pe alee. Ştia că tatăl lui considera asta insuportabil. Până şi mersul la supermarketul local după o pâine şi un litru de lapte era o bătaie de cap.

„Prizonierul din colivia aurită”, se gândi Jack.

— Vine SHORTSTOP[32], îi spuse portarului, iar o cameră de luat vederi îi verifică identitatea înainte de a deschide poarta.

Serviciului Secret îi displăcea tipul de maşină pe care şi-l alesese. Galbenul-deschis al Hummerului sărea în ochi, asta era sigur.

Parcă, se dădu jos din maşină şi se îndreptă spre uşă, unde o găsi pe Andrea.

— N-am apucat să vorbesc cu tine după aceea, îi spuse ea. Ai făcut un lucru dat naibii, Jack. Dacă nu te-ai fi prins…

— Atunci poate că ai fi tras de la mai mare distanţă, asta-i tot.

— Poate. Totuşi, mulţumesc.

— Cu plăcere. Ştim ceva despre el? Am auzit un zvon că ar putea să fie URC.

Andrea stătu o clipă pe gânduri.

— Nu pot nici să confirm, nici să infirm, zise ea zâmbind şi accentuând cuvântul „confirm”.

„Deci, Emirul a-ncercat să-l elimine pe tata, se gândi Jack. Incredibil.” Îşi reprimă impulsul de a reveni la calculatorul lui din Campus. Emirul era pe aici pe undeva şi, mai devreme sau mai târziu, el va ieşi din culise; din păcate totuşi, Jack n-avea să fie acolo când urma să se întâmple.

— Motivul?

— Război de imagine, ne gândeam. Tatăl tău poate că e un „fost”, dar încă e al naibii de popular. În plus, e mult mai uşor de gestionat logistic – e mai uşor să omori un fost preşedinte decât unul în funcţie.

— Poate mai uşor, dar al naibii de sigur că nu e chiar aşa uşor. Ai dovedit tu asta.

— *Noi* am dovedit asta, zise Andrea zâmbind. Vrei să depui cerere de angajare?

Jack zâmbi la asta.

— Te ţin la curent cum îmi merge în afaceri. Mulţumesc, Andrea.

Împinse uşa.

— Hei, am ajuns! strigă el.

— Bună, Jack, zise, cu o îmbrăţişare şi un sărut, mama lui Jack Junior, ieşind din bucătărie.

— Arăţi bine.

— Şi tu la fel, doamnă profesoară de chirurgie. Unde-i tata?

Îi arătă în dreapta.

— În bibliotecă. Are musafiri. Arnie.

Jack se îndreptă într-acolo, pe câteva trepte şi la stânga, în biroul tatălui său. Tatăl şedea în scaunul lui rotativ, iar Arnie van Damm era tolănit într-un fotoliu din apropiere.

— Ce conspiraţi voi aici? întrebă în timp ce intra în cameră.

— Conspiraţiile nu funcţionează, spuse tatăl lui obosit.

În timpul preşedinţiei sale avuseseră parte de o mulţime de astfel de discuţii, iar tatăl lui le detesta, deşi glumise odată că ordonase ca flota de

elicoptere prezidenţiale să fie vopsită în negru doar pentru a-i enerva pe idioţii care credeau că pe planeta Pământ nu se întâmplă nimic fără ca la mijloc să fie o conspiraţie întunecată. Nu ajutase faptul că John Patrick Ryan sr era atât bogat, cât şi un fost angajat al CIA, desigur, o combinaţie care creează, cu siguranţă, impresia de conspiraţie, reală sau imaginară.

— Nu-i păcat, tată? completă Jack, ducându-se spre el pentru a-l îmbrăţişa.

— Ce mai face Sally?

— S-a dus la magazin după ingredientele pentru salată. A luat maşina mamei. Ce mai e nou?

— Învăţ despre ratele de schimb valutar. E de groază.

— Ai făcut ceva investiţii?

— Păi, nu, nu încă, nu dintre cele mari oricum, dar consiliez oamenii.

— Conturi teoretice?

— Da, săptămâna trecută am făcut o jumătate de milion. De dolari virtuali, spuse el.

— Nu poţi cheltui dolari virtuali, Jack.

— Ştiu, dar trebuie să începi de undeva, nu? Deci, Arnie, încerci să-l faci pe tata să candideze din nou? întrebă el.

— De ce spui asta? întrebă van Damm.

Poate că situaţia era de-aşa natură, se gândi Jack. Sprânceana se ridică un pic, dar nu zgândări problema. Şi astfel, toată lumea din cameră ştia ceva ce ceilalţi doi nu ştiau. Arnie nu ştia despre Campus şi despre contribuţia tatălui său la înfiinţarea acestuia, nu ştia despre graţierile în alb, nu ştia ce autorizase tatăl lui. Tatăl nu ştia că fiul său lucrează acolo. Iar Arnie ştia mai multe secrete politice decât oricine, încă din timpul administraţiei Kennedy, majoritatea neieşindu-i niciodată pe gură, nici măcar în prezenţa preşedintelui în funcţie.

— D.C. e un dezastru, zise Jack, doar-doar i-o face să vorbească.

Van Damm nu se lăsă momit:

— Ca de obicei.

— Te face să te întrebi ce gândeau oamenii în 1914, cum se ducea ţara de râpă pe-atunci –, dar nimeni nu-şi mai aminteşte acum de asta. O fi pentru că a rezolvat cineva problema sau pentru că n-a contat cu adevărat?

— Prima administraţie Wilson, răspunse Arnie. Războiul începuse în Europa, dar încă nimeni nu văzuse cât de rău ar fi putut să se termine. A fost nevoie de încă un an pentru ca realitatea să-şi arate faţa şi atunci a fost prea târziu să mai găsească cineva o cale de ieşire. Henry Ford a încercat, dar lumea a râs de el.

— Motivul a fost că problema era prea mare sau că oamenii erau prea mici şi prea proşti? întrebă Jack.

— Nu s-au aşteptat, răspunse bătrânul Ryan. Erau prea ocupaţi cu chestiile de zi cu zi pentru a face un pas în spate şi a vedea imaginea de ansamblu a trendurilor istorice.

— La fel ca toţi politicienii?

— Politicienii de profesie tind să se concentreze pe problemele mici, mai degrabă decât pe cele mari, într-adevăr, recunoscu Arnie. Încearcă să menţină continuitatea, fiindcă e mai uşor să ţii trenul pe aceleaşi şine. Problema e ce faci atunci când şinele se dezmembrează la următorul viraj? De aceea e un serviciu greu chiar şi pentru cei inteligenţi.

— Şi nici n-a văzut nimeni terorismul venind.

— Nu, Jack, nu l-am văzut, cel puţin nu în totalitate, recunoscu fostul preşedinte. Unii l-au văzut. La dracu', cu un serviciu mai bun de informaţii poate am li văzut, dar dezastrul a fost făcut acum treizeci de ani, şi nimeni n-a mai îndreptat vreodată situaţia cu adevărat.

— Ce funcţionează? întrebă Jack. Ce-ar fi făcut diferenţa?

Era o întrebare suficient de generală, care putea genera un răspuns sincer.

— Comunicaţiile secrete – încă mai suntem cei mai buni la asta, probabil –, dar nu există niciun înlocuitor pentru adevăraţii spioni de teren HUMINT – adevăraţii spioni de teren care vorbesc cu oameni reali pentru a afla ce gândesc ei cu adevărat.

— Şi pentru a-i ucide pe alţii? întrebă Jack, doar pentru a vedea reacţiile celorlalţi.

— Nu prea se-ntâmplă asta, răspunse tatăl lui. Cel puţin nu în afara Hollywoodului.

— În ziare scrie altceva.

— Ei încă mai relatează despre apariţii ale lui Elvis, răspunse Arnie.

— La naiba, poate că ar fi fost bine dacă James Bond era pe bune, dar nu e, observă fostul preşedinte. Poate că, din cauza degradării administraţiei Kennedy, care începuse să creadă în ficţiunea cu 007, cu excepţia unui idiot pe nume Oswald. Aşa îşi ia istoria partea sa de accidente, asasini şi ghinion? Poate că odinioară era posibilă o conspiraţie decentă, dar acum nu mai e. Prea mulţi avocaţi, prea mulţi reporteri, prea mulţi blogări şi camere de filmat şi aparate digitale.

— Cum rezolvăm problema?

Întrebarea îl făcu pe Jack Senior să ridice privirea în tavan – cu o expresie mai degrabă tristă, se gândi fiul său.

— Am încercat odată, îţi aminteşti?

— Atunci de ce a venit Arnie?

— De când ai devenit tu atât de curios?

— E treaba mea să privesc lucrurile şi să le dau de cap.

— Blestemul familiei, observă van Damm.

În acel moment intră Sally.

— Ia te uită cine a venit.

— Ai terminat de disecat cadavrul? întrebă Junior.

— Partea grea e să-l coşi la loc şi să-l faci să iasă pe uşă, contraatacă Olivia Barbara Ryan. Bate manipularea banilor – chestii murdare, bani plini de germeni.

— Nu şi atunci când îi faci stând la calculator. E frumos şi curat aşa.

— Ce mai face fata preferată a lui tata? întrebă fostul preşedinte.

— Păi, am luat salată. Organică. Musai. Mi-a zis mama să-ţi spun că e timpul să-ţi pui fripturile pe grătar.

Sally nu era de acord cu mâncatul fripturii, dar rămăsese singurul lucru pe care tatăl ei mai ştia să-l gătească, în afară de burgeri. Pentru că nu era vară, trebuia s-o facă pe un grătar cu gaz în bucătărie, în loc s-o facă afară, pe cărbuni. A fost de-ajuns pentru a-l face pe tatăl ei să se ridice şi să se îndrepte către bucătărie, lăsându-i pe Junior şi pe Arnie împreună.

— Deci, domnule van Damm, o va face?

— Cred că trebuie s-o facă, indiferent dacă acceptă acum sau nu. Ţara are nevoie de el s-o facă. Şi de-acum sunt Arnie, Jack.

Jack oftă.

— Asta e o afacere de familie în care eu n-am niciun interes. Nu se câştigă din ea suficient pentru toată suferinţa pe care o aduce.

— Poate, dar cum poţi spune nu ţării tale?

— N-am fost întrebat niciodată, răspunse Jack, minţind într-o oarecare măsură.

— Întrebarea vine mereu din adâncul sufletului. Iar tatăl tău o aude acum. Ce va face? Ce naiba, eşti fiul lui. Îl cunoşti mai bine decât aş putea s-o fac eu vreodată.

— Partea grea pentru tata suntem noi – mama şi copiii. Cred că principala lui loialitate e faţă de noi.

— Aşa şi trebuie. Spune-mi, te vezi cu vreo fată drăguţă? întrebă van Damm.

— Nu încă.

Asta nu era în întregime adevărat. El şi Brenda se întâlneau de mai bine de-o lună, iar ea era specială, dar Jack nu era sigur dacă era specială de genul *acela.* Specială cât să vrea s-o prezinte părinţilor.

— E acolo, aşteaptă să fie găsită. Vestea bună e că şi ea te caută pe tine tot acum.

— Te cred pe cuvânt. Întrebarea e dacă voi fi bătrân şi cărunt când se va întâmpla?

— Te grăbeşti?

— Nu neapărat.

Sally apăru în uşă.

— Cina, pentru cei care vor să devoreze carnea unei creaturi blânde şi inofensive, asasinată în Omaha, probabil.

— Păi, a avut o viaţă împlinită, observă Jack.

Arnie adăugă:

— O, da, i-au adus mâncarea la nas, a avut o mulţime de prieteni, toţi de vârsta lui, n-a fost niciodată nevoit să meargă prea departe, fără lupi prin preajmă, cu o bună îngrijire medicală, ca să facă faţă tuturor bolilor care l-ar li îngrijorat…

— Încă ceva, ripostă Sally, conducându-i în jos pe scări. L-au obligat să urce o rampă abruptă, într-o cuşcă cu un singur loc, şi i-au zdrobit creierul cu un ciocan pneumatic.

— Ţi-a trecut vreodată prin cap, domnişoară, că o lăptucă ar putea ţipa atunci când îi tai coada?

— E greu să le auzi, chicoti Jack. Au corzile vocale mici. Suntem carnivori, Sally. De-aia avem atât de puţin smalţ pe dinţi.

— În cazul ăsta, suntem inadaptaţi. Colesterolul ne ucide imediat ce depăşim vârsta reproducerii.

— Doamne, Sally, vrei să trăieşti alergând prin pădure dezbrăcată, cu un cuţit din piatră? Dar cu Fordul tău Explorer ce faci? întrebă Jack. Iar din

tăuraşul din care e făcută cina e făcută şi pielea pantofilor tăi. Exagerezi cu chestiile tale eco, ştii?

— A devenit religie, Jack, şi nu poţi să te cerţi cu cineva pe religie, îl avertiză Arnie.

— Se întâmplă o groază de lucruri de felul ăsta. Şi nu toate exprimate în cuvinte.

— Adevărat, recunoscu Arnie. Dar n-are niciun sens să ne băgăm în asta.

— Bine. Sally vorbeşte-ne despre gaura de ozon, o invită Jack.

Ar fi câştigat cu asta. Lui Sally îi plăcea prea mult să se bronzeze.

28

După cum prezisese Vitali, cei pe care îi luase nu beau votcă. Cumpărase patru litri pentru stocul propriu, dar, deşi fumau cu toţii, nu beau. Asta îi confirma bănuiala despre ei. Nu că ar fi contat într-un fel sau altul. Banii lor se cheltuiau la fel ca ai tuturor.

Îşi opri nava pe un mal înclinat, cu pietriş fin, considerat prin acele părţi a fi plajă. Ridică rampa de coborâre, ca nu cumva să urce vreun urs în barcă. Se îndreptau către ţara care era pe primul loc la vânătoare, cu toate că sezonul era acum închis. Deşi clienţii lui aveau arme de foc, acestea nu erau potrivite pentru vânatul mare. Se gândise să împuşte şi el un animal mare, pentru uz propriu. Trofeul ar fi fost o decoraţiune bună pentru timonerie, ceva care i-ar fi făcut pe clienţi să-şi amintească de el. Dar nu găsise niciodată timp.

Oaspeţii care închiriaseră nava campau în zona de marfă. Vitali pusese saltele de plastic şi câteva scaune pliante. Şezură acolo, fumară şi vorbiră între ei în linişte, fără să-l deranjeze vreun pic. Îşi aduseseră chiar şi mâncarea. Nu fusese o idee rea. Vania nu era vreun înnebunit după gătit şi se hrănea, în principal, din raţiile armatei ruse, pe care le cumpăra cu bani gheaţă de la un sergent care se ocupa de provizii la Arhanghelsk.

Era straniu de linişte acolo. Avioanele zburau prea sus pentru a fi auzite şi chiar şi observarea luminilor de avertizare era dificilă şi destul de rară, atât de îndepărtată de civilizaţie era această parte a Rusiei, casa aventurierului ocazional sau a naturalistului şi a pescarilor locali care încercau să trăiască o viaţă sărăcăcioasă de pe urma mării. A numi această parte a Rusiei o baltă economică era prea mult. Cu excepţia muribundei marine ruse, nu exista acolo nimic de făcut pentru bărbaţi, şi jumătate din asta era curăţarea mizeriei sau a

urmelor unui dezastru care le adusese moartea marinarilor, bieţii oameni.

Dar asta îl şi adusese aici, îşi aminti, şi dintr-un motiv necunoscut îi plăcea. Aerul era mereu proaspăt, iar iernile erau mai mult decât aspre, ceva ce un rus adevărat are în sânge, deosebindu-l de fraţii europeni mai firavi.

Se uită la ceas. Soarele avea să răsară devreme. Îşi va lăsa în pace musafirii următoarele cinci ore, să-şi bea ceaiul şi să-şi mănânce pâinea cu unt la micul dejun. El avea, în plus, şuncă, dar nu şi ouă.

De dimineaţă va ieşi în larg pentru a monitoriza traficul comercial. Era surprinzător de aglomerat. Era mai eficient economic decât camioanele sau liniile de cale ferată din noile câmpuri petrolifere şi din complexul minier aurifer de la Essei. Şi construiau o conductă de transport al petrolului în Rusia europeană, finanţată în special de companiile petroliere americane. Localnicii o numiseră „invazia americană".

„Am muncit suficient azi", se gândi el. Luă o ultimă gură de votcă şi se întinse pe salteaua pe care o pusese pe puntea timoneriei, sperând să poată dormi cinci-sase ore.

Cu excepţia unei examinări suplimentare la punctul vamal din Dallas, la care lui Shasif se spuse să aştepte, având în vedere numele şi faţa lui, schimbarea avionului a mers fără probleme. Conform instrucţiunilor, rezervase un bilet de avion dus-întors şi transporta bagaje proporţionale cu sejurul de o săptămână în Statele Unite ale Americii. De asemenea, închirie o maşină, făcu o rezervare la hotel şi se înarmase bine cu broşuri despre atracţiile locale, precum şi cu e-mailuri de la prietenii din zonă. Shasif presupunea că erau oameni reali; oricum, era foarte puţin probabil ca autorităţile să verifice.

Fuseseră atenţi să rezolve toate aspectele care puteau atrage atenţia. Cu toate acestea, inspecţia fu enervantă, dar în cele din urmă lipsită de

evenimente nedorite. Se făcu semn să treacă prin punctul de control şi dincolo de poartă.

La şapte ore de la plecarea din Toronto, ateriză pe Aeroportul Internaţional din Los Angeles, la 10,45 dimineaţa, la o diferenţă de un pic mai mult de două ore pe ceasul lui, călătorind, în esenţă, înapoi în timp pe când traversa ţara.

După ce trecu din nou prin vamă, de data asta pe sub ochii agenţilor TSA de pe LAX, Shasif se duse la ghişeul firmei de închiriat maşini Alamo şi aşteptă răbdător la coadă timp de cincisprezece minute. Zece minute după aceea era în Dodge-ul lui Intrepid şi se îndrepta spre est, pe Century Boulevard.

Maşina era echipă cu un computer de navigaţie, astfel că trase la o benzinărie, tastă adresa în calculator, apoi se întoarse şi se luă după săgeţile de pe ecranul computerului.

Când intră pe 405, mergând spre nord, era aproape ora prânzului, astfel că traficul se îngreunase. Când ajunse pe Autostrada 10, Santa Monica, maşinile mergeau cu o viteză medie de 50 km/h. Shasif nu-şi putea imagina cum putea cineva să trăiască într-un astfel de loc.

Desigur, era frumos, dar tot zgomotul şi agitaţia… Cum putea să spere cineva să audă vocea liniştită a lui Dumnezeu? Nu era de mirare că America era într-o stare de confuzie morală.

Autostrada Santa Monica avea un ritm susţinut, aşa că în vreo zece minute avea să ajungă pe coasta Pacificului. Încă 11 kilometri, şi ajunse la destinaţie, plaja Topanga. Trase maşina în parcarea pe trei sferturi plină, găsind un loc mai apropiat de plajă, şi parcă.

Coborî. Vântul sufla intens dinspre ocean, iar în depărtare se auzea cârâitul păsărilor marine.

Peste dune văzu cinci-şase surferi tăindu-şi drum cu placa de surf. Shasif merse prin parcare şi peste movila acoperită cu un covor de arbuşti şi

ajunse pe drumul de serviciu. Pe stradă, 15 metri mai jos, se afla o siluetă singuratică, uitându-se lung la ocean. Omul era de origine arabă. Shasif se uită la ceas. La timp. Merse spre bărbat.

— Scuze, caut hanul Reel, zise Shasif. Cred c-am trecut de el.

Omul se întoarse. Îşi proteja ochii cu o pereche de ochelari de soare.

— Aşa e, veni replica. Cu vreo 100 metri. Dacă totuşi vrei supă, aş încerca la Gladstone. Preţurile sunt mai mari, dar mâncarea e mai bună.

— Mulţumesc.

Acestea fiind zise, Shasif nu ştiu ce altceva să mai spună. Să-i predea pachetul şi să plece? Bărbatul decise pentru el, întinzând mâna. Shasif scoase cutia CD-ROM-ului din buzunarul hainei şi i-o dădu, observând cicatricile de pe mâinile celuilalt.

„Foc", se gândi Shasif.

— Rămâi pentru o vreme? întrebă omul.

— Da. Trei zile.

— La ce hotel?

— Doubletree. City of Commerce.

— Ţine telefonul aproape. S-ar putea s-avem ceva pentru tine. Te-ai descurcat bine. Dacă eşti interesat, îţi putem oferi un rol mai important.

— Desigur. Vă ajut cu tot ce pot.

— Păstrăm legătura.

Apoi bărbatul plecă înapoi pe drum.

29

Telefonul privat al lui Jack Ryan sr sună, iar el răspunse, sperând să găsească un motiv să lase scrisul deoparte.

— Jack Ryan.

— Domnul preşedinte?

— Păi da, am fost, spuse Ryan, sprijinindu-se de spătarul scaunului. Cu cine vorbesc?

— Domnule, sunt Marion Diggs. M-au făcut FORCECOM. Sunt la Fort Mepherson, Georgia, Atlanta, de fapt.

— Patru stele acum?

Ryan îşi aminti că Diggs îşi făcuse un renume în urmă cu câţiva ani, în Arabia Saudită. Un comandant destul de bun pe câmpul de luptă, ca Buford-Six.

— Da, domnule, aşa e.

— Cum e viaţa în Atlanta?

— Nu prea rea. Comanda are momentele ei. Domnule… Vocea lui deveni un pic stânjenită. Domnule, trebuie să vă vorbesc.

— Despre ce?

— Aş prefera să o fac faţă în faţă, domnule, nu la telefon.

— Bine. Poţi veni aici?

— Da, domnule, am un avion cu două motoare la dispoziţia mea. Pot ateriza la Aeroportul Internaţional Baltimore cam în două ore şi jumătate. Apoi pot conduce până acasă la dumneavoastră.

— Bine. Spune-mi cam când estimezi că vii şi voi pune Serviciul Secret să te ia. Îţi convine?

— Da, domnule, e bine. Pot să plec de aici în cincisprezece minute.

— OK, înseamnă că ajungi pe aeroportul Baltimore pe la 13,30?

— Da, domnule.

— Aşa să faci, generale. Vei fi întâmpinat la aeroport.

— Mulţumesc, domnule. Ne vedem în câteva ore.

Rvan închise şi o sună pe Andrea Price-O'Day.

— Da, domnule preşedinte.

— O să avem oaspeţi, pe generalul Marion Diggs. E FORCECOM din Atlanta. Aterizează pe aeroportul Baltimore. Poţi să aranjezi să fie luat şi condus aici?

— Desigur, domnule. Când ajunge?

— Pe la 3,30, la terminalul aviaţiei civile.

— Vom trimite pe cineva acolo.

Avionul cu două motoare U-21 al generalului sosi şi urmă traseul obişnuit, îndreptându-se spre un Ford Crown Victoria. Generalul era uşor de identificat, în cămaşa lui verde cu patru stele de argint pe epoleţi. Andrea conduse ea însăşi şi cei doi nu vorbiră mult pe drumul spre sud, până la Peregrine ClifF.

La rândul lui, Ryan pregătise singur masa de prânz, inclusiv trei sferturi de kilogram de carne de vită de la Attman, de pe Lombard Street din Baltimore. Mersul cu maşina şi sosirea generalului fuseseră dirijate în secret. La mai puţin de patruzeci de minute după debarcare, Diggs era la uşă. Ryan îl întâmpină chiar el.

Ryan îl întâlnise doar de vreo două ori pe Diggs. Un bărbat de aceeaşi înălţime cu fostul preşedinte şi negru ca o bucată de antracit, scria mare pe el „soldat", inclusiv, observă Jack, o urmă de nelinişte.

— Salut, generale, bine ai venit! zise Ryan strângându-i mâna. Ce pot face pentru tine?

— Domnule, sunt… Ei bine, mă simt puţin stânjenit să vorbesc despre asta, dar am o problemă despre care cred că ştiţi.

— Bine, hai înăuntru şi fă-ți un sendviș. Coca-cola e OK?

— Da, mulţumesc, domnule.

Ryan îl conduse în bucătărie. După ce-şi făcură amândoi sendvişurile, Ryan luă loc. Andrea veghea din apropiere. General sau nu, nu era tocmai un oaspete obişnuit pe-acolo, iar treaba Andreei era să-l menţină în viaţă pe Ryan, împotriva tuturor pericolelor.

— Deci care-i problema?

— Domnule, preşedintele Kealty are de gând să ancheteze şi să aducă la tribunal un sergent al armatei americane pentru o presupusă crimă în Afganistan.

— Crimă?

— Aşa o numeşte Departamentul de Justiţie. Au trimis ieri la centrul meu de comandă un procuror general adjunct, care m-a interogat personal. În calitate de comandant-şef al Comandamentului Forţelor militare, din punct de vedere legal deţin controlul tuturor forţelor operaţionale ale armatei SUA… şi ale altor ramuri, dar asta chiar e o chestiune a armatei. Militarul implicat e sergent-major de companie (E-8), pe nume Sam Driscoll. E membru al forţelor speciale, parte din Regimentul 75 Trupă de asalt de la Fort Benning. I-am scos dosarul personal. E un militar foarte serios, palmaresul în luptă e excelent, un soldat model şi un al dracului de bun membru al trupelor de asalt.

— OK.

Ryan se gândi la aceste precizări. Fusese şi el la Fort Benning şi făcuse turul standard pentru VIP-uri al bazei. Soldaţii din trupele de asalt, toţi scoşi ca din cutie pentru acea zi, îi făcură impresia unor băieţi extrem de capabili, pentru care a ucide era principala obligaţie pe lista lor de însărcinări. Genul de operaţiuni speciale, echivalentul american al regimentului SAS britanic.

— Ce s-a întâmplat?

— Domnule, acum ceva timp am primit informaţia că Emirul s-ar ascunde într-o peşteră anume, aşa că am trimis o echipă de operaţiuni speciale ca să încerce să-l captureze. S-a dovedit că nu era acolo. Problema, domnule, e că Driscoll a ucis nouă băieţi răi, şi unii oameni sunt supăraţi pe modul în care a făcut asta.

Ryan luă două muşcături din sendvişul lui.

— Şi?

— Şi a intrat în atenţia preşedintelui, care a cerut Departamentului de Justiţie să-l urmărească pentru… adică să investigheze acest incident pentru… o anchetă de posibilă crimă, din moment ce acesta poate sau nu poate să încalce un ordin executiv prin comportamentul de pe câmpul de luptă. Driscoll a omorât nouă oameni, pe unii în somn.

— Crimă? Treji sau adormiţi, erau combatanţi inamici, nu?

— Da, domnule. Driscoll avea o situaţie tactică nefavorabilă şi în judecata sa de plutonier principal la faţa locului a trebuit să-i elimine înainte de a-şi continua misiunea. Şi aşa a făcut. Dar cei de la Justiţie – toţi numiţi pe criterii politice, dacă mai contează – cred că ar fi trebuit să-i aresteze, în loc să-i ucidă.

— Unde intră Kealty în scenă? întrebă Jack, sorbind nişte coca-cola.

— A citit raportul şi s-a supărat din cauza lui. Aşa că l-a adus în atenţia procurorului general, iar acesta şi-a trimis unul dintre oameni la mine, pentru a începe ancheta.

Diggs îşi lăsă jos sendvişul.

— Domnule, mi-e greu. Am depus un jurământ să respect Constituţia, iar preşedintele e comandantul meu suprem, dar, la naiba, e vorba despre unul dintre militarii mei, unul bun, care face o treabă grea. Am datoria să-i fiu loial preşedintelui, dar…

— Dar ai responsabilitatea să le fii loial şi sergenţilor tăi, termină Ryan declaraţia.

— Da, domnule. Poate că Driscoll nu e important în schema generală, dar e un militar bun.

Ryan reflectă asupra problemei. Driscoll era doar un militar pentru Kealty, o formă minusculă de viaţă. Dacă ar fi fost un sindicalist şofer de autobuz, poate că situaţia ar fi fost diferită, dar armata SUA n-avea încă sindicat. Pentru Diggs era o chestiune de dreptate şi de moralitate, de pe urma căreia ar fi suferit forţele armate în integralitatea lor dacă pentru respectivul incident acest militar ar fi ajuns la închisoare sau chiar în faţa Curţii Marţiale.

— Ce spune legea despre aşa ceva? întrebă Jack.

— Domnule, legea e cam talmeş-balmeş. Preşedintele dă ordinele, dar acestea n-au fost foarte clare şi, oricum, astfel de ordine nu se aplică, în general, operaţiunilor speciale. Misiunea lui era să-l localizeze şi să-l captureze pe Emir, dacă-l găseau, sau să-l omoare, dacă nu se putea altfel. Militarii nu sunt poliţişti. Nu sunt pregătiţi pentru asta şi nu sunt pricepuţi când se pune problema. Din punctul meu de vedere, Driscoll n-a făcut nimic greşit. În conformitate cu normele de război, nu eşti obligat să avertizezi un duşman înainte să-l omori. E treaba *lui* să aibă grijă de propria siguranţă şi, dacă greşeşte, ei bine, ăsta i-a fost norocul. Să împuşti pe cineva în spate e perfect normal pe un câmp de luptă. Acesta este modul în care sunt instruiţi soldaţii. În acest caz, patru băieţi răi dormeau pe poliţe, iar sergentul Driscoll a avut grijă să nu se mai trezească. Sfârşitul poveştii.

— Va trece mai departe?

— Asistentul AG părea să fie destul de ambalat din cauza asta. Am încercat să-i explic cum stă treaba în realitate, iar el, la rându-i, a încercat să-mi explice mie cum stă treaba, de fapt, în realitate.

Domnule, sunt militar de treizeci şi patru de ani. N-am mai auzit aşa ceva. Făcu o pauză. Preşedintele ne-a trimis acolo. La fel ca în Irak, dar tratează incidentul ăsta de parcă… cum au tratat şi războiul din Vietnam pe vremuri, cred. Am pierdut o grămadă de oameni, oameni buni, cu micromanagementul lor, dar asta… Doamne, nu ştiu ce să mai fac.

— Nu prea pot face nici eu prea multe, generale, nu mai sunt preşedinte.

— Da, domnule, dar trebuia să merg la cineva. De obicei, îi raportez direct secretarului Apărării, dar asta e o pierdere de timp.

— Ai vorbit cu preşedintele Kealty?

— Pierdere de timp, domnule. Nu e prea e interesat să discute cu oamenii în uniformă.

— Iar eu sunt?

— Da, domnule. Aţi fost mereu o persoană cu care noi am putut vorbi.

— Şi ce ai vrea să fac?

— Domnule, sergentul Driscoll merită un tratament echitabil. Noi l-am trimis în munţi, cu o misiune. Misiunea n-a fost îndeplinită, dar n-a fost vina lui. Am cercetat o mulţime de fundături acolo. Asta n-a fost decât încă una dintre ele, dar, la naiba, domnule, dacă mai trimitem şi alte trupe pe dealurile alea şi îl criticăm pe băiatul ăsta fiindcă şi-a făcut treaba, toate bârlogurile pe care le vom descoperi vor fi pustii.

— OK, generale, ţi-am înţeles punctul de vedere. Trebuie să ne sprijinim oamenii. E ceva ce ar fi putut face altfel omul ăsta?

— Nu, domnule. E un militar disciplinat. Tot ce a făcut a fost în concordanţă cu pregătirea şi experienţa lui. Regimentul de Trupe de asalt… ei bine, poate că par criminali, dar uneori e util să-i ai la îndemână. Războiul înseamnă uciderea inamicului. Noi nu trimitem mesaje. Noi nu încercăm să-i educăm pe duşmanii noştri. Odată

ajunşi pe câmpul pe luptă, treaba noastră e să-i omorâm. Unora nu le place asta, dar noi pentru asta suntem plătiţi.

— OK, voi arunca o privire şi poate că voi face un mic scandal. Care sunt regulile de bază?

— V-am adus să citiţi o copie a raportului sergentului Driscoll, împreună cu numele asistentului procurorului general, care încearcă să mi-l bage pe gât. La naiba, domnule, e un militar bun.

— Bine, generale. Altceva?

— Nu, domnule. Mulţumesc pentru masa de prânz.

Abia dacă muşcase din sendviş, văzu Ryan. Diggs se întoarse la maşină.

30

Zborul fu lipsit de evenimente. Operaţiunea se încheiase, iar ei erau pe aeronavă de opt ore şi jumătate când autobuzul de transfer trase până la uşa din stânga-faţă a 777-ului. Clark nu se aşeză. Stătuse jos suficient ca picioarele să-i amorţească. Asta era valabil şi pentru nepotul lui, care se uita emoţionat pe fereastră la pământul său natal – era născut, de fapt, în Marea Britanie, dar avea deja o minge de baseball şi prima lui mănuşă. Avea să joace T-ball în vreo şase luni şi să mănânce hotdog ca un băiat american ce era. Pe o chiflă, cu muştar şi poate cu nişte ceapă sau condimente.

— Te bucuri că eşti acasă, iubito? o întrebă Ding pe Patsy.

— Mi-a plăcut acolo şi o să-mi fie dor de prietenii mei, dar acasă e acasă. În ciuda îndemnului lui Clark şi al lui Chavez de-a se întoarce înaintea lor acasă, ambele soţii coborâseră din avion la Heathrow şi niciun argument nu le făcuse să se răzgândească.

— Mergem acasă împreună, declarase Sandy, punând cu fermitate punct discuţiei.

Operaţiunea Tripoli se încheiase fără probleme semnificative. Opt băieţi răi omorâţi în acţiune, doar leziuni minore printre ostatici. La cinci minute după ce Clark îi zisese „Hai” lui Masudi, ambulanţele locale trăseseră la ambasadă pentru a trata ostaticii, dintre care cei mai mulţi sufereau de deshidratare, dar nimic altceva. După câteva minute, Säkerhetspolisenul şi Rikskriminalpolisenul suedeze sosiră şi preluară comanda ambasadei, iar la două ore după aceea Rainbow era din nou la bordul aceluiaşi Piaggio PI80 Avanti, care zbură spre nord, la Taranto, apoi la Londra.

Raportul oficial al operaţiunii, cu Stanley, Weber şi ceilalţi, avea să vină mai târziu, probabil prin intermediul webcamului securizat, de vreme

ce Clark şi Chavez îşi reluau viaţa în Statele Unite. Să fie incluşi în analiză era deopotrivă o favoare şi o necesitate şi, probabil, un pic mai mult din cea dintâi. El şi Ding se despărţiseră oficial de Rainbow, iar Stanley fusese chiar acolo, în Tripoli, astfel încât, în afară de „lecţiile învăţate" post-mortem în fiecare misiune, Clark avea foarte puţine de trecut în raportul oficial.

— Cum te simţi? o întrebă John Clark pe soţia lui.

— O să dorm.

Schimbarea fusului orar spre vest era întotdeauna mai uşoară. Cea spre est putea fi criminală. Se întinse. Chiar şi clasa întâi la British Airways îşi avea propriile limite. Transportul aerian, deşi convenabil, rareori e bun pentru tine.

— Ai primit paşapoarte şi celelalte chestii?

— Chiar aici, iubito, o asigură Ding, atingându-şi buzunarul sacoului.

Probabil că JC era unul dintre cei mai tineri americani care avuseseră vreodată un paşaport diplomatic negru. Dar Ding avea şi un pistol Beretta automat, calibru 45, precum şi insigna de aur şi cartea de identitate în care scria că e mareşal adjunct al SUA, ceea ce era chiar foarte util pentru un om înarmat într-un aeroport internaţional. El încă purta permisul de armă britanic – acordat destul de rar, astfel că, practic, regina trebuie să le semneze cu propria mână. Primul le permise să accelereze trecerea prin vamă şi serviciul „imigraţie".

După vamă, în zona de recepţie a publicului, găsiră un om greu de definit care ţinea un carton pe care era scris CLARK, şi grupul de cinci persoane se îndreptă într-acolo.

— Cum a fost zborul?

Întrebarea obişnuită.

— Bun.

Răspunsul obişnuit.

— Am parcat afară. Plymouthul Voyager albastru, cu număr de Virginia. Veţi fi cazaţi la Key Bridge Marriott, două apartamente la ultimul etaj.

„Care au fost pe deplin verificate”, nu mai trebui să adauge.

Lanţul Marriott făcea o mulţime de afaceri cu guvernul, în special cel de la Key Bridge, cu vedere spre Washington.

— Şi mâine? întrebă John.

— Sunteţi programaţi la opt şi-un sfert.

— Cu cine ne-ntâlnim? întrebă Clark.

Omul ridică din umeri.

— Va fi la etajul şapte.

Clark şi Chavez schimbară privirea „o, ce rahat”, totuşi nu era surprinzător şi amândoi erau gata pentru un somn lung care avea să se termine, probabil, cel mai târziu pe la 5,30, dar de data asta fără alergarea de un kilometru şi jumătate şi seria zilnică de exerciţii.

— Cum a fost în Anglia? întrebă şoferul pe drumul spre ieşire.

— Civilizat. Unele chestii au fost chiar palpitante, zise Chavez, dar apoi îşi dădu seama că oficialul care-i întâmpinase era un ofiţer de rang mic şi n-avea nicio idee despre ce făcuseră ei în Bătrânul Albion. Probabil era bine. El n-arăta ca un fost militar, deşi nu puteai fi niciodată sigur.

Aţi prins vreun meci de rugby cât aţi stat acolo? întrebă escorta lor.

— Un pic. Trebuie să fii nebun să joci fără protecţie, veni Clark în întâmpinare. Dar ei sunt un pic ciudaţi acolo.

— Poate că doar sunt mai duri decât noi.

Drumul spre Washington fu lipsit de evenimente, poate şi pentru că erau chiar înainte de ora de vârf de seară şi nu străbăteau tot oraşul. Efectele schimbării de fus orar îi lovi chiar şi pe aceşti călători cu experienţă şi, când ajunseră la

hotel, prezenţa hamalilor care să le care bagajele păru o idee foarte bună.

În cinci minute, erau la ultimul etaj, în apartamente alăturate, iar JC se uita deja la patul uriaş pe care-l voia pentru el. Patsy aruncă acelaşi tip de privire căzii din baie – era mai mică decât monştrii construiţi de britanici, dar avea loc unde să te aşezi şi o sursă nelimitată de apă caldă chiar pe partea cealaltă a robinetului. Ding luă un scaun şi telecomanda şi începu să se refamiliarizeze cu televiziunea americană.

În apartamentul de alături, John Clark lăsă despachetatul în seama lui Sandy şi făcu o percheziţie în minibar, căutând o miniatură a vechiului Jack Daniel's Nr.7. Britanicii nu înţelegeau nimic din bourbon sau din vărul acestuia din Tennessee, iar prima duşcă, chiar şi fără gheaţă, fu o încântare rară.

— Ce e mâine? întrebă Sandy.

— O întâlnire la etajul şapte.

— Cu cine?

— N-a spus. Probabil cu un director adjunct de operaţiuni. N-am mai ţinut socoteala şefilor de la Langley. Oricine ar fi, îmi va vorbi despre grozavul pachet de pensionare pe care l-au creat pentru mine. Sandy, cred că a venit vremea să trag obloanele.

N-a putut să adauge şi faptul că el nu luase niciodată cu adevărat în considerare posibilitatea de a trăi atât de mult. Deci, nu-i dispăruse norocul? Remarcabil. Ar fi trebuit să-şi cumpere un laptop şi să ia în serios ideea unei autobiografii. Dar, pentru moment, se ridică în picioare, se întinse, îşi luă sacoul de la costum şi îl agăţă în dulap înainte ca Sandy să-l facă din nou nepriceput. Pe rever era panglica albastră precum cerul şi cinci stele albe, care semnificau Medalia de Onoare. Jack Ryan aranjase asta pentru el, după ce se uitase în dosarul lui de serviciu în cadrul marinei şi la un document lung, scris de viceamiralul olandez Maxwell,

Dumnezeu să-l odihnească. Nu era în ţară când Maxwell murise, în 1983 – era în Iran, din toate locurile din lume, încercând să vadă dacă o reţea de agenţi fusese anihilată complet de securitatea iraniană. Procesul începuse, dar John reuşise să scoată din ţară în viaţă, prin Emiratele Arabe Unite, cinci dintre ei, împreună cu familiile lor. Sonny Maxwell încă zbura, era căpitan senior pentru Delta, tată a patru copii. Medalia o primise fiindcă îl scosese pe Sonny din Vietnamul de Nord. Acum părea ceva petrecut în timpul ultimei ere glaciare. Dar avea mica panglică s-o arate şi asta întrecea un şut în ouă. Jacheta mizerabilă şi pantofii negri ai ajutorului de boţman erau împachetate pe undeva, împreună cu insigna Budweiser de aur a unui militar SEAL din marină. În cele mai multe cluburi unde se întâlneau sergenţi ai marinei, n-ar fi fost lăsat să-şi cumpere singur berea, dar Doamne, astăzi şefii păreau atât de al naibii de tineri. Odinioară parcă erau însuşi Noe.

Dar vestea bună era că încă nu murise. Şi se putea aştepta la o pensionare onorabilă şi poate la scrierea autobiografiei, dacă tipii de la Langley l-ar fi lăsat vreodată s-o publice. Nu era prea probabil. El ştia o mulţime de lucruri care n-ar fi trebuit să fie cunoscute şi făcuse vreo două lucruri care, probabil, n-ar fi trebuit făcute, deşi la momentul respectiv viaţa lui cu asemenea fapte se hrănea. Lucrurile de genul ăsta n-au întotdeauna sens pentru cei care stau la birouri în vechiul Cartier General, care-şi ocupau cea mai mare parte a zilei cu găsirea unui loc bun de parcare şi cu gândul dacă la cantină au sau nu tort cu mirodenii pe raftul cu desert.

Vedea Washingtonul pe fereastră. Clădirea Capitoliului, Lincoln Memorial şi obeliscul de marmură al lui George, plus clădirile surprinzător de urâte care adăposteau diverse departamente guvernamentale.

Pentru John Terrence Clark era doar un oraş compus în întregime din sedii ale sclifosiţilor din conducere, pentru care realitatea însemna un dosar în care hârtiile trebuiau completate corespunzător, iar dacă trebuia cineva să-şi verse sângele pentru a face să fie astfel, ei bine, asta era doar o chestiune de minim interes. Sute de mii. Cei mai mulţi dintre ei aveau soţii sau soţi – şi copii, dar chiar şi aşa nu era greu să-i privească dezgustat şi, ocazional, cu ură făţişă. Dar ei îşi aveau propria lume şi el o avea pe-a lui. Se puteau suprapune, dar niciodată nu se întrepătrundeau cu adevărat.

— Te bucuri că te-ai întors, John? întrebă Sandy.

— Mda, destul de mult.

Schimbarea era grea, dar inevitabilă. Încotro se va îndrepta viaţa de-aici înainte timpul avea s-o arate.

În dimineaţa următoare, Clark coti la dreapta, pe George Washington Parkway, făcu un ocol spre stânga, intrând pe poarta a cărei pază înarmată avea numărul lui de înmatriculare pe lista de vizitatori. Lui John se permise să parcheze în zona pentru public, chiar în partea stângă din faţa marelui dom.

— Cât o să treacă până să ne spună să ne găsim de lucru în altă parte, John? întrebă Domingo.

— Aş zice poate patruzeci de minute. Sunt sigur că vor fi politicoşi cu asta.

Şi cu această apreciere, coborâră din Chevy-ul închiriat şi se îndreptară spre uşa din faţă, pentru a se întâlni cu un SPO, un ofiţer de la securitate şi protecţie pe care nu-l cunoşteau.

— Domnule Clark, domnule Chavez. Sunt Pete Simmons. Bine-aţi venit.

— E bine să fii din nou acasă, răspunse John. Tu eşti…?

— Sunt SPO, în aşteptarea unei misiuni de teren. Ieşit din Fermă cu două luni în urmă.

— Cine ţi-a fost ofiţer de antrenament?

— Max Dupont.

— Max nu s-a retras încă? Bun om.

— Bun profesor. Ne-a spus câteva poveşti despre voi doi şi am văzut filmul de formare pe care l-aţi făcut în 2002.

— Îmi amintesc, observă Chavez. Scuturat, nu a mestecat.

Râse scurt, la rândul lui.

— Eu nu beau Martini, Domingo, îţi aminteşti?

— Nici la fel de aspectuos ca Sean Connery. Ce ai învăţat din film, Simmons?

— Păstrează-ţi mintea deschisă pentru orice opţiune şi nu umbla prin mijlocul străzii.

Astea erau, de fapt, două lecţii bune pentru un agent de teren.

— Aşadar cu cine ne întâlnim? întrebă Clark.

— Cu asistentul directorului adjunct, Charles Sumner Alden, ADDO.

— Numit politic?

— Corect. Kennedy School, Harvard, da. E destul de prietenos, dar uneori mă întreb dacă el chiar aprobă ce facem noi aici.

— Oare ce mai fac Ed şi Mary Pat?

— Ed s-a retras, îi spuse Simmons. Lucrează la o carte, din câte am auzit. Mary Pat e la CNC. Este extrem de energică.

— Spionul cu cele mai bune instincte pe care l-am întâlnit vreodată, zise Clark. Ce spune ea poţi să iei de bun.

— Te face să te întrebi de ce preşedintele Kealty nu i-a ţinut pe ea şi pe Ed pe statul de plată, observă Chavez.

„Nesigur, nesigur”, se gândi Clark.

— Care este starea de spirit? întrebă Clark când trecură de cititoarele de carduri de securitate.

Simmons îi ajută să treacă făcând un gest spre paza înarmată din partea cealaltă a porţii.

— Se poate şi mai bine. Avem o mulţime de oameni care aleargă în cerc. Ei se ceartă cu Direcţia de informaţii, dar grupa mea a fost pentru o vreme ultima de la Fermă şi niciunul dintre noi n-are încă misiuni pe teren.

— De unde ai venit?

— Poliţist, din poliţia oraşului Boston. Am fost angajat în cadrul Planului Albastru. Am absolvit la Universitatea din Boston, nu la Harvard. Limbi străine.

— Care?

— Sârba, puţină arabă şi un pic de paştu. Trebuia să merg la Monterey, să le aprofundez, dar s-a anulat.

— O să ai nevoie de ultimele două, îl sfătui John. Şi lucrează la jogging. Afganistanul… am petrecut ceva timp acolo pe la mijlocul anilor 1980 şi ar epuiza şi o capră de munte.

— Aşa e de rău?

— Oamenii de-acolo declanşează războaie pentru distracţie şi nici nu sunt băieţi buni. M-am trezit că mi-e milă de ruşi. Afganii sunt oameni duri. Cred că în mediul ăla aşa trebuie să fii, dar Islamul e doar o suprapunere pe o cultură tribală veche de peste trei mii de ani.

— Mulţumesc pentru pont. O să-l scot de pe lista mea de preferinţe, zise Simmons când liftul ajunse la etajul şapte.

Îi lăsă în biroul secretarului. Covorul de pluş le spunea că biroul era unul important – arăta destul de nou. Clark luă o revistă şi o răsfoi, în timp ce Domingo se uita liniştit la perete. Fosta lui viaţă ca soldat îl antrenase să tolereze destul de bine plictiseala.

31

După patruzeci de minute, Charles Alden intră în anticameră, zâmbitor ca un vânzător de maşini folosite. Înalt şi subţire ca un alergător, destul de bătrân pentru a-şi da impresia că e important, indiferent de ce făcuse pentru a câştiga acest post. Clark era pregătit să-l considere nevinovat, dar îndoielile începură repede să apară.

— Aşadar, tu eşti faimosul domn Clark, zise Alden în semn de salut, fără scuze că-i lăsase să aştepte, notă Clark.

— Nu prea faimos, răspunse Clark.

— Păi cel puţin în comunitatea asta.

Alden îşi conduse oaspetele în birou, dar nu-l invită şi pe Chavez să li se alăture.

— Tocmai ți-am citit dosarul.

„În cincisprezece minute?” se întrebă Clark. Poate era un cititor rapid.

— Sper că a fost lămuritor.

— Plin de culoare. Scoaterea familiei Gerasimov din Rusia a fost ceva de muncă. Şi misiunea din Tokyo, cu apărare rusească… impresionant. Fost SEAL… Văd că preşedintele Ryan ţi-a dat Medalia de Onoare. Douăzeci şi nouă de ani în Agenţie. Palmares destul de impresionant, zise Alden, făcându-i semn lui Clark să se aşeze pe scaun.

Era mai mic decât scaunul lui Alden şi proiectat să fie mai incomod. „Joc de putere”, se gândi Clark.

— Am făcut doar ce mi s-a ordonat, cât de bine am putut şi am reuşit să supravieţuiesc după toate.

— Misiunile tale au avut tendinţa să devină cumva brutale.

Clark ridică din umeri.

— Acum încercăm să evităm asta, punctă Alden.

— Am încercat s-o evit şi atunci. Am planificat totul la perfecţie.

— Ştii, Jim Greer a lăsat în urmă un lung document despre felul în care ai ajuns în atenţia Agenţiei.

— Amiralul Greer a fost un domn deosebit de fin şi de onorabil, zise John, ridicând imediat garda pentru ceea ce ar fi putut exista în dosar.

Lui James Greer îi plăceau rapoartele scrise. Chiar şi el avea slăbiciunile lui. Mă rog, toată lumea are.

— El l-a descoperit şi pe Jack Ryan, corect?

— Şi pe mulţi alţii.

— Aşa am auzit şi eu.

— Scuzaţi-mă, domnule, facem cercetare?

— Nu chiar, dar îmi place să ştiu cu cine vorbesc. Ai făcut şi ceva recrutare. Chavez, de exemplu.

— E un ofiţer bun. Chiar dacă scoţi din calcul ce am făcut în Anglia, Ding a fost acolo atunci când tara a avut nevoie de el. S-a şi educat.

— O, da, şi-a luat masteratul la George Mason, nu?

— Corect.

— Cu înclinaţie mai mult spre partea fizică, însă la fel ca tine. Nu e chiar un ofiţer de teren, cum înţeleg termenul majoritatea oamenilor.

— Nu putem fi toţi Ed Foley sau Mary Pat.

— Şi ei au dosare colorate, dar încercăm să scăpăm de asta odată cu evoluţia lumii.

— Chiar aşa?

— Păi, suntem în prezent. Lumea s-a schimbat. Treaba pe care aţi făcut-o tu şi Chavez în România probabil că a fost interesantă.

— Asta e un mod de a pune problema. Nu de multe ori te afli într-o ţară străină, în mijlocul unei revoluţii, dar am terminat misiunea înainte de ieşi din tară.

— Ai omorât ţinta, zise Alden oarecum în silă.

— Trebuia ucisă, spuse Clark în replică, cu ochii aţintiţi pe faţa lui Alden.

— A fost contrar legii.

— Eu nu sunt avocat, domnule.

Şi un ordin executiv, chiar şi unul prezidenţial, nu e tocmai lege statutară sau constituţională. Tipul ăsta e un birocrat get-beget, înţelese John. Dacă nu era scris, nu era real şi dacă nu era autorizat în scris, atunci era greşit.

— Când cineva îndreaptă o armă de foc încărcată spre tine, e un pic cam târziu să începi negocieri oficiale, zise Clark.

— Încerci să eviţi astfel de situaţii neprevăzute?

— Da. „E mai bine să-i împuşti pe ticăloşi din spate şi neînarmaţi, dar asta nu e întotdeauna posibil", se gândi Clark. Când e pe viaţă şi pe moarte, dispare complet conceptul de luptă dreaptă.

— Misiunea mea a fost să-l arestez pe acel individ şi, dacă era posibil, să-l predau autorităţilor competente. N-a mers conform planului.

— Relaţiile cu organele de drept n-au fost întotdeauna prietenoase, zise Alden, răsfoind paginile dosarului secret.

— Scuze, dosarul ăla conţine cazierul meu de conducător auto?

— Prietenia cu oamenii influenţi ţi-a fost de ajutor în carieră.

— Cred că da, dar asta se întâmplă cu o mulţime de oameni. Mi-am îndeplinit, în general, misiunile şi de aceea am supravieţuit atât de mult timp. Domnule Alden, care-i obiectivul acestui interviu?

— Păi, funcţia mea de asistent al directorului adjunct îmi cere să cunosc persoanele din Serviciul Clandestin şi, uitându-mă peste asta, văd că ai avut o carieră foarte colorată. Eşti norocos că a durat atât de mult, iar acum te poţi uita înapoi la o carieră de excepţie.

— Şi misiunea mea viitoare?

— Nu există nicio misiune viitoare. A, te poţi întoarce la Fermă ca ofiţer de formare, dar sfatul

meu e că ar fi cel mai bine să te pensionezi. O meriţi din plin. Actele de pensionare sunt gata pentru completare şi aprobare. O meriţi, John, zise el cu o urmă de zâmbet rece.

— Dar dacă aş fi fost cu douăzeci de ani mai tânăr, n-ai fi avut un loc pentru mine?

— Poate un post la ambasadă, spuse Alden. Dar niciunul dintre noi nu e cu douăzeci de ani mai tânăr. Agenţia s-a schimbat, domnule Clark. Renunţăm la afacerile paramilitare, cu excepţia cazului când avem oameni care ne sunt atribuiţi direct de Delta Force, de exemplu, dar încercăm să scăpăm de operaţiunile brutale în care tu şi Chavez v-aţi specializat. Lumea e un loc mai bun şi mai blând.

— Poate le spui asta şi newyorkezilor, întrebă Clark pe un ton egal.

— Există şi alte modalităţi de a te confrunta cu lucruri de genul ăsta. Şmecheria e să afli din timp şi să-i determini pe oameni s-o ia pe o cale diferită, dacă vor să intre în atenția noastră.

— Cum, mai exact, face asta cineva… teoretic, desigur?

— Asta e o problemă cu care ne confruntăm aici, la etajul al şaptelea, caz cu caz.

— Afară, pe teren, problemele de genul acesta nu-ţi pică întotdeauna pleaşcă, să-ţi permită să le supui atenţiei celor din conducere. Trebuie să ai încredere că oamenii tăi iau iniţiativa şi să-i sprijini când o fac inteligent. Am trecut prin asta. Te simţi cumplit de singur acolo, pe teren, dacă n-ai încredere în cei din spatele tău, mai ales când ei sunt la 8000 de kilometri în spatele tău.

— Acţiunile pe cont propriu funcţionează bine în filme, nu şi în lumea reală.

„Când ai fost ultima dată pe teren, în lumea reală?” vru Clark să întrebe, dar n-o făcu. Nu era aici pentru o ceartă şi nici chiar pentru o discuţie. Era aici doar pentru a asculta de vocea lui

Dumnezeu, retransmisă de acest nemernic pretenţios. Se mai întâmplase înainte la Agenţie, dar în anii 1970, când evitase pentru prima dată pensionarea involuntară, cu ajutorul lui James Greer, îşi făcuse un fel de renume lucrând în Uniunea Sovietică în misiuni „speciale”. A fost nemaipomenit odinioară, când aveau un duşman în care toată lumea credea.

— Deci sunt dat afară?

— Te vei retrage onorabil, cu mulţumirile naţiunii, pe care ai servit-o bine punându-ţi viaţa în primejdie. Ştii, citind asta, mă întreb de ce n-ai o stea pe peretele din atriu.

Făcea referire la peretele din marmură albă, cu stele de aur care comemorează numele ofiţerilor de teren morţi în serviciul CIA. Cartea care enumera acele nume – era într-o cutie din sticlă şi alamă – avea multe spaţii goale unde era trecută numai data, pentru că numele erau clasificate, chiar şi după cincizeci de ani. După toate probabilităţile, Alden lua liftul executivului din parcarea de securitate a clădirii şi astfel nu era forţat, zi de zi, să se uite la perete – la dracu’, nici măcar să treacă pe lângă el.

— Şi Chavez?

— Aşa cum ţi-am spus, e eligibil pentru pensionare doar în zece săptămâni, intrând în calcul şi timpul lui în armată. Se va pensiona ca GS-12, cu beneficii depline, desigur. Sau, dacă insistă, poate să obţină pentru vreo doi ani un post de instructor la Fermă, înainte să-l trimitem în Africa, probabil.

— De ce Africa?

— Acolo se întâmplă lucruri – suficiente pentru a ne ţine în priză.

„Sigur. Trimite-l în Angola, unde îi vor confunda accentul spaniol cu unul portughez şi fă să fie omorât de nişte foşti membri de gherile, nu? Nu că ţi-ar păsa într-un fel sau altul, Alden.”

Acestor persoane bune şi blânde nu le păsase niciodată cu adevărat de oameni. Erau prea interesaţi de imaginea de ansamblu a problemelor zilei, forţând cuburile reale să intre în găurile teoretice rotunde ale modului în care lumea ar fi trebuit să arate şi să acţioneze. Era un eşec obişnuit al vicleniei politice.

Clark zise:

— Păi, depinde de el, cred, şi după douăzeci şi nouă de ani cred că, în ceea ce mă priveşte, a-nceput să dea pe-afară pensionarea binişor, nu?

— Binişor, fu de acord Alden, cu zâmbetul sincer al cuiva care e pe cale să vândă un Ford Pinto model 1971.

Clark se ridică. Nu întinse mâna, dar Alden o făcu, iar Clark trebui s-o întindă din pure bune maniere, bunele maniere dezarmându-i întotdeauna pe găozarii de pretutindeni.

— O, aproape că uitam: cineva vrea să te vadă. Îl ştii pe James Hardesty?

— Am fost colegi la un moment dat, da, răspunse Clark. Nu s-a pensionat încă?

— Nu, nu încă. Lucrează la arhivele operaţionale, parte a unui proiect pentru directorul de operaţiuni pe care îl derulăm de aproximativ paisprezece luni, un fel de proiect de istorie secretă. Deci biroul lui e la etajul al patrulea, dincolo de chioşcul de lângă lift.

Alden îi înmână numărul camerei, mâzgălit pe o foaie de hârtie.

Clark o luă şi o îndoi, vârând-o în buzunar. Jimmy Hardesty era încă aici? Cum naiba scăpase de atenţia unora ca nemernicul ăsta de Alden?

— Bine, mulţumesc. Trec pe la el înainte să plec.

— Au nevoie de mine acolo? întrebă Ding când Clark ieşi pe uşă.

— Nu, m-a vrut doar pe mine de data asta.

Clark îşi aranjă cravata printr-un semnal prestabilit la care Chavez nu reacţionă. Şi cu asta, luară liftul până la etajul patru. Trecură pe lângă chioşcul cu vânzători orbi care vindeau lucruri precum batoane de ciocolată şi cola – ceea ce vizitatorilor li se părea tot timpul înfiorător şi sinistru, dar pentru CIA era o modalitate lăudabilă de a oferi locuri de muncă pentru persoanele cu handicap. Asta dacă erau într-adevăr orbi. Nimeni nu putea fi sigur de nimic în acea clădire, dar asta era doar o parte din mister.

Găsiră biroul lui Hardesty şi bătură la uşa închisă cu cifru. Se deschise în câteva secunde.

— Big John, zise Hardesty în semn de salut.

— Hei, Jimmy. Ce faci în gaura asta de şobolan?

— Scriu o istoric a operaţiunilor, pe care nimeni n-o va citi vreodată, cel puţin nu în timpul vieţii noastre. Tu eşti Chavez? îl întrebă pe Ding.

— Da, domnule.

— Intraţi.

Hardesty le făcu semn să intre în biroul lui, care avea două scaune libere şi spaţiu suficient cât să încapă nişte picioare suplimentare, plus o masă de lucru care ţinea locul unui birou.

— În ce an eşti? întrebă John.

— Îţi vine să crezi că în 1953? Mi-am consumat toată săptămâna trecută pe Hans Tofte şi treaba cu cargobotul norvegian. Misiunea aia a lăsat în urmă mulţi morţi, şi nu toţi erau băieţi răi. Costul ca să faci afaceri pe-atunci, cred, iar marinarii de pe navă ar fi trebuit să se gândească de două ori înainte de a semna.

— Înainte de era noastră, Jimmv. Ai vorbit cu judecătorul Moore despre asta? Cred c-a avut o contribuţie la operaţiunea aia.

Hardesty dădu din cap aprobator.

— A fost pe-aici vinerea trecută. Judecătorul trebuie că a fost o pacoste în tinereţe, înainte să

ocupe locul din spatele mesei. El şi Ritter.

— Ce mai face Bob Ritter?

— N-ai auzit? La naiba. A murit acum trei luni în Texas, cancer la ficat.

— Câţi ani avea? întrebă Chavez.

— 75. Era internat la Centrul medical Anderson împotriva cancerului, din Texas, aşa c-a avut parte de cel mai bun tratament disponibil, dar n-a funcţionat.

— Toată lumea moare de câte ceva, observă Clark. Mai devreme sau mai târziu. Nimeni nu ne-a spus despre Ritter în Anglia. Mă întreb de ce.

— Administraţia actuală nu-l prea plăcea.

Avea sens, se gândi John. Fusese un războinic în cele mai rele dintre zilele rele ale trecutului, operase în Imperiul Roşu împotriva inamicului principal al momentului, iar războinicii implicaţi în Războiul Rece mor greu.

— Va trebui să închin un pahar în memoria lui. Ne-am ciocnit ocazional, dar niciodată nu mi-a dat în cap pe la spate. Mă întreb care-i treaba cu individul ăla, Alden.

— Nu e genul nostru de om, John. Mi se cere să fac un raport complet privind persoanele pe care le-am omorât de-a lungul timpului, ce legi au fost încălcate, chestii din astea.

— Ce pot face pentru tine? îşi întrebă Clark gazda.

— Alden ţi-a propus pensionarea?

— Douăzeci şi nouă de ani. Şi sunt încă în viaţă. Cam miraculos, dacă stai să te gândeşti, observă John într-un moment de reflecţie sobră.

— Păi dacă ai nevoie de ceva, am un număr la care poţi să suni. Cunoştinţele tale sunt valoroase; poţi face bani de pe urma lor. Poate îi cumperi o maşină nouă lui Sandy.

— Ce fel de muncă?

— Ceva ce vei găsi interesant. Nu ştiu dacă e pe placul tău, dar ce naiba. În cel mai rău caz, vor

plăti prânzul.

— Cine e?

Hardesty nu răspunse la întrebare. În schimb, întinse o altă hârtie cu un număr de telefon pe ea.

— Dă-le un telefon, John. Asta dacă nu cumva vrei să-ţi scrii memoriile şi să le trimiţi oamenilor de la etajul şapte.

Clark râse şi el.

— În niciun caz.

Hardesty se ridică şi întinse mâna.

— Îmi pare rău că trebuie să încheiem întâlnirea, dar am o grămadă de lucru. Dă-le un telefon… sau nu, dacă n-ai chef. De tine depinde. Poate că pensionarea îţi convine.

Clark se ridică.

— Corect. Mulţumesc.

După asta urmă încă o plimbare cu liftul şi ieşirea pe uşa din faţă. John şi Ding se opriră să se uite, la rândul lor, la perete. Pentru unii dintre cei de la CIA, acele stele reprezentau Moartea Onorabilă, cu nimic mai prejos decât Cimitirul Naţional Arlington, deşi acolo turiştilor le era permis să meargă.

— Ce număr e, John? întrebă Chavez.

— De undeva din Maryland, judecând după prefix. Se uită la ceas şi îşi scoase noul telefon mobil.

— Hai să aflăm de unde…

Monitorizarea traficului electronic zilnic făcută de Jack dură nouăzeci de minute, în primele ore ale dimineţii, şi se dovedi nefructuoasă, aşa că îşi luă a treia ceaşcă de cafea, alese un covrig, apoi reveni la birou şi începu ce obişnuia să numească „plimbarea lui de dimineaţă”, prin nenumăratele interceptări pe care le primea Campusul de la comunitatea de informaţii a SUA.

După patruzeci de minute de ceea ce devenea un exerciţiu frustrant, îi atrase atenţia o interceptare a

Departamentului de Securitate Internă. „Uite, asta e interesant”, se gândi, apoi luă telefonul.

Cinci minute mai târziu era în biroul lui Jerry Rounds.

— Ce ai? întrebă Rounds.

— Interceptări DHS/FBI/ATA. Caută un avion dispărut.

Asta îi atrase atenția lui Rounds. Deoartamentul de Securitate Internă avea un sistem de selecţie a incidentelor, care făcea, în general, o treabă bună în a ţine anchetele obişnuite departe de platoul lui cu informaţii. Faptul că o astfel de anchetă escaladase atât de mult sugera că o altă agenţie făcuse deja documentarea de rutină şi confirma că avionul în cauză nu fusese pur şi simplu plasat greşit de către o companie de charter neglijentă într-o confuzie administrativă.

— ATA zici? murmură Rounds. Cei de la Alcool, Tutun şi Arme de foc sunt de asemenea specializaţi în investigaţii legate de explozibili. „Combină asta cu un avion dispărut…” se gândi Jack.

— Ce fel? întrebă Rounds.

— Nu e specificat. Trebuie să fi fost unul mic, necomercial, altfel ar fi apărut la ştiri.

Un 757 dispărut avea tendinţa să genereze valuri.

— De când e?

— De trei zile.

— Ştim sursa?

— Rutarea pare internă, FAA sau NTSB, poate. Am verificat şi ieri, şi azi. Nimeni n-a zis nimic.

Ceea ce însemna că există cineva care voia să ţină secret.

— Totuşi, ar mai putea fi o cale de a privi asta.

— Spune-mi.

— La urma banilor, zise Jack.

Rounds zâmbi.

— Asigurările.

32

La 10.47 sună telefonul. Tom Davis tocmai terminase de făcut o tranzacţie destul de mare, una care avea să aducă 350000 de dolari Campusului, ceea ce nu era rău pentru o muncă de trei zile. Răspunse la telefon a doua oară când sună.

— Tom Davis.

— Domnule Davis, numele meu e John Clark. Mi s-a spus să vă dau un telefon. Poate luăm prânzul împreună.

— Cine ţi-a spus?

— Jimmy Hardesty, răspunse Clark. Va veni şi un prieten cu mine. Numele lui e Domingo Chavez.

Davis se gândi pentru un moment, devenind imediat prudent, dar era mai mult o reacţie instinctivă decât o necesitate. Hardesty nu ar fi dat aceste informaţii oricui.

— Sigur, să vorbim, răspunse Davis.

Îi dădu adresa lui Clark şi zise:

— Te aştept în jurul prânzului.

— Hei, Gerry, zise Davis când intră în biroul de la ultimul etaj. Tocmai am primit un telefon.

— Cineva cunoscut? întrebă şeful.

— Hardesty de la Langicy a trimis doi tipi să ne vadă. Amândoi gata de pensionare de la Agenţie. John Clark şi Domingo Chavez.

Ochii lui Hendley se lărgiră puţin.

— *Acel* John Clark?

— Aşa se pare. Va fi aici în jurul prânzului.

— Vrem să-l angajăm? întrebă fostul senator, ştiind deja pe jumătate răspunsul.

— Merită să vorbim cu el, şefu'. Dacă nu pentru altceva, măcar ar fi un al naibii de bun ofiţer de formare pentru oamenii de teren. Îl ştiu doar după reputaţie. Ed şi Mary Pat Foley îl adoră pe tipul ăsta şi e un sprijin greu de ignorat. Nu-l deranjează să-şi murdărească mâinile, are o gândire ageră.

Instincte bune, inteligent. Chavez e din aceeaşi categorie. Făcea parte din Rainbow, alături de Clark.

— De încredere?

— Trebuie să vorbim cu ei, dar probabil că da.

— Corect. Adu-i încoace dacă tu crezi că merită.

— Aşa voi face.

Davis ieşi afară.

„Măi, să fie, se gândi Hendley. John Clark.”

— Aici, la stânga, zise Domingo când ajunseră la o sută de metri.

— Da. Trebuie să fie clădirea de-acolo, din dreapta. Vezi grămada de antene?

— Da, observă Chavez după ce cotiră. Cu aşa ceva ai o recepţie al naibii de bună pe FM.

Clark chicoti.

— Nu văd niciun paznic. Semn bun.

Profesioniştii ştiau când să facă pe nevinovaţii.

Parcă maşina închiriată în ceea ce părea a fi parcarea pentru vizitatori, coborâră şi merseră până la uşa din faţă.

— Bună dimineaţa, domnule, zise un paznic în uniformă. Purta o uniformă obişnuită, iar pe etichetă era trecut numele CHAMBERS. Pot să vă ajut cu ceva?

— Suntem aici ca să ne întâlnim cu domnul Davis. John Clark şi Domingo Chavez.

Chambers ridică telefonul şi tastă câteva numere.

— Domnule Davis? Sunt Chambers, de la recepţie. Sunt doi domni aici care vor să vă vorbească. Da, domnule, vă mulţumesc.

Lăsă telefonul jos.

— Coboară să vă primească, domnilor.

Davis apăru într-un minut. Era negru, de mărime medie, la aproape 50 de ani, estimă Clark. Bine îmbrăcat, cu mânecile suflecate, cravata slăbită. Brokerul ocupat.

— Mulţumesc, Ernie, îi zise paznicului, apoi spuse: Tu trebuie să fii John Clark.

— Vinovat, recunoscu John. Şi el e Domingo Chavez.

Îşi strânseră mâinile.

— Haide sus.

Davis îi conduse către lifturi.

— Te-am mai văzut pe undeva. Pe cealaltă parte a râului, clarifică Chavez.

— Adică? reacţionă Davis cu precauţie.

— La sala de operaţii. Ofiţer de gardă?

— Păi cândva am fost un NIO. Aici sunt un umil trader de obligaţiuni. În principal, chestii corporative, dar şi unele obligaţiuni guvernamentale.

Îl urmară pe Davis la ultimul etaj şi apoi în biroul lui – sau cea mai mare parte din drum. Biroul lui era chiar lângă al lui Rick Bell, iar cineva se îndrepta într-acolo.

— Hei, auzi Clark şi, întorcându-se, îl văzu pe Jack Ryan jr venind pe hol.

Clark îi strânse mâna şi, de data asta, păru surprins.

— Jack… Lucrezi aici, da?

— Păi da.

— Cu ce te ocupi?

— Arbitraj valutar, în general. Pompare de bani înainte şi-napoi, chestii de genul ăsta.

— Am crezut că afacerea de familie e cu acţiuni şi obligaţiuni, observă Clark blajin.

— Nu mă ocup cu alea… încă, răspunse Jack. Trebuie să fug. Poate ne vedem mai târziu?

— Sigur, zise Clark.

Creierul nu se învârtea, dar nu-i erau în întregime clare descoperirile făcute în acea zi.

— Intraţi, zise Davis apoi, făcându-le semn să intre pe uşă.

Biroul era confortabil şi nu era plin de mobilier făcut în închisorile federale, cum aveau la sediul

CIA. Davis le făcu semn să se aşeze.

— De cât timp îl cunoşti pe Jimmy Hardesty?

— De zece-cincisprezece ani, răspunse Clark. E un om bun.

— Aşa e. Aşadar, vrei să te pensionezi?

— Nu prea m-am gândit la asta.

— Dar dumneavoastră, domnule Chavez?

— Nici eu nu sunt pregătit pentru Asigurările Sociale şi nu prea am abilităţi care să se caute pe piaţa muncii. Am o soţie şi un copil, cu un altul pe drum. Până acum n-am avut ocazia să mă gândesc, dar ceea ce faceţi aici pare să fie departe de setul nostru de competenţe.

— Oricum, toată lumea de-aici trebuie să ştie limbajul, le spuse Davis. Dar dincolo de asta…

Davis ridică din umeri.

— Ce nivel de acces la informaţiile secrete aveţi?

— Top secret/informaţii speciale/politică – amândoi, răspunse Clark. Cel puţin până când Langley ne-a pus punct contractului. De ce?

— Pentru că ceea ce facem noi aici nu e pentru propagare publică. Veţi semna nişte contracte de confidenţialitate destul de stricte, zise el, referindu-se la acorduri de nedivulgare a secretelor de serviciu. Vreo problemă cu asta?

— Nu, zise imediat John.

Curiozitatea lui fusese cu adevărat stârnită într-un fel cum nu mai simţise de ani întregi.

Observă că nu-i cereau să depună jurământ. Era, oricum, de domeniul trecutului, iar instanţele judecătoreşti le anulaseră efectele cu mult timp în urmă… dacă vorbeai cu ziarele.

Semnarea documentelor dură mai puţin de două minute. Formularele nu semănau cu nimic din ce văzuseră ei înainte, deşi locul, cu siguranţă, semăna.

Davis verifică din nou formularele, apoi le băgă într-un sertar.

— OK, pe scurt, uitaţi care-i treaba: obţinem o mulţime de informaţii privilegiate, prin canale atipice. Din motive de securitate, NSA ţine un ochi pe comerţul internaţional. Vă amintiţi de neînţelegerile cu Japonia? Au criticat sever Wall Street şi i-au făcut pe cei de la FBI să creadă că trebuie să supravegheze astfel de lucruri. Războiul economic e real şi chiar poţi să distrugi o ţară criticându-i instituţiile financiare. La noi funcţionează, mai ales pentru tranzacţiile financiare. De-acolo ne scoatem cea mai mare parte a banilor.

— De ce e aşa de important? întrebă Chavez.

— Ne autofinanţăm. Suntem în afara bugetului federal, domnule Chavez şi, prin urmare, în afara radarului. Banii contribuabililor nu ne sunt lăsaţi la uşa din faţă. Noi realizăm ceea ce producem şi ce nu cheltuim, păstrăm.

Cum nu se poate mai ciu-ciudat![33] se gândi Clark.

Ţii secret ceva neprimind fonduri de la Congres şi evitând controalele Biroului de Management şi Buget. Dacă nu guvernul te finanţează, pentru Washington exişti doar ca sursă de impozite, iar o firmă de contabilitate bună poate garanta că Hendley Associates – numele sub acoperire al Campusului – nu ieşea în evidenţă, plătea totul integral şi la timp. Şi dacă ştia cineva cum să ascundă banii, tipii ăştia ştiau. Desigur, Gerry Hendley avea contacte suficiente la Washington pentru a menţine pericolul departe de activitatea sa economică. În general, faci asta fiind cinstit. În America există destui escroci bine plătiţi pentru a atrage atenţia IRS şi SEC[34] şi, la fel ca majoritatea agenţiilor guvernamentale, nu mergeau pe cont propriu, fără o pistă solidă, în căutare de noi escroci. Cât timp n-ai reputaţia că eşti suspect de bun în ceea ce faci sau că navighezi prea riscant, nu apari pe radarul lor.

— Câţi clienţi reali ai? întrebă Chavez.

— În esenţă, conturile private aparţin angajaţilor noştri, iar ei se descurcă destul de bine. În ultimii trei ani am avut o medie de profit de douăzeci şi trei la sută, peste salarii, care sunt destul de decente. Avem şi unele beneficii bune – avantaje educaţionale speciale pentru angajaţii noştri care au copii.

— Impresionant. Ce anume trebuie să faci? întrebă Ding. Să ucizi oameni?

Se gândise să vină în completare cu o glumă şcolărească.

— Câteodată, zise Davis. Cam depinde de zi.

În cameră se aşternu liniştea pentru un moment.

— Nu glumeşti, zise Clark.

— Nu, zise Davis.

— Cine autorizează?

— Noi. Davis se opri pentru a lăsa cuvintele să-şi facă efectul.

— Angajăm nişte oameni foarte pricepuţi – oameni care, mai întâi, gândesc şi rezolvă cu atenţie. Dar, da, facem asta când o cer împrejurările. Am făcut patru în ultimele două luni, toate în Europa, toate cu legături teroriste. Încă nu ne-au explodat în faţă.

— Cine se ocupă?

Davis schiţă un zâmbet.

— Abia v-aţi întâlnit cu unul dintre ei.

— Cred că râzi de noi, spuse Chavez. Jack Junior? SHORTSTOP?

— Da, l-a omorât pe unul la Roma cu doar şase săptămâni în urmă. Neglijenţă operaţională; a fost cam imprudent, dar a făcut o treabă decentă. Numele ţintei lui era Mahomed Hassan Al-din, ofiţer senior de operaţiuni al grupului terorist care ne dă dureri de cap. Îţi aminteşti de împuşcăturile alea din mall?

— Da.

— A fost operaţiunea lui. L-am interceptat şi l-am doborât.

— Niciodată n-a ajuns în ziare, obiectă Clark.

— A murit din cauza unui atac de cord, aşa a spus medicul legist al forţelor de poliţie din Roma, concluzionă Davis.

— Tatăl lui Jack nu ştie?

— Nici pe departe. După cum am spus, rolul lui ar fi trebuit să fie altul, dar se mai întâmplă, iar el s-a descurcat. Dacă am fi ştiut, probabil am fi făcut altfel, dar n-a fost să fie.

— N-am de gând să întreb cum i-a cauzat Jack un atac de cord subiectului tău, zise Clark.

— Bine, fiindcă n-am de gând să-ţi spun – cel puţin nu acum.

— Care e acoperirea noastră? întrebă Clark.

— Cât timp sunteţi în Statele Unite, sunteţi complet acoperiţi. În străinătate e cu totul altceva. Vom avea grijă de familiile voastre, desigur, dar dacă sunteţi prinşi în străinătate, ei bine, vom angaja cel mai bun avocat pe care vi-l putem găsi. Altminteri, sunteţi doar nişte cetăţeni privaţi care au fost prinşi făcând ceva urât.

— Sunt obişnuit cu asta, zise Clark. Numai aşa soţia şi copiii mei sunt protejaţi. Deci, sunt doar un cetăţean privat în străinătate, nu?

— Corect, confirmă Davis.

— Făcând ce?

— Făcându-i pe oamenii răi să dispară. Te descurci cu asta?

— Fac asta de mult timp şi nu întotdeauna după cum mi-a cântat Unchiul Sam. Uneori am intrat în necazuri la Langley din cauza asta, dar a fost întotdeauna o necesitate tactică, şi aşa eu… noi… am fost întotdeauna curaţi. Dar dacă se întâmplă ceva aici, ştii, cum ar fi o conspiraţie în vederea comiterii unei crime…

— Ai o graţiere prezidenţială care te aşteaptă.

— Poţi să repeţi? întrebă John.

— Jack Ryan e cel care l-a convins pe Gerry Hendley să înfiinţeze locul ăsta. Asta a fost preţul lui Gerry. Aşa că preşedintele Ryan a semnat în alb o sută de decrete de graţiere.

— E legal? întrebă Chavez.

— Pat Martin aşa zice. El e unul dintre oamenii care ştiu că există locul ăsta. Un altul e Dan Murray. La fel şi Gus Werner. Îl ştii pe Jimmy Hardesty. Nu şi familia Foley, totuşi. Ne-am gândit să-i implicăm şi pe ei, dar Jack n-a fost de acord. Chiar şi cei pe care i-am numit sunt puşi să recruteze doar persoane cu acreditări speciale, pentru a merge într-un loc special. Ei n-au deloc informaţii operaţionale. Ei ştiu că există un serviciu special, dar nu ştiu ce facem aici. Nici preşedintele Ryan n-are nicio informaţie operaţională. Este o informaţie care nu părăseşte această clădire.

— Îi trebuie mult unui oficial al guvernului să capete atât de multă încredere în oameni, observă Clark.

— Trebuie să alegi oamenii cu atenţie, fu de acord Davis. Jimmy crede că voi doi puteţi fi de încredere. Vă ştiu trecutul. Cred că are dreptate.

— Domnule Davis, trebuie să reflectăm, spuse Clark lăsându-se pe spate în scaunul său.

De peste douăzeci de ani visase cu ochii deschişi la cât de frumos ar fi fost să aibă un loc ca ăsta. El fusese trimis odată de şefii de la Langley să-l urmărească pe Abu Nidal în Liban, pentru a determina *dacă* ar fi posibil să-l trimită să-L vadă pe Dumnezeu. A fost la fel de periculos ca şi misiunea în sine, şi a fost atât de insultător să primească o astfel de misiune, că în acel moment sângele îi fierbea, dar o făcuse şi venise acasă cu fotografia, pentru a demonstra că da, era posibil să-l omoare pe ticălos, dar capetele mai puţin înfierbântate sau mai constipate de la Washington anulaseră misiunea, aşa că şi-a pus degeaba viaţa în pericol astfel că, mai târziu, armata israeliană

avea să-l ucidă pe Abu Nidal cu o rachetă Hellfire trasă dintr-un elicopter de atac Apache, care lăsase în urmă mai multă mizerie decât o împuşcătură de la 180 de metri şi provocase şi daune colaterale considerabile, care pe israelieni nu-i prea deranjau.

— OK, zise Chavez. Dacă şi când vom merge într-o misiune ar trebui să omorâm pe cineva care trebuie omorât. Dacă ne prind, ghinionul nostru. Ca o chestiune practică, şansele sunt jumi-juma să fim ucişi pe loc, şi asta e deschiderea, ca la poker, m-am prins. Dar e destul de plăcut să avem protecţia asigurată de guvern când facem astfel de lucruri.

— Există mai multe moduri de a-ți servi tara.

— Poate că da, recunoscu Ding.

Clark spuse:

— E un tip la Langley care-mi verifică antecedentele, un tip pe nume Alden, la Departamentul de Operaţiuni. E evident că Jim Greer a lăsat în urmă un dosar de-al meu, cu ce-am făcut înainte de-a intra în Agenţie. Nu ştiu exact ce e în el, dar ar putea fi problematic.

— Cum aşa?

— Am omorât nişte dealeri de droguri. Nu contează de ce, dar am desfiinţat un întreg cartel de droguri. Tatăl lui Jack Ryan sr era detectiv de poliţie şi a vrut să mă aresteze, dar l-am convins să n-o facă şi mi-am înscenat moartea. Ryan ştie povestea… cel puţin o parte din ea. Oricum, s-ar putea ca Agenţia să aibă scris o parte din asta. Trebuie să-ţi spun asta.

— Păi, dacă situaţia devine problematică, avem graţierea prezidenţială care să te păzească. Crezi că tipul ăsta, Alden, ar vrea s-o folosească împotriva ta?

— E un animal politic.

— Am înţeles. Vreţi timp de gândire?

— Sigur, răspunse Clark pentru amândoi.

— Gândiţi-vă, apoi întoarceţi-vă mâine. Dacă mergem mai departe, vă puteţi întâlni cu şeful. Şi nu uitaţi: Ce-am discutat…

— Domnule Davis, am păstrat secrete pentru o lungă perioadă de timp. Amândoi. Dacă dumneavoastră credeţi că avem nevoie să ne reamintiţi asta, ne-aţi citit greşit.

— 1-0.

Davis se ridică, punând capăt întâlnirii.

— Ne vedem mâine.

Nu ziseră nimic până n-ajunseră afară, îndreptându-se spre maşină.

— Băi, omule, a omorât Jack Junior pe cineva? întrebă Chavez către cer.

— Aşa se pare, răspunse Clark, gândindu-se că era timpul ca lumea să nu se mai gândească la el ca Junior. Se pare că, până la urmă, lucrează în domeniul de afaceri ale familiei.

— Taică-su ar face pe el dac-ar afla.

— Probabil, fu de acord John. „Şi asta n-ar fi nimic în comparaţie cu modul în care ar reacţiona maică-sa."

Câteva minute mai târziu, în maşină, Chavez zise:

— Am o mărturisire de făcut, John.

— Spune, fiule.

— Am dat-o-n bară… grav.

Chavez se aplecă în scaunul lui, scoase un obiect din buzunarul de la spate şi-l puse pe consola centrală a maşinii.

— Ce-i asta?

— Un stick USB. Ştii, pentru calculator…

— Ştiu ce e, Ding. De ce mi-l arăţi?

— L-am luat de la unul dintre băieţii răi din ambasada din Tripoli. I-am scuturat bine, i-am percheziţionat, tot tacâmul. Am găsit ăsta la şeful lor… cel pe care l-am doborât lângă laptop.

În ciuda faptului că avea îngropat într-o parte glonţul de 9 mm din MP5-ul lui Chavez, una dintre

ţinte reuşise să ajungă poticnit Ja laptop şi să tasteze o combinaţie de taste care a ars hard diskul şi placa de reţea wireless, ambele fiind acum în posesia suedezilor, deşi nu le erau de niciun folos.

Părerea generală era că băieţii răi foloseau laptopul pentru a ţine legătura cu cineva din exterior. Asta era blestemul erei digitale, ştia Clark. Prin tehnologia de internet wireless nu doar semnalele aveau rază de acoperire mai mare, dar şi tehnologia de criptare era mai puternică. Chiar dacă libienii fuseseră pe deplin cooperanţi, şansele ca Rainbow să poată monitoriza şi/sau sugruma fiecare hotspot din jurul ambasadei fuseseră practic inexistente, iar dacă nu cumva suedezii reuşiseră să le salveze, fie în unitate, fie pe card, ei n-aveau să ştie niciodată cu cine comunicaseră ţintele în ambasadă.

„Sau poate că nu”, se gândi Clark.

— Hristoase, Ding, asta e o neglijenţă dată naibii.

— L-am pus în buzunar şi nu m-am mai gândit la asta până când nu ne-am întors şi am despachetat. Scuze. Deci, ce vrei să faci? întrebă Ding, zâmbind malefic. I-l dăm lui Alden?

— Lasă-mă să mă gândesc.

Aproape se înserase până când Jack găsi ceea ce căuta. În timp ce legea le cerea asigurătorilor din aviaţie să facă public termenii asigurărilor pentru informarea publicului, nu existau reglementări în ceea ce priveşte uşurarea accesului la aceste informaţii. În consecinţă, majoritatea transportatorilor făcuseră în aşa fel încât cererile digitale de daună să fie minuţios complicate.

— XLIS-XL Asigurări Elveţia, îi spuse Jack lui Rounds. Face o mulţime de chestii de aviaţie acolo. Cu trei săptămâni în urmă, a fost depusă o cerere pentru un Falcon Dassault 9000. E un mic avion cu reacţie pentru afaceri. Construit de către aceiaşi oameni care fac avionul de luptă Mirage. Cea care a semnal cererea e o femeie pe nume

Margarite Hlasek, coproprietar al Hlasek Air cu soţul ei, Lars… care, de asemenea, se întâmplă să fie pilot. Are sediul lângă Zurich. Aici apare beleaua. Trimit interceptările noastre, amestec şi potrivesc unele cuvinte-cheie şi am un rezultat: în urmă cu două zile, FBI a contactat ataşaţii legali de la Stockholm şi Zurich. Cineva caută informaţii despre Hlasek Air.

— De ce Stockholm?

— Doar o presupunere, dar ei ar vrea să se uite în sediul central al lui Hlasek şi poate să cerceteze şi ultimul aeroport pe care l-a vizitat Falconul lui Hlasek.

— Ce altceva mai ştim despre Hlasek?

— Sunt nesiguri. Am găsit patru plângeri separate transmise fie Administraţiei Suedeze a Aviaţiei Civile, fie Autorităţii Aviaţiei Civile Suedeze…

— Care-i diferenţa?

— Una se ocupă de aeroporturile statului şi de controlul traficului aerian; cealaltă se ocupă cu domeniul aviaţiei comerciale şi cu siguranţa. Patru plângeri în ultimii doi ani… trei despre neregulile în vămi şi una despre un plan de zbor completat greşit.

— Zboară pe ceruri teroriste prietenoase, murmură Rounds.

— S-ar putea. Dacă-i aşa, genul ăsta de serviciu nu e ieftin.

— Hai să mergem să vorbim cu Gerry.

Hendley era cu Granger. Şeful le făcu semn să intre.

— S-ar putea ca Jack să aibă ceva, zise Rounds, iar Jack le arătă.

— O speculaţie, observă Granger.

— Avion lipsă, implicarea ATA, FBI îşi întinde antenele în Suedia şi o companie dubioasă de charter, contracară Rounds. Am mai văzut asta înainte, OK? Hlasek Air transportă persoane care

fie nu doresc să zboare cu avioane comerciale, fie nu pot să zboare cu cele comerciale. Asta, probabil, nu ne va conduce către cel pe care-l căutăm, dar poate e un fir de care să tragem. Sau un trăgaci pentru diverşi nătângi.

Hendley cugetă la asta, apoi se uită la Granger, care ridică din umeri şi dădu din cap. Hendley zise:

— Jack?

— Nu face rău să ieşi şi să scuturi nişte copaci din când în când, şefu'.

— Adevărat. Cu ce se mai ocupă băieţii Caruso?

33

Să ai de-a face cu un intermediar nu era ceva comun, dar nu era nici aşa de neobişnuit cât să-i dea Melindei un motiv de îngrijorare. De obicei, asta însemna că acel client era căsătorit şi/sau cineva într-o poziţie proeminentă, ceea ce, pe de altă parte, se traducea, de obicei, prin mai mulţi bani, cum era cazul şi acum. Intermediarul – un tip mediteraneean pe nume Paolo, cu cicatrici de arsuri pe mâini – îi dăduse de la început jumătate din taxa ei de 3000 de dolari, împreună cu adresa colţului de stradă unde ar fi trebuit să aştepte să fie luată – din nou, nu obişnuitul ei modus operandi, dar banii erau bani, iar banii ăştia erau mult peste comisionul obişnuit.

Pericolul cel mai probabil cu care se confrunta era ca omul să-i ceară să facă o perversiune pe care ea să nu vrea s-o facă. Apoi problema era cum să-l faci să se răzgândească fără să piardă întâlnirea. Cu majoritatea bărbaţilor asta e uşor, dar din când în când întâlneşti câte unul care e atras cu încăpăţânare către perversiuni. În aceste cazuri – se întâmplase de două ori – discreţia, descoperise ea, era cea mai bună parte a afacerii. Spui mulţumesc, dar nu mulţumesc, şi te cari naibii de-acolo.

Statistic, nu roiau chiar atât de mulţi criminali în serie prin zonă, dar aproape jumătate dintre ei ucideau prostituate – începând cu Jack Spintecătorul din cartierul Whitechapel, din Londra. Doamnele de seară, în exprimarea elegantă a Angliei secolului al XlX-lea, îşi duceau clienţii în locuri retrase, pentru un „tremurat de genunchi”, unde o crimă era mai uşor de comis decât în mijlocul unei străzi aglomerate, astfel că ea şi unele dintre colegele ei puseseră pe picioare un sistem simplu de securitate reciprocă, făcând schimb una cu alta de detalii ale întâlnirilor lor.

În cazul de faţă, maşina era un Lincoln Town cu geamuri fumurii. Acesta fu tras până lângă bordură şi Melinda auzi deblocându-se portierele din spate. Geamurile nu se lăsară. După un moment de indecizie, urcă.

— De ce geamuri fumurii? îl întrebă pe şofer, încercând să sune firesc.

— Protecţie împotriva soarelui, replică el.

„Destul de rezonabil”, se gândi Melinda, stând cu mâna în apropierea poşetei, unde avea un foarte vechi Colt, modelul automat de buzunar, calibrul 25, aproape fără greutate la cele 370 g. Cu greu ar fi tras vreodată, dar era complet încărcat cu şapte gloanţe, cu siguranţa pusă. Nu era tocmai un Magnum”, dar niciun sărut pe obraz.

Îşi privi ceasul. Ieşiseră de treizeci de minute din oraş, îşi dădu ea seama. Veşti bune şi veşti proaste. Un loc cu adevărat privat era un loc bun unde să ucizi o curvă şi să-i arunci corpul. Dar ea n-avea de gând să-şi facă griji despre tot şi avea geanta la doar un centimetru de mâna dreaptă, iar micul domn Colt era chiar acolo…

Maşina luă o curbă strânsă la stânga, pe o alee, iar apoi din nou la stânga, într-un garaj din parcarea condominiului. Un garaj privat, mai degrabă decât unul comun, ceea ce însemna o intrare privată în apartament. Cel puţin nu era un parc de rulote. Oamenii care locuiau acolo o speriau, deşi nu făceau parte din clientela ei normală. Melinda cerea o mie sau două de dolari de număr şi 4500 pentru o noapte. Partea remarcabilă era că atât de mulţi erau dispuşi să plătească preţul, un bun supliment pentru slujba ei de recepţioneră la sediul sistemului de şcoli publice din Las Vegas.

Bărbatul ieşi din maşină, îi deschise uşa şi-i oferi o mână ca s-o ajute să coboare.

— Bun venit, auzi o voce de adult.

Ea se îndreptă spre aceasta şi văzu în camera de zi un bărbat mai înalt decât media. Îi zâmbea destul de plăcut. Era obişnuită cu asta.

— Cum te cheamă? o întrebă el.

Avea o voce frumoasă. Melodioasă.

— Melinda, răspunse ea îndreptându-se spre el, exagerând un pic legănarea şoldurilor.

— Vrei un pahar cu vin, Melinda?

— Mulţumesc, răspunse ea, şi primi un frumos pahar de cristal.

Paolo dispăruse – n-avea nicio idee unde –, dar atmosfera îi decuplase sistemele de alarmă. Oricine ar fi fost, era bogat şi ea avea o experienţă consistentă cu cei ca el. Se putea relaxa un pic acum. Melinda era foarte bună la citirea bărbaţilor ce altceva făcuse ca să trăiască? – şi individul ăsta nu reprezenta niciun fel de pericol. El voia doar să se elibereze, iar asta era afacerea ei. Cerea atât de mult pentru că era bună la asta, iar pe bărbaţi nu-i deranja să plătească, fiindcă ca îşi merita banii. Era un sistem perfect de *lai-ssez-faire* economic, bine cunoscut în acest domeniu, deşi Melinda nu votase în viaţa ei cu republicanii.

— Foarte bun vin, observă după o înghiţitură.

— Mulţumesc. Există şi oameni care vor să fie gazde bune.

Flutură mâna cu un gest curtenitor spre o canapea din piele şi Melinda se aşeză, punându-şi geanta în partea stângă, dar cu fermoarul deschis.

— Preferi să fii plătită înainte?

— Da, dacă nu te superi.

— Desigur.

Căută în buzunarul de la spate şi scoase un plic pe care i-l înmână. Douăzeci de bancnote de 100 de dolari, care o scăpau de grija afacerii pentru seara respectivă. Poate mai mult, dacă el avea să fie deosebit de încântat de cum se desfăşurau lucrurile.

— Pot să te întreb care e numele tău? întrebă Melinda.

— O să râzi – numele meu adevărat chiar e John[35]. Se mai întâmplă, să ştii.

— Asta e bine, John, răspunse ea cu un zâmbet care ar fi topit şi bara de protecţie din crom a unui Chevy 1957.

Lăsă vinul jos.

— Deci…

Şi începură afacerile.

Trei ore mai târziu, Melinda făcu duş şi îşi perie părul pe îndelete. Era o parte din rutina ei apres-sex, ca să-l facă pe client să se simtă ca şi cum i-ar fi atins sufletul. Dar asta era prea subtil pentru majoritatea bărbaţilor şi i-ar fi luat prea mult timp ca să i-o arate lui John în acea noapte. Curăţa. Astfel şi mirosul lui de pe ea. Mirosul era vag familiar, deşi nu putea să-l plaseze undeva. Ceva medicamentos, îşi spuse ea, alungând acest gând. Probabil avea piciorul sportivului sau ceva similar. Şi apoi el nu era un bărbat care arăta rău. Italian, poate. Marea Mediterană sau Orientul Mijlociu, cu siguranţă. Erau o mulţime dintre cei ca el în jur şi manierele lui sugerau cu siguranţă că nu râvnea prea mult după bani.

Termină cu îmbrăcatul şi ieşi din baie, zâmbind cochet.

— John, a fost minunat, zise ea cu voce sinceră. Sper să putem s-o mai facem cândva.

— Eşti tare dulce, Melinda, răspunse John şi apoi o sărută.

Se pricepea, de fapt, la asta. Cu atât mai mult cu cât el mai scoase un plic cu alte douăzeci de bancnote de 100 de dolari. Pentru asta, el primi o îmbrăţişare.

„Asta ar putea fi ceva”, se gândi ea. Poate, doar poate, dacă îşi face treaba bine, va fi invitată din nou. Clienţii bogaţi exclusivi erau cei mai buni.

— S-a comportat corespunzător? zise Tariq la întoarcere, după ce o condusese pe Melinda.

— Suficient, zise Emirul întinzându-se pe canapea. „Mai mult decât corespunzător, de fapt”, se gândi el. O vastă îmbunătăţire faţă de prima.

— Scuzele mele pentru greşeală.

— Nu e necesar să te scuzi, prietene. Situaţia noastră e unică. Ai fost precaut – cum mă aşteptam să fii.

Cealaltă femeie – Trixie – fusese prost-crescută şi prea îndrăzneaţă în pat, dar astea erau însuşiri pe care Emirul le putea ierta. Dacă n-ar fi pus atâtea întrebări, dacă n-ar fi fost atât de curioasă, s-ar fi întors în siguranţă pe colţul ei de stradă, ca să-şi continue viaţa jalnică – singura ei pedeapsă ar fi fost că n-ar mai fi chemat-o altă dată. „Nefericit, dar necesar”, se gândi Emirul. Şi o lecţie utilă. Aducerea lui Trixie direct în casă fusese o greşeală, una pe care ar fi vrut ca Tariq s-o îndrepte închiriind condominiumul; acesta ar fi urmat să servească drept tampon, dacă ar fi avut nevoie să scape de o altă prostituată.

— Altceva înainte de a pleca la culcare? întrebă el.

Aveau să-şi petreacă noaptea aici, înainte de a reveni la casa lor. Maşinile care vin şi pleacă noaptea au tendinţa de a atrage atenţia vecinilor băgăcioşi.

— Da, patru probleme, răspunse Tariq aşezându-se pe scaunul de vizavi. Prima, Hadi e pe drumul de întoarcere la Paris. Se întâlneşte mâine cu Ibrahim.

— Ai verificat pachetul lui Hadi?

— Da. În special patru instalaţii arată promiţător. Agentul nostru a lucrat în ultimii doi ani în fiecare dintre ele şi se pare că securitatea s-a schimbat radical doar la una.

— Paulinia?

— Corect.

Avea sens, se gândi Emirul. Rafinăria Petrobras de acolo fusese însărcinată să se adapteze noului aflux, ceea ce, pretindea, pe de altă parte, o nouă construcţie, iar aici, ştia el, era călcâiul lui Ahile. Văzuseră întâmplându-se asta în afara Riadului, în anii 1970 şi 1980, un deficit de personal de securitate calificat, competent, care să ţină pasul cu expansiunea. Asta era preţul lăcomiei.

— Va trece un an până când securitatea lor să se pună pe picioare.

— Probabil că ai dreptate, dar nu avem de gând să aşteptăm să aflăm. Recruţii?

— Ibrahim e aproape gata, concluzionă Tariq. El spune că va fi gata în două săptămâni. A propus ca Hadi să fie recrutat în echipă.

Emirul se gândi la asta.

— Tu ce crezi?

— Hadi e de încredere, asta ştim, şi nu există nicio îndoială cu privire la loialitatea lui. A trecut printr-un antrenament în munca de teren, dar are puţină experienţă în lumea reală, în afară de ceea ce a făcut în Brazilia, care a fost solid. Dacă Ibrahim crede că e gata, eu tind să fiu de acord.

— Foarte bine. Dă-i lui Ibrahim binecuvântarea mea. Ce altceva?

— O actualizare de la femeie. Relaţia lor e bine stabilită şi ea face progrese, dar nu crede că el e destul de pregătit pentru a fi prins în cârlig.

— Ţi-a oferit un orizont de timp?

— Trei până la patru săptămâni.

Emirul proiectă asta mental într-un calendar. Informaţiile ei erau piatră de temelie. Fără ea, trebuia să ia în consideraţie amânarea pentru încă un an. Încă un an pentru americani ca să le distrugă reţeaua şi să clevetească. Suficient ca cineva, de undeva, să aibă noroc şi să meargă pe fir pentru a desface întregul mosor.

Nu, decise el, trebuia să fie anul ăsta.

— Spune-i că nu vom aştepta mai mult de trei săptămâni. Următoarea.

— Un mesaj de la Nayoan, din San Francisco. Oamenii lui sunt la locul lor şi aşteaptă ordinele.

Dintre nenumăratele părţi şi piese ale Lotusului, Nayoan se dovedise cea mai uşoară, cel puţin cu infiltrarea şi etapele pregătitoare. Vizele studenţeşti erau relativ uşor de obţinut, încă şi mai uşor de achiziţionat pentru cineva ca Nayoan. În plus, ignoranţi cum erau americanii cu privire la lumea din afara graniţelor proprii, indonezienii erau consideraţi, în cea mai mare parte, pur şi simplu nişte asiatici sau „orientali", mai degrabă decât membri ai celei mai mari concentrări de musulmani de pe faţa pământului. Bigotismul şi îngustimea minţii erau arme pe care URC era de-a dreptul fericit să le exploateze, îşi spuse Emirul.

— Bine, zise Emirul. Mâine să revadă obiectivele. Dacă trebuie tăcute modificări, ar trebui să le facă mai bine mai devreme decât mai târziu. Următoarea?

— Ultima problemă: Ai văzut ştirile despre ambasada de la Tripoli?

Emirul aprobă din cap.

— Afaceri idioate. O risipă.

— A fost planificat de unul de-al nostru.

Emirul se ridică, cu ochi duri.

— Ce spui?

Cu opt luni înainte toate filialele URC primiseră ordinul ca, până la o notificare ulterioară, să fie interzise misiunile la nivel de celulă. Operaţiunea lor actuală era prea delicată, prea complicată. Acţiunile mai mici – în cea mai mare parte aproape eşuate şi cu victime puţine – îşi aveau, ca de obicei, propriul loc în crearea iluziei de dezorganizare şi de afaceri, dar aşa ceva…

— Care e numele lui? întrebă Emirul.

— Dirar Al-Kariim.

— Nu-l cunosc.

— Un iordanian. Recrutat de la moscheea Hussein, din Amman, acum trei ani. Un soldat, nimic mai mult. Genul ăsta de misiune a fost propus anul trecut de oamenii noştri din Benghazi. Am refuzat.

— Câţi morţi?

— Şase până la opt de-ai noştri. Niciunul de-al lor.

— Slavă lui Dumnezeu pentru asta.

Fără ostatici ucişi, presa occidentală avea să uite rapid de incident şi, adesea, încotro se îndrepta atenţia presei mergea şi cea a agenţiilor de informaţii. Cum fusese cazul cu „războiul lor global împotriva terorismului”. Erau asemenea proverbialului băiat olandez cu degetul în dig[36].

— Se ştie pe cine a recrutat?

— Căutăm asta. Şi nu ştim nici dacă a supravieţuit cineva raidului, cu excepţia lui Al-Kariim însuşi, adăugă Tariq. El n-a participat, de fapt.

— Imbecilul! Deci acest… nimic plănuieşte o misiune fără acordul nostru, apoi face o cârpeală şi n-are bunul-simţ sau onoarea să moară încercând să… Ştim unde e acum?

— Nu, dar n-ar trebui să fie greu de găsit. Mai ales dacă ne extindem căutarea. S-o ascunde, căutând un refugiu sigur.

Emirul aprobă din cap gânditor.

— Bine. Fă aşa. Îi oferi o ramură de măslin, dar la distanţă. Se descurcă Almasi.

— Şi când îl găsim?

— Îl faci să fie învăţătură de minte pentru ceilalţi.

34

Shasif Hadi stătea în arondismentul Montparnasse din Paris, sorbind din cafea şi încercând din răsputeri să nu pară emoţionat.

Aşa cum promisese, conexiunea lui la Topanga Beach îl contactase într-una dintre zilele de după întâlnirea lor şi-i dăduse instrucţiuni de unde să ridice pachetele pentru returnare, pe fiecare dintre ele găsindu-le în cutiile poştale închiriate în zona Los Angeles. Nu fusese surprins să găsească în fiecare pachet un CD-ROM neetichetat, dar îl mira faptul că pe unul dintre ele găsise un bilet scris la maşină pe care scria „Indiana Cafe, Montparnasse, 77 Av Maine", împreună cu o dată şi o oră. Ce nu ştia Hadi era dacă asta era, pur şi simplu, o altă misiune de curierat sau ceva mai mult.

Algerian prin naştere, Hadi emigrase în Franţa la începutul adolescenţei, când tatăl lui căutase un loc de muncă mai bine plătit. Hadi vorbea bine limba franceză, cu accent de *pied-noir,* „picior negru", numele dat cu două sute de ani în urmă cetăţenilor francezi coloniali din ceea ce a fost colonia franceză de pe coasta de nord a Africii, desfiinţată la începutul anilor 1960, după un război colonial/civil sângeros şi prelungit, pe care Republica Franceză mai mult l-a abandonat decât l-a pierdut. Dar Algeria nu prea înflorise, astfel că arabii exportaseră milioane de cetăţeni în Europa, unde nu prea erau consideraţi bine-veniţi, cu atât mai mult în ultimul deceniu al secolului XX, când îşi descoperiseră identitatea islamică într-o ţară care încă mai credea în ideea de asimilare a populaţiei imigrante. Vorbeşte limba (pronunţă cuvintele corect), adoptă obiceiurile şi eşti francez, iar naţiei franceze nu-i prea pasă ce culoare a pielii ai. Deşi în mod oficial ţara lor e catolică, francezilor nu le pasă la ce biserică te duci, pentru că nu sunt o naţiune de practicanţi religioşi. Dar Islamul schimbase asta. Poate că, amintindu-şi de

victoria lui Carol Martel în bătălia de la Tours, din 732, ştiau că purtaseră războaie cu musulmanii, dar obiectau, în special, la faptul că imigranţii musulmani le respingeau cultura, adoptând haine şi obiceiuri care nu cadrau cu voioşia băutorilor de vin, şi astfel evadau din creuzetul omogenităţii. „Şi care e motivul să *nu* vrea orice bărbat sau femeie să fie francez?” se întrebau ei. Şi astfel, multitudinea agenţiilor franceze de poliţie erau cu un ochi pe astfel de oameni. Hadi ştia asta şi, prin urmare, făcea un efort să se integreze, în speranţa că Allah, în mila Sa infinită, îl va înţelege şi-l va ierta. Şi, pe lângă asta, nu prea puteai să spui că el era singurul musulman care se îmbiba de alcool. Poliţia franceză lua act de asta şi, prin urmare, îl ignora. Avea un serviciu, ca vânzător într-un magazin cu materiale video, se înţelegea bine cu colegii, trăia într-un apartament modest, dar confortabil de pe strada Dolomieu, în al cincilea arondisment („cartier”, în Paris), conducea un sedan Citroen şi nu crea nicio problemă nimănui. Ei nu observau că trăia oarecum peste posibilităţile lui. Poliţiştii erau buni, dar nu perfecţi. Nu observară nici că el mai şi călătorea puţin, în special în Europa, şi că se întâlnea ocazional cu persoane din afara ţării, de obicei la un bistro confortabil. Lui Hadi îi plăcea, în special, un vin roze din Valea Loarei, neştiind că viticultorul era un evreu, susţinător viguros al statului Israel. Antisemitismul era, din păcate, viu din nou în Franţa, mai degrabă spre bucuria celor cinci milioane de musulmani care trăiau acum acolo.

— Te superi dacă mă alătur? spuse o voce din spatele lui Hadi.

Hadi se întoarse.

— Te rog.

Ibrahim se aşeză.

— Cum ai călătorit?

— Fără probleme.

— Ce-ai adus? întrebă Ibrahim.

Hadi băgă mâna în buzunarul hainei şi scoase discurile CD-ROM, pe care le dădu peste masă, fără a încerca să ascundă transferul. În plus, în cazul în care cineva din exterior – sau chiar un oficial vamal vigilent – ar fi cercetat conţinutul CD-urilor, ar fi descoperit prezentarea digitală a vacanţei de vară a cuiva.

— Te-ai uitat la astea? întrebă Ibrahim.

— Bineînţeles că nu.

— Vreo problemă la vamă?

— Nu. Chiar am fost surprins, spuse Hadi.

— Suntem cinci milioane aici. Nu ne pot urmări pe toţi, iar eu nu ies în evidenţă. Ei cred că un musulman care bea alcool nu e un pericol pentru ei.

A nu ieşi în evidenţă însemna să nu se ducă la nicio moschee şi să nu frecventeze locuri în care se găseau fundamentaliştii islamici, numiţi de francezi „integrişti", fiindcă „fundamentalist" era un termen aplicat la nivel local fanaticilor religioşi creştini, care erau, probabil, prea ocupaţi să se îmbete ca să fie o ameninţare pentru el, se gândea Hadi. *Infideli.*

— Au menţionat posibilitatea de a primi alte însărcinări, sugeră Hadi.

Stăteau la o masă de lângă trotuar. Oamenii erau la nici trei metri de ei, dar vocile lor erau acoperite de zgomotul traficului şi de forfota obişnuită a unui oraş mare. Amândoi ştiau că n-ar fi fost bine să se aplece peste masă în mod conspirativ. Asta dispăruse odată cu filmele anilor 1930. Mult mai bine e să bei vin în anonimat, să fumezi şi să întorci capul după femeile care trec cu rochii elegante şi picioare goale. Francezii puteau înţelege asta îndeajuns de uşor.

— Dacă eşti interesat, răspunse Ibrahim.

— Sunt.

— Va fi diferit de ce faci de obicei. Îţi asumi un risc.

— Dacă Dumnezeu vrea.

Ibrahim îl privi atent timp de cinci secunde, apoi aprobă din cap.

— Călătoria ta spre Brazilia… De câte ori ai fost acolo?

— De şapte ori în ultimele patru luni.

— Ţi-a plăcut?

— A fost destul de bine, cred.

— Destul de bine cât să te duci iar dacă ţi se cere?

— Desigur.

— Avem un om acolo. Aş vrea să te întâlneşti cu el şi să rezolvi cu cazarea.

Hadi dădu din cap.

— Când trebuie să plec?

— L-am adus, zise Jack, dându-i paginile.

Bell le luă şi se lăsă pe spate în scaunul rotativ.

— Franţa? întrebă el. Anunţul naşterii?

Explorându-şi suspiciunile cu privire la schimbarea bruscă a protocolului de comunicare a URC, Jack reveni şi încrucişă referinţe, până când reuşi să izoleze unul dintre caracterele alfanumerice, dezvăluind un nou nume pe lista de distribuţie prin e-mail.

— Da. Numele lui e Shasif Hadi. Se pare că locuieşte la Roma, nu sunt sigur unde mai exact, dar e musulman, algerian de origine şi probabil că face orice să nu atragă atenţia. A petrecut o grămadă de timp la Paris.

Bell chicotit.

— Sunt sigur că italienii n-au nicio idee că există.

— Cât de buni sunt? întrebă Jack.

— Italienii? Serviciile lor de informaţii sunt de primă clasă, iar istoria a arătat că nu-i deranjează să facă şi ceva muncă grea. Şi poliţia lor e destul de bună. Ei n-au restricţii cum au băieţii noştri. Sunt mai buni la urmărirea oamenilor şi la investigarea chestiilor de fond decât le permitem

noi oamenilor noştri să fie. Pot face interceptări telefonice administrativ, fără un ordin judecătoresc, cum sunt nevoiţi băieţii noştri să o facă. N-aş vrea să ies în evidenţă şi să le atrag atenţia dacă aş încălca legea. E vechiul mod de operare european, le place să ştie cât mai multe despre oameni şi despre ceea ce fac ei. Dacă ai nasul curat, te lasă-n pace. Dacă nu, îţi pot face viaţa destul de mizerabilă. Sistemul lor juridic nu e ca al nostru, dar, per ansamblu, e destul de corect.

— Stau cu ochii pe populaţia musulmană pentru că au fost câteva încăierări, dar nu mai mult de-atât. Ai dreptate, totuşi. Dacă băiatul e jucător, va şti să ţină capul la cutie, să-şi bea vinul, să-şi mănânce pâinea şi să se uite la televizor, ca toată lumea. Au avut ei probleme cu terorismul, dar nu prea grave. Dacă te întorci în timp la OAS[37], în anii 1960, da, asta a fost odată o problemă reală şi înfricoşătoare, dar s-au descurcat destul de eficient. Şi destul de crud. Italienii ştiu cum să-şi facă treaba când trebuie. Deci, acest Hadi – are o zonă unde operează?

— Nu, a călătorit foarte mult în ultimele vreo şase luni – uite, Europa de Vest, America de Sud…

— Unde mai exact?

— Caracas, Paris, Dubai…

— În afară de asta şi de e-mail, ce te face să crezi că el este implicat? întrebă Bell. Ştii, am primit odată un telefon de la Comcast. Se pare că stăteam accidental pe internetul wi-fi al vecinilor mei. Habar n-aveam.

— Nu e cazul aici, contracara Jack. L-am verificat şi răsverificat: e contul lui Hadi. Provine de la un ISP german cu sediul în Monte Sacro, o suburbie a Romei, dar asta nu înseamnă nimic. Îl poţi accesa de oriunde din Europa, întrebarea e de ce să-l trimită criptat pe internet, când putea face asta prin telefon sau putea să se întâlnească la un restaurant cu el? Evident, expeditorul consideră că

e ceva sensibil. Poate că nu ştie cum arată Hadi sau nu vrea să dea un telefon sau să facă un *dead drop*[38] – sau poate că nu ştie cum. Tipii ăştia sunt legaţi de internet. Asta e un punct operaţional slab, pe care ei încearcă să-l transforme într-o virtute. Au o organizaţie relativ mică, fără pregătire profesionistă. Dacă băieţii ăştia ar fi fost KGB-ul de pe vremuri, am fi fost adânc în rahat, dar ei folosesc tehnologia pentru a-şi suplini slăbiciunile structurale. Sunt mici şi asta îi ajută să se ascundă, dar trebuie să folosească tehnologia electronică occidentală ca să comunice şi să-şi coordoneze activităţile, şi asta e bine, dar ştim că sunt şi în afara Europei. Trecerea limitelor de tehnologic poate fi riscantă. Au cu atât mai multe motive pentru a utiliza curieri în chestiile sofisticate.

— Dacă ar fi fost un stat-națiune, ar fi avut resurse mai bune, dar atunci am fi fost noi mai capabili să-i vizăm mai eficient pe ei şi lanţul lor de comandă. Veşti bune şi veşti proaste. Poţi folosi puşca pe un liliac, dar nu şi pe un ţânţar. Ţânţarul nu ne poate face mult rău, dar ne poate face vieţile destul de amare. Vulnerabilitatea noastră e că noi preţuim viaţa umană mai mult decât o fac ei. Dacă n-am fi făcut-o, atunci ei nu ne-ar fi putut face rău deloc, dar o facem, şi asta nu se va schimba. Ei încearcă să ne folosească slăbiciunile şi principiile fundamentale împotriva noastră şi e greu ca noi să utilizăm aceste valori împotriva lor. Dacă nu putem identifica aceste păsări, vor continua să ne înţepe, sperând să ne înnebunească. Între timp, vor încerca să-şi canalizeze abilităţile – plus tehnologia noastră, împotriva noastră.

— Aşadar recomandări?

— Îi separăm contul ISP, dacă putem, aflăm nişte date financiare despre el. Urmăreşte banii. Într-o lume ideală, am transmite informaţiile astea BND[39]-ului german, dar nu putem face nimic din toate astea. La dracu', nu putem cere nici măcar Agenţia să ne ajute, nu?

Şi odată cu acea întrebare, Jack identifică adevărata problemă a Campusului. Din moment ce nu exista, nu-şi putea transmite informaţiile comunităţii oficiale şi să urmărească astfel lucrurile prin intermediul canalelor convenţionale. Chiar dacă ar fi descoperit petrol în Kansas şi ar fi îmbogăţit oamenii, un birocrat sau altcineva ar fi luat urma anunţului doar pentru a afla cine l-a trimis şi astfel ar descoperi Campusul. A fi supersecret putea fi la fel de mult un handicap, cât un avantaj. Sau chiar mai mult. Puteau transmite o întrebare la Fort Meade, deghizată într-o întrebare a Agenţiei, dar chiar şi aşa era periculos şi trebuia aprobat de către Gerry Hendley. Ei bine, pastilele de fiere se iau cu miere. Într-o lume în care două sau mai multe capete erau, de fapt, mai bune decât unul singur la rezolvarea problemelor, Campusul era singur.

— Mă tem că nu, Jack, răspunse Bell. Ei bine, cu excepţia cazului în care acest Hadi e pe lista cuiva din greşeală sau e-mailul în sine e inofensiv, aş spune că e vorba de un curier.

Deşi nu erau cel mai rapid mijloc de comunicare, curierii erau cei mai siguri. Datele criptate şi mesajele, uşor de ascuns într-un document sau pe un CD-ROM, nu erau ceva ce oamenii de securitate ai aeroportului fuseseră instruiţi să depisteze. Dacă n-aveai identitatea curierului – ceea ce ei s-ar fi putut să aibă acum –, băieţii răi puteau planifica sfârşitul lumii şi băieţii buni n-ar fi ştiut.

— De acord, zise Jack. Dacă nu cumva lucrează pentru *National Geographic*, e ceva acolo. E operaţional sau are rol de sprijin.

Puştiul gândeşte operaţional, şi asta nu e o caracteristică rea deloc, îşi spuse Rick Bell.

— OK, îi zise Bell lui Jack. Pune-l în capul listei şi ţine-mă la curent.

— Bine, zise Jack, apoi se ridică.

Se întoarse să meargă spre uşă, apoi se răsuci pe călcâie.

— Te roade ceva? întrebă Bell.

— Da. Vreau să vorbesc cu şeful.

— Despre ce?

Jack îi spuse. Bell încercă să nu pară surprins. Îşi împreună degetele şi se uită la Jack.

— De unde vine asta? Treaba cu Moha? Pentru că n-o poţi numi viaţă, Jack. Munca de teren e…

— Ştiu, ştiu. Vreau doar să simt că fac ceva.

— Faci.

— Ştii ce vreau să spun, Rick. Să fac ceva. M-am gândit mult la asta. Măcar lasă-mă să pun cererea pe masa lui Gerry.

Bell se gândi, apoi ridică din umeri.

— Bine. O să mă ocup.

„14500 de nenorociţi de kilometri şi tot n-am băut o bere”, se gândi Sam Driscoll, dar numai pentru o clipă, pentru că îşi aminti, încă o dată, că ar fi putut să facă drumul ăsta într-un sac din plastic. Câţiva centimetri în orice parte şi aşchia i-ar fi franjurat vena brahială, cefalică sau vena basilică şi el ar fi murit din cauza hemoragiei, înainte de-a ajunge la Chinook, spuseseră doctorii. „Am pierdut totuşi doi oameni pe drum.” Barnes şi Gomez luaseră în plin gloanţele RPG-ului. Young şi Peterson avuseseră nişte mici răni la picior, făcute de schije, dar reuşiseră să se urce la bordul Chinookului pe cont propriu. De acolo mai fusese doar puţin până la baza operativă Kala Gush, unde se despărţi de echipă, mai puţin de căpitanul Wilson şi piciorul zdrobit al acestuia. Plecaseră împreună mai întâi la Baza Aeriană Ramstein, apoi la centrul medical al Armatei Brooke de la Fort Sam Houston.

După cum s-a dovedit, amândoi avură nevoie de intervenţiile chirurgicale ortopedice în care se specializase clinica Brooke. Şi de Demerol. Asistentele de aici ştiau cum să administreze

medicamentele pentru durere, ajutându-l să uite întâmplările din ultimele cinci zile şi faptul că avusese o bucată de granit din Hindukush ieşindu-i din umăr.

Misiunea eşuase, cel puţin în ceea ce priveşte obiectivul lor principal, iar cei din trupa de asalt nu ştiau ce înseamnă nereuşita, fie că era sau nu din vina lor. Dacă informaţia fusese bună şi ţinta lor fusese în peşteră, atunci fugise probabil cu mai puţin de o zi înainte de venirea lor. Chiar şi aşa, Driscoll îşi reaminti lui însuşi că, având în vedere dezastrul prin care trecuseră pe drumul de întoarcere spre zona de aterizare, putea să fie mult mai rău. Pierduse doi, dar se întorsese cu treisprezece. „Barnes şi Gomez. Fir-ar să fie."

Uşa se deschise şi căpitanul Wilson intră într-un scaun cu rotile.

— Ai un minut pentru un vizitator?

— Normal. Ce-ţi face piciorul?

— Tot rupt.

Driscoll chicoti.

— Aşa o să fie pentru o vreme, domnule.

— Fără tije sau plăci totuşi, deci ăsta mi-a fost norocul. Dar tu?

— Nu ştiu. Doctorii au fost precauţi. Operaţia a decurs bine, fără răni vasculare, care ar fi însemnat un mojo urât. Articulaţiile şi oasele sunt mult mai uşor de reparat, bănuiesc. Ai veşti de la băieţi?

— Da, sunt bine. Stau pe fundurile lor, şi pe bună dreptate.

— Young şi Peterson?

— Amândoi sunt bine. Fac treabă uşoară pentru câteva săptămâni. Ascultă, Sam, se întâmplă ceva.

— Faţa ta îmi spune că nu e vorba de vizita lui Carrie Underwood.

— Mă tem că nu. CID.[40] Sunt doi agenţi la Batalion.

— Noi amândoi?

Wilson aprobă din cap.

— Ne investighează acţiunile. E ceva ce-ar trebui să ştiu, Sam?

— Nu, domnule. Am primit luna trecută o amendă pentru parcare neregulamentară lângă sala de sport, dar în afară de asta am fost băiat bun.

— Toate cuşer în peşteră?

— Ca de obicei, domnule maior. Aşa cum am scris.

— Păi, oricum, vor fi aici în după-amiaza aceasta. Poartă-te normal. Ar trebui să funcţioneze.

Lui Driscoll nu-i luă mult să înţeleagă ce vânau agenţii CID: capul lui. Cine şi de ce, nu ştia, dar cineva îl arătase pe el cu degetul pentru ce se întâmplase în peşteră.

— Şi cât de multe santinele ai întâlnit?

— Două.

— Amândouă ucise?

— Da.

— OK, deci atunci ţi-ai croit corect drum în peşteră. Câţi dintre ocupanţi erau înarmaţi? întrebă unul dintre anchetatori.

— După ce am pus totul în ordine, am numărat…

— Nu, ne referim la intrarea în peşteră. Câţi dintre ei erau înarmaţi?

— Definiţi „înarmat”.

— Nu face pe deşteptul, sergent. Câţi bărbaţi înarmaţi ai întâlnit când ai intrat în peşteră?

— E în raportul meu.

— Trei, corect?

— Pare corect, răspunse Driscoll.

— Ceilalţi dormeau.

— Cu AK-urile sub perne. Voi, băieţi, nu înţelegeţi. Vorbiţi de prizonieri, nu? Nu aşa merge în lumea reală. Te trezeşti în mijlocul unui schimb de focuri într-o peşteră cu doar un tip rău şi sfârşeşti cu băieţi buni morţi.

— Nu ai încercat să-i incapacitezi pe oamenii adormiţi?

Driscoll zâmbi la asta.

— Aş spune că erau incapacitaţi total.

— I-ai împuşcat în somn.

Driscoll oftă.

— Băieţi, de ce nu spuneţi pur şi simplu ce-aţi venit să spuneţi?

— Cum vrei tu. Sergent, sunt suficiente dovezi şi numai în raportul tău după acţiune ca să fii acuzat de uciderea unor combatanţi neînarmaţi. Adaugă la asta şi declaraţiile restului echipei…

— Ceea ce n-aţi făcut încă oficial, nu?

— Nu încă, nu.

— Fiindcă ştiţi că asta e o grămadă de rahat şi aţi prefera să-mi pun singur capul pe un butuc frumos şi drăguţ şi să nu bat tobele. De ce faceţi asta? Mi-am făcut treaba. Faceţi-vă temele. Ce-am făcut noi acolo e o procedură standard. Nu le dai băieţilor răi şansa să te doboare.

— Şi se pare că tu nu le-ai dat nicio şansă să se predea, nu?

— Dumnezeule Atotputernic… Domnilor, idioţii ăştia nu se predau. Când vine vorba de fanatism, ei îi fac ca piloţii kamikaze să pară de-a dreptul fără coloană vertebrală. Ce ziceţi voi le-ar fi adus moartea oamenilor mei, şi asta nu puteam permite.

— Sergent, recunoşti că i-ai executat preventiv pe oamenii din interiorul peşterii?

— Ce vreau să spun e doar că am terminat de vorbit până nu văd un avocat TDS.

35

— Vânăm cai verzi pe pereţi, zise Brian Caruso uitându-te la peisaj pe geamul din dreapta al maşinii. Totuşi, puteau fi locuri şi mai neplăcute ca să faci asta, cred.

Suedia era al naibii de frumoasă, cu o mulţime de zone împădurite şi, cât văzuseră ei de când plecaseră din Stockholm, cu autostrăzi impecabile. Nu se vedea nici urmă de gunoi. Erau la aproape 150 de kilometri la nord de capitala suedeză; la 20 de kilometri nord-est, apele golfului Bothnic străluceau sub un cer parţial acoperit de nori.

— Unde crezi că ţin echipa de bikini? întrebă acum marinarul.

Dominic râse.

— Toate sunt generate pe computer, frate. Nimeni nu le-a văzut vreodată în persoană.

— Prostii; sunt reale. Cât de departe e locul ăsta? Cum se numeşte? Soderhamn?

— Da. Cam la 250 de kilometri.

Jack şi Sam Granger făcuseră cu ei instructajul şi, în timp ce fraţii Caruso căzuseră de acord cu şeful operaţiunilor asupra obiectivelor îndepărtate ale acestei misiuni, le plăcuse şi ideea de a munci din greu. În plus, era o modalitate bună de a-și ascuți tradecraftul[41]. Până în acest moment, cele mai multe dintre misiunile lor la Campus fuseseră în Europa şi, cu cât mai mult timp era dedicat instruirii într-un mediu real de operare, cu atât era mai bine. Fără arme, amândoi se simţeau de parcă ar fi rămas în pielea goală, dar şi asta era o realitate operaţională: în străinătate trebuia să umble mai mult neînarmaţi.

Cum anume găsise Jack conexiunea agenţiei Hlasck Air cu micul aeroport Soderhamn, niciunul dintre ei nu ştia, dar indiferent unde ajunsese dispărutul Dassault Falcon, ultima lui aterizare cunoscută acolo fusese. Asta semăna foarte mult

cu depistarea unei persoane dispărute, explică Dominic: Unde a fost văzută ultima oară şi de către cine? Cum anume aveau să răspundă la aceste întrebări odată ajunşi la Soderhamn era o cu totul altă problemă. Sugestia lui Jack, care le-o oferise cu un zâmbet timid, fusese, probabil, premonitorie: *Improvizaţi*. În acest scop, oamenii cu documentele de la Campus, care trăiau în nişte birouri îngrămădite din măruntaiele clădirii, le oferiseră cărţi de vizită cu antet, carduri business şi acreditări de la divizia creanţe-anchete a firmei Lloyd din Londra, compania-mamă a XL Insurance Switzerland.

Era după-amiază devreme când ajunseră la marginea de sud a Soderhamn, un orăşel cu o populaţie de 12000 de locuitori. Dominic coti spre est, ieşind de pe E4, urmărind indicatoarele care reprezentau pictograma unei aeronave, cu opt kilometri înainte de a intra în parcarea în cea mai mare parte goală a aeroportului. Numărară trei maşini. Prin gardul de plasă înalt de doi metri şi jumătate văzură o linie de patru clădiri de hangar, cu acoperişuri albe. O autocisternă singuratică de combustibil se ţâra pe asfaltul crăpat.

— Cred că a fost o idee bună să venim în weekend, observă Brian. Teoria spunea că în aeroport nu vor fi prea mulţi oameni sâmbăta după-amiaza, ceea ce însemna, sperau ei, riscuri mai mici să dea peste cineva cu autoritate reală. Cu mare noroc, ar putea găsi în birou vreun funcţionar cu jumătate de normă, care aştepta să treacă timpul fără mari bătăi de cap.

— Mai marchează un punct pentru vericul Jack.

Coborâră din maşină, merseră la birou şi intrară. Un puşti blond, cu puţin peste 20 de ani, era aşezat în spatele tejghelei, cu picioarele sprijinite pe un dulăpior cu sertare. În fundal, dintr-un casetofon urla cea mai recentă versiune suedeză de techno-pop. Băiatul se ridică şi opri muzica.

— *God middag*, zise puştiul.

Dominic puse scrisorile de acreditare pe tejghea.

— *God middag*.

După doar cinci minute de ameninţări mascate şi linguşeli, obţinură accesul la jurnalele zilnice de zbor ale aeroportului, care arătau doar două sosiri ale avionului Dassault Falcon în ultimele opt săptămâni, una de la Moscova, cu o lună şi jumătate în urmă, şi una de la filiala Hlasek Air din Zürich, în urmă cu trei săptămâni.

— Trebuie să vedem ce încărcătură a avut, planul de zbor şi dosarul de întreţinere pentru aeronava asta, zise Dominic, bătând darabana pe dosar.

— Eu nu am asta aici. O fi în hangarul principal.

— Atunci hai să mergem acolo.

Puştiul ridică telefonul.

Mecanicul de zbor de serviciu, Harold, era abia puţin mai în vârstă decât funcţionarul de la birou şi chiar mai neliniştit de apariţia lor. „Investigator de asigurări”, „aeronavă dispărută” şi „înregistrări de întreţinere” era un trio de sintagme pe care niciun mecanic de zbor nu voia să le audă, mai ales când erau combinate cu filiala Lloyd din Londra, care timp de aproape 300 de ani se bucurase să-şi folosească ştampila ca puţine alte companii de asigurări din lume.

Harold îi duse în biroul de întreţinere şi puse rapid în faţa lui Dominic şi a lui Brian înregistrările solicitate şi două ceşti cu cafea. Harold dădea târcoale pe la uşă, până când Brian îi spuse: „Eşti liber” cu o privire pe care numai un ofiţer de puşcaşi marini putea avea.

Planul de zbor depus de Hlasek Air înregistra destinaţia Falconului ca Madrid (Spania), dar planurile de zbor doar asta sunt: planuri. Odată ajuns în afara spaţiului aerian al Soderhamnului, Falconul se putea duce oriunde. Se iveau complicaţii cu asta, desigur, dar nimic insurmontabil. Înregistrările de întreţinere păreau

de rutină, până când trecură de rezumat şi citiră detaliile. În plus faţă de supraalimentarea cu combustibil a rezervoarelor Falconului, mecanicul de zbor de serviciu efectuase o verificare a transponderului aeronavei.

Dominic se ridică, bătu în fereastra de sticlă a biroului şi-i făcu semn lui Harold. Îi arătă mecanicului raportul de întreţinere.

— Am vrea să vorbim cu mecanicul ăsta – Anton Rolf.

— Of, nu e azi aici.

— Am presupus şi noi. Unde-l putem găsi?

— Nu ştiu.

— Cum adică? zise Brian.

— Anton n-a mai venit la lucru de-o săptămână. Nimeni nu l-a văzut şi n-a auzit de el.

Poliţia din Soderhamn venise la aeroport miercurea precedentă, în urma unei reclamaţii referitoare la dispariţia unei persoane. Cea care alertase poliţia era mătuşa lui Rolf, cu care locuia Anton, explică Harold. Cu o săptămână în urmă, vineri, nepotul ei nu se întorsese acasă după programul de muncă.

Presupunând că poliţia făcuse deja cercetarea obişnuită, Brian şi Dominic merseră cu maşina în Soderhamn, se cazară la hotelul Limblomman şi dormiră până la şase dimineaţa, apoi găsiră un restaurant în apropiere, unde mâncară şi omorâră o oră înainte de-a se îndrepta pe jos la trei străzi distanţă, către un pub numit Dålig Radisa – Ridichea Rea –, unde, după cum le spusese Harold, lui Anton Rolf îi plăcea să-şi piardă timpul.

După ce făcură o plimbare de sondare a cartierului, împinseră uşa din faţă şi fură loviţi de un val de fum de ţigară şi rock heavv metal. Se treziră într-o mare de capete blonde, care se înghesuiau fie pentru un loc la bar, fie să danseze în spaţiul rămas liber.

— Cel puţin nu e rahat d-ăla tehno, strigă Brian peste cacofonie.

Dominic acroşă o chelneriţă în trecere şi îşi folosi suedeza lui şchioapă ca să comande două beri. Ea dispăru şi se întoarse cinci minute mai târziu.

— Vorbeşti engleza? o întrebă.

— Da, engleză. Eşti englez?

— American.

— Hei, american, asta e minunat, da?

— Îl căutăm pe Anton. L-ai văzut?

— Care Anton? Aici vin mulţi.

— Rolf, răspunse Brian. Mecanic, lucrează la aeroport.

— Da, OK, Anton. N-a mai fost pe-aici de-o săptămână, cred.

— Ştii unde l-am putea găsi?

Zâmbetul chelneriţei păli.

— De ce-l cauţi?

— L-am cunoscut pe Facebook anul trecut. I-am spus că data viitoare când vin aici îl caut.

— O, hei, Facebook. Asta e mişto. Prietenii lui sunt aici. Ei ar putea să ştie. Acolo, în colt.

Indică o masă înconjurată de câţiva tineri gravitând în jurul vârstei de 20 de ani, îmbrăcaţi în tricouri.

— Mulţumesc, zise Brian, iar chelneriţă se întoarse să plece.

Dominic o opri.

— Hei, sunt curios. De ce ai întrebat de ce-l caut pe Anton?

— Au mai fost şi alţii. Nu aşa de drăguţi ca tine.

— Când?

— Marţea trecută? Nu, scuze, luni.

— Poliţia, poate?

— Nu, nu, poliţia. Îi ştiu pe toţi cei de la poliţie. Patru bărbaţi, nu albi, dar nici negri. Din Orientul Mijlociu, poate?

De îndată ce ea plecă, Dominic îi strigă în ureche lui Brian:

— Luni. La trei zile după ce mătuşa lui Rolf a spus că el n-a venit acasă.

— Poate că nu vrea să fie găsit, răspunse Brian. La naiba, omule, doar trebuia să fie fotbalişti.

— Deci?

— Nu urmăreşti Cupa Mondială, frate? Tipilor ăstora le place lupta mai mult decât le place să bea.

— Atunci n-ar trebui să fie prea greu să obţii o reacţie.

— Dom, eu nu vorbesc de box. Vorbesc despre smulge-ţi urechea, dezlănţuie-te pe stradă. Adună tot grupul laolaltă şi ştii ce ai?

— Ce?

— O gură plină de dinţi, zise Brian cu un rânjet diabolic.

— Salut, băieţi, îl căutăm pe Anton, zise Dominic. Chelneriţa a zis că voi sunteţi prietenii lui.

— Nu vorbim engleza, zise unul dintre ei.

Avea pe frunte un grilaj de cicatrici noduroase.

— Hei, du-te dracului, Frankenstein, zise Brian.

Omul împinse scaunul înapoi, se ridică şi se pregăti de bătaie. Restul îi urmară exemplul.

— Acuma vorbeşti engleza, nu? strigă Brian.

— Doar spune-i lui Anton că-l căutăm, zise Dominic ridicând mâinile la înălţimea umerilor. Altfel îi facem o vizită mătuşii lui.

Brian şi Dominic ocoliră grupul şi se îndreptară spre ieşirea dinspre alee.

— Cât timp crezi că va trece? întrebă Brian.

— Treizeci de secunde, nu mai mult, răspunse Dominic.

Afară, pe alee, Brian luă un coş de gunoi din oţel din apropiere şi Dominic apucă o bucată de bară ruginită de lungimea antebraţului său şi se întoarseră la timp pentru a vedea uşa legănându-se spre exterior. Brian, care stătea în spatele uşii, lăsă

trei dintre fotbalişti să iasă şi să alerge după Dominic, apoi o trânti peste al patrulea şi ieşi legănând coşul de gunoi ca pe o secure. Dominic îl luă în primire pe fotbalistul din frunte cu o lovitură la genunchi, apoi îi strecură un pumn celui de-al doilea şi lovi cu bara metalică în cotul extins al acestuia, spărgându-i-l. Brian se întoarse când uşa din spate se deschise, lovindu-l în frunte pe al patrulea cu marginea de jos rotunjită a coşului de gunoi, îl lăsă să cadă apoi împinse coşul de gunoi în genunchii ultimilor doi care treceau pragul. Primul căzu la picioarele lui Brian, apoi se ridică în patru labe, dar Brian îl lovi în cap cu călcâiul, doborându-l din nou. Ultimul fotbalist, cu pumnii încleştaţi şi braţele rotindu-se ca o morişcă în aer, îl atacă pe Dominic, care se retrăgea, stând în afara alonjei bătăuşului, permiţându-i să vină, înainte de a-l ocoli şi a-l lovi cu bara metalică în tâmplă. Tânărul se prăbuşi peste zidul aleii şi căzu.

— Eşti bine? îşi întrebă Dominic fratele.

— Da, tu?

— Cineva treaz?

— Da, ăsta de-aici.

Brian îngenunche lângă primul fotbalist care ieşise pe uşă. Acesta gemea şi se rostogolea de pe-o parte pe alta, ţinându-se de genunchiul zdrobit.

— Hei, Frankenstein, spune-i lui Anton că-l căutăm.

Îi lăsară pe fotbalişti pe alee şi traversară strada dinspre bar spre un parc, unde Dominic se aşeză pe o bancă. Brian alergă înapoi la hotel, recuperă maşina lor închiriată, apoi se întoarse, parcând pe partea opusă a parcului.

— Poliţie? întrebă Brian, apropiindu-se printre copaci de banca lui Dominic.

— Ne. Nu mi s-a părut că iubesc prea mult poliţia.

— Nici mie.

Aşteptară cinci minute, apoi uşa din faţă se deschise şi doi dintre fotbalişti ieşiră şi se împleticiră spre o maşină parcată în josul străzii.

— Buni prieteni, observă Brian. Naivi, dar buni.

36

Urmăriră maşina fotbaliştilor, un Citroen albastru-închis, prin centrul oraşului Soderhamn, spre periferia de est a oraşului, apoi pe un drum de ţară. După şase kilometri intrară într-un oraş cât un sfert din mărimea Soderhamnului.

— Forsbacka, citi Brian pe hartă.

Citroenul ieşi în afara drumului principal, apoi făcu de mai multe ori la stânga şi la dreapta, înainte de a intra pe aleea unei case verzi ca menta, construită în stilul arhitectonic saltbox, cu două niveluri în faţă şi unul în spate. Dominic trecu pe lângă casă, o luă la dreapta la următorul colţ şi opri lângă bordură, sub un copac. Prin luneta maşinii vedeau uşa din faţă a casei. Fotbaliştii erau deja pe verandă. Unul dintre ei ciocăni. Treizeci de secunde mai târziu se aprinse lumina de pe verandă şi se deschise uşa.

— Ce zici? Intrăm sau aşteptăm? întrebă Dominic.

— Stai. Dacă e Rolf, a fost suficient de inteligent ca să rămână ascuns o săptămână. N-o să fugă înainte să se gândească dacă s-o facă sau nu.

După douăzeci de minute, uşa din faţă se deschise din nou, iar fotbaliştii ieşiră. Se urcară în Citroen, dădură cu spatele şi se îndepărtară pe stradă. Brian şi Dominic aşteptară până când lumina stopurilor dispăru după colţ, apoi ieşiră, traversară strada şi merseră spre casă. O tufa de liliac crescută prea mare izola casa de vecin. Merseră pe lângă tufă, trecură de două ferestre întunecate, până când ajunseră lângă un garaj separat, căruia îi dădură ocol până când putură vedea partea din spate a casei: o uşă flancată de două ferestre. Erau întunecate, cu excepţia uneia. În timp ce priveau, o siluetă masculină trecu prin dreptul ferestrei şi se opri în faţa unui dulap de bucătărie, pe care-l deschise, apoi îl închise. Zece secunde mai târziu apăru bărbatul, cărând o valiză.

Brian şi Dominic se traseră în spate. Uşa de la garaj se deschise, urmată de deschiderea portierei de la maşină şi apoi închiderea acesteia. Uşa de la garaj se închise din nou, apoi se trânti uşa din spate a casei.

— Se pregăteşte de drum. Mai bine să presupunem că Anton e fotbalist, ca amicii lui.

— Şi eu m-am gândit la fel. Mă îndoiesc că are pistol – legile suedeze sunt cam afurisite pe tema asta dar mai bine să fim siguri decât să ne pară rău. Îl încercuim şi dăm cu el de pământ.

— Corect.

Se aşezară de-o parte şi de alta a uşii din spate şi aşteptară. Trecură cinci minute. Îl auzeau pe bărbat cum merge prin casă. Brian deschise uşa de plasă din spate şi încercă clanţa interioară. Descuiată. Se uită în spate la Dominic, îi făcu semn, apoi răsuci mânerul, deschise uşa uşor şi se opri. Aşteptă. Nimic. Brian păşi înăuntru şi îi ţinu uşa lui Dominic, care îl urmă.

Erau într-o bucătărie îngustă. În stânga, dincolo de frigider, era o sală de mese. În dreapta, un hol scurt ducând spre partea din faţă a casei, care semăna cu o cameră de zi. Undeva în casă se auzea televizorul mergând. Brian se dădu într-o parte şi trase cu ochiul pe după colţ. Se trase înapoi şi îi făcu semn lui Dominic: „Ochii pe om. Mă duc”. Dominic aprobă din cap.

Brian făcu un pas, se opri, mai făcu unul, apoi se trezi stând în mijlocul holului.

Podeaua scârţâi sub picioarele lui.

În camera de zi, Anton Rolf, stând în faţa televizorului, ridică privirea, îl văzu pe Brian şi o luă la fugă spre uşa din faţă. Brian se repezi, se aplecă, prinse cu ambele mâini masa lungă de cafea din lemn şi, ca un buldozer, o împinse, ţintuindu-l pe Rolf de uşa din faţă parţial deschisă. Rolf îşi pierdu echilibrul şi căzu pe spate. Brian era deja în mişcare, păşind pe măsuţa de cafea şi

apoi peste aceasta. Îl prinse pe Rolf de păr şi-l dădu cu fruntea de tocul uşii o dată, apoi de două ori, apoi a treia oară. Rolf se înmuie.

Găsiră o sfoară de rufe rezistentă într-un sertar din bucătărie şi-l legară pe Rolf. În timp ce Brian îl păzea, Dominic căută prin casă, dar nu găsi nimic neobişnuit, cu excepţia valizei pe care o pregătea Rolf.

— A împachetat la repezeală, zise Brian, căutând printre hainele şi articolele de toaletă pe care le vârâse în valiză.

Părea clar că decizia lui Rolf de a pleca fusese grăbită de vizita prietenilor săi.

Afară auziră scrâşnetul frânelor. Brian se duse la fereastra din faţă, se uită, apoi clătină din cap. Dominic intră în bucătărie. Ajunse la fereastra de la chiuvetă la timp pentru a vedea o femeie dând colţul de pe alee şi îndreptându-se spre uşa din spate, care se deschise o clipă mai târziu, în timp ce Dominic se ascunse în spatele acesteia. Femeia păşi înăuntru. Dominic trânti uşa, făcu un pas în faţă, lângă femeie, îi puse mâna dreaptă peste gură şi-i răsuci capul până când ajunse pe umărul lui.

— Linişte, îi şopti în limba suedeză. Vorbeşti engleza?

Ea încuviinţă dând din cap. Mai toţi suedezii vorbeau, aflaseră ei, şi părea să fie cazul în majoritatea ţărilor europene. Americanii erau unici în acest sens, ştiind să vorbească numai limba engleză – şi uneori doar aproximativ.

— Îmi voi da mâna la o parte. Nu vrem să te rănim, dar dacă ţipi, îţi voi pune căluş. Ai înţeles?

Confirmă din cap.

Dominic îşi dădu mâna deoparte şi o aşeză uşor pe unul dintre scaunele din sufragerie. Brian se apropie.

— Cum te cheamă? o întrebă Dominic.

— Maria.

— Anton e iubitul tău?

— Da.
— Sunt oameni care îl caută, ştii.
— Voi îl căutaţi.
— Nu noi, alţii, replică Brian. Chelneriţa de la Ridiche ne-a spus că au întrebat de el nişte tipi din Orientul Mijlociu.
Maria nu răspunse.
— Nu ţi-a spus, nu-i aşa?
— Nu.
— Probabil că n-a vrut să-ţi faci griji.
Maria îşi dădu ochii peste cap, iar Brian chicoti.
— Câteodată, la o adică, suntem cam proşti.
Asta îi aduse Mariei un zâmbet pe buze.
— Da, ştiu.
— Ţi-a spus Anton de ce se ascunde? întrebă Dominic.
— Ceva în legătură cu poliţia.
Brian şi Dominic schimbară priviri. Se gândise Anton că poliţia îl căuta pentru un alt motiv? Altceva în afara declaraţiei mătuşii lui despre dispariţie?
— Unde vă duceaţi? întrebă Dominic.
— La Stockholm. Are prieteni acolo.
— OK, ascultă-mă. Dacă am fi vrut să vă facem rău, am fi făcut-o până acum. Ai înţeles?
Ea aprobă din cap.
— Cine sunteţi voi?
— Nu contează. Trebuie să-l faci pe Anton să înţeleagă. Dacă ne răspunde la întrebări, vom vedea ce putem să facem ca să-l ajutăm. OK? Dacă nu, lucrurile merg prost.
— OK.
Brian aduse o carafa cu apă rece de la bucătărie şi i-o aruncă în cap lui Anton. Apoi, se retrase împreună cu Dominic în partea îndepărtată a camerei de zi, în timp ce Maria îngenunche în faţa scaunului lui Anton şi începu să-i şoptească. După cinci minute se întoarse şi le făcu semn din cap.

— Mătuşa mea a făcut un raport, spuse Anton câteva minute mai târziu.

Dominic aprobă din cap.

— Nu te-a văzut. Cred că era îngrijorată. Te-ai gândit că era vorba de altceva? Ceva ce are de-a face cu acel avion?

— Cum de ştii despre asta?

— O bănuială, răspunse Brian. Până acum. Ai făcut ceva cu transponderul?

Anton confirmă din cap.

— Ce?

— Am duplicat codurile.

— Pentru un alt plan, un Gulfstream?

— Corect.

— Cine te-a angajat?

— Tipul – proprietarul.

— De la Hlasek Air. Lars.

— Da.

Brian întrebă:

— Nu făceai asta pentru el pentru prima oară, nu?

— Nu.

— Cum te plătea?

— Cu bani gheaţă.

— Ai fost acolo în noaptea în care avionul Dassault a venit şi a plecat?

— Da.

— Vorbeşte-ne despre asta, zise Dominic.

— Patru pasageri din Orientul Mijlociu. Au venit cu o limuzină. S-au urcat la bord, iar avionul a decolat. Asta-i tot.

— Îl poţi descrie pe vreunul dintre ei?

Rolf clătină din cap.

— Era prea întuneric. Ai spus ceva despre Ridiche. Mă mai caută şi altcineva?

— Aşa a spus chelneriţa. Patru bărbaţi din Orientul Mijlociu. Ai vreo idee de ce te caută? zise Brian.

Rolf se uită la el.

— Încerci să fii amuzant?

— Nu, îmi pare rău.

Dominic şi Brian o lăsară pe Maria cu Anton şi ieşiră pe hol.

— Crezi că spune adevărul? întrebă Brian.

— Mda, aşa cred. E speriat de moarte şi al naibii de fericit că au intrat pe uşă nişte feţe albe.

— Nu schimbă cu mult situaţia, totuşi. Nu putem folosi nimic din ce are. N-are nume, n-are feţe, n-are hârtii doveditoare – doar băieţi din Orientul Mijlociu care călătoresc incognito cine ştie încotro. Dacă DHS sau FBI l-ar fi avut pe Hlasek sau pe pilotul avionului, nu le-ar fi cerut Zürichului şi Stockholmului să caute peste tot.

— Probabil că ai dreptate, răspunse Dominic.

— Cum rămâne cu ăştia doi?

— Cred că cel mai bine ar fi să îi ducem la Stockholm. Dacă Anton e isteţ, se va preda la Rikskriminalpolisen şi se va ruga să-i creadă povestea.

Dominic îi supraveghe pe Anton şi pe Maria cât timp cei doi îşi adunară lucrurile. Brian ieşi pe uşa din spate pentru a lua maşina. Reveni trei minute mai târziu, gâfâind.

— Avem o problemă. Pneurile de la maşina noastră închiriată sunt tăiate.

Dominic se întoarse spre Anton.

— Prietenii tăi?

— Nu. Le-am spus să nu vină înapoi.

De afară se auzi un scârţâit de frâne. Dominic stinse lampa de birou. Brian încuie uşa din faţă şi privi prin vizor.

— Patru oameni, şopti el. Înarmaţi. Doi vin prin faţă, doi se duc în spate.

— Ai fost urmărită, îi spuse Dominic Mariei.

— N-am văzut pe nimeni.

— Cam asta e ideea.

— Ai o armă? îl întrebă Brian pe Anton.

— Nu.

Dominic şi Brian schimbară priviri. Fiecare ştia ce gândea celălalt: prea târziu pentru a chema poliţia. Şi chiar dacă n-ar fi fost, implicarea poliţiştilor ar fi adus mai multe belele decât soluţii.

— Duceţi-vă în bucătărie, le ordonă Dominic lui Anton şi Mariei. Încuiaţi uşa, apoi culcaţi-vă la podea. Staţi nemişcaţi.

Dominic şi Brian îi urmară acolo.

— Cuţite? îi şopti Brian lui Anton, care arătă spre un sertar.

Cocoşat sub nivelul ferestrei, Brian merse într-acolo, deschise sertarul şi găsi o pereche de cuţite din oţel inoxidabil, pentru friptură, de 13 centimetri, îi dădu unul lui Dominic. Arătă către el însuşi, apoi către camera de zi şi se duse într-acolo. Dominic îl urmă şi împreună puseră canapeaua, măsuţa de cafea şi un colţar în uşă. Nu i-ar opri pe cei care veneau, dar i-ar fi încetinit şi, sperau ei, le-ar fi redus avantajul. Deşi inevitabil, Brian şi Dominic veniseră, de fapt, cu cuţitele la un duel cu pistoale. Dominic îi făcu fratelui său semnul de succes, apoi reveni în bucătărie. Brian îşi luă locul la capătul holului, cu ochii fixaţi pe uşa din faţă.

De pe podea, Maria şopti:

— Ce…

Dominic îşi ridică palma, clătinând din cap.

De dincolo de fereastra de la bucătărie se auzi o pereche de voci care şuşoteau. Trecură zece secunde. Clanţa uşii din spate se răsuci, scârţâind, într-un sens, apoi în celălalt. Dominic merse cu spatele pe lângă Anton şi Maria, apoi se lipi de peretele de lângă uşă, pe partea cu clanţa.

Tăcere.

Din nou voci şuşotind.

Dinspre spatele casei se auzi geamul spărgându-se. Dominic auzi ceea ce suna ca o bufnitură de piatră pe podea. Un simulacru, decise el, ştiind că Brian ar ajunge la aceeaşi concluzie. Uşa de plasă

se deschise. Ceva voluminos se lovise de uşă. Apoi din nou. Tocul de lemn de lângă capul lui Dominic se rupse. La a treia bufnitură, uşa zbură spre interior. Se văzu mai întâi o mână ţinând un revolver, apoi, o secundă mai târziu, o faţă. Dominic îşi aşteptă ţinta – locul moale de sub lobul urechii – să apară, după care înfipse cuţitul direct, îngropându-l până-n prăsele în gâtul omului, apoi îl folosi ca pe-o pârghie pentru a-l trage din uşă. Bărbatul scăpă arma. Dominic o lovi cu piciorul, trimiţând-o pe hol, de unde o ridică Brian. Dominic trase cuţitul, apoi se întinse, prinse uşa şi o închise, împingând bărbatul înapoi afară.

Din faţă veniră două focuri de armă. Geamurile se sparseră. Brian se chirci şi arătă spre uşa din faţă cu revolverul. Ghemuit, Dominic îi ocoli pe Maria şi pe Rolf, apoi trase cu ochiul prin fereastra de la bucătărie. Afară, doi bărbaţi îngenuncheaseră lângă partenerul lor. Unul dintre ei ridică privirea, îl văzu pe Dominic şi trase două focuri prin fereastră.

Lăsându-se în patru labe, Dominic o întrebă pe Maria:

— Ulei de gătit?

Ea arătă spre dulapul scund din partea opusă. Dominic îi trimise în camera de zi, cu Brian, apoi luă uleiul şi turnă sticla pe linoleumul de pe jos, la un metru jumătate de uşă, apoi se îndreptă spre camera de zi. Când îl ocoli pe Brian, uşa din spate se trânti de perete, deschizându-se. O siluetă dădu buzna înăuntru, urmată de o a doua. Primul alunecă pe podeaua unsă şi căzu, trăgându-şi partenerul după el. Cu revolverul întins, Brian înaintă pe hol cu umărul drept presat de perete, apoi deschise focul. Plasă două gloanţe în primul bărbat şi trei în cel de-al doilea, apoi le luă armele şi-i aruncă una lui Dominic, care venea deja pe hol, împingându-i pe Maria şi pe Rolf în faţa lui. Atent să evite uleiul, Dominic păşi peste cadavre,

aruncă o privire pe uşa din spate, apoi se trase înapoi.

— Liber.

Uşa din faţă se prăbuşi în camera de zi, urmată de sunetul făcut de picioarele mobilierului din lemn izbind podeaua.

— Du-te la maşină, îi zise Dominic lui Brian. Porneşte-o, fă ceva zgomot.

— Am înţeles.

În timp ce Brian ieşea pe uşa din spate cu Maria şi cu Rolf, Dominic privi de-a lungul holului, la timp pentru a vedea o siluetă intrând şi încercând să treacă peste mobilierul stivuit. Dominic ieşi repede pe uşa din spate şi sprintă pe peluză şi după colţul din spate al garajului; în interiorul acestuia, Brian pornise maşina lui Rolf şi-i ambala motorul. Dominic se lăsă în genunchi şi trase cu ochiul după colţ; gardul din spatele lui era întunecat şi acoperit de arbuşti. Asta avea să-l facă invizibil.

Ultimul bărbat apăru în uşă. După ce-şi văzuse tovarăşii morţi în bucătărie, deveni mai prudent, uitându-se într-o parte şi-n alta când ieşi. Se opri din nou, apoi se strecură pe lângă perete şi verifică aleea înainte de-a porni peste gazon. Dominic aşteptă până când mâna lui aproape atinse clanţa uşii de la garaj, apoi strigă:

— Hei!

Îl lăsă pe om să se întoarcă uşor, dar suficient pentru o împuşcătură solidă, apoi trase de două ori. Ambele focuri loviră bărbatul în stern. El dădu înapoi, căzu în genunchi, apoi se prăbuşi.

37

„E timpul să încep o slujbă nouă”, îşi spuse Clark după micul dejun. Sună înainte şi anunţă că ajunge la 10,30, apoi îl trezi pe Chavez şi, la nouă şi jumătate, se întâlniră la maşină.

— Păi, să vedem cât plătesc, observă Ding. Sunt pregătit să fiu impresionat.

— Nu fi prea entuziast, îl avertiză Clark pornind maşina. La naiba, nu mă aşteptam să văd o sută de bătrâne la Langley, când am început acolo. Salariul meu de plecare a fost de 19500 pe an.

— Păi, tipul zicea că planul lor IRA[42] – indiferent cum îl numeşti – funcţionează destul de bine şi am văzut toate Beemerurile[43] din parcare. Te las pe tine să vorbeşti, sugeră Chavez.

— Mda, tu doar stai acolo şi priveşte ameninţător.

John îşi permise să râdă.

— Crezi că vor cu adevărat să ne pună să omorâm oameni?

— Bănuiesc că va trebui să aflăm.

Traficul pe podul American Legion nu era prea rău pentru că se apropie sfârşitul orei de vârf şi, destul de curând, se îndreptau spre nord, pe US 29.

— Ai decis ce-ai de gând cu prostia aia pe care am făcut-o la Tripoli?

— Mda, aşa cred. Coborâm în vizuina iepurelui[44], Ding – mult mai departe decât am fost până acum. S-ar putea la fel de bine să mergem tot drumul. Le vom preda lor ce avem şi vom vedea ce se poate face cu asta.

— OK. Deci, tipul ăsta, Hendley – ce ştim despre el?

— Senator american de Carolina de Sud, democrat, a servit în cadrul Comitetului de Informaţii. Cei de la Langley l-au plăcut – inteligent, corect. Şi Ryan l-a plăcut. Hendley şi-a pierdut familia într-un accident de maşină. Soţia şi

doi băieţi, cred. E foarte bogat. Ca şi Ryan, a făcut o grămadă de bani din tranzacţionări. Se pricepe să vadă lucruri pe care alţii nu le văd.

Ambii bărbaţi erau îmbrăcaţi cum se cuvine, în costume decente, cumpărate de la Londra în timpul operaţiunii Rainbow, cu cravate Turnbull&Asser şi pantofi frumos lustruiţi. De fapt, Chavez făcea asta zilnic, de pe vremea când era în armata SUA, deşi lui Clark trebuia să se mai amintească din când în când.

Parcară în zona destinată vizitatorilor şi intrară în clădire. Ernie Chambers era tot la datorie.

— Salut. Am venit să-l vedem din nou pe domnul Davis.

— Da, domnule. Vă rog să luaţi loc, am să sun sus.

Clark şi Chavez se aşezară şi John luă cea mai recentă ediţie a revistei *Time.* Trebuia să se obişnuiască să citească ştirile cu patru zile întârziere. Davis apăru pe hol.

— Vă mulţumesc că v-aţi întors. Urmaţi-mă, vă rog.

Două minute mai târziu erau tustrei în biroul lui Tom Davis, uitându-se la nişte cai din Maryland.

— Deci sunteți interesaţi? întrebă Davis.

— Da, răspunse Clark pentru amândoi.

— OK, bine. Reguli: în primul rând, ce se întâmplă aici, aici rămâne. Locul ăsta nu există şi nici activităţile care se pot sau nu întâmpla aici.

— Domnule Davis, amândoi ştim ce înseamnă păstrarea secretului. Niciunul dintre noi nu vorbeşte mult, iar noi nu spunem poveşti de la şcoală.

— Va trebui să mai semnaţi un rând de NDA[45] cu privire la asta. Noi nu vă putem impune nimic cu drept statutar, dar vă putem lua toţi banii.

— Crezi că ar trebui ca avocaţii noştri personali să le vadă?

— Dacă doriţi, se poate. Nu e nimic compromiţător în acorduri, dar apoi va trebui să le rupeţi. Nu ne permitem ca avocaţii să se întrebe ce facem noi aici. Strict vorbind, nu e totul legal.

— Cât de mult se călătoreşte? puse John întrebarea următoare.

— Mai puţin decât sunteţi obişnuiţi, bănuiesc. Încă ne gândim la asta. Cel mai mult timp îl veţi petrece aici, examinând datele şi planificând operaţiunile.

— Sursa de date?

— Langley şi Fort Meade, în cea mai mare parte, dar şi un pic de smântânit de la FBI, Imigrare şi Vămi, DHS… Genul ăsta de locuri. Avem o echipă tehnică al naibii de bună. Aţi observat, probabil, ariciul de antene de pe acoperişul nostru.

— Aşa e.

— Suntem singura clădire pe linia directă dintre CIA şi NSA. Ei fac schimb de date prin microunde, iar noi descărcăm toate comunicaţiile interagenţii. Asta e modul în care ne facem tranzacţionările financiare. NSA stă cu ochii pe aproape toate băncile autohtone şi străine. Ei pot să intercepteze şi sistemele informatice şi de comunicaţii interne ale băncii.

— Ce ai spus data trecută despre munca udă[46]…?

— Am rulat o singură astfel de operaţiune reală – cele patru persoane pe care le-am menţionat ieri. Adevărul e că eram într-o oarecare măsură curioşi ce se va întâmpla. De fapt, nu s-a întâmplat mare lucru. Poate că ne-am acoperit urmele perfect. Toate crimele au semănat cu atacuri de cord, victimele au văzut în locuri publice, iar rapoartele de autopsie au consemnat toate „cauze naturale”. Credem că adversarii au înghiţit această poveste şi şi-au continuat activităţile. Al patrulea – Moha – ne-a lăsat un laptop cu chei de criptare, aşa că le-

am citit o parte din e-mailurile interne mai noi – sau mai vechi, până de curând. Se pare că săptămâna trecută au schimbat unele protocoale de comunicare.

— Pe neaşteptate? întrebă Clark.

— Da. Am interceptat un anunţ de naştere. Cu o listă mare de distribuţie, în câteva ore, toată lumea a tăcut.

— Schimbarea canalelor, zise Chavez.

— Da. Lucrăm la un canal care ne-ar putea introduce înapoi.

— Cine altcineva va mai opera alături de noi?

— Îi veţi întâlni la momentul potrivit, promise Davis.

— Şi plata? întrebă Ding.

— Putem începe pentru amândoi de la 250000 pe an. Puteţi participa la planul de investiţii al biroului cu mai mult sau mai puţin din salariul vostru, după cum doriţi. V-am spus deja despre rata de rentabilitate. Acoperim şi cheltuieli în limite rezonabile de educaţie pentru fiecare copil. Până la doctorat sau la gradul profesional. Asta e limita.

— Şi dacă soţia mea vrea să se întoarcă la şcoala medicală pentru studii suplimentare? Acum e medic de familie, dar se gândeşte să se pregătească pentru obstetrică-ginecologie.

— Vom acoperi.

— Dacă ea întreabă ce fac eu aici, ce să-i spun?

— Consultanţă pentru securitatea unei mari case de tranzacţionare. Asta funcţionează întotdeauna, îl asigură Davis. Ea ştie cu siguranţă că eşti omul Agenţiei.

— E fiica lui, arătă Chavez către Clark.

— Deci va înţelege, nu? Şi soţia ta, domnule Clark?

— John. Da, Sandy e instruită. Poate că aşa le va putea spune oamenilor care e adevărata mea slujbă, adăugă el cu un zâmbet subţire.

— Aşadar, ce-ar fi să ne întâlnim cu şeful?

— De acord, zise Clark pentru amândoi.

— Graţierile sunt reale, îi asigură Hendley câteva minute mai târziu. Când Ryan mi-a dat ideea de a înfiinţa locul ăsta, a spus că ar fi necesar ca astfel de personal de teren cum e cel pe care-l trimitem în misiuni să fie protejat, aşa că a semnat o sută. N-am avut nevoie să utilizăm vreuna, dar sunt o poliţă de asigurare dacă ar deveni vreodată necesare. Altceva în legătură cu care sunteţi curioşi şi nu v-a lămurit Tom?

— Cum sunt selectate obiectivele? întrebă Clark.

— Veţi fi parte a procesului, în cea mai mare parte. Trebuie să fim atenţi cum ne alegem oamenii care vrem să dispară.

— Ne alegem singuri şi metodele? întrebă Clark delicat.

— Le-ai spus despre stilouri? îl întrebă Hendley pe Davis.

— E unul dintre instrumentele pe care le folosim.

Davis ţinea în sus un stilou de aur.

— Injectează cam 7 mg de succinilcolină. Asta e un sedativ utilizat în procedurile chirurgicale. Opreşte respiraţia şi mişcările musculare voluntare. Dar nu şi inima. Nu te poţi mişca, nu poţi să vorbeşti şi nu poţi să respiri. Inima mai bate încă vreun minut, dar nu primeşti oxigen şi astfel moartea survine ca urmare a ceea ce apare la autopsie ca atac de cord. Şi, de fapt, asta şi e.

— Reversibil? întrebă Clark.

— Da, dacă pui victima imediat la un aparat respirator. Drogurile dispar – sunt metabolizate – cam în cinci minute. Nu lasă nicio urmă, cu excepţia cazului în care victima este examinată de un expert medical care ştie ce caută. Al naibii de aproape de perfecţiune.

— Sunt surprins că ruşii n-au născocit ceva de genul ăsta.

— Au încercat, cu siguranţă, răspunse Davis. Dar în spitalele lor nu cred că se găseşte succinilcolină. Noi am luat-o de la un prieten medic la Colegiul Medicilor şi Chirurgilor din Columbia, care avea un motiv personal. Fratele lui – broker senior la Cantor Fitzgerald – a murit la 11 septembrie.

— Impresionant, zise Clark, examinând stiloul. Ar putea fi şi un bun instrument de interogatoriu. Rari ar fi clienţii care ar vrea să treacă de două ori prin experienţa asta.

Davis i-l predă.

— Nu e armat. Trebuie să-i răsuceşti capul ca să-i scoţi vârful. Scrie perfect.

— Deştept. Păi, asta ridică o întrebare. Suntem liberi să folosim mai multe instrumente convenţionale?

— Dacă misiunea o cere, confirmă Davis, cu o aprobare din cap. Dar nu trebuie să se facă vreo legătură cu noi, aşa că să ai mereu în minte asta.

— Am înţeles.

— Şi tu, domnule Chavez? întrebă Hendley.

— Domnule, eu doar încerc să ascult şi să învăţ, îi zise Ding şefului.

— E atât de deştept, John? întrebă fostul senator.

— Mai deştept de-atât, de fapt. Lucrăm bine împreună.

— De asta avem nevoie. Păi, bine aţi venit la bord, domnilor.

— Încă ceva, zise Clark.

Scoase stickul de memorie al lui Ding din buzunar şi-l puse pe birou.

— L-am luat de la unul dintre băieţii răi de la Tripoli.

— Înţeleg. Şi de ce stă pe biroul meu?

— Pentru verificare, răspunse Clark. Spune-i „lapsus”. M-am gândit că îl puteam da suedezilor sau la Langley, dar bănuiesc că aici ar fi utilizat mai bine.

— V-aţi uitat pe el?

Chavez răspunse:

— Poze JPEG – cam o duzină. Pentru mine arăta a fotografii de vacanţă, dar cine ştie.

Hendley reflectă la asta, apoi aprobă din cap.

— OK, vom arunca o privire. Tom, avem un birou pentru ei?

— Chiar jos, cu băieţii Caruso.

— Bine. Aruncaţi o privire în jur, băieţi, apoi ne vedem mâine-dimineaţă pentru prima voastră zi de lucru.

Hendley se ridică în picioare, dându-le de înţeles şi celorlalţi să facă la fel. Davis se îndreptă spre uşă, urmat de Chavez şi de Clark.

— John, poţi să mai rămâi o clipă? întrebă Hendley.

— Sigur. Ding, te prind din urmă.

După ce rămaseră singuri, Hendley zise:

— Ai fost în zonă de câteva ori, John. Aş vrea să-ţi cer părerea despre câteva lucruri.

— Spune.

— Suntem destul de noi, de fapt tot conceptul ăsta e aşa, deci avem parte de o mulţime de încercări şi erori. Încep să cred că fluxul nostru de lucru e un pic prea complicat.

Clark chicoti.

— Fără supărare, Gerry, dar faptul că foloseşti cuvinte ca „flux de lucru” pentru o echipă ca asta îmi spune că ai dreptate. Cum arată lanţul de comandă?

Hendley îi descrise structura organizatorică a Campusului, şi Clark spuse:

— Parcă ar fi Langley. Ascultă, activitatea de informare e în cea mai mare parte organică, OK? Nu poţi face analiză fără asta, dar încercând să

bagi procesul într-o structură artificială te aştepţi la un *cluster-fuck*[47].

— Nu te dai înapoi de la critică, nu?

— Vrei să mă dau?

— Nu.

— Prea multe idei bune se pierd de-a lungul lanţului organizatoric. Sfatul meu: bagă-ţi zilnic directorii într-o cameră şi faceţi brainstorming. Poate că e un clişeu, dar funcţionează. Dacă ţi-ai luat oameni care sunt îngrijoraţi de posibilitatea ca gândirea lor creativă să nu atingă standardele, iroseşti talent.

Hendley fluieră încet, zâmbind.

— Nu mă înţelege greşit, John, dar cu siguranţă nu eşti o brută asemenea celorlalţi din branşă…

Clark ridică din umeri, dar nu răspunse.

— Păi, de fapt, ai atins cumva punctul sensibil. Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru. E bine să ai şi-o a doua opinie, totuşi.

— Altceva?

— Mda. Jack Ryan a venit la mine zilele trecute. Vrea să facă mai multă muncă de teren.

„Juniorul nu mai e atât de junior”, îşi reaminti Clark.

— Ţi-a spus Tom despre chestia cu Moha? întrebă Hendley.

— Mda.

— Păi, am auzit la mâna a doua că fraţii Caruso l-au dus pe Jack pe Aleea lui Hogan pentru un pic de detensionare. S-a descurcat al naibii de bine sau cel puţin aşa spun ei. A fost un pic lovit, a făcut unele greşeli de începător, dar al naibii de bine, per total.

„Deci, are ceva talent”, se gândi Clark. Genetica, poate, dacă poţi crede în aşa ceva. Îl văzuse pe tatăl lui Jack la treabă şi acesta fusese, de asemenea, un bun trăgător. Şi cu sânge rece în vene. Ambele pot fi învăţate, dar în cele din urmă se leagă mai mult de starea de spirit şi de

temperament. Părea că Jack le are pe amândouă, plus o mână fermă.

— La ce-i stă capul? întrebă Clark.

— Nu cred că-şi face iluzii. Oricum, nu mi se pare că vânează gloria.

— Nu. Părinţii lui l-au crescut cum se cuvine.

— E un analist al naibii de bun, are un talent real pentru asta, dar el se simte ca şi cum roţile s-ar învârti în gol. Vrea să muncească din greu. Problema e că nu cred că tatăl lui ar…

— Dacă ai de gând să iei decizii legate de el bazându-te pe ce-ar spune sau ar gândi taică-su, atunci…

— Spune-o.

— Atunci ar fi cazul să te îngrijorezi de modul în care raţionezi tu. Jack e adult şi are viaţa lui. Trebuie să iei decizia apreciind dacă ar fi bun şi dacă asta ar ajuta Campusul. Asta e. Asta-i tot.

— Corect. Păi trebuie să reflectez la asta ceva mai mult. Dacă o să decid să-l trimit, va avea nevoie de un ofiţer de instruire.

— Ai unul.

— Am putea folosi altul sau doi. Pete Alexander e al naibii de bun, dar aş vrea să-l iei tu pe Jack sub aripa ta.

Clark se gândi la asta. „E timpul să pui în practică ceea ce tocmai i-ai predicat şefului, John."

— Sigur, o voi face.

— Mulţumesc. Suntem mereu în căutarea a mai multor oameni ca tine şi ca Chavez, dacă ştii pe cineva. Avem propriii căutători de talente, dar întotdeauna e mai bine să ai un excedent de candidaţi.

— Adevărat. Lasă-mă să gândesc. Aş putea sugera vreo două nume. Hendley zâmbi.

— Unii agenţi de teren recent pensionaţi, poate?

Clark zâmbi şi el.

— Poate.

38

— *Dead-drop*-uri, anunţă Mary Pat Foley, îndreptându-se spre uşa de sticlă a sălii de conferinţe a CNC, Merse la vizierul pe care fixaseră atât graficul DMA[48], cât şi harta Peshawarului din Baedeker şi bătu uşor într-o zonă care avea multe puncte.

— Poţi să repeţi? zise John Turnbull.

— Legenda de pe spate, cu săgeţile în sus şi-n jos, combinate cu punctele, sunt locurile unde se lasă coletele. Săgeata în sus e semnul de preluare, săgeata în jos e locul pachetelor. Locul de amplasare a primului îţi spune în ce casetă să verifici pachetul. Un grup de trei puncte pentru localizarea semnului de preluare, un grup de patru puncte pentru locul casetei.

— Zici că suntem în plin Război Rece, zise Janet Cummings.

— E verificat şi incontestabil – îşi are originea în Roma antică.

Faptul că ai ei colegi părură surprinşi de această turnură a evenimentelor îi spuse că ei şi poate CIA, în general, aveau încă un deficit de percepţie când se punea problema capacităţii URC de a obţine informaţii. Pentru că agenţii care lucrau cu *dead-drop*-uri erau atenţi, sistemul era o modalitate eficientă de a face schimburi prin intermediari.

— Totuşi, nu ştim dacă sunt încă active, spuse ea. Nu fără a trimite pe cineva pe teren să verifice.

Telefonul de lângă cotul lui Ben Margolin sună. Ridică receptorul, ascultă timp de treizeci de secunde, apoi închise.

— Nimic până acum, dar computerele rumegă informaţiile în continuare. Vestea bună e că am eliminat o rază de aproape 100 de kilometri în jurul peşterii.

— Prea multe variabile, zise John Turnbull, şeful biroului din Acro.

— Mda, răspunse Janet Cummings, şeful de operaţiuni al CNC.

Ideea lui Mary Pat Foley pentru răspunsul la ghicitoarea „Unde naiba e ăsta?”, care se învârtea în jurul machetei pe care Driscoll şi echipa lui o recuperaseră din peştera din Hindukush, implica un proiect CIA cu numele de cod Colaj.

Creaţia unui matematician al directoratului de ştiinţă şi tehnologie de la Langley, Colaj fusese folosit pentru a pune capăt frustrării biroului din Acro care nu găsea niciun răspuns la întrebarea lui Mary Pat, în cazul lor „Unde a dispărut individul ăsta?”

Emirului şi locotenenţilor lui le plăcuse, pentru o vreme, să dea publicităţii fotografii şi clipuri video cu ei prin sălbăticia din Pakistan şi Afganistan, oferind comunităţii SUA o mulţime de indicii despre condiţiile meteo şi topografia zonei unde se aflau, dar niciodată suficiente pentru a le fi de ajutor dronelor sau celor din forţele speciale din zonă. Fără un context mai larg, puncte de referinţă şi o scară pe care să te poţi baza, o piatră era doar o piatră care era doar o piatră.

Sperau să rezolve cu ajutorul Colajului acest impediment prin coroborarea fiecărei frânturi din datele topografice brute disponibile, utilizând imagini comerciale şi militare Landsat, imagini radar ale sateliţilor ca Lacrosse şi Onyx, albume foto de familie de pe Facebook până la povestirile de călătorie de pe Flickr – până când locul de provenienţă al imaginii putea fi fixat cu certitudine şi cartografiat într-un anumit punct de pe Pământ, Colaj o punea în bara de încadrare pentru digestie şi o suprapunea apoi pe suprafaţa Pământului. De asemenea, în acest conglomerat de date intra o gamă ameţitoare de variabile: caracteristici geologice, modele din prezent şi din trecut, planuri de folosire a lemnului, activitate seismică… Dacă aveau informaţii despre suprafaţa Pământului şi

modul în care aceasta putea arăta la un moment dat, le băgau în baza de date a Colajului.

Întrebări pe care nimeni nu se gândise să le pună, cum ar fi „Cum arată granitul din Hindukush când e ud?” sau „În ce direcţie ar pica o anumită umbră dacă norii ar acoperi 30 la sută din cer la umiditatea relativă de x?” şi „În zece zile de vânt de 20 până la 23 km/h, cât de înaltă ar putea ajunge duna asta de nisip din Sudan?” Permutările erau înfricoşătoare, aşa cum era şi sistemul de modelare matematică îngropat în structura codului Colajului, care ajungea la milioane de linii. Problema era că matematica nu se baza exclusiv pe variabile cunoscute, ci şi pe unele imaginare, să nu mai vorbim despre secvenţele probabilistice, iar programul trebuia să facă presupuneri nu numai cu privire la datele brute, ci şi la ceea ce se vedea într-o imagine sau într-o înregistrare video. Într-un film video în format, să zicem, 640x480, într-o primă fază, Colajul identifica de la 500.000 la 3.000.000 de puncte de referinţă, cărora trebuia să le atribuie o valoare – negru sau alb, sau tonuri de gri (dintre care erau 16.000) –, o mărime relativă şi un unghi de perspectivă asupra obiectului; distanţa între prim-plan, fundal şi vecinii din lateral; intensitatea şi direcţia angulară a luminii soarelui sau densitatea şi viteza aerului, a stratului de nori şi aşa mai departe. Odată atribuite aceste valori, ele erau introduse în matricea complexă a Colajului care, după aceea începea vânătoarea după o potrivire.

Colajul avusese unele reuşite, dar nimic cu semnificaţie tactică, iar Mary Pat începuse să suspecteze că sistemul nu va fi de folos nici de astă dată. Dacă aşa era, nereuşita nu ţinea de program, ci mai degrabă de datele introduse. Nu ştiau nici măcar dacă macheta era o reprezentare adevărată a ceva, să nu mai vorbim dacă era la scară sau pe o rază de 600 de kilometri de Hindukush.

— Cum stăm cu Lotus? întrebă Mary Pat.

NSA cernuse toate interceptările căutând informaţii despre Lotus, în speranţa că va găsi un model pentru ca CNC să poată începe construirea unei imagini. Ca şi modelul pe care fusese construit Colajul, numărul de întrebări la care ar fi trebuit să răspundă ei pentru a asambla puzzle-ul era descurajant de mare: Când a fost folosit pentru prima dată termenul? Cu ce frecvenţă? Din ce zone ale lumii? Cum a fost cel mai adesea difuzat – prin e-mail, prin telefon sau prin intermediul site-urilor web, sau prin altă metodă neluată încă în considerare? Precedase Lotus incidentele teroriste majore sau le urmase? Şi aşa mai departe. La dracu', n-aveau nici siguranţa că Lotus însemna ceva. Din câte ştiau ei, putea fi numele cu care Emirul îşi alinta iubita.

— OK, hai să vedem ce se poate întâmpla cel mai rău, zise Margolin, aducând discuţia înapoi pe făgaş.

— Eu zic să facem scenariul cel mai pesimist, răspunse Cummings. Ştim unde e peştera şi ştim că semnalul a avut rază destul de scurtă… câteva zeci de kilometri de fiecare parte a graniţei. Presupunând că Lotus înseamnă ceva, sunt jumătate şanse să fi determinat un fel de mişcare – de personal, de logistică, de bani… Cine ştie.

Problema era că personalul şi logistica erau urmărite mai bine cu HUMINT – reţeaua informativă a agenţilor –, decât cu interceptări electronice, iar acum n-aveau în teritoriu niciun agent, se gândi Mary Pat.

— Ştiţi ce cred eu, îi spuse Mary Pat directorului CNC.

Cu toţii avem aceeaşi listă de dorinţe, dar pur şi simplu nu avem resurse acolo – nu atât de adânc cât ne-ar plăcea.

„Mulţumită lui Ed Kealty şi directorului CIA Kilborn Scott", se gândi ea cu amar. După ce aproape un deceniu îşi reconstruise echipa de ofiţeri de caz – o mare parte din aceasta prin

Planul Albastru – Serviciul Clandestin fusese obligat să-şi micşoreze prezenţa în străinătate, în favoarea serviciilor de informaţii ale ţărilor aliate. Bărbaţii şi femeile care-şi riscaseră viaţa construind reţele de agenţi în ţinuturi inamice ca Pakistanul, Afganistanul şi Iranul fuseseră retraşi în ambasade şi consulate, fără ca măcar să li se fi spus „ei, bravo”.

„Dumnezeu să ne ferească de politizarea oarbă a serviciilor de informaţii.”

— Atunci, hai să gândim şi din altă perspectivă, zise Mary Pat. Avem agenţi valoroşi acolo, doar că nu sunt ai noştri. Hai să încercăm ceva de modă veche, cum ar fi să cerem informaţii de la aliaţi.

— Britanicii? întrebă Turnbull.

— Dap. Au mai multă experienţă în Asia Centrală decât oricine altcineva, incluzându-i şi pe ruşi. Nu ne doare să-i întrebăm. Să pună pe cineva să verifice *dead-dropu*-rile, pentru a vedea dacă sunt încă viabile.

— Şi apoi?

— Vedem ce facem după ce rezolvăm toate astea.

În capătul mesei de şedinţă, Margolin îşi dădu capul pe spate şi se uită pentru un moment la plafon.

— Problema nu e întrebatul; problema e obţinerea permisiunii de a întreba.

— Cred că glumeşti, fir-ar să fie, zise Cummings.

Nu glumea, ştia Mary Pat. Cum adjuncţii comunităţii de informaţii şi ai Serviciului Clandestin ai lui Kilborn băuseră fără încetare Kool-Aid[49], ca şi directorul Centrului de Informaţii, erau, cu siguranţă, suprasaturaţi. Alegându-l pe Kilborn, preşedintele Kealty se asigurase că eşaloanele superioare ale CIA vor îmbrăţişa noile linii ale executivului, indiferent de

consecinţele asupra agenţiei sau asupra comunităţii de informaţii în general.

— Atunci nu întrebăm, zise simplu Mary Pat.

— Cum? răspunse Margolin.

— Dacă nu întrebăm, nu putem obţine un refuz. Suntem încă în stadiul de aducere de idei noi, nu? Nimic nu e operaţional, nimic nu e fondat. Doar pescuim. Asta facem; asta ne plătesc ei să facem. De când trebuie să cerem voie pentru o mică discuţie cu un aliat?

Margolin se uită intens la ea pentru câteva clipe, apoi ridică din umeri. Gestul nu spuse nimic, dar spunea totul. Îşi cunoştea şeful destul de bine ca să ştie că atinsese o coardă sensibilă. Ca şi ea, Margolin îşi iubea cariera, dar nu cu preţul de a nu-şi face treaba.

— N-am vorbit niciodată despre asta, spuse Margolin. Lasă-mă să ridic problema. Dacă ne ardem, facem cum zici tu.

Asta e adevărata Rusie, cu cele mai aspre ierni pentru o naţiune pe care vremea cruntă o făcuse faimoasă, se gândi Vitali. Urşii polari erau graşi acum, acoperiţi de un strat de grăsime care îi proteja împotriva frigului, suficient pentru a le permite să doarmă luni întregi în peşteri scobite în blocurile de gheaţă, trezindu-se ocazional pentru a prinde o focă care se aventura prea aproape de gura de aerisire.

Vitali se ridică şi se scutură ca să se trezească, apoi se îndreptă greoi spre bucătărie, să încălzească apa pentru ceaiul de dimineaţă. Temperatura era peste cea de îngheţ – ceea ce echivala cu o zi caldă de toamnă. Nu se formase niciun nou strat de gheaţă peste noapte, cel puţin nimic ce barca lui nu putea sparge sau străbate, dar punţile erau îmbrăcate într-un strat gros de doi centimetri de apă de mare îngheţată, bătută de vânt, pe care el şi Vania trebuiră să-l spargă, pentru a nu îngreuna vasul. Naufragierea în aceste ape însemna, aproape sigur, moartea; fără costum de

scafandru, un om se putea aştepta să devină inconştient în termen de patru minute şi mort în cincisprezece şi, cu toate că avea destule costume pentru toată lumea de la bord, pasagerii lui arătaseră puţin interes când le explicase necesitatea utilizării acestora.

Clienţii lui se treziră, chinuindu-se să bată din picioare şi să-şi arunce braţele peste piept. Îşi aprinseră cu toţii ţigările şi merseră la proră, unde erau improvizate utilităţile vasului. Mâncară cu toţii pâinea şi untul tare ca gheaţa păstrate pentru micul dejun.

Vitali lăsă să treacă o oră pentru a-şi începe ziua, apoi porni motoarele diesel şi părăsi pietrişul pe care stătuseră toată noaptea. Îşi întinsese deja hărţile şi se îndrepta spre est cu viteza de zece noduri. Vania făcea cu schimbul la cârmă. Ascultau la un radio AM vechi, dar în stare bună de funcţionare, în special muzică clasică transmisă de la Arhanghelsk. Ajuta să treacă timpul. Mai aveau zece ore de navigat până la destinaţie. Cam 160 de kilometri. Zece ore cu zece noduri, aşa spunea diagrama.

— Asta nu arată prea bine, spuse Vania arătând cerul de la tribord.

La orizont, spre est, se vedea o linie de nori negri umflaţi, atât de jos, încât păreau să fuzioneze cu suprafaţa oceanului.

— Chiar deloc, fu de acord Vitali.

Şi avea să fie şi mai rău, ştia el. Pentru a ajunge la destinaţie, erau nevoiţi să treacă prin furtună – fie asta, fie se abăteau din drum sau chiar trăgeau la ţărm şi aşteptau să treacă.

— Cheamă-l pe Fred, te rog, zise Vitali.

Vania coborî şi se întoarse un minut mai târziu cu liderul grupului de clienţi.

— Vreo problemă, căpitane?

Vitali arătă prin geam linia vijeliei.

— Asta.

— Ploaie?

— Aici nu plouă, Fred. Aici e furtună. Singura întrebare e cât e de puternică? Şi aia de-acolo mi-e teamă că va fi foarte rea. „Şi mai rea în cazul unei ambarcaţiuni T-4 cu o chilă care se afla la un metru sub apă”, nu mai adăugă.

— În cât timp ajungem la ea?

— În trei ore – poate un pic mai mult.

— Putem s-o înfruntăm?

— Probabil, dar nimic nu e sigur aici. Oricum, va fi destul de dificil.

— Ce variante avem? întrebă Fred.

— Ne întoarcem în locul în care am înnoptat sau mergem spre sud şi încercăm să ocolim furtuna. Fiecare opţiune ne va costa o zi sau două din timpul de călătorie.

— Inacceptabil, răspunse Fred.

— Va fi riscant să trecem prin ea – iar tu şi oamenii tăi vă veţi blestema zilele.

— Ne descurcăm noi. Poate un bonus pentru efortul tău va face inconvenientul mai acceptabil?

Vitali ridică din umeri.

— Dacă vrei, mergem.

— Dă-i drumul.

Două ore mai târziu, văzu o navă la orizont mergând spre vest. Probabil o navă de aprovizionare, care ducea echipament de foraj pentru noul câmp petrolifer recent descoperit mai departe, spre est, în aval de râul Lena, la sud de Tiksi. Judecând după urma lăsată de navă, mergea la viteză maximă, în încercarea evidentă de a depăşi furtuna înspre care se îndreptau ei.

Vania apăru alături de el.

— Motoarele sunt în regulă. Suntem izolaţi ermetic.

Vitali îi ceruse să pregătească ambarcaţiunea pentru iminenta furtună. Ceea ce ei nu puteau să facă era să-şi pregătească oaspeţii pentru ce urma să vină sau să-i pregătească pentru ceea ce ar fi

putut face marea din vasul lor. Mama-Natură e nestatornică şi crudă.

Vitali îi ceruse mai devreme lui Fred să-şi pună oamenii să dea o mână de ajutor la spargerea gheţii formate pe barcă, ceea ce şi făcură, în ciuda picioarelor tremurânde şi a palorii verzi cauzate de răul de mare. În timp ce jumătate dintre ei spărgeau gheaţa cu ciocane şi topoare, cealaltă jumătate, sub supravegherea lui Vania, foloseau lopeţi de infanterist pentru a arunca peste bord bucăţile desprinse de gheaţă.

— Ce zici ca după asta să ne mutăm în Soci şi să luăm un vapor acolo? îl întrebă Vania pe căpitanul său, după ce le permise pasagerilor să coboare în cală şi să se odihnească.

— E prea cald acolo. Nu e un loc în care să trăiască un bărbat.

Mentalitatea obişnuită a celor care trăiesc în zona arctică. Bărbaţii adevăraţi trăiau şi lucrau în frig şi se lăudau cât de greu le era. Și, în plus, asta făcea ca votca să pară mai gustoasă.

După 16 kilometri se ivi în larg arcul furtunii, un perete cenuşiu întunecat care părea să crească vizibil în faţa ochilor lui Vitali.

— Vania, du-te jos şi fă cu oaspeţii noştri un curs de perfecţionare pentru folosirea costumelor de scafandru.

Vania se întoarse spre scară.

— Şi asigură-te că de data asta sunt atenţi, adăugă Vitali.

Pentru că era căpitan, avea responsabilitatea profesională de a garanta siguranţa pasagerilor săi, dar, mai important, se îndoia că persoana pentru care lucrau cei de la bord ar fi fost iertătoare, în caz că aceştia mureau.

Un exerciţiu idiot, se gândi Musa Merdasan, privindu-l pe rusul care semăna cu un pitic desfăcând pe punte un costum portocaliu de supravieţuire. În primul rând, nicio navă de salvare

n-avea să ajungă la ei la timp, cu sau fără costum; în al doilea rând, niciunul dintre oamenii lui n-avea să poarte costumul, indiferent de situaţie. Dacă Allah hotăra să-i sacrifice mării, îşi vor accepta soarta. Mai mult decât atât, Merdasan nu voia ca vreunul dintre ei să fie pescuit din mare; iar dacă ar fi fost, se ruga să fie într-o stare de nerecunoscut. Era ceva de luat în considerare, cum să se asigure că nici căpitanul şi nici matelotul nu supravieţuiau unei astfel de catastrofe, ca nu cumva natura călătoriei şi pasagerii lor să fie identificaţi. Nu se putea baza pe un pistol dacă picau în apă. Mai bine înfigea cuţitul în ei înainte de-a abandona nava. Şi, probabil, le spinteca burta să se asigure că se scufundă.

— Mai întâi întinzi costumul pe punte, deschizi fermoarul, iar apoi te aşezi cu fundul chiar deasupra punctului de jos al fermoarului, spuse rusul.

Merdasan şi oamenii lui îl urmăreau, desigur, făcând tot posibilul să pară atenţi. Niciunul dintre ei nu părea să se simtă bine însă, mişcările mării dizolvându-le culoarea de pe feţe. Cabina puţea a vomă, sudoare şi mâncare de legume.

— Picioarele întâi, urmate de fiecare braţ, pe rând, urmate de glugă. Odată terminat, vă ridicaţi în genunchi, trageţi fermoarul complet şi închideţi clapetele Velero peste jumătatea inferioară a feţei.

Rusul trecu de la om la om, asigurându-se că fiecare dintre ei îi urmează instrucţiunile. Satisfăcut, se uită înjur şi zise:

— Aveţi întrebări?

Nu fu niciuna.

— Dacă treceţi peste bord, SRIUP…

— Ce? întrebă unul dintre bărbaţi.

— Semnal radio – Indicator urgent de poziţie, chestia ataşată la guler, se va activa automat de îndată ce se scufundă.

— Vreo întrebare cu privire la partea asta?

Nu avură niciuna.

— OK, vă sugerez să vă duceţi în paturi şi să vă ţineţi bine.

Deşi Vitali ştia la ce să se aştepte, viteza şi ferocitatea, cu care lovi furtuna fură cutremurătoare. Cerul deveni negru ca noaptea în jurul lor şi, în cinci minute, marea se transformă din relativ calmă, cu valuri de circa doi metri, o suprafaţă agitată şi cu valuri de şase metri, care se prăbuşeau asupra rampei de la prova ca însăşi mâna lui Dumnezeu.

Trombe uriaşe de apă împroşcată şi de spumă se spărgeau peste marginile laterale ale vasului şi erau aruncate pe geamurile timoneriei, ca nişte pumni de pietriş, obturând viziunea lui Vitali timp de zece secunde, înainte ca ştergătoarele să le îndepărteze, curăţind doar cât să-i dea timp să arunce o privire înainte de următorul val. La fiecare câteva secunde, tone de apă de mare erupeau peste balustrada de la tribord şi puntea era inundată până la genunchi, supraîncărcând sabordurile, care nu puteau face faţă volumului. Cu mâinile încleştate în jurul timonei, Vitali simţea cum cârma nu mai răspunde, în timp ce apa acumulată acoperea grindă după grindă urcând pe pereţii copastiei.

— Du-te jos şi ocupă-te de motoare şi de pompe, îi zise Vitali lui Vania, care se îndreptă şovăitor spre scară.

Trăgând cu putere cele două pârghii ale acceleraţiei, Vitali se luptă să menţină prora îndreptată spre valurile care veneau. A lăsa vasul să se balanseze pe vârful valului în creştere era ca o invitaţie de a-l răsturna. Cu fundul plat, T-4 n-avea, practic, nicio capacitate de a-şi păstra echilibrul pe o suprafaţă cu înclinare mai mare de cincisprezece grade. Răsturnat într-o copaie, vasul s-ar fi scufundat într-un minut sau două.

Pe de altă parte, Vitali era prea conştient de limitările structurale ale prorei. Deşi el şi Vania

munciseră din greu pentru a se asigura că rampa era sigură şi rezistentă la apă, n-au avut ce face din cauza designului: vasul era destinat să se aşeze pe o plajă pentru a lăsa soldaţi. Cu fiecare val care lovea, rampa se cutremura, iar Vitali putea auzi chiar şi peste vuietul furtunii, zăngănitul niturilor groase de câţiva centimetri cu care era securizată copastia.

Un alt val se ridică peste balustradă şi lovi, jumătate din el retezat de margine şi căzând ca o cascadă peste punte, cealaltă jumătate trântindu-se în geamurile timoneriei. Vasul se clătină puternic în partea stângă a prorei. Vitali îşi pierdu echilibrul şi fu aruncat înainte, lovindu-se cu fruntea de consolă. Îşi recăpătă poziţia pe picioare şi clipi rapid, vag conştient de ceva umed şi cald care îi aluneca din tâmplă. Luă mâna de pe timonă şi îşi atinse fruntea; degete se umplură de sânge. Nu era prea rău totuşi, decise el. Vreo două cusături.

Din interfon se auzi înăbuşit vocea lui Vania:

— Pompa… nu… încerc repornirea…

La naiba. Fără o pompă se putea, dar Vitali ştia că cele mai multe vase nu se scufundaseră din cauza unui incident catastrofic, ci ca urmare a efectului de domino al acestora, unul după altul, până când funcţiile vitale ale vasului erau suprasolicitate. Şi dacă aşa se întâmpla aici… Nu putu nici să se gândească la asta.

După şaizeci de secunde, Vania se auzi din nou:

— A repornit pompa!

— Am înţeles! răspunse Vitali.

De jos auzi o voce strigând:

— Nu, nu! Vino înapoi!

Vitali se grăbi spre dreapta lui şi îşi presă faţa de geamul lateral. Văzu la pupa o siluetă poticnindu-se prin uşa cabinei şi pe puntea în tangaj. Era unul dintre oamenii lui Fred.

— Ce dracu'…

Bărbatul se împiedică şi căzu în genunchi. Voma îi sări din gură. Era panicat, văzu Vitali acum. Prins sub punte, instinctul omului de a scăpa învinsese în lupta cu zona raţională a creierului.

Vitali se întinse spre interfonul din camera motoarelor.

— Vania, e un om pe punte…

Pupa vasului fu aruncată în aer. Când căzu, un val uriaş lovi sfertul de tribord. Bărbatul, deja în aer, fu aruncat în lateral şi trântit de peretele copastiei. Atârnă acolo pentru un moment, aplecat peste margine ca o păpuşă de cârpă, cu picioarele pe punte, cu trunchiul atârnând în gol, apoi căzu peste bord şi dispăru.

— Om peste bord, om peste bord! strigă Vitali în interfonul care se auzea pe tot vasul.

Se uită pe geamuri, în căutarea unei depresiuni între crestele valurilor, pe unde să treacă.

— Nu, auzi o voce spunând în spatele lui.

Se întoarse şi-l văzu pe Fred stând în picioare în vârful scării, cu ambele mâini încleştate pe balustrada de siguranţă. Faţa tricoului îi era pătată de vomă.

— Ce? întrebă Vitali.

— A dispărut, uită-l.

— Eşti nebun? Nu putem…

— Dacă întorci vasul, riscăm să ne răsturnăm, nu?

— Da, dar…

— El cunoştea riscurile, căpitane. N-am de gând să las greşeala lui să ne pună în pericol şi pe noi, restul.

Vitali ştia că logica lui Fred era corectă, dar să abandoneze în mare un om fără ca măcar să încerce să-l recupereze părea inuman. Şi să facă asta Iară cea mai mică urmă de emoţie pe chip…

Simţind indecizia lui Vitali, bărbatul care-şi dăduse numele de Fred zise:

— Oamenii mei sunt responsabilitatea mea, a ta e siguranţa vasului şi a pasagerilor săi, adevărat?

— Adevărat.

— Atunci mergi mai departe.

39

— Alo? spuse fostul preşedinte Jack Ryan.

Încă îi mai plăcea să răspundă la telefonul propriu sau, cel puţin, la acesta.

— Domnule preşedinte?

— Da, cine-i la telefon?

Oricine ar fi fost, avea acces la linia privată a lui Jack. Nu mulţi aveau.

— John Clark. Tocmai m-am întors din Marea Britanie alaltăieri.

— John, ce mai faci? Deci au făcut-o, nu-i aşa? I-au trimis pe yankei pachet acasă.

— Mă tem că da. Oricum, eu şi Ding suntem acasă. Motivul pentru care am sunat, ei bine, poate că ne datorăm unul altuia o vizită de curtoazie. Ce zici?

— Sigur că da. Veniţi amândoi la masa de prânz. Spune-mi când poţi.

— Poate peste o oră şi jumătate?

— OK, la masa de prânz e bine. Ne vedem pe la 11,00?

— Da, domnule.

— Numele încă e Jack, îţi aminteşti?

Clark chicoti.

— Voi încerca să-mi amintesc.

Convorbirea se încheie. Ryan schimbă liniile şi o sună pe Andrea.

— Da, domnule preşedinte.

— Vin doi prieteni pe la unsprezece. John Clark şi Domingo Chavez. Îţi aduci aminte de ei?

— Da, domnule. Bine, îi pun pe listă, răspunse ea cu o voce neutră studiată.

Aceşti doi bărbaţi erau periculoşi, deşi păreau suficient de loiali, îşi aminti ea. Pentru că era agent special al Serviciului Secret al Statelor Unite, n-avea încredere în nimeni.

— Pentru masa de prânz?

— Probabil.

Fu o călătorie plăcută spre est, pe US Route 50, apoi spre sud, înainte de-a ajunge la Annapolis. Clark se readapta la condusul pe partea dreaptă a drumului, după ce mai mulţi ani condusul pe stânga devenise aproape automat. Evident că obişnuinţa de-o viaţă învinsese cu uşurinţă ajustările efectuate în Marea Britanic, deşi, ocazional, trebuia să se gândească la ce face. Indicatoarele verzi îi veneau în ajutor. Indicatoarele corespunzătoare din Anglia şi Ţara Galilor erau albastre şi erau un memento convenabil că era într-o tară străină, deşi una cu o bere mai bună.

— Deci, care-i planul? întrebă Chavez.

— Îi spunem că am semnat.

— Şi despre Junior?

— Ce decizie iei ţine numai de tine, Ding, dar uite cum văd eu lucrurile: Ce-şi spun tatăl şi fiul unul altuia e treaba lor, nu a noastră. Jack Junior e adult. Ce face cu viaţa lui e treaba lui, la fel şi pentru cel care-l bagă în organizaţie, este treaba lui.

— Da, te-am auzit, dar, omule, dacă va fi rănit… Dumnezeule Atotputernic, n-aş vrea să fiu pe-acolo când se dezlănţuie furtuna.

„Nici eu", se gândi Clark.

— Pe de altă parte, ce-ai fi putut să spui? continuă Ding. Omul îţi cere să-l antrenezi şi nu poţi să-l refuzi.

— Ai dreptate.

Adevărul era că lui Clark îi venea greu să nu-i spună lui Ryan Senior – se cunoşteau de multă vreme, la urma urmelor, şi-i datora multe fostului preşedinte, dar îşi construise o mare parte din viaţă în jurul păstrării secretelor celorlalţi. Desigur, era o problemă personală, dar Jack era băiat mare, cu capul pe umeri. Asta nu însemna că n-avea de gând să încerce să-l convingă pe Jack să-i spună tatălui său că lucrează la Campus.

După patruzeci de minute, făcură la dreapta pe drumul spre Peregrine Cliff. Erau, fără îndoială, supravegheaţi de camere video de la acel punct, iar agenţii Serviciului Secret aveau să fie la treabă pe computerele lor, pentru a-i verifica numerele de înmatriculare, apoi pentru a stabili că se afla la volanul unei maşini închiriate şi că nu puteau accesa baza de date a agenţiei Hertz suficient de repede pentru a-l identifica pe cel care închiriase. Asta avea să-i îngrijoreze puţin, deşi doar într-un sens instituţional, ceva ce USSS[50] făcea bine. În cele din urmă ajunseră la stâlpul de piatră care marca intrarea pe aleea de câteva sute de metri ducând către casa lui Ryan.

— Vă rugăm să vă identificaţi, spuse vocea controlată de la distanţă din difuzorul pilonului.

— Rainbow Six a venit să-l vadă pe SWORDMAN.

— Continuaţi, răspunse vocea, urmată de un semnal electronic şi de sunetul hidraulic al controalelor porţii, care primise comanda să se deschidă.

— Nu le-ai spus despre mine, obiectă Chavez.

— Ține-ți mâinile la vedere.

Clark chicoti.

Andrea Price-O'Day stătea pe verandă în timp ce se apropiau. Şefa de obiectiv în persoană, remarcă Clark. Poate au crezut că era important. Să fie prieten de-al şefului îşi avea avantajele sale.

— Bună dimineaţa, Şefule, zise ea în semn de salut.

„Mă place?" se gândi Clark. Doar prietenii lui îi spuneau Şefu'.

— Bună dimineaţa, doamnă. Ce face prezidentul?

— Lucrează la cartea sa, ca de obicei, răspunse Andrea. Bun venit acasă.

— Mulţumesc.

Îi strânse mâna.

— Cred că-l ştii pe Domingo.

— O, sigur. Ce vă mai face familia?

— Perfect. Bucuroasă că e acasă. Şi mai avem unul pe drum.

— Felicitări!

— Cum se mai simte? întrebă mai apoi Clark. Se urcă pe pereţi?

— Du-te şi vezi singur.

Andrea deschise uşa din faţă.

Amândoi mai fuseseră aici înainte, camera de zi larg deschisă, terasele Potlatch ce formau tavanul şi întinderea mare a ferestrelor care dezvăluiau golful Chesapeake, plus pianul Steinway al lui Cathy, la care cânta probabil când şi când.

Andrea îi conduse pe treptele acoperite cu mochetă, chiar în biblioteca/ biroul lui Ryan, apoi plecă.

Îl găsiră pe Ryan apăsând pe tastatura lui cu o putere suficient de mare pentru a distruge câte una la fiecare vreo doi ani. Ryan ridică privirea la intrarea celor doi.

— Gânduri grele, domnule preşedinte? întrebă Clark zâmbind.

— Hei, John! Salut, Ding. Bine aţi venit!

Îndepliniră toate formalităţile.

— Staţi jos şi faceţi-vă comozi, comandă Jack şi ordinele sale fură urmate.

Vechi prieten sau nu, fusese preşedinte al Statelor Unite, iar ei purtaseră uniforme în trecutul nu prea îndepărtat.

— Mă bucur să văd că eşti întreg, zise Clark.

— Ce, te referi la incidentul de la Georgetown?

Ryan clătină din cap.

— Nici n-a fost pe-aproape. Andrea l-a doborât cât se poate de drăguţ. Cu un pont de la Jack, vreau să zic.

— Poţi să repeţi?

— Era acolo. I-a făcut semn din cap Andreei. Văzuse la omul de serviciu ceva care nu era în

regulă.

— Cum ar fi? întrebă Clark.

— Folosea o şurubelniţă dreaptă pe o maşină automată de spălat şi ar fi trebuit să folosească una în cruce.

— Are mintea ascuţită băiatul, observă Chavez. Cu siguranţă că tatăl lui e mândru de el.

— Fii sigur, zise fostul preşedinte Ryan, fără să se ascundă. Beţi o cafea?

— Asta e singurul lucru pe care nu-l fac bine în Anglia, domnule, zise Chavez în semn de acord. Au Starbucks, dar nu mă omor după cafeaua servită acolo.

— Vă servesc imediat. Haide.

Se ridică şi se îndreptă spre bucătărie, unde era un recipient plin de Kona[51] şi căni în apropiere.

— Deci, cum a fost viaţa în Marea Britanie?

— Oamenii sunt de treabă. Baza noastră a fost în apropierea frontierei galeze – oameni de toată isprava acolo, puburi bune şi mâncarea era destul de bună. Îmi place pâinea lor, raportă Clark. Dar pentru ei carnea de vită e ceva ce vine într-o cutie.

Ryan râse.

— Da, mâncare pentru câini. Am lucrat în Londra aproape trei ani şi niciodată n-am găsit carne de vită conservată suficient de bună. Ei o numesc „carne sărată”, dar nu prea e la fel. Aţi plecat din echipa Rainbow, aşa-i?

— Cred că ne-am epuizat şederea, spuse Clark.

— Pe cine ai lăsat în urmă? întrebă preşedintele Ryan.

— Două echipe de intervenţii, toţi instruiţi, aproximativ jumătate din membri erau SAS din armata britanică. Sunt destul de buni, îl asigură Clark. Dar celelalte contingente europene dau înapoi. Păcat. Unii dintre ei erau de mâna-ntâi. Şi sprijinul dat de serviciul de informaţii se apropie de standarde. Rainbow va funcţiona în continuare, dacă îl vor lăsa. Dar birocraţii locali – şi mă refer,

în principal, la nivel european – au cam făcut în pantaloni când s-au desfăşurat băieţii mei.

— Da, păi avem şi aici din ăştia, răspunse Ryan. Genul care te face să te întrebi unde s-a dus Wyatt Earp[52].

Remarca fu primită cu un chicotit de către oaspeţii săi.

— Ce mai face SHORTSTOP? întrebă Clark.

Era o întrebare firească între prieteni care nu se întâlniseră de o vreme; dacă n-ar fi întrebat, s-ar fi observat.

— Afaceri de tranzacţionare, cum am făcut şi eu. N-am întrebat niciodată unde. Să-l ai ca tată pe preşedinte poate fi un handicap la vârsta lui, îţi dai seama.

— Mai ales să fii escortat de maşinile Serviciului Secret la o întâlnire amoroasă, sugeră Chavez cu un zâmbet. Nu sunt sigur că mi-ar fi plăcut asta.

Petrecură zece minute pălăvrăgind şi schimbând veşti despre familiile lor, despre sport, precum şi despre starea generală a lumii, apoi Ryan zise:

— Voi ce-aveţi de gând să faci, băieţi? îmi imaginez că CIA v-a sugerat la amândoi să vă pensionaţi. Dacă aveţi nevoie de o scrisoare de recomandare, anunțați-mă. Amândoi v-aţi servit tara foarte bine.

— Asta e unul dintre aspectele pe care am vrut să le discut cu tine, spuse Clark. L-am întâlnit pe Jimmy Hardesty, la Langley, iar el ne-a pus în legătură cu Tom Davis.

— O? zise Ryan, punând cana jos.

Clark dădu din cap.

— Ei ne-au oferit un loc de muncă.

Fostul preşedinte Ryan reflectă o clipă la asta.

— Păi, nu că nu mi-ar fi trecut şi mie asta prin cap. Voi doi sunteţi potriviţi pentru aşa ceva, fără îndoială. Ce părere ai despre organizare?

— Bună. Mai sunt unele dureri de creştere, cred, dar astea sunt de aşteptat.

— Gerry Hendley e un tip bun. Altfel n-aş fi semnat. Ştiţi despre graţieri?

La asta răspunse Chavez.

— Da, mulţumim anticipat. Rugaţi-vă să n-avem nevoie de vreuna, dar mă bucur să ştiu că sunt acolo.

Ryan dădu din cap.

— Ce v-ar plăcea la masa de prânz?

„Şi cu asta, gata conversaţia”, remarcă Clark. Creaţia lui Ryan sau nu, Campusul era ceva de ţinut mai bine la o oarecare distanţă.

— Credeam că nu mai întrebi, zise Clark. Pot să sper la carne de vită?

— De la un restaurant Attman, din Baltimore. O chestie bună la Serviciul Secret: nu mă lasă să fac nimic şi astfel execută ei o mulţime de treburi.

— În zilele de demult pun pariu că ar fi adus-o cu avionul de la Carnegie din New York, speculă Chavez.

Veni rândul lui Ryan să zâmbească.

— Ocazional. Trebuie să fii atent cu aşa ceva. Începi să fii răsfăţat şi poţi ajunge să crezi că o meriţi. La naiba, mi-e dor nu să rătăcesc după cumpărături, ci ca Andrea şi trupele ei să nu se mai panicheze aşa când încerc s-o fac.

Serviciul Secret insistase, de pildă, ca locuinţa lui să aibă un sistem de aspersoare. Ryan se supusese şi plătise el însuşi factura, deşi ar fi putut fi decontată de Departamentul de Trezorerie. Nu voise să înceapă să se simtă ca un rege.

Acestea fiind spuse, îşi conduse oaspeţii în bucătărie, unde era deja carnea de vită, împreună cu role de kaiser şi muştar fin.

— Mulţumesc lui Dumnezeu pentru un prânz american, zise Clark cu voce tare. Îmi plac britanicii şi-mi place să am o halbă de John Smith alături, dar acasă e acasă.

În maşină, Ryan zise:

— Acum, că sunteţi oameni liberi, spuneţi-mi cum e noul Langley?

— Mă ştii, Jack, răspunse Clark. Cât timp am ţipat pentru construirea Departamentului de Operaţiuni? întrebă el, înţelegând prin asta Serviciul Clandestin al CIA, spionii reali, ofiţerii de informaţii de teren. Planul Albastru abia s-a ridicat la timp ca să fie culcat la pământ de onanistul de Kealty.

— Vorbeşti araba, nu?

— Amândoi vorbim, confirmă Chavez. John e mai bun decât mine, dar şi eu pot să găsesc toaleta bărbaţilor când am nevoie. Nu paştu, totuşi.

— A mea e destul de ruginită, zise Clark. N-am mai fost acolo de vreo douăzeci de ani. Oameni interesanţi, afganii. Sunt duri, dar primitivi. Chestia e că tot locul e plin de mac.

— Ce mare problemă?

— Există nişte miliardari pe bune pe-acolo, toţi îmbogăţiţi de pe urma opiului. Trăiesc ca nişte regi, aruncând bani pe arme şi muniţie, în cea mai mare parte, dar toate drogurile tari pe care le poţi cumpăra de pe stradă în sud-estul Washingtonului provin din Afganistan. Nimeni nu pare să recunoască asta. Toate sau, la dracu', aproape toate. Asta generează suficienţi bani pentru a corupe cultura lor şi pe-a noastră. Ei n-au nevoie de ajutor. Până au venit ruşii, în 1979, se omorau între ei. Deci s-au pus pe treabă, ceea ce i-a dat lui Ivan o mare durere de burtă, au luat o pauză de vreo două săptămâni după retragerea Armatei Roşii, iar apoi au început iar să se omoare unul pe altul. Ei nu ştiu ce e pacea. Ei nu ştiu ce e prosperitatea. Dacă le construieşti şcoli pentru copiii lor, le aruncă în aer. Am locuit acolo mai bine de un an, urcând dealuri şi împuşcându-l pe Ivan, încercând să-i instruiesc. Sunt multe lucruri care-ţi pot plăcea la ei, dar nu le întoarce spatele. Fii cu ochii-n patru pe teren. Unele locuri sunt prea

înalte pentru un elicopter. Nu e un loc unde să te duci, de obicei, în vacanţă. Dar partea cea mai grea e cultura lor. Oameni din epoca de piatră cu arme moderne. Par să aibă în codul genetic cunoştinţe despre orice poate ucide pe cineva. Nu seamănă cu nimeni pe lume. Singurul lucru pe care nu-l fac e să te mănânce după ce te-au ucis. Sunt musulmani prea buni pentru a face asta. Oricum, cât timp macul le aduce bani, ăsta e motorul care conduce ţara şi nimic nu-l va schimba.

— Sună sumbru, observă Ryan.

— Nu „sumbru” e cuvântul. La naiba, ruşii au recurs la toate metodele pe care le ştiau – au construit şcoli, spitale şi drumuri –, încercând doar să-şi uşureze campania, să-i cumpere, şi uite cât de departe i-a dus asta. Oamenii ăia luptă ca să se distreze. Le poţi cumpăra loialitatea cu alimente şi cu alte chestii şi, da, încearcă să le construieşti spitale, şcoli şi drumuri. Ar putea să funcţioneze, dar nu paria ferm pe asta. Trebuie să găseşti o modalitate de a şterge trei mii de ani de război tribal, vendete şi lipsă de încredere în ce vine din afară. Nucă greu de spart. Hei, am servit în Vietnam, şi Vietnamul e ca nenorocitul de Disneyland faţă de Afganistan.

— Şi undeva în Regatul Magic, Emirul se joacă de-a v-aţi ascunselea, observă Chavez.

— Sau poate nu, contracară Clark. Toată lumea presupune că e încă acolo.

— Ştii tu ceva ce noi nu ştim? întrebă Ryan cu un zâmbet.

— Nu, doar încerc să gândesc la fel ca el. În SEAL, asta era regula numărul unu în eschivare şi pregătirea de evacuare: Du-te unde nu sunt băieţii răi. Mda, opţiunile lui sunt limitate, dar are o infrastructură decentă şi o grămadă de bani.

— Poate că e în Dubai, într-una dintre vilele alea de lux, presupuse Ding.

Fostul preşedinte Ryan râse la asta.

— Noi căutăm din greu. Problema e, tară un Departament de Informaţii care să pună întrebările corecte, precum şi un Departament de Operaţiuni, care să răscolească suficient de adânc, doar învârţi roţile. Toţi băieţii lui Kealty implicaţi pozează în mari gânditori, şi de-asta, pur şi simplu, nu se va face treaba.

Două ore mai târziu, Clark şi Chavez se întorceau la Washington, digerând masa de prânz şi reflectând la ce aflaseră. Deşi Ryan nu comentase subiectul decât în trecere, pentru Clark era clar că fostul comandant suprem cântărea serios posibilitatea unei noi candidaturi la Casa Albă.

— O s-o facă, observă Chavez.

— Corect, era de acord Clark. Se simte prins în capcană.

— E prins.

— Aşa suntem şi noi, Domingo. Loc nou de muncă, acelaşi rahat.

— Nu chiar la fel. Va fi interesant, asta e sigur. Mă întreb cât de mult…

— Nu prea mult, aş zice. Cadavrele nu sunt bune, în general, pentru afaceri şi cadavrele nu-ţi spun prea multe. Suntem în afaceri cu informaţii acum.

— Dar uneori turma trebuie sacrificată.

— Adevărat. La Langley, problema a fost întotdeauna cine să semneze ordinul. Hârtiile n-au moarte, ştii. În Vietnam, am avut un război adevărat, iar acolo ordinele puteau fi şi verbale, dar în momentul în care s-a încheiat, cei din birouri au continuat să stea cu chiloţeii pe un teanc de bancnote, iar apoi avocaţii şi-au ridicat capetele urâte, dar asta nu e în totalitate ceva rău. Nu putem să avem angajaţi guvernamentali care dau genul ăsta de ordine ori de câte ori le vine pe chelie. Mai devreme sau mai târziu, persoana A se va lăsa dusă de val, iar persoana B va avea un atac de conştiinţă

şi te va da de gol pentru asta, oricât de mult şi-a dorit băiatul rău să-l întâlnească pe Dumnezeu. E uimitor cât de periculoasă poate fi o conştiinţă – şi, de obicei, la momentul nepotrivit. Trăim într-o lume imperfectă, Ding, şi nu există nicio regulă care spune că trebuie să aibă sens.

— O amnistie prezidenţială în alb, observă Chavez schimbând direcţia. Şi e legal?

— Păi, asta zice omul. Îmi aduc aminte de premiera filmului *Dr. No.* Eram în liceu. Promo-ul pentru film spunea: „Dublu zero înseamnă că el are aprobare să ucidă pe cine vrea, când vrea". Asta era tare în anii 1960. Înainte de Watergate şi toate cele, şi administraţiei Kennedy i-a plăcut ideea. Aşa că a iniţiat Operaţiunea Mangusta. A fost un rateu total, desigur, dar niciodată n-a fost dezvăluit cât de mare a fost eşecul. Politica, explică Clark. Cred că n-ai auzit niciodată poveştile.

— Nu se afla în programă, la Fermă.

— Cu atât mai bine. Cine ar vrea să lucreze pentru o agenţie care a făcut un rahat ca ăsta? Să dai jos un şef de stat străin aduce ghinion, fiule. Chiar dacă unul dintre preşedinţii noştri a crezut că e tare să fii sociopat. E amuzant cum oamenilor nu le place să gândească până la capăt.

— Ca noi?

— Nu când cucereşti popoare care nu contează prea mult.

— Ce e cu rahatul ăla despre trupele de intervenţie?

— Sam Driscoll, răspunse Clark.

Ryan le spusese despre intenţia lui Kealty de a declanşa ancheta CID.

— Am fost pe nişte coclauri cu Driscoll, în anii 1990. Bun om.

— Nu se face nimic pentru a opri asta?

— Nu ştiu, dar Jack ne-a spus despre asta cu un motiv.

— Recrut nou pentru Campus?

— Cu siguranţă ar atenua căderea lui Driscoll, nu?

— Da. Totuşi, să-ţi vezi cariera distrusă fiindcă nişte idioţi vor să demonstreze ceva – pur şi simplu nu-i corect, omule.

— Din mai multe puncte de vedere, fu Clark de acord.

Merseră în tăcere cu maşina pentru câteva minute, apoi Chavez zise:

— Pare îngrijorat. Obosit.

— Cine, Jack? Şi eu aş fi. Bietul amărât. El vrea doar să-şi scrie memoriile şi să-şi îmbunătăţească jocul de golf, să facă pe tăticul cu copiii. Să ştii că el chiar e un băiat bun.

— Asta e problema lui, punctă Chavez.

— Asta-i sigur ca dracu'.

Îi făcea bine să ştie că ginerele lui nu-şi pierduse timpul la Universitatea George Mason.

— Sentimentul datoriei te poate băga la înghesuială. Iar dup-aia trebuie să te descurci să ieşi de-acolo.

Întors la Peregrine Cliff, Ryan se pierdu în gânduri, cu degetele suspendate deasupra tastaturii. „Nemernicul de Kealty…" Să acuze un militar de uciderea inamicului. Asta era, din păcate, dovada perfectă a caracterului actualului preşedinte, se gândi el cu tristeţe.

Se uită la telefonul cu linii multiple. Se întinse spre acesta de două ori, dar îşi retrase mâna, aparent de la sine, în contradicţie cu dictonul Sfântului Augustin cu privire la voinţă şi rezistenţă. Dar apoi ridică receptorul şi apăsă pe butoane.

— Da, Jack, răspunse vocea lui van Damm.

Avea ID-ul apelantului pe linia lui privată.

— OK, Arnie, apasă pe trăgaci. Şi Dumnezeu să mă ajute, adăugă el.

— Lasă-mă să dau nişte telefoane. Vorbesc cu tine mâine.
— Bine. Pa.
Şi Ryan închise.
„Ce naiba faci?” se întrebă singur.
Dar ştia prea bine răspunsul.

40

Fuseseră nevoiţi să se antreneze pentru a nu avea un aer conspirativ, pentru a părea nişte oameni obişnuiţi luând prânzul într-o cafenea pariziană, într-o zi ploioasă, care era în favoarea lor. În afară de ei, mai erau acolo doar doi obişnuiţi ai locului, un cuplu de tineri, la o masă din apropiere acoperită cu o umbrelă.

Ibrahim le spusese cum să se îmbrace – ca nişte francezi din clasa de mijloc – şi s-o facă tot timpul de-atunci încolo. Toţi vorbeau franceza şi, cu toate că toţi erau musulmani, niciunul dintre ei nu mergea la moschee în mod regulat, făcându-şi rugăciunile de zi cu zi acasă. De asemenea, nu participau deloc la predicile imamilor mai radicali şi mai fermi, aceştia fiind ţinuţi sub observaţie periodic de către diverse agenţii de poliţie franceze.

Stând numai în locuri publice şi vorbind ca nişte oameni normali, evitau întâlnirile conspirative în cămăruţe, unde poliţiştii isteţi puteau pune microfoane. Întâlnirile în aer liber erau uşor de observat, dar aproape imposibil de înregistrat. Şi aproape fiecare bărbat din Franţa lua regulat masa de prânz cu prietenii. Oricât de mare şi de bine finanţată ar fi fost poliţia franceză, nu putea investiga pe toată lumea din această ţară necredincioasă. Fiind mereu vizibil, deveneai anonim. Destul de mulţi fuseseră capturaţi sau chiar ucişi fiindcă aleseseră cealaltă cale. Mai ales în Israel, unde agenţiile de poliţie erau notoriu de eficiente, în mare parte datorită banilor pe care-i răspândeau atât de generos pe stradă. Întotdeauna se găsea cineva doritor să ia bani în schimbul informaţiilor, motiv pentru care ei trebuiau să-şi aleagă atât de atent oamenii.

Aşa că întâlnirea nu începu cu incantaţii religioase. Oricum, le cunoşteau pe toate. Şi vorbiră numai în franceză, ca nu cumva cineva să

audă o limbă străină. Prea mulţi occidentali învăţaseră cum sună araba – iar pentru ei întotdeauna suna conspirativ. Misiunea lor era să fie invizibili, dar la vedere. Din fericire, nu totul era atât de greu.

— Aşadar, care-i misiunea? întrebă Shasif Hadi.

— E un cartier industrial, răspunse Ibrahim. Pentru moment, asta e tot ce trebuie să ştiţi. Odată ajunşi la faţa locului, veţi fi informaţi pe deplin.

— Câţi? întrebă Ahmed.

Era cel mai tânăr membru al echipei, proaspăt bărbierit, cu o mustaţă îngrijită.

— Scopul nu e de a produce pierderi – cel puţin nu pierderi omeneşti.

— Atunci care?

Acesta era Fa'ad. Era un kuwaitian înalt şi chipeş.

— Din nou, veţi ști mai multe când va fi necesar.

Scoase o bucată de hârtie din buzunar şi o despachetă pe masă, în faţa lor. Era o hartă imprimată la calculator, cu câteva imagini modificate, astfel încât numele locurilor lipseau.

— Problema va fi selectarea celui mai bun punct de intrare, spuse Ibrahim. Zona e destul de bine păzită, atât în interior, cât şi de-a lungul perimetrului, încărcăturile explozive necesare vor fi destul de banale, suficient de mici pentru a le transporta într-un singur rucsac. Gardienii inspectează zona de două ori pe zi, astfel încât coordonarea va fi importantă.

— Dacă-mi spui detalii în legătură cu explozibilii, pot începe planificarea, zise Fa'ad, bucuros că se foloseau de educaţia lui pentru „cauza sfântă" a lui Allah. Ceilalţi considerau că e prea mândru de diploma în inginerie de la Universitatea din Cairo.

Ibrahim dădu din cap.

— Cum rămâne cu poliţia şi cu serviciile secrete de-acolo? întrebă Hadi.

Ibrahim flutură mâna dispreţuitor.

— Realizabil.

Tonul lui relaxat îi dezminţea gândurile. Avea o adevărată teamă de anchetatorii de poliţie. Erau diabolici ca djinnii şi puteau cerceta o probă descoperind tot felul de informaţii magice despre ea. Nu-ţi dădeai seama niciodată ce ştiau şi cum puteau lega totul. Iar sarcina lui principală era să nu existe. Nimeni nu trebuia să-i cunoască nici numele şi nici faţa. Călătorea la fel de anonim ca o briză în deşert. URC putea supravieţui numai dacă rămânea ascuns. La rândul lui, Ibrahim călătorise folosind numeroase carduri de credit pe nume fictive – banii gheaţă, din păcate, nu mai puteau fi anonimi deloc; poliţia se temea de cei care foloseau bani gheaţă şi-i verifica riguros. Avea acasă suficiente paşapoarte pentru a satisface ministerul de externe al unui stat străin, fiecare dintre ele achiziţionate scump şi folosite doar de câteva ori înainte de a fi transformate în cenuşă. Şi se întreba dacă şi asta era o precauţie suficientă. Nu era nevoie decât de o persoană ca să-l trădeze.

Şi singurii care-l puteau trăda erau cei în care avea încredere absolută. Gânduri ca acesta îi treceau prin minte la infinit. Luă o înghiţitură de cafea, îşi făcea griji şi că ar fi putut să vorbească în somn în timpul unui zbor peste ocean. Ar fi fost de-ajuns. Nu de moarte se temea – niciunul dintre ei nu se temea de asta ci mai degrabă de un eşec.

Dar nu Luptătorii Sfinţi ai lui Allah erau cei care făceau cele mai grele treburi şi binecuvântarea lui nu era proporţională cu meritul lui? Să-şi amintească oamenii de el. Să fie respectat de către compatrioţii lui. Să dea o lovitură în sprijinul cauzei – chiar dacă ar fi făcut asta fără a fi cunoscut, însemna să meargă la Allah cu pace în inimă.

— Avem autorizarea finală? întrebă Ahmed.

— Nu încă. În curând, mă aştept, dar nu încă. După ce ne despărţim, nu ne vom mai revedea până n-ajungem în ţară.

— Cum vom şti?

— Am un unchi în Riad. Vrea să-şi cumpere o maşină nouă. Dacă în e-mail spune că şi-a luat o maşină roşie, aşteptăm; dacă e o maşină verde, trecem la etapa următoare. Dacă-i aşa, la cinci zile după e-mail ne întâlnim la Caracas, cum am planificat, apoi mergem cu maşina restul drumului.

Shasif Hadi zâmbi şi ridică din umeri.

— Atunci să ne rugăm pentru o maşină verde.

Biroul avea deja etichetele cu numele lor pe uşi, observă Clark. Atât el, cât şi Chavez aveau birouri de mărime medie alăturate, cu mese de lucru, scaune pivotante, câte două scaune pentru vizitatori şi calculatoare personale, împreună cu manuale despre cum să le folosească şi cum să acceseze tot felul de fişiere.

În ceea ce-l privea, Clark învăţă rapid sistemul calculatorului său. Venit de douăzeci de minute, spre uimirea sa, naviga deja prin cele mai ascunse cotloane ale sediului CIA de la Langley.

Zece minute mai târziu:

— La naiba, trase aer în piept.

— Da, zise Chavez din uşă. Ce părere ai?

— Tocmai am navigat printr-un director la nivelul conducerii. Doamne, ăsta mă lasă să intru peste tot.

Davis se întoarse.

— Vă mişcaţi repede. Sistemul informatic vă oferă acces la o mulţime de informaţii. Nu chiar totul, doar compartimentele importante. E tot ce ne trebuie. La fel şi cu Fortul Meade. Avem acces la aproape toate datele lor SigInt. Aveţi destul de mult de citit pentru a ajunge la zi. Cuvântul-cheie EMIR vă va lăsa să intraţi în 23 de compartimente – tot ce avem despre această pasăre, inclusiv un

profil al naibii de bun, cel puţin aşa credem. E etichetat AESOP.

— Da, l-am văzut aici, răspunse Clark.

— Un tip pe nume Pizniak, profesor de psihiatrie la şcoala medicală de la Yale. Citiţi-l şi vedeţi ce părere vă faceţi. Oricum, dacă aveţi nevoie de mine, ştiţi unde mi-e taraba. Nu vă sfiiţi să veniţi şi să puneţi întrebări. Singura întrebare prostească e cea pe care n-o puneţi. A, apropo, secretara personală a lui Gerry e Helen Connolly. E alături de el de foarte mult timp. Nu e – repet – nu e la curent cu ce facem noi aici. Gerry îşi redactează singur rapoartele şi celelalte chestii, dar în general o facem verbal la nivelul lui de luare a deciziilor. Apropo, John, mi-a spus despre ideea ta de restructurare. Mă bucur că ai spus-o; m-ai scutit s-o aduc eu în discuţie.

Clark pufni în râs.

— Întotdeauna, fericit să fiu băiatul rău.

Davis plecă, iar ei se întoarseră la muncă. Clark văzu primul fotografiile cu Emirul pe care le aveau. Nu erau multe şi erau de proastă calitate. Ochii, văzu el, erau reci. Aproape lipsiţi de viaţă, ca ochii unui rechin. Absolut nicio expresie în ei. „Interesant”, se gândi Clark. Mulţi spuneau că saudiţii erau un popor lipsit de umor – „ca germanii, dar fără simţul umorului” era o frază pe care o mulţime de oameni o foloseau –, dar experienţa lui acolo era diferită.

Clark nu întâlnise niciodată un saudit rău. Erau câţiva pe care îi ştia bine din viaţa sa în CIA, oameni de la care învăţase limba. Erau cu toţii persoane religioase, parte din ramura conservatoare wahabită a Islamului sunnit. Nu diferiţi de baptiştii sudici în deplinătatea credinţei lor. El n-avea nicio problemă cu asta. Fusese odată într-o moschee şi privise ritualul religios, având grijă să rămână discret în spate – fusese o lecţie despre limbă, în mare parte, dar sinceritatea convingerilor lor religioase era evidentă. Vorbise

despre religie cu prietenii lui saudiţi şi nu găsise nimic contestabil în aceasta. Este greu să ţi-i faci pe saudiţi prieteni apropiaţi, dar un adevărat prieten saudit ar sări în faţa glonţului pentru tine. Regulile religiei lor despre ospitalitate sunt de-a dreptul admirabile. Iar Islamul interzice rasismul, ceva ce creştinismul a lăsat pe dinafară, din păcate.

Clark nu ştia dacă Emirul era un musulman devotat sau nu, dar omul nu era prost, asta reieşea clar din AESOP. Era răbdător din fire, dar putea fi ferm în procesul de luare a deciziilor. „O combinaţie rară”, se gândi Clark, chiar dacă şi el era aşa câteodată. Răbdarea era o virtute greu de obţinut, cu atât mai mult pentru un credincios adevărat, indiferent de cauza pe care și-ar fi ales-o ca misiune a vieţii.

Manualul calculatorului său avea un director al bibliotecii Agenţiei şi mai avea şi referinţe la cuvântul-cheie EMIR. Prin urmare, Clark începu să surfeze informaţiile. Cât de multe avea Langley despre idiot? Ce ofiţeri de teren lucraseră cu el? Ce prostioare scriseseră? Avea cineva cheia caracterului acestui tip?

Clark se trezi din reverie şi îşi privi ceasul. Trecuse o oră.

— Timpul zboară, murmură el şi se întinse să ia telefonul.

Când fu ridicat receptorul, la celălalt capăt, Clark zise:

— Gerry, John. Aveţi un minut? Şi Tom, dacă e disponibil.

Două minute mai târziu, era în biroul lui Hendley. Tom Davis, recrutorul Campusului, intră un minut mai târziu.

— Care-i treaba?

— Cred că am un candidat, spuse Clark, apoi, înainte ca vreunul dintre ei să pună întrebarea evidentă, continuă: Vine din partea lui Jack Ryan – Senior, adică.

Asta îi atrase atenţia lui Hendley, care se aplecă în scaun, cu mâinile împreunate pe sugativa de pe biroul său.

— Continuă.

— Nu mă întreba cum, pentru că nu ştiu toate detaliile, dar există un luptător în trupele de asalt, unul foarte experimentat, pe nume Driscoll, care are ceva probleme. Circulă zvonul că Kealty vrea să facă un exemplu din el.

— Din ce cauză?

— O misiune în Hindukush. A ucis o mână de băieţi răi, într-o peşteră, în timp ce dormeau. Kealty şi AG-ul lui vor să-l acuze pe Driscoll de crimă.

— Doamne sfinte, murmură Tom Davis.

— Îl cunoşti pe băiatul ăsta? întrebă Hendley.

Clark aprobă din cap.

— În urmă cu vreo zece ani, chiar înainte de înfiinţarea Rainbow, am avut o mică misiune în Somalia. Aveam o trupă de asalt pentru protecţie. Driscoll făcea parte din ea. Am păstrat legătura, am mai băut o bere din când în când. Tip straşnic.

— Cât de departe a ajuns chestia asta cu procuratura?

— Se ocupă Divizia de investigaţii criminale a Armatei. Anchetă preliminară.

Hendley oftă şi se scărpină în cap.

— Jack ce zice?

— Mi-a spus-o cu un motiv. Ştie că fac parte din echipa asta.

Hendley dădu din cap.

— În primul şi primul rând: dacă asta vine dinspre Casa Albă, Driscoll nu va scăpa nevătămat.

— Sunt sigur că ştie asta.

— În cel mai bun caz, va fi dat afară. Poate îşi va păstra pensia.

— Ştie şi asta, sunt sigur.

— Unde e?

— La Centrul Medical Brooke al Armatei, din San Antonio. A primit un mic suvenir în umăr în timpul retragerii.

— Grav?

— Nu ştiu.

— OK, du-te şi vorbeşte cu el. Vezi ce zice.

Apoi se întoarse către Davis:

— Tom, între timp, fă o investigaţie despre Driscoll. Informaţii complete şi toate cele.

— Bine.

— Intră, îi zise Ben Margolin lui Mary Pat. Închide uşa. Încă o zi la CNC. Şi mai mult trafic de interceptat, şi mai multe potenţiale piste care puteau fi foarte importante sau nimic. Volumul era copleşitor şi, deşi asta nu era nimic nou pentru vreunul dintre ei, cel mai mult îi îngrijora că pierdeau mult mai mult decât câştigau. O tehnologie mai bună ar fi ajutat, dar cine ştie cât ar fi durat până ar fi fost puse în funcţiune noile sisteme. Fiascoul Trailblazer îi făcuse pe cei de la putere să se teamă de un alt eşec, astfel încât testau al naibii de tare varianta beta. Între timp, se gândise Mary Pat, ea şi restul CNC dădeau în brânci încercând să menţină digul în picioare în timp ce căutau fisuri noi.

Mary Pat închise uşa, conform instrucţiunilor, şi se aşeză pe un scaun de partea cealaltă a biroului la care stătea Margolin. Afară, centrul de operaţiuni zumzăia de activitate.

— Ne-au tăiat macaroana, zise Margolin fără preambul. Nu vom mai folosi oamenii britanicilor din Pakistan.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

— Sunt peste mine în grad, Mary Pat. Am transmis propunerea cât de departe am putut, dar n-am primit undă verde. Dacă ar fi să ghicesc, aş zice: Irak.

Acelaşi gând îi trecuse prin minte şi lui Mary Pat, chiar înainte ca şeful ei să spună cuvântul. Din

cauza presiunii din partea cetăţenilor săi, Marea Britanic se distanţa în mod constant, atât politic, cât şi în lupta de alocare a resurselor, de războiul din Irak. Se spunea că, în ciuda tonului său conciliant în public, preşedintele Kealty era furios pe britanici, care, simţea el, lăsaseră povara pe umerii administraţiei sale. Fără sprijinul măcar simbolic al Regatului Unit, orice plan de retragere a trupelor americane era încetinit, dacă nu chiar pus în pericol. Ba, mai rău, atitudinea de distanţare a Marii Britanii încurajase în schimb guvernul irakian, a cărui solicitare pentru o retragere a SUA trecuse de la tonul politicos, dar ferm, la strident şi beligerant, o tendinţă pe care cetăţenii americani n-aveau cum să nu o observe. Mai întâi, cel mai apropiat aliat al nostru, apoi oamenii pentru care vărsasem sânge ca să-i salvăm.

Pentru că-şi întemeiase campania în jurul clarificării situaţiei Statelor Unite în Irak, Kealty alunecase în sondaje, iar unii analişti TV merseseră până acolo încât îl acuzau pe Kealty că tergiversează retragerea pentru a forţa mâna Congresului, ineficient când a fost vorba despre unele proiecte preferate ale noului preşedinte.

Faptul că pretenţia lor de a le solicita britanicilor ajutorul pentru a continua cercetările legate de harta Peshawarului fusese refuzată n-ar fi trebuit s-o surprindă pe Mary Pat, un veteran al mai multor certuri politice intra-guvernamentale decât îşi putea aminti, totuşi o făcu. În cazul Emirului, peştera asta blestemată era cea mai bun pistă pe care o aveau de ani de zile. Era enervant să vadă cum le scapă printre degete din cauza unui acces de furie prezidenţială. Desigur, nu ajuta nici faptul că DCI-ul lor, Scott Kilborn, era el însuşi fricos ca un iepure.

Mary Pat clătină din cap şi oftă.

— Păcat că Driscoll şi-a pierdut prizonierii.

— Puţină apă ajunsă în plămâni tinde să desfacă buzele, zise Margolin.

„Un punct de vedere popular, dar de prea puţin folos în lumea reală”, crezu Mary Pat. Ea nu era nici ipocrită, nici vreo Pollyannă[53] care să creadă că tortura nu-şi avea propriul merit, dar în general aceste tehnici erau departe de a produce informaţii fiabile şi verificabile. Cel mai adesea erau pierdere de timp. În Al Doilea Război Mondial şi la scurt timp după, MI6 şi OSS obţinuseră mai multe informaţii de la generalii germani capturaţi jucând cu ei ping-pong sau dame, decât torturându-i cu o pereche de cleşti sau de electrozi.

Scenariul „bombă cu ceas”, atât de vehiculat, era aproape un mit. Cele mai multe conspiraţii împotriva Statelor Unite de după 11 septembrie fuseseră dejucate în fază incipientă, când erau recrutaţi băieţii răi sau se mutau banii, sau era instalată logistica. Imaginile cu teroristul care stă cu degetul deasupra unui buton, undeva, în timp ce băieţii buni încearcă să stoarcă informaţii de la compatriotul lui erau mai mult decât rare, o invenţie hollywoodiană, şi semănau la fel de mult cu lumea reală a activităţii de informaţii ca filmele cu James Bond. De fapt, în toată cariera ei avusese parte de o singură situaţie gen „bombă cu ceas”, iar John Clark o rezolvase în câteva minute, rupând câteva degete şi punând întrebările potrivite.

— Clişeele sunt clişee dintr-un motiv, îi spusese Ed odată. Fiindcă sunt de obicei atât de adevărate, că oamenii abuzează de ele.

În ceea ce o privea, când venea vorba despre interogatoriu, pentru Mary Pat clişeul „Prinzi mai multe muşte cu miere decât cu oţet” era cât se poate de adevărat. Moralitatea era doar una dintre faţetele argumentaţiei pro şi contra violenţei. Ce conta cu adevărat era doar eficienţa. Faci ceea ce-ţi aduce cele mai bune rezultate. Punct.

— Deci, înapoi de unde-am plecat? îi spuse ea şefului ei.

— Nici gând. Prietenul ăla vechi de peste gârlă de care ziceai… Dă-i un telefon, purtaţi o discuţie neoficială.

Mary Pat zâmbi, dar clătină din cap.

— Asta e ceea ce se cheamă o sinucidere profesională, Ben.

El ridică din umeri.

— Trăieşti o singură dată.

Melinda fu plăcut surprinsă să-l vadă din nou. Cu o săptămână în urmă, el o luase la plimbare cu maşina, să-l vadă pe „John". Acesta plătise frumos şi nu făcuse nimic pervers, şi pentru ea totul fusese bine, mai ales partea cu banii.

Individul ăsta – păi, se dovedise corespunzător sau aşa părea aici. Era neobişnuit pentru ea să iasă aşa în public. Era o fată de apel, nu una care făcea trotuarul, dar hotelul ăsta avea o sală de mese deosebit de bună, iar maitre o ştia şi o plăcea. Să-ţi oferi serviciile gratuit poate duce o fată departe în afacerea ei şi, ca să spunem adevărul, el era un tip decent, căsătorit, la fel ca mulţi dintre clienţii ei şi, prin urmare, în mod sigur drăguţ. Mă rog, aproape în mod sigur. Niciodată nu poţi să fii sigur, dar cei aflaţi în poziţia lui, cei care trăiau în zonă, ştiau în general regulile. Şi dacă dădea greş, ea încă îl avea pe domnul Colt în poşetă.

Contact vizual. Un zâmbet şiret. Era drăguţ acest achizitor. O barbă foarte scurtă, cam cum purta Errol Flynn într-un film cu piraţi. Dar ea nu era Olivia de Havilland. Era mai frumoasă, conştientă de sine, credea Melinda. Muncea din greu ca să rămână subţire. Bărbaţilor le plăceau femeile a căror talie o puteau cuprinde cu mâinile. Mai ales cele cu sâni frumoşi deasupra acesteia.

— Bună, zise ea plăcut.

Avea pe faţă un zâmbet pur şi simplu prietenos, dar destinatarul ştia că în spatele zâmbetului se afla mult mai mult.

— Bună seara, Melinda. Cum te simţi în seara asta caldă?

— Perfect, mulţumesc.

Un pic din dinţi la vedere, cu un zâmbet.

— Eşti ocupată în seara asta?

— Nu, nu în clipa asta.

Mai mulţi dinţi.

— Încă nu-ţi ştiu numele.

— Ernest, răspunse el cu un zâmbet blând.

Bărbatul avea un anumit farmec, dar genul străin, crezu Melinda. Nu european. Din altă parte. Engleza lui era OK, cu un oarecare accent… învăţase limba engleză în altă parte. Asta era. O învăţase bine şi… şi ce? Ce era diferit la el? se întrebă ea.

Începu să-l examineze mai în detaliu. Subţire, mai înalt decât ea, cu minunaţi ochi negri, mai degrabă sentimentali. Mâini moi. Nu era muncitor în construcţii. Mai mult genul cu bani, Ernest ăsta, care nu era, cu siguranţă, numele cu care se născuse. Ochii lui o evaluară. Era obişnuită cu asta. Era privirea „Cât de bună e la pat?” Păi, el avea motive să ştie că e destul de bună. Şeful lui nu se plânsese, ba chiar o plătise în plus. Era obişnuită cu asta. Mda, *atât* era de bună. Melinda avusese o mulţime de clienţi stabili, iar pe unii îi cunoştea după numele reale – sau ce ziceau ei că erau numele lor reale. Şi ca avea propriile nume pentru obişnuiţii ei, adesea legate de dimensiunea puţei. „Sau de culoare, în cazul ăsta”, se gândi ea cu un chicotit înăbuşit şi cu un zâmbet neînăbuşit, pe care Ernest ar fi putut considera că-i este destinat. Făcea asta aproape din instinct. În orice caz, deja îşi număra banii.

— Vrei să vii cu mine? întrebă el aproape timid.

Bărbaţii ştiau din instinct – cei deştepţi, oricum – că timiditatea e un mare excitant pentru toate femeile.

— Mi-ar plăcea.

Şi făcând pe mironosiţa, încercă terenul şi în cealaltă direcţie.

— Pentru prietenul tău?

— Poate.

Prima lui greşeală. Ernest n-ar fi fost nemulţumit să guste din bunătăţile astea el însuşi. Curvă murdară cum era, ea era o amantă bună, cu multă practică în afacerea ei, şi impulsurile lui erau aceleaşi ca ale majorităţii bărbaţilor.

— Vrei, te rog, să vii cu mine?

— Cu siguranţă.

Fu doar o scurtă călătorie cu maşina, mai degrabă spre surprinderea Melindei. Un loc chiar în oraş, un apartament de lux cu propriul garaj subteran. „Ernest” ieşi din maşină şi-i deschise galant uşa. Merseră la lift şi Ernest apăsă butonul. Ea nu ştia clădirea, dar exteriorul era suficient de special pentru a-şi aminti de el. Deci, John avea un loc al lui în oraş? Mai convenabil pentru ea şi pentru el? se întrebă ea. Sau poate îşi amintea de ea cu drag. Se întâmplase destul de des în experienţa ei.

„John” era în picioare la intrarea în bucătărie, ţinând în mână un delicat pahar cu vin alb.

— Oh, salut, John, ce surpriză plăcută, zise ea cu zâmbetul ei cel mai bun.

Era un zâmbet deosebit de bun, care încălzea cu siguranţă cutele inimii unui bărbat, dar şi alte cute, desigur. Apoi, se îndreptă spre el, sărutându-l dulce înainte de a lua paharul oferit. Apoi, o mică înghiţitură.

— John, ai cel mai gustos vin. Italian?

— Pinot grigio, confirmă el.

— Ei fac şi cea mai bună mâncare.

— Ai strămoşi italieni? întrebă John.

— Maghiari, recunoscu ea. Noi facem produse de patiserie bune, dar italienii gătesc cel mai bun viţel din lume.

Un alt sărut de salut. John era un pic ciudat, dar săruta foarte bine.

— Ce-ai mai făcut?

— Să călătoresc e aşa o problemă pentru mine, recunoscu el, cu falsitate în acel moment.

— Unde trebuie să te duci? întrebă Melinda.

— Paris.

— Îţi place vinul de-acolo?

— Italian mai bine, răspunse el, un pic plictisit de conversaţie.

Nu se afla acolo pentru priceperea ei de a vorbi. Toate femeile o au, dar talentele Melindei erau în alte domenii.

— Eşti frumos îmbrăcată, observă el.

„Se scot destul de repede", îşi spuse ea. Îşi alesese ţinuta business având asta în minte. Unora dintre bărbaţi le place ca femeile lor să fie goale, dar multor alţi bărbaţi le place genul parţial îmbrăcat din filmele de duzină: fusta ridicată, aplecată peste o masă sau canapea, sutienul dat la o parte de pe sâni… Lui John îi plăcea şi sexul oral în genunchi, ceva ce pe ea n-o deranja cât timp el nu se lăsa dus de val.

— Doar nişte ţoale aruncate pe mine. Ai un apartament frumos.

— E convenabil. Îmi place panorama.

Melinda profită de ocazie ca să privească pe fereastra uriaşă de sticlă. „Bine." Acum, ştia exact unde se află. Erau o mulţime de oameni pe stradă, în măsura în care astea erau străzi aici, mai degrabă alei de mers pe jos de la un hotel generos la altul, pentru cei prea zgârciţi ca să ia un taxi. Nu mulţi pe trotuare, totuşi. Nu faci bani de la trotuare. John stătea în spatele ei şi o privea.

— Melinda, eşti de vis, zise el cu un zâmbet.

Era un zâmbet cu care era obişnuită – zâmbetul „vreausăţiotrag". Politicos la suprafaţă, încărcat de dorinţă dedesubt. O scurtă privire sub linia centurii lui John îi confirmă bănuiala.

Era timpul să se îndrepte spre el pentru un alt sărut. Se putea şi mai rău.

„Mmm, murmură ea. OK, e timpul pentru afaceri, John.” Braţele lui o înconjurară. Mai degrabă braţe puternice, poate ca ea să ştie că era proprietatea lui. Bărbaţii aşa sunt. Apoi, încet, o conduse în dormitor.

„Uau”, se gândi ea. Oricine decorase camera asta ştiuse pentru ce era destinat apartamentul. Probabil că nu era prima lui/ei comandă, fu sigură Melinda, lăsându-se pe scăunelul drăguţ pentru dezbrăcare, de lângă fereastră. La apusul soarelui ar fi al naibii de perfect, credea ea. Se aşeză şi, mai întâi, îşi scoase pantofii Manolo Blahnik. Deşi drăguţi, să-i scoată era mai plăcut decât să-i încalţe. Erau făcuţi să-i priveşti, nu pentru mersul pe jos, iar ea avea picioare drăguţe, feminine. Bărbaţilor întotdeauna le plăcuseră, îşi trase şi topul peste cap şi-l puse pe masa de toaletă. Apoi se ridică în picioare. Nu purta sutien în timp ce lucra, ceea ce era bine pentru ea. Sânii mărime B+ (aproape C) nu se lăsaseră încă. Bărbaţilor întotdeauna le plăcuseră. O clipă mai târziu era goală şi se duse să-l vadă mai îndeaproape pe John.

— Pot să te ajut? întrebă ea.

Bărbaţilor le plăcea *întotdeauna* să-i dezbrace ea, mai ales dacă puneai în avântul tău un pic de „fă-mă” de urgenţă.

— Da, te rog, răspunse John cu un zâmbet de vis.

De oriunde ar fi venit, nu era obişnuit cu genul ăsta de veneraţie. Păi, plătise bani buni pentru a-l obţine şi era una dintre chestiile la care ea era bună. Într-un minut, ca văzu motivul pentru care îşi amintea de el. Roşu, o poreclă perfectă pentru el. Desigur, îi livră un sărut.

Şi, desigur, el reacţionă favorabil la asta. La cât plătise, ea ar fi vrut ca el să devină un client obişnuit. Se gândea la o maşină nouă. Un BMW

sau un Mercedes, până la urmă. El putea s-o ajute cu asta. În afaceri, ei îi plăcea să plătească în numerar pentru lucruri. Mă rog, un cec certificat pentru maşina potrivită. Un Benz E-Class, se gândea. Îi plăcea soliditatea maşinii germane. Te simţi în siguranţă într-una din astea. Îi plăcea sentimentul de siguranţă. Se ridică.

— John, e pentru toată noaptea? Asta costă mai mult, două mii jumătate.

— Atât de mult? întrebă el cu un zâmbet.

— Există o zicală veche: Obţii ce-ai plătit.

— Nu în seara asta. Trebuie să plec mai târziu.

„Nu înnoptezi aici? se întrebă ea. E doar căsuţa ta de regulat?” Probabil că avea o grămadă de bani de aruncat încolo şi-ncoace. Locul ăsta trebuie că-l costase un milion, poate un milion şi jumătate. Dacă era genul de bărbat care se bucura de sex atât de mult, atunci ea era sigură ca dracu’ că-l voia de client permanent. Bărbaţii nu apreciau niciodată modul în care femeile ca ea îşi evaluau bărbaţii şi în ce profunzime. Bărbaţii erau aşa nişte proşti, credea Melinda, chiar şi cei bogaţi. *Mai ales cei bogaţi*. Îl privi cum se întinde după un plic. I-l dădu.

Ca întotdeauna, Melinda deschise plicul şi numără bancnotele. Era important ca bărbaţii să ştie că asta era o tranzacţie de afaceri, chiar dacă una livrată cu cea mai bine simulată iubire pe care banii o pot cumpăra. Destul de puţini bărbaţi fuseseră înclinaţi să-şi dorească o relaţie între ei cu mai mult decât atât. Ea avea un mod extrem de fermecător de-a îndrepta conversaţia în altă direcţie.

Plicul ajunse în geanta Gucci, alături de micul domn Colt cu mâner cu perle. Când se ridică, avea pe faţă cel mai frumos zâmbet. Partea de afaceri se încheiase. Acum putea începe dragostea.

41

„Era o greşeală?” se întrebă Emirul. Lucrurile erau rareori clare în totalitate la nivelul lui de responsabilitate operaţională. Ţara-ţintă era neimportantă, de fapt, însă obiectivul în sine era de o semnificaţie imensă – sau de o potenţială semnificaţie. Efectele atacului aveau să se răspândească asemenea undelor într-un iaz, ajungând destul de curând la malul adevăratei lor ţinte.

Dintre toate grijile cu privire la operaţiunea curentă, comandantul său din teritoriu nu se număra printre ele. Ibrahim era ambiţios, dar şi atent şi conştiincios, păstrându-şi echipa mică şi bine organizată în fiecare detaliu. Pe de altă parte, adevăratul test avea să aibă loc atunci când planul urma să devină operaţional, adică după ce va lua decizia cu care se confrunta în prezent. Coordonarea era totul, împreună cu capacitatea de a se concentra asupra „imaginii de ansamblu”, cum o numeau americanii. Era o serie de piese mutate pe masa de joc şi fiecare trebuia mutată în direcţia corectă şi în ritmul corect, ca nu cumva vreunul dintre ei să fie prins singur şi fără sprijin. Dacă se întâmpla asta, ceilalţi aveau să cadă pe rând, iar Lotus se va prăbuşi. Iar el ar fi murit înainte de a vedea Lotusul dând roade. Dacă se mişca prea repede, viaţa lui se putea încheia înainte de a înflori; prea lent, acelaşi rezultat. Aşa că îl lăsa pe Ibrahim să-şi continue recunoaşterea la faţa locului, dar amâna aprobarea finală privind operaţiunea până când avea să ştie de dispunerea celorlalte piese.

„Şi dacă reuşeşte Ibrahim? se întrebă. Atunci ce se-ntâmplă?” Va reacţiona Kealty ăsta cum se aşteptau? Profilul lor despre el – cu numele de cod CASCADE dădea sigură o reacţie prevăzută, dar

Emirul învăţase cu mult timp în urmă să fie prudent cu capriciile minţii umane.

CASCADE… un nume de cod potrivit. Se păruseră amuzante atât acesta, cât şi conceptul din spatele lui. Desigur, agenţiile de informaţii occidentale aveau profile psihologice de-ale lui – citise unul, de fapt –, aşa că se păruse distractiv că îşi bazau cea mai ambiţioasă operaţiune în mare măsură pe un profil de-al lor.

Kealty era politicianul desăvârşit, care în politica americană era considerat sinonim pentru lider. Nu ştia cum şi când începuse această ignoranţă. Nici nu-i păsa. Poporul american îşi alesese politicianul abil care se descrisese el însuşi ca fiind lider, fără să se întrebe dacă imaginea se potrivea cu personajul din spatele ei. CASCADE era dovada că n-o făcuse, iar Emirul consimţea. Ba, mai rău – sau mai bine, în funcţie de perspectivă –, Kealty se înconjurase de linguşitori şi clienţi care nu făceau nimic să-i îmbunătăţească imaginea publică.

Deci, ce se întâmplă când un om slab, cu un caracter degradat, se confruntă cu o cascadă de catastrofe? Se prăbuşeşte, desigur – şi, împreună cu el, ţara.

Aşa cum li se promisese, vasul lor închiriat îi aştepta. Căpitanul, un pescar local pe nume Piotr Salicev, stătea într-un scaun de grădină, la capătul debarcaderului gol din scândură, fumându-şi pipa. Un trauler britanic Halmatic, de 12 metri lăţime, se legăna în apa neagră şi rece. Salicev mormăi când se ridică în picioare.

— Ai întârziat, zise el, apoi coborî de pe dig pe punte, la pupa.

— Vremea rea, răspunse Adnan. Eşti gata?

— N-aş fi fost aici dacă nu eram.

În timpul primelor lor negocieri, Salicev pusese numai câteva întrebări despre cine erau sau de ce voiau să meargă pe insulă, dar Adnan, jucând rolul

unui ecologist fanatic, scăpase câteva indicii în timpul conversaţiei lor.

Grupurile de monitorizare veneau de mult timp aici pentru a se documenta asupra ravagiilor făcute de Războiul Rece, răspunsese Salicev cu o ridicare din umeri. Cât timp plăteau şi nu-l puneau în pericol pe el sau pe vasul lui, Salicev era fericit să ducă pe oricine în locul ăla uitat de Dumnezeu.

— Nu sunt răspunzător pentru prostie, îi spuse lui Adnan.

— E mai mic decât mi-am imaginat, zise Adnan, arătând din cap către vas.

— Te aşteptai la o navă de război? E destul de puternic. Unul dintre puţinele lucruri bune construite vreodată de britanici, Halmatic. Şi aplecat într-o rână, şi tot se mişcă repede. Fă-ţi griji pentru tine. Haide atunci, plecăm în zece minute.

Restul oamenilor lui Adnan terminară descărcarea uneltelor din camion, apoi se grăbiră în jos pe dig şi începură încărcarea pe punte, la pupa, în timp ce Salicev lătra ordine unde şi cum să plaseze totul. Odată mulţumit că totul este în ordine, Salicev zvârli parâma, propti un picior în dig şi împinse Halmaticul spre larg. Câteva secunde mai târziu era la timonă, pornind motorul. Cu o erupţie de fum negru de la colectoare, motorul diesel urlă prinzând viaţă, iar apa făcu clăbuci la pupa.

— Următoarea oprire, iadul, strigă Salicev peste umăr.

Două ore mai târziu, promontoriul sudic al insulei apăru prin ceaţă, la tribord. Adnan stătea în mijlocul navei, privind coasta printr-un binoclu. Salicev îl asigurase că patrulele militare nu vor ti o problemă şi Adnan nu văzuse niciuna.

— Sunt acolo, dar nu sunt prea strălucite, strigă din cabina pilotului. Poţi să-ţi potriveşti ceasul

după ele. Aceleaşi rute de patrulare, în fiecare zi la aceeaşi oră.

— Dar radarul?

— Unde?

— Pe insulă. Am auzit că aici a fost o bază aeriană…

Salicev chicoti.

— Ce, vorbeşti despre Rogacevo? Nu chiar, nu mai e. N-au fost destui biştari. Aveau un regiment de interceptare acolo, 641, cred, dar în zilele noastre sunt doar câteva avioane de marfa şi elicoptere. Cât priveşte patrulele navale, au primit zone de navigaţie nesemnificative şi, cum am spus, sunt previzibile, oricum. Odată ce suntem în zona de coastă, suntem în siguranţă. După cum îţi dai seama, încearcă să păstreze distanţa.

Adnan înţelegea de ce. În timp ce oamenii lui ştiau puţine despre natura misiunii lor sau despre destinaţie, Adnan fusese pe deplin informat.

Arhipelagul Novaia Zemlia era, într-adevăr, un iad pe pământ. Conform ultimului recensământ, insula era casa a 2500 de oameni, majoritatea neneţi şi avari, care trăiau în aşezarea Beluşia Guba. Insula în sine era formată, în realitate, din două insule, Severni, în nord, şi Iuzni, în sud – separate de strâmtoarea Matocikin.

Era chiar păcat că tot ce ştia lumea despre Novaia Zemlia era istoria ei din timpul Războiului Rece, se gândi Adnan. Ruşii şi europenii o ştiau încă din secolul al XI-lea, prima dată prin intermediul comercianţilor din Novgorod, apoi printr-un şir continuu de exploratori – Willoughby, Barents, Liitke, Hudson…

Cu toţii făcuseră vizite acolo cu sute de ani înainte ca insula să fie anexată de către sovietici, în 1954, şi redenumită Situl de testare Novaia Zemlia pe care l-au împărţit în zone: A. Cernaia Guba, B. Matocikin Sar şi C. Suhoi Nos, unde, în 1961, a fost detonată bomba Ţar de cincizeci de megatone.

De când exista, pe Novaia Zemlia avuseseră loc aproape 300 de explozii nucleare, ultima în 1990. De atunci se transformase în multe lucruri pentru mulţi oameni: o curiozitate, o tragedie, un memento sumbru… Dar pentru falimentarul guvern rus de după dezagregarea URSS, insula devenise o groapă de gunoi, un loc unde îşi abandona monştrii.

— Cum era vorba aia americană? întrebă Adnan. A, da… Gunoiul unuia e comoara altuia.

Erau interesaţi de noua linie, observă Cassiano. Pe unde trecea peste drumuri, cât de departe de sol era, cât de mulţi piloni de sprijin erau la fiecare kilometru… O cerere interesantă şi, desigur, el făcea tot posibilul pentru a obţine informaţiile.

Erau, de asemenea, interesaţi de trenuri, ceea ce-l nedumerea. E adevărat că trenurile veneau şi plecau în fiecare zi, dar intrarea lor în zonă era strict limitată şi monitorizată. Dacă voiau să obţină acces în zonă, existau modalităţi mai uşoare.

Poate că acela era răspunsul. Nu erau interesaţi de trenuri ca mijloc de infiltrare, ci mai degrabă ca instrument de măsurare. Productivitatea zonei era un secret bine păstrat, dar dacă trenurile care veneau şi plecau erau monitorizate şi specificaţiile lor cunoscute, se putea face o presupunere bună despre nivelurile de producţie.

„Foarte isteţ”, se gândi. Şi se potrivea cu ceea ce ştia despre angajatorii săi. Competiţia era ceva sănătos, se spusese, şi nu se putea face nimic în legătură cu un câmp de petrol nou descoperit. Cu toate astea, puteau fi controlate preţurile şi capacitatea de producţie, ceea ce el suspecta că planifica angajatorul lui să facă. Naţiunile din OPEC (naţiunile islamice) erau de zeci de ani cel mai mare furnizor mondial de petrol, iar dacă putea ajuta la menţinerea supremaţiei, Cassiano era fericit s-o facă.

42

Făcând o retrospectivă, Jenkins îşi dădu seama că ar fi trebuit să vadă venind această „promovare”, care nu era, în fapt, nimic mai mult decât un junghi în coaste. Zona era vizitată regulat de o serie de agenţii guvernamentale şi oficialităţi, de la Agenţia de Protecţie a Mediului şi Securitatea Internă până la Agenţia Geologică a SUA şi ingineri ai armatei, toate vizitele fiind gestionate până atunci de purtătorul de cuvânt al Departamentului de Energie. Lupta reluată recent la Washington pentru viitorul zonei schimbase toate astea şi părea că fiecare politician sau birocrat care ajungea acolo venea înarmat cu întrebări de baraj inventate de angajaţi prost plătiţi şi cu o dorinţă profundă de a înţelege fiecare ungher al zonei.

— Ei nu vor decât să arunce o privire în spatele cortinei, Steve, iar tu eşti suficient de necioplit ca să-i faci să creadă că asta văd, îi spusese şeful lui.

Sub rezerva insultei deghizate în compliment, Steve trebuia să recunoască faptul că ştia foarte bine zona, înainte şi înapoi, începând să lucreze acolo la doar trei ani după încheierea facultăţii, care, pe durata de viaţă a proiectului, însemna nouăsprezece ani de când situl fusese identificat ca posibil candidat, alături de alte zece situri din şase state; doisprezece ani după ce fusese nominalizat pentru studii intensive de „caracterizare a sitului” şi zece ani după ce fusese încoronat câştigător al concursului de frumuseţe. Lucrase la acest nu tocmai mic petic de deşert cea mai mare parte a vieţii lui de adult şi, la un cost curent de 11 miliarde de dolari, era una dintre cele mai studiate bucăţi de teren din lume. Şi, în funcţie de cine câştiga bătălia de la Washington, cele 11 miliarde de dolari puteau fi trecute ca pierdere. Cum putea cineva să facă asta? se întreba. În ce coloană din bilanţul federal intra o astfel de sumă?

Finalizarea proiectului devenise un motiv de mândrie pentru cei 900 de membri ai echipei şi, cu toate că opiniile variau de la un angajat la altul când erau întrebaţi dacă ar fi vrut să trăiască lângă el, investiţiile colective în succesul acestuia erau enorme. Deşi avea numai 37 de ani, Steve era considerat unul dintre experţii în materie ai sitului, împreună cu aproape o sută de alţi oameni care fuseseră aici de când proiectul trecuse de la o noţiune pe o bucată de hârtie, la prima lopată înfiptă în ţărână. Din nefericire, nu putea să spună nimănui prea multe despre ce făcea el, o restricţie care nu-l deranjase până s-o întâlnească pe Allison. Era profund şi sincer interesată de munca lui, de cum îşi petrecea zilele, o trăsătură pe care niciuna dintre anterioarele două iubite nu o avusese. La naiba, era un bărbat norocos. Să găsească o femeie ca ea, şi ea să fie atrasă de *el*... Şi sexul. Dumnezeule. Desigur, experienţa lui era oarecum limitată, dar chestiile pe care le făcuse ea cu mâinile, cu gura… De fiecare dată când erau împreună se simţea ca şi cum ar fi trăit o scrisoare de pe forumul revistei *Penthouse.*

Meditaţiile îi fură întrerupte de un nor de praf care apăru pe dealul opus intrării principale a tunelului, semn că se apropiau nişte maşini. Şaizeci de secunde mai târziu, două Chevy Suburban negre apărură pe drumul nordic şi traseră în parcare.

Activitatea de după-amiază fu oprită şi toate camioanele şi paleţii cu echipamente mutaţi în perimetrul parcării. Suburbanurile încetiniră, oprindu-se apoi la aproape 15 metri distanţă, mergând la ralanti. Niciuna dintre uşi nu se deschise, iar Steve se gândi că ocupanţii pregetau să părăsească aerul condiţionat din interior. Şi nici măcar nu era cald, se gândi el, cel puţin nu fierbinte ca vara. Era caraghios că vizitele delegaţiilor ca asta aveau tendinţa de a se rări în iunie, iulie şi august.

Acum, uşile se deschiseră şi coborâră zece membri ai echipelor trimise de guvernatori. Doi pentru fiecare dintre cele cinci state riverane. Cu mânecile suflecate şi cravatele desfăcute, membrii grupului se opriră pentru o clipă, clipind şi privind înjur, înainte de a-l vedea pe Steve fluturând braţul către ei. Se îndreptară spre el în grup şi se adunară în semicerc.

— Bună ziua şi bun venit, zise el. Numele meu e Steve Jenkins şi sunt unul dintre inginerii superiori ai sitului. Voi face tot posibilul să vă învăţ numele înainte de a termina, dar pentru moment vă voi lăsa să vă rezolvaţi singuri problema cu legitimaţiile de vizitator.

Întinse o cutie de pantofi şi, unul câte unul, fiecare delegat înaintă şi îşi luă legitimaţia.

— Vreau să vă reamintesc ceva rapid, apoi vom pleca din căldură. Voi împărţi fise de informare, care vor acoperi tot ceea ce vom vorbi în această după-amiază şi tot ce am voie să spun.

Asta aduse câteva chicoteli. Steve se relaxă un pic. S-ar putea să nu fie chiar aşa de rău până la urmă.

— Acestea fiind spuse, vă voi ruga să nu luaţi notiţe, nici pe hârtie, nici pe PDA. La fel şi în cazul reportofoanelor şi al camerelor video.

— De ce? întrebă unul dintre delegaţi, o blondă în genul celor din California. Există o mulţime de imagini pe internet.

— Adevărat, dar numai cele pe care permitem noi să fie acolo, răspunse Steve. Credeţi-mă, dacă pot să răspund la o întrebare, o voi face. Scopul nostru e să vă oferim cât de multe informaţii putem. Un ultim lucru înainte de a intra: această invenţie de lângă mine, care arată ca o combinaţie între un motor auxiliar de rachetă, o rulotă şi o conductă de petrol, e MAT-ul nostru sau maşina de alezat tunele, cunoscută sub numele de Yucca Mucker. Pentru aceia dintre voi care iubesc cifrele şi desenele, Mucker are 150 de metri lungime, opt

metri lăţime, cântăreşte 700 de tone şi poate trece prin stâncă solidă cu aproape 5,5 m/h. Ca o comparaţie, asta ar fi, aproximativ, lungimea uneia dintre maşinile cu care aţi venit.

Se auziră şoapte admirative şi chicoteli din partea delegaţiei.

— OK, dacă mă urmaţi la intrarea în tunel, vom începe.

— Suntem acum în ceea ce noi numim Zona de studii exploratorii, zise Jenkins. Are formă de potcoavă, aproximativ opt kilometri lungime şi opt metri lăţime. În unele locuri din ZSE am construit opt nişe de mărimea hambarelor, în care stocăm echipamente şi facem experimente, iar cu şase săptămâni în urmă am finalizat prima galerie experimentală de amplasare.

— Ce înseamnă? întrebă unul dintre delegaţi.

— În esenţă, e locul în care vor fi stocate sedimentele, când şi dacă situl va deveni activ. În câteva minute veţi vedea intrarea în galerie.

— Nu intrăm?

— Nu, mă tem că nu. Încă facem teste pentru a ne asigura de stabilitatea fundaţiei. Era o subestimare colosală, desigur. Săparea galeriei durase relativ puţin. Testarea şi experimentarea aveau să dureze încă nouă luni până la un an.

— Hai să facem puţină geografie, continuă Steve.

— Creasta de deasupra noastră s-a format acum circa treisprezece milioane de ani într-un crater vulcanic acum dispărut şi e alcătuită din straturi de rocă numite tuf vulcanic fuzionat – cunoscut şi sub numele de „ignimbrit” –, din tuf nefuzionat şi tuf semifuzionat.

Se ridică o mână.

— Am auzit bine? Ai zis „vulcan”.

— Da. Dar e stins de mult timp.

— Totuşi s-au înregistrat cutremure, nu?

— Da, două. Unul de 5 grade pe scara Richter şi unul de 4,4. Primul a provocat câteva daune minore clădirilor de la suprafaţă, dar nici măcar o crăpătură aici jos. Eram aici – aici jos – în timpul amândurora. Abia dacă am simțit ceva.

În deşertul din jurul zonei erau, de fapt, treizeci şi nouă de falii seismice şi şapte vulcani mici în diferite stadii de activitate. Era scris în fişele cu informaţii pe care le înmânase, dar dacă nimeni nu adusese asta în discuţie, cu siguranţă n-avea de gând s-o facă el. Când oamenii auzeau cuvintele „vulcan" şi „falie", creierele lor aveau tendinţa să se comute pe modul de funcţionare a minţii omului primitiv.

— Adevărul e că această bucată anume de geologie a fost studiată atent timp de aproape douăzeci şi cinci de ani şi există un munte de dovezi că cele trei tipuri de materii brute de-aici sunt potrivite pentru depozitarea deşeurilor nucleare, continuă Steve.

— Ce cantitate de deşeuri, mai exact?

— Păi, asta e una dintre acele întrebări la care nu mi-e permis să răspund.

— La ordinele cui?

— Alege. Securitatea naţională, FBI, DOE… E suficient de spus că această zonă va fi principalul sit al ţării de stocare a combustibilului nuclear uzat.

Cea mai bună estimare plasa capacitatea maximă a zonei în ultima fază la aproape 135000 de tone metrice sau 136 de milioane de kilograme, dintre care unele aveau să se degradeze în câteva zeci de ani la niveluri „sigure", altele urmând să rămână potenţial letale milioane de ani. Un model clasic pentru deşeurile nucleare, cel mai adesea citat de către jurnalişti, plutoniu-239, care avea un timp de înjumătăţire de aproximativ douăzeci şi cinci de mii de ani, era departe de cea mai lungă durată de viaţă, ştia Steve. Uraniu-235, folosit atât

la reactoare, cât şi la arme, avea un timp de înjumătăţire de aproximativ 704 milioane de ani.

— Prin ce metodă vor fi transportate deşeurile?

Asta de la unul dintre delegaţii din Oregon.

— Cu trenul şi cu camioanele, ambele concepute special pentru această sarcină.

— Presupuneam că nu vorbim de bidoane de 200 de litri.

— Nu, domnule. Pe foile pe care vi le-am dat veţi găsi informaţii detaliate despre mijloacele de transport, dar am văzut lucrurile de aproape şi am privit testele de stres prin care trec. Mai indestructibile de-atât nu există.

— La fel s-a spus şi despre Titanic.

E un lucru la care sunt sigur că General Atomics s-a gândit mereu în ultimii zece sau doisprezece ani, când le-a conceput şi testat.

Remarca lui avu efectul dorit: dacă unul dintre antreprenorii de proiect lucrase un deceniu doar la un container de transport, cât de mult timp şi îngrijire şi cheltuieli se investiseră în instalaţia subterană?

— Dar securitatea, domnule Jenkins?

— Dacă zona devine funcţională, securitatea primară va fi gestionată de Forţele de Protecţie ale Securităţii Administraţiei Naţionale Nucleare a DOE – pe scurt, SANN. Vor fi, desigur, şi… forţe suplimentare în aşteptare, dacă va apărea o situaţie de urgenţă.

— Ce fel de forţe suplimentare?

Steve zâmbi.

— Genul care le dă coşmaruri băieţilor răi.

Mai multe râsete.

— OK, să trecem la partea pentru care aţi venit. Dacă vă veţi urca în cărucioarele de transport feroviar din dreapta, vom pleca.

Călătoria dură cincisprezece minute, dar întrebările frecvente făcuseră convoiul să se oprească. În cele din urmă încetiniră, în dreptul

unei deschizături făcute în peretele tunelului principal. Delegaţii coborâră şi se adunară la gura acesteia, în jurul lui Steve.

— Puţul pe care-l vedeţi în panta descendentă are 180 de metri lungime şi se conectează la galeria amplasamentului, formată dintr-o reţea orizontală de tuneluri mai mici, care, la rândul lui, duc la zonele de depozitare a deşeurilor.

— Cum se ajunge cu deşeurile din camion sau tren până la nivelul de depozitare? întrebă cineva din staf, din Utah. Rămân în interiorul mijlocului de transport?

— Îmi pare rău, şi ăsta e tot un teritoriu secret. Ce vă pot spune e modul în care deşeurile vor fi stocate în galerie.

Fiecare „pachet” va fi încastrat în două canistre care intră una într-alta, una făcută dintr-un metal foarte rezistent la coroziune, numit aliaj 22, gros de 2,5 centimetri, şi cealaltă groasă de 5 centimetri, făcută din ceva numit 316NG – mai precis, oţel inoxidabil cu grad nuclear. Un scut din titan va proteja canistrele duble, fiind conceput împotriva infiltraţiilor şi căderilor de pietre.

— Vă faceţi griji pentru asta?

Steve zâmbi.

— Inginerii nu-şi fac griji. Îşi fac planuri. Noi încercăm sa ne imaginăm fiecare scenariu posibil şi să facem planul pentru el. Aceste trei componente – canistra dublă şi scutul din titan – formează ceea ce numim „apărarea în profunzime”. Pachetele vor fi depozitate orizontal şi combinate cu grade diferite de deşeuri, astfel încât în fiecare cameră să se menţină o temperatură uniformă.

— Cât de mari sunt pachetele astea?

— Au aproape 1,8 metri în diametru şi variază în lungime de la 4 la 6 metri.

— Şi dacă pachetele se… rătăcesc? întrebă celălalt delegat din California.

— Nu se poate întâmpla. Numărul de paşi implicaţi pentru a muta un pachet şi numărul de oameni care trebuie să semneze pentru el fac rătăcirea imposibilă. Gândiţi-vă aşa: am pierdut cheile de la maşină, da? Imaginaţi-vă o familie de opt persoane. Fiecare membru al familiei are un set de chei duplicat; de trei ori pe zi, fiecare persoană ar trebui să semneze un formular care să ateste că acestea sunt fie în posesia lui, fie în zona de colectare a cheilor stabilită; de trei ori pe zi, fiecare persoană ar trebui să verifice dacă setul lor de chei se potriveşte, de fapt, în încuietorile maşinii şi dacă aceasta porneşte; şi, în sfârşit, de trei ori pe zi, fiecare persoană trebuie să meargă la ceilalţi membri ai familiei şi să verifice dacă *acea* persoană a urmat toţi paşii de mai sus. Aţi început să înţelegeţi?

Toţi aprobară din cap.

— Toate astea şi multe altele se vor petrece aici la fiecare tură din fiecare zi a anului. Şi va fi susţinută printr-o supraveghere computerizată. Vă asigur, la fel de sigur cum e că soarele va răsări mâine, nimic nu se va rătăci în această zonă.

— Vorbiţi-ne despre coroziune, domnule Jenkins.

— Testele noastre de coroziune se fac la UTCTL – scuze, la Uzina de testare a coroziunii pe termen lung Livermore.

— Adică Laboratorul naţional Lawrence Livermore?

„Mulţumesc pentru pasă”, se gândi Jenkins, dar n-o spuse. Lawrence Livermore era un nume familiar şi, deşi majoritatea oamenilor nu puteau spune exact cu ce se ocupa LNLL, acesta era privit totuşi cu stimă. Pe lângă asta, dacă Lawrence Livermore era pe felie, de ce şi-ar fi făcut cineva griji?

— Corect, zise el. Procesul de testare presupune îmbătrânirea şi stresarea probelor de metal numite „cupoane”. Chiar acum se testează optsprezece mii

de cupoane, reprezentând 14 aliaje diferite, în soluţii comune în zona asta. Acum, rata medie de coroziune pe cupoane e de 20 de nanometri pe an. Un fir de păr uman e de *cinci mii* de ori mai mare. La această rată, aliajul 22 utilizat pentru canistra dublă va rezista cam o sută de mii de ani.

— Impresionant, zise un bărbat care purta o pălărie de cowboy, unul dintre delegaţii din Idaho, presupuse Jenkins. Hai să vorbim despre ce s-ar putea întâmpla cel mai rău. Ce se-ntâmplă dacă apar scurgeri pe undeva şi se infiltrează în pământ.

— Posibilitatea de a se întâmpla asta este de…

— Uimeşte-ne.

— Mai întâi de toate, trebuie să ştiţi că masa de apă de sub picioarele noastre e neobişnuit de adâncă, ajungând până la 450 de metri, ceea ce înseamnă cu 330 de metri mai jos de amplasamentul acestei galerii.

Acesta era un alt punct de dezbateri aprinse, ştia Steve. Deşi ce le spusese delegaţilor era adevărat, unii dintre oamenii de ştiinţă care se ocupau de proiect făcuseră lobby pentru o amplasare mai în profunzime a galeriei – undeva cu 90 de metri mai jos de aceasta. Adevărul era că nu exista niciun răspuns ferm la întrebarea despre infiltrare. Nu era cunoscut cât de repede s-ar fi infiltrat în roca de sub depozit diverse lichide şi nici efectele unui cutremur asupra ratelor de percolare. Pe de altă parte, îşi reaminti, cele mai bune estimări stabiliseră o probabilitate de la 70 de milioane ca un cutremur catastrofal să afecteze nivelurile de stocare. Dacă ceva avea să fie dangătul morţii inevitabile pentru zonă, aceea era natura masei de apă. Până în urmă cu zece luni, se credea că sub zonă era ceva cunoscut sub numele de „bazin hidrologic închis", o formaţiune activă în pantă care nu oferea puncte de intrare nici pentru oceane şi nici pentru râuri. Două studii exhaustive, unul făcut de EPA şi unul de USGS, contraziceau acum ideea. Dacă erau corecte, acviferele se puteau

extinde până la Coasta de Vest şi golful Californiei. Cu toate astea, până când problema avea să fie clarificată, ordinele lui Steve erau clare: Bazinul hidrologic închis era etalonul de aur.

Spuse:

— Pentru ca deşeurile să înceapă că se infiltreze în stâncă, ar trebui să eşueze zeci de sisteme şi subsisteme – atât umane, cât şi pe calculator. Din nou, trebuie să punem asta în perspectivă: comparativ cu protocoalele de securitate după care funcţionează această zonă, strecurarea într-un siloz ICBM şi lansarea unei rachete ar fi ca o plimbare în parc.

— E vreunul dintre materialele astea fisionabil?

— Vrei să zici dacă explodează vreunul?

— Da.

— Păi, ar fi nevoie de cineva cu vreo două doctorate ca să răspundă, dar răspunsul e nu.

— Să zicem că reuşeşte cineva să treacă de securitate şi să ajungă cu o bombă la nivelurile de depozitare…

— Când spuneţi cineva, vă referiţi la Superman sau la Incredibilul Hulk?

Asta stârni râsete.

— Sigur, de ce nu? Să zicem că o fac. Ce fel de pagube ar putea produce?

Steve clătină din cap.

— Îmi pare rău că vă stric spectacolul, dar logistica face acest tip de incidente incredibil de puţin probabil. Mai întâi de toate, observaţi că acest tunel de legătură are o deschidere de trei metri. Cantitatea totală de explozivi convenţionali de care ar fi nevoie pentru o deteriorare semnificativă a nivelurilor de depozitare n-ar încăpea într-un camion în mişcare.

— Şi explozivi neconvenţionali? întrebă delegatul din Idaho.

„Atunci, am avea o problemă”, se gândi Steve.

43

— OK, oameni buni, e timpul să schimbăm jocul, anunţă Gerry Hendley când intră în sala de şedinţe şi îşi ocupă locul.

Era o nouă dimineaţă la Campus, iar masa de şedinţă era plină cu carafe de cafea aburindă şi platouri cu produse de patiserie, gogoşi şi covrigi. Jack îşi turnă o ceaşcă de cafea, luă un covrig simplu, Iară cremă de brânză şi găsi un loc gol la masă. Erau prezenţi în sală şi Jerry Rounds, şeful de analiză/informaţii, Sam Granger, şeful operaţiunilor, Clark, Chavez şi fraţii Caruso.

— E timpul să folosim o abordare concentrată. Din clipa de faţă, nimeni din camera asta nu va mai avea pe farfurie nimic altceva decât pe Emir şi Consiliul Revoluţionar Umayyad – cu excepţia mea, a lui Sam şi a lui Jerry, desigur. Vom păstra, de asemenea, luminile aprinse şi gogoşile proaspete, dar restul începeţi să prestaţi munca în schimburi. Vom trăi, respira şi mânca Emir 24/7, până când va fi prins sau va fi găsit mort.

— Huu-iaa, zise Brian Caruso, primind un val de râsete.

— În acest scop, am dat grupului un nume potrivit: Pescarul regelui. Emirul crede că e un fel de rege. Mergem să-l pescuim. De-acum înainte, ăsta e locul de muncă, şi uşa fiecăruia e întotdeauna deschisă – adică a mea, a lui Sam şi a lui Jerry.

„Sfinte Sisoe, se gândi Jack. De unde vine asta?” începem cu începutul. Dom şi Brian urmăresc indiciile din Suedia, zise Hendley, apoi rezumă descoperirea lui Jack despre DHS/interceptarea FBI despre Hlasek Air.

— Am continuat să tragem de acel fir, dar n-am ajuns nicăieri. Mecanicul s-a predat poliţiei suedeze, dar n-are nimic de oferit. Tranzacţie în

numerar pentru un pic de lucru la un transponder şi un avion închiriat plin de bărbaţi, posibil din Orientul Mijlociu.

— Pescarul regelui, continuă Hendley. Dacă aveţi o idee, spuneţi-o cuiva. Dacă vreţi să încercaţi ceva nou, întrebaţi. Dacă vreţi doar un brainstorming sau să vă jucaţi de-a „ce-ar fi dacă”, strângeţi-vă laolaltă şi faceţi asta. Singurele întrebări sau idei idioate sunt cele pe care nu le zicem. Mergem sistematic, oameni buni. Uitați modul în care făceam lucrurile înainte şi începeţi să gândiţi neconvenţional. Puteţi paria că Emirul o face. Deci: întrebări?

— Mda, zise Dominic Caruso. Ce-i cu schimbarea asta?

— Am primit un sfat bun de curând.

Jack îl văzu pe Hendley aruncându-i lui John Clark o ocheadă abia perceptibilă şi atunci înţelese.

— Suntem prea mici ca să funcţionăm ca o birocraţie, adăugă Jerry Rounds. Noi trei vom rula pe-aici în mod regulat, ca să ne asigurăm că suntem încă pe şine, dar ideea e asta: Emirul e un personaj extraordinar şi, în consecinţă, trebuie să ne schimbăm tactica.

— Ce înseamnă asta pentru partea operaţională a lucrurilor? întrebă Chavez.

Răspunse Sam Granger:

— Mai multă treabă, sperăm. O mulţime dintre noile chestii pe care le vom genera nu vor putea fi verificate ipotetic. Asta înseamnă că vom bate coclaurile ca să ne atingem ţelul şi să verificăm indiciile pe care le avem. Multă muncă ar putea fi inutilă, dar trebuie făcută şi aceasta. Nu mă înţelegeţi greşit, cu toţii am vrea un succes total, dar nu vă va pica mură-n gură. Trebuie să munciţi ca să obţineţi ce vreţi.

— Când începem? întrebă Jack.

— Chiar acum, răspunse Hendley. Primul pas care trebuie făcut este să ne asigurăm că suntem cu toţii pe aceeaşi lungime de undă. Să stabilim ce ştim, ce bănuim şi ce mai trebuie să aflăm.

Se uită la ceas.

— Luăm pauza de prânz, apoi ne întâlnim iar aici.

Jack îşi vârî capul în biroul lui Clark.

— Orice ai fi făcut, John, sunt al naibii de sigur că i-ai atras atenţia lui Hendley.

Clark clătină din cap.

— N-am făcut nimic în afară de a-l împinge în direcţia în care deja se îndrepta. E deştept. Ar fi ajuns acolo în cele din urmă. Intră. Poţi să stai un minut?

— Sigur.

Jack luă loc dincolo de birou.

— Am auzit că vrei să-ţi murdăreşti mâinile.

— Ce? A, da. Ţi-a spus, deci…?

— Mi-a cerut să te antrenez.

— Păi, mi se pare bine. Chiar mai mult decât bine, de fapt.

— De ce vrei să faci asta, Jack?

— Nu ţi-a spus Hendley…

— Vreau s-o aud de la tine.

Jack se foi în scaun.

— John, stau aici în fiecare zi, citind traficul, încercând să dau un sens informaţiilor care ar putea fi ceva sau nimic şi, sigur, ştiu că e important şi că trebuie făcut, dar vreau să fac ceva, ştii ce zic?

Clark aprobă din cap.

— Ca Moha.

— Mda, aşa.

— Nu e mereu atât de curat.

— Ştiu.

— Oare? Eu am făcut-o, Jack – faţă-n faţă şi mână-n mână. De cele mai multe ori e urât şi murdar şi niciodată nu uiţi. Feţele se şterg, la fel şi

locurile şi împrejurările, dar actul – fapta în sine – se lipeşte de tine. Dacă nu eşti pregătit să-i faci faţă, te poate roade.

Jack trase aer în piept, cu ochii plecaţi. Era pregătit? Simţi că spusele lui Clark sunt adevărate, dar în acel moment suna abstract. Ştia că nu era ca-n filme sau în romane, dar e inutil să ştii că ceva nu e la fel, e ca şi cum ai descrie culoarea roşie prin a spune că nu seamănă cu albastru. „Niciun punct de referinţă – sau aproape niciun punct de referinţă”, îşi reaminti lui însuşi. Fusese Moha.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Clark zise:

— Şi nu te amăgi: Moha a fost o aberaţie, Jack. Ai picat în ea, n-ai avut ocazia să te gândeşti ce faci şi ai fost sigur că tipul era rău. Nu întotdeauna e totul aranjat. De fapt, foarte rar e aşa. Trebuie să te obişnuieşti cu incertitudinea. Poţi să faci asta?

— Să fiu sincer, John, nu ştiu. Nu pot să-ţi dau un răspuns. Ştiu că nu ăsta e răspunsul corect, dar…

— De fapt, exact ăsta e răspunsul corect.

— Hm?

— Când am trecut prin procesul de admitere în SDSB – Şcoala de Demolare Subacvatică de Bază –, toată lumea trebuia să vadă un psiholog. Aşteptam pe hol şi a ieşit un amic de-al meu. L-am întrebat cum a fost. Mi-a spus că doctorul îl întrebase dacă putea să ucidă un om. Amicul meu, nerăbdător să facă pe viteazul, a zis „Normal că da”. Când a venit rândul meu şi medicul mi-a pus aceeaşi întrebare, i-am spus că da, dar că nu sunt sută la sută sigur. Unul dintre noi a trecut testul; celălalt nu..

„Măi să fie”, se gândi Jack. Se păruse un concept greu de imaginat să se gândească la John Clark ca la un proaspăt recrut, în loc de un semizeu aflat la conducerea trupelor speciale. Toată lumea începea de undeva.

Clark continuă:

— Arată-mi tu un tip care răspunde „Sigur că da” la genul ăsta de întrebări, iar eu îţi voi demonstra că e nebun, mincinos sau că nu s-a gândit prea bine. Hai să-ţi spun ceva: întreabă-l pe Ding într-o zi. Prima dată când a trebuit să omoare pe cineva, a mers bine până în momentul când a fost nevoit să apese pe trăgaci. Ştia c-o poate face şi era nouăzeci şi nouă la sută sigur că o va face, dar până a făcut-o a tot auzit vocişoara aia în cap.

— Dar tu?

— La fel.

— Nu te cred, răspunse Jack.

— Crede-mă.

— Deci, ce vrei să spui? Că ar trebui să rămân la tastatura şi monitorul meu de calculator?

— Asta e alegerea ta. Eu vreau doar să mă asigur că în mintea ta eşti sigur de decizia asta. Dacă nu, eşti un pericol pentru tine şi pentru oricine altcineva.

— OK.

— Încă ceva: vreau să te gândeşti să-i spui tatălui tău.

— Doamne, glumeşti…

— Nu, nu glumesc. Voi păstra secretul, Jack, pentru că eşti adult şi e alegerea ta, dar e timpul s-o faci pe cont propriu şi nu poţi face asta când încă ţi-e frică de el. Până atunci, nu eşti pe cont propriu.

— Nu dai în nimeni cu milă, nu?

Clark zâmbi la asta.

— Am auzit asta de multe ori în ultima vreme.

Se uită la ceas.

— E timpul să mă întorc. Mai gândeşte-te o zi – la amândouă problemele. Dacă încă vei mai vrea s-o faci, te voi învăţa tot ce pot.

Persoana de contact a lui Mary Pat la Legoland – sediul Serviciului Secret de Informaţii al Marii Britanii, de la Vauxhall Cross, pe Tamisa, era cunoscut sub numele de Legoland sau Babilon din

cauza arhitecturii sale joase şi îndesate ca de zigurat – îi oferise un singur nume, ca răspuns la cererea ei. Nigel Embling, se spuse, era un expert în ţările Orientului Mijlociu şi Asiei[54], ieşit la pensie. Acesta uitase mai multe decât ştiau despre Stans majoritatea oamenilor. Mary Pat presupunea că britanicii aveau agenţi acolo, dar nu era sigură dacă Embling era unul dintre aceştia. Probabil că nu. Cererea făcută de ea pe canale speciale păru să-i fi sugerat persoanei de contact faptul că nu avea susţinere oficială, iar brahmani de la SIS n-aveau să se uite la el cu amabilitate, dacă i-ar fi predat lui Mary un agent adevărat. Desigur, înarmarea cu o persoană de contact însemna doar jumătate din bătălie. Embling era un om mai în vârstă, iar ultimele lui zile de muncă de teren trecuseră demult, ceea ce însemna că erau nevoiţi să pună pe altcineva să alerge. Mary Pat nu trebui să se gândească prea mult la asta. Două nume îi veniră imediat în minte şi, dacă zvonul era adevărat, aceste două persoane puteau fi interesate de puţină muncă în acord. CNC avea ceva fonduri la discreţie şi atât ea, cât şi Ben Margolin conveniseră că putea fi o cheltuială care să merite.

Fusese nevoie de numai două apeluri telefonice pentru a confirma zvonurile şi de alte două pentru a afla un număr de telefon.

Telefonul mobil al lui Clark, ascuns în sertarul de sus al biroului său, sună o dată, apoi din nou. Răspunse la al treilea apel.

— Bună ziua.

— John, sunt Mary Pat Foley.

— Hei, Mary P at, chiar voiam să dau de tine.

— Chiar aşa?

— Eu şi Ding tocmai am plecat din echipa Rainbow. Am vrut să dau de tine şi să te salut.

— Ce-ar fi să faci asta în persoană? Am ceva ce vreau să verifici.

Radarul intern al lui Clark scoase un ţignal.

— Sigur. Când şi unde?

— Cât mai curând posibil.

Clark se uită la ceas.

— Pot să vin să luăm prânzul împreună chiar acum.

— Bine. Ştii Huck's din Gainesville?

— Da, imediat după Linton Hall Road.

— Sigur. Ne vedem acolo.

Clark îşi opri calculatorul, apoi se îndreptă spre biroul lui Sam Granger. Îi spuse despre apelul telefonic al şefului de operaţiuni al Campusului.

— Presupun că nu e un prânz între prieteni, zise Granger.

— Mă îndoiesc să fie. Tonul vocii ei mi-a spus că e pusă pe treabă.

— Ştie că pleci de la Agenţie?

— Nu-i scapă prea multe lui Mary Pat.

Granger se gândi.

— OK, treci pe-aici la întoarcere.

Clark trecuse pe lângă Huck's, dar niciodată nu intrase. Cele mai bune plăcinte din Virginia, aşa se spusese. Nu-ţi dădeai seama de-afară, se gândi când parcă maşina. Două ferestre mari de sticlă flancau o singură uşă umbrită de o marchiză din pânză de o culoare ştearsă roşu cu alb. O lumină de neon în fereastră anunţa „ucks". „Semn rău? se întrebă Clark. Probabil că nu."

Adevărul era că avea numai amintiri frumoase în Gainesville, după ce petrecuse multe ore mergând pe străzile acestuia, predându-le ofiţerilor de caz tehnici de supraveghere/contrasupraveghere. Cam atât puteai învăţa în sălile de clasă ale Taberei Perry. Fără ştirea bunilor cetăţeni buni din Gainesville şi dintr-o duzină de alte oraşe din Maryland şi Virginia, la un moment dat pe străzile lor se perindau agenţi secreţi care se jucau de-a supravieţuirea înainte de-a trebui s-o facă în viaţa reală.

Deschise uşa şi o găsi pe Mary Pat aşezată pe un scaun la tejghea. Se îmbrăţişară, iar Clark se aşeză. Un bărbat corpolent, cu părul roşu, rărit, şi mâinile pline de făină se îndreptă spre ei.

— Cu ce vă servesc?

— Plăcintă cu mere, zise Mary Pat, fără ezitare. La pachet.

Clark ridică din umeri şi comandă acelaşi lucru.

— Ce mai face Ed?

— E bine. Se cam plictiseşte, cred. Scrie o carte.

— Bravo lui.

Când plăcinta veni, ea zise:

— Ce zici de-o plimbare?

— Sigur.

Odată ajunşi afară, o luară în jos pe trotuar, vorbind până când ajunseră la un parc uriaş, acoperit cu iarbă verde şi cu garduri vii îngrijite. Găsiră o bancă şi se aşezară.

— Am o problemă, John, îi spuse Mary Pat, după ce amândoi luaseră câte o muşcătură din plăcintă. Mă gândeam că tu şi Ding m-aţi putea ajuta.

— Dacă putem. Mai întâi de toate: ştii că noi am…

— Mda, am auzit. Îmi pare rău. Îl ştiu pe onorabilul Charles Sumner Alden. E un măgar.

— Pare a fi o modă pe la Langley în ultima vreme.

— Din păcate, da. Începe să miroasă a Evul Mediu pe-acolo. Spune-mi: ce crezi despre Pakistan?

— Un loc frumos pentru vizitat… zise Clark zâmbind.

Mary Pat râse.

— E o misiune destul de simplă, cinci sau şase zile, poate. Avem câteva lucruri cărora trebuie să le dăm de urmă, dar acolo n-avem pe nimeni pe teren, cel puţin nu pe cineva pe care să-l putem folosi. Noua administraţie demontează conducerea

operaţiunilor ca şi cum ar avea o vânzare la preţuri mici. Avem un tip – un britanic –, care ştie zona, dar e un pic trecut de prima tinereţe.

— Defineşte „lucruri cărora trebuie să le dăm de urmă”.

— Trebuie adunate informaţii. Muncă de teren.

— Presupun că vorbim despre ceva periferic peştilor mari, nu?

Asta aduse un semn din cap din partea lui Mary Pat.

— Şi ai încercat să-i dai de urmă prin Langley?

Mary Pat aprobă din nou.

Clark trase aer în piept, apoi îl eliberă.

— Împingi lucrurile cam departe fără să ai vreun suport.

— Acolo e fructul.

— Cum e cu timpul?

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Lasă-mă să mă gândesc în după-amiaza asta.

O oră mai târziu era înapoi la Campus. Îl găsi pe Hendley în biroul lui Granger. Ciocăni în tocul uşii, Hendley îi făcu un semn să intre şi se aşeză.

— Mi-a spus Sam, zise Hendley. Ai încercat plăcinta?

— Cu mere. Poate că nu e cea mai bună, dar e al naibii de aproape de perfecţiune. Mi-a oferit un contract. Pakistan.

Îi rezumă conversaţia.

— Păi, la naiba, zise Granger. Ea e CNC, aşa că nu-mi e prea greu să-mi dau seama ce e pe radarul lor. Ce i-ai spus?

— Că o s-o sun mai târziu cu un răspuns. Nu e greu deloc, de fapt, dar uite care-i impedimentul: dacă accept, n-aş vrea să amân prea mult să-i spun.

— Despre Campus? zise Granger. Eu nu…

— Îmi pare rău, zise Clark. O cunosc pe Mary Pat de mult timp, iar ea riscă foarte mult cu asta. Nu vreau s-o fraieresc. Uite, voi îi ştiţi reputaţia; ştiţi ce crede Jack Ryan despre ea. Dacă nici asta

nu vă face mai încrezători, nu ştiu ce altceva ar putea s-o facă.

Hendley reflectă o jumătate de minut, apoi aprobă din cap.

— OK. Totuşi, tratează asta cu atenţie. Când ar avea nevoie de tine?

— Ieri, bănuiesc, răspunse Clark.

44

— Ce ştim sigur despre Emir şi URC e limitat, zise Jerry Rounds, repornind şedinţa.

— Să vorbim despre ce suntem *destul* de siguri.

— Până de curând, URC s-a bazat foarte mult pe internet pentru comunicare, dar nu putem să-i căutăm după un ISP, fiindcă e mereu diferit, iar noi depindem de NSA să le descopere metoda de criptare şi nici chiar atunci nu putem identifica întotdeauna ISP-ul, iar ei ştiu că sar de la o ţară la alta.

Dominic apucă firul.

— Dacă nu ne lipseşte o grămadă de e-trafic – ceea ce e întotdeauna posibil –, poţi să pui liniştit pariu că îşi transmit în persoană lucruri importante, ceea ce înseamnă curieri. Poate că transportă CD-ROM-uri sau alte suporturi media portabile pe care le pot folosi pe un laptop sau poate le predau altcuiva din echipa lor, care are un aparat conectat la o linie de telefon sau de cablu. Sau la o reţea wireless.

— Reţelele wireless nu sunt foarte sigure, sugeră Brian.

— Poate nu contează, contracară Chavez. Nu e una dintre ideile pentru care foloseau altădată tăblii pentru decodificare?

— Ba da, zise Rounds.

— Cu astea poţi să spui cam tot ce vrei. Pentru cineva care le interceptează, arată ca o grămadă de numere aleatorii, de litere sau de cuvinte.

— Ceea ce ne duce la întrebarea dacă sunt curieri care transportă doar mesaje sau coduri de unică folosinţă – dacă asta folosesc, zise Jack.

Rounds îl întrerupse.

— Jack, pune-i pe toţi la curent cu individul ăla…

— Shasif Hadi, răspunse Jack. Era pe o listă de distribuţie de e-mail pe care eram cu ochii. Contul lui ISP nu era la fel de bine izolat ca al celorlalţi. Încercăm să-i urmărim conturile şi cardurile. Chiar dacă asta nu va duce la nimic altceva decât, ştiu eu, să aflăm de la ce alimentară îşi face cumpărăturile.

— Despre curieri, zise Chavez. Nu-i verifică FBI pe cei care călătoresc frecvent cu companiile aeriene? Nu pot face niciun fel de sortare a unui model în felul ăsta? Să găsească vreo legătură între traficul de e-mail al URC şi frecventa călătoriilor.

Dominic răspunse la asta.

— Ai vreo idee cât de mulţi oameni traversează regulat Oceanul Atlantic? Mii, iar Biroul se uită la fiecare dintre aceştia. Ar dura o grămadă să verifice şi un sfert dintre ei. E ca şi cum ai citi o carte de telefon opt ore pe zi. Şi, din câte ştim, nemernicul şi-ar putea trimite CD-ROM-urile prin FedEx sau chiar prin poşta obişnuită. O cutie poştală e un loc minunat să ascunzi ceva.

Laptopul lui Jerry Rounds scoase un sunet melodios, iar el verifică ecranul. Citi un minut, apoi zise:

— Asta complică lucrurile.

— Ce? zise Jack.

— Avem o mulţime de informaţii despre treaba cu ambasada de la Tripoli. Ding a băgat în buzunar accidental o unitate flash de la una dintre victime. Pe unitate erau o grămadă de fişiere JPEG.

— Imagini cu refugiul Emirului? întrebă Brian.

— Nu suntem chiar aşa de norocoşi. Băieţii răi îşi rafinează jocul. Folosesc steganografia.

— Poţi să repeţi?

— Steganografia. Pe scurt, stego. E o metodă de criptare – în esenţă, ascunde un mesaj într-o imagine.

— Precum cerneală invizibilă.

— Mai mult sau mai puţin, dar e chiar mai mult de-atât. În Grecia antică se obişnuia să se radă o porţiune din capul unui slujitor, se tatua un mesaj pe craniu, apoi aşteptau să-i crească părul din nou şi-l trimiteau dincolo de liniile inamice. Aici vorbim despre imagini digitale, dar conceptul e acelaşi. Vezi tu, o imagine digitală nu e nimic mai mult decât o grămadă de puncte colorate.

— Pixeli, spuse Chavez.

— Corect. Fiecărui pixel îi e atribuit un număr – o valoare de roşu, albastru, verde şi, de obicei, variind de la zero la 255, în funcţie de intensitate. Fiecare dintre acestea sunt, la rândul lor, stocate în opt biţi, începând de la 128 şi sărind până la unu, înjumătăţindu-se pe măsură ce avansează, deci 128 la 64 la 32 şi aşa mai departe. O diferenţă de unu sau doi sau chiar patru în valoarea RGB e imperceptibilă pentru ochiul uman…

— Mă pierzi, zise Brian. Spune esenţialul.

— În esenţă, ascunzi caracterele în interiorul unei fotografii digitale modificându-i uşor pixelii.

— Cât de multe informaţii?

— Să spunem, la o poză de 640 pe 480… o jumătate de milion de caractere, mai mult sau mai puţin. Un întreg roman.

— La naiba, murmură Chavez.

— Asta e o chestie dată dracului totuşi, zise Jack. Dacă folosesc stego, sunt, probabil, destul de inteligenţi să transmită mesaje scurte. Vorbim despre circa o duzină de pixeli modificaţi, într-o imagine care conţine milioane. E proverbialul ac în carul cu fân.

— Deci, cât de greu e să faci codificarea? întrebă Chavez. Avem vreo șansă să le dăm de urmă în felul ăsta?

— Nu prea. Sunt tone de programe Shareware şi freeware care pot face asta. Unele sunt mai bune decât altele, dar nu există ceva specializat. Nu e

nevoie să existe, cât timp numai expeditorul şi destinatarul au cheia de decriptare.

— Ce zici de extragerea mesajelor? Poate fi făcută? Ce implică asta?

Rounds răspunse:

— E, în esenţă, reversul fiecărei imagini – o deconstruieşti, îţi imaginezi care pixeli au fost modificaţi şi în ce măsură, apoi extragi mesajul.

— Asta pare treaba potrivită pentru NSA, zise Brian. Putem să interceptăm…

— Nu, replică Rounds. Mi-ar plăcea, crede-mă, dar interceptarea traficului lor e una. Încercarea de a le sparge sistemele e alta. Oricum, s-ar putea să n-avem ceva atât de puternic. Jack, sunt programe utilitare acolo?

— Da, dar nu ştiu dacă au forţa de care avem noi nevoie. O să încep să caut. Dacă nu pentru altceva, măcar ca să ne modelăm propriul program. Voi verifica împreună cu Gavin.

— Deci, chestia de la Tripoli te gândeşti că a fost o operaţiune a URC? întrebă Dominic.

— Corect. Toţi băieţii răi făceau parte din grupuri afiliate URC – jumătate dintre ei de la o celulă din Benghazi, cealaltă jumătate, o amestecătură.

— Un joc dezorganizat, zise Jack. Din tot ce-am citit, asta e destul de neobişnuit pentru o treabă a URC. De obicei cântă la unison, cu toate celulele. Asta trebuie să însemne ceva.

— De acord, zise Rounds. Să începem cu un fir şi să vedem unde duce. De ce au spart rutina?

— Şi unde sunt ceilalţi membri din Benghazi? adăugă Brian.

— Corect. OK, înapoi la stego: dacă nu e o aberaţie, trebuie să presupunem că e o practică standard a URC şi că poate să fie pentru o lungă perioadă de timp, ceea ce ne face munca mult mai grea. Fiecare forum şi fiecare site folosit vreodată sau utilizat în prezent de URC e acum o potenţială

sursă. Trebuie să scotocim după fişiere cu imagini – JPEG-uri, GIF-uri, bitmap, PNG-uri. Tot.

— Video?

Venea de la Chavez.

— Da, am putea, dar e mai greu. Unele chestii de compresie pot strica o imagine cu pixeli. E mai bine să ne concentrăm acum pe poze statice şi pe capturi de imagini. Aşa că apucăm tot ce putem şi începem disecţia pentru mesajele încorporate.

— Trebuie să ne asigurăm că avem o bază de IP-uri benigne, în cazul în care cineva ne ia urma, sugeră Jack.

— Ce-ar fi să zici asta în engleză? zise Brian. Mă ştii, marinar mare şi prost.

— IP-ul este protocolul de internet – ştii şirul de numere pe care le vezi în reţeaua de acasă… gen 67.165.216.132?

— Mda.

— Dacă vom bombarda site-urile cu acelaşi IP şi vede cineva, vor şti că sunt cercetaţi. Pot să aranjez cu Gavin să ne pună pe o rotaţie aleatorie, ca să arătăm exact ca nişte vizitatori obişnuiţi. Poate chiar să le facă să pară ale altor site-uri islamice.

— Bine, zise Rounds. OK, hai să continuăm. Ce altceva? Turnaţi aici.

— Putem să folosim orice modalitate ca să verificăm imaginile postate pe un website? întrebă Dominic.

— Poate, răspunse Jack. De ce?

— Să asociem datele cu e-mailurile, operaţiunile cunoscute, chestii de genul ăsta. Poate după ce este postată o imagine este trimis un e-mail sau e invers. Poate există posibilitatea să începem să construim un model.

Jack aprobă din cap.

— Bună idee.

— Haideţi să vorbim despre presupuneri, spuse Chavez. Am presupus că Emirul e încă undeva în

Pakistan şi Afganistan. Când a fost confirmată ultima oară prezenţa lui acolo?

— Acum un an, răspunse Jack. Am întors pe toate feţele ideea că s-ar fi mutat sau chiar că şi-ar fi schimbat înfăţişarea, dar nu există nicio dovadă.

— Să presupunem că există. De ce s-ar fi mutat?

— Fie din motive operaţionale, fie am ajuns noi prea aproape de ascunzătoarea lui pentru a se mai simţi confortabil, zise Rounds.

— Unde s-ar fi putut duce?

— Votul meu e pentru Europa Occidentală, zise Dominic.

— De ce?

— Frontierele, ca să dau un singur exemplu. E mult mai uşor să te deplasezi.

Jack ştia că Acordul Schengen condusese la asta, controalele standardizate la frontieră şi cerinţele de intrare în rândul majorităţii naţiunilor UE făcând călătoriile între acestea aproape la fel de uşoare ca deplasarea între statele din America de Nord.

— Nu uita moneda, adăugă Brian. Euro e acceptat cam peste tot. Asta face ca banii să circule, iar el se poate stabili cu uşurinţă într-un loc.

— Presupunând că nu şi-a schimbat înfăţişarea, ar fi mult mai uşor pentru el să se amestece în mulţime undeva în sud, la Mediterana – Cipru, Grecia, Italia, Portugalia, Spania…

— Ditamai teritoriul, observă Brian.

— Deci, cum putem împărţi teritoriul în pătrăţele? zise Rounds.

— Urmărind banii, presupuse Dominic.

— Fac asta de un an; la fel şi cei de la Langley, replică Jack. Structura financiară a URC face ca Labirintul din Cnossos să pară la fel de complicat precum „Nu te supăra, frate”.

— Drăguţă referinţă obscură, vere, zise Brian cu un rânjet.

— Scuze. Educaţia catolică. Ideea e că, fără un colţ pe care să-l poţi decoji, cred că ancheta pe partea financiară e moartă din start. Cel puţin de una singură.

— A făcut cineva vreun scenariu? întrebă Chavez. Să ia ceea ce ştim despre manipularea banilor lor, să lege de traficul de pe adresa de e-mail şi de anunţurile de pe website şi să asocieze referinţele astea cu incidentele?

— Bună întrebare, replică Rounds.

— Aş fi surprins ca CNC şi/sau Langley să nu fi încercat deja asta. Dacă ei ar fi avut ceva noroc, tipul ar fi fost în sac.

— Poate, zise Rounds, dar *noi* n-am încercat-o.

— În cazul în care Campusul n-o face, nu poate fi făcută? bănui Brian.

— Exact. Să presupunem că n-au încercat. Sau să presupunem c-au încercat, dar într-un mod greşit. Ce-ar trebui ca s-o faci cum trebuie?

— O aplicaţie software specială pentru asta, răspunse Jack.

— Avem oameni şi bani. Hai să încercăm.

— Gavin o să-nceapă să ne urască, zise. Dominic cu un zâmbet.

— Cumpără-i o valiză de Cheetos şi Mountain Dew, îi răspunse Brian. Va fi mulţumit.

— Ce-ar fi să batem puţin terenul pe la Tripoli? zise Dominic schimbând direcţia. Povestea de la ambasadă nu s-a întâmplat din senin. Hai să mergem acolo şi să scuturăm copacul. Poate şi în Benghazi.

Rounds reflectă la asta.

— O să-i întreb pe Sam şi pe Gerry.

Mai bătură mingea vreo oră înainte ca Rounds să încheie întâlnirea.

— Să ne despărţim şi să ne apucăm de treabă. Ne întâlnim din nou mâine-dimineaţă.

Toată lumea ieşi, în afară de Jack, care-şi roti scaunul să privească pe fereastră.

— Te văd gânditor, zise Chavez din uşă.
— Scuze… ce spui?
— Aşa arată şi tatăl tău când îşi suprasolicită creierul.
— Încă mă joc de-a „ce-ar fi dacă”.
Ding îşi trase un scaun şi se aşeză.
— Zi.
— Întrebarea pe care nu ne-am pus-o e de ce. Dacă Emirul a părăsit Pakistanul sau Afganistanul pentru o destinaţie necunoscută, de ce a făcut-o? De ce acum? Din câte ştim noi, nu mai părăsise zona de patru ani, poate. Am fost prea aproape de el sau e vorba de altceva?
— Cum ar fi?
— Nu ştiu. Încerc doar să gândesc ca el. Dacă aş avea ceva de pregătit, o operaţiune foarte mare, aş fi poate tentat să ridic mizele şi să găsesc altă ascunzătoare, ca să mă asigur că nu sunt prins şi nu dau totul pe nimic în faţa anchetatorilor.
— Mişcare riscantă.
— Poate, dar nu la fel de riscantă ca aceea de a rămâne în acelaşi loc, ştiind că următoarea mişcare are să fie, probabil, capturarea mea. Dacă îţi muţi prăvălia în altă parte, nu doar că trăieşti liber, ci ai şi posibilitatea să-ţi ţii mâinile pe bani.
Chavez rămase tăcut pentru câteva momente.
— Ai o minte ascuţită, Jack.
— Mulţumesc, dar cam sper să mă înşel în privinţa asta. Dacă nu, ceva mare poate veni peste noi.

Reuşiseră să supravieţuiască furtunii, dar au fost prea aproape de dezastru pentru a se simţi bine, vasul fiind afectat până aproape să se rupă. La patru ore după ce intraseră în vijelie, îi depăşiseră limitele vestice, ajungând în apă calmă şi cu cerul senin din nou. După ce se uscară, Vitali şi Vania îşi petrecură restul zilei şi o parte din seară verificând daunele produse vasului, dar nu găsiră nimic care să-i oblige să se întoarcă în port. Şi chiar dacă ar fi

găsit, Vitali se întreba dacă Fred ar fi permis asta. Pentru Vitali fusese un şoc să-l vadă cum îşi sacrifică omul – nu atât decizia în sine, ci mai degrabă lipsa de emoţie a lui Fred. Ăştia erau bărbaţi serioşi, foarte serioşi.

Farul era obiectivul lor, deşi el încă n-avea nicio idee de ce ar fi vrut să meargă cineva acolo. Situat la extremitatea capului Morrasale, în golful Baidaraţkaia, nu era de mare ajutor pentru navigare – cel puţin, nu mai era. Odinioară fusese aici o aşezare, probabil o staţie de monitorizare a testelor nucleare din arhipelagul Novaia Zemlia, iar nişte pescari comerciali încercaseră s-o folosească, dar durase doar patru sezoane înainte ca bărbaţii şi vasele să se mute spre vest, în locuri mai bune. Hărţile arătau zece până la doisprezece stânjeni de apă, aşa că nu exista vreun pericol de a eşua şi, în plus, cele mai multe vase aveau pentru navigare GPS-uri făcute în Occident, care le menţineau în ape sigure.

Pasagerii lui îşi verificau acum camionul, testând motorul şi macaraua-barză. Ar fi trebuit să se simtă ofensat de ceea ce planificau să facă, dar nu pescuia în aceste ape şi nici vreunul dintre cunoscuţii săi.

Văzu doar lumina, clipind la fiecare opt secunde, după cum spunea şi în diagramă. Odată ajunşi la destinaţie, pe plajă, farul avea să fie la mai puţin de un km, un urcuş în spirală care ducea în vârful falezei. Vitali ştia care avea să fie partea cea mai rea. Nu mai largi de trei metri, drumurile abia dacă erau suficient de încăpătoare pentru o maşină de teren.

„De ce-au venit aici?” se întrebă el din nou. Mările în sine erau destul de descurajante, dar nici călătoria cu camionul prin pustiul ăsta nu era o treabă pentru cei slabi de inimă sau indecişi. Deşi lui Fred şi oamenilor lui n-avea să le ia decât zece minute ca s-ajungă la far, acesta îi spusese lui Vitali să se aştepte să fie plecaţi toată ziua, dacă nu

şi peste noapte. Ce-ar fi putut să facă ei să le ia atât de mult? Vitali ridică din umeri la întrebarea asta. Nu era treaba lui să-şi bage nasul; treaba lui era să conducă vasul.

Marea era plată ca oglinda, şi loviturile valurilor de la ţărm pe laturile de oţel ale ambarcaţiunii trase la mal abia se auzeau. Pe punte, clienţii săi îşi preparau cafea pe un mic aragaz cu benzină pe care-l aduseseră cu ei.

Cu un huruit gutural de motoare diesel, Vitali puse vasul în mişcare pentru a inversa şi a creşte acceleraţia, îndepărtându-se de plaja cu pietriş. După câteva sute de metri, trase de timonă pentru a întoarce vasul şi apoi, înainte de a porni din nou, îşi consultă girocompasul, de data asta pe poziţia zero-trei-cinci.

Vitali ridică binoclul şi cercetă orizontul. Nu era niciun obiect în raza vederii lui pe care Dumnezeu însuşi să nu-l fi pus acolo, cu excepţia a vreo două geamanduri. Adesea, gheaţa iernii le mătura sau le trăgea la fund prin apa îngroşată de frig, iar marina nu se străduia să le înlocuiască, aşa cum ar fi trebuit, pentru că nimeni nu venea aici cu o navă adâncă. Un alt indicator de cât de departe în ţinutul vântului se aflau.

Patru ore mai târziu, deschise geamul lateral şi strigă:

— Atenţie! Acostarea în cinci minute.

Arătă către ceasul lui şi ţinu cinci degete-n sus. Primi în replică un fluturat din mână de la Fred. Doi membri ai grupului se îndreptară spre camion ca să pornească motorul, în timp ce alţi doi începură să arunce în spate echipamentul încărcat în genţi de voiaj.

Privind pe geam, alese un loc pentru vas şi ajunse la aproximativ cinci noduri, suficient pentru a acosta în mod corespunzător pe plajă, dar nu atât de tare ca să se zdrobească prora de pietre.

La 50 de metri, se pregăti inconştient de impact şi opri elicea. Abia se simţi. T-4-ul lovi fundul, nu prea tare, şi se opri de îndată, scoţând un scrâşnet la contactul pietrişului cu oţelul.

— Arunc ancora? întrebă Vania.

Era un vas care avea dimensiuni ale pupei potrivite pentru a aluneca singur de pe ţărmul umed.

— Nu. E reflux, nu? răspunse Vitali.

Lăsară motorul să meargă la ralanti, traseră maneta rampei de control şi goliră sistemul hidraulic. Rampa căzu sub propria greutate şi se prăbuşi pe plajă. Panta plajei părea destul de abruptă. Abia dacă se ridică un val de apă când căzu rampa. Unul dintre bărbaţi urcă în cabina GAZ-ului şi îl mişcă înainte, luminile de frână sclipind intermitent în timp ce el cobora rampa, apoi merse pe pietriş, cu lanţul fluturând la capătul macaralei ca o trompă de elefant de circ. Camionul se opri în cele din urmă. Fred şi restul oamenilor coborâră rampa pe jos şi ajunseră pe plajă – în afară de unul, văzu acum Vitali, care stătea în vârful rampei.

Vitali părăsi timoneria şi păşi înainte.

— Nu-l iei şi p-ăsta? strigă el la Fred.

— El rămâne aici să dea o mână de ajutor dacă ai nevoie.

— Nu-i nevoie. Ne descurcăm.

În replică, Fred zâmbi pur şi simplu şi flutură mâna.

— Ne întoarcem.

45

Clark considera că e un semn al vârstei sale avansate faptul că devenise din ce în ce mai intolerant faţă de zborul cu avionul. Scaunele înghesuite, mâncarea proastă, zgomotul… Singurul lucru care-l mai făcea cât de cât tolerabil erau căştile Bose, care aveau opţiunea de anulare a zgomotului, o pernă pentru gât în formă de potcoavă pe care o primise de Crăciun şi câteva tablete de Ativan pe care Sandy le dăduse pentru călătorie. La rândul lui, Chavez stătea pe scaunul de lângă fereastră, cu ochii închişi, în timp ce asculta la iPod-ul său Nano. Cel puţin scaunul dintre ei era gol, dându-le amândurora un pic mai mult spaţiu să-şi întindă coatele.

După discuţia cu Hendley şi Granger, îl găsi pe Ding, îl puse la curent cu întâmplările, apoi o sună pe Mary Pat şi aranjară să se întâlnească acasă la ea, mai târziu în acea după-amiază. La îndemnul ei, ajunse mai devreme şi vorbi cu Ed timp de o oră înainte ca ea să sosească. În timp ce Ed pregătea cina, Clark şi Mary Pat se retraseră în spate, fiecare cu câte o bere.

Ignorând avertismentul „ai grijă ce spui" al lui Hendley, Clark puse cărţile pe masă. Se cunoşteau de prea mult timp pentru a n-o face. Mary Pat nu păru deloc surprinsă.

— Deci, aşa a făcut Jack, a? Mereu m-am întrebat dacă a dus-o până la capăt. Bravo lui. Păi, n-au pierdut prea mult timp până să vă agaţe pe voi doi, nu? Cine te-a înşfăcat?

— Jimmy Hardesty, la aproape zece minute după ce Alden ne-a băgat la înghesuială. Chestia e, Mary Pat, că eu cred că lucrăm la acelaşi puzzle. Dacă nu eşti de acord să schimbăm informaţii, indiferent ce aflăm…

— De ce n-aş fi?

— Pentru început, încălcăm cel puţin trei legi federale. Şi riscăm mânia lui Aldens de la Langley.

— Dacă-l putem prinde pe nemernic – sau dacă măcar ne mai apropiem puţin de el nu am nimic împotrivă.

Mary Pat luă o înghiţitură de bere, apoi aruncă o privire piezişă către Clark.

— Oare asta înseamnă că Hendley acoperă nota de plată?

Clark chicoti.

— Numeşte-l gest de bunăvoinţă. Deci, ce-o să fie? O înţelegere singulară sau începutul unei prietenii minunate?

— Împărţim cu toţii în mod egal, răspunse Mary Pat. Dă-o dracului de birocraţie. Dacă trebuie să lucrăm împreună pentru a-l prinde pe omul nostru, aşa să fie. Desigur, adăugă zâmbind, reuşita ne-o vom asuma noi, având în vedere că voi nu existaţi.

O jumătate de tabletă Ativan şi o bere îl ajutară pe Clark să treacă peste ultimele cinci ore de zbor într-un somn adânc, lipsit de griji. Când roţile avionului loviră şi lipăiră pe asfaltul aeroportului Peshawar, deschise ochii şi se uită în jur. Lângă el, Chavez îşi băga în bagajul de mână iPod-ul şi cartea din care citise.

— E timpul să trecem la treabă, şefu'.

— Bineînţeles.

Fără să-i surprindă, trecerea lor prin vama aeroportului şi prin linia de imigrare fusese lentă, dar fără niciun incident. La o oră după intrarea în terminal, ieşiră afară în zona de transport urban. Când Clark ridică mâna pentru un taxi, o voce cu accent zise în spatele lor:

— V-aş sfătui să nu faceţi asta, domnilor.

Clark şi Chavez se întoarseră şi văzură în spatele lor un bărbat cu părul alb lăţos, îmbrăcat într-un costum de vară albastru spălăcit şi cu o panama albă pe cap.

— Taxiurile sunt capcane mortale aici.

— Sunteţi domnul Embling, zise Clark.

— Într-adevăr.

Clark se prezentă pe sine şi pe Chavez folosind numai prenumele.

— Cum de…

— Un prieten mi-a trimis prin e-mail informaţii despre zborul vostru. După aceea a fost pur şi simplu o chestiune de a mă uita după doi bărbaţi cu un aer aparte. Nimic evident, dar am dezvoltat un fel de … radar, aşa cred că îi spuneţi voi. Mergem?

Embling îi conduse la un Range Rover verde, cu geamuri fumurii, parcat lângă bordură. Clark se aşeză pe scaunul pasagerului din faţă, Chavez în spate. Curând, ajunseseră în trafic.

Clark zise:

— Scuzaţi-mă, dar accentul dumneavoastră…

— Olandez. O reminiscenţă de pe vremea când lucram. Vezi tu, există o populaţie semnificativă de musulmani în Olanda şi sunt destul de bine trataţi. E mult mai uşor să-ţi faci prieteni – şi să rămâi în viaţă – fiind olandez. Vezi tu, o chestiune de autoconservare. În ce pozaţi?

— Freelancer canadian şi fotograf. Lucrăm pentru *National Geographic.*

— Asta va merge pe termen scurt, cred. Trucul de a trece neobservat e să arăţi ca şi cum ai fi aici de-o vreme.

— Şi cum facem asta?

Întrebase Chavez de data asta.

— Să arăţi speriat şi descurajat, băiete. În ultima vreme, asta e distracţia naţională a Pakistanului.

— Ce ziceţi de un tur rapid al punctelor fierbinţi? întrebă Embling după câteva minute.

Mergeau spre vest, pe şoseaua Jamrud Fort, care ducea în inima oraşului.

— Un pic de „cine-i cine” în Peshawar?

— Sigur, răspunse Clark.

Zece minute mai târziu, ieşiră de pe Jamrud şi se îndreptară spre sud, pe Bacha Khan.

— Asta e Hayatabad, versiunea Peshawar a Los Angelesului de centru-sud. Dens populat, sărăcit, cu foarte puţină poliţie, droguri, criminalitate stradală…

— Şi fără reguli de circulaţie, zise Chavez, făcând semn din cap prin parbriz către fluxul de automobile, camioane, căruţe trase de oameni şi mopede, care mergeau în zigzag.

Claxoanele se auzeau într-o cacofonie aproape continuă.

— Fără legi, mă tem. Furturile sunt aproape un sport aici. În ultimii ani, oraşul a făcut unele eforturi să ridice cartierul, dar n-a părut să aibă vreun efect.

— Semn rău când poliţia încetează să apară, zise Clark.

— A, apare. Două sau trei maşini trec o dată sau de două ori pe zi, dar, dacă nu văd o crimă în curs de desfăşurare, rar se opresc. Chiar săptămâna trecută şi-au pierdut una dintre maşini şi doi ofiţeri. Şi când spun au pierdut, vreau să spun că au dispărut.

— Dumnezeule Atotputernic, zise Chavez.

— Nu şi aici, mormăi Embling.

În următoarele douăzeci de minute intrară tot mai adânc în Hayatabad. Străzile deveneau din ce în ce mai înguste, casele din ce în ce mai şubrede, până când ajunseră să treacă pe lângă colibe din tablă ondulată şi carton gudronat. Ochi goi priveau Range Roverul lui Embling din uşile întunecate. La fiecare colţ, bărbaţii stăteau grămadă, fumând ceva ce Clark presupunea că nu era tutun. Gunoiul se adunase de-a lungul trotuarelor şi zbura pe străzi, luat de vânt.

— M-aş simţi mai confortabil dacă aş fi înarmat, murmură Chavez.

— Nu-ţi face griji, băiete. După cum se vede, Grupul serviciului special al armatei e înnebunit după Range Roverele cu geamuri fumurii. De fapt, dacă te uiţi acum în spate, vei vedea un bărbat traversând strada în fugă.

Chavez se întoarse.

— Îl văd.

— Până ajungem pe strada următoare, toate uşile vor fi trântite.

John Clark zâmbi.

— Domnule Embling, văd că am ajuns la persoana potrivită.

— Drăguţ din partea ta. Apropo, spune-mi Nigel.

Se întoarseră încă o dată, ajungând pe o stradă pe care se înşiruia o babilonie de magazine construite din BCA şi case supraetajate din cărămidă nearsă şi lemn, multe dintre faţade fiind fie înnegrite de foc, fie ciuruite de gloanţe, fie ambele variante.

— Bun venit în raiul extremiştilor, anunţă Embling.

Arătă către clădiri în timp ce treceau prin dreptul lor, recitând numele grupărilor teroriste, Lashkar-e-Omar, Tehreek-e-Jafaria Pakistan, Sipah-e- Muhammed Pakistan, Comandorul Nadeem, Frontul popular pentru rezistenţă armată, Plarkat-ul-Mujahideen Alami, până când cotiră, iar lista continuă.

— Desigur, niciunul dintre astea nu sunt sedii oficiale, ci mai degrabă ceva asemănător cu cluburile sau cu frăţiile, zise el. Câteodată poliţia sau armata vin şi fac un raid. Câteodată grupul-ţintă dispare cu totul. Câteodată se întorc a doua zi.

— Câte sunt în total? întrebă Clark.

— Oficial… aproape 40 şi continuă să se înmulţească. Problema e că numărătoarea o face ISI, răspunse el, referindu-se la Direcţia pentru Inter-Servicii de Informaţii, versiunea pakistaneză

a CIA. Şi serviciile de informaţii militare, într-o oarecare măsură. E proverbiala vulpe care păzeşte coteţul. Majoritatea grupurilor primesc fie finanţare, fie resurse, fie informaţii de la ISI. A devenit atât de complicat, încât mă îndoiesc că ISI mai ţine scorul.

— Casele alea au fost distruse de raidurile poliţiei? zise Chavez.

— Nu, nu. Alea aparţin Consiliului Revoluţionar Umayyad. Asta e, fără îndoială, cel mai mare câine din preajmă. De fiecare dată când vreunul dintre peştişorii ăştia înoată în iazul greşit, URC vine şi-l înghite şi, spre deosebire de autorităţile locale, când se întâmplă asta, grupul dispare cu totul.

— Asta da treabă, replică Clark.

— Într-adevăr.

Văzură prin parbriz, la câţiva kilometri distanţă, un nor de fum ţâşnind spre cer. Câteva momente mai târziu, simţiră *valul* exploziei în stomac.

— Maşină capcană, zise uşor Embling. Media aici e de trei pe zi, plus încă două atacuri cu mortiere, ca să fie siguri. La căderea nopţii lucrurile devin cu adevărat interesante. Presupun că zgomotul de focuri de armă nu vă strică somnul?

— Suntem obişnuiţi, răspunse Clark. Trebuie să recunosc, domnule Embling, ai zugrăvit o imagine sumbră a Peshawarului.

— Atunci mi-a reuşit o descriere exactă. Vin şi plec de-aici de patru decenii şi, din punctul meu de vedere, Pakistanul se află într-un moment critic, încă vreo doi ani ar trebui să confirme ce spun, dar ţara e la fel de aproape de a intra în faliment cum a fost în ultimii douăzeci de ani.

— Stat falimentar cu arme nucleare, adăugă Clark.

— Corect.

— De ce-ai rămas? întrebă Chavez.

— E casa mea.

Câteva minute mai târziu, Chavez zise:

— Înapoi la Hayatabad… Mă întreb, cine *nu* locuieşte acolo?

— O întrebare bună, zise Embling. Deşi e o măsură subiectivă, cei trei jucători mari de-aici – URC, Lashkar-e-Taiba şi Sipah-e-Sahaba, numit înainte Anjuman sunt grupaţi, în general, în jurul cantonamentului Peshawar – Oraşul Vechi – şi în zona Saddar. Cu cât sunt mai aproape de cantonament, cu atât sunt mai dominanţi. URC deţine, în prezent, acest titlu.

— Norocul face ca noi să fim interesaţi tocmai de zonele astea, spuse Clark.

— Ca să vezi.

Embling zâmbi.

— Casa mea e chiar în afara cantonamentului, în apropiere de Balahisar Fort. O să luăm prânzul şi-o să discutăm probleme profesionale.

Mahmood, valetul lui Embling – un termen cu care Clark avusese probleme să se obişnuiască, în ciuda faptului că ştia că era ceva obişnuit aici îi servi cu *raita* la masa de prânz, o salată de iaurt şi legume; cu tocană de linte şi *kheer*; o budincă de orez pe care Chavez o mâncă pe nerăsuflate.

— Ce e cu băiatul? întrebă Clark.

— Familia lui a fost ucisă în cursul tulburărilor care au avut loc după asasinarea lui Bhutto[55]. Anul viitor o să meargă la Harrow, în Middlesex.

— Faci un lucru bun, Nigel, zise Chavez. N-ai niciun…

— Nu.

Scurt.

— Scuze. N-am vrut să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala.

— Nu-i nevoie să-ţi ceri scuze. Mi-am pierdut soţia în 1979, când sovieticii au invadat ţara. În locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Cine doreşte ceai? După ce le turnă tuturor câte o

ceaşcă, spuse: Ce să fie, domnilor? Persoană, loc sau obiect? Pentru ce-aţi venit, vreau să spun.

— Pentru început, un loc. Locuri, la plural, de fapt, răspunse Clark. Scoase din servietă o copie îmbunătăţită digital a hărţii Baedeker, apoi împinse deoparte ceştile şi farfurioarele şi o-ntinse pe masă.

— Dacă te uiţi de-aproape…

— Cutii poştale pentru corespondenţă secretă, îl întrerupse Embling. Văzu expresiile uimite ale lui Clark şi Chavez şi zâmbi.

— Pe vremea spionajului timpuriu, domnilor, *dead-drop*-urile erau cotidiene. Trei puncte la un loc pentru un pachet lăsat; patru pentru unul luat?

— Invers.

— Cât de recentă e harta asta?

— N-am idee.

— Deci, n-avem cum să ştim dacă sunt încă active. De unde ai…

— În munţi, răspunse Chavez.

— Un loc întunecat şi umed, bănuiesc. Foştii proprietari – erau de faţă?

Clark aprobă din cap.

— Şi au făcut pe dracu'n patru s-o distrugă.

— Asta e un punct în favoarea noastră. Dacă nu mă-nşel, grupul de trei puncte nu înseamnă neapărat o zonă de preluare, cât un semnal de preluare.

— Şi noi ne-am gândit la fel, răspunse Clark.

— Vă interesează ce a lăsat şi ridicat sau cine face astea?

— Cine.

— Şi ştiţi semnalul?

— Nu.

— Păi, după toate probabilităţile, asta-i cea mai mică dintre grijile noastre.

Chavez întrebă:

— Cum aşa?

— Nu suntem interesaţi atât de corectitudinea semnalului, cât de identificarea celui care e interesat de el. În cazul ăsta, va trebui să ne alegem cu grijă zona.

Embling tăcu, plescăi din limbă şi se holbă la hartă…

— Uite ce zic eu: folosim după-amiaza pentru a face un pic de rec…

— Poţi să repeţi? Chavez era contrariat.

— Recunoaştere.

— Probabil că am lipsit de la lecţia asta.

— Am petrecut puţin timp la Hereford, îi explică Clark lui Embling.

— Sunt numai oameni încruntaţi acolo, răspunse Embling. Mă bucur să văd că nu v-aţi pierdut zâmbetul. OK, atunci, vă voi prezenta azi eu teritoriul, iar mâine vom începe să punem momeala. Altfel, mă tem că ne va prinde seara.

Deşi cele mai multe „cutii poştale” erau destul de departe de cantonament, deciseră să se concentreze pe cele patru din Oraşul Vechi, mai întâi conducând în jurul perimetrului, urmărind cu aproximaţie zidul care închisese cantonamentul până la mijlocul anilor 1950.

— Aici, de-a lungul zidului, au fost 16 porţi dotate cu foişoare şi metereze pentru arcaşi, zise Embling arătând pe geamul pasagerului din dreapta. De fapt, *peshawar* înseamnă în persană „Fortul înalt”.

Clark îl plăcea pe Embling, în parte pentru că în timpul petrecut în Rainbow ajunsese să-i înţeleagă pe britanici un pic mai bine, dar şi pentru că era un adevărat personaj – dar mai mult din primul motiv. Având în vedere modul în care Embling preamărea Peshawarul, Clark se întrebă dacă omul nu se născuse cumva cu o sută de ani prea târziu. Nigel Embling s-ar fi simţit ca acasă în timpul stăpânirii Marii Britanii în zonă.

Embling găsi un loc de parcare în apropierea spitalului Lady Reading, coborâră şi se îndreptară spre vest, prin Oraşul Vechi. Străzile din cantonament zumzăiau de activitate: oamenii, mergând umăr lângă umăr, intrau şi veneau de pe alei şi pe sub copertina de pânză; cocoţaţi pe balcoanele suspendate, copiii trăgeau curioşi cu ochiul printre gratiile din fier forjat. Mirosul de carne prăjită şi tutun puternic umplea aerul, împreună cu un vacarm de voci vorbind în urdu, punjabi şi paştu.

După câteva minute de mers, intrară într-o piaţă mare.

— Chowk Yadgaar, anunţă Embling. Toate pachetele sunt pe-o rază de un kilometru.

— Probabil c-a fost aleasă datorită mulţimii, spuse Chavez. Greu să fii văzut, uşor să te pierzi.

— Încă o observaţie isteaţă, tinere Domingo, zise Embling.

— Am şi eu zilele mele bune.

Clark spuse:

— Hai să ne despărţim şi să verificăm. Ne întâlnim aici într-o oră.

Deciseră care-ncotro, apoi se despărţiră.

Se regrupară şi compararară notiţele. Două dintre locuri – unul într-o curticică între bazarul bijutierului şi moscheea Mahabbat Khan şi altul pe o alee din apropierea Porţii Kohati – aveau urmele extrem de şterse ale unui marcaj cu cretă, etalonul de aur pentru „cutiile poştale” din perioada Războiului Rece.

Creta rezista şi rămânea neobservată ca un desen făcut de-un copil. Clark scoase harta, iar Embling verifică atent cele două amplasamente.

— Poarta Kohati, zise el. E cel mai simplu de supravegheat şi cea apropiată ieşire din cantonament.

— S-a făcut, zise Clark.

— E încă devreme, zise Embling, Ce-aţi zice să jucăm un cricket?

46

Fiindcă nu voiau să rişte să fie văzuţi plasând marcajele de preluare, Clark şi Chavez se treziră în dimineaţa următoare cu mult înainte de răsăritul soarelui, găsindu-l pe Embling deja treaz, făcând cafea şi umplând un container termoizolant cu provizii pentru acea zi. Astfel înarmaţi, plecară spre cantonament, de data asta în cealaltă maşină a lui Embling, o Honda City din 2002, de un albastru şters, şi ajunseră la Chowk Yadgaar cincisprezece minute mai târziu, unde se despărţiră în lumina dimineţii. Clark şi Chavez făcură o plimbare pentru a se refamiliariza cu zona şi pentru a testa noua cască de comunicaţii push-to-talk cu care îi echipase Gavin Biery, în vreme ce Embling inspecta zona Porţii Kohati şi punea ţintele. Patruzeci de minute mai târziu, se întâlniră din nou la Chowk Yadgaar.

— Ţineţi minte, există o secţie de poliţie la câteva sute de metri mai jos de piaţă, zise Embling. Dacă sunteţi opriţi… Se opri şi râse. Ia uite ce prostii spun. Îmi imaginez că voi aţi mai făcut asta.

— De vreo două ori, spuse Clark. „Sau de-o sută.” Lucrul cu dead-dropurile nu era o sarcină obişnuită, dar încă se mai aplicau metodele universale de supraveghere/contrasupraveghere. În timp ce-şi aşteptau prada, până să înceapă s-o urmărească, duşmanul lor cel mai puternic avea să fie plictiseala. Te plictiseşti, îţi pierzi concentrarea, ratezi ceva. În mintea lui Clark ticăia un ceas; cât timp ar fi trebuit să aştepte pe cineva în Peshawar ca să ridice pachetele, înainte de a decide că reţeaua era moartă?

— Bine, atunci, zise Nigel. O să mut maşina mai aproape de Poarta Kohati. Îmi voi ţine mobilul pe-aproape.

Când primii vânzători ai zilei veniră să-şi ridice copertinele şi să-şi scoată chioşcurile şi carturile,

Chavez preluă primul schimb.

— Pe poziţie, transmise prin radio.

— Am înţeles, răspunse Clark în microfonul de la guler. Anunţă-mă când îl vezi pe Nigel trecând.

Trecură zece minute.

— Îl văd. Tocmai a trecut de Poarta Kohati. Parchează acum.

„Acum aşteptăm”, se gândi Clark.

Când Oraşul Vechi reveni la viaţă, iar turiştii şi localnicii începură să mişune, Clark, Chavez şi Embling se învârtiră prin zona Porţii Kohati, liniştiţi, fără să schimbe măcar o privire. Îşi transferau de la unul la celălalt monitorizarea obiectivului. Fiecare făcea tot posibilul să zăbovească fără a ieşi în evidenţă: se oprea la chioşcurile din apropiere pentru a se tocmi cu proprietarii pentru un şirag de mărgele sau o cămilă sculptată din lemn, făcea poze arhitecturii sau vorbea ocazional cu localnicii, care erau interesaţi de unde era şi ce-l aducea în Peshawar – în acest timp, erau pe jumătate atenţi la zidul de cărămizi din pământ marcat cu cretă al aleii de vizavi de poartă.

La 11,15, Clark, care avea ceasul, simţi o bătaie pe umăr şi se întoarse pentru a vedea un poliţist.

— American? îl întrebă pe Clark într-o engleză stâlcită.

Clark îi zâmbi dezarmant.

— Nu, canadian.

— Paşaport.

Clark i-l înmână. Poliţistul îl studie timp de treizeci de secunde, apoi îl închise şi i-l dădu înapoi. Făcu semn către camera digitală a lui Clark.

— Ce poze?

— Poftim?

— Tu fotografiezi. Ce?

Clark îşi flutură braţul către clădirile din apropiere.

— Arhitectură. Sunt de la *National Geographic*. Facem un documentar despre Peshawar.

— Ai permis?

— Nu ştiam că am nevoie de unul.

— Permis.

Clark înţelese. *Bacşiş*. În lumea musulmană, termenul putea să însemne fie caritate pentru cerşetori, fie ciubuc, fie mită flagrantă, cum era cazul aici.

— Cât costă permisul?

Poliţistul îl privi pe Clark în sus şi-n jos, evaluându-l.

— 1500 de rupii.

Cam 20 de dolari. Clark trase un teanc de bancnote încreţite din buzunarul lui „subţire” şi-i dădu trei hârtii de câte cinci sute de rupii.

— Doar o zi vei fi aici?

— S-ar putea să mă întorc şi mâine, zise Clark cu un zâmbet prietenos. Pot să plătesc permisul în avans?

Această ofertă aduse un zâmbet pe faţa împietrită până atunci a poliţistului.

— Desigur.

— Există o reducere pentru plata în avans?

Majorităţii pakistanezilor le plăcea să se târguiască şi se simţeau insultaţi dacă nu te tocmeai un pic.

— 1400 de rupii.

— 1200.

Şi apoi, previzibil:

— 1300.

Clark îi dădu bancnotele, iar poliţistul clătină din cap şi plecă.

— Ce voia, şefu'? întrebă prin radio Chavez care se afla într-un loc de unde nu puica vedea scena.

— Să mă stoarcă de bani. Suntem bine.

— Avem un peşte care stă să muşte, John, se auzi vocea lui Embling.

Clark ridică aparatul de fotografiat la ochi şi se întoarse încet, ca un turist în căutarea unei poze reuşite, până când prinse în cadru aleea şi Poarta Kohati. Un băiat de 7-8 ani, îmbrăcat în pantaloni albi de pânză murdari şi un tricou cu Pepsi Blue, mergea cocoşat pe lângă zidul din cărămidă scris cu cretă. După o clipă, scuipă în mână şi frecă viguros cărămida până şterse ce era scris pe ea.

— A muşcat momeala, raportă Clark. Iese pe poartă. Pantaloni albi, tricou albastru cu Pepsi.

— Sunt pe drum.

Vorbise Chavez.

— Mă duc la maşină, raportă Embling. Ne întâlnim afară.

Chavez ajunse la Clark, care în mai puţin de şaizeci de secunde se mutase chiar în afara porţii.

— Merge pe stradă. Pe partea noastră, tocmai a trecut de Opelul ăla albastru.

— Îl văd.

Embling ajunse lângă Honda şi se urcă. Britanicul ieşi din parcare, viră ca să nu lovească un camion de livrare care se apropia de poartă, acceleră puternic timp de cinci secunde, apoi, când ajunse în dreptul băiatului, reveni la limita de viteză şi îl depăşi.

Embling făcu dreapta pe următoarea stradă, conduse 30 de metri pe o stradă laterală, apoi făcu o întoarcere în formă de U şi reveni în intersecţie, oprindu-se la trei metri, din scurt. Prin parbriz, îl văzură pe băiat făcând stânga pe o stradă alăturată, apoi alergând în diagonală şi intrând într-un magazin cu tutun.

— Mă duc eu, zise Chavez de pe bancheta din spate şi apucă mânerul uşii.

— Stai, murmură Embling cu ochii fixaţi pe magazin.

— De ce?

— Cel pentru care lucrează are, probabil, alţi câţiva la dispoziţia lui. E o practică aici să pună

curieri mici pentru a face comisioane mărunte.

Şaizeci de secunde mai târziu, băiatul reapăru pe trotuar. Se uită în ambele sensuri, apoi strigă către un bărbat care stătea pe o bancă, două magazine mai jos. Bărbatul îi răspunse ceva şi arătă către Honda lui Embling.

— Alarmă, zise Embling.

— Nu şi dacă vine spre noi, răspunse Clark plat. Dacă ne-am deconspirat, va merge în direcţia opusă.

N-o făcu. Sprintând acum şi evitând torentul de maşini care claxonau şi virau brusc, băiatul traversă strada şi trecu în goană de ele. De pe bancheta din spate, Chavez zise:

— O stradă mai încolo. A luat-o spre est.

Nigel băgă maşina în viteză şi merse până la indicatorul de stop, aşteptând o pauză în trafic. Când se ivi, făcu dreapta.

— Strada asta merge în paralel cu a lui, pentru două străzi.

La următoarea oprire făcu dreapta, apoi stânga şi parcă lângă un loc de joacă de-al şcolii.

— L-am văzut, zise Clark cu ochii fixaţi pe oglinda laterală.

Băiatul intră pe o uşă acoperită cu o marchiză roşie şi reapăru câteva secunde mai târziu cu un alt băiat, un adolescent cu părul creţ şi negru, purtând o geacă de piele. În timp ce primul băiat vorbea şi gesticula, adolescentul merse la un felinar din apropiere şi începu să desfacă un cablu de blocare al unui moped galben ca lămâia.

— Bine jucat, Nigel, zise Clark.

— Vom vedea. Copiii de-aici care au moped se cred motociclişti de off-road.

Asta nu era diferit, îşi dădură ei seama. Deşi viteza maximă nu depăşea 45 km/h, adolescentul îşi tăia drum prin trafic atât de dezordonat, că-i aminti lui Clark de un zmeu într-o zi cu rafale de vânt. La rândul lui, Nigel nu urmări mopedul la

fiecare schimbare a benzii, ci mai degrabă continuă să meargă în linie dreaptă, păstrând întotdeauna mopedul galben la vedere şi schimbând banda de circulaţie numai când era necesar.

Adolescentul se îndreptă spre sud-est de cantonament, mai întâi pe Bara Road, apoi spre nord-vest, pe şoseaua de centură. Indicatoarele stradale, scrise în urdu, erau indescifrabile pentru Clark şi Chavez, dar Embling comentă colorat tot drumul.

— Traversăm canalul Kabul, anunţă el.

Chavez întrebă:

— Ne apropiem de Hayatabad, nu?

— Ai ochi bun. Da, aşa e. Încă cinci kilometri. Suntem aproape de Gul Mohar.

Mopedul viră în ultima secundă la dreapta, tăind două benzi şi merse spre ieşire. Embling, deja pe banda din dreapta, doar semnaliză şi-l urmă.

În următoarele douăzeci de minute adolescentul îi conduse pe ceea ce putea fi doar un drum de uzură – şi făcu o treabă destul de bună, trebui Clark să recunoască. Trecură de Universitatea din Peshawar, de birourile Departamentului de Turism şi de Cimitirul Britanic, până când, în sfârşit, subiectul lor se îndreptă spre nord pe Pajjagi Road, trecu de Clubul de golf Peshawar şi traversă din nou canalul Kabul. Curând, se aflau la marginea oraşului. Petice de câmpuri verzi irigate apărură în stânga şi-n dreapta lor. Embling rămase mai în spate, până când mopedul se vedea doar ca o scamă galbenă strălucitoare.

După zece kilometri, mopedul se întoarse spre vest şi urmă un drum şerpuit, mărginit de copaci, înainte de-a trage pe o alee îngustă. Embling opri câteva sute de metri mai jos, făcu o întoarcere în formă de U, apoi opri motorul. Aşteptară.

Fiind atât de departe de Peshawar, nu se auzeau nici claxoane şi nici motoare turate. Trecu o

jumătate de oră.

Pe drum se auzi zgomotul unui motor în ralanti. Embling porni maşina şi conduse câteva sute de metri, până la şoseaua următoare şi merse pe pista pentru motociclete până când drumul principal abia se mai văzu prin lunetă. În faţă era un hambar vechi, cu acoperişul parţial căzut în interior. Chavez se întoarse în scaun. O clipă mai târziu, văzură creştetul capului băiatului.

— Tu decizi, John.

— Lasă-l să plece. Cred că am găsit ce căutam. Dacă băiatul se duce să verifice locul de preluare, se va întoarce în curând.

Şi aşa făcu, patruzeci de minute mai târziu trecând pe lângă aleea lor. După câteva clipe, motorul mopedului nu se mai auzi.

— Aş spune că v-aţi găsit prada, zise Embling.

Clark aprobă dând din cap.

— Să trecem pe-acolo şi să vedem ce putem descoperi.

O oră mai târziu, întorşi acasă la Embling, Clark şi Chavez se aşezară şi-şi sorbiră ceaiul, în timp ce gazda lor dădu trei telefoane turuind în urdu ca o mitralieră. Închise şi spuse:

— E o firmă privată de securitate.

— Mă întreb de cine-i e frică?

Când trecuseră pe stradă, văzuseră o camionetă albă care purta o pancartă alb-roşie stând prăfuită pe partea cealaltă a drumului şi, lângă aceasta, o fermă albă cu două etaje.

— Asta nu ştiu şi n-am putut să aflu nici numele clientului. Cu toate astea, firma e angajată destul de recent. Săptămâna trecută, de fapt. Doi oameni pe schimb, non-stop.

Clark se uită la ceas. Peste cinci ore se întuneca. Se uită la Chavez, care-i citise deja gândul partenerului său.

— Hai să mergem să-l prindem.

— Nigel, presupun că n-ai ceva fiare prin casă…

— Ba da. Din abundenţă chiar.

47

La două ore după apusul soarelui, Clark parcă Honda lui Embling pe drumeagul unde se afla hambarul abandonat. Aduse schimbătorul de viteze în punctul mort, opri motorul şi lăsă gravitaţia s-o ducă la vale şi până în umbra peretelui hambarului. Când maşina se opri, o băgă în viteză apoi Chavez stinse lumina din interior şi coborâră.

Nigel nu exagerase în legătură cu arsenalul de arme pe care-l ţinea într-un vechi cufăr din dulap. Aleseseră două pistoale cu amortizor SIG Sauer P226 de 9 mm. Pistol standard pentru SAS-ul britanic. Amândoi petrecuseră cu P226 multe ore în poligonul de tragere. La cererea lui Embling, fiecare luă câte un baston din plumb şi piele.

— Nu ştii niciodată când ai un moment de graţie, le spuse zâmbind. Acum Chavez şopti:

— Care-i planul?

— Probabil că unul dintre paznici e afară, fie stând, fie patrulând, iar celălalt e înăuntru. Îl doborâm pe primul, apoi, când vine momentul, ne ocupăm de celălalt. Ding, încearcă mai întâi cu bastonul. Cu cât lăsăm în urmă mai puţine cadavre, cu atât mai bine.

— Mie-mi convine.

Se despărţiră, Clark mergând spre vest, printre copacii din spatele hambarului, şi Chavez urmând linia şanţului de scurgere care se învecina cu drumul principal.

— Pe poziţie, auzi Clark prin receptor.

„Ce repede s-a mişcat, se gândi Clark. Ah, dac-aş mai fi tânăr…”

— Stai pe poziţie.

Nu se grăbea în timp ce mergea prin tufăriş, căutând urme şi ramuri joase care atârnau, prea întunecate pentru a le vedea. După câteva sute de metri, copacii începură să se rărească şi, în curând,

se afla la capătul de nord al locului de unde plecase, la 30 de metri faţă de intrarea pe alee.

— Pe poziţie, şopti el. Unde eşti?

— În capătul şanţului de drenaj, în faţa talazului pe care e aleea.

— Văd o santinelă. Stă pe un scaun de grădină în faţa bărci de protecţie a dubei.

— Poţi să repeţi?

— Stă pe un scaun de grădină, fumând cu faţa pe direcţia mea.

Cine-i angajase aruncase banii pe fereastră.

— Are un 56 rezemat de bara de protecţie din dreapta lui.

56 era o copie chinezească a pistolului-mitralieră AK-47. Nu era de aceeaşi calitate, dar era, cu siguranţă, suficient de bună ca să-ţi faci griji din cauza ei.

— Văd o lumină aprinsă, nivelul inferior, pe partea mea, spuse Chavez.

— E întuneric aici. Nicio mişcare. Du-te când eşti gata.

— Am înţeles.

Chiar dacă ştia că Ding venea, Clark nu-l observă până când acesta nu ajunse la trei metri de bara de protecţie din spatele dubei. „Luptătorii ninja sunt stăpânii nopţii” era mottoul fostei unităţi a lui Chavez. Iar el încă mai era, ştia Clark.

Chavez ajunse la bara de protecţie, aruncă o privire scurtă pe după aripa din spate a dubei, apoi se aşeză pe vine şi aşteptă.

— Tot nimic, şopti Clark după un minut.

Primi două clicuri în loc de *„am înţeles”* ca replică.

Chavez se dădu uşor în spate, mergând de cealaltă parte a dubei şi dispăru. Zece secunde mai târziu, o umbră apăru în spatele santinelei care stătea jos. Braţul lui Chavez se smuci în spate şi lovi. Paznicul căzu în faţă, sprijinindu-se într-o

parte de bara dubei. Chavez îl trase înapoi în poziţie verticală şi călcă pe ţigara căzută.

— L-am doborât.

— Am înţeles. Să ne mişcăm.

Se întâlniră la umbra peretelui sudic al casei. Veranda şi uşa de la intrare erau în stânga lor. Cu Clark în faţă, merseră până când văzură intrarea. Uşa din interior era deschisă, dar uşa cu plasă era închisă. Urcară pe verandă şi se aşezară de-o parte şi de alta a uşii. Acum puteau să audă sunetele slabe ale televizorului din interior. Clark, pe partea cu zăvorul, întinse mâna şi-l testă. Încuiat. Băgă mâna în buzunarul de la spate, deschise cuţitul cu degetul mare şi, uşor, cu grijă, introduse vârful în plasă trăgând de lamă în jos până când făcu o gaură de 15 centimetri. Închise cuţitul şi îl băgă înapoi în buzunar, apoi se întinse şi pipăi până când găsi ce căuta. Se auzi un *clinc* slab. Trase mâna înapoi şi rămase nemişcat vreme de un minut.

Clark dădu din cap către Chavez, care-i întoarse gestul, apoi merse ca racul până la uşă şi se puse pe poziţie, în spatele lui Clark, care se întinse şi apăsă pe mânerul uşii. Întredeschise uşa, se opri, apoi o mai împinse puţin. Indiferent de vârsta sau starea lor fizică, uşile cu plasă păreau predispuse la scârţâit. Poate că de vină era expunerea la intemperii.

Nici uşa asta nu-i dezamăgi. La jumătatea distanţei, balamalele scârţâiră. Clark îngheţă. Chavez merse înainte, până când putu să vadă în casă pe sub braţul întins al lui Clark. Se trase înapoi şi semnaliză *liber*. Centimetru cu centimetru, lent, Clark deschise uşa până la capăt. Cu arma în faţă, păşi înăuntru. Chavez preluă controlul asupra uşii, apoi îl urmă, lăsând-o să se închidă uşor în spatele lui şi nu obţinu nimic mai rău decât un alt scârţâit metalic.

Erau într-o bucătărie. Blaturi din lemn, dulapuri şi o chiuvetă în stânga; o masă de sufragerie

rotundă în centru. O uşă cu arcadă pe peretele din dreapta ducea în altă cameră. Chavez verifică şi făcu semn cu degetul mare ridicat că e liber. Trecură prin ceea ce, în mod clar, era o cameră de zi. În dreapta, nişte scări duceau la etajul al doilea. În faţă, un hol mic. De-acolo se auzeau sunetele televizorului. Fiecare ocupând câte un perete, merseră pe hol, păşind şi oprindu-se, păşind şi oprindu-se, până când ajunseră la trei metri de o uşă deschisă. În interior, Clark văzu proiectată pe pereţi lumina intermitentă albastră-gri a unui televizor.

Clark se apropie şi preluă poziţia de lângă tocul uşii. Îi făcu semn din cap lui Ding, care venise la peretele din dreapta până avu unghiul să vadă prin uşă. Păşi un metru în spate şi făcu semn: „Doi bărbaţi pe scaune.” Cel mai apropiat de uşă era înarmat. Clark semnaliză şi el: „Eu îl iau pe el, tu mături camera”.

Chavez aprobă din cap.

Clark trecu arma în mâna stângă şi trase bastonul de la centură. Cu un semn scurt, se aplecă pe după colţ, îşi fixă ţinta şi îl lovi pe bărbat în tâmplă. Acesta nici nu se prăbuşi bine când Chavez era în cameră, cu arma în sus. Se opri. Ridică o sprânceană. Îndoi degetul către Clark, care intra pe uşă.

Omul lor dormea.

Chavez îl trezi cu o lovitură uşoară a ţevii armei peste podul nasului. Când deschise ochii, Chavez zise:

— Engleză?

Bărbatul se dădu în spate pe scaun cât de mult putu.

— Engleză? repetă Chavez.

— Da, vorbesc engleză.

Clark zise:

— Asigură-te că ăsta şi Domnul Şezlong nu ne încurcă. Mă ocup eu de el.

Chavez îmbrânci gardianul la podea, apoi îl apucă de încheietura mâinii, îl târî pe hol în camera de zi şi ieşi din casă.

— Cum te cheamă? îşi întrebă Clark gazda.

Niciun răspuns.

— Dacă nici numele nu vrei să mi-l spui, vom avea parte de-o noapte lungă şi urâtă. Să începem cu prenumele tău. Nimic rău în asta.

— Abbas.

Clark trase scaunul acum gol al gardianului, îl roti, se aşeză, astfel că acum stăteau genunchi lângă genunchi.

Uşa cu plasă se deschise şi apoi se trânti. Chavez intră cu prima santinelă pe umăr, într-o poziţie de pompier. Îl aruncă fără menajamente lângă partenerul lui.

— Am găsit nişte bandă adezivă în dubă, îi spuse lui Clark, apoi îşi făcu de lucru cu ea.

Odată terminată treaba, se alătură lui Clark.

— Să ne asigurăm că pornim la drum cu dreptul, îi zise Clark lui Abbas. Ştii ce înseamnă asta?

— Da.

— Nu cred că numele tău e Abbas. Îl voi pune pe prietenul meu să caute prin casa ta ceva cu un nume pe el. Dacă nu scrie Abbas, vom începe să te rănim.

— Numele meu e Obaid. Obaid Masood.

— Bine. Clark dădu din cap către Ding, care plecă şi începu să scotocească peste tot. Vrei să-ţi schimbi răspunsul cât încă mai e timp?

— Numele meu e Obaid Masood. Tu cine eşti?

— Depinde de modul în care îmi răspunzi la întrebări. Cooperezi, suntem prieteni. Nu cooperezi… Spune-mi despre echipa de securitate. De ce crezi că ai nevoie de ea?

Masood ridică din umeri.

— Ascultă, dacă îţi faci griji în legătură cu poliţia sau armata, probabil că au fost deja aici,

ceea ce-mi sugerează că ai fost într-o companie proastă. Cineva pentru care ai lucrat, poate?

Chavez reapăru. Aprobă din cap: „Spune adevărul.”

— Cineva pentru care ai lucrat? repetă Clark.

— Poate.

— Consiliul Revoluţionar Umayyad?

— Nu.

— Te uiţi la baseball?

Masood se încruntă.

— Da, mă uit.

— Îi vom spune negaţiei tale „lovitura doi”, zise Clark. Încă una şi te împuşc în picior. Ţi-a trecut prin cap cum te-am găsit?

— Dead-drop-urile?

— Corect. Şi de la cine crezi că le avem?

— Înţeleg.

— Nu cred că înţelegi. Noi te-am găsit. Şi ei pot să te găsească.

— Eşti american.

— Asta-i adevărat. Trebuie să te decizi dacă ne urăşti pe noi mai mult decât te temi de ei. Pentru că dacă nu începem să obţinem nişte răspunsuri, te vom duce cu maşina în Hayatabad şi te vom arunca din ea.

Asta îi atrase atenţia lui Masood.

— Nu face asta.

— Convinge-mă.

— Am lucrat pentru ISI. Am… mutat oameni. I-am relocat.

— Ca agent de turism pe piaţa neagră? observă Chavez.

— Da, cred. Acum opt luni am fost abordat.

— De cine?

— Nu-l cunoşteam şi nici nu l-am mai văzut de-atunci.

— Era din URC, corect?

— Am descoperit asta mai târziu. Mi-a oferit o grămadă de bani ca să scot pe cineva din ţară.

— Cât de mulţi bani?

— Două sute de mii de dolari americani.

— L-ai întâlnit vreodată pe omul ăsta?

— Nu.

— Ce anume ai făcut pentru ei?

— Paşapoarte, documente, avioane private. M-am asigurat că vămile şi oamenii de la imigrare sunt plătiţi. Mi-a luat cinci luni să pun totul cap la cap. Erau meticuloşi în cererile lor, mă puneau să verific de două sau de trei ori fiecare aranjament.

— Când i-ai predat totul?

— Acum două luni.

— Le-ai dat lor tot? întrebă Chavez.

— Ce vrei să spui?

— Ai păstrat copii?

— Copii pe hârtie?

Clark îşi oţeli un pic vocea.

— *Orice* fel de copii, Obaid.

— Există un hard disk.

— Aici?

Masood aprobă din cap.

— E lipit sub chiuveta din bucătărie, într-o pungă de plastic.

Chavez ieşi pe uşă. Se întoarse peste un minut ţinând în mână un săculeţ cu fermoar. Înăuntru era o unitate de calculator de mărimea unui pachet de cărţi.

— Opt giga, zise Chavez.

— În engleză, Ding.

— Ditamai spaţiul de stocare.

Arătă cu sacul spre Masood.

— Tot ce-ai făcut pentru ei e aici?

— Da. Scanări digitale, e-mailuri… tot. Poţi să mă scoţi? Din ţară?

— S-ar putea să dureze ceva, dar vom rezolva, zise Clark. Până atunci, te vom ascunde. Ridică-te.

Masood aşa făcu. Clark îl bătu pe umăr.

— Bine-ai venit în echipa băieţilor buni.

Îl împinse pe Masood spre uşă. Ding îl prinse de cot pe Clark.

— Ai un minut?

— Du-te, Obaid. Aşteaptă-ne acolo.

— Te gândeşti să-l ascunzi la Nigel, zise Chavez.

— Aşa e.

— Sunt șanse de 50 la sută să se dea de urmă. Dacă reușesc, s-a terminat cu Nigel şi cu băiatul lui.

— Ai o idee mai bună?

Chavez se opri.

— Avem unitatea. Poate ne reducem pierderile şi…

Chavez înclină capul într-o parte, privind peste umărul lui Clark.

— La naiba.

Din camera alăturată se auziră paşi îndepărtându-se în fugă.

— M-a auzit! La naiba!

Chavez ţâşni afară pe uşă, prin camera de zi şi ajunse în bucătărie chiar când uşa de plasă se trântea.

— Ah, să-mi bag!

Era la jumătatea drumului spre plasă, când un *crac* îl făcu să se oprească. Pe vine, reveni în camera de zi.

Clark era deja acolo, trăgând cu ochiul pe deasupra pervazului. Pe alee, o pereche de faruri arunca dungi pe pământ. Masood stătea întins pe jos într-una dintre raze. O siluetă cu un pistol în mână se îndreptă spre el, îngenunche şi-i trase două gloanţe în cap, apoi se ridică şi se retrase din lumina farurilor. Se trânti o portieră, urmată de scârţâitul roţilor pe pietriş.

Tăcere.

— Ce naiba s-a întâmplat? şopti Chavez.

— A primit vizita de care se temea.
— Şi noi?
— Probabil că au presupus că fugea de ei. Să plecăm de-aici înainte să se gândească de două ori.

48

Jack îşi auzi calculatorul scoţând un sunet melodios, avertizându-l de primirea unui nou e-mail. Îl citi o dată, apoi din nou.

— Salutare…

Ridică telefonul, îl sună pe Rick Bell, îi spuse ce avea de zis şi câteva momente mai târziu erau într-o conferinţă telefonică cu Sam Granger.

— Spune-i, Jack, zise Bell.

— Îl ştii pe tipul despre care credem că ar putea fi un curier URC?

— Hadi?

— Corect. Am ceva despre datele lui financiare – un card de credit. E în mişcare – chiar acum. Un Alitalia 747 de la aeroportul da Vinci din Roma către Pearson lângă Toronto.

— Şi de-acolo?

— Chicago, dar nimic mai mult dincolo de asta pe cardul lui de credit deocamdată.

— E fie destinaţia lui, fie o oprire la derută, pentru „curăţătorie”, spuse Bell, folosind vechiul termen CIA pentru SDU sau operaţiune de detectare a supravegherii.

— Chicago e un punct central, poate merge oriunde, în ţară sau din nou afară.

— Cât timp mai avem? întrebă Granger.

— Patru ore, răspunse Jack.

— Rick, cât de siguri suntem de individul ăsta? întrebă Granger.

— 70 la sută. E pe o listă de distribuţie URC, călătoreşte des cu avionul: aici, în Europa, în America de Sud. Ce credem noi: ori e un curier cu drepturi depline, ori un colaborator care se ocupă de logistică pentru ei. În orice caz, cred că merită efortul. Îl avem într-un avion, cu o destinaţie şi un timp cunoscute. Nu se poate mai bine de-atât.

Granger tăcu pentru câteva momente, apoi:

— Bine, convoacă Pescarul Regelui în sala de şedinţe. Cobor.

— Aşadar, ce se întâmplă, întrebă Dominic Caruso intrând în sala de şedinţe.

În afară de Clark şi Chavez, ceilalţi erau deja prezenţi: Brian, Rick Bell, Jerry Rounds.

Jack explică pe scurt.

— Măi să fie.

— Exact aşa zic şi eu.

— Când ajunge avionul?

— La 15.20, spune programul, răspunse Jack.

Sam Granger intră şi luă loc în capul mesei de şedinţă.

— OK, e 8.40 aici, cam 70-75 de minute până la Toronto. N-avem prea mult timp la dispoziţie. Oricum, nu fără ajutor oficial. Când ajung Clark şi Chavez?

Rick Bell se uită la ceas.

— Cam în patruzeci de minute.

— Hai să vedem dacă putem să-i punem pe ei să rezolve. Jack, ai dosarul lui Hadi?

— Da.

Îi înmână documentele şi trecură şaizeci de secunde de linişte, în care toată lumea răsfoi paginile. Brian întrebă:

— Avem vreo fotografie cu el?

— Nu, răspunse Jack. Niciun fel de descriere.

— De la Roma la Toronto – şi de-acolo la Chicago şi apoi… Nu mai există informaţii, corect?

— Corect, confirmă Jack, dând din cap.

— Dacă ar fi fost un Birou de operaţiuni, am fi contactat REMP[56], am fi trimis băieţi îmbrăcaţi în civil la aeroport şi am fi încercat să-l legitimăm pe tip, apoi l-am li urmărit oriunde ar fi mers, zise Dominic. Dar noi nu putem să facem asta, nu-i aşa?

— Zburăm la Toronto, zise Jack. Folosim Mark-1[57] şi ne rugăm s-avem noroc. Să presupunem că

putem să identificăm pasărea. Atunci ce facem?

— Supraveghere pe ascuns, zise Dominic. Încercăm să-l urmărim oriunde se duce. Nu va fi uşor. Chiar dacă reuşim, nu putem să-l arestăm, nu putem să-l interogăm, nu putem să facem mare lucru în afară de cazul în care cineva vrea să dea undă verde să-l ridice.

— Nicio şansă, zise Granger. El e singura ocazie pe care am avut-o vreodată cu URC. Ori îi dăm de urmă şi-l marcăm, ori îl agăţăm – în ordinea asta.

— Adunăm informaţii, le spuse Bell. Orice vom avea, e mai mult decât avem acum. Paşi mici, băieţi.

— Să mergem să-l vedem pe şefu', spuse Granger.

— Avem o pasăre în aer, zise Jack către Hendley câteva minute mai târziu. Numele subiectului e Hadi, e pe drum spre Toronto. Avionul lui ajunge după 15,00, ora estică.

— Vreţi să încercaţi să-l urmăriţi pe tip? întrebă Hendley.

— E o potenţială minge cu efect care planează deasupra terenului, zise Rounds. Dar informaţiile noastre despre subiect sunt un pic cam subţiri, trebui el să recunoască.

— Ce avem, mai exact? întrebă Hendley.

Jack îi înmână hârtia scoasă la imprimantă, iar Hendley o aşeză pe birou ca s-o citească.

— Bună captură, zise el ridicând repede privirea. OK. Să trimitem pe toată lumea…

— Clark şi Chavez sunt aproape acolo. O să vedem dacă-i putem intercepta.

— Bine. Jack, Dom, Brian, luaţi cărţi de credit şi telefoane mobile de la etajul al doilea.

Merseră împreună la aeroportul BWI, în Mercedesul C-Class sedan al lui Brian. Un 737 era programat să plece spre Canada în şaptezeci şi cinci de minute, le spusese Rounds prin telefon. Biletele îi aşteptau pe toţi. Odată ajunşi în

interiorul terminalului, luară biletele, localizară pe tabelă avionul lui Clark şi Chavez şi se îndreptară într-acolo.

Brian îl întrebă pe Dominic:

— Cum sunt poliţiştii canadieni?

— Cu tradiţie britanică, şi unii cu propriile năravuri. REMP – Poliţia călare are tradiţie îndelungată şi sunt destul de buni la investigaţii, dar n-am avut niciun contact cu ei.

— Au sacouri roşii, zise Brian. Dar pot deveni ţinte uşoare, mai ales de pe spinarea unui cal.

— Sunt şi băieţi buni, îi reaminti Dominic fratelui său.

Brian chicoti.

— Doar o observaţie la-ntâmplare.

Clark şi Chavez coborâră din avion, îi văzură pe Jack şi pe ceilalţi şi merseră spre ei.

— Serviciu din uşă-n uşă? întrebă Clark.

— Avem ceva pus la gătit. Aveţi chef de-o leapşa mică?

— Numai dacă-mi găseşti mai întâi un Starbucks, zise Chavez.

Jack le explică situaţia în timp ce treceau de punctul de control al securităţii ca să revină la ghişeu pentru biletele lui Clark şi Chavez.

— Deci cum procedăm? îl întrebă Jack pe Clark, când se întoarseră pe la punctul de securitate.

— Te uiţi după un tip care nu pare de-acolo. E un fel de agent instruit. Probabil ştie cum să se facă invizibil. Te uiţi după asta. N-o să se uite în jur, ca majoritatea turiştilor, nu va face nimic pentru a atrage atenţia, dar probabil că nici el nu va fi prea familiarizat cu locul. Deci, genul care nu ştie gazonul. Când se va uita în jur, o va face cu atenţie. Va fi, probabil, atent – uitându-se să vadă dacă e urmărit. Ai fost învățat cum se face asta. Uită-te după altcineva care face ceea ce ai fost tu învăţat. E mai mult artă decât ştiinţă.

— Deci ce naiba facem? întrebă Brian.

— Poartă-te ca un turist american. Uită tot, tot antrenamentul. Fii un tip oarecare. Nimeni nu-i observă pe ăştia. Dacă nu eşti pe Teritoriul Roşu – în fosta URSS, de pildă. Mai ales să nu zâmbeşti niciodată. Ruşii nu zâmbesc aproape niciodată, lucru ciudat în cultura lor. Nu e uşor, ştiu. Dar eu am făcut-o timp de aproape treizeci de ani. E un pic mai uşor să-ţi aminteşti când e fundul tău în joc, conchise el cu un zâmbet.

— De câte ori?

— Rusia? Mai mult de o dată, iar eu am fost speriat de fiecare dată. Te duci dezbrăcat, fără armă, fără un loc unde să fugi, doar cu o „legendă”, cu puţin sprijin pentru acoperire, dacă ai noroc.

— Sprijin.

— Contextul care să stea în picioare la o verificare superficială. Hotelul la care ai stat în ultimul oraş, numărul de telefon al angajatorului… Chestii de genul ăsta.

— Voiam să te întreb ce crezi despre ăştia, băieţii răi de acum? zise Dominic.

Clark reflectă la asta.

— O parte din mine spune că sunt toţi la fel – altă motivaţie, perspective diferite, toate astea, dar fac acelaşi rahat. Dar altă parte din mine nu e atât de sigură. Cel puţin gaşca asta crede în Dumnezeu, dar apoi încalcă normele propriei religii. Personalităţi sociopate? La dracu’, nu ştiu. Ei au versiunea lor de lume, noi pe-a noastră şi cele două nu se potrivesc.

Zborul fu anunţat şi urcară împreună la bord. Cinci locuri alăturate, separate prin culoar, toate înghesuite. Pe Chavez, care avea picioarele scurte, nu-l deranja, dar pe Clark, da. Îmbătrânind, devenea mai rigid. Obişnuita rutină de siguranţă. Clark îşi legă centura şi se aşeză confortabil.

Învăţase de-a lungul anilor să nu respingă normele de siguranţă indiferent ce i-ar fi pretins.

737-400 rulă şi se roti pe sol firesc, de parcă pilotul ar fi condus o maşină. Clark ridică revista de zbor şi începu să răsfoiască secţiunea catalog. Se opri, uitându-se la un anunţ de set de unelte.

— Aşadar, cum vom face asta mai exact? îl întrebă Jack pe Clark.

— Improvizezi, răspunse Clark, apoi se întoarse la catalogul lui.

Aterizarea fu aproape la fel de lină ca decolarea, urmată de rulare, de mersul către terminal şi de debarcare, şi de obişnuitul cârmit cu spatele. Şi terminalul era la fel de greu de clasificat ca toate celelalte din lume. Cotiră la stânga şi merseră prin mulţimea anonimă. Indicatoarele îi direcţionară către sosirile internaţionale şi merseră suficient pe jos cât să simtă că li se pune sângele în mişcare.

Monitoarele TV îi anunţară că până la zborul Alitalia mai erau încă nouăzeci de minute. O verificare rapidă a zonei le spuse că era uşor de supravegheat. Mai mult decât atât, acolo se afla o cantină obişnuită, cu vedere în linie dreaptă, cu obişnuitele scaune de plastic în jurul meselor.

— OK, băieţi, avem poate două ore, dacă punem la socoteală şi trecerea prin vamă, gândi Clark cu voce tare.

— Asta-i tot? întrebă Jack.

— Poate că vor pune un câine să caute în bagaje, adulmecând după droguri, dar nu cu mult mai mult de-atât. Canadienii nu sunt chiar atât de vigilenţi. Băieţii răi tranzitează Canada. Nu stau aici să facă rău. Norocul lor, cred. Asta le permite să economisească banii cu cheltuielile de securitate.

— Dacă băieţii răi sunt neglijenţi aici, ai putea cu uşurinţă să capturezi câţiva şi să-i pui pe un vas spre Buffalo.

— Şi apoi şi-ar face duşmani de care chiar n-au nevoie, îşi continuă Dominic gândul. E vorba de afaceri.

— Bine punctat, zise Chavez. Afacerile sunt afaceri, şi laşi în pace un câine adormit, ca să nu fii muşcat. Mă întreb când o să li se întâmple asta.

— Depinde de băieţii răi, dar să-ţi faci duşmani degeaba nu e bine pentru afaceri. Amintiţi-vă că un terorist e un om de afaceri a cărui afacere e să omoare oameni. Poate sunt motivaţi din punct de vedere ideologic, dar afacerea e tot afacere.

— Câţi ai prins? îl întrebă Dominic pe Clark.

— Câţiva, toţi în Europa. Nu sunt bine pregătiţi. Sunt în alertă şi pot fi vicleni ca o vulpe, dar asta nu e acelaşi lucru ca şi cum s-ar antrena. Deci, ca să fii prudent, îi pui jos. Bine e să-i împuşte pe la spate. Aşa, le e greu să întoarcă focul.

Dominic se încruntă.

— Uh.

— Nu trebuie să fie echitabil. Nu sunt Jocurile Olimpice.

— Bănuiesc.

— Dar nu prea îţi pică bine, nu?

Dominic se gândi o clipă, apoi ridică din umeri.

— Nu ştiu cum îmi pică – e vorba doar despre un alt fel de a gândi.

Clark zâmbi fioros.

— Bine-aţi venit pe cealaltă parte a oglinzii.

Se uită la ceas. Avionul ar trebui să aterizeze acum.

Hadi constată cu surprindere că pământul de sub avion părea mereu la fel – dar diferit. Distant, dar invitându-te să te întorci. Ca şi în America, toate drumurile şi maşinile tot mai aproape. Estima înălţimea în funcţie de cât de vizibile erau automobilele şi camioanele. „Air Show-ul” de pe mini-TV-ul lui spunea că altitudinea era de 600 de metri, iar viteza relativă la sol, de 450 km/h, în scădere de la înălţimea de croazieră şi viteza de

traversare a oceanului. Aveau să aterizeze în curând. În zece minute, conform computerului. Timp suficient pentru el să se trezească de tot.

Stewardesa îi luă ceaşca de cafea. Cafeaua italiană era asemănătoare ca aciditate cu cea din tinereţea lui îndepărtată şi, adevărul fie spus, îi plăcea mult mâncarea italiană, deşi serveau mult prea multă carne de porc şi, deşi era băutor de vin, el îşi interzisese consumul de carne de porc. Coborî, trecu în paşi de vals prin vamă şi imigraţie, îl căută pe cel care trebuia să-l întâmpine, îşi luă biletul de Chicago de la el, iar acesta îl conduse la avionul lui de legătură pentru Zborul 1108 United Airlines şi fumară o ţigară, dar nu vorbiră prea mult.

Trebuia să fie pregătit să treacă prin vamă şi imigrare. N-avea nimic de declarat, desigur, nici măcar o sticlă de vin italian. Se presupunea că e călător de afaceri, pentru care o astfel de călătorie era rutină. Comerciant de bijuterii, asta era acoperirea lui. Ştia suficient pentru a purta o scurtă conversaţie pe tema asta. Nu îndeajuns ca să impresioneze sau să păcălească un adevărat negustor evreu de diamante, desigur, dar el ştia cum să devieze orice conversaţie şi chiar şi să imite un accent. Ei bine, era un călător de afaceri de felul ăsta, iar genul ăsta de călătorie era rutină, deşi asta era prima lui vizită în Canada. Încă o ţară necredincioasă, cu reguli simple şi blândă cu persoanele în tranzit, fericită să-l vadă plecat, fără să-l ia în seamă cât timp nu transporta o armă de foc sau nu comitea o crimă.

Contactul cu solul fu un pic cam dur. Poate că echipajul de zbor era şi el obosit. „Ce viaţă îngrozitoare au”, se gândi Hadi. Să stea jos toată ziua, fără să se mişte, să-şi adapteze constant organismul la schimbările de fus orar al diferitelor locuri şi momente. Dar toţi oamenii îşi au locul lor în lume şi al lor era bine plătit, doar că neplăcut, chiar şi pentru necredincioşi. Misiunea pe care o

avea şi acoperirea lui îl sileau să fie drăguţ cu toţi cei pe care-i întâlnea. Inclusiv cu necredincioşii care mâncau porc în mod curent. Era greu, dar asta cerea viaţa pe care o ducea. Avionul se opri şi, alături de celelalte 153 de persoane aflate la bord, aşteptă, îşi luă bagajul şi se îndreptă ezitant spre uşă.

Îi cunoşteai pe oficialii canadieni după caschetele bleumarin cu vizor, după expresiile goale şi ochii scrutători. Persoane care te întâmpină fără să le pese deloc de cei pe care-i întâmpină în ţara lor necredincioasă. Existau, probabil, moschei, pe o rază cam de un kilometru, dar el n-avea de gând nici măcar să se apropie de una. Administraţia locală le permitea musulmanilor probabil să se închine lui Allah într-un loc al lor, dar cu siguranţă toate erau supravegheate, iar cei care intrau erau fotografiaţi. Treaba lui era să fie invizibil.

— A aterizat, zise Clark uitându-se la monitorul TV agăţat la şase metri distanţă.

— Tot ce ştim e că face pipi din picioare, le reaminti Dominic.

„Care e cea mai apropiată ieşire?” se gândi Clark. O mulţime de oameni dădeau un telefon la ieşire, la scurt timp după aterizare, fiindcă fuseseră prea nervoşi ca să-l folosească pe cel din avion. N-ar fi o idee proastă să ia în considerare posibilitatea asta. Agenţii nu erau roboţi. Fiecare îşi avea particularităţile lui şi acestea, odată identificate, îi făceau vulnerabili. Îşi dădu seama că nu făcuse niciodată contraspionaj. Lucrase permanent la prevenirea identificării agenţilor… dar îi dădea asta resursele necesare pentru a face treaba? Avea să vadă. Căutau un arab, de peste treizeci de ani, poate patruzeci, de sex masculin. Înălţime, greutate, culoarea părului şi culoarea ochilor erau toate necunoscute. Era un operator instruit. Avea să acţioneze, probabil, ca un operator instruit. Ei bine, întâlnea pe cineva. Ştiau atâta

lucru. Cineva urma să-i dea un bilet pentru un zbor de legătură. Cineva probabil nu la fel de bine pregătit. Cineva probabil puţin important în structură. Poate cineva care spera să câştige o promovare în organizaţia din care făcea parte. Poate la fel de deştept, dar nu la fel de experimentat sau la fel de bine pregătit. Cineva care-şi cunoştea din vedere legătura internă? Poate da, poate nu. Probabil un şofer. Aşteptând întâlnirea. Cercetând feţele pentru recunoaştere. E purtătorul unui semn? Mda, poate EMIRUL M-A TRIMIS PE MINE, se gândi Clark cu un icnet de râs. Mai văzuse proşti la viaţa lui, dar niciodată atât de proşti. Putea la fel de bine să mănânce o armă în afara terminalului, cu camerele de televiziune pe el. Tipii ăştia poate nu erau profesionişti în modul în care înţelegea el termenul, dar nici proşti nu erau. Cineva îi formase sau le instruise organizaţia pentru a-i antrena în activitatea de teren. Nu era aşa de greu. Nuanţele veneau cu experienţa, dar elementele de bază erau lucruri de care chiar şi un om pe jumătate inteligent îşi putea da seama pe cont propriu. Patru dintre ei stăteau în linie. Asta nu era inteligent. Se duse spre Dominic.

— Despărţiţi-vă în perechi, pe laturile opuse ale balustradei. Dominic, tu şi Brian. Jack, eşti cu mine şi cu Ding.

Dominic şi Brian coborâră cu scara rulantă şi se întoarseră, făcând o curbă în locul de vizavi de Clark şi de Chavez. John îşi lovi nasul şi gemenii repetară semnalul.

— Ce crezi, Domingo? întrebă John.

— Cine, ei? Instincte bune, un pic neşlefuiţi, dar asta e natural. Dacă apar probleme, cred că or să se descurce.

— Destul de corect pentru un ninja, răspunse Clark.

— Suntem stăpânii nopţii, baby.

Asta fusese cu destul timp în urmă, dar era o parte a identităţii de bază a lui Domingo. El era unul dintre cei greu de depistat. Scund cum era, era trecut de multe ori cu vederea. Ochii îl puteau da de gol, dar numai dacă îţi făceai timp să-i examinezi faţa. Nu era nici suficient de mare pentru ca un tip dur să-şi facă griji, până când era pe spate şi se întreba cum naiba a ajuns acolo.

Vremurile se schimbaseră de pe vremea SEAL-ului său. Al treilea SOG avea ceva din genul John Wayne, dar cei noi semănau mai mult cu alergătorii de maraton, scunzi şi slabi. Ei tindeau să trăiască mai mult, fiind mai greu de lovit. Dar ochii lor erau diferiţi şi în asta se afla pericolul. Dacă erai destul de inteligent să observi.

— Un pic nervoşi, admise Jack.

— Drăguţi şi fireşti, răspunse Clark. Nu te forţa prea tare. Şi niciodată nu te uita direct în ochii subiectului, poate cu excepţia momentului când verifici în jur, dar numai pentru scurt timp şi cu atenţie.

„Cine eşti tu, Hadi? se gândi Clark. De ce eşti aici? Unde te duci? Cu cine vrei să te întâlneşti?” Nimeni pe care să-l poată întreba sau de la care să afle răspunsuri. Dar mintea îşi făcea de lucru tot timpul, cu atât mai mult o minte inteligentă şi activă.

49

Hadi ar fi putut să fie în primul val, dar simulă o întârziere pentru a evita această posibilitate. Nu trebuia să pretindă că e obosit. Numărând zborul de alimentare de la Marsilia şi escala de la Milano, fusese în aer timp de cincisprezece ore, iar reducerea parţială a presiunii oxigenului îşi luase tributul asupra corpului său. Un motiv mai mult să se mire de echipajul de zbor şi de slujbele lor mizerabile.

— Bună ziua, domnule Klein, zise funcţionarul de la imigrare, afişând ceea ce părea a fi un zâmbet.

— Bună ziua, răspunse Hadi, amintindu-şi din nou că avea o identitate falsă.

Din fericire, nimeni nu încercase să discute cu el în timpul zborului, cu excepţia însoţitoarei de zbor, care-i umpluse mereu paharul cu vin. Iar mâncarea fusese tolerabilă, o surpriză plăcută.

— Scopul vizitei? întrebă funcţionarul studiindu-i faţa lui Hadi.

— Afaceri.

Chiar era adevărat.

— Durata?

— Nu sunt sigur încă, dar probabil patru sau cinci zile. E aşa de important?

— Numai pentru dumneavoastră, domnule.

Funcţionarul scană paşaportul, trecu coperta prin cititorul de coduri de bare, întrebându-se dacă se va aprinde lumina roşie, dar aproape niciodată nu se întâmpla şi nu fu cazul nici de data asta.

— Ceva de declarat?

— Absolut nimic, răspunse Hadi.

— Bine-aţi venit în Canada. Ieşirea e pe acolo, zise funcţionarul arătând drumul.

— Mulţumesc.

Hadi îşi recupera paşaportul şi se îndreptă spre uşile multiple. Ţările occidentale erau atât de

autodistructiv-primitoare cu duşmanii lor, remarcă el încă o dată. Presupunea că ei nu voiau decât ca turiştii să le aducă bani. Nu puteau să aibă cu adevărat atâta ospitalitate în inimile lor necredincioase, nu?

— Capul sus, zise John.

Primele două persoane care trecură de uşi erau femei, iar Hadi nu era una dintre ele… cu excepţia cazului în care informaţia era într-adevăr greşită, credea Clark. Se întâmplase asta nu o dată.

„OK, ce căutăm?" Bărbat, 35-45 de ani, înălţime medie, poate un pic sub standardele americane. Ochi negri, cineva care nu privea în jur foarte mult, cu o relaxare simulată, care totuşi privea în jur. Curiozitate, dar curiozitate controlată. Ar trebui să fie un pic obosit de la drum. Zborurile obosesc, de obicei, oamenii. Un pic ameţit de băuturile din avion, probabil… dar care a şi dormit ceva.

Văzură o haină din păr de cămilă arămiu, lungă până la jumătatea coapsei. „Se presupune că Hadi îşi are sediul în Italia, la Roma, corect?" Cinci-opt sau aşa ceva, talie medie, uşor spre slab. Ochi negri. „Întunecaţi ca dracu', aproape negri", se gândi John. Cu o privire cercetătoare, în faţă, nu în lateral, împingând un suport pe roţi cu o geantă mare şi una mică. Nu păreau chiar atât de grele, iar cea mare avea roţi… leneş sau obosit? Părul lui era la fel de negru ca ochii; tunsoare greu de definit. Proaspăt ras. Fără barbă, probabil – probabil? – în mod deliberat. Încă două persoane ieşiră în spatele lui, în mod evident canadieni, cu pielea albă şi păr de culoarea ghimbirului. Unul făcu cu mâna cuiva din dreapta lui Clark. Apoi se opri să mai facă. Înapoi la haina de cămilă. Ochii lui erau în mişcare în stânga şi-n dreapta, dar capul îi rămânea nemişcat. „Mişcare bună în teren", se gândi John imediat, notând asta. Apoi se blocară pe ceva: capul lui Clark se întoarse şi acesta văzu pe cineva într-un costum negru, ca de şofer, dar fără şapcă,

care ţinea un carton alb pe care scria KLEIN, cu markerul.

— Bingo, şopti el pentru sine. Apoi se adresă lui Chavez: Legătura cu fraţii şi urmăriţi flancurile. Eu fac o plimbare. Jack, vino cu mine.

Intrară în mulţime.

— Vezi ceva ce eu n-am văzut? întrebă Jack.

— Numele ăstuia nu e Klein. Aş paria pe-o căruţă de bani.

Niciun pas greşit la coadă, văzu Clark. Atât de mult pentru ideea asta. Îi urmăriră la distanţă de 40 de metri. Suspectul, văzură ei, nu părea să-i vorbească omului care trebuia să-l preia. „Prea disciplinat sau se cunosc unul pe altul?”

— Ai un aparat de fotografiat? întrebă John.

— Da, unul digital. Pregătit de funcţionare. S-ar putea să am o poză cu prietenul nostru, dar n-am verificat încă.

— Dacă ia o maşină, trebuie să fim siguri…

— Da. Marca, modelul şi numărul de înmatriculare. Ce mai facem? Nu cred că ne-a văzut – e al naibii de sigur că nu s-a uitat către noi, nici în părţi. Fie că e un client foarte calm, fie e la fel de pur ca zăpada. Alege.

— Pare cam evreiesc, zise Jack.

— E o glumă veche în Israel. Dacă arată a evreu şi vinde covrigi, atunci e arab. Nu e întotdeauna adevărat, dar e bună ca glumă.

— Cu excepţia părului, îl văd cu o pălărie de cowboy şi o haină lungă neagră, pe 47th Street din New York, manipulând diamante. Nu e o deghizare rea. Dar e la fel de evreu ca mine.

Trecură de standurile cu reviste, de barul cu bere, de ieşirea cu sens unic către detectoarele de metal, către zona de acces public. Nu coborâră cu scara rulantă la zona de recuperare a bagajelor, căci desigur că el făcuse asta deja. Spre uşa principală din peretele de sticlă şi afară, în aerul rece de toamnă canadiană. Trecură de coada de

taxiuri de la sosiri, traversară strada către locurile de parcare. Oricine era cel care îl întâmpinase, oprise în zona de parcare cu ora, nu în cea pentru toată ziua-sau-mai-mult. OK, era o extracţie programată, în regulă. Şi nu una stabilită prin telefonul din avion. Ajunseră în parcare, iar apoi Clark trebui să-şi încetinească filajul… şi fix la o maşină parcată.

— Camera, zise Clark brusc, sperând că Jack ştia cum să facă o fotografie pe ascuns.

De fapt, el o făcu destul de bine, cu lentile telescopate pentru 2 sau 3X zoom. Era un nou model de Ford Crown Victoria negru, genul utilizat de un service auto ieftin. Totul era neaşteptat la profil, se gândi Clark când începură să se apropie.

— Uite biletul pentru Chicago Vest, zise şoferul punând dosarul cu biletul pe banchetă.

Hadi deschise dosarul şi studie biletul. Fu surprins să vadă destinaţia. Se uită la ceas. Potrivirea era aproape perfectă. Ajutase şi faptul că pasagerii de la clasa întâi ajungeau mai repede la biroul de imigrări.

— Cât timp până la celălalt terminal?

— Doar câteva minute, răspunse şoferul.

— Bine.

Şi Hadi îşi aprinse o ţigară.

Maşina plecă. Clark remarcă asta, dar continuă să meargă pe jos. Când maşina se afla la o distanţă de 100 de metri, se întoarse la traficul de sosire şi opri un taxi.

— Încotro? întrebă şoferul.

— Îţi spun eu într-un minut. Către Jack: Te-ai uitat?

— L-am prins, îl asigură Jack.

Crown Vic se oprise la coadă să plătească taxa de parcare. Jack mai făcu două fotografii, ca să prindă numărul de înmatriculare, pe care deja îl

memorase. Doar ca să fie sigur, îl mâzgălise pe blocnotesul ţinut mereu în buzunarul hainei.

— OK, îi zise Clark şoferului. Vezi Fordul ăla negru de colo?

— Da, domnule.

— Urmărește-l.

— E un film? întrebă şoferul luminat.

— Da, şi eu sunt vedeta.

— Am mai făcut asta, să ştii. Filme reale. Se plăteşte destul de bine pentru conducerea unei maşini.

Clark înţelese apropoul, scotoci în portofel şi-i dădu şoferului o pereche de douăzeci.

— Suficient?

— Da, domnule. Pun pariu că se duce la Terminalul 3.

— Să vedem, răspunse Clark.

Acum avea ochii aţintiţi asupra maşinii Crown Vic, care îndeplinea ritualul uzual pentru aeroporturi, ale căror drumuri erau, fără îndoială, concepute de acelaşi idiot fără suflet care proiectase şi terminalele. Clark fusese în suficiente aeroporturi pentru a fi destul de sigur că toţi arhitecţii merseseră la aceeaşi şcoală.

Taximetristul avu dreptate. Crown Vic frână la indicatorul UNITED AIRLINES şi opri chiar la bordură. Portiera şoferului se deschise, acesta coborî şi se duse la uşa pasagerului.

— Ai nimerit – cum te cheamă? întrebă Clark.

— Tony.

— Mulţumesc, Tony. Ţi-a ieşit bine.

Clark şi Jack săriră afară. Jack avea în mână aparatul de fotografiat, bine ascuns, dar gata de acţiune.

— Fumează, observă Clark.

Mai mult chiar, stătea destul de bine pentru o poză. Uneori norocul lucrează în favoarea ta.

— OK, trage-mă-n poză, zise Clark, pozând.

Jack făcu asta în mod corespunzător şi după aceea Clark veni să spună ceva inofensiv, urmat de:

— L-am prins?

— La fix. Şi acum?

— Acum am să încerc să obţin un bilet pentru Chicago. Tu-l urmezi la poartă şi mă suni când identifici zborul.

— Crezi că poţi să obţii un bilet suficient de repede?

— Păi dacă nu, n-o să stăm mai rău decât stăm acum.

— M-am prins, fu Jack de acord. Am numărul tău.

Şi porni, punând 50 de metri între el şi prietenul Hadi, care se bucura de fiecare fum tras din ţigară, înainte de a porni spre terminal. Avea o fotografie bună a idiotului, îşi dădu seama Jack verificând ecranul de previzualizare.

Clark se îndreptă spre biroul United, mulţumit că nu trebuia să se zbată la coadă.

Hadi îşi termină ţigara şi dădu un bobârnac chiştocului pe marginea trotuarului, respiră o dată adânc aerul din afara terminalului şi intră. Dominic îl urmă la o distanţă discretă, ţinând telefonul mobil strâns în mâna stângă. Hadi se îndreptă direct spre ghişeul corespunzător şi verifică pe un monitor poarta unde se făcea îmbarcarea pentru zbor. Mergea ca orice persoană normală care încearcă să prindă un avion. Dură mai puţin de zece minute, iar apoi îşi ocupă locul la poarta D-28. Brian iniţie apelul.

— Clark, zise vocea de la celălalt capăt. Jack aici. Poarta D-28, zborul-unu-zero-opt.

— Ani înţeles. Pare aglomerat?

— Nu, dar pasărea se îmbarcă, iar ora de plecare afişată e peste douăzeci şi cinci de minute. Mai bine vii încoace.

— Vin imediat.

John se îndreptă spre birou, trebui să aştepte ca un afurisit de afacerist să-şi ia biletul, apoi îi zâmbi recepţionerei.

— Zborul de 1-1 -0-8 la Chicago, vă rog. La clasa întâi, dacă e posibil, dar voi lua cuşetă.

Predă cardul Mastercard Gold.

— Da, domnule, zise recepţionera politicos.

Se dovedi a fi minunat de eficientă, iar imprimanta calculatorului scuipă biletul de carton în doar trei minute.

— Mulţumesc, doamnă.

— Spre dreapta.

Îi arătă, ca şi cum el nu ştia unde e dreapta. John mergea uniform. Douăzeci de minute ca să prindă avionul. „Nicio problemă.” Apoi ajunse la detectorul de metale. Acesta ţiui, mai degrabă spre surprinderea lui John. Atunci un agent de pază în uniformă trecu bagheta magică peste el şi aceasta ţiui la buzunarul hainei. John băgă mâna înăuntru şi constată că insigna de şerif federal declanşase asta. Detectorul ăsta de metale chiar îşi făcea treaba.

— OK, domnule.

— Nici măcar nu sunt aici cu treburi oficiale, zise Clark cu un zâmbet timid. Asta-i tot?

— Da, domnule. Mulţumesc.

— În regulă.

Data viitoare o va arunca pe banda transportoare să vadă toată lumea că e poliţist, se gândi John. Nu-i ţiuise stiloul din buzunar. Nu era atât de interesant sau ar fi putut fi, dacă ar fi avut un Magic Pen. Dar nu-l avea. Păcat.

Era un Boeing 737. Seattle probabil că vânduse o mulţime din astea, se gândi Clark, uitându-se la salonul inconfortabil. Acelaşi arhitect, aceleaşi scaune ieftine. „Aceeaşi companie a făcut scaunele din avion? se întrebă el. Nu era, oare, un conflict de interese?”

Hadi stătea în zona de nefumători. Încerca să nu atragă atenţia asupra lui? Dacă era aşa, bună pregătire de teren. Doar stătea acolo citind superficial o revistă, *Newsweek.* Încă zece minute şi anunţară zborul. Clark avusese noroc şi găsise un loc la clasa întâi, 4C. Pe culoar, ceea ce era de folos. Îşi aminti de recentul zbor comercial, dar atunci avea un pistol, fără ştirea echipajului din cabina British Airways; i-ar fi alarmat la fel de mult ca un bagaj plin de batoane de dinamită. Însoţitoarele de zbor erau fete frumoase în cea mai mare parte şi nu se făcea să le enervezi nicicum. Munceau din greu pentru salariile lor modeste. Hadi urcase la bord după trei persoane, observă John, şi se aşezase pe 1A, cel mai din faţă loc la geamul de pe partea stângă, poate cu cinci metri în faţa lui Clark şi la stânga. Trei paşi şi i-ar fi putut rupe gâtul tipului ca pe-o crenguţă. Nu mai făcuse asta exact din Vietnam, unde oamenii aveau de multe ori gâturi sfrijite. Dar asta fusese cu mult timp în urmă, şi chiar şi atunci aproape ratase. Amintiri din vremuri vechi. Mai important, cinci metri până la capul din faţă. Pe măsură ce îmbătrânea, avea tot mai multă nevoie să urmărească astfel de lucruri.

„Obişnuita informare de siguranţă. Centura de siguranţă e la fel ca aceea din maşina ta, prostănacule, iar dacă într-adevăr ai nevoie de ea, ţi-o leagă manii – dar nu primeşti de băut!" Toaletele sunt la prova şi la pupa şi sunt marcate cu poze dacă eşti prea prost să citeşti. Societatea era bătută-n cap şi-n Canada. „Păcat", se gândi John. Doar dacă nu cumva zburau cu United doar cetăţeni americani.

Zborul fu extrem de banal, fără nicio hurducătură, neluându-le nicio oră întreagă să aterizeze la O'Hare, numit după un aviator naval din Al Doilea Război Mondial, care câştigase Medalia de Onoare înainte de a fi ciuruit, probabil cu foc prietenos, care putea ucide la fel ca şi

celălalt fel. Clark se întrebă cât de greu era pentru pilot să găsească pista de aterizare, dar el mai făcuse, probabil, acest zbor înainte, poate de o sută de ori. Acum venea partea cea mai grea, îşi dădu seama John. Unde se ducea Hadi şi se putea ca el să găsească bilet pentru acelaşi zbor? Ce păcat că nu putea să-l întrebe pe nemernic. Trebuia să treacă pe la imigrare, fiindcă America începuse să ia în serios controlul celor care intrau în ţară. Nu era un control prea greu, iar băieţii răi erau nevoiţi să se gândească poate un minut întreg înainte să se strecoare, dar poate era un control gândit să-i oprească pe cei cu adevărat proşti. Iar cei proşti nu prea erau o ameninţare, nu?

Totuşi, asta îi depăşea competenţa, iar cei care luau astfel de decizii rareori se consultau cu albinele lucrătoare care trăiau acolo unde viaţa era mereu în pericol. Asta păţise Clark în Vietnam, când numele lui era Kelly. Prin urmare, chestiile de genul ăsta nu se schimbă poate niciodată. Era un gând înfricoşător, dar lucrurile înfricoşătoare erau previzibile, iar el semnase pentru asta cu mai mult de treizeci de ani în urmă. Procedurile de intrare nu fură nici măcar de mântuială. Paşaportul lui nu fu nici măcar ştampilat, o surpriză considerabilă. O altă schimbare de procedură? Nu mai lăsau funcţionarul să se murdărească pe mână de cerneală, poate?

— OK, ce se întâmplă? întrebă Granger pe linia securizată.

— Clark a luat acelaşi avion cu prietenul nostru, răspunse Jack. Avem vreo două fotografii cu el. Cu puţin noroc, o să fie umbra lui oriunde s-ar duce.

„Puţin probabil, se gândi şeful operaţiunilor la celălalt capăt. Nu sunt suficiente trupe şi nici suficiente resurse.” Păi, nu poţi să faci totul în calitate de corporaţie privată şi să ţii capul la cutie.

— Bine, ţine-mă la curent. Când vă întoarceţi, băieţi?

— Am rezervat bilete de avion pe D.C. National; pleacă în treizeci de minute. O să fim înapoi la sediu pe la cinci sau şase, probabil.

Care se va adăuga la o zi întreagă irosită, dacă nu pui la socoteală ca succes pachetul de fotografii, se gândi Jack. Ce naiba, era mai mult decât ce-aveau ei.

50

Clark era în pasajul subteran care ducea de la un terminal la altul.

În general, pasaje rulante, asemenea benzilor transportoare; păreau, cu siguranţă, destul de lungi. Îl privi pe Hadi ieşind în aer liber şi fumând din nou înainte de-a se întoarce, trecând prin detectoarele de metal în mod miraculos, insigna lui de mareşal nu ţiui aici – jos, în acest lung tunel, urcând apoi cu scara rulantă către terminalele exterioare, unde era timpul să treacă la treabă. Hadi coti la stânga. El află de pe monitor la ce poartă trebuia să meargă – fără să-şi verifice biletul pentru numărul zborului. Spunea asta despre el că e un profesionist instruit sau doar un tip cu o memorie bună, ori excesiv de neîncrezător? se întrebă Clark. Ia-o cum vrei. La capăt, Hadi făcu stânga pe culoarul F. Mergea în pas vioi. „Poate se grăbeşte?” se întrebă Clark. Dacă era aşa, avea o veste proastă pentru el. Destul de sigur, subiectul se întoarse să consulte un monitor, ca să se orienteze, şi o luă la stânga spre Poarta F-5, unde se aşeză, părând că are nevoie să se relaxeze. F-5 era un zbor pentru… Las Vegas? McCarran International era un aeroport de dimensiuni considerabile, cu un număr foarte mare de zboruri de legătură cu Dumnezeu ştie cât de multe alte destinaţii. Folosea Hadi doar o singură oprire intermediară? Era asta prudent? se întrebă John. Hmm. Cine, dacă făcuse asta cineva, cine antrenase pasărea asta? Un tip din KGB sau cineva din interiorul organizaţiei lui? Indiferent de răspuns, zborul pleca în cincisprezece minute, timp insuficient pentru John ca să se întoarcă la biroul de la Terminalul şi să-şi ia un bilet care să-i permită să-l urmeze. Exerciţiul de urmărire avea să se termine în momentul ăsta. „La naiba.” Nu putea nici să se zgâiască prea evident la tip şi nici chiar să-l observe îndeaproape. Hadi se putea uita în jur

şi l-ar fi recunoscut. Poate că fusese instruit de către un profesionist şi avea aceeaşi capacitate precum Clark să-şi amintească feţele care îi trecuseră prin faţa ochilor în cursul vieţii. Pentru un agent de teren, era un reflex de supravieţuire de o importanţă considerabilă. Clark se duse la un magazin de cadouri şi cumpără un baton dulce Payday, precum şi o coca-cola dietetică, lăsându-şi doar ochii să cerceteze sala de aşteptare. Hadi se aşeză, fără ca măcar să se uite în jur, după o cabină de fumat, unde oamenii se puteau deda în spatele sticlei prostului lor obicei. Poate că reuşeşte să-şi controleze viciile, se gândi John. Astfel de oameni puteau fi periculoşi. Dar atunci fu anunţat zborul, mai întâi pentru cei cu bilete la clasa întâi, şi Hadi se ridică, îndreptându-se spre rampa telescopică şi arătându-şi biletul. Chiar îi zâmbi funcţionarului care-i verifica biletul şi trecu de el către bordul bătrânului DC-9, spre un confortabil fotoliu de piele şi băutura gratuită pe timpul zborului spre Las Vegas, unde oamenii se puteau deda la tot felul de obiceiuri proaste despre mulţumirea inimii. John îşi termină acadeaua şi se întoarse la intrarea în tunel.

Ca şi înainte, scara rulantă cobora parcă jumătate de drum spre iad, iar el îl binecuvântă pe arhitectul care făcuse trotuarele rulante, oricine ar fi fost acesta. Clark era destul de bătrân ca să le aprecieze. Îşi aminti sieşi să nu se uite urât la ceea ce ar crede că e o misiune compromisă. Parţial compromisă, oricum. Aflaseră despre subiectul ăsta câte ceva ce nu ştiau înainte şi aveau inclusiv o fotografie. Îi plăcea să se deplaseze sub acoperire, ca evreu, aproape inteligent, dar un pic prea ostentativ. La urma urmelor, evreii şi arabii erau veri din punct de vedere genetic, iar credinţele lor religioase nu erau atât de diferite – desigur, îi înfuria şi numai să ia în considerare acest punct de vedere. Creştinii, de asemenea, erau şi ei Oameni ai Cărţii, după cum îi explicaseră

odată prietenii lui saudiţi. Dar oamenii religioşi, în general, nu comit crime. Dumnezeu s-ar putea să nu fie de acord. În orice caz, misiunea lui actuală era să zboare înapoi la Campus. Aşteptă ca uşa rampei telescopice să se închidă şi privi avionul bimotor dând înapoi spre terminal, apoi pornind către pistă. Trei ore până la Vegas? Poate un pic mai puţin, peste Iowa, Nebraska şi Wyoming, către oraşul care celebra păcatul. „Iar de acolo, unde?” se întrebă John. Oriunde ar fi fost, n-avea să afle prea curând. Păi, toată misiunea asta fusese în zona lui „dacă şi cu parcă”, iar el n-avea de ce să fie prea dezamăgit că se transformase într-un rateu. Şi, la naiba, aveau câteva fotografii cu idiotul. Găsi un contor care îi oferi un bilet către BWI[58], unde avea să ajungă în nouăzeci de minute. Sună înainte să se asigure că-l aşteaptă cineva cu o maşină.

Hadi, pe locul 1D al avionului, consultă meniul în timp ce-şi sorbea vinul alb gratuit complementar – era mai bun în Italia, dar asta nu era nicio surpriză – şi el se certă singur pentru necuviincioasa discriminare pe care nasul lui i-o făcea vinului. Pământul de dedesubt era, în cea mai mare parte, plat, cu câteva ciudate centre concentrice verzi, care, învăţase el, marcau sistemele rotative de irigaţii pe care fermierii americani le utilizau în statele cu prerie. Această zonă fusese numită odată de către exploratori „Marele deşert american”. Astăzi era coşul cu pâine al lumii, deşi alte deserturi, cele reale, erau acolo, dincolo de munţi. Ce ţară mare, ciudată, plină de oameni stranii, necredincioşi cei mai mulţi dintre ei. Dar erau oamenii de care trebuia să se teamă, aşa că trebuia să se ţină în fiecare minut sub control pe el şi comportamentul lui, chiar mai mult decât în Italia. Era greu pentru cineva să nu se relaxeze, să nu lase garda jos. Cu puţin noroc, se va putea relaxa când se va întâlni cu prietenul lui, în funcţie de următoarea oprire a zborului său. Ce ciudat că nu ştia unde locuieşte Emirul! Fuseseră

prieteni mulţi, mulţi ani. Chiar învăţaseră să călărească împreună, în acelaşi moment şi loc, la o vârstă foarte tânără, merseseră la aceeaşi şcoală, se jucaseră şi alergaseră împreună. Dar vinul îşi luă tributul, iar el trecuse printr-o zi lungă. Ochii se îngreunară şi alunecă în somn în timp ce noaptea înghiţea aeronava.

***

Clark se urcă la bordul unui alt avion de pasageri, îşi ocupă locul de la clasa întâi şi închise ochii, nu ca să doarmă, ci pentru a-şi derula în minte evenimentele zilei. Ce făcuse? Ce greşise? Ce făcuse bine şi de ce nu contase?

Versiunea scurtă era forţa de muncă. Băieţii Caruso păreau suficient de competenţi, şi Jack se descurcase bine, dar asta nu fusese nicio mare surpriză. Puştiul avea instincte bune. Ereditatea, poate. Una peste alta, nu fusese o operaţiune rea, având în vedere graba cu care fusese încropită. Ştiau că se îndreaptă spre Chicago. Mai bine s-ar fi împărţit în echipe de câte doi şi apoi ar fi transmis fotografia pe cale electronică, pentru a o face mai uşor de trimis mai departe? Ar fi putut face asta? Din punct de vedere tehnic probabil că era posibil, dar doar fiindcă era posibil nu însemna că avea şi să meargă. În chestii de genul asta vrei mai multe copii de siguranţă, fiindcă şansa n-ar depinde de a face ceva, ci ar strica lucrurile. La naiba, nu te poţi baza pe chestiile atent planificate, chiar şi cu o forţă de muncă amplă, formată din profesionişti. Inamicul nici nu trebuia să fie profesionist în tehnici de diversiune pentru a dejuca până cele mai bune planuri. Ar putea fi o idee bună să se plimbe prin misiunile europene cu gemenii, doar ca să vadă cât de bine pregătiţi erau pentru misiunile pe teren, se gândi el. Arătau bine, dar şi manechinele de pe *catwalk* puteau să arate bine. Era rodul pregătirii şi al experienţei. Multă experienţă. Te formezi pe teren şi experienţa era ceva ce el încercase din greu să-i înveţe pe noii ofiţeri CIA,

la ferma din Tidewater (Virginia). Nu aflase niciodată cât de bine se descurcau. Unii veneau înapoi şi goleau pahare de bere cu el şi cu Chavez. Dar puştii care *nu* se întorceau? Ce lecţii ar fi putut să înveţe de la ei? Rareori auzi poveştile astea, pentru că a nu se întoarce însemna a nu se întoarce niciodată, o stea de aur pe peretele din dreapta, în atriumul CIA şi, de obicei, un loc gol în carte.

„Îmbunătăţirea comunicaţiilor în cadrul echipei, pentru început”, credea el. Dacă n-aveau experienţă să citească minţi, trebuiau să aibă protocoale de comunicare al naibii de solide. Angajarea unor trupe mai numeroase ar fi fost o idee bună, dar asta n-avea să se-ntâmple. Campusul trebuia să funcţioneze cu puţini oameni, şi inteligent. Poate că avea capacitatea să facă asta, dar era al naibii de sigur că fuseseră vremuri când o mulţime de oameni puteau rezolva o mulţime de probleme. Dar asta n-avea să se mai întâmple.

Avionul lui Clark ateriză lin pe aeroportul Baltimore-Washington International. Rulajul până la poarta D-3 dură cinci minute, ceea ce-i permise lui Clark să iasă repede. Îşi făcu nevoile şi străbătu mulţimea, sperând că-l aşteaptă cineva. Se dovedi a fi Jack, care îi făcea cu mâna.

— Ştiu cum arăţi, zise Clark. Nu trebuie să vadă ceilalţi că mă cunoşti.

— Hei, vreau să spun…

— Ştiu ce vrei să spui. Niciodată nu întrerupi activitatea de teren până când nu-ţi termini prima bere acasă, puştiule. Să nu uiţi asta niciodată.

— M-am prins. Ce-ai aflat?

— Zboară la Las Vegas şi probabil a şi ajuns. Am aflat, în primul rând, că n-avem suficient personal ca să facem ceva important la Campus, trase el concluzia supărat.

— Mda, păi nu puteam să facem ceea ce facem dacă am fi fost sub supraveghere guvernamentală, nu?

— Cred că nu, dar există avantaje când faci parte dintr-o organizaţie mai mare, ştii, nu?

— Mda. Cred că suntem un fel de paraziţi pe corpul politic.

— Probabil. A existat vreo încercare de-a urmări pasărea încotro s-a dus?

Jack clătină din cap în timp ce părăseau sala de aşteptare.

— Ne.

— Aş paria că şi-a continuat drumul – poate încă două sau trei opriri, dar nu avem de unde şti.

— De ce?

— Complexitatea. Fă să fie cât mai greu posibil pentru inamic. Asta e un principiu de bază în viaţa asta.

Ieşind din aeroportul McCarran International, Hadi îi spuse exact acelaşi lucru lui Tariq, care zise:

— Am discutat asta pe larg. Nu există niciun pericol de care să ştim. Comunicaţiile noastre sunt cât de sigure pot fi când plăteşti bine. Nimeni nu ne-a penetrat reţeaua, altfel n-am fi aici, nu?

— Ce-i cu Uda bin Sali şi cu ceilalţi? întrebă Hadi.

— A murit de atac de cord. Am văzut toţi raportul oficial de autopsie.

— Şi ceilalţi?

— Oamenii mor în fiecare zi din cauza problemelor cu inima, chiar şi cei aleşi de Allah, preciză Tariq. Poate că l-au ucis evreii, dar medicii de la Roma au spus că a murit din cauza unui atac de cord.

— Poate că există o modalitate – un drog, probabil care face să pară aşa.

— Poate.

Tariq făcu stânga, pentru a merge în oraş.

— Dar în cazul ăsta n-avem de ce să ne temem de israelieni aici.

— Tot ce e posibil, admise Hadi.

Era prea obosit după lunga zi de călătorie pentru a susţine o controversă serioasă. Prea mult timp în aer, prea mult vin şi prea puţin somn decent pentru el ca să-şi poată mobiliza energia intelectuală.

— Maşina ta e curată?

— Spălăm maşina la fiecare trei zile. Când facem asta, o căutăm de orice fel de dispozitive de ascultare.

— Deci, ce face el?

— O să afli în câteva minute. O să-l găseşti sănătos şi destul de bine, fizic vorbind. Dar o să vezi şi că e dificil să-l recunoşti. Chirurgii elveţieni au făcut un miracol. Ar putea, dacă ar vrea, să iasă pe stradă, fără să-i fie teamă că-l recunoaşte cineva.

Hadi profită de ocazie ca să privească pe geamul maşinii.

— De ce aici? întrebă el obosit.

Nimeni n-ar accepta vreodată să locuiască aici, cu excepţia hoţilor care deţin hotelul şi cazinourile. Oraşul e corupt. Rău, mai degrabă ca Beirutul de odinioară – sau cel puţin aşa îi plăcea tatei să-mi spună. În special, jocuri de noroc, dar Alteţa Sa nu joacă pe bani.

— Ştiu, doar pe viaţa lui. Mai periculos astfel, dar toată lumea moare, nu?

— Necredincioşii de aici acţionează ca şi cum nu s-ar teme de asta. E ciudat cât de multe biserici creştine sunt aici. Oamenilor le place să se căsătorească în oraşul ăsta nu-nţeleg de ce, dar aşa fac. Emirul a ales oraşul ăsta pentru anonimatul său. Cred că a fost înţelept să facă asta. Atât de multă lume vine aici ca să joace şi să păcătuiască împotriva lui Allah. Sunt suficiente crimele legate de asta, care ţin poliţia locală ocupată.

Tariq luă un viraj la dreapta, apropiindu-se de casa de la ţară a Emirului, iar Tariq se gândi la asta. Era mult mai confortabilă decât peşterile din vestul Pakistanului, mult mai pe placul lui Tariq şi

a ceea ce mai rămăsese din personal, Allah fie lăudat. Încetini şi semnaliză la stânga. El şi colegii lui se supuneau tuturor legilor pe care le ştiau în America.

— Asta e?

— Da, confirmă Tariq.

Alesese bine, gândi Hadi. Emirul ar fi putut să aleagă o locuinţă mai bine apărată, dar care ar fi atras, la fel de bine, atenţia vecinilor şi ar fi fost contraproductivă în epoca aceasta a elicopterelor şi a avioanelor încărcate cu bombe. În apropierea Las Vegasului, pilotul atrăsese atenţia asupra unei mari baze a US Air Force, chiar la nord de oraş. O altă mişcare inteligentă din partea prietenului său fusese să se stabilească aproape de o mare bază a armatei americane – de fapt, nu o idee bună, ci genială tocmai din acest motiv. „Dorinţa lui de a trăi în Occidentul necredincios, dar scrisă cu majuscule” se gândi Hadi cu admiraţie. Cât de mult planificase asta? Cum o aranjase? Păi, acesta era motivul pentru care ajunsese la conducerea organizaţiei: abilitatea de a vedea ceea ce alţii nu văd. Îşi câştigase locul în lume, iar în acel loc el avea capacitatea – dreptul – de a se înţelege cu bărbaţi… şi femei, în conformitate cu statutul lui de om aflat la cârmă. „Toată lumea are nevoi şi slăbiciuni”, îşi zise Hadi. Nici Emirul nu era scutit. La rândul lui, Hadi se bucurase şi el de unele dintre plăcerile Romei. Destul de des cât să nu se simtă deloc vinovat. Deci prietenul lui făcea la fel. Nicio surpriză.

Maşina trase în garaj. Un spaţiu era gol, notă el. Deci mai avea un servitor? Ieşi din maşină, îşi scoase valiza din portbagaj şi se îndreptă spre uşă.

— Hadi! bubui o voce din pragul casei.

Uşile garajului fuseseră deja coborâte.

— Effendi, răspunse Hadi la rândul lui.

Bărbaţii se îmbrăţişară şi se sărutară conform obiceiului.

— Cum a fost zborul?

— Toate patru au fost bune, dar obositoare.

Hadi se opri să-l privească în ochi. Vocea îl făcuse mai uşor de recunoscut. Faţa, nu. Saif Rahman Yasin era transformat. Nas, păr, chiar şi ochii oarecum – „Sau erau aceiaşi?” se întrebă el. Doar expresia din ei. În mod clar, era încântat să-şi vadă prietenul din copilărie şi voia bună din privirea lui îl făcea să pară atât de diferit de chipul oficial văzut la televizor şi-n ziare.

— Eşti bine, prietene? zise Hadi.

— Aici duc o viaţă blândă, confortabilă, explică Emirul cu un zâmbet neobişnuit pentru el. Allah fie lăudat, n-avem dealuri de urcat. E mare fericire să-ţi duci viaţa sub nasul lor, cum se spune.

— Când am aflat de asta, am crezut c-ai înnebunit, dar acum îţi văd înţelepciunea.

— Mulţumesc.

Emirul îl trase-n casă.

— Ai ales să călătoreşti ca evreu, nu? Asta-i bine. Sunt mulţi pe-aici.

— E oraşul ăsta atât de corupt cum se spune?

— Mai rău. Aici oamenii vin şi pleacă. Nu se cunosc între ei, poate cu excepţia celor mai apropiaţi prieteni: e la fel cum era Libanul.

— Sau cum încă e Bahrainul?

— Asta e mult prea aproape de casă.

Nu trebui să explice. Mulţi saudiţi mergeau acolo în maşini conduse de şoferi, ca să se bucure de plăcerile cărnii, dar prea mulţi dintre ei i-ar fi putut recunoaşte vocea, dacă nu şi faţa cea nouă. Familia regală saudită îl voia mort la fel de mult ca americanii. Într-adevăr, ei ar instala tribune în Chop Chop Square[59] din Riad, pentru ca necredincioşii să-i înregistreze ultimele minute de viaţă cu mini-camuri şi cu alte sisteme de înregistrare. Fuseseră puse multe recompense pe capul lui… Şi cea americană nu era nici pe departe cea mai mare.

— Vino. Hai să-ţi găsim un pat bun.

Şi Hadi îl urmă prin bucătărie şi în casă, de unde merseră spre aripa cu dormitorul.

— Eşti în siguranţă aici? întrebă Hadi.

— Da, dar în câteva minute pot fi departe. Nu e perfect, dar e cel mai bine din ce putea aranja cineva.

— Ai testat ruta de evadare?

— Săptămânal.

— La fel şi eu, în Italia.

— Odihnește-te, zise Emirul deschizând ușa la dormitor. Ai nevoie de ceva?

Hadi clătină din cap.

— Aş mânca, dar mi-e prea somn. Ne vedem mâine-dimineaţă.

— Noapte bună, prietene.

Un scuturat de umăr şi Emirul închise uşa. Omul zburase aproape 10.000 de kilometri. Îşi câştigase dreptul de a fi epuizat.

51

Bell şi Granger aşteptau în biroul lui Hendley când intrară Jack şi Clark.

— A ieşit din peisaj la Chicago, le spuse Clark, trântindu-se pe un scaun rotativ. A zburat către Las Vegas. După aceea, cine ştie? McCarran zboară peste tot. Poate L.A., San Francisco, ce să mai, poate chiar înapoi pe Coasta de Est.

— Sub ce nume călătoreşte? întrebă Bell.

— Joel Klein. Evreu, îţi vine să crezi? Are sens, cred. Am putea să căutăm pe calculatoare, să vedem dacă a rezervat un zbor de-acolo, dar cine poate să spună că n-are numeroase alte identităţi?

— Au fost deja verificate, îl asigură Granger. Nu am aflat încă nimic. Tocmai am rămas fără idei.

— Dacă ar fi să pariez, aş spune că a înnoptat pe undeva, poate că a decis să-şi continue drumul mâine. N-avem destui oameni, Rick. Avem nevoie de mai mulţi oameni şi de mai mulţi ochi ca să facem asta.

— Avem ce-avem, zise Bell.

— Mda.

— Mai există o posibilitate, zise Jack. Ce-ar fi dacă destinaţia lui ar fi Las Vegas? Atunci ce facem?

— Un gând al naibii de înfricoşător, răspunse Granger. Asta înseamnă că ne-am căptuşit cu o celulă URC operaţională aici.

— Spune-ne despre Peshawar, zise Hendley câteva minute mai târziu.

Clark căută în bagajul lui de mână şi puse driverul lui Masood pe birou.

Povesti versiunea condensată a călătoriei, ca în *Reader's Digest.*

— Nu ştiu de ce n-au cotrobăit prin casă, zise el. Masood zicea că a copiat tot ce-a făcut pentru URC. Trebuie să presupunem că cel pe care l-a ajutat să se mute a fost Emirul.

— De-acum aşa vom considera.

Hendley dădu din cap către Bell.

— Rick, îi duci tu, te rog, asta jos lui Gavin? Spune-i să-mi trimită cât mai repede conţinutul hardului. Către Clark: Vrei s-o suni pe Mary Pat?

— Am sunat-o deja. E pe drum.

Hendley ridică telefonul şi sună pe hol.

— Ernie, sunt Gerry. O să avem un oaspete. Mary Pat Foley. Da, mulţumesc.

Patruzeci de minute mai târziu, Mary Pat apăru la uşa lui Hendley.

— Arătoasă casă, spuse ea. Se pare că nu lucrez unde trebuie. Traversă camera şi-i strânse mâna lui Hendley. Mă bucur să te revăd, Gerry.

— Şi eu, Mary Pat. Ei sunt Rick Bell şi Sam Granger. Şi cred că-l ştii pe Jack Ryan.

Alte câteva strângeri de mână şi o privire surprinsă din partea lui Mary Pat.

— Păstrezi tradiţia familiei? îl întrebă pe Jack.

— Sunt încă novice, doamnă.

— Spune-mi Mary Pat.

— Ia loc, zise Hendley.

Ea se aşeză pe scaunul de lângă Clark.

— Pari obosit, John.

— Mereu par aşa. Din cauza luminii.

— Hai să ne punem la curent, zise Hendley.

Clark îi spuse aceeaşi poveste lui Mary Pat. Când termină, ea fluieră pe ton scăzut.

— Un plimbăreţ. Asta ne spune ceva. N-ai nevoie de cineva ca Masood, dacă nu părăseşti regiunea.

— În scurt timp ar trebui să primim conţinutul hard-diskului, zise Granger.

— N-o să ne spună unde e, prezise Mary Pat. Emirul e prea şiret pentru asta. A folosit, probabil, mai mult de un curier. I-a folosit ca să sară ca la şotron undeva unde să dispară de pe radar. Doar ne vom apropia, în cel mai bun caz.

— Ceea ce înseamnă cu mult mai aproape decât suntem acum, observă Rick Bell.

În timp ce Biery şi tocilarii lui scormoneau în unitatea lui Masood, iar Clark şi Chavez trăgeau un pui de somn revigorant pe canapelele din camera de odihnă, Jack îşi îndreptă atenţia spre stickul pe care Ding îl luase de la unul dintre inamicii din Tripoli. După ce stabili că acesta conţinea imagini codate steganografic, decise împreună cu Biery să încerce o spargere algoritmică forţată, pariind pe friptura de la cină pentru cine reuşeşte primul. Ocupat cum era cu unitatea lui Masood, Jack era convins că e în fruntea plutonului.

După două ore de măcinat, unul dintre algoritmi dădu lovitura şi pe ecran începu să se formeze o imagine. Fusese un fişier mare, de aproape 6 Mb, astfel că decodarea dură câteva minute. Luă telefonul şi-l sună pe Granger. Două minute mai târziu, Jack avea o audienţă de opt oameni care priveau peste umărul lui la fotografia care prindea formă pe monitor.

— Ce dracu' e asta? întrebă Brian, aplecându-se.

Fotografia era neclară şi decolorată. Jack o importă în Photoshop şi trecu fişierul prin câteva filtre, schimbând contrastul şi luminozitatea până când imaginea deveni clară.

Trecură zece secunde de tăcere.

Imaginea 8x10 fusese realizată în stilul pinup al anilor 1940: o brunetă într-o fustă ţărănească albă de bumbac, stând pe un balot de fân, cu picioarele încrucişate cu prefăcută sfială. Era goală de la brâu în sus, cu sânii imposibil de masivi căzându-i până la coapse.

— Ţâţe, zise Sam Granger. Dumnezeule, Jack, ai descoperit ţâţe.

— O, rahat, murmură Jack.

Toată lumea izbucni în râs.

Dominic zise:

— Jack, pervers mic… N-aş fi crezut.

Apoi, Brian:

— Deci, Jack, câtă „depixelare” faci mai exact în timpul liber?

Mai multe râsete.

— Foarte amuzant, suspină Jack.

Odată ce râsul se opri, Hendley zise:

— Bine, hai să spargem gaşca şi să-l lăsăm pe domnul Hefner[60] să continue. Bună treabă, Jack.

La ora patru, Jack îi trezi pe Clark şi pe Chavez.

— E timpul pentru acţiune, băieţi. În sala de şedinţe peste cinci minute.

Apărură după patru minute, amândoi înarmaţi cu câte o cană uriaşă de cafea. Toţi ceilalţi se aşezaseră deja: Hendley, Granger, Bell, Rounds, Dominic şi Mary Pat. Clark şi Chavez luară şi ei loc. Rounds începu. Se uită peste rezumatul pe care Biery îl trimisese cu câteva minute înainte.

— Avem o mulţime de elemente de bază care ne pot fi folositoare la drum. Imaginea de ansamblu are trei elemente.

Luă telecomanda şi o îndreptă către televizorul cu ecran plat de 106 centimetri.

Coperta unui paşaport apăru pe ecran.

— Aşa arăta omul nostru la un moment dat în ultimele şase până la nouă luni.

Trecură zece secunde de tăcere în jurul mesei.

— Seamănă cu pozele pe care le-am făcut noi, spuse Bell.

Rounds zise:

— Paşaport francez fals. De calitate superioară. Ştampilele, suportul, firul de siguranţă – toate perfecte. Potrivit hard-diskului lui Masood, acesta fusese folosit de Emir cu trei luni în urmă. Peshawar către Dushambe, Tadjikistan, apoi Aşgabat, Volgograd, apoi Sankt Petersburg. Apoi nimic.

— Până aici l-a dus Masood, adăugă Dominic.

— Nu poate fi destinaţia lui finală, răspunse Jack. Poate l-a preluat un alt curier?

— Dacă faci o medie a săriturilor lui, vezi că se ducea, în general, către nord-vest, zise Clark. Prelungeşte asta un pic şi ajungi în Finlanda sau Suedia.

— Suedia, zise Mary Pat. Chestia cu chirurgia plastică?

— Poate, zise Granger.

— Manevra cu firma aeriană Hlasek? întrebă Chavez cu voce tare.

— Şi asta, poate. Dacă Sankt Petersburg e cel mai departe pentru care i-a pregătit Masood actele, înseamnă c-a aruncat paşaportul francez şi şi-a făcut unul nou. Dacă a intrat în Suedia sau în Finlanda cu unul nou, n-ar fi putut să aterizeze oriunde – cel puţin, nu în mod legal.

— Explică asta, îi ceru Hendley.

— Nu şi-a mai putut folosi vechea faţă pentru următorul paşaport şi n-avea cum să-şi fi făcut altul cu faţa bandajată, aşa că a stat până când toate umflăturile şi vânătăile s-au vindecat, abia *apoi* şi-a luat paşaport.

— Hai să ne oprim puţin, zise Jack. Cine a preluat locul curierului în Sankt Petersburg? Asta e întrebarea pe care trebuie să ne-o punem.

Acul în carul cu fân, zise Bell.

— Poate că nu, răspunse Mary Pat. Masood a făcut parte din ISI. URC l-a ales pentru că se pricepea. Au dorit acelaşi lucru în Rusia. Poate că suntem în căutarea unui fost agent SVR[61] sau KGB.

— Sau GRU, adăugă Rounds. Informaţii militare.

— Corect.

— Vreo modalitate de-a restrânge lista, Mary Pat? întrebă Clark.

— Poate. E un domeniu destul de specializat. Probabil că e cineva care se ocupă de persoanele

clandestine. Încă mai sunt o grămadă de d-ăştia prin preajmă.

— Totuşi, câţi dintre ei sunt morţi? zise Jack. În Sankt Petersburg. Şi în ultimele patru luni. Probabil că l-ar fi ucis şi pe Masood mai demult dacă nu s-ar fi ascuns. Devenise inutil. Şi curierul rus, tot aşa.

— Bine gândit, Jack, zise Hendley. Crezi că poţi să te descurci având astea? o întrebă pe Mary Pat.

— Lasă-mă câteva ore.

Ea se întoarse de la CNC în două ore.

— N-a fost chiar atât de greu, de fapt. Jack, ai ghicit. Luna trecută în Sankt Petersburg, Iuri Beketov, fost ofiţer KGB, Direcţia S – Persoane clandestine – a Primului Directorat (PGU). Împuşcat mortal într-un restaurant cecen. Poliţiştii din Sankt Petersburg au pus informaţii în reţeaua Interpol. Am doi oameni care încearcă să caute mai multe detalii, dar Beketov pare să se potrivească.

— Până atunci, hai să ne jucăm cu asta, zise Hendley. Să ziceam că merge în Elveţia sau Suedia, sau Finlanda, pentru operaţie.

— Pariez şi eu pe Suedia, zise Rounds. Vrea ceva sofisticat, foarte privat, cu clientelă aleasă. Sunt mult mai multe în Suedia decât în Finlanda. E un loc de unde am putea începe.

— Google, zise Jack.

Pe la nouă seara găsiră ce aveau nevoie. Jack se retrase din faţa laptopului şi îşi trecu mâinile prin păr.

— Ei bine, recunosc. Sunt consecvenţi. Nemiloşi şi consecvenţi.

— Luminează-ne, zise Clark.

— Cu trei săptămâni în urmă, Clinica Orrhogen din Sundsvall. A ars din temelii, cu directorul general înăuntru. Altceva: Sundsvall e Ja aproximativ 120 de kilometri nord de Soderhamn.

Dacă Brian şi Dominic nu s-ar fi arătat, cu siguranţă Rolf, mecanicul, ar fi fost mort acum.

— OK, deci Emirul face operaţia, petrece câteva zile pentru recuperare, apoi pleacă, zise Granger.

— Este foarte posibil să nu fi avut paşaport. Ar fi avut nevoie de un charter privat, un aeroport privat şi de un pilot pe care nu-l deranjează ceva muncă murdară.

Vorbise Hendley.

— Cum anume ar putea face asta?

— Rolf ne-a dat răspunsul, zise Dominic. Codul duplicat al transponderului.

— Corect, replică Jack. Hlasek opreşte primul cod al transponderului, iese de pe radar, porneşte al doilea cod al transponderului, şi aşa s-au făcut cu un avion nou.

— Genul ăsta de lucru e, cu siguranţă, consemnat pe undeva, observă Rounds. Putem să intrăm la FAA sau Transport Canada?

— Nu, răspunse Granger. Asta nu înseamnă totuşi că nu putem să încercăm.

Luă telefonul, iar două minute mai târziu Gavin era în sala de şedinţe.

Jack îi explică în detaliu ce anume căutau.

— Realizabil?

Gavin pufni.

— Firewallul FAA e o glumă. Nici cel de la Transport Canada nu e mai bun. Lasă-mă o jumătate de oră.

Ţinându-se de cuvânt, treizeci de minute mai târziu Biery sună în sala de şedinţe. Hendley îl puse pe difuzor.

— În intervalul pe care mi l-ai dat, optsprezece zboruri au dispărut de pe radar în spaţiul aerian american sau canadian. Şaisprezece dintre ele n-au fost nimic eroare a operatorului –, unul a fost un Cessna, care s-a prăbuşit în apropiere de Albany, iar celălalt, un Falcon Dassault 9000, care a dispărut cu totul. Pilotul a raportat o problemă cu

trenul de aterizare pe drumul înspre Moose Jaw. Câteva minute mai târziu l-au pierdut de pe radar.

— Unde e Moose Jaw? întrebă Dominic.

— Canada. Spre nord, unde se întâlnesc Dakota de Nord şi cea de Sud, zise Jack.

— Mai e ceva, zise Biery. Am accesat un pic, folosind cuvinte-cheie, între Transport Canada, FAA şi NTSB. La trei zile după ce Moose Jaw a pierdut Falconul, un pescar a găsit în largul coastei Californiei un IDZ – înregistrator de date de zbor. Potrivit NTSB, caseta aparţinea unui Gulfstream – unul care se presupunea că încă zace într-un hangar din afara Soderhamnului. Problema e că avioanele Dassault sunt echipate cu prototipul IDZ. E proiectat să se desprindă de pe corpul aeronavei atunci când detectează un anumit prag cinetic. Şi are un flotor şi un emiţător de ghidaj – cutiile Gulfstream au doar un emiţător. Cutia pe care au găsit-o aparţinea Falconului firmei Hlasek.

Hendley oftă şi se uită în jurul mesei.

— E aici. Ticălosul se ascunde chiar sub nasul nostru.

Clark aprobă din cap.

— Întrebarea e ce? E nevoie de ceva mare care l-a scos afară din vizuină.

52

— Prietenul nostru a ajuns în siguranţă? întrebă Ibrahim.

Clicuri electronice întrerupeau, când şi când, vocea subordonatului său.

— Da, răspunse Emirul. A plecat din nou ieri. Am citit detaliile planului tău. Spune-mi cum stau lucrurile.

— Suntem gata. Dai pur şi simplu de ştire şi putem fi în ţară în termen de şaptezeci şi două de ore.

Să vorbească direct cu comandantul echipei sale de pe teren fusese o decizie ad-hoc din partea lui şi cu siguranţă periculoasă, în special având în vedere precarele împrejurări în care se afla el însuşi, dar riscul era justificat. Metoda de comunicare era la fel de sigură ca oricare alta, un pachet de criptare artizanal rulat cu ajutorul serviciului de telefonie Skype, de la un calculator la altul.

După ce decisese să iniţieze operaţiunea lui Ibrahim, Emirul a vrut să poarte o discuţie finală, ca măsură de siguranţă nu numai în ceea ce-l privea, ci şi în privinţa lui Ibrahim. Dacă avea să-şi piardă viaţa în misiune, adevărata lui răsplată urma să vină în paradis, dar aici pe pământ era încă un soldat care mergea la luptă, iar soldaţii aveau nevoie adesea de laudă şi încurajare.

— De câte ori ai fost acolo? întrebă Emirul.

— De patru ori. De două ori pentru recrutare şi de două ori în recunoaştere.

— Spune-mi mai multe despre persoana de contact.

— Îl cheamă Cassiano Silva. S-a născut în Brazilia, e crescut în credinţa catolică. S-a convertit la Islam acum şase ani. E unul dintre credincioşi, de asta sunt sigur, şi de fiecare dată a reuşit să ofere ce i-am cerut.

— Tariq mi-a spus că recrutarea lui a fost bine făcută.

— Informatorii occidentali îl numesc un „steag fals”. El crede că face parte din serviciul de informaţii din Kuwait, cu conexiuni la Divizia de Analiză a Pieţei OPEC. M-am gândit că el va găsi ideea spionajului industrial mai… apetisantă.

— Sunt impresionat, Ibrahim, zise Emirul spunând adevărul. Ai arătat că ai instincte bune.

— Mulţumesc, domnule.

— Şi planul tău… eşti convins că e posibil?

— Sunt, dar aş vrea să rămân precaut până când ajung pe teren. La suprafaţă, toate piesele se potrivesc bine.

Aşa că îl lăsă pe Ibrahim să-şi ducă mai departe planul şi ştiu că urma să fie prima piesă de domino dintr-o serie la sfârşitul căreia urma să aibă loc un eveniment cu adevărat remarcabil. Dar asta avea să se întâmple în viitor, nu departe în viitor dar suficient de departe cât să se concentreze asupra lui pentru a înlătura cioburile care ar fi putut afecta întregul.

— La câte victime te aştepţi? întrebă Emirul.

— E imposibil de spus în momentul ăsta. Sute, poate. Aşa cum ai spus, cifrele astea sunt totuşi, în mare măsură, irelevante.

— Adevărat, dar cadavrele de la televizor au un efect de temut, ceva ce o să lucreze în avantajul nostru mai târziu. Cât timp va dura recunoaşterea ta finală?

— Cinci-sase zile.

— Şi după aceea?

— De la 48 la 72 de ore până la evenimentul în sine.

Emirul făcu un calcul în calendarul lui mintal. Pentru a jongla cu mai mult de o operaţiune, aşa cum făcea el, trebuia să aştepte cu aprobarea finală măcar până aveau veşti de la echipele din Rusia. Celelalte piese din Dubai şi Dakar erau la locul lor

şi pe poziţii. Piatra de temelie, minunata lor tătăroaică, desigur că nu putea fi grăbită prea tare.

Tariq era convins că ea se mişca într-un ritm adecvat şi asta ar fi trebuit să ajungă pentru moment, dar în mintea lui trebuia să ia în considerare şi alternative în caz că ea eşua. Totuşi, ar fi trebuit să fie gata să acţioneze. Asta era un gambit periculos. Se putea să fie în măsură să-şi ascundă acţiunile sau să pună în practică unele tactici de tergiversare, dar violenţa – mai ales genul de violenţă care se cerea – ar fi atras, fără îndoială, atenţia autorităţilor.

Dacă o astfel de acţiune devenea necesară, şi-ar fi putut păstra ei avansul faţă de autorităţi pentru a finaliza Lotus?

— Ai aprobarea finală, zise Emirul.

După ce presupuseră că Emirul era, după toate probabilităţile, deja în Statele Unite, ascunzându-se undeva între Dakota şi California, îşi dădură seama că nu puteau face prea multe pentru a confirma această ipoteză. Adevărat, îl ştiau pe Shasif Hadi, care zbura sub pseudonimul Joel Klein şi se îndrepta spre Las Vegas când îi pierduseră urma, dar asta nu însemna nimic. Paşaportul lui Klein nu a apărut mai târziu în sistem, ceea ce putea însemna că nu se dusese mai departe de Las Vegas sau putea însemna că urmase pur şi simplu normele clandestinităţii şi abandonase numele de Klein pentru alt pseudonim. Săpăturile lui Jack pe urma activităţilor lui Hadi scoaseră la iveală o mulţime de drumuri făcute în statele din Golful Persic, Europa de Vest şi America de Sud – care ar fi necesitat o serie de popasuri în CONUS[62]. Pentru că nu puteau să distribuie fotografia lui Hadi oamenilor legii din Las Vegas, nu puteau face prea multe, în afară de a rezolva problema cu ceea ce aveau deja la mână.

— Uau! strigă Jack Ryan jr din cubicului său.

— Ce? strigă Dominic din sala de şedinţe, unde sesiunea zilnică a firmei abia începuse.

— Stai puţin, vin imediat.

Apăsă câteva taste, trimiţând dosarul nodului AV al sălii de şedinţe, apoi se duse şi luă telecomanda de pe masă.

— Arăţi ca un adolescent care a văzut pentru prima dată un sân, zise Brian. Care-i treaba?

— Umblam pe unul dintre site-urile URC, când am dat peste asta.

Întinse telecomanda către monitorul de 100 de centimetri de pe perete.

După câteva secunde, pe ecranul plat apărură trei imagini alăturate, prima prezentând un om spânzurat într-o cameră goală, a doua arătând acelaşi bărbat lungit pe podea, cu capul retezat aşezat lângă el; în a treia, capul retezat al bărbatului era flancat de picioarele tăiate.

— Iisuse Hristoase, ăsta-i un rahat serios, zise Brian.

— Pe ce website, Jack? întrebă Rounds.

El dictă URL-ul, apoi spuse:

— E un hub URC, dar până acum a fost numai propagandă – bla-bla, trage-i-o necredinciosului, i-am pus pe fugă, chestii de genul ăsta.

— Păi, ăsta e sigur ca naiba că nu-i un discurs, zise Ding Chavez.

— E pedeapsă, zise Clark holbându-se la ecran.

— La ce te gândeşti?

— Spânzurarea e o tehnică de execuţie standard pentru ei, iar decapitarea e un pic de umilire în plus – ceva ce scrie în Coran, după cum îmi amintesc –, dar picioarele… Asta e mesajul real?

— Ce, a încercat să fugă? întrebă Dominic. Să părăsească URC?

— Nu, a făcut o mişcare, şi mai-marilor nu le-a convenit. Am văzut asta în Liban, în 1982. Unele ramuri ale Hamasului, nu-mi amintesc numele, au aruncat în aer un autobuz în Haifa. O săptămână

mai târziu, liderii au fost găsiţi în acelaşi mod: spânzuraţi, decapitaţi, cu picioarele tăiate.

— O modalitate dată naibii să-ţi susţii punctul de vedere, spuse Chavez.

Rounds întrebă:

— Jack, de unde este administrat site-ul?

— Aici e problema, răspunse. Din Benghazi.

— Bingo, zise Dominic. Asta se potriveşte atât de bine cu ambasada din Tripoli… Pe cât punem pariu că ne uităm la sancţionarea unei misiuni neaprobate?

Nimeni de la masă nu parie împotrivă.

— Ce-ar fi dacă ar fi mai mult decât o pedeapsă? completă Jack.

— Explică, zise Rounds.

Clark răspunse:

— E un avertisment. Chestia aia din Liban… Două săptămâni mai târziu, Hamas a încercat să bage o maşină capcană în ambasada britanică, la o stradă distanţă de explozia autobuzului. A căzut fiindcă oamenii lor care ofereau informaţii erau încă scoşi din cărţi de bombardarea autobuzului.

— Acelaşi principiu se poate aplica şi aici, zise Jack. Li se transmite celorlalte celule să aibă grijă cum se poartă.

— Mda, dar cu ce scop? întrebă Chavez.

53

Drumul pietruit care venea dinspre plajă părea aproape uitat, probabil pentru că era puţin sau chiar deloc, circulat. Nu existau nici măcar urme de animale, iar vremea nefavorabilă fie ucisese, fie chircise plantele care încercau să crească acolo.

Musa îi făcu un ultim semn căpitanului lor, Vitali, apoi dădu din cap solemn către Idris, căruia îi ordonase să rămână în urmă. Chiar dacă era puţin probabil, în cazul în care căpitanul încerca să plece înainte de-a se întoarce ei, Idris i-ar fi ucis pe cei doi ruşi. Pilotarea vasului înapoi în port avea să fie o provocare, dar Allah le-ar fi arătat calea.

Musa se aşeză pe locul pasagerului. Fawwaz, deja la volan, porni motorul, în timp ce Numair şi Thabit se urcară în bena camionetei.

— Hai! ordonă Musa. Cu cât terminăm mai repede ce-am venit să facem, cu atât mai repede putem să părăsim locul ăsta blestemat.

Fawwaz schimbă viteza şi camioneta începu să urce dealul.

Farul şi cabana din vecinătate erau la doar un kilometru distanţă, poate la 500 de metri în sus pe deal. Vitali şi Vania stăteau pe scaunele pivotante de la timonă şi îi priveau prin binoclu cum înaintează, bând ceai, fumând dorindu-şi mai multă mâncare, în timp ce muzica de la radio era din ce în ce mai proastă. Câinele de pază al lui Fred stătea la copastie, privindu-i pe amândoi. La est era tundra verde, iar panorama era la fel de inexpresivă ca peisajul văzut de un şoarece care contemplă un covor verde.

Vitali privi cum cei doi coboară din camion, făcându-i semne cu mâna şoferului, pentru a-l direcţiona să meargă cu spatele până la baraca din oţel. Vitali nu văzuse niciodată vreunul dintre generatoarele care făceau farul să lumineze.

Auzise că acestea conţineau material radioactiv, deşi modul în care funcţionau era dincolo de înţelegerea lui. Auzise şi că unele dispăruseră, dar, dacă era aşa, nu se întâmplase unui far important de pe partea lui de coastă. Din ce înţelegea, puteau să fie la fel de bine mici generatoare diesel. Becul farului era, de obicei, unul mic, aproape niciodată de mai mult de 100 W, fapt care-i surprindea – îi uimea de-a dreptul – pe cei care nu ştiau asta. Lentilele Fresnel concentrau lumina într-o rază mică. Subţire cât un creion, a cărei rază de acţiune era determinată de înălţimea farului şi orice lumină părea puternică într-o noapte întunecată. Farurile, îşi spuse, erau resturile demodate ale unor vremuri apuse, mai deloc necesare în era aparaturii electronice. Deci, ce prejudiciu putea să aducă el, mai precis? Clienţii aceştia îi finanţaseră achiziţia unui modern sistem GPS, probabil unul dintre cele japoneze mai noi, care se vindeau cu cinci sau şase sute de euro, mai ieftin decât noua maşină la care râvnea. Aşa că de ce naiba ar conta?

Că asta ar putea ucide mii de oameni nu-i trecu prin minte nicio clipă.

Dură patru ore, mult mai puţin decât anticipase Fred. Ar fi putut ţine şi mai puţin dacă ar fi demolat pur şi simplu magazia aia ruginită, dar evident că nu au intenţionat să facă asta. Farul arăta absolut normal în timpul zilei (cu soarele sus pe cer şi la vedere, era dificil să-ţi dai seama dacă lumina era pornită sau oprită), iar pe timp de noapte puţini veneau în acest golf ca să-şi dea seama. Şi chiar dacă observau, atât de multe lucruri nu funcţionau în Rusia, încât unul în plus cu greu ar fi fost considerat o ştire de primă pagină. După două ceşti de ceai şi cinci ţigări de când începuseră, camionul hurui trezindu-se la viaţă şi o luă în jos pe aleea pietruită, către vas. Abia după ce maşina se întoarse, Vitali văzu ceva atârnând de macara, de aproximativ un metru, dreptunghiular, dar cu margini curbate, care sugera

că avea un cilindru în interior, poate de dimensiunea unui butoi cu ulei. Deci aşa era o baterie de far? Se întrebase cum arătau şi cum funcţionau. Părea teribil de mare pentru a alimenta un bec atât de mic. Desigur, era tipic sovietică: mare, greoaie, dar, în general, funcţională.

Unul dintre cei din grup merse în spatele camionului cu macara, ghidându-l să urce înapoi pe vas, iar după trei ore, când mareea fu din nou propice, veni timpul să ridice rampa şi să plece. Omul din cabina autocamionului trase de manete pentru a lăsa generatorul pe punte. Colegii nu-l fixară pe loc. Nu erau marinari, dar aveau o grămadă de euro.

Vitali inversă sensul de rotaţie al motoarelor şi dădu în spate, în apa mai adâncă, apoi învârti timona pentru a se îndrepta spre nord-vest, înapoi în strâmtoarea Kara. Deci, îşi câştigaseră cele aproape două mii de euro. În timpul ăsta, arseseră probabil o mie de litri de motorină – de fapt, mai puţin, dar clienţii lui nu aveau de unde şti asta iar restul fusese uzura pentru ambarcaţiunea T-4, dar şi pentru timpul lui preţios, desigur.

Deci, o sarcină pe jumătate finalizată. La întoarcerea în port, el avea să-i ajute la debarcare, să se ducă oriunde voiau ei. Nici nu se întreba unde ar vrea. Nu-i păsa suficient de mult pentru a dori să ştie. Se uită la cronometru. Fix paisprezece ore. Deci, n-avea să ajungă în port înainte de sfârşitul zilei, încă o zi în plus pe nota de plată, iar asta nu-l deranja.

Fără să ştie că mai exista o misiune complementară la 500 de kilometri distanţă, Adnan şi oamenii lui se pregăteau să părăsească confortul relativ al vasului. Căpitanul Salicev manevra Halmaticul într-un golf de pe coasta de vest a insulei. Adnan stătea pe punte, la pupa, privind braţele incrustate cu gheaţă ale golfuleţului, culoarul de trecere nefiind mai mare de un kilometru. Ceaţa continuă să se adune pe suprafaţa

apei, până când Adnan nu mai putu să vadă decât petice din ţărmul din care eroziunea muşcase, lăsând în urmă râpe bune acoperite de grohotiş şi bolovani.

Motorul diesel al Halmaticului pufăi încet, în timp ce la timonă Salicev fluiera pentru sine. Adnan se îndreptă într-acolo şi păşi înăuntru.

— Cât de departe suntem de aşezarea…

— Beluşia Guba, completă Salicev în locul lui. Nu departe. Imediat după coastă – la 100-150 de kilometri. Nu-ţi face griji. Patrulele nu vin în golfuri; rămân la ţărm. Îi auzim dacă vântul e bun, dar atât de aproape de pământ radarele de navigaţie li se zăpăcesc. Nu ne pot vedea decât dacă dau nas în nas cu noi.

— Au existat explozii în zonă?

— Câteva, dar asta în 1960 sau 1961. Unele mici. Nu mai mult de cincisprezece kilotone. Doar explozii minore, nimic îngrijorător. Acum, în susul coastei, la aproape 300 de kilometri nord de Beluşia Guba, e Mitiuşev. Acolo au fost o grămadă. Foarte multe, toate de sute de kilotone şi câteva de mai multe megatone. Dacă vreţi să vedeţi cum arată Luna, ăsta e locul potrivit.

— Ai fost acolo?

— Am fost în larg. Nu sunt destui bani în lume care să mă convingă să merg în golfurile şi canalele alea. Nu, locul ăsta, unde mergem noi, e un paradis în comparaţie cu Mitiuşev.

— E o minune că mai trăieşte ceva prin zonă.

— Totul e relativ. Ai auzit de Pak Mozg, da?

— Nu.

— Traducerea e „crabul-creier”. Cică are juma de metru înălţime, o carapace despicată de-a lungul bazei, iar sistemul nervos este la vedere, atârnând cumva prin găurile din carapace.

— Glumeşti.

Salicev ridică din umeri.

— Nu. Eu n-am văzut niciunul, dar am un prieten care se jură c-a văzut.

Adnan flutură mâna dispreţuitor.

— Prostii. În cât timp ajungem la şantierul naval?

— Două ore, cam aşa. O să se întunece nu mult timp după aceea, aşa că va trebui să aştepţi până dimineaţă. Nu vreau să bâjbâi prin întuneric.

— Nu.

— N-ai spus exact ce cauţi. Mostre, nu?

— Poftim?

— Mostre de sol şi roci. Pentru asta vin ăştia ca voi pe-aici, pentru pământ. Îl testaţi pentru diverse.

— Aşa-i, răspunse Adnan. Pământ.

54

Neajunsul ar fi că lumea putea observa maşinile intrând şi ieşind. Arnie veni primul. Fostul preşedinte Ryan îl întâmpină şi se îndreptară spre camera de zi.

— Gata? întrebă fostul şef al Statului-Major.

— Nu sunt sigur, recunoscu Jack.

— Păi, Jack, dacă ai dubii, mai bine le-ai exorciza astăzi. Îl vrei pe Ed Kealty încă patru ani la Casa Albă?

— La naiba, nu, răspunse Jack aproape automat.

Apoi se gândi din nou. Era chiar atât de arogant încât să creadă că *el* e salvatorul aşteptat de Statele Unite ale Americii? Astfel de momente de introspecţie îi veneau repede. Nu era genul care-şi măsoară ego-ul pe scara Richter sau ridicând-o la puterea 10. Campania care urma n-avea să fie nicicum distractivă.

— Aici e problema: mă pricep la securitatea naţională, zise Ryan. Eu nu sunt expert în afacerile interne.

— Kealty este – sau cel puţin asta e imaginea pe care şi-a făcut-o. Are găuri în cojoc, Jack, iar noi le vom găsi. Şi nu trebuie decât să convingi 200 de milioane de alegători americani că eşti mai bun decât el.

— Nici nu ceri mult, bombăni Ryan. O grămadă de lucruri de reparat. „Al dracu' de multe lucruri de reparat", adăugă pentru sine.

— Bine, cu ce începem?

— George Winston şi unii dintre prietenii lui de pe Wall Street. George va fi şeful finanţelor tale.

— Cât va costa asta?

— Peste o sută de milioane de dolari. Mai mult decât îţi permiţi, Jack.

— Oamenii ăştia ştiu ce cumpără? întrebă Ryan.

— Sunt sigur că George le-a explicat. Va trebui să-i susţii şi tu pe ei, desigur. Hei, uită-te la partea bună a lucrurilor. Administraţia ta n-a prea fost acuzată de corupţie. Reporterii au tot adulmecat, dar nimeni n-a găsit prea mult niciodată.

— Jack, individul ăsta e un ratat, anunţă George Winston în aprobarea generală a celor strânşi în jurul mesei din sufragerie. Ţara are nevoie de cineva diferit. De tine, de exemplu.

— Întrebarea e dacă vrei să te întorci? spuse Ryan.

— Eu mi-am făcut treaba la timpul meu, răspunse fostul secretar al Trezoreriei.

— Asta spun şi eu, dar Arnie nu mă crede.

— La naiba, am pus la punct sistemul de impozitare şi pe urmă a venit idiotul şi a distrus totul din nou.

Winston vorbea pe un ton dezgustat. Colectarea ratelor de impozitare scăzuse invariabil de îndată ce contabilii începuseră să lucreze după noul cod. Noul şi „echitabilul” cod de impozitare era o mană cerească pentru evazioniști.

— Şi Irakul? întrebă Tony Bretano, schimbând direcţia.

Fost CEO al TRW, era alegerea lui Ryan pentru postul de secretar al Apărării.

— Păi, ne place sau nu, ne-am împotmolit acolo, recunoscu Ryan. Întrebarea e dacă putem găsi o soluţie deşteaptă de ieşire de acolo? Mai deşteaptă decât a lui Kealty, cel puţin.

— Când Mary Diggs şi-a ţinut discursul acum doi ani, aproape că s-a împuşcat. Generalul Marion Diggs a zdrobit Armata Republicii Islamice Unite în timpul campaniei sale în calitate de şef de Stat Major, dar observaţiile lui cu privire la conflictele mai recente au fost ignorate în totalitate de către noua administraţie. Succesorii lui Diggs la Pentagon s-au supus ordinelor Casei Albe şi au făcut ce li s-a spus să facă. Era o slăbiciune destul

de comună şi deloc nouă a ofiţerilor militari de rang înalt. Pentru mulţi dintre cei cu patru stele preţul a fost castrarea. Cei mai mulţi dintre ei nu erau destul de bătrâni cât să fi servit în Vietnam. Ei nu-şi văzuseră prietenii şi colegii de clasă murind dintr-o eroare de judecată politică, iar lecţiile date clasei anterioare de ofiţeri s-au pierdut în procesul a ceva numit „progres”. Ed Kealty ăsta a dizolvat două divizii complete de infanterie uşoară, apoi a intrat într-un conflict care pretindea divizii de infanterie uşoară, iar jurnaliştii au ignorat asta aproape în totalitate. În plus, e frumos să pozezi tancurile.

— Află de la mine, Tony. Tu ai ascultat mereu de sfaturi, îi zise Ryan.

— Face bine să ştii ce nu ştii. Sunt un inginer bun, dar încă nu ştiu tot. Tipul care mi-a luat locul în vechiul meu birou uneori greşeşte, dar nu stă niciodată pe gânduri.

Fostul secretar Bretano tocmai descrisese persoana cea mai periculoasă de pe planetă.

— Jack, trebuie să-ţi spun acum că nu mă mai întorc. Soţia mea e bolnavă. Cancer la sân. Sperăm că l-a descoperit la vreme, dar medicii încă deliberează.

— Cine e doctorul vostru? întrebă Ryan.

— Charlie Dean. UCLA. Mi s-a spus că e destul de bun, răspunse Bretano.

— Vă doresc noroc, amice. În cazul în care Cathy poate să ajute, să ne spui, OK? De-a lungul anilor, Ryan îşi solicitase soţia pentru numeroase consultaţii medicale. Şi, spre deosebire de majoritatea politicienilor, el îşi imagina că toată lumea cu un MD[63] după nume era la fel, cel puţin în ceea ce priveşte tratarea altor oameni.

— Aşa voi face, mulţumesc.

În orice caz, vestea avu efect de şoc asupra şedinţei. Valerie Bretano, vivace mamă a trei copii, era foarte apreciată de toată lumea.

— Ce facem cu anunţul? întrebă van Damm.

— Mda, trebuie făcut, nu?

— Dacă nu cumva vrei o campanie clandestină. Cam greu să câştigi aşa, observă Arnie. Vrei să mă duc la Callie Weston să-ţi scrie un discurs?

— E bună la vorbe, recunoscu Ryan. Când va trebui s-o fac?

— Cu cât mai devreme, cu atât mai bine. Trebuie să începi să schiţezi temele.

— De acord, zise Winston. El nu ştie cum să lovească mai sus de centură. Vreun bagaj compromiţător, Jack?

— Nimic de care să ştiu – şi asta nu înseamnă nimic de care să-mi amintesc. Dacă am încălcat vreodată legea, va trebui ca ei să mi-o dovedească mie *şi* unor juraţi.

— Mă bucur să aud asta, observă Winston. Eu te cred, Jack, dar nu uita de avocatul diavolului. Sunt o mulţime la Washington.

— Şi Kealty? Are ceva rufe murdare?

— O mulţime, răspunse Arnie. Dar nu poţi să foloseşti arma asta decât cu grijă. Aminteşte-ţi că el are urechea presei. Dacă nu cumva ai o casetă video, vor face un îngrozitor test de veridicitate şi vor încerca să-l ricoşeze spre tine. Pot să te ajut un pic cu asta. Lasă scurgerea de informaţii în seama mea, Jack, şi cu cât vei şti mai puţin despre procesul ăsta, cu atât va fi mai bine.

Nu era pentru prima dată când Ryan se trezea întrebându-se de ce îi era van Damm un vasal atât de credincios. El era atât de vechi în sistemul politic, încât făcea şi spunea lucruri pe care Jack nu le-ar fi înţeles niciodată cu adevărat. Dacă el ar fi fost pruncul din pădure, apoi Arnie van Damm ar fi fost doica lui. Lucruri utile, bonele.

55

Motorul diesel pufăi monoton în timp ce ambarcaţiunea se îndrepta înapoi spre vest. Vitali era la cârmă, aruncând din când în când ochii pe busola giroscopică, privind apa lunecând pe lângă prora boantă şi pe lângă laterale. Nu se mai vedea nicio altă navă şi nici măcar vreo barcă de pescuit. Era după-amiază. Camionul era din nou la locul lui. Dispozitivul bej pe care îl luaseră – „Îl furaseră?"se întreba el. „Păi, probabil că da" – stătea pe puntea ruginită de oţel. Ar trebui s-o cureţe şi s-o vopsească înainte ca vremea să devină prea rece pentru asta. Vopsitul în aerul îngheţat era pierdere de timp. Chiar dacă se usca, se decojea. „Trebuie s-o vopsesc cât mai curând", îşi spuse el. Vania avea să facă spume de nervi în privinţa asta. Ca fost marinar în marina sovietică, considera întreţinerea o insultă la adresa bărbăţiei sale. Dar nu Vania era deţinătorul bărcii, ci Vitali, şi asta era. Clienţii săi se relaxau, fumându-și ţigările şi sorbind din ceai. Ciudat că nu beau votcă. Se chinuise să facă rost de ceva de calitate, nu poşircă din cartofi. Vitali bea câte un păhărel. Numai votcă de prima mână, făcută din cereale. Uneori, exagera şi gusta Starka, votca maro băută odinioară numai de Biroul Politic şi de şefii locali de partid. Dar vremurile alea apuseseră – pentru totdeauna? Numai timpul avea s-o arate, dar pentru moment nu-şi deranja măruntaiele cu lichior de calitate inferioară. Votca rămăsese singurul lucru pe care ţara lui încă îl mai făcea bine… mai bine decât orice altă tară din lume. Naşa lusche, îşi zise – „A noastră e cea mai bună" – o veche prejudecată rusească, deşi asta era adevărată. Ce nu beau barbarii ăştia va putea destul de curând să păstreze pentru el.

Tabelul diagramă îi arăta poziţia. Trebuia neapărat să cumpere un GPS. Nici chiar aici nu

exista vreun substitut pentru cunoaşterea poziţiei exacte în fiecare moment, pentru că apele plate, negre, nu arătau ce se află la niciun metru dedesubt… „Visez prea mult cu ochii deschişi”, se mustră. Un marinar trebuie să fie în stare de alertă în orice moment. Chiar şi când e la bordul singurei nave plutind pe o mare plată, calmă.

Vania apăru alături de el.

— Motoarele? îşi întrebă proprietarul colegul.

— Torc precum pisoii.

Mai degrabă ca nişte pisoi zgomotoşi, desigur, dar neted şi regulat.

— Germanii le-au făcut cum trebuie.

— Iar tu le întreţii corespunzător, remarcă Vitali aprobator.

— N-aş vrea să pierd puterea motoarelor aici. Şi eu sunt aici, tovarăşe căpitan, adăugă el.

În plus, munca se plătea destul de bine.

— Vrei să-ţi dau o mână de ajutor la cârmă?

— Bine, zise Vitali, trăgându-se în spate.

— La ce le-o trebui aia?

— Poate că au lanterne mari acasă la ei, sugeră Vitali.

— Nimeni nu e atât de puternic, se opuse Vania, plesnind în râs.

— Poate că vor să-şi facă un far al lor acasă şi bateria aia e prea scumpă.

— Cât crezi c-ar costa?

— Nimic, dacă ai camionul potrivit, observă Vitali. Nici măcar nu are autocolante de avertizare pe ea. Cel puţin nu pentru cazul în care vrea cineva s-o ia.

— N-aş vrea s-o am sub pernă. E un generator atomic.

— Chiar aşa?

Vitali nu fusese informat cu privire la modul în care opera generatorul.

— Da. Are semnul ăla cu trei triunghiuri pe partea dreaptă. Nu mă apropii de blestemăţia aia,

anunţă Vania.

— Hmm, mormăi Vitali de la masa cu diagrama. Orice-ar fi fost, clienţii lui probabil că ştiau şi totuşi stăteau destul de aproape de ea. În cazul ăsta, cât de periculoasă putea să fie? Dar decise să nu se apropie prea mult de ea. Chestiile radioactive. Nu vedeai sau nu simţeai ce-ţi făceau. De aceea şi erau atât de înspăimântătoare. Păi, dacă ei voiau să se joace cu ea, era treaba lor. Îşi aminti vechea glumă a marinei sovietice: „Cum îţi dai seama că un marinar face parte din Flota Nordică? Străluceşte în întuneric”. Desigur, auzise tot felul de poveşti despre cei care fuseseră trimişi să facă armata pe submarine atomice. Muncă mizerabilă şi, după cum cei de pe *Kursk*[64] descoperiseră pe pielea lor, încă periculoasă. „Nu, ce nebun se duce pe mare, pe o navă care se presupune că o să se scufunde?” se întrebă. Plus un reactor care elimină otrăvuri invizibile. Nu multe lucruri îl făceau să se-nfioare, dar gândul ăsta reuşi. Poate că un motor diesel nu era atât de puternic, dar măcar nu încerca să te omoare doar fiindcă treceai pe lângă el. Păi, 15 metri depărtare de baterie. Trebuia să fie sigur. Tipii pe care-i transporta stăteau la doar cinci metri distanţă şi păreau destul de relaxaţi.

— Ce crezi, Vania? întrebă proprietarul.

— Bateria aia? N-am de gând să-mi fac griji. Nu prea multe, măcar.

Dormea la pupa şi sub timonerie. Nu era un om educat, dar Vania se pricepea la maşini şi la personalităţile acestora.

Vitali se uită la peretele de oţel din faţa cârmei. Era din oţel, la urma urmelor, şi gros de 7-8 mm. Suficient pentru a opri un glonţ. Cu siguranţă era de-ajuns ca să oprească radiaţiile, nu? Mă rog, nu trebuie să-ţi faci probleme din orice.

Abia trecuse de apus când ajunseră în port, unde lucrurile se închideau. La cheiul pentru nave mari,

o navă *ro-ro*[65] era pe jumătate încărcată cu containere de marfă pentru câmpurile petrolifere din est, hamalii se întorceau la casele lor gândindu-se că vor termina de încărcat vasul a doua zi, iar localurile cu vedere la mare curăţau mesele pentru activităţile obişnuite de seară.

În general, o seară somnoroasă normală pentru ceea ce era, în mare parte, un port somnoros. Vitali duse nava în doc, cel cu o rampă de încărcare pentru camioane şi remorci pentru nave ca a lui. Docul părea nesupravegheat, cum era şi normal, cel care avea grijă de el fiind pe drumul spre unul dintre baruri, pentru a-şi bea cina.

— Zilele se scurtează, căpitane, observă Vania, stând în stânga cârmei.

În câteva săptămâni aveau să vadă cu greu soarele şi începea perioada pentru întreţinerea de iarnă, când nu mai aveau clienţi. Chiar şi urşii polari aveau să-şi facă vizuine în gheaţă pentru a dormi până trecea iarna amară, în timp ce oamenii făceau la fel, ajutaţi de sticlele cu votcă. Iar un far avea să fie stins pe tot parcursul iernii, nu că ar fi contat prea mult.

— Aşadar, putem să dormim mai mult, nu-i aşa, Vania?

„Întotdeauna o modalitate bună de a-ţi petrece timpul”, se gândi matelotul.

Clienţii lui erau încă pe puntea inferioară, lângă camionul lor. Nu păreau prea încântaţi de întoarcerea în port, văzu Vitali. Păi, păreau puşi pe afaceri şi asta lui îi convenea. Avea în buzunar jumătate din taxa de charter, urma să primească restul banilor nu peste mult timp şi avea să poată să-şi cumpere sistemul GPS, ca să-şi uşureze navigarea, dacă ar fi găsit unul cu preţ bun. Iuri Ivanov ar fi trebuit să aibă o grămadă de gadgeturi în prăvălia lui cu mărfuri, iar cu o sticlă de Starka spera să obţină un preţ decent în ceea ce încă mai era o economie bazată pe troc.

— Du-te la motoare, Vania.

— Cum vrei, tovarăşe căpitan, răspunse matelotul, mergând spre pupa şi coborând.

Doar acosta, decise Vitali. Rampa era acoperită cu noroi, iar vasul lui era făcut pentru aşa ceva. Îl alinie cu atenţie şi-l duse la trei sau patru noduri, exact cum trebuia. Se însera, dar nu atât de repede.

— Pe poziţii, zise el prin interfon.

Pe poziţii, răspunse Vania în acelaşi mod.

Mâna stângă a lui Vitali găsi maneta de acceleraţie, dar încă n-o mişcă. „30 m, abordare uşoară, îşi spuse. 20 de metri”. Cu colţul ochiului văzu doar o barcă de pescuit, acostată, cu nimeni la vedere. „Fix… acum.”

Se auzi un zgomot îngrozitor, genul care-ţi face părul să ţi se zbârlească, iar fundul lui de oţel râcâi rampa, dar destul de curând zgomotul se opri, iar Vitali duse acceleraţia înapoi la zero/inactivă. Iar călătoria şi transportul clienţilor se încheiară.

— Gata cu motoarele, Vania.

— Da, tovarăşe căpitan. Le opresc.

Iar huruitul se opri.

Vitali trase de mânerul de eliberare a rampei timoneriei, iar aceasta se lăsă încet pe doc. Cu asta, gata, merse pe puntea inferioară. Clienţii lui se îndreptară spre el.

— Mulţumesc, căpitane, zise liderul lor zâmbind.

Vorbea în engleză, cu accent, deşi Vitali nu observă.

— E totul satisfăcător?

— Da, răspunse străinul.

Îi vorbi într-o altă limbă unuia dintre prietenii lui, iar Vitali nu înţelese. Nu era engleză şi nici rusă. E greu să identifici o limbă pe care n-o vorbeşti; ca în gluma veche, zici că e turc. Un membru al charterului se urcă în camion şi-l porni, apoi îl dădu cu spatele pe uscat, încărcătura acestuia atârnând pe platformă de pe macaraua-

barză. În lumina diminuată, eticheta cu triunghiul triplu de avertizare pentru radiaţii era neobişnuit de strălucitoare, probabil fiind făcută aşa intenţionat. Un moment mai târziu, un alt camion apăru pe doc, iar fostul camion al armatei merse cu spatele spre el. Un alt membru al echipei activă controalele macaralei, ridicând, apoi coborând încărcătura în remorca celui de-al doilea camion. Oricine ar fi fost oamenii ăştia, erau destul de eficienţi. Cineva probabil că folosise un telefon mobil ca să sune înainte de-a ajunge, specula Vitali.

— Ăştia sunt banii tăi, zise liderul dându-i un plic.

Vitali îl luă, îl deschise şi numără bancnotele. Două mii de euro, o compensaţie deloc rea pentru o treabă destul de simplă. Şi suficient pentru a cumpăra sistemul GPS, plus câteva sticle de Starka, şi o sută pentru Vania, desigur.

— Mulţumesc, zise Vitali politicos, strângându-i mâna. Dacă mai aveţi nevoie de mine, știți cum să mă contactaţi.

— S-ar putea să vin mâine, să zicem, pe la 10 dimineaţa?

— Vom fi aici, promise Vitali.

Trebuia să înceapă vopsitul rufului, iar a doua zi era la fel de bună ca oricare alta.

— Ne vedem atunci, promise liderul.

Apoi îşi strânseră mâinile, iar el merse pe ţărm.

Pe mal, vorbi cu un companion, discutând acum în limba lui maternă.

— Mâine la 10, îi zise subordonatului său celui mai vârstnic.

— Şi dacă portul e aglomerat?

O s-o facem în interior, explică el.

— La ce oră vine avionul?

— Mâine la prânz.

— Excelent.

Veniră chiar înainte de 10 dimineaţa, observă Vitali. Cu restul banilor, spera el. În ziua aia conducea o altă maşină. Una japoneză. Umpluseră Rusia. Multora dintre conaţionalii lui încă nu le plăceau maşinile germane, o atitudine care, probabil, se explica mai puţin din istorie decât din filmele de război pe care industria rusă de film le făcuse ca pe pachetele de ţigări.

Purta un hanorac, suficient de larg pentru un pulover pe dedesubt, şi se îndreptă spre vas zâmbind. Deci, da, poate că adusese un bonus pentru el. Oamenii zâmbeau de obicei înainte de a da bani.

— Bună dimineaţa, căpitane, strigă el, la intrarea în timonerie.

Privi în jur. Nu era prea multă activitate de văzut, cu excepţia digului pentru navele mari, unde erau încărcate lăzile de marfă, la jumătate de kilometri distanţă.

— Unde ţi-e colegul?

— Jos, meştereşte la motoare.

— Nimeni altcineva prin preajmă? întrebă el cu oarecare surprindere.

— Nu, avem grijă singuri de ambarcaţiune, zise Vitali, întinzându-se să ia ceaşca de ceai.

Nu ajunse la aceasta. Glonţul de 9 mm îi intră prin spate, fără avertisment, şi-i străpunse inima, din spate în faţă, înainte de-a ieşi prin piept şi prin haina lui. Căzu pe puntea de oţel, abia înţelegând ce se-ntâmplase, înainte de a-şi pierde cunoştinţa pentru totdeauna.

Apoi, liderul echipei care închiriase vasul coborî pe scară în sala motoarelor, unde, după cum aflase, Vania lucra la colectorul pentru motorul de la tribord. Abia ridică privirea de la instrumentele lui şi nu văzu arma ţintind şi trăgând. Două focuri de data asta, chiar în piept, de la trei metri distanţă. Când fu sigur că ţinta lui e moartă, Musa băgă pistolul în buzunar şi urcă înapoi. Cadavrul lui

Vitali zăcea cu faţa în jos pe punte. Musa pipăi carotida verificând pulsul. Nu simţi nimic, iar misiunea odată încheiată, ieşi din timonerie şi coborî pe scară, întorcându-se pe loc doar pentru a-i face cu mâna cadavrului din timonerie, în eventualitatea că îl văzuse cineva coborând, apoi înaintă şi coborî pe rampă, unde îl aştepta maşina lui închiriată. Avea o hartă care să-l ghideze către aeroportul local şi, destul de curând, şederea lui în tara asta necredincioasă avea să se sfârşească.

56

Se treziră imediat după ora şase a celei de-a doua zile, adunându-şi echipamentele pe punte în timp ce bătrânul şi căruntul Salicev îşi sorbea cafeaua şi-i privea. Vântul din ziua precedentă încetase, lăsând golful lin şi calm, în afară de stâncile măturate uşor de apă la jumătate de kilometru distanţă. Cerul nu se schimbase faţă de ziua precedentă, păstrând aceeaşi culoare de plumb pe care o avea de când sosiseră în Rusia.

Când toate uneltele fură asamblate, Adnan le verifică din nou în lista lui mintală, apoi le ordonă pe toate în patru rucsacuri mari cu cadru extern. Veni, după aceea, rândul celor două plute, umflate. Erau negre şi aveau aspect de vechi, dar motoarele pentru tractarea undiţelor montate la pupa erau în stare bună şi nu aveau nici petice şi nici scurgeri, de asta se asigurase Adnan când făcuse achiziţia. Imediat ce plutele ajunseră la presiunea maximă, bărbaţii începură să bage scândurile de pe covertă în fantele lor.

— Stai, stai, zise Salicev. Invers trebuie.

Merse într-acolo, scoase una dintre scânduri şi o întoarse pe dos, potrivindu-i capul cu flanşa punţii plutei lui.

— Aşa, vezi?

— Mulţumesc, zise Adnan. Se simte diferenţa?

— Depinde dacă vrei să trăieşti sau să mori, mă gândesc, răspunse căpitanul. La cum o puseseşi tu, fundul s-ar fi pliat ca o scoică şi te-ar fi prins înăuntru. Ai fi ajuns în apă înainte să-ţi dai seama.

— Hau.

Cinci minute mai târziu, plutele erau pe deplin asamblate. Bărbaţii le puseră pe laterale, apoi legară sforile otgoanelor de la provă de tacheţii de la pupa Halmaticului. Apoi veni rândul motoarelor,

al genţilor cu echipamente şi al bărbaţilor. Adnan urcă ultimul la bord.

— Ne întoarcem înainte de lăsarea întunericului, îi zise lui Salicev.

— Şi dacă nu vă întoarceţi?

— Sigur ne întoarcem.

Salicev ridică din umeri.

— Nu vrei să fii prins pe-acolo pe timp de noapte – asta dacă nu cumva ai ascuns pe undeva prin genţile alea echipament pentru zone arctice.

— O să ne întoarcem, repetă Adnan. Fă tot posibilul să fii aici.

— Pentru asta mă plăteşti.

* * *

Dacă n-ar fi fost gheţarii în mişcare şi stratul de gheaţă abia scufundat, drumul până la mal ar fi durat zece minute, dar trecură aproape patruzeci înainte ca botul plutei din faţă să râcâie plaja presărată cu pietriş. Plutele fură trase pe un teren mai înalt şi rucsacurile descărcate. La rândul lui, Adnan îi ajută pe fiecare să-şi pună rucsacul, apoi şi-l ridică şi pe-al lui pe umeri.

— Ce neospitalier, zise unul dintre bărbaţi, privind în jur.

În afara unei linii subţiri de stânci brune, la patru kilometri spre est, pământul era plat, acoperit cu pietre, smocuri de iarbă cafenie şi o crustă subţire de zăpadă care scârţâia sub cizmele lor.

— Ce facem cu plutele? întrebă un alt bărbat.

— Le vom târî, spuse Adnan. Pietrele sunt destul de netede.

— Cât de departe e? întrebă un altul.

— Şase kilometri, răspunse Adnan. Hai să mergem.

Porniră la drum, ţinând calea ţărmului de nord şi est, păstrând golful în stânga lor până când acesta se îngustă la doar câteva sute de metri şi se curbă spre sud în jurul promontoriului, unde canalul era paralel cu stâncile pe care le reperaseră din locul

debarcării. De aproape, Adnan putea să vadă că stâncile erau de fapt dealuri cu pante abrupte, cu feţele brăzdate de secole sau milenii de scurgerea zăpezii şi de vânt. După alţi doi kilometri de mers, canalul se lărgi brusc într-un al doilea golf, acesta având formă aproape ovală, măsurând doi km^2.

Navele nu fuseseră ancorate nici cu grijă, nici în ordine, văzu Adnan, unii înghesuindu-se în vecinii lor, alţii cu prore şi pupe una în alta, în unghiuri ciudate, în timp ce altele fuseseră trase la mal de remorchere, pentru a le face loc nou-veniţilor. Toate fuseseră nave civile, în cea mai mare parte transportatoare de mărfuri solide, nave de serviciu şi de reparaţii, dar variau ca mărime de la 30, la 200 de metri, unele fiind atât de vechi, încât corpul navei era ruginit pe alocuri.

— Câte sunt? întrebă unul dintre bărbaţi, holbându-se.

— Cam optsprezece, răspunse Adnan.

Era o estimare superficială, bazată pe propriile informaţii, dar, probabil, la fel de precise ca şi cea făcută de guvernul rus. Acest golf devenise, la mijlocul anilor 1980, un cimitir neoficial, când cursa înarmărilor împotriva Occidentului începuse să facă ravagii în infrastructura financiară sovietică şi tot mai multe domenii fuseseră sacrificate în favoarea cheltuielilor militare. Fusese mai ieftin să devalideze şi să abandoneze navele dezafectate, decât să le dea la fier vechi aşa cum ar fi trebuit. Asta era doar unul dintre zecile de cimitire maritime din mările Barents şi Kara, majoritatea pline de nave care fuseseră pur şi simplu consemnate într-un registru undeva, împreună cu notaţia „acostată, aşteaptă dezmembrarea”. Lui Adnan nu se spusese cum ajunseseră cimitirele în atenţia superiorilor lui şi nici nu ştia detaliile acestei stări de fapt. Ar fi urmat să fie considerată, în curând, drept cea mai costisitoare eroare administrativă a istoriei moderne.

Nava avea, probabil, un nume şi un cod de identificare, dar aceste elemente fuseseră şi ele excluse din raportul de informare primit de Adnan. El avea doar o hartă cu coordonatele de ancorare ale navei şi o schiţă a planului calei şi al intrărilor de pe punte; în mod clar, planul nu venise nici de la Atomflot, nici de la producător, ci mai degrabă de la o sursă de primă mână, probabil de la unul dintre membrii echipajului. Adnan ştia şi istoria navei, şi modul în care aceasta ajunsese să se odihnească aici. Comandată în 1970 ca o navă nucleară Atomflot, fusese concepută pentru a descărca combustibilul uzat şi componentele deteriorate de la navele civile cu propulsie nucleară de pe mare şi a le transporta înapoi pe mal, spre a fi eliminate. În iulie 1986, supraîncărcată cu tijele reactoarelor de nivel înalt ale unui spărgător de gheaţă deteriorat, nava pierduse direcţia în mările învolburate şi eşuase, cu cala inundată de apa de mare şi cu tijele reactorului sparte şi împrăştiate. Atât de gravă şi de imediată fusese contaminarea echipajului navei, patruzeci şi doi de marinari în total, că aceştia muriră înainte ca vasele de salvare să fi ajuns la faţa locului. Speriaţi şi pentru a evita dezvăluirea publică a unui alt dezastru de nivelul celui de la Cernobâl, care avusese loc cu doar trei luni înainte, Moscova ordonase ca nava să fie remorcată într-un golf retras de pe coasta de est a arhipelagului Novaia Zemlia şi abandonată acolo.

Eroarea de a permite şi altor nave să fie abandonate aici fusese monumentală, dar aşa era natura birocraţiei, motivă Adnan. Desigur, la un moment dat guvernul îşi dăduse seama de greşeală, dar de-atunci puţine s-au mai putut face. Golful fusese declarat zonă restricţionată, iar secretul fusese păstrat. Ocazional, erau probabil trimise în golf echipe să verifice corpul navei de scurgeri sau semne de intruziune, dar odată cu trecerea timpului şi priorităţile se schimbaseră, iar incidentul pieri în

paginile secrete ale istoriei Războiului Rece sovietic.

„Ochii care nu se văd se uită” aşa suna proverbul, credea Adnan.

* * *

Nava era ancorată în partea de nord a golfului, la 50 de metri în larg şi pitită între două portavioane. Le luă alte patruzeci de minute să ocolească golful.

Începură să desfacă echipamentul. Primul fu costumul de protecţie chimică din cauciuc impregnat LI, urmat de cizme şi mănuşi de cauciuc. Ca mai tot echipamentul lor, costumele proveneau de la armată: de un kaki mohorât şi auster şi mirosind a nou. După ce se asigurară că fermoarele erau trase şi fixate, fiecare dintre ei îşi puse o mască de gaz GP-6 din epoca sovietică.

— Cât de bune sunt astea? întrebă cu vocea înăbuşită unul dintre bărbaţi.

— Sunt făcute pentru expuneri pe termen scurt, răspunse Adnan.

O parte din el regretă minciuna, dar nu era nimic de făcut cu privire la asta. Chiar dacă acele costume n-ar fi fost vechi de peste douăzeci de ani, erau inutile împotriva a altceva decât agenţi chimici şi biologici.

Dacă li s-ar fi spus dimensiunile reale ale pericolului care-i pândea, probabil că oamenii ar fi plecat, dar era un risc pe care el nu şi-l putea permite.

— Dacă ieşim într-o oră, nu va fi niciun prejudiciu pe termen lung.

Şi asta era o minciună.

Împinseră plutele în apă, apoi se îngrămădiră pe acestea şi porniră pe apă, îndreptându-se spre scara de la mijlocul navei, care era coborâtă, ajungând la câţiva centimetri de apă. De ce era aşa, Adnan nu ştia; niciunul dintre membrii echipajului n-o

pusese aşa. Poate că guvernul ordonase în trecut un fel de control.

Legară pluta de scară, apoi începură să urce. Scara se clătină şi zăngăni sub picioarele lor. La capătul ei găsiră închis grilajul de protecţie, dar Adnan reuşi să disloce zăvorul cu câteva lovituri cu palma şi să-l deschidă.

— Rămâneţi împreună şi fiţi atenţi la punctele slabe ale punţii, zise Adnan.

Îşi verifică schiţa, apoi se întoarse cu faţa spre pupa, ca să se orienteze. „A doua trapă, în jos pe scară, apoi la dreapta. Se gândi.

Plecară, mergând rigid şi uşor crăcănat, materialul costumelor frecându-i la subsuori şi între coapse. Adnan îşi plimba privirea de colo-colo, verificând atât puntea de sub picioarele lui, cât şi consola de mai sus. Încercă să nu se gândească la particulele invizibile care-i bombardau costumul şi-i penetrau pielea. Ca şi zăvorul grilajului de la intrarea pe punte, maneta de prindere a trapei era ruginită şi rezistă la prima lui încercare. Un alt membru al echipei se alătură şi împreună traseră de manetă, până se deschise cu un scârţâit.

Îşi aprinseră cu toţii lanternele şi, unul câte unul trecură prin trapă şi începură să coboare. La puntea următoare, o luară la stânga printr-un culoar. Trecură de trei pasaje laterale, fiecare având uşi de cabine sau trape. Ţevile şi conductele electrice traversau plafonul ca venele. La a patra intersecţie, Adnan făcu stânga şi se opri la o uşă. Era un hublou la nivelul ochilor. Se uită prin el, dar nu văzu nimic.

Se întoarse.

— S-ar putea să fie apă pe punte. Asta va fi cel mai mare risc al nostru. Nu vă bazaţi prea mult pe barele de mână sau pe pasarelă. Dacă ceva începe să cedeze, trebuie să rămâneţi pe loc şi să nu vă panicaţi. S-a-nţeles?

Primi semne cum că toţi înţeleseseră.

— Cum arată containerul ăsta?

— Ca un butoi de ulei, dar înalt numai pe jumătate. Dacă Allah vrea, va fi în continuare ataşat de peretele seifului de izolare.

„Ar fi bine ca Allah să facă în aşa fel ca uşa de izolare să fie încă închisă, şi blocată”, se gândi Adnan. Altfel n-aveau nicio şansă să găsească obiectul pentru care veniseră înainte ca radiaţiile să-i ucidă.

— Alte întrebări? zise el.

Nu mai fu niciuna.

Adnan se întoarse la uşă şi încercă mânerul; protejat în mare măsură de aerul sărat, acesta se răsuci uşor. Împinse încet uşa, până când fu suficient de larg deschisă ca el să poată intra, dar ţinu de mâner astfel încât să nu se închidă după ce intrau. Păşi cu grijă, punând talpa pe pasarelă şi transferându-şi încet greutatea, până când fu sigur că podeaua îl va ţine. Mai făcut un pas, se întoarse spre stânga, apoi mai facil încă doi paşi. Privi peste umăr şi dădu din cap. Intră următorul bărbat.

Ca spaţiu de depozitare, acesta era mic, măsurând aproximativ 30 m² şi şase metri în adâncime. Pasarela pe care stăteau se întindea de-a lungul peretelui şi se încheia în dreptul unei scări. Odată ce intrară toţi oamenii pe uşă, Adnan începu să coboare. La jumătatea distanţei, se opri şi păşi spre balustradă, având grijă să nu se lovească de ea. Lumină cu lanterna deasupra şi văzu conturul de 6/6 în al trapei pentru încărcare; de-a lungul marginii văzu o lamă subţire şi cenuşie de lumină. Asta era locul prin care intrase apa, ştia el. Trapa pentru încărcare se răsucise în timpul rotirii tribordului şi îmbinările cedaseră. Lumină în jos cu lanterna. Cum se temea, puntea fusese inundată, de nămolul format din apă neagră de mare şi praf radioactiv şi bucăţi de bare ale combustibilului nuclear uzat, din care putea zări câteva plutind la suprafaţă. Undeva, acolo, erau „sarcofagele”

izolate, căptuşite cu plumb. Câte dintre capace se rupseseră în timpul accidentului? se întrebă. Câte bare de combustibil nuclear rămăseseră închise în containere?

Înaintară spre scară.

— Asta e? întrebă unul dintre bărbaţi, luminând cu lanterna scările.

În plan îndepărtat, la doi metri de puntea inundată, era o uşă cu boltă ca a unui seif asigurată cu opt pârghii de prindere, câte trei de fiecare parte şi câte una în partea de sus şi de jos. La înălţimea taliei, de-a lungul tocului din stânga, era un mecanism de blocare asigurat printr-un lacăt.

— Allah fie lăudat, murmură Adnan.

57

Aeroportul internaţional din afara Arhanghelskului era destinat, în principal, zborurilor interne, şi acelea destul de puţin numeroase, mai puţin vara. Mulţi luau trenul spre sud, care era mai ieftin şi mai accesibil pentru cetăţenii din zonă. Aeroflotul nu se descotorosise îndeajuns de reputaţia lui în ceea ce priveşte siguranţa substandard a zborului. Dar exista un terminal destul de activ în transporturi de marfă, folosit în mare măsură pentru peştele care trebuia trimis rapid către diverse restaurante internaţionale. Şi astfel pachetul fu încărcat în trapa din faţă, cu marfă, a unui DC-8 vechi de patruzeci de ani, aparţinând Asin Transport Aerian. Urma să zboare la Stockholm, iar de acolo, cu un echipaj nou, mai departe spre sud, oprindu-se la Atena înainte de ultima oprire, pe Aeroportul Internaţional Dubai, din Emiratele Arabe Unite.

— Ce-i asta? întrebă un ofiţer vamal, privind proaspăt pictata carcasă a bateriei.

— Instrumente ştiinţifice, echipamente cu raze X, ceva de genul ăsta, răspunse colegul lui.

Oficialul văzu că actele fuseseră completate în mod corespunzător şi asta era, de fapt, tot ce-l interesa. Nu era o bombă. Alea cereau formulare diferite. Aşa că semnă pe linia verde, lungă şi puse o ştampilă care o făcu oficială. Nimeni nu trebui să-l mituiască pentru asta.

Pentru muniţie ar fi trebuit s-o facă, dar era evident că asta nu era vreun fel de armă. El nu întrebă, iar ei nu oferiră nicio explicaţie. Spre uşurarea lor şi indiferenţa lui. Un motostivuitor ridică pachetul – cântărea vreo 700 de kilograme şi-l duse spre platforma din afara trapei de marfa. Acolo fu transferat manual şi legat ferm de puntea din aluminiu.

Pilotul şi copilotul verificară aeronava, luându-i la puricat toate cotloanele pentru a o controla de scurgeri de lichid, inspectând corpul aeronavei ca să vadă dacă e ceva în neregulă. Domeniul transportului aerian de marfă nu era cunoscut pentru calitatea procedurilor de întreţinere, iar cei de la bord, care-şi duceau viaţa la bord, făceau tot posibilul să compenseze această realitate îngrijorătoare. Anvelopa principală din lateral stânga trebuie înlocuită peste vreo zece cicluri. În afară de asta, avionul părea pregătit să zboare pentru următoarele opt ore. Se întoarseră în salonul echipajului ca să guste din cafeaua din zonă (mizerabilă) şi (destul de decenta) pâine. Pachetele lor cu mâncare erau deja la bord, încărcate de inginerul lor de zbor, care pregătea de zor motoarele.

Se întoarseră treizeci de minute mai târziu şi urcară pe scara de îmbarcare de modă veche, pentru a pleca la treabă. Asta le luă alte cincisprezece minute şi apoi merseră până în capătul pistei 1-8, pentru a începe rularea pentru decolare. Bătrâna aeronavă avea 37000 de ore în aer – îşi începuse viaţa pe o linie de pasageri pentru United Airlines, în mare parte traversând ţara de pe Coasta de Est spre cea de Vest, alături, de câteva misiuni ca Pasăre Liberă în Saigon[66], de care aeronava, dacă ar fi avut memorie, şi-ar fi amintit cu un zâmbet. Urcă la altitudinea de croazieră, alocată la 10000 de metri, şi se îndreptă spre vest, apoi porni spre sud, peste Finlanda, încetinind când traversă Marea Baltică, apoi coborî, pentru a ateriza la Stockholm. A fost, în întregime, un zbor de rutină care s-a terminat pe pista 2-6, apoi avionul viră stânga, spre terminalul de mărfuri. O autocisternă se apropie îndată, pentru a alimenta rezervoarele laterale, iar un minut mai târziu veni echipajul de rezervă, care întrebă cum decurseseră lucrurile şi în ce stare era aeronava. Toate răspunsurile fură în limite

acceptabile, iar echipajul coborî pe scări până la maşina care urma să-i ducă la hotelul din zonă pe care-l foloseau membrii echipajelor de zbor. Fură încântaţi să vadă că avea un pub cu bere rece la halbă. Echipajul de rezervă ridică DC-8-ul înapoi în aer înainte ca ei să termine prima halbă.

Între timp, în Rusia, Musa era la aeroportul Domodedovo din Moscova, în clădirea terminalului principal, cel care arată ca o navă spaţială extraterestră (o îmbunătăţire faţă de arhitectura în formă de tort de nuntă de care Stalin era înamorat), într-o convorbire telefonică internaţională cu un prieten din Berlin. Când se stabili legătura, îi spuse prietenului său că maşina fusese aranjată cum trebuie şi că avea să-şi ia banii când se întâlneau. Prietenul lui fu de acord, iar apelul se încheie. Musa şi oamenii lui merseră apoi într-un bar din aeroport, unde băură pe săturate, la suprapreţ, păhărele de votcă din Rusia, care măcar era un brand premium, în timp ce aşteptară două ore zborul KLM pentru Olanda. Barul le servi şi felii de castravete şi pâine, care să însoţească votca în stomacul lor. Plătiră nota la bar în euro, lăsând un bacşiş zgârcit barmanului, apoi se îmbarcară în KLM 747, în cabina de la clasa întâi, unde băutura era gratuită, şi mai băură şi acolo. În ceea ce-l privea pe Musa, gândurile lui nu zăboviră asupra celor două crime pe care le comisese. Fuseseră necesare. Acceptase acea parte a misiunii înainte de-a veni în Rusia şi a călători cu vasul necredinciosului. Privind înapoi, fu surprins că el şi prietenii lui nu băuseră cât fuseseră la bord, dar era o vorbă veche despre faptul că nu trebuie să amesteci afacerile cu distracţia, iar neamestecarea alcoolului cu afacerile era, cu siguranţă, o regulă şi mai inteligentă. Le vorbise oare băiatul ăsta, Vitali, prietenilor săi din port despre cursa pe care o făcea? Imposibil de ştiut. Dar din moment ce el nu le ştia numele sau adresele, şi nimeni nu făcuse nicio fotografie, ce dovezi lăsaseră în urmă?

Nordul Rusiei îi amintise de filmele vechi din Vestul american, iar chestii d-astea erau prea obişnuite pe-acolo pentru o investigaţie corectă a poliţiei. Scăpaseră de pistoalele folosite şi asta, se gândi el, era tot ce trebuia. Cu acest gând în minte, coborî spătarul fotoliului pe spate şi lăsă alcoolul să-l adoarmă.

747-ul ateriză la Aeroportul Internaţional Templehoff, din Berlin, la unu noaptea, ora locală. Musa şi ceilalţi debarcară separat, trecură prin nebunia de la imigrare, folosindu-şi paşapoartele olandeze, apoi merseră să-şi ia bagajele şi, de acolo, în parcarea de taxiuri, unde un german într-un Mercedes îi întrebă destinaţia, primind instrucţiunile în limba engleză pentru o stradă anume. La nivel local, era cunoscut ca Oraşul cu farfurii, din cauza nenumăratelor antene pentru televiziunea prin satelit. Asta le permitea localnicilor, în majoritate arabi, să se uite la televiziunile în limba lor maternă.

Gazda îl aştepta deja, anunţat de un prieten din Amsterdam, aşa că nu fu nevoie decât de un ciocănit. Îşi strânseră mâinile şi se sărutară, iar Musa intră în camera de zi a micului apartament. Mustafa, gazda, duse un deget la buze şi apoi la urechea stângă. Apartamentul putea avea microfoane, se gândea el. Păi, trebuie să-ţi iei măsuri de precauţie într-o ţară necredincioasă. Mustafa porni televizorul pentru o emisiune-concurs, reluare din aceeaşi zi.

— A fost un succes misiunea ta? întrebă Mustafa.

— În totalitate.

— Bine. Vrei să te servesc cu ceva?

— Vin? întrebă Musa.

Mustafa intră în bucătărie şi puse un pahar plin dintr-un vin alb de la Rin. Musa sorbi prelung din el, apoi îşi aprinse o ţigară. Avusese parte de o zi destul de lungă, plus cele două crime care, constată el, aveau tendinţa să-l tulbure, dintr-un motiv pe

care nu-l putea înţelege. În orice caz, somnul veni repede, odată ce Mustafa desfăcu patul pentru dormit, iar el îşi termină vinul. A doua zi urma să meargă la Paris, să afle dacă pachetul a sosit în siguranţă, apoi să plece după el. Odată ajuns în Dubai, se putea bucura de ceva timp liber; inginerul care se ocupa de pachet era de încredere şi competent şi n-avea nevoie de prea multă supraveghere. Pe de altă parte, se gândi Musa, ce supraveghere putea el să ofere? Ce trebuia făcut cu pachetul era dincolo de nivelul lui de competenţă.

Un nume ciudat pentru un oraş, de gândi Kersen Kaseke. Locul înfrângerii definitive a lui Napoleon de mâna lui Wellington. Poate o metaforă isteaţă: o inversare divină de noroc pentru un tiran care ţinuse o mare parte din lume la degetul mic. Totuşi, să găsească un astfel de loc aici, în mijlocul „centurii de porumb”[67], fusese o surpriză, ca şi mare parte din America. Oamenii de aici păreau destul de decenţi şi îl trataseră bine, în ciuda numelui său amuzant şi a accentului puternic cu care vorbea engleza. Era sigur că-l ajutase şi faptul că reuşise să treacă drept creştin, fiul adoptat al unor misionari luterani care muriseră cu doi ani în urmă, în timpul unui atac cu mortieră în afara oraşului Kuching. Chiar dacă se părea respingător faptul că nega deschis Islamul şi pe Singurul Adevărat Profet, povestea înmuiase, de fapt, inimile celor mai suspicioşi locuitori ai oraşului, majoritatea fiind lucrători plătiţi cu ora sau fermieri. Nu, nu oamenii îi dispreţuia, ci mai degrabă guvernul lor şi părea trist că cetăţenii plăteau preţul pentru politicile greşite şi brutale de milenii. Pentru oamenii de aici era, pur şi simplu, o chestiune de destin care i-a ajuns din urmă. Destin şi voinţa lui Allah. În plus, îşi reaminti el, ce li se întâmpla acestor oameni era doar o fracţiune din ceea ce avusese de suferit ţara lui. Deşi povestea tragică a părinţilor lui misionari era falsă din punct de vedere tehnic, era, în spirit, destul de adevărată.

Străzile din Zagreb, Rijeka, Osijek şi din alte zeci de localităţi fuseseră inundate, zeci de ani, de sângele şi nenorocirile musulmanilor, iar Occidentul nu făcuse nimic pentru a-i ajuta. Ce s-ar fi întâmplat dacă nişte copii creştini, blonzi şi cu ochii albaştri ar fi fost sacrificaţi pe străzile din Londra sau Los Angeles? se întreba Kaseke. Atunci ce?

Aşa cum fusese instruit prin e-mail, Kaseke îşi conduse Ford Rangerul din 1995 către staţia de autobuz Trailways, pe Sycamore, între Third Street şi Park Avenue. Trase Rangerul în parcarea Doyle's Pub, apoi se întoarse în josul străzii, în staţia de autobuz, şi intră. Cheia pe care o primise prin poştă cu o săptămână înainte se potrivea la dulapul 104. În interior găsi o cutie din carton gros, învelită în hârtie maro de împachetat. Era grea, aproape 14 kilograme, dar era întărită cu bandă de împachetat. Nu scria nimic pe hârtie. Scoase cutia, o puse pe podea, între picioarele lui, apoi se uită în jur, ca să se asigure că nu se uită nimeni, apoi se folosi de mâneca tricoului pentru a scoate cheia din dulap. Dacă a atins altceva? A lăsat amprente digitale în zonă? Nu, atinsese doar cheia.

Kaseke luă caseta şi ieşi. Se întoarse la camioneta lui. Băgă cutia pe uşa de pe partea pasagerului aşezând-o pe banchetă. Se duse pe partea cealaltă şi întoarse cheia în contact, apoi se opri, întrebându-se deodată dacă n-ar trebui să pună caseta pe podea. În caz de accident… „Nu, se gândi. Nu e necesar." Ştia ce era în cutie sau cel puţin avea o idee, având în vedere programul de antrenament prin care trecuse în tabără. Îl instruiseră temeinic să facă un lucru, şi numai unul.

Marfa aceasta era perfect inofensivă. Deocamdată.

58

Pistele lor pentru ceea ce Emirul şi URC planificaseră erau, la drept vorbind, trei: interceptări ale e-mailurilor vechi, care fuseseră de puţin ajutor, cu excepţia unui anunţ de naştere, care părea să fi determinat fiecare celulă URC să renunţe la comunicaţiile radio, precum şi să mute, probabil, nişte piese URC pe tabla de şah; Hadi, un curier şi o faţă nouă în scenă; şi stickul pe care Chavez îl luase accidental de la unul dintre inamicii de la ambasada asediată din Tripoli. Până în prezent, faptul că URC folosea steganografia le oferise doar sute de gigabiţi de fotografii de pe site-urile afiliate URC, datând din urmă cu opt ani. Să găseşti un mesaj de 5 kilobiţi încorporat într-o poză în format JPEG, de două sute de ori mai mare, nu era doar un efort care consuma timp, dar era şi descurajant.

A cincea şi cea mai promiţătoare pistă apăruse din întâmplare; un deget care ţinuse butonul declanşatorului camerei apăsase cu câteva secunde mai mult decât intenţionase.

Dintre zecile de poze pe care le făcuse Jack lui Hadi din Chicago, trei erau de păstrat, arătând faţa curierului fie din profil, fie pieziş şi în lumină bună. După cum se dovedi totuşi, nu faţa lui Hadi devenise de interes pentru Campus, ci mai degrabă mâinile. Când vine vorba de munca de informaţii, nu întotdeauna e important să găseşti ce cauţi, ci mai degrabă să vezi ce ai în faţă, ştia Jack.

— Asta de-aici, zise Jack, apăsând butonul telecomenzii.

Următoarea fotografie apăru pe ecranul televizorului LED al sălii de şedinţe. Îl arăta pe Hadi trecând peste bordură şi ocolind un trecător în drumul spre uşă. În partea de jos a cadrului, abia vizibilă în umbră, mâna lui Hadi întâlnea mâna

străinului, iar între ele se afla un obiect imposibil de distins.

— Transfer prin atingere, zise Clark, aplecându-se mai aproape. Şi curată.

— Frumoasă captură, Jack, zise Hendley.

— Mulţumesc, şefu', dar a fost noroc chior.

— Nu există aşa ceva, omule, zise Chavez. Norocul e noroc. Ia-l cum vine.

— Deci avem o a doua faţă, zise Sam Granger. Cu ce ne ajută?

— Cu nimic. Nu în sine, zise Jack. Dar ne poate duce undeva.

Apăsă din nou butonul pentru înainte.

— Valiza tipului, mărită şi mai clară. L-am pus pe Gavin să facă un pic de magie în Photoshop. Priveşte colţul din dreapta sus – în pătratul ăla alb cu coltul îndoit.

Jack derulă mai departe fotografiile. Iar pătratul alb se extinse şi deveni clar.

— E un autocolant pentru bagaje.

Măi, să fiu al naibii, murmură Brian Caruso. N-ai cum să nu iubeşti rahaturile astea de pe calculator.

Hendley se întoarse către Dominic.

— Agent special Caruso, asta poate fi de competenţa ta.

— Mă ocup, şefu'.

Înarmat cu numărul cererii de verificare, cu un interval aproximativ de timp şi cu numărul insignei de la FBI, lui Dominic îi luă mai puţin de-o oră să se întoarcă cu un nume: Agong Nayoan, viceconsul pentru afaceri economice la Consulatul General al Republicii Indonezia din San Francisco.

— Nimic ieşit din comun în cazul lui, zise Dominic. A zburat de la Vancouver la Chicago şi apoi la San Francisco în aceeaşi dimineaţă ca Hadi. Frisco FO[68] l-a verificat în prealabil în urmă cu câţiva ani. Nimic în neregulă. Nu există legături

cunoscute cu grupurile extremiste, moderat politic, fără antecedente penale…

— Atât vrea Jakarta să spună, zise Granger. Fie asta, fie şi-a acoperit bine urmele. Avem imagini cu el atingându-se de un cunoscut curier URC. Cineva a dat-o-n bară cu cazierul.

Cu o populaţie de aproape două sute de milioane de musulmani, Indonezia devenea rapid, conform multor comunităţi de informaţii, occidentale sau nu, frontul central de recrutare pentru grupurile extremiste teroriste, dintre care cele mai puternice – Jemaah Islamiah, Frontul Apărătorilor Islamici (FAI), Darul Islam şi Laskar Jihad – n-aveau numai legături operaţionale şi financiare cu URC-ul Emirului, ci şi simpatizanţi la fiecare nivel al guvernului din Jakarta. Ideea că Agong Nayoan, membru al consulatului indonezian, avea asemenea simpatii nu-l surprinse pe Jack, dar faptul că Nayoan fusese de acord să devină intermediar pentru un curier URC însemna că aveau de-a face cu altfel de mâncare de peşte.

— Orice l-a adus pe Nayoan în joc trebuie să fi fost important, spuse Jack. Dacă e prins, de la noi nu va primi decât un PNG.

Asta însemna *persona non grata*, un termen birocratic folosit în loc de „nu mai este bine-venit”. Expulzare.

— Jakarta e, totuşi, cu totul altă poveste. Asta ar fi un bun venit de ţinut minte.

Agenţia de Coordonare a Asistenţei pentru Consolidarea Securităţii Naţionale a Indoneziei sau BAKORSTANAS avea cuprinzătorul şi cumva neliniştitorul mandat de a depista şi a elimina ameninţările la adresa republicii, care venea, la rândul lui, cu puţine restricţii legale şi supraveghere. Dacă ar fi fost expulzat din Statele Unite sub acuzaţia de complicitate cu URC, Nayoan putea spera în cel mai bun caz la o gaură neagră în închisoarea Cipinang şi la ani de reflectat la ilegalităţile comise. Guvernul din Jakarta

încercase în ultimii ani să iasă din umbra economică a Chinei şi să-şi vândă propriile produse în Occident, ca o contrapondere a pieţei. Greu să faci asta cu o reputaţie de incubator terorist.

— Idei? întrebă Hendley, privindu-l pe Clark.

— Mergem pe urmele pisicii, răspunse Clark. Ştim că Hadi s-a îndreptat spre Las Vegas, poate chiar mai departe. Ştim unde e Nayoan şi de unde vine. Hai să stăm cu ochii pe el şi să vedem unde ne duce.

Hendley reflectă la asta; se uită la Granger, care aprobă din cap.

— Tu şi Chavez, zise Granger. Începeţi în San Francisco, apoi în Vancouver. Disecaţi-l.

— Dar Jack? sugeră Clark. Se pricepe la astfel de operaţiuni.

Din nou, Hendley şi Granger schimbară priviri. Şeful se uită la Chavez şi la fraţii Caruso.

— Domnilor, ne puteţi lăsa singuri pentru câteva minute?

După ce ieşiră, Hendley îi zise lui Jack:

— Eşti sigur că vrei asta?

— Da, şefu'.

— Spune-ne de ce.

Întrebarea asta veni dinspre Granger.

— Deja v-am…

— Spune-ne din nou.

— Aş putea să fac ceva bun, cred că…

— Faci îndeajuns de bine şi-aşa. În plus, nu vrem să riscăm să fii deconspirat – ca fiul unui fost preşedinte să fie ucis. Eşti cineva, Jack.

— O faţă oarecare. Pot să număr pe degetele de la o mână de câte ori am fost recunoscut în ultimii doi ani. Scăpat din vedere, din minte. Am avut deja conversaţia asta cu John, OK? N-am viziuni măreţe cu privire la munca de teren.

Hendley se uită la Clark, care deschise braţele.

— Fie e un actor bun, fie ăsta e adevărul.

Jack zâmbi.

— Hei, în cel mai rău caz pot să văd cum trăieşte cealaltă jumătate şi să devin un analist mai bun, nu? Câştig oricum.

— OK, eşti în echipă. Totuşi, ai grijă la maniere. Fără oameni împunşi cu peniţa de data asta, s-a-nţeles?

Jack aprobă din cap.

— Înţeles.

— John, unde ai ajuns cu Driscoll?

— Am vorbit cu el în dimineaţa asta, l-am luat pe departe. Cred că-l roade faptul că CID îi vrea capul. S-a împăcat cu gândul – mai bine decât au făcut-o mulţi. Îi place să lucreze. Cred că dacă ar avea ocazia să scape de presiune şi să fie şi ajutat ar fi interesat. Ceva noroc de partea ta?

— Cred că avem suficientă putere ca să-l facem să renunţe pe procurorul general, dar nu suficientă ca să-l menţinem pe Driscoll în uniformă. Când te întorci de la Chicago, du-te şi bate-l la cap.

Clark dădu din cap.

— Cheamă-i înapoi, Sam.

Când Chavez şi fraţii Caruso revenîră, Brian zise:

— Hei, pentru că devenim, în cele din urmă, proactivi în treaba asta… URC l-a ucis pe idiotul ăla de Dirar dintr-un motiv bun. Ce-aţi zice să mergem la Tripoli şi să scuturăm copacul?

— Ce te aştepţi să cadă? întrebă Granger.

La asta răspunse Dominic:

— Fie Dirar a fost omorât direct de către URC, fie au avut un asociat care a făcut-o. Oricum, aflăm cine a făcut-o şi astfel mai punem o piesă a puzzle-ului – poate o privire la protocoalele de comunicare, la rutele de finanţare… Cine ştie?

Hendley dădu din cap.

— Scoate documentele de călătorie şi pune-i pe cei de la Călătorii să facă itinerarele. vom vedea dacă poţi să improvizezi o persoană de contact în

Tripoli – cineva de la ambasadă care nu se supără să poarte o discuţie fără formalităţi. Vezi şi dacă putem să-i informam pe Brian şi pe Dominic – Jack, poate le spui de noua afacere la care ai lucrat împreună cu Gavin?

— Se rezolvă, şefu'.

Hendley se ridică şi privi în jurul mesei.

— OK, domnilor, treceţi la treabă. Avem nevoie de un colţ, ceva pe care să-l putem decoji şi să transformăm în pârghie.

Fiecare om va avea nevoie de o cameră de motel numai a lui, ştia Hadi, toate la distanţă de o oră de mers cu maşina până la Combinat, dar niciuna atât de atrăgătoare încât zece sau paisprezece zile de şedere să stârnească vreo curiozitate. Străinii care veneau într-o ţară nouă ca să caute de lucru n-aveau destui bani pentru cazare scumpă şi, deşi nu era ciudat ca prietenii să stea împreună într-o astfel de călătorie, patru bărbaţi arătând a arabi care locuiau într-un singur apartament puteau stârni interesul oamenilor legii din zonă.

Era plin de moteluri de două stele în São Paulo; Hadi nu-şi făcea probleme că nu le găseşte, dar asta era prima lui incursiune în munca de teren şi nu voia să lase nimic la voia întâmplării – la fel cum făcuseră şi cu identităţile false.

Fiecare dintre ei studiase sau ştia destule despre industrie, încât sosirea lor şi interviurile ulterioare pentru locurile de muncă să nu atragă prea mult atenţia, măcar pentru puţinul timp pe care planificaseră să-l petreacă în ţară. Noua bunăstare a Braziliei atrăsese un aflux de muncitori, cei mai mulţi veniţi din Orientul Mijlociu, sătui să fie plătiţi cu salarii de mizerie pentru o muncă epuizantă şi periculoasă. Nu, se gândi Hadi. Cât timp nu făceau nimic pentru a ieşi în evidenţă, încă patru arabi care-şi căutau de lucru n-aveau să fie observaţi.

Partea dificilă avea să fie recunoaşterea. Erau mulţi kilometri de drum şi sute de maşini de

supravegheat; erau programe şi trasee de verificat de două, chiar şi de trei ori; aveau de studiat elemente de topografie şi infrastructură. Zona în sine, deşi departe de a fi de necucerit, îşi avea propria forţă de securitate, iar cercetările preliminare ale lui Ibrahim sugeraseră că zona făcea exerciţii de rutină care implicau atât forţe militare, cât şi de poliţie, fiecare dintre acestea menţinând o forţă de reacţie rapidă. Desigur, astfel de forţe ar fi fost utile numai până la un punct. Dacă el şi ceilalţi planificau bine şi rămâneau neclintiţi sub mâna călăuzitoare a lui Allah, nimic nu-i putea opri.

59

Steve trecuse cel mai recent test cu brio, decise Allison. Anulase întâlnirea lor în Reno în ultimul minut, susţinând că şeful ei o rugase să-i ţină locul la o conferinţă de produse farmaceutice în Sacramento. Conferinţa fusese destul de reală, la fel şi cărţile ei de vizită şi mostrele de medicamente şi materialul informativ pe care-l ducea în servieta de piele ori de câte ori se întâlneau pentru a face sex, dar se putea şi mai bine. Îl plăcea destul de mult, dar în afacerea ei aşa ceva se măsura pe o scară descendentă. Steve nu era respingător sau abuziv, astfel încât îl pusese către capătul de sus al scării. Nu că i-ar fi influenţat rolul, dar cu siguranţă le făcea întâlnirile tolerabile.

După cum anticipase, Steve se supărase şi fusese dezamăgit de anularea de ultim moment şi, la fel de previzibil, venise imediat cu o soluţie: avea să-şi ia liber de la serviciu şi să zboare spre Sacramento pentru tot weekendul, astfel încât să-şi petreacă timpul împreună. Ea ar fi participat la conferinţă în timpul zilei, iar nopţile le-ar fi păstrat pentru ei. Allison arătase un nivel adecvat de surprindere şi recunoştinţă la sugestia lui şi-i promise să facă din primul lor weekend de evadare unul de neuitat. La un moment dat în timpul weekendului, avea să bage cârligul un pic mai adânc, sugerându-i pudibond s-o prezinte familiei lui. Ar fi putut chiar să aranjeze ca el s-o surprindă plângând, după care să-i mărturisească faptul că se simte oarecum luată prin surprindere de „legătura specială” pe care simte c-o are cu el.

Cum ştiuse încă de la început, partea complicată avea să fie armonizarea. „Supraveghetorul” ei – un termen rusesc care nu-i plăcuse niciodată – omul cu mâinile pline de cicatrici de la arsuri – îi propusese un unghi pe care ea îl considerase demn

de explorat, dar implica expunerea ei la o poveste de nesusţinut, pe care Steve ar fi putut s-o verifice, dacă ar fi vrut. Pe de altă parte, dacă în timp ce-l bătea la cap Steve n-ar fi fost complet sub papucul ei, ar fi trebuit să dea înapoi şi să încerce altă tactică. Steve nu era prost, dar când venea vorba de probleme sentimentale, bărbaţii erau la fel de iraţionali, dacă nu chiar mai mult decât femeile. Sexul, cu toată puterea lui, era doar o treaptă, iar dacă ea îşi judecase prada corect, era la doar câteva trepte distanţă de premiu.

Întrebarea pe care Allison refuza să şi-o pună prea des era despre natura informaţiilor pe care le căuta angajatorul ei. De ce naiba îi păsa de apele subterane din mijlocul deşertului? se mira ea.

Printre „navele de transport containere" Panamax, *Losan* era mic, un „doisprezece la travers" cu 2700 TEU – unităţi echivalente cu şase metri –, nava măsurând 160 de metri, cu o capacitate depăşită de mult timp de descendenţii Post Panamax, dar Tarquay Industries din Smithfield (Virginia) era mai puţin interesată de modernitate decât de reducerea pierderilor sale.

Dintre cele 120 de rezervoare de propan, de câte 500 de galoane[69], vândute guvernului senegalez, 46 se dovediseră defecte la controlul de calitate, cu suduri făcute în mod necorespunzător. Nu era o problemă insurmontabilă în sine, Tarquay oferindu-se s-o rezolve gratuit şi pe loc, dar o examinare făcută în Dakar atât de către inspectorii guvernamentali senegalezi, cât şi de inginerul-şef al Tarquay relevase faptul că sudurile compromiseră integritatea învelişului; niciunul dintre rezervoare nu ar fi putut rezista la presiunea prevăzută de 18 kg/cm^2.

Pentru că fusese primul contract între Tarquay şi Senegal şi prima afacere din străinătate, fusese cerută o rambursare rapidă, împreună cu scuzele oficiale ale consiliului de administraţie, fiind expediate imediat alte rezervoare.

În Dakar, rezervoarele defecte fuseseră inventariate în documentele vamale cu codul de R3001c – „Reexportul unor produse nonpetroliere respinse la controlul calităţii pentru depozitare” –, apoi transportate la un depozit vamal din Port Sud al guvernului şi descărcate pe un teren plin de buruieni, înconjurat de un gard de plasă înalt de un metru. Opt luni mai târziu fură făcute aranjamentele pentru returnarea cisternelor defecte la Smithfield. *Losan,* făcând ultima escală înainte de a traversa Atlanticul spre Statele Unite, avea spaţiul necesar pentru a lua marfa.

Cu două zile înainte de plecare, cisternele fură încărcate de elevatoare cu furcă în bena camioanelor ancorate bine şi transportate trei kilometri, până la dana unde se afla *Losan.* Acolo rezervoarele fură descărcate de macara în „bulktainerele” fără capac – patru rezervoare într-un container apoi ridicate pe puntea lui *Losan* şi aşezate câte douăsprezece pe un rând.

Inspectate la intrare, rezervoarele, care fuseseră sub controlul vamal încă de la sosirea lor, nu fură nici cântărite, nici examinate înainte de a fi încărcate la bordul lui *Losan.*

Durerile de cap şi greaţa deveniseră din ce în ce mai rele în ultimele zece ore, ceea ce-l surprinse oarecum pe Adnan care nu se aşteptase ca simptomele să apară atât de repede. Mâinile îi tremurau şi îşi simţea pielea umedă. Era clar că poveştile despre toxicitatea navei nu fuseseră exagerate. „Nu-i bai”, se gândi el, mai era puţin. Potrivit diagramei lui Salicev, erau la doar 20 de kilometri de punctul de livrare.

Prin harul lui Allah, găsiseră cilindrul-container exact unde trebuia să fie, stând încă pe raftul prins de perete. Fusese mai uşor decât anticipase Adnan, ceea ce era atât o binecuvântare, cât şi un blestem. Ştia greutatea aproximativă a miezului, aşa că era relativ uşor de estimat greutatea cilindrului-container; era, evident, ecranat cu plumb, dar nu

atât de gros cum fuseseră informaţi. Asta însemna că safeul însuşi fusese conceput ca scut principal, dar asta nu-i ajuta. Cu toate acestea, cilindrul era încă sigilat şi nu părea să fi suferit vreo deteriorare în incidentul din urmă în toţi aceşti ani.

Desfăcuseră încuietoarea raftului, ridicaseră cilindrul de cele patru mânere în formă de D sudate de el, apoi îl scoseseră din seif şi merseseră pe puntea inundată către scară. De aici se mişcaseră încet, cu grijă, făcând doar câte un pas pe podium, apoi afară, în pasajul principal. Trecură fără incidente de ultimele două obstacole majore – scara de la puntea descoperită şi scara de acces la plute – şi, curând, erau înapoi pe ţărm. Se dezbrăcară mulţumiţi de costumele lor de protecţie şi de măştile de gaze, apoi le băgară în rucsacuri, pe care le legară de o piatră şi le aruncară în golf.

Drumul înapoi la promontoriu le luă o oră. Adnan le ordonă oamenilor să pună jos cilindrul şi celelalte, apoi el se duse pe ţărm şi privi prin ceaţă spre golf. Nu putu vedea decât conturul navei lui Salicev. Extrase o rachetă de semnalizare din rucsac, îi scoase capacul de aprindere şi flutură tubul scânteietor deasupra capului. După treizeci de secunde, dinspre vas venise un dublu flash de lanternă. Adnan se întorsese către ceilalţi şi le făcu semn să meargă înainte.

Treizeci de minute mai târziu erau din nou la bordul vasului şi se întoarseră pe unde veniseră. Până ajunseseră în golful principal, cilindrul-container fu izolat în interiorul unui al doilea, mult mai puternic ecranat, un tambur de protecţie pe care-l aduseseră cu ei. Salicev privise containerul suspect, dar nu zisese nimic în timp ce conducea vasul spre apă deschisă.

Acum, Adnan stătea lângă Salicev în cabina de pilotaj. Era aproape miezul nopţii şi prin geamuri nu se vedea nimic altceva decât întuneric.

— Ţi-ai câştigat, cu siguranţă, banii, căpitane.

Vorbise Adnan.

— Suntem recunoscători.

Salicev ridică din umeri, dar nu spuse nimic.

Adnan simţea lângă şold conturul pătrat al radioului care ieşea din consola de lemn a cârmei. Mişcându-se încet, el trase cuţitaşul din buzunarul hainei şi scoase lama cu degetul mare, pe care-o presă de cablul de alimentare al radioului. Scoase un *snick* abia perceptibil când îl tăie.

— Mă duc să-mi verific oamenii, zise Adnan. Vrei să-ţi aduc o ceaşcă de cafea? Ceva mai puternic?

— Cafea.

Adnan coborî scara în salonul principal, apoi o altă scară scurtă, în compartimentul de dormit. Era întuneric, cu excepţia puţinei lumini filtrate din salon. Oamenii dormeau, câte unul într-o cuşetă, toţi culcaţi pe spate.

Mai devreme, le dăduse ceea ce le spusese că era încă o doză de iodură de potasiu, dar erau, de fapt, 3 g de lorazepam puse într-o capsulă generică de celuloză. Era de trei ori doza standard, astfel că medicamentele antianxietate fură de-ajuns pentru a-i trimite în lumea viselor. „O binecuvântare”, crezu Adnan.

În ultimele patru ore se luptase cu ceea ce trebuia să facă în continuare – nu cu necesitatea, ci cu metoda. Oamenii ăştia erau deja pe moarte şi nimic nu putea să schimbe asta; el era pe moarte şi, la fel, nimic nu putea să schimbe asta. Era preţul războiului şi povara credincioşilor. Se consola cu faptul că ei n-aveau să se mai trezească, n-aveau să simtă nicio durere. Atunci singura problemă care-i rămăsese era zgomotul. Salicev era bătrân, dar era dur şi oţelit de viaţa pe mare. Era mai sigur să-l ia prin surprindere.

Adnan se îndreptă spre bancul de lucru montat pe peretele pupei şi deschise sertarul din stânga sus. Înăuntru era cuţitul pe care-l găsise în timpul căutării sale de mai devreme. Era în formă de J, cu

un vârf ascuţit ca acul şi un tăiş fin şlefuit, folosit, presupunea el, la spintecarea peştelui.

Cuprinse mânerul din lemn cu lama îndreptată în sus, apoi urcă la prima cuşetă. Respiră adânc, puse mâna stângă pe bărbia omului, îi întoarse capul spre saltea, apoi fixă vârful lamei în golul de sub lobul urechii şi trase cuţitul în sus, urmându-i conturul maxilarului. Sângele ţâşnit din carotida tăiată părea negru în întuneric. Omul gemu moale în palma lui Adnan, apoi se zbătu o dată, de două ori şi muri liniştit. Adnan se duse la al doilea om, repetă procesul, apoi la al treilea. Îi luă în total nouăzeci de secunde. Abandonă cuţitul pe punte, apoi se duse sus, în salon, şi se spălă pe mâini de sânge. Îngenunche lângă chiuvetă, deschise sertarul de jos şi scoase pistolul Iarâghin de 9 mm pe care îl ascunsese acolo. Trase înapoi un centimetru camera culisantă ca să se asigure că are glonţ pe ţeavă, apoi pregăti pistolul, înlăturând siguranţa şi îl puse în buzunarul lateral al hainei. În final, luă un pahar de plastic pentru cafea de pe raftul de uscare.

Urcă înapoi pe scară şi ajunse la postul de pilotaj.

— Cafea, zise el, predându-i paharul lui Salicev cu mâna stângă.

Căpitanul se întoarse, întinzând mâna după el. Adnan trase Iarâghinul din buzunar şi-l împuşcă în frunte. Pe geamul lateral se împrăştiară sânge şi bucăţi de creier. Salicev căzu pe spate şi alunecă pe perete. Adnan răsuci comutatorul pilotului automat de pe consola cârmei, apoi îl apucă pe Salicev de glezne, îl târî la scară şi-l rostogoli în salonul de jos.

Întors la cârmă, Adnan îşi reverifică timp de un minut poziţia, cu bătrâna unitate Loran-C, apoi opri pilotul automat şi ajustă cursul.

O oră mai târziu apăru la orizont conturul întunecat al insulei şi, încă o oră după aceea, Adnan încetini motoarele şi urmă linia ţărmului

estic, până când ecranul Loran-C arătă coordonatele corecte.

Insula era cunoscută sub numele de Kolguiev şi era, în conformitate cu harta lui Adnan, o parte din Provincia autonomă Iamalo-Nemeţi, un cerc aproape perfect de zone umede, mlaştini şi dealuri joase, măsurând 80 de kilometri de la un cap la altul, locul unde se afla singura aşezare de pe coasta de sud-est, numită Bugrino, populată de câteva sute de neneţi, care pescuiau, cultivau pământul şi creşteau reni.

Adrian aduse schimbătorul de viteză la punctul mort şi opri motorul, trecu în modul de aşteptare şi tăie contactul. Se uită la ceas: zece minute întârziere. Trase reflectorul portabil de pe raftul din perete şi se duse pe punte. Clipirea codificată a luminii reflectorului său fu urmată imediat de răspunsul corect de pe ţărm.

Cinci minute mai târziu, auzi de-afară un motor torcând încet. O barcă cu motor apăru din întuneric şi trase la babord. În barcă erau patru bărbaţi; fiecare înarmat cu un AK-47. Adnan nu recunoscu pe niciunul dintre ei. Nu că ar fi contat; codul de lumini se potrivise, iar dacă era o capcană, nu mai era nimic de făcut în privinţa asta.

— Eşti Abdul-Baqi – Slujitor al Creatorului? întrebă unul dintre bărbaţi, liderul, presupuse Adnan.

— Nu. Slujitor al Celor Veşnice, răspunse Adnan. Mă bucur să te văd aici.

— Şi eu pe tine, frate.

— Aruncă-mi parâma ta şi vino la bord. Trebuie cel puţin doi dintre voi ca să ridice.

În timp ce Adnan înfăşură parâma în jurul tachetului de pe copastie, doi dintre bărbaţi urcară la bord, dezlegând containerul de pe punte şi cărându-l la marginea bordajului navei, unde cei doi bărbaţi din barca cu motor îl luară şi-l aşezară

pe punte. Ultimii doi bărbaţi li se alăturară partenerilor lor.

— Vreo problemă? întrebă liderul.

— Niciuna. Totul a mers conform planului.

— Te mai putem ajuta cu ceva?

Adnan clătină din cap.

— Nu, mulţumesc. E aproape gata. E adâncă aici, are aproape 300 de metri. Marea va face restul.

60

Urma să fie o întâlnire neplăcută, ştia admiralul Stephan Netters, şi asta avea la fel de mare legătură cu cine nu participa, cât şi cu cine participa. Cel aşezat vizavi de el la birou ar fi avut tot dreptul să fie Robby Jackson, dar nu era el. Nişte ţopârlani cu inimi pline de ură avuseseră grijă de asta. În schimb, era Edward Kealty. Omul nepotrivit indiferent de anotimp. Netters şi Jackson evoluaseră împreună, începând de la Academia Navală, carierele lor intersectându-se acum din nou, căci urcaseră scara până la capăt în ultimele zile ale administraţiei Ryan, Netters fiind numit preşedinte al JES[70]. El primise slujba dintr-o varietate de motive, cel mai nesemnificativ fiind ambiţia, iar respectul pentru Ryan era cel mai important.

Îi venise greu să nu renunţe după aceea, şi mai ales după ce devenise clar că Kealty avea să câştige Biroul Oval nu pe merit, ci în urma fatalităţii oarbe şi a tragediei. Dar chiar dacă voturile fuseseră numărate şi balanţa electorală înclinase fără drept de apel în favoarea lui Kealty, Netters ştiu că trebuie să continue, ca nu cumva noul preşedinte să numească pe vreunul dintre „prinţii parfumaţi” de la Pentagon. Nu trebuia decât să te uiţi la profunzimea (sau lipsa acesteia) cabinetului lui Kealty, ca să ştii ce aştepta omul de la poporul lui. Şi aici începea dificultatea. Suficient să contrazici regele prea des sau cu prea mult zel şi se va găsi un prinţ mai supus. Te abţii să-ţi contrazici regele, iar regatul ajunge pe mâna barbarilor.

— Spune-mi după ce să mă uit, amirale, zise preşedintele Kealty cu un mormăit şi împinse înapoi pe birou, către Netters, fotografia luată prin satelit.

— Domnule preşedintele, se vede o amplă deplasare de tancuri şi infanterie mecanizată spre graniţa de vest.

— Văd asta, amirale. De câte vorbim şi ce naiba au de gând?

— În ceea ce priveşte prima întrebare, am identificat o divizie blindată formată din trei brigăzi de tancuri, cu un amestec de tancuri sovietice cam vechi T-54-uri, 62-T-uri şi Zulfiqar; patru batalioane de artilerie şi două divizii de infanterie mecanizată. Cât priveşte ce au de gând, domnule preşedinte, încă nu putem să gândim în aceşti termeni. Trebuie să ne concentrăm asupra a ceea ce sunt capabili să facă, apoi să le descoperim intenţia.

— Explică-ne, zise consiliera pentru Securitate Naţională, Ann Reynolds.

În traducere: „Nu ştiu despre ce naiba vorbeşti”. Ca şi Scott Kilborn, reprezentanta Michiganului în Congres a Partidului Democrat n-avea calificarea necesară, dar atât faptul că era prietenoasă cu sexul opus, cât şi locul ocupat în House Intelligence Committee o făcuse eligibilă pentru cabinetul lui Kealty. În calitate de CEO al unei companii de reţele sociale Online din Detroit, Reynolds era pricepută şi capabilă, abilităţi pe care ea presupusese că le va transfera uşor şi asupra carierei de politician şi legiuitor. Netters bănuia că nu prea înţelesese nici ea în ceea ce era băgată până peste cap, fapt care îl speria ca dracu’. Consiliera pentru Securitate Naţională era panicată, sperând ca ţinuta rigidă Donna Karan, ochelarii severi şi stilul rapid de vorbire să-i menţină prospera situaţie financiară.

— Să zicem că intenţionez să bat recordul olimpic la maraton. Asta e intenţia mea. Problema e că am ambele picioare rupte şi o boală de inimă. Asta e capacitatea mea. Cea din urmă o dictează pe prima.

Reynolds dădu din cap cu înţelepciune.

Scott Kilborn, directorul CIA, zise:

— Domnule preşedinte, Teheranul are de gând să-l numească „exerciţiu”, dar nu putem ignora evidenţa. În primul rând, trupele se îndreaptă spre înălţimile Ilam – în linie dreaptă, e la fel de aproape de Bagdad ca orice punct din Iran. Vreo 130 de kilometri. În al doilea rând, tocmai am pus în mişcare planul de retragere din Irak. În cel mai bun caz, ei le trimit un avertisment sunniţilor să aibă grijă cum se poartă. În cel mai rău caz, asta e adevărata intenţie şi planifică o incursiune.

— În ce scop?

Kealty punea o întrebare bună, dar nu era nicio curiozitate în spatele ei, se gândi Netters. Când venea vorba despre Irak, preşedintele se concentra exagerat de mult pe găsirea unei soluţii. Din prima zi, spusese cu claritate că intenţionează să retragă forţele americane cât mai curând posibil, acordând o atenţie simbolică siguranţei tactice. Lui Kealty îi lipseau două ingrediente esenţiale pentru a fi un bun conducător: flexibilitatea şi curiozitatea. Le avea din abundenţă în arena politică, dar când venea vorba de putere, nu era un lider autentic.

— Tulbură apele, ca să vadă cum reacţionăm, răspunse Kilborn. Cu cât întârziem retragerea, cu atât Teheranul trebuie să colaboreze pe la spate cu miliţiile şiite. Dacă o incursiune nu ne schimbă planurile de retragere acum, au o avanpremieră.

— Nu sunt de acord, zise admiralul Netters. Trecând frontiera, n-au nimic de câştigat şi totul de pierdut. Mai mult decât atât, sunt slabi la capitolul „triplu A”[71].

— Explică.

— Au mobilizat doar elemente simbolice antiaeriene. Asta nu e supraveghere. Ei ştiu că dacă venim asupra lor, o vom face în primul rând de pe portavionul din Golf.

Consiliera pentru Securitate Naţională a lui Kealty, Ann Reynolds, zise:

— Un mesaj?

— Din nou, doamnă Reynolds, asta se încadrează în categoria „intenţii”, dar eu îţi voi spune mai mult chiar: cu toate defectele lor, iranienii nu sunt orbi, iar ei cred mai mult în ordinea sovietică a modelului de luptă, care se bazează în mare măsură pe sisteme mobile antiaeriene. Au văzut ce-am făcut noi în timpul Golf 1 şi 2 şi n-au uitat. Nu-ţi expui degeaba elementele antiaeriene.

— Şi acoperirea aeriană?

Întrebă Reynolds, de la NSA.

— Avioane de luptă?

— Nicio schimbare, răspunse Netters. Nu se mişcă decât avioanele de patrulare.

Preşedintele Kealty se încruntă. „Are o muscă-n supă”, se gândi Netters. Promisese ţării că va retrage Statele Unite din Irak, iar ceasul ticăia, dar nu pentru militarii Statelor Unite sau pentru prosperitatea strategică a Americii, ci mai degrabă pentru şansele lui Kealty la un al doilea mandat. Desigur, Netters avusese, încă de la început, rezerve cu privire la războiul din Irak şi chiar le exprimase, dar acestea fuseseră eclipsate de posibilitatea foarte reală ca lucrurile să se degradeze acolo. Ne place sau nu, Statele Unite fuseseră cu ochii pe Orientul Mijlociu probabil mai mult decât în întreaga sa istorie. O retragere nedureroasă era un vis fantezist pe care Kealty îl vânduse unei naţiuni sătule de război. Cu toate că actualul plan de retragere n-avea să reuşească niciodată, se ştia suficient de bine că Irakul avea să alunece mai curând în haos, decât să se arunce cu capul înainte în aşa ceva, caz în care el spera ca Kealty să aibă naibii bunul-simţ să se regrupeze şi să asculte de comandanţii din teatrul de operaţiuni.

Într-un singur sens avea dreptate Scott Kilborn: afacerea asta pe frontieră putea fi foarte bine o avanpremieră a sfârşitului jocului lui Kealty în Irak, fără trupe americane, deşi nimeni nu ştia dacă

Iranul avea să intre cu trupe pe teren odată plecate forţele americane. Dacă aşa urma să facă până la urmă, aveau să folosească drept justificare sporirea violenţei sunniţilor asupra şiiţilor.

Iranienii jucau un joc uimitor. O întârziere în retragerea trupelor SUA părea contrară intereselor Teheranului – sau cel puţin a celor vizibile de la Washington.

Kealty se lăsă pe spate în scaun şi îşi trosni degetele.

— Aşadar, amirale, din moment ce tu nu eşti dispus să vorbeşti despre intenţii, o s-o fac eu pentru tine, zise Kealty. Iranienii dau băţul prin gard. Ne testează hotărârea. Noi îi ignorăm, ne menţinem planul de retragere şi le transmitem un mesaj din partea noastră.

— Cum ar fi? zise admiralul Netters.

— Încă un portavion.

Un mesaj. O altă misiune fără scop. Deşi era destul de adevărat că portavioanele erau proiecţii ale puterii, conceptul era analog cu siguranţa armelor de foc elementare: nu îndrepta niciodată un pistol către ceva dacă n-ai de gând să tragi. În cazul de faţă, Kealty voia doar să fluture arma.

— Ce active avem la dispoziţie? întrebă Kealty.

Înainte să răspundă Netters, Kilborn zise:

— *Stennis*-ul…

Netters întrerupse.

— Domnule, am cam tras de el, la cât e de subţire. Grupul *Stennis* a fost eliberat din post doar de zece zile. E o aşteptare lungă pentru a…

— La naiba, amirale, am obosit să tot aud ce nu putem să facem, s-a-nţeles?

— Da, domnule preşedinte, dar trebuie să înţelegeţi că…

— Nu, nu trebuie. Pentru asta eşti plătit tu, amirale. Rezolvă şi adu-mi planul sau găsesc pe altcineva s-o facă.

Tariq intră în camera de zi, unde Emirul citea, şi luă telecomanda televizorului.

— Trebuie să vezi ceva.

Porni televizorul şi schimbă canalul pe un post de ştiri prin cablu. Drăguţa prezentatoare blondă, cu ochi albaştri, era în mijlocul frazei.

— … din nou, purtătorul de cuvânt al Pentagonului tocmai a confirmat o ştire anterioară a BBC cu privire la un exerciţiu al armatei iraniene care se desfăşoară la frontiera sa cu Irakul. Deşi Pentagonul a recunoscut că guvernul de la Teheran n-a anunţat exerciţiul, continuă să susţină că astfel de evenimente nu sunt neobişnuite, amintind despre o mişcare similară de trupe şi echipamente militare la începutul anului 2008…

Tariq opri sonorul televizorului.

— Ciudaţi simpatizanţi, murmură Emirul.

— Cum?

Deşi Teheranul era, în general, nefavorabil cauzei URC, nici nu reprezenta o piedică, cunoscând bine că niciodată nu se ştie unde li s-ar putea intersecta interesele. În cazul de faţă, Ministerul iranian de Informaţii şi Securitate Naţională (sau VEVAK) îşi întorsese în ultimii ani atenţia către modul în care ar arăta Irakul în perioada de după ocupaţie. Deşi bine reprezentată de câteva miliţii şi susţinută atât de Hezbollah, cât şi de Pasdaran[72], populaţia irakiană şiită încă era o minoritate şi, prin urmare, vulnerabilă la persecuţia sunnită, un dezechilibru de putere care făcea Teheranul să turbeze, iar URC era pur şi simplu fericit să exploateze aceste sentimente. Chiar când Statele Unite începuseră să bată toba războiului, în 2002, Emirul îşi făcuse propria analiză cost-beneficiu şi dezvoltase o strategie de promovare a obiectivului URC. Faptul că strategia era piezişă, bazată pe modelul economic american, nu-i trecuse probabil niciodată prin minte Washingtonului.

Urma ca Statele Unite ale Americii să plece sau cel puţin să-şi reducă prezenţa la un nivel simbolic, moment în care Iranul avea să-şi înceapă jocul pentru dominaţie în Irak, o realizare la care nu putea să spere fără un avantaj asupra majorităţii sunnite. În acest sens, Iranul avea o trebuinţă. Era un client în devenire.

Implicarea URC în Irak începuse în august 2003, cu un aflux de oameni, material şi competenţe, toate fiind oferite gratuit grupărilor extremiste sunnite. Bazate pe ura comună faţă de ocupanţii americani, resursele au fost împărţite şi goluri umplute, iar până în 2006 URC guverna peste porţiuni mari din Bagdad şi peste mare parte din Triunghiul Sunnit. Asta era marfa sau serviciul pentru care Teheranul era dispus să plătească.

Cum bine ştiau Mary Pat Foley şi CNC, iar Jack Ryan jr constatase recent, accesul la informaţii în era digitală putea fi la fel de bine un obstacol, dar şi o binecuvântare pentru activitatea serviciilor secrete. Calculatoarele clasificau, asociau şi difuzau cantităţi masive de informaţii, dar mintea umană nu putea să absoarbă şi să folosească chiar atât de multe. Cererea de informaţii e pivotul fiecărei decizii – bună, rea sau neutră –, realitate pe care inginerii, poliţia animalelor, cazinourile şi sute de alte discipline aparent fără legătură au recunoscut-o cu mult timp în urmă. Cine ce face, unde şi când o face? Pentru un urbanist, o listă de intersecţii predispuse la blocaj de trafic e, practic, inutilă; în schimb, o hartă dinamică, să vadă punctele fierbinţi şi tendinţele circulaţiei rutiere, e nepreţuită. Din păcate, după cum era de prea multe ori cazul, guvernul Statelor Unite juca leapşa în domeniul vizualizării de date şi arhitecturii informaţiei, externalizând astfel de servicii către firme private cu creiere cibernetice, în timp ce birocraţia federală arunca milioane de dolari şi pierdea timp cu problema.

Pentru Jack şi Gavin Biery, proiectul pe care îl numiseră în cele din urmă PLOWSHARE debutase ca o provocare tehnică: cum să capteze potopul de informaţii open-source de pe internet şi să-l folosească pentru ceva util, o sabie cu care să micşoreze suprasarcina. În ciuda metaforei cam forţate, ei făcură progrese rapide, începând cu un program software conceput ca să adune necrologuri de pe Coasta de Est şi să le aranjeze în funcţie de diferite criterii: vârstă, loc, cauza decesului, vocaţie etc. Multe dintre modelele care apăreau erau previzibile – cum ar fi decesele în grupa de vârstă înaintată, în jurul azilurilor de bătrâni –, dar unele, nu, cum ar fi recenta creştere a vârstei băutorilor dintr-un stat, care preceda decesele la o vârstă mai tânără, de-a lungul autostrăzilor care duceau către state din apropiere cu o vârstă mai mică a băutorilor. Şi asta era oarecum previzibil, recunoscură ei, dar reprezentarea ciorchinilor de date pe hartă era proverbiala imagine care face mai mult decât o mie de cuvinte.

O altă surpriză fusese profunzimea şi domeniul de aplicare pentru informaţiile open-source. Datele cu adevărat utile, cele care nu erau inaccesibile, se ascundeau adânc în pagini de internet locale, statale şi guvernamental-federale, disponibile pentru oricine cu suficientă răbdare şi alfabetizare tehnologică, dornic să le găsească. Ţările din Lumea a doua şi a treia, cele în care avuseseră loc cele mai multe incidente teroriste, erau cea mai uşoară pradă, uitând de multe ori să echilibreze decalajul dintre înregistrarea Online şi menţinerea securităţii bazei de date online. Altfel, informaţii confidenţiale, cum ar fi rapoarte de arestare şi fişiere de investigare a cazului, erau stocate în servere nesecurizate, fără măcar un firewall sau o parolă între ele şi portalurile site-urilor guvernamentale.

Şi aşa fusese cazul cu Libia. La patru ore după ce Hendley le dăduse aprobarea, PLOWSHARE-ul lui Jack şi Gavin mesteca gigabiţi de date atât open-source, cât şi din bazele de date guvernamentale. Două ore mai târziu, PLOWSHARE regurgita informaţiile pe copia programului Google Earth Pro penetrată fraudulos de Gavin. Jack îi chemă în sala de şedinţe pe Hendley, Granger, Rounds şi pe fraţii Caruso. PLOWSHARE a Tripoliului, îmbunătăţite de imaginea prin satelit era străbătută de linii multicolore, clustere şi pătrate. Jack se afla lângă ecranul LED cu telecomanda în mână; Biery stătea în spate, rezemat de perete, cu laptopul deschis în poală.

— Arată ca o pictură de Jackson Pollock, observă Brian. Încerci să ne provoci un atac de apoplexie, Jack?

— Ai răbdare cu mine, răspunse Jack, apoi atinse un buton de pe telecomandă.

„Urmărirea datelor”, cum o numiseră el şi Gavin, dispăru. În cinci minute, Jack oferi grupului noţiuni de bază PLOWSHARE, apoi atinse din nou telecomanda. Imaginea mărită din interiorul aeroportului Tripoli era acum acoperită cu ceva ce semăna cu o floare, iar în centru era pistilul acesteia împărţit în felii radiale colorate, cu petale colţoase şi de diferite lungimi.

— Pistilul reprezintă volumul de sosiri medii zilnice. Dimineţile sunt cele mai aglomerate; după-amiezile cele mai lejere. Petalele reprezintă numărul mediu de căutări speciale efectuate la punctele de control din aeroporturi. După cum puteţi vedea, există un vârf dimineaţa, de la 07.00 la 10.00, şi o cădere pe măsură ce te apropii de prânz. În traducere: joia, între 10.30 şi prânz, e cel mai bun moment să încerci să strecori ceva pe lângă controlul de securitate.

— De ce? întrebă Granger.

— Punctele de control sunt pe deplin ocupate dimineaţa, dar personalul e rotit pentru pauzele de masă până dimineaţa târziu; personal mai puţin, plus mai multe tranziţii, egal mai puţină securitate. Plus că aproape două treimi din controlul de securitate şi agenţii de pază lucrează de duminică până joi.

— Deci, joile sunt vinerile lor, zise Dominic. Deja se gândesc la weekend.

Jack aprobă din cap.

— Aşa credem noi. Avem şi un grafic corespunzător de plecări. S-ar putea să vă fie mai de folos.

Jack pedală printr-o serie de suprapuneri de culori reprezentând modele de trafic, acte de violenţă, răpiri, raiduri efectuate atât de poliţie, cât şi de unităţile militare, demonstraţii antioccidentale… toate clasificate pe date şi ore, demografie, cartiere, etnie, implicare străină, afilieri religioase şi politice, până când, în cele din urmă, rezumă datele în „sfaturi şi avertizări” pentru Brian şi Dominic: zone de evitat şi la ce ore din zi, cartiere bănuite că ar oferi sprijin puternic URC, străzi pe care erau cele mai frecvente puncte de control şi raiduri ale poliţiei.

— Jack, chestia asta e grozavă, comentă Brian. Un fel de bizarul nostru ghid Frommer.

— Cât de mult variază datele?

Întrebarea o pusese Dominic.

— Nu mult. Sunt nişte fluctuaţii în timpul şi în preajma sărbătorilor islamice majore, dar dacă nu staţi mai mult de vreo zece zile, n-o să vă întâlniţi cu aşa ceva.

— Pot accesa asta pe teren? întrebă Granger.

— Gavin a accesat fraudulos vreo două Sony Vaio VGNs – opt inci, cu ecran Ubuntu OS şi unu-punct-trei…

— În engleză, Jack, zise Rounds.

— Laptop subţire. Vor avea toate datele de pe acesta în format Flash. Aveţi posibilitatea să modificaţi şi să revizuiţi suprapunerile PLOWSHARE în timpul zborului. O să vă oferim un tur virtual când terminăm aici.

Hendley zise:

— Bine lucrat, Jack… Gavin. Întrebări, băieţi?

Brian şi Dominic clătinară din cap.

— OK, călătoriţi în siguranţă.

61

Jack Ryan Senior îşi făcu nod la cravată şi se privi în oglindă. Decise că arăta destul de bine. Costumul norocos, o cămaşă albă de modă veche cu o cravată roşie. Se tunsese în ziua precedentă, iar părul lui era destul de cărunt pentru a fi clar că nu mai era copil, dar arăta îndeajuns de tânăr pentru un bărbat de 50 şi ceva de ani. Un zâmbet de probă arătă că-şi periase dinţii în mod corespunzător. „E timpul să trecem la treabă.”

Urma să înceapă într-o oră, în faţa a aproape douăzeci de camere de filmat şi a sute de reporteri/comentatori din spatele lor, dintre care puţini îl simpatizau. Dar nu era nevoie. Treaba lor era să raporteze faptele aşa cum le vedeau, în mod corect şi onest. Cei mai mulţi sau măcar unii aveau s-o facă, slavă Domnului. Dar Ryan trebuia să-şi spună cum trebuie discursul, să nu vomite sau să cadă în faţa camerelor de luat vederi, oricât de amuzant avea să se pară lui Jay Leno mai târziu, în acea zi.

Se auzi un ciocănit în uşă. Ryan se duse să vadă cine e. N-avea de ce să fie excesiv de precaut. Omul lui din Serviciul Secret făcuse în aşa fel încât întregul etaj să fie păzit ca un container cu rachete nucleare al forţelor aeriene.

— Hei, Arnie, Callie, zise el în semn de salut.

Arnie van Damm îl măsură din cap până-n picioare.

— Ei bine, domnule preşedinte, îmi pare bine să văd că încă ştii cum să te îmbraci.

— Mai ai vreo cravată? întrebă Callie Weston.

— Asta roşie ce-are? întrebă Ryan.

— Prea stridentă.

— Ce-ai prefera?

— Azuriu ar fi mai bine.

— Callie, îmi place cum lucrezi, dar, te rog, lasă-mă să mă îmbrac singur, bine?

Callie Weston bombăni, dar o lăsă baltă.

— Totul e gata? întrebă Arnie.

— Prea târziu să fug, oricum, răspunse Ryan.

Şi aşa era. De-acum înainte era un candidat inimos, gata de luptă. Sânge în ochii lui şi oţel în coloana vertebrală.

Van Damm zise:

— Eşti sigur că nu te pot convinge să…

— Da.

Discutase cu Arnie şi Callie despre incidentul de la Georgetown, dacă să includă sau nu tentativa de asasinat în discursul lui. Previzibil, ei susţinură includerea, dar Ryan nici nu voia s-audă. Incidentul avea să fie scos la iveală în timpul campaniei, dar nu de către el. Nu pentru că l-ar fi evitat.

— Cum e audienţa? întrebă Ryan încheind subiectul.

— Toată lumea te priveşte, răspunse Arnie. Azi a fost o zi moartă pentru ştiri şi astfel or să se bucure să te vadă. Li se dau aproape cinci minute de umplut în direct. O să le vinzi o grămadă de pastă de dinţi, Jack. Drace, unii chiar te plac.

— Serios? De când? întrebă Ryan.

— Nu ei sunt inamicul. Ei sunt presa. Sunt observatori neutri. Trebuie să stai cu ei, să vorbiţi neoficial. Să bei o bere cu ei. Lasă-i să ajungă să te placă. Eşti un tip simpatic. Lasă asta să lucreze în avantajul tău.

— O să mă gândesc la asta. Cafea?

— O fac bună aici?

— Mie mi se pare bună, le spuse Jack.

Se duse la tava de la room-service şi se aşeză să-şi toarne o ceaşcă. A treia. Asta era ultima, ca nu cumva cofeina să-l facă prea nervos. La Casa Albă, cafeaua prezidenţială era numai Mountain Jamaican Blue, din fosta colonie britanică,

considerată cea mai bună din toată lumea. *Aceea* era o ceaşcă de cafea. Poate că de vină era bauxita din boabe, se gândi Jack.

Din nou, mintea lui Ryan reveni la întrebarea centrală: *Dacă* ar câştiga, cum ar pune ţara înapoi pe cursul bun? Guvernarea era atât de complexă într-o ţară ca Statele Unite ale Americii, încât era efectiv imposibilă. Prea multe interese, fiecare dintre acestea fiind probleme de viaţă şi de moarte pentru cineva, iar acel cineva avea să ajungă la TV sau în ziare, pentru a se asigura că opiniile lui/ei vor reţine – de preferinţă strident – atenţia. Preşedintele putea să acorde atenţie sau nu. El/ea avea să aibă o echipă care să se asigure că numai lucrurile importante ajung pe biroul lui/ei. Dar asta îl făcea pe preşedinte un ostatic al propriei echipe şi chiar şi un om bun putea fi îndrumat greşit de oamenii pe care el sau ea îi alegea pentru treabă – iar practica obişnuită era ca selecţia personalului să fie delegată şi ea membrilor mai în vârstă ai echipei, fiecare dintre ei având sentimentul propriei importanţe, de parcă biroul din aripa vestică a Casei Albe sau din Vechea Clădire a Executivului era un cadou primit din mâna lui Dumnezeu însuşi. Astfel de oameni puteau să formeze ideile preşedintelui lor prin simpla selectare a lucrurilor pe care el să le vadă şi chiar o făceau. „Şi tu vrei să lupţi pentru încă patru ani de d-astea? se întrebă Ryan. Idiotule.”

— Ştiu privirea aia, zise Arnie. Ştiu la ce te gândeşti. Ce pot să spun, Jack, cu excepţia faptului că eu cred că eşti cu adevărat cel mai bun pentru aşa ceva şi că e necesar. Cred asta până în măduva oaselor. Tu?

— O să ajung să cred şi eu, zise Ryan.

— Vezi ce se întâmplă în Iran? întrebă Arnie.

— Care parte? Programul lor nuclear sau mişcările de la graniţă?

— Ambele.

— Aceeaşi Mărie cu altă pălărie, zise Jack. Teheranul ştie că nu trebuie decât să ameninţe, şi Kealty va reacţiona – sau va reacţiona excesiv. De ce l-a pus pe Netters să trimită acolo un întreg grup de luptă?

— Da. Portavionul *Stennis.* L-a luat de-acasă, unde era la rând să se odihnească.

— Idiotul. Au ajuns să-l joace pe sârmă pe preşedintele Statelor Unite.

Se uită la ceas.

— Cât timp mai am?

— Zece minute, răspunse Callie. Am vreo şansă să te conving să-ţi dau cu puţină pudră?

— Nici gând, la naiba! tună Ryan în replică. Nu sunt o prostituată plătită cu zece dolari de pe Sixteenth Street.

— S-a scumpit, Jack. Inflaţia, îţi aminteşti?

Ryan se ridică şi se duse la baie. Pierderea controlului vezicii urinare era încă ceva ce trebuia evitat, şi nu ceva ce putea face în faţa camerelor de luat vederi. Pe măsură ce înainta în vârstă, Ryan aflase că-i displăcea să stea la rând ca să-şi facă nevoile. Făcea parte din procesul de îmbătrânire, îşi imagina. În fine, se uşură, trase fermoarul şi se întoarse să-şi ia sacoul.

— Mergem, băieţi?

— În vizuina leului, domnule preşedinte.

Arnie îi spunea pe nume doar în particular. Callie Weston avea acelaşi privilegiu, care o stânjenea. Andrea Price-O'Day se afla la ieşire împreună cu alţi membri ai echipei lui Jack, cu armele puse în siguranţă în teacă.

— SWORDMAN se mişcă, le zise Andrea celorlalţi membri ai echipei sale, prin microfonul de la rever.

Jack intră în lift, care era, ca de obicei, rezervat pentru el, cu încă un agent înarmat înăuntru.

— OK, Eddie, zise Andrea, şi Eddie eliberă tasta pe care o ţinea apăsată, iar liftul coborî la

etajul al doilea, unde se afla sala de întâlniri rezervată pentru anunţul din acea zi.

După patruzeci de secunde, uşile se deschiseră, iar echipa Serviciului Secret deschise parada. Erau spectatori de-o parte şi de alta, unii dintre ei cetăţeni obişnuiţi, destul de mulţi, dar cei mai mulţi erau reporteri de diferite categorii şi camerele lor de luat vederi. Jack le zâmbi – candidaţii erau nevoiţi să zâmbească tot timpul făcându-le cu mâna câtorva pe care-i ştia după nume din urmă cu patru ani. Era în pericol ca zâmbetul să-i fisureze faţa, se gândi Jack.

— Domnule preşedinte, vă rog să mă urmaţi, zise managerul hotelului, conducând grupul în fundul camerei.

Acolo era un pupitru. Ryan merse direct la acesta. Strângând placa de lemn suficient de tare încât să-l doară mâinile. Era o practică obişnuită şi-l ajuta să se sincronizeze cu sarcina pe care trebuia s-o îndeplinească.

— Doamnelor şi domnilor, începu Jack. Vă mulţumesc că aţi venit. Sunt aici să-mi anunţ candidatura pentru preşedinţia Statelor Unite în anul care vine. De când am părăsit scaunul prezidenţial, în urmă cu trei ani, am privit mandatul actualului preşedinte cu dezamăgire. Preşedintele Kealty n-a răspuns cum trebuie la provocările cu care s-a confruntat ţara noastră. Au murit inutil soldaţi în Afganistan şi Irak, victime ale unei politici de retragere în derivă. Chiar şi când un război e prost plănuit, dacă eşti în război, rămâi concentrat pe acesta şi trebuie să-l duci până la capăt. Fuga dintr-un conflict nu e o politică. Ca senator al Statelor Unite, preşedintele Kealty n-a fost un prieten al serviciilor noastre militare şi şi-a agravat erorile prin utilizarea ineficientă a acestor forţe, gestionându-le activităţile de teren din Biroul Oval, ceea ce a dus la moartea acestora, în loc să asculte de comandanţii de pe teren. Ba, mai mult decât atât, preşedintele Kealty a administrat

greşit economia noastră naţională. Când am părăsit postul, America avea o economie în creştere şi sănătoasă. În primii doi ani, politica greşită de impozitare a preşedintelui Kealty a oprit creşterea. În acest ultim an, economia a ajuns la fund, iar acum începe să crească din nou, dar asta în ciuda politicii guvernului, nu datorită acesteia. Sub administraţia mea, am simplificat politica fiscală. Asta a lăsat o mulţime de avocaţi şi de contabili fără pâine – apropo, amintiţi-vă că eu încă sunt contabil autorizat, şi noile coduri fiscale au ajuns atât de complexe că nici eu nu pot să le mai înţeleg. Poate că preşedintele Kealty e fericit că, după cum spune el însuşi, toată lumea îşi plăteşte partea corectă de impozite; dar veniturile guvernului federal au *scăzut*, n-au crescut, iar deficitul rezultat îi face rău Americii în fiecare zi. Nu pot să privesc primii trei ani ai lui Kealty în Casa Albă decât ca pe o greşeală pentru ţara noastră şi din acest motiv sunt aici, ca să mă întorc şi să încerc să corectez greşelile.

În ceea ce priveşte securitatea naţională, ţara noastră are nevoie de o viziune nouă şi eficientă asupra poziţiei pe care o avem în lume. Să ştim cine sunt duşmanii noştri şi cum trebuie să ne confruntăm cu ei. Pentru început, avem nevoie de un serviciu de informaţii mai bun. Să reparăm asta va fi o sarcină de durată, dar lucrarea trebuie să înceapă curând. Nu poţi să lupţi cu duşmanii dacă nu ştii cine sunt şi unde sunt. Lupţi împotriva duşmanilor prin sprijinirea şi apoi prin folosirea eficientă a trupelor militare. Este evident că preşedintele Kealty n-a făcut-o atât de bine. Securitatea naţională e principala sarcină a guvernului federal. După cum spunea Thomas Jefferson, viaţa vine înaintea libertăţii şi căutării fericirii. Protejarea vieţii naţiunii e treaba armatei, a marinei, a forţelor aeriene şi a corpului marinei militare, în acest scop, trebuie să fie sprijinite în mod adecvat, antrenate la perfecţie şi apoi lăsate

să-şi facă treaba, în conformitate cu dorinţele şi experienţa ofiţerilor lor profesionişti, sub conducerea strategică a preşedintelui în funcţie. Preşedintele Kealty nu pare să recunoască acest fapt simplu.

Doamnelor şi domnilor, sunt aici pentru că trebuie să-l înlocuiască cineva pe preşedinte, şi acea persoană, cred eu, e John Patrick Ryan. Fac apel la sprijinul vostru şi la sprijinul cetăţenilor noştri. America merită mult mai mult decât a oferit el şi eu însumi mă ofer pe mine şi viziunea mea pentru a rezolva problemele create în ultimii trei ani. Misiunea mea e readucerea Americii la vechile adevăruri care ne-au fost de ajutor în ultimele două sute de ani. Poporul nostru merită mai mult. Sunt aici pentru a da poporului ce are nevoie. Ce anume? întrebă el retoric.

Libertate în loc de frică. Poporul trebuie să ştie că e în siguranţă în propriile case şi la locurile de muncă. Trebuie să ştie că guvernul lui e vigilent, căutându-i pe cei care vor să facă rău ţării noastre şi că e gata să-i aducă în faţa justiţiei pe cei care atacă americanii în America sau oriunde altundeva în lume. Libertatea de a-şi trăi viaţa fără interferenţe din partea celor de la Washington, care încearcă să-şi impună voinţa asupra cuiva, chiar dacă e din Richmond, Virginia, sau din Cody, Wyoming. Libertatea e dreptul primit prin naştere de fiecare american şi acest drept o să-l protejez cât de bine o să pot.

Doamnelor şi domnilor, nu e treaba guvernului să fie bonă naţională. Cetăţeanul obişnuit poate să aibă grijă de propriile nevoi, fără ajutorul cuiva care lucrează aici, la Washington. America a fost fondată pentru că cetăţenii noştri acum aproape două sute de ani n-au vrut să trăiască sub conducerea celor care nu ştiau şi nu le păsa de bunăstarea lor. America e legată de libertate. Libertatea de a lua propriile decizii, libertatea de a trăi în pace cu vecinii tăi. Libertatea de a ne duce

copiii la Disney World, în Florida, sau la pârâul cu păstrăvi, în Colorado. Libertate înseamnă să decizi ce vrei să faci cu viaţa ta. Libertatea e starea obişnuită a naturii. E modul în care Dumnezeu a vrut ca noi să trăim. Treaba preşedintelui Statelor Unite e să conserve, să protejeze şi să apere ţara. Când preşedintele îşi face treaba, cetăţenii pot să trăiască aşa cum doresc. Acesta e rolul preşedintelui: să protejeze poporul şi apoi să-l lase în pace.

Asta îmi propun să fac. O să reconstruiesc armata, o s-o las să-şi instruiască membrii în uniformă, o să-i ofer ajutorul potrivit şi, apoi, o să-i dau frâu liber, pentru a le face faţă duşmanilor noştri. O să reconstruiesc comunitatea noastră de informaţii, astfel încât să-i putem identifica şi contracara pe cei care doresc să ne rănească ţara şi pe cetăţenii noştri, înainte ca acei duşmani să acţioneze distructiv împotriva noastră. O să restabilesc un sistem raţional de impozitare, care să ia de la popor doar banii care-i trebuie ţării ca să-şi îndeplinească funcţiile, nu să sugă vlaga cetăţenilor săi, în timp ce le spune cum trebuie să trăiască. Un alt aspect mi-a intrat recent în atenţie. Preşedintele Kealty a îndreptat toate tunurile Departamentului de Justiţie al Statelor Unite către un distins militar al Armatei Statelor Unite. Acel militar era în Afganistan, în căutarea Emirului Saif Rahman Yasin. Misiunea de a-l prinde eşuase, probabil din cauza informaţiilor puţine, dar în efectuarea misiunii acest militar a ucis mai mulţi combatanţi inamici. Acum, Departamentul de Justiţie îl investighează pentru crimă. M-am interesat despre acest incident. Acest militar a făcut exact ceea ce au făcut mereu soldaţii de la începutul timpurilor: a ucis duşmani ai ţării noastre. E clar că eu şi preşedintele Kealty avem idei foarte diferite despre ceea ce ar trebui să facă forţele armate ale ţării noastre. Această acuzaţie e o nedreptate grosolană. Guvernul ar trebui să

servească cetăţenii, şi un militar din Armata Statelor Unite e, de fapt, un cetăţean în uniformă. Fac apel la preşedintele Kealty să pună imediat capăt acestei abjecţii.

Vă mulţumesc aşadar că aţi venit. Campania mea începe aici şi acum. Va fi una lungă şi, probabil, grea, cu siguranţă mai grea decât prima. Dar sunt în cursă şi o să văd ce-o să decidă poporul american în noiembrie. Din nou, vă mulţumesc că aţi venit.

Ryan se trase în spate de la pupitru şi inspiră adânc. Avea nevoie de-o gură de apă. O luă dintr-un pahar de pe pupitru. Se uită la Arnie şi la Callie, iar ei ridicară degetul mare în sus. OK, rezolvase asta. Cursa începuse. Dumnezeu să-l ajute.

— Nemernicul! mormăi Edward Kealty uitându-se la televizor. Blestemat fie Dudley Do-Right[73] venind în galop ca să salveze o naţiune asediată! Partea proastă e că milioane de oi vor pune botul la ce zice.

McMullen şi echipa lui ştiau că urma să vină anunţul lui Ryan şi-l pregătiseră pe Kealty pentru asta; în mod clar, eforturile lor eşuaseră. Reacţia lui Kealty era compusă în cea mai mare parte din furie, ştia McMullen, dar era şi o îngrijorare reală acolo. O mare parte din publicul american încă avea o problemă cu Kealty, în special din cauza modului în care decurseseră alegerile. Vorba „victorie prin neprezentare" fusese nutreţul obişnuit pentru emisiunile politice timp de o lună după alegerea lui Kealty şi, în timp ce numărul voturilor nu putuse rezuma starea de spirit a ţării, McMullen suspecta că majoritatea oamenilor simţeau că alegerilor le lipsise un ingredient esenţial – şi anume, o luptă lungă şi grea între doi candidaţi care să-şi dezvăluie sufletele în faţa alegătorilor. Kealty făcuse asta sau măcar încercase, dar adversarul lui n-avusese ocazia.

— Cum naiba a aflat despre chestia cu militarul? întrebă Kealty. Vreau să ştiu.

— Imposibil de ştiut, domnule.

— Nu mă lua cu de-astea, Wes! Află.

— Da, domnule. Va trebui să renunţăm la acuzaţie.

— A pifanului? Da, ştiu, fir-ar să fie. Pune-l pe lista de ştiri de vineri. Scapă de el. Cum stăm cu cercetarea adversarilor?

— Încă lucrăm. Nimic entuziasmant; problema e Langley. O grămadă din ce-a făcut Ryan acolo încă e secret.

— Foloseşte-te de Kilborn…

— Vor fi scurgeri. Dacă află presa că săpăm în trecutul de la CIA al lui Ryan, se va întoarce împotriva noastră. Va trebui să găsim o altă cale.

— Fă ce trebuie. Idiotul vrea înapoi, bine, dar vreau să-l doară.

— Sfinte Sisoe, zise Sam Driscoll de pe patul lui de spital. Uite o faţă cunoscută. Ce dracu' faci aici?

John Clark zâmbi.

— Circulă zvonul că ţi-ai bulit umărul jucând badminton.

— Aş vrea eu. Stai jos, omule.

— Am venit cu daruri, zise Clark, apoi îşi puse servieta pe pat şi o deschise.

Înăuntru erau două sticle de bere Sam Adams. Îi dădu una lui Driscoll, apoi o deschise pe-a lui.

Driscoll luă o înghiţitură şi oftă.

— De unde ştii? De bere, vreau să spun.

— Adu-ţi aminte că vorbeai despre ea după operaţiunea din Somalia.

— Mamă, ce memorie ai. Văd că ai încărunţit mai tare.

— Uite cine vorbeşte.

Driscoll mai luă o înghiţitură lungă.

— Deci, care e adevăratul motiv?

— Voiam doar să văd ce mai faci, dar am auzit şi despre rahatul cu CID. Cum a rămas?

— N-am idee. M-au intervievat de trei ori. Avocatul meu a reuşit să afle că un idiot din spatele vreunui birou caută să vadă cu ce mă poate acuza. A fost o misiune ratată, John.

— Ai dreptate. Te duci dracului şi dacă-ţi faci treaba, şi dacă n-o faci. Ce spun doctorii despre umărul tău?

— E nevoie de încă o operaţie. Piatra a ratat vasele mari, dar a distrus tendoanele şi ligamentele. Cred că e nevoie de trei luni de recuperare, apoi alte trei pentru refacere. Sunt destul de încrezători, dar nu cred c-o să mă mai dau pe barele maimuţelor.

— Dar de-un rucsac ce-au zis?

— Probabil că nici asta. Doctorii care m-au operat presupun că n-o să-mi mai pot ridica cotul mai sus de ureche.

— Îmi pare rău, Sam.

— Mda, şi mie. O să-mi fie dor de asta. Şi de băieţi.

— Ai făcut douăzeci, corect?

— Şi încă ceva, dar cu rahatul ăsta de CID… Cine ştie?

Clark dădu din cap gânditor.

— Păi, ai terminat în stil mare. Am primit ceva informaţii bune din peştera aia. La naiba, ai fi putut să-ţi dai drumul de pe munte alunecând pe macheta aia.

Driscoll râse, apoi zise:

— Ia stai aşa. Cum de ştii despre asta? A, da, uită ce-am zis. Eşti încă acolo, nu-i aşa?

— Depinde ce vrei să spui cu „acolo”.

O asistentă medicală intră în cameră cu o mapă în mână. Driscoll îşi ascunse berea sub pătură, iar Clark o coborî pe-a lui cât să nu se vadă.

— Bună ziua, sergent Driscoll. Numele meu e Veronica. O să stau cu tine până la miezul nopţii. Cum te mai simţi?

— Perfect, doamnă, tu?

Veronica puse X-uri în pătrăţelele de pe mapă şi mâzgăli câteva notiţe.

— Vrei să-ţi aduc ceva? Care e nivelul durerii, pe o scară de la unu la…

— S-a stabilizat pe la şase, replică Driscoll cu un zâmbet. Poate un pic de îngheţată la cină?

— O să văd ce pot să fac.

Veronica străfulgeră un zâmbet, apoi se întoarse şi se îndreptă spre uşă. Peste umăr, zise:

— Asiguraţi-vă că sticlele alea dispar când terminaţi cu ele, domnilor.

După ce Clark şi Driscoll se opriră din râs, Driscoll zise:

— Cu „acolo” vreau să spun în guvern.

— Atunci, nu. Am venit să-ţi ofer un loc de muncă, Sam.

Aici Clark ştiu că-şi depăşise limitele un pic, dar se îndoia că ar avea probleme păcălindu-l pe Driscoll.

— Făcând ce?

— Cam ce-ai făcut şi până acum, dar fără rucsac şi cu salarii mai bune.

— Mă bagi în ceva ilegal, John?

— Nimic să te neliniştească. Nimic ce n-ai mai făcut şi înainte. În plus, vine cu un card de eliberare din închisoare. Totuşi, va trebui să te muţi. Iernile sunt mai reci decât în Georgia.

— Washington?

— Cam pe-acolo.

Driscoll dădu încet din cap, gândindu-se la oferta lui Clark. Apoi:

— Ce-i asta?

Apucă telecomanda de pe noptieră şi dădu mai tare sonorul televizorului montat pe perete.

— … Kealty a îndreptat toate tunurile Departamentului de Justiţie al Statelor Unite către un distins militar al Armatei Statelor Unite. Acel militar era în Afganistan, în căutarea Emirului Saif Rahman Yasin. Misiunea de a-l prinde eşuase,

probabil din cauza informaţiilor puţine, dar în efectuarea misiunii acest militar a ucis mai mulţi combatanţi inamici. Acum, Departamentul de Justiţie îl investighează pentru crimă. M-am interesat despre acest incident. Acest militar a făcut exact ceea ce au făcut soldaţii de la începutul timpurilor: a ucis duşmani ai ţării noastre.

Driscoll opri sonorul.

— Ce dracu'… Cum naiba?

Clark zâmbi.

— Ce? zise Driscoll. Tu ai făcut asta?

— Ei, na. Generalul Marion Diggs şi Jack Ryan au făcut-o.

— Coordonarea ta e al naibii de incredibilă, John.

— Pură coincidenţă. Aveam o bănuială că va face ceva de genul ăsta, dar dincolo de asta…

Clark ridică din umeri.

— Aş spune că asta a rezolvat problema ta cu CID, nu?

— Cum ți-ai dat seama?

— Ryan candidează pentru preşedinţie, Sam, şi tocmai l-a pălmuit pe Kealty la televiziunea naţională. Poate să lase acuzaţia asta să ocupe câteva săptămâni emisiunile de ştiri sau să renunţe la ea şi să spere că oamenii or s-o uite. În clipa asta îngrijorările de rahat ale lui Kealty au crescut, iar tu ai devenit un peştişor pe care l-a scăpat în ocean.

— Măi, să fiu al naibii. Mulţumesc, John.

— N-ai pentru ce.

— Şansele să iau eu legătura prin telefon cu Jack Ryan sau cu generalul Diggs sunt destul de mici, aşa că va trebui s-o faci tu.

— Voi transmite mai departe. Gândeşte-te la oferta mea. Rămâne deschisă până te pui înapoi pe picioare, apoi te vom aduce pentru o întâlnire şi-un salut. Ce zici?

— Sună bine.

La patruzeci şi trei de ore de când Adnan deschisese valvele traulerului Halmadic al lui Salicev şi-l scufundase împreună cu cei trei tovarăşi ai lui pe fundul mării Barents, la 200 de metri adâncime, al doilea pachet ajunse în depozitul din Dubai.

De la sosirea lui Musa, inginerul lucrase din greu, ridicând cortul căptuşit cu plumb pe podeaua depozitului şi verificând inventarul componentelor. Asemenea cortului în sine, care fusese fabricat în Malaysia pe baza specificaţiilor furate din programa analitică a cursului Online privind Siguranţa operaţiunilor bazate pe radiaţii de la Fortul Leonard Wood (OPRAD), părţile componente fuseseră tăiate cu ajutorul laserului şi acoperite cu laţi, conform schemelor ucrainene din Maroc.

„Frumuseţea simplităţii”, se gândi Musa.

Fiecare dintre componentele dispozitivului se născuse fie din tehnologii benigne cu dublă utilizare, fie din planuri de mult timp abandonate, considerate învechite conform standardelor moderne.

Componenta pe care o recuperase împreună cu echipa lui exista numai datorită a ceea ce grupurile ecologiste etichetaseră drept atitudinea neglijentă a Rusiei faţă de materialele nucleare, dar Musa ştia că era numai o parte a ecuaţiei, celelalte fiind dragostea guvernului rus pentru inovatoarele programe nuclear-electrice şi tendinţa de a fi circumspect când ar fi trebuit să spună lumii despre acestea.

Pe rutele maritime nordice ale Rusiei erau împrăştiate nişte 380 RTG – generatoare radioizotope termoelectrice faruri, cele mai multe alimentate de reactoare cu miez de stronţiu 90, un radioizotop de nivel scăzut, producător de căldură, cu o perioadă de înjumătăţire de 29 de ani şi o capacitate de producţie variind de la câţiva waţi la optzeci de waţi.

Între cele patru modele RTG – Beta-M, Efir-MA, Gorn şi Gong – câteva erau concepute să utilizeze un alt tip de miez: plutoniu 238, un element care, spre deosebire de stronţiu, utilizabil, în cel mai rău caz, în construcţia unei bombe radiologice, era fisionabil. Cu toate astea, cantitatea de material de bază recuperată nu era suficientă pentru scopurile lor. Era necesară o a doua sursă. Asta fusese sarcina lui Adnan. Una pentru care el şi oamenii lui îşi dăduseră viaţa. Prada recuperată de ei de pe nava abandonată pe insula uitată de Dumnezeu fusese ultima piesă a puzzle-ului: un nucleu al reactorului cu apă sub presiune OK-900A, care conţinea 150 de kilograme de uraniu îmbogăţit 235.

„Ambele elemente numai bune de luat”, se gândi Musa. Securitate de ochii lumii şi o evidenţă practic inexistentă. Vor observa oare proştii pierderea, şi dacă da, cât timp le va lua? se întreba. În orice caz, avea să fie prea târziu.

Oricât de complexe ar fi fost procesele şi teoriile din spatele adevăratei funcţii a aparatului, construcţia acestuia nu era mai complexă decât construirea de la zero a unui motor cu patru cilindri, îi spuse inginerul. Desigur, fitingurile ar fi trebuit făcute după standarde stricte, la scară de micrometru, procesul de asamblare fiind extrem de migălos, dar alegerea de către Musa a depozitului din Dubai avea să le asigure izolarea şi anonimatul. Calendarul Emirului le va lăsa suficient timp pentru o asamblare corectă.

Inginerul se strecură pe uşa închisă cu fermoar a zonei de lucru din cortul lui, se dezbrăcă în vestiar de costumul de protecţie, apoi ieşi în depozit.

— Ambele containere au fost ambalate corect, anunţă el, acceptând o sticlă cu apă de la Musa. În afară de urmele de radiaţii reziduale de pe exteriorul containerelor, nu există scurgeri. După masa de prânz o să extrag conţinutul. Al doilea pachet e cea mai mare grijă a mea.

— De ce?

— Garniturile prin care intră în cuvă servomecanismele barelor de control s-ar putea să ne facă probleme. Au fost, probabil, fixate în timpul operaţiunii iniţiale de salvare, dar întrebarea e prin ce metodă şi cât de bine. Până nu le văd, n-am cum să spun dacă au rămas întregi.

Musa se gândi, apoi dădu din cap.

— Şi emisia?

— Din nou, după ce le demontez.

— Ai înţeles care e minimumul de care avem nevoie, da?

— Da, şi nu cred c-o să avem nicio problemă să-l obţinem, dar nu pot să promit nimic. Asta e important: eşti sigur că niciun transport n-a venit de pe platforme militare, corect?

— Ce contează?

— Contează foarte mult. În asta constă totul, prietene. Facem, în esenţă, tehnologia inversă a dispozitivului. Ca lucrurile să fie şi mai complicate, avem de-a face cu surse foarte diferite, utilizate în scopuri foarte diferite. Cum le dezasamblăm e aproape la fel de important ca şi cum le asamblăm. Ai înţeles?

— Am înţeles. Le-am obţinut exact cum ţi-am spus. Schemele pe care le ai sunt pentru dispozitivele astea două.

— Bine, asta-i bine. Atunci nu prevăd probleme insurmontabile.

— Cât va dura?

— Dezasamblarea încă o zi. Asamblarea… două, trei zile. Să zicem patru zile până e gata de plecare.

62

Consulatul general al Republicii Indonezia era pe Columbus Avenue, la câteva străzi spre sud de Embarcadero[74], flancat de Telegraph Hill şi Lombard Street şi cu vedere la insula Alcatraz.

Clark găsi un loc de parcare pe Jones Street, o stradă aflată la sud de consulat, unde opri Fort Taurusul lor închiriat.

— Ai fost vreodată la Frisco, Jack? întrebă Chavez de pe bancheta din spate.

— Când eram mic. Nu-mi amintesc decât Debarcaderul pescarului şi Muzeul submarinului…

— USS Pampanito, a spus Clark.

— Corect. Şi Insula Comorii. Tata zice că am plâns când mi-a spus că nu era Insula Comorii din carte.

Clark râse.

— Era înainte să-ţi dea veştile despre Iepuraşul de Paşti şi Moş Crăciun?

Jack râse şi el.

— În aceeaşi zi, cred.

Clark îşi scoase telefonul mobil, unul dintre cele trei modele devirusate cu cartelă preplătită, pe care le cumpărase din aeroport. Formă un număr şi, după o clipă, zise:

— Da, bună dimineaţa. Domnul Nayoan este? Da, mulţumesc.

Clark închise.

— Este. Hai să facem o plimbare, să vedem cum stă treaba.

— Ce căutăm? întrebă Jack.

— Nimic şi totul, răspunse Clark. Harta nu e teritoriu, Jack. Te aclimatizezi. Afli unde sunt magazinele de cafea. Bancomate, alei şi străzi laterale, vânzători de ziare, telefoane publice. Unde sunt cele mai bune locuri ca să prinzi un taxi sau să iei un tramvai? Învaţă să te simţi ca şi cum ai locui aici.

— O, asta-i tot?

Chavez răspunse la această întrebare:

— Nu. Cum se mişcă oamenii, cum interacţionează? Aşteaptă verdele la semafor sau înjură? Se uită unii în ochii altora pe trotuare sau fac schimb de politeţuri? Câte maşini de poliţie

vezi? Caută parcarea. E cu taxă sau gratuită? Sapă după intrările la BART. Bay Area Rapid Transit[75], adăugă Clark înainte ca Jack să întrebe. Metroul lor.

— E o grămadă de rahat de absorbit.

— Aşa e munca, răspunse Clark. Vrei să te duci acasă?

— Niciodată în timpul vieţii tale.

— Trebuie să-ţi schimbi modul de a gândi, Jack. Schimbă-ţi modul de a te uita de jur împrejur. Soldaţii caută ascunzători şi locuri potrivite pentru ambuscade; spionează după *dead-drop*-uri şi cutii de supraveghere. Ar trebui să-ţi pui tot timpul două întrebări: „Cum pot să urmăresc pe cineva aici?" şi „Cum pot să pierd pe cineva aici?"

— OK.

Clark îşi privi ceasul.

— Ne va lua o oră, apoi ne întâlnim din nou la maşină şi vedem dacă Nayoan e gata pentru masa de prânz. Jack, tu spre sud, Ding şi cu mine vom lua nord-estul şi nord-vestul.

— De ce acoperirea asta? întrebă Jack.

— Spre sud, în mare parte, e o zonă rezidenţială. Cel puţin în timpul zilei Nayoan va avea program – întâlniri, masă de prânz, chestii din astea. Foloseşte plimbarea ca să te aclimatizezi.

Conform instrucţiunilor, Jack merse spre sud, coborând pe Jones Street, apoi spre vest, până la Lombard, făcu mişcare pe trotuarul abrupt şi sinuos, până când ajunse la terenurile de tenis din vârful Telegraph Hill, unde coti din nou spre sud. Casele de aici erau înghesuite şi colorate, multe cu balcoane şi terase debordând de flori. Jack văzuse o mulţime de poze cu cutremurul din 1906 de aici şi-i venea greu să suprapună acele imagini celor pe care le vedea acum. Dacă scoarţa pământului ar fi alunecat încă vreo câţiva metri, poate centimetri, oraşul ar fi fost distrus. Cu adevărat, nu te poţi pune cu Mama-Natură. Uraganul Katrina îi

amintise cel mai recent de asta Americii, deşi natura fusese doar unul dintre vinovaţi în această catastrofă. Ceilalţi au fost logistica proastă şi aprovizionarea inadecvată. Te face să te întrebi ce s-ar fi întâmplat dacă asupra ţării s-ar fi abătut ceva şi mai catastrofal, natural sau provocat de om. Erau cu adevărat pregătiţi pentru aşa ceva? Jack ezita. O întrebare şi mai bună ar fi: Sunt ei cu adevărat pregătiţi pentru ceva? China, India şi Indonezia avuseseră de-a face din timpuri imemoriale cu tsunami şi cutremure, şi chiar şi astăzi, când se întâmplau, răspunsul şi redresarea aduceau a haos abia supus controlului. Poate că problema era definiţia însăşi. Toate sistemele, fie că era vorba de guverne, pompieri sau de departamentele de poliţie, aveau puncte de repere unde împrejurările copleşesc forţa de muncă şi resursele. Dacă stai să te gândeşti, oamenii sunt, probabil, diferiţi dar, dacă e aşa, nu devine conceptul de pregătire o chestiune de viaţă şi de moarte, de supravieţuire sau dispariţie? Dacă rămâi în viaţă după catastrofă eşti pregătit pentru asta?

„Să revin la oile mele”, îşi porunci Jack lui însuşi.

După patruzeci de minute se întoarse spre nord, la Feusier Octagon House, şi reveni la maşină. Clark şi Chavez încă nu se întorseseră, aşa că găsi o bancă peste drum, sub un copac şi începu să citească ziarul pe care-l luase în timpul plimbării.

— Deştept că nu s-a întors în maşină, auzi Jack în spatele lui.

Erau Clark şi Chavez.

— De ce?

— Într-o zi frumoasă ca asta? Cine-ar face asta, în afară de poliţişti, detectivi sau urmăritori?

— Bravo. Hai sus, vino aici. Acelaşi principiu: trei tipi nu stau pur şi simplu împreună pe o bancă dacă nu aşteaptă un autobuz sau nu sunt vagabonzi.

Jack li se alătură sub copac.

— OK, suntem nişte corporatişti care stau pe-aici şi vorbesc despre jocul de noaptea trecută sau despre nemernicul nostru de şef, zise Clark. Deci, ce vezi?

— Vibraţie mai lentă decât la New York sau Baltimore, răspunse Jack. Oamenii nu par aşa de grăbiţi. Contact vizual stabilit mai des şi mai mult zâmbet.

— OK, ce altceva?

— Un bun sistem de transport în comun, o mulţime de staţii. Am observat cinci maşini de poliţie, dar nu şi lumini şi sirene. Aproape toată lumea poartă sau cară o jachetă sau un pulover. Nu se claxonează mult. O mulţime de maşini compacte şi hibride şi de biciclete. O mulţime de magazinaşe şi mici cafenele, cu intrări prin spate.

— Nu-i rău, Jack, zise Chavez. O fi o mică genă a spionajului în ADN-ul băiatului, nu, John?

— Se prea poate.

Mai făcură încă zece minute pe corporatiştii, apoi Clark zise:

— OK, e aproape ora prânzului. Ding, tu şofezi. Jack şi cu mine o să hoinărim un pic. Intrarea principală a consulatului e pe Columb şi Jones, dar există o intrare laterală, mai departe spre sud, pe Jones.

— Am văzut un camion de livrare trăgând acolo în timpul plimbării noastre, zise Chavez. Şi pe vreo doi angajaţi fumând afară.

— Bine. Să mergem.

Douăzeci şi cinci de minute mai târziu, Jack era la telefon:

— L-am găsit. Iese pe intrarea principală. Pe jos, îndreptându-se spre sud, pe Columb.

— Ding, stai pe loc. Jack, după el, la cel puţin douăzeci de paşi în spate. Sunt la o stradă est de tine, venind pe Taylor.

— Am înţeles.

Un minut mai târziu:

— Trecem pe lângă hanul Motor Coach. La vreo treizeci de secunde de colţul cu Taylor.

— Sunt acolo, mă îndrept spre sud, răspunse Clark. Orice ar face la colţ, tu traversează strada şi du-te spre vest, pe Chestnut. Îi preiau eu.

— Am înţeles. E la colţ acum. Coteşte spre nord, pe Taylor.

— Îl văd. Lasă-l, continuă să mergi.

Jack se îndreptă liniştit spre trecerea de pietoni, ca să traverseze bulevardul Chestnut, şi continuă să meargă. Îl urmări pe Nayoan cu coada ochiului.

— L-am abandonat… acum, anunţă Jack.

Clark:

— Se îndreaptă spre mine. Pauză.

Un moment mai târziu, vocea lui Clark se schimbă.

— Nu, nu, îţi spun, aruncarea lor e de rahat. N-are pic de adâncime. Omule, te înşeli. Pe zece dolari că o să facă praf primul joc…

Trecură câteva secunde.

— Tocmai a trecut de mine. A intrat în restaurant – Pat? Cafe, în estul străzii. Jack, hai să mâncăm. Ocup o masă pentru noi.

Ding căzu de acord:

— Eu vreau o pastramă pe pâine de grâu.

Jack se întoarse spre nord, la intersecţia Chestnut cu Mason, apoi din nou spre nord, până pe Tavlor. Îi găsi pe Clark la o masă de lângă uşă, cu faţa la fereastră. Locul era aglomerat, din cauza celor care luau prânzul mai devreme. Jack se aşeză.

— La tejghea, zise Clark. Al treilea de la coadă.

— Dap, l-am văzut.

— Cine l-a flancat?

— Ce?

— Luarea urmei e doar jumătate din bătălie, Jack. A vorbit cu cineva cât l-ai urmărit tu, s-a oprit vreodată?

— Nu, şi nici n-a trecut aproape.

Clark ridică din umeri.

— Chiar şi ticăloşii trebuie să mănânce.

Jack comandă ton pe pâine de secară, Clark un BLT[76] şi mâncare la pachet pentru Ding.

A terminat, zise Clark. Plătesc eu. Ne strângem mâinile la uşă, zicem „Ne vedem luna viitoare”, apoi tu te întorci la maşină. Eu o să-l duc pe băiatul nostru acasă, apoi ne întâlnim la Starbucks, în Golf.

Treizeci de minute mai târziu, savurau împreună trei căni de cafea neagră prăjită Gold Coast, într-un separeu de lângă fereastră. Afară, pietonii şi maşinile treceau în lumina puternică a soarelui. La televizorul montat în colţ vorbea Jack Ryan sr din spatele unei tribune. Sunetul era oprit, dar toţi trei ştiau ce se întâmplase. La fel şi restul clienţilor şi fata de la bar; mulţi dintre ei holbându-se la imagini sau citind ştirile de pe burtieră în timp ce-şi vedeau de treburi.

— Frate, chiar o face, zise Chavez. Tatăl tău are ceva tupeu, Jack.

Jack aprobă din cap.

Clark întrebă:

— Presupun că ţi-a spus despre asta, nu?

Încă o aprobare din cap.

— Nu cred că se bucură nespus de idee, dar e chemarea datoriei, ştii? Celui căruia se dă mult se cere mult.

— Ei bine, el a dat deja o grămadă. OK, înapoi la afaceri. Ce-am aflat?

Jack luă o înghiţitură de cafea, apoi zise:

— Lui Nayoan îi place supa de mazăre şi e cam zgârcit cu bacşişul.

— A? zise Chavez.

— Şi-a luat supă de mazăre şi un sendviş cu pâine prăjită. Cam doisprezece dolari, mai mult sau mai puţin, în funcţie de meniu. A lăsat câteva

monede de 25 de cenţi. În afară de asta, nu sunt sigur ce-am aflat.

— Nu prea multe, fu Clark de acord. Nu mă aşteptam la prea mult. Dacă chiar e de-al URC, s-ar putea să fie doar un colaborator ocazional. Şi sunt şanse minime să-l prindem cu mâinile murdare vreodată.

— Acum ce urmează?

— Potrivit site-ului consulatului, o recepţie la Holiday Inn Express, în seara asta. Un fel de petrecere comună cu consulatul polonez.

— Mi-am uitat fracul acasă, zise Chavez.

— N-o să ai nevoie de el. Ideea e că ştim unde o să fie Nayoan în seara asta, şi nu va fi acasă.

La 13000 de kilometri distanţă, inginerul ieşi din secţiunea cortului unde-şi schimbase costumul de protecţie cu haine obişnuite şi îşi şterse cu o cârpă sudoarea de pe frunte şi de pe gât. Cu picioare nesigure, se îndreptă spre un scaun din apropiere şi se aşeză.

— Deci? întrebă Musa.

— S-a făcut.

— Şi randamentul?

— Şapte până la opt kilotone. Mititel după standardele de azi – de exemplu, bomba la Hiroshima a avut cincisprezece kilotone –, dar o să fie mai mult decât suficient pentru ce ai de gând. Ar trebui să-ţi dea, să zicem, cam 1 kg/cm^2, la o distanţă de 500 de metri.

— Asta nu pare prea mult.

Inginerul zâmbi obosit.

— 1 kg/cm^2 e suficient ca să demolezi beton armat. Ai zis că pardoseala e în cea mai mare parte de pământ?

— Corect. Cu nişte structuri subterane consolidate.

— Atunci n-ai griji, prietene. Spaţiul ăsta închis pe care l-ai menţionat… Eşti sigur de volumul lui?

— Da.

— Şi suprastructura? Ce compoziţie are?

— Mi s-a spus că e ceva numit ignimbrit. Asta e…

— Da, mi-e cunoscut. Se mai zice şi rocă vulcanică piroclastică – în esenţă, rocă vulcanică compactă. Asta e bine. Dacă suprastructura e suficient de groasă, unda de şoc ar trebui să fie direcţionată în jos cu o atenuare minimă. Cerinţele de penetrare pe care mi le-ai dat vor fi îndeplinite.

— Te cred pe cuvânt. E gata de transport?

— Desigur. Are o semnătură radioactivă relativ scăzută, astfel încât nu trebuie să te îngrijoreze măsurile pasive de detectare. Măsurile active sunt o cu totul altă poveste. Presupun că v-aţi îngrijit să…

Da.

— Atunci îl las pe mâini bune, zise inginerul, apoi se ridică şi se îndreptă spre biroul din spatele depozitului. Mă duc să mă culc acum. Sper că restul onorariului meu va fi depus până dimineaţă.

63

Se întâlniră cu persoana de contact în apropierea şoselei Al Kurnish, pe partea de est a parcului Sendebad, la o aruncătură de băţ de consulatul australian. Hendley refuzase să le explice lui Brian şi lui Dominic natura relaţiei lui cu australianul şi nici măcar numele bărbatului nu considerase că e necesar să-l spună, dar niciunul dintre fraţi nu credea că era o coincidenţă că paşapoartele lor false şi vizele purtau ştampile australiene.

— Bună ziua, domnilor. Presupun că sunteţi băieţii lui Gerry, da?

— Bănuiesc că da, zise Dominic.

— Archie.

Îşi strânseră mâinile.

— Hai să facem o plimbare, ce ziceţi?

Aşteptară o pauză în trafic, apoi traversară Al Kurnish spre o parcare noroioasă, lângă clădirea în formă de roată de căruţă a Al Fatah, apoi merseră spre malul apei.

— Am înţeles că aţi ieşit la o mică vânătoare? zise Archie peste freamătul valurilor.

— Cred că se poate numi şi aşa, zise Brian. Tipul a fost ucis aici săptămâna trecută. Mai întâi spânzurat, apoi decapitat şi apoi i-au fost tăiate picioarele.

Archie dădu din cap.

— Am auzit despre asta. Nesuferită treabă. Pe-aici se spune „gata cu obrăznicia”. Credeţi că tipul ăsta a sărit niţel calul, a făcut un pic pe freelancerul?

Dominic aprobă din cap.

— Ambasada suedeză, da?

O altă aprobare din cap.

— Şi voi vreţi să aliaţi cine şi ce, nu-i aşa?

— Vrem să ştim tot ce se poate, zise Brian.

— Păi, mai întâi trebuie să ştiţi că Tripoli e un oraş al naibii de sigur, în toate privinţele. Media criminalităţii stradale e destul de scăzută, iar vecinii îşi poartă de grijă unul-altuia. Poliţia nu se prea îngrijorează când un grup îşi ucide un membru, dacă nu ies în stradă sau dacă unul dintre ei nu face ceva să atragă atenţia asupra lui. Ultimul lucru pe care-l vrea Colonelul cel creţ e o presă internaţională ostilă, mai ales după toată munca de PR pe care a dus-o. Adevărul e că URC a fost destul de liniştit în ultimele opt-nouă luni. De fapt, pe stradă circulă zvonul că atacul de la ambasada suedeză n-a fost al URC.

— Nu aprobat, cel puţin, zise Dominic.

— A, înţeleg. Un cap retezat şi nişte picioare tăiate tind să trimită un avertisment puternic, nu? Cu toate astea, putea fi mai rău. De obicei, sunt implicate şi bijuteriile familiei. Păi apartamentul în care a fost ciopârţit omul vostru este pe şoseaua Al Khums. Într-un loc destul de înghesuit. Din câte am înţeles, apartamentul era gol în acel moment.

— Unde ai auzit asta?

— Cunosc nişte francezi expaţi, care sunt destul de buni prieteni cu poliţia.

— Crezi că au folosit apartamentul doar din comoditate? întrebă Dominic. Un studio de filmări?

— Mda. Bietul idiot a fost, probabil, ucis în altă parte. Ai văzut asta pe un site? URC sau GLLI? zise Archie, referindu-se la Grupul de Luptă Libian Islamic.

— URC, răspunse Brian. Altcineva pe care URC să-l fi plătit?

— O groază. Nici măcar n-ar fi trebuit să fie un grup. Sunt criminali în Medina – Oraşul Vechi – care ţi-ar tăia gâtul pentru douăzeci de dolari. Nu jaf în sine, ci crimă plătită, ţine cont. Dar imaginile alea video… Treaba pare făcută prea bine pentru o maimuţă.

— Atunci de ce n-au făcut treaba asta undeva în Medina? întrebă Brian. Omorât, filmat, apoi aruncat cadavrul în stradă.

— Atunci poliţiştii ar trebui să intre în Medina, înţelegi? Aşa, toată lumea ajunge să pretindă că s-a întâmplat în altă parte şi se păstrează echilibrul natural. Pe câte site-uri a ajuns filmul ăsta?

— L-am găsit pe şase până acum.

Asta o zise Dominic.

— Există în zonă o grămadă de echipamente pentru servicii de internet, dar grupurile care ţin site-urile alea le găzduiesc, de obicei, pe un server dedicat, astfel încât să le poată scoate şi muta – fizic şi electronic. Dacă URC a plătit pe cineva pentru crimă, atunci, probabil, n-aveţi noroc; dacă au făcut-o ei înşişi înseamnă că mesajul a venit din vârful ierarhiei. E genul de lucrare pe care n-o laşi la voia întâmplării. Dacă aşa e cazul şi aici, atunci o să fie o suprapunere – un căpitan URC local în legătură cu una dintre gazdele mobile de internet.

— Mă gândesc că nu găseşti aşa ceva în *Pagini aurii;* zise Brian.

— Te gândeşti bine. S-ar putea să cunosc pe cineva. Lăsaţi-mă să dau nişte telefoane. Unde staţi?

— La Al Mehari.

Archie se uită la ceas.

— Ne întâlnim acolo pe la cinci după-amiază; să bem ceva.

Veni cu o oră mai devreme cu maşina proprie, un Opel verde ca pădurea, fabricat la jumătatea anilor 1980; la fel ca aproape totul în Tripoli, maşina era acoperită cu un strat fin de praf roşu-maroniu.

— Aţi închiriat o maşină? întrebă Archie când se îndreptau spre vest, pe strada Al Fat’h, în mijlocul unei cacofonii de claxoane şi scârţâieli de frâne.

— Uau! strigă Brian de pe bancheta din spate.

— Nu există legi care reglementează traficul. Numeşte-l darwinism la nivelul cel mai primitiv. Supravieţuirea celui mai adaptat şofer. Deci: maşină închiriată?

— Nu, n-avem una.

— După ce terminăm, puteţi să mă lăsaţi la ambasadă şi s-o folosiţi pe-asta. Totuşi, aveţi grijă cu viteza a doua. E rablagită.

— Cât timp nu te aştepţi s-o primeşti întreagă…

— Asta e oră de vârf. În câteva ore se linişteşte.

Medina modernă din Tripoli, cu ziduri şi labirintică, se născuse în timpul ocupaţiei otomane şi servise timp de secole la fel de mult ca factor de descurajare a invadatorilor şi ca răscruce comercială. Situată lângă port şi mărginită pe cele patru laturi de şoseaua Al Kurnish şi străzile Al Fat'h, Sidi Omran şi Al Ma'arri, Medina era un labirint de străzi înguste, alei care se înfundă şi străduţe întortocheate, străzi cu arcade şi mici curţi.

Archie găsi un loc de parcare în apropierea porţii Bab Hawara, de-a lungul zidului de sud-est, coborâră şi merseră două străzi spre sud, până la o cafenea. Un bărbat cu pantaloni negri şi o cămaşă cu mâneci scurte maronii se ridică de la masă când se apropie Archie. Dădură mâna, se îmbrăţişară, iar Archie îi prezentă pe Brian şi pe Dominic ca fiind „prieteni vechi".

— El e Ghazi, zise Archie. Puteţi să aveţi încredere în el.

— Staţi jos, vă rog, zise Ghazi şi se aşezară la masa de sub umbrelă.

Apăru un chelner, iar Ghazi îi spuse ceva în arabă. Chelnerul plecă şi reapăru un minut mai târziu cu un vas, patru pahare mici şi cu un bol cu bomboane de mentă. După ce turnă ceaiul, Ghazi zise:

— Archie mi-a spus că vă interesează website-urile.

— Printre altele, zise Dominic.

— Sunt mulţi bărbaţi care oferă serviciile menţionate de Archie, dar unul, în special, ar putea merita timpul vostru. Numele lui e Rafiq Bari. A doua zi după ce filmul respectiv a fost urcat pe web şi cu o zi înainte să fie descoperit cadavrul, şi-a mutat afacerile – destul de brusc şi în cursul nopţii.

— Asta-i tot? zise Brian.

— Nu. Există zvonuri că a lucrat pentru anumite persoane. Site-uri care apar şi dispar – servere proxy, redirecţionări, nume de domenii, toate cele. În asta e specializat Bari.

— Dar ISP-urilc? zise Dominic, referindu-se la furnizorii de servicii de internet. E posibil ca oamenii ăştia să-şi fi creat propriul ISP, mai degrabă decât să folosească unul comercial?

Archie răspunse la asta:

— Prea mare bătaia de cap, mă gândesc. Pe-aici asemenea lucruri nu sunt supravegheate. Un nume şi un număr de card de credit sunt de-ajuns. Numele de domenii pot fi înregistrate la grămadă şi schimbate cât ai bate din palme. Nu, individul ăsta, Bari, o face ca la carte, cel puţin aici.

Dominic zise către Ghazi:

— Cu cine locuieşte? Are familie?

— Nu aici. Soţia şi fiica stau în Benghazi.

— Ce şanse sunt să fie înarmat?

— Bari? Puţin probabil, aş zice. Când se deplasează, are, uneori, gardă de corp.

— URC?

— Nu, nu, nu în mod direct, nu cred. Poate angajaţi de ei, dar ăştia sunt doar oameni din Medina. Asasini.

— Câţi?

De data asta întrebă Brian.

— Când l-am văzut eu… doi sau trei.

— Unde putem să dăm de el? zise Brian.

Când îl lăsară pe Archie la consulat, soarele aproape că atingea suprafaţa mării, în vest. Peste tot în oraş, felinarele, farurile maşinilor, precum şi indicatoarele de neon prindeau viaţă. Deciseră ca Dominic, care făcuse cursul de conducere defensivă al FBI, să stea la volanul Opelului. Cum preconizase Archie, traficul se calmase oarecum, dar drumurile încă semănau mai mult cu pistele de curse decât cu arterele urbane.

Archie coborî de pe bancheta din spate şi îşi puse braţele pe uşa pasagerului.

— Harta Medinei pe care o aveţi e destul de bună, dar nu perfectă, aşa că păstraţi-vă calmul dacă intraţi în bucluc. Sigur asta nu poate să aştepte până dimineaţă?

— Probabil că nu, zise Brian.

— Bine, atunci relaxaţi-vă şi zâmbiţi. Purtaţi-vă ca nişte turişti. Staţi cu ochii pe vitrine, tocmiţi-vă un pic, cumpăraţi ceva. Nu mărşăluiri ca nişte diggeri…

— Diggeri?

— Soldaţi. Puteţi să parcaţi pe una dintre străzile laterale din apropiere de Corinthia – monstruozitatea aia de hotel pe lângă care am trecut în drum încoace.

— Am priceput.

— E vizibil cam din orice loc al Medinei. Dacă vă rătăciţi, vă îndreptaţi spre el.

Brian zise:

— La naiba, omule, o faci să sune de parcă o să intrăm în vizuina leului.

— Nu e deloc rea analogia. Una peste alta, Medina e sigură noaptea, dar vorba se va răspândi dacă ieşiţi în evidenţă. Încă două lucruri: descotorosiţi-vă de maşină dacă trebuie. O să raportez că mi s-a furat. În al doilea rând, în portbagaj, sub roata de rezervă, e o pungă de hârtie maro cu ceva bunătăţi.

Dominic zise:

— Presupun că nu vorbeşti despre mâncare.
— Că bine grăieşti, amice.

64

Nayoan părăsi ambasada pe la cinci după-amiază, luă autobuzul spre o parcare din Columbus şi se urcă într-o Toyota Camry albastră. Cu Clark la volan, îl urmăriră până la un apartament de la primul etaj din marginea de sud-vest a oraşului San Francisco, celebrul district Tenderloin, între primărie şi Market Street. Era, spun unii, cel mai rău famat cartier al oraşului, cu o cotă echitabilă de sărăcie, criminalitate, persoane fără adăpost, restaurante etnice, hoteluri pe malul mării, cluburi de cartier şi galerii de artă. Nayoan avea un singur motiv pentru care alesese să stea în acea zonă, deciseră Clark şi ceilalţi: Tenderloin avea o populaţie destul de numeroasă de asiatici-americani, ceea ce-i permitea să se mişte într-un relativ anonimat.

După vreo două ore de stat în casă, Nayoan ieşi din apartament îmbrăcat într-un costum negru sobru şi se urcă din nou în Camry. De data asta cu Jack pe scaunul şoferului, îl urmară înapoi în centru, până la Holiday Inn. Îi văzură intrând în hol, aşteptând zece minute şi mergând înapoi spre Tenderloin.

— De ce se numeşte Tenderloin[77]? îl întrebă Chavez pe Clark în timp ce intra pe Hayes Street căutând un loc de parcare.

Farurile maşinii luminară rapid tomberoanele pline vârf de gunoi şi siluetele din umbră care stăteau pe veranda din faţă.

— Nimeni nu ştie sigur, zise Jack. Un fel de legendă urbană. Poveştile variază de la ipoteza că ar fi centura liniştită a oraşului, până la cei care spun că mai demult a fost un cartier al poliţiştilor corupţi, care puteau cumpăra bucăţi de carne mai bune cu banii luaţi mită.

— Ai citit ghidul Frommer, Jack?

— Asta şi un pic din Sun Tzu. Cunoaşteri vrăjmaşul, corect?

— Locul are personalitate, asta-i al naibii de sigur.

Clark găsi un loc sub un copac, între două felinare, şi parcă. Opri farurile şi motorul. Blocul în care era apartamentul lui Nayoan se afla la o stradă mai jos şi peste drum.

Clark se uită la ceas.

— Opt. Nayoan ar trebui să fie la recepţie. Schimbarea, zise Clark.

Schimbară hainele de stradă – pantaloni kaki, pulovere, hanorace – cu cele care se purtau în Tenderloin, cumpărate mai devreme dintr-un magazin cu marfa la mâna a doua: jachete, cămăşi din flarţel, şepci. Şi căciuli tricotate.

— Avem douăzeci de minute la dispoziţie, apoi ne întoarcem aici, zise Clark. Rază de acţiune de trei străzi. La fel ca înainte. E un cartier de rahat, aşa că intră în rol.

— Care? zise Jack.

Chavez răspunse:

— Dacă tu nu mi-o tragi, nu ţi-o trag nici eu.

Se întâlniră din nou la maşină, apoi merseră către sud jumătate de bloc şi se opriră lângă o verandă goală. Chavez începu:

— Am văzut o singură patrulă de poliţie. Părea una obişnuită. Nu se prea uita în jur.

— Jack?

— N-am văzut lumini aprinse în apartament. E o alee în spate şi un gard de lemn de rahat, cu o poartă deschisă care duce la o terasă de beton. Câini la doi metri de fiecare parte. Au lătrat când am trecut pe lângă ei, dar n-am văzut nicio faţă apărând la vreo fereastră.

— Veranda din spate e luminată? întrebă Clark.

Jack aprobă din cap.

— Doar un bec. Fără uşi de plasă.

— De ce e asta important?

Jack ridică din umeri.
— Uşile de plasă scârţâie; zăngăne.
— Băiatul primeşte o stea de aur.
Treizeci de secunde dădură ocol străzii, separat, apoi se întâlniră pe alee. Chavez intră primul pe poartă, urcă treptele, apoi deşurubă becul şi coborî.
Clark şi Jack îl urmară. Clark urcă treptele, stătu nouăzeci de secunde pe vine lângă uşă, spărgând butucul mânerului, apoi opritorul. Le făcu semn să aştepte, apoi intră pe uşă. Se întoarse şaizeci de secunde mai târziu şi le făcu semn să intre.
Interiorul apartamentului era imaginea în oglindă a arhitecturii: lung şi îngust, cu holuri strâmte, parchet de lemn acoperit cu covoare uzate pe trepte, plinte închise la culoare şi coroane de stucatură. Nayoan nu era pasionat de decoraţiuni interioare, văzu Jack: o bucătărie utilitară şi o baie acoperite cu gresie porţelanată ca tabla de şah, o cameră din faţă cu o canapea din mai multe bucăţi, o măsuţă de cafea şi un televizor de treisprezece inci. Probabil că nu se aştepta să stea pentru mult aici, se gândi Jack. De ce să-şi mai bată capul şi cu altceva în afară de strictul necesar? Putea să însemne ceva treaba asta? Poate că merita să verifice, cât timp era plecat Nayoan în plimbare la ambasadă.
— OK, hai să scotocim, ordonă Clark. Când terminăm, punem totul la loc.
Îşi aprinseră lanternele şi trecură la treabă.
Aproape imediat Chavez găsi un laptop Dell pe masa de lucru din dormitorul lui Nayoan. Jack îl porni şi începu să caute prin foldere şi fişiere, prin istoricul paginilor accesate în browserul de internet şi în conversaţiile de pe e-mail. Clark şi Chavez îl lăsară să-şi vadă de treabă, petrecând treizeci de minute percheziţionând apartamentul cameră cu cameră, verificând întâi ascunzătorile obişnuite.
— OK, zise Jack. N-are parolă, nici programe de key-logging… În afară de un firewall standard

şi un antivirus, ăsta e larg deschis. O grămadă de chestii aici, dar nimic care să sară-n ochi. În mare parte, afaceri neclasificate de la ambasadă şi e-mailuri – o parte dintre ele personale. De la familie şi de la prietenii de-acasă.

— Agenda? întrebă Clark.

— La fel şi acolo. Nimic din ce-am văzut în listele de distribuţie URC. Îşi curăţă aproape zilnic istoricul browserului, inclusiv fişierele temporare şi cookie-urile.

— Cookie-uri? întrebă Chavez.

— Fragmente de date de pe paginile de internet, păstrate în calculator de fiecare dată când le vizitezi. O practică standard, în mare parte.

— Cât de adânc poţi să sapi? întrebă Clark.

— Aici? Nu foarte mult. Pot să copiez toate fişierele, folderele şi cutiile poştale, dar ar dura prea mult să fac un duplicat al hardului.

— OK, ia ce poţi.

Jack conectă un hard portabil Western Digital Passport în portul Firewire a Dellului şi începu să copieze fişierele, în timp ce Clark şi Chavez continuau vânătoarea. După alte patruzeci de minute, Chavez şopti din bucătărie:

— Te-am prins.

Veni în dormitor cărând o punguţă cu fermoar.

— Avea fund fals la sertarul cu ustensile.

Jack luă punguţa, se uită la ea.

— DVD rescriptibil.

Deschise CD-ROM-ul Deliului, băgă DVD-ul. Dădu dublu-clic pe icoană, iar fereastra se deschise pe ecran.

— O droaie de date aici, John. Aproximativ 60 de giga. Majoritatea numai poze.

— Deschide câteva.

Jack deschise un folder şi setă pozele să apară în miniatură.

— Arată cunoscut?

— Chiar aşa, zise Clark.

Jack indică, pe rând, trei poze cu degetul arătător.

— Astea sigur sunt de pe website-urile URC.

— Unde e fum… zise Chavez.

Clark se uită la ceas.

— Copiază-le. Ding, hai să le punem la loc. E timpul să plecăm de-aici.

O oră mai târziu se întoarseră la hotel, un La Quinta Inn din apropierea aeroportului. Jack folosi un FTP securizat – protocol de transfer al fişierelor – pentru a încărca unele dintre imagini pe serverul Campusului, apoi îl sună pe Gavin Biery, copilul lor minune în ale informaticii şi-l puse pe difuzor.

— Am mai văzut astea, zise Biery. Pe stickul de la Tripoli?

— Corect, zise Jack. Vrem să ştim dacă au folosit steganografie.

— Fac ultimele retuşuri la algoritmul de decriptare; o parte a problemei e că nu ştim ce fel de program au folosit pentru criptare, comercial sau făcut de ei. Potrivit Centrului de analiză steganografică şi cercetare…

— Există un astfel de loc? întrebă Chavez.

— … până în prezent există 725 de aplicaţii steganografice, şi vorbim doar de chestii comerciale. Oricine cu abilităţi de programare cât de cât decente ar putea să facă una şi s-o pună pe un stick. Poţi s-o iei cu tine unde te duci, o conectezi la un calculator şi eşti în modul steganografic.

— Deci, cum îl spargi?

De data asta întrebă Clark.

— Declanşez un proces în două părţi: pentru început verific discrepanţele în fişier, fie că e vorba de video, imagine sau audio. În cazul în care se constată o anomalie, a doua parte a programului începe să supună fişierul celor mai comune metode de criptare. E un proces care utilizează forţa brută, dar există şanse ca URC să aibă metodele sale

preferate. Dacă le descopăr, putem să începem accelerarea disecţiei.

— Cât de mult? întrebă Jack.

— Habar n-am. O să încep să hrănesc monstrul şi vă caut.

La trei dimineaţa sună telefonul. Cei trei se treziră instantaneu.

— Biery, zise Jack frecându-se la ochi şi privind cruciş numele de pe ecranul telefonului mobil.

Puse apelul pe difuzor.

— S-ar putea să scot dopul de la şampanie cam devreme, zise Biery, dar cred că am dat de filonul principal. Asta e vestea bună. Vestea proastă e că se pare că folosesc trei metode diferite de criptare, ceea ce înseamnă că o să dureze ceva decriptarea.

— Ai atenţia noastră, răspunse Clark.

— Primul lucru: bannerul pe care l-am văzut pe website-ul URC arătând crima lui Dirar – cred că OTP digital. În esenţă, o grilă de decodare pentru mesaje audio. Încă nu ştiu dacă e învechit sau actual.

Nu era o surpriză pentru Jack. Ce-a fost vechi e nou din nou, ştia el. Sistemul OTP era antic – cât de antic putea fi un subiect de dezbatere printre oamenii de ştiinţă care se ocupau de criptografie, dar naşterea acestuia în epoca modernă se produsese în 1917, datorită unui inginer AT&T, pe nume Gilbert Vernam – şi, deşi exista o varietate de caracteristici ale OTP, în esenţa sa acesta era un cifru de substituţie, aranjat cel mai simplu în formă de grilă alfanumerică aleatoare: asociază un caracter din marginea din stânga cu unul din marginea de sus, şi unde acestea se întâlnesc în corpul grilei, acolo se substituie un singur caracter.

Codarea şi decodarea durau foarte mult, dar dacă OTP era limitat numai între expeditor şi destinatar; era practic imposibil de spart. În acest caz, unii membri URC ştiau că trebuie să verifice anumite website-uri în anumite zile şi să descarce

anumite imagini, care erau apoi decriptate steganografic, dezvăluind un OTP cu ajutorul căruia convorbirile telefonice, scrisorile şi e-mailurile puteau fi trimise în siguranţă.

Întrebarea era cât de des îşi schimba URC OTP-ul Online, se gândi Jack. Singura modalitate de a afla asta era să încerce să potrivească mesajele cunoscute ale URC cu imaginile OTP din acelaşi interval de timp.

— Asta ar putea să explice de ce anunţul pe e-mail al naşterii copilului a fost o fundătură, zise Jack. Au schimbat grilele de criptare şi noi am fost cu un pas în spate.

Clark aprobă din cap şi zise:

— Continuă, Gavin.

— În al doilea rând: una dintre cele mai mari poze de pe DVD-ul lui Nayoan – nu se potriveşte cu nimic de pe site-urile URC găsite de noi. Algoritmul încă mestecă la el, dar bazat pe ce-am văzut până acum, avem o mulţime de carduri de credit şi numere bancare de rutare.

— Nayoan e un trezorier al URC, zise Chavez. Asta-i clar ca lumina zilei.

— Verifici numerele? îl întrebă Clark pe Gavin.

— Nu încă. Ce vreţi mai întâi?

— Cardurile de credit. Mai uşor de obţinut şi mai uşor de aruncat decât un cont bancar. Începe cu chestiile din San Francisco şi cu conturile de pe Coasta de Vest. Ne-ar putea fi de folos cât mai stăm pe aici.

65

Dacă intrarea lor în Medina stârnise vreo curiozitate, aceasta fusese bine deghizată, deciseră fraţii Caruso. Încă nu se întunecase, desigur, astfel încât o mulţime de turişti albi din Occident încă mărşăluiau pe la tarabele vânzătorilor şi rătăceau pe îngustele şi întortocheatele alei; prezenţa lor era de mică importanţă. Cu toate astea, soarele cobora sub linia orizontului, iar în vreme ce lumina dispărea treptat, Medina se golea de turişti, lăsând în urmă doar localnici şi pe acei vizitatori care fie erau destul de familiarizaţi cu Tripoli, fie îi ignorau pericolele. Numai câţiva turişti fuseseră omorâţi în Medina, îi asigurase Archie, dar tâlhăriile nocturne şi furturile de genţi erau considerate aici un sport. Hoţii aveau ochiul format pentru cei neatenţi şi slabi. Brian şi Dom nu corespundeau, observase Archie, aşa că n-aveau de ce să-şi facă griji. Punga maro din portbagajul australianului – două semiautomate Hi-Power Mark III Browning de 9 mm, fără numere de serie, şi patru încărcătoare cu gloanţe dum-dum de mică viteză – îi făcuse de două ori mai siguri de asta.

Amortizoarele de zgomot oferite de Andy erau făcute din ţevi PVC, fiecare cam de mărimea a două cutii de suc puse una peste alta şi vopsite în negru. Amortizoarele nu ar fi fost eficiente pentru mai mult de o sută de gloanţe, dar din moment ce aveau numai patruzeci de gloanţe, acest amănunt nu mai avea nicio relevanță.

Rătăciră douăzeci de minute pe aleile mărginite de pereţi din stuc şi cărămidă, oprindu-se la vânzătorii ambulanţi şi la magazine ca să se uite la marfa, în tot acest timp privind harta lui Archie, pe care Brian o ţinea îndoită în mână. Archie trasase mai multe rute către apartamentul lui Rafiq Bari şi mai multe căi de ieşire, inclusiv două căi E&E – evacuare şi eschivare –, un plus care le consolida

bănuiala că persoana lor de contact fusese militar, probabil RSSA australian, adică din Regimentul Serviciului Special Aerian. Era o constatare care-i liniştea nu puţin: mentalitatea australianului era pe aceeaşi lungime de undă cu a lor.

— Ceva miroase bine, zise Dom adulmecând.

Aerul era plin de miresme: cărbuni arzând, carne la grătar, condimente şi putoarea de transpiraţie a o mie de corpuri înghesuite în spaţii închise. Şi zgomotul fu derutant la început, o cacofonie de arabă, franceză, magrebiană şi o engleză cu accent puternic.

Mulţimea părea să se mişte ca şi cum ar fi fost dirijată de un nevăzut poliţist de trafic, oamenii trecând unul pe lângă altul, pe şi de pe străduţe, uitându-se unii la alţii doar ocazional şi cu ezitări.

— Carne de câine, poate?

— Asta e în Asia, frate-miu, şi mai puţin frecvent decât ai crede. Poate un pic de cal aici, dar mai ales miel, aş paria.

— Ai citit iar în broşuri?

— Când am fost la Roma.

— Ceva îmi spune că pe lista lor de priorităţi nu-i şi curăţenia, zise Brian, arătând către un vânzător care tăia un pui crud pe un tocător; şorţul lui din pânză de sac era mânjit cu sânge.

Dominic râse la asta.

— Ce naiba, nu te-au pus să mănânci gândaci la SERE? referindu-se la cursurile de Supravieţuire, Eschivare, Rezistenţă şi Evadare.

Ca toţi cei din armată, Brian trecuse la SERE prin nivelul de începător A destinat recruţilor, dar şi prin nivelurile B şi C rezervate unităţilor de luptă care urmau să plece în misiuni şi echipajelor de zbor.

— Da, gândaci la Bridgeport, şerpi la Warner.

Marina şi Corpurile Marinei B şi C de la SERE aveau o serie de campusuri, inclusiv Centrul de pregătire militară montană în Bridgeport

(California) şi Staţia navală aeriană din Warner Springs (California).

— Deci, ce mai contează puţină carne de cal?

— Poate când plecăm, OK? Ne apropiem sau ce?

— Mda, dar avem timp de pierdut. Trecem pe la Bari în amurg, ca să avem o imagine de ansamblu a zonei. Aşteptăm să se lase întunericul.

— Sună bine. La ce oră e…

Ca la un semn, un difuzor de pe stradă cârâi prinzând viaţă şi emise chemarea muezinului la rugăciune. În jurul lor, aleile deveniră treptat tăcute, în timp ce localnicii se opriră din ce făceau, îşi desfăşurară covoarele de rugăciune şi îngenuncheară pentru ritual. Împreună cu alţi non-musulmani, Brian şi Dominic se traseră la o parte şi rămaseră liniştiţi şi tăcuţi până când ritualul se încheie şi oamenii îşi reluară activitatea normală. Fraţii Caruso porniră din nou. Seara se lăsa rapid, iar luminile străluceau vii la ferestre şi în afara cafenelelor.

— Nu pot să spun că mă omor după obiceiurile Islamului, dar recunosc că sunt devotaţi, zise Dominic.

— Asta-i problema când vine vorba de radicali. Genul ăsta de devotament e primul pas spre atentatele sinucigaşe şi avioanele care zboară în clădiri.

— Dap, dar nu pot să nu mă întreb uneori dacă nu facem teoria mărului stricat.

— Poftim?

— Un măr stricat în butoi. În cazul ăsta există o mulţime de mere stricate rău, dar, probabil, relativ puţine şi minoritare.

— Poate că da, poate că nu. Peste gradul nostru de salarizare, totuşi.

— Adică, ia gândeşte-te, câţi musulmani sunt în lume?

— Un miliard şi jumătate, cred. Poate două miliarde.

— Şi cât de mulţi dintre ei ajung să se arunce în aer? O întrebare mai bună: Câţi sunt terorişti radicali?

— Douăzeci sau treizeci de mii, probabil. Am înţeles ce vrei să zici, frate-miu, dar nu-mi fac griji pentru merele bune. La cine şi cum te închini e treaba ta – până când începi să primeşti mesaje divine să arunci în aer oameni nevinovaţi.

— Hei, aici nu te contrazic.

Mai avuseseră discuţia asta şi înainte. Era condamnarea unui întreg popor sau a unei întregi religii doar o greşeală morală sau era şi o greşeală tactică? Nu este posibil ca faptul că vezi în toate palierele unei populaţii inamicul să te împiedice nu numai să-i identifici pe cei răi, ci şi să recunoşti un aliat? Ca aproape toate ţările de pe Pământ, America avusese duşmani transformaţi în prieteni şi prieteni în duşmani. Mujahedinii afgani erau un exemplu adesea citat de Dominic. Aceiaşi rebeli pe care CIA îi ajutase să-i scoată pe sovietici din Afganistan se metamorfozaseră în talibani. Cărţile de istorie vor dezbate la nesfârşit cum şi de ce s-a întâmplat asta, dar puţini au contrazis acest adevăr. Un aspect asupra căruia fraţii Caruso conveniseră era similitudinea dintre perspectiva unui soldat şi cea a unui poliţist: cunoaşte-ţi inamicul cât poţi de bine şi fii flexibil în aplicarea tacticilor. Plus că ambii văzuseră destul rahat în vieţile lor ca să ştie că în lumea reală nu existau doar alb şi negru – şi că asta era valabil, mai ales, pentru activitatea lor de la Campus, unde cenuşiul era regula. Era un bun motiv pentru care spionii şi agenţii speciali erau adesea cunoscuţi ca „războinicii din umbră”.

— Nu mă înţelege greşit, adăugă Dominic. Sunt foarte fericit să apăs pe trăgaci împotriva oricărei javre care-mi ameninţă ţara. Spun doar că acela care duce războiul inteligent este, de obicei, câştigătorul.

— Amin pentru asta. Există, probabil, câteva milioane de soldaţi sovietici care ar avea de obiectat la asta, totuşi. Stalin i-a băgat în maşina de tocat a frontului de est ca pe nişte vite.

— Întotdeauna, o excepţie de la regulă.

Brian se opri ca să verifice harta.

— Aproape am ajuns. Următoarea la stânga, apoi pe o alee la dreapta. Apartamentul lui Bari e a treia uşă pe stânga. Vopsită în sângeriu, cum zice Ghazi.

— Să sperăm că nu e semn rău.

Zece minute mai târziu descoperiră aleea potrivită şi trecură aplecaţi pe sub arcadă. Ca un militar ce era, Brian vedea mai bine noaptea decât fratele său, aşa că el îşi dădu primul seama că bărbatul care mergea în faţa lor pe alee nu era nimeni altul decât Rafiq Bari. Acesta nu era singur, ci mai degrabă flancat de doi bărbaţi, ambii îmbrăcaţi cu pantaloni de culoare închisă şi cu bluze albe cu mânecă lungă, deschise la gât şi scoase din pantaloni.

— Bătăuşi de-ai locului, murmură Dominic.

— Dap. Să-i lăsăm să treacă.

Bari mergea repede, ca şi bodyguarzii lui, dar limbajul corpului, atât în cazul lui Bari, cât şi al celor două gărzi de corp le spunea celor doi Caruso că Bari nu era defel constrâns să-i urmeze. Relaţia dintre ei era, în mod clar, tip angajat-angajator.

Brian şi Dom ajunseră, mai întâi, la uşa roşie şi continuară să meargă, permiţându-i lui Bari şi grupului acestuia să-i depăşească prin stânga. Brian aruncă o privire rapidă peste umăr şi văzu că Bari bagă o cheie în broasca uşii. Brian îşi întoarse iar privirea. Uşa se deschise, apoi se trânti cu zgomot. La colţul următor cei doi Caruso cotiră la stânga şi se opriră.

— Nu ne-a observat, zise Dominic.

Bodyguarzii lui Bari erau, probabil, la nivel de golani de stradă, care considerau că familiarizarea cu violenţa te pregăteşte suficient pentru un asemenea loc de muncă şi, probabil, aveau dreptate în cele mai multe cazuri.

— Ghinionul lor, norocul nostru, răspunse Brian. Se mişcă repede, totuşi. Fie se grăbeşte să prindă *Roata Norocului*, fie e pe punctul să plece.

— Aş zice mai curând ultima. E timpul să improvizăm.

— Ceva în genul marinei.

La şase metri în stânga, pe alee, găsiră o arcadă de acces şi intrară într-o curte care avea în mijloc o fântână circulară secată. Era aproape complet întuneric acum, iar ungherele erau cufundate într-o umbră adâncă. Se opriră câteva momente ca să-şi obişnuiască ochii. Pe zidul îndepărtat era un spalier îmbrăcat în viţă-de-vie uscată. Se îndreptară într-acolo şi testară lemnul; era fragil.

— Hai, zise Brian, apoi se apropie de zid şi formă o şa cu mâinile. Dominic puse talpa pe treapta improvizată, se înălţă şi se agăţă de creasta zidului. Urcă, apoi se uită în jos, îi făcu lui Brian cu mâna semnul „aşteaptă" şi se târî mai departe. Se întoarse în trei minute. Făcu din cap semnul „totul e OK", apoi se aplecă şi-l ajută pe Brian să urce.

— Uşa lui Bari dă într-o curte interioară. E o uşă deschisă pe peretele estic. O gardă de corp e acolo. Bari şi celălalt sunt înăuntru. Îi aud făcând zgomot pe-acolo. Pare că sunt pe fugă.

— Pe ei!

Îşi încărcară Browningurile, le montară amortizoarele şi porniră peste acoperiş. Din stânga lor, de pe alee, veni sunetul unui lătrat de câine, apoi o bufnitură surdă. Câinele schelălăi şi tăcu. Brian ridică pumnul închis, cerând o oprire. Amândoi îngenunchează. Brian se târî peste

acoperiş, trase cu ochiul peste margine, apoi se întoarse.

— Patru bărbaţi vin pe alee, şopti el. Se mişcă precum agenţii. Sau poliţiştii.

— Poate că de-asta se grăbeşte Bari, observă Dominic. O lăsăm baltă?

— Dacă e poliţia, n-avem de-ales. Dacă nu…

Dominic ridică din umeri, aprobând din cap. Veniseră drum lung după Bari; n-aveau de gând să se dea bătuţi decât dacă n-aveau încotro. Întrebarea era: dacă aceşti noi jucători veniseră să-l omoare pe Bari, aveau s-o facă aici sau îl vor duce în altă parte?

Brian şi Dominic se mutară mai aproape de streaşină cu vedere spre curtea lui Bari, apoi se lăsară pe burtă şi se aplecară înainte până putură să vadă.

Garda de corp singuratică era încă în picioare lângă uşă, o umbră abia conturată în întuneric. Cireaşa incandescentă a unei ţigări străluci viu, apoi se estompă.

În stânga lor paşii se auziră mai tare, scrâşnind pe aleea de nisip şi pământ, apoi se opriră – probabil la uşa lui Bari. Cei doi Caruso ştiau că următoarele câteva momente aveau să le spună tot ce trebuia să ştie despre concurenţa lor. Poliţia ar fi intrat cu strigăte; oricine altcineva cu împuşcături.

Niciuna din astea nu se întâmplă.

Se auzi un ciocănit uşor în uşa din curte. Garda de corp a lui Bari aruncă ţigara şi se aplecă prin uşa deschisă, zise ceva, apoi se îndreptă spre uşa din curte. Trupul lui nu arăta semne de tensiune; nu făcu nicio mişcare să tragă arma pe care Brian şi Dominic presupuneau că o avea ascunsă într-un toc de la curea. Schimbară priviri: „Bari aştepta companie?”

Garda de corp trase zăvorul şi deschise uşa.

Pop, pop.

Focurile de armă fură înfundate, nu mai zgomotoase, sunând ca o palmă trasă unei mese de lemn. Garda de corp se poticni şi se întinse pe jos. Trei siluete se grăbiră să treacă pe lângă el prin uşa interioară. O a patra le urmă, se opri lângă trupul gărzii de corp şi-i trase acestuia un ultim glonţ în frunte apoi îşi continuă drumul.

Alte două pocnete înăbuşite veniră din interiorul casei, se mai auzi un strigăt, apoi linişte. Zece secunde mai târziu Bari ieşi cu mâinile împreunate în spatele capului, împins de la spate de cei trei intruşi. Fu împins în genunchi în faţa celui de-al patrulea bărbat – liderul, se pare care se îndoi de mijloc şi-i spuse ceva lui Bari. Bari clătină din cap. Bărbatul îl pălmui.

— Caută ceva, şopti Dominic.

— Mda. URC, ce crezi?

— Aşa aş zice. Doar dacă nu lucrează pentru altcineva.

Interogatoriul continuă încă două-trei minute, apoi liderul le făcu semn celorlalţi care îl imobilizară pe Bari la pământ. Îi legară mâinile cu bandă adezivă şi îi înfundară gura cu o cârpă. Îi târâră înapoi în casă.

— Domnul Bari o să-şi piardă nişte unghii, observă Brian.

— Dacă e norocos. Ar fi bine să ajungem la el înainte să i-o tragă prea rău.

— Lasă-i câteva minute. Va fi cât se poate de fericit când va veni cavaleria.

Asta o spuse Brian cu un rânjet despre care Dominic decise că era pe jumătate diabolic.

— La naiba, Bri, asta e *hard-core.*

— Asta e metodă de convingere.

Ţipetele înăbuşite din interiorul casei începură aproape imediat. După cinci minute, Dominic se uită la ceas şi făcu semn din cap. Brian trecu primul peste margine, se agăţă de streaşină, apoi căzu uşor în picioare. Adus de spate şi cu

Browningul îndreptat spre uşă, se duse lângă zidul îndepărtat, apoi îngenunche şi-i făcu semn din cap fratelui său. Dominic fu jos zece secunde mai târziu şi se ghemui lângă zidul apropiat.

Începură să alunece împreună de-a lungul peretelui din umbră, până când Dominic dădu semnalul pentru un popas. Se strecură înainte până când unghiul îi permise să arunce o privire prin uşă. Gesticulă către Brian: „Trei bărbaţi la vedere; camera din stânga uşii. Un hol scurt până la uşă. Două victime”.

Brian aprobă din cap, apoi semnaliză la rândul lui planul de intrare şi primi în schimb o aprobare din cap. Dominic traversă ultimii 10 metri spre uşa de pe peretele lateral, apoi înaintă până se lipi de tocul uşii. Brian înaintă şi se ghemui lângă celălalt toc. Dominic aruncă o ultimă privire, sprijinindu-se doar cât să vadă prin uşă. Dădu din cap.

Brian dădu şi el, unu… doi… trei, apoi se ridică, trecu de prag şi se întoarse spre stânga, cu Browningul sus şi încărcându-l. Dominic era la un pas în spate.

Doi dintre bărbaţi îl presau pe Bari cu faţa de o masă aşezată pe capre de lemn; suprafaţa era lunecoasă de la sângele care sclipea negru sub strălucirea lămpii din colţ. Liderul era aşezat vizavi de Bari, cu un cuţit de decojit în mâna dreaptă; lama acestuia şi mâna lui erau ude.

Unul dintre bărbaţii care-l ţineau pe Bari privi în sus, văzându-l pe Brian cum pătrunde în cameră. Primul foc al lui Brian îl lovi în gât, al doilea în centrul frunţii. Brian mută cătarea şi puse jos al doilea bărbat. Liderul se răsuci, cu un pistol în mână. Dominic era deja acolo. Îi lovi în tâmplă cu mânerul Browningului, şi bărbatul căzu într-o parte pe podea.

— Liber.

— Liber, şopti Brian. El?

— Oferă-i un pui de somn.

Brian îl lovi pe Bari cu patul Browningului în spatele urechii, apoi verifică.

— Bine.

Se întoarseră amândoi, ajungând înapoi pe hol, aruncară o privire prin uşa deschisă şi nu văzură nimic, aşa că se întoarseră spre stânga, în josul holului scurt. O siluetă apăru în uşa din capăt. Dominic trase de două ori. Bărbatul căzu. Din cameră se auziră scârţâituri de lemn pe lemn.

— Fereastra, zise Dominic.

— M-am prins.

Brian era la trei paşi de prag. Trase cu ochiul după colţ şi văzu un bărbat escaladând o fereastră pe partea cealaltă a camerei. Trase. Glonţul dum-dum de 9 mm îl lovi pe bărbat în şold. Piciorul cedă dedesubt şi omul căzu înapoi în cameră. În mâna stângă avea un pistol. Dominic păşi înainte şi trase două gloanţe în pieptul bărbatului.

— Liber.

— Liber.

Restul apartamentului consta dintr-o baie şi un al doilea dormitor, ambele pe micul hol. Camerele erau goale, la fel şi closetele. Pe-al doilea bodyguard al lui Bari îl descoperiră în cadă, complet îmbrăcat, cu o gaură curată în ceafă. Se întoarseră în camera din faţă, care, îşi dădură ei seama, era, de fapt, living/chicinetă. Bari zăcea unde îl lăsaseră, cu faţa pe masă şi braţele atârnând.

— Hristoase, zise Brian. Ce dracu'…

În mai puţin de cinci minute cât vizitatorii lui Bari lucraseră la el, reuşiseră să-i taie două degete de la mâna stângă.

— Cineva i-a pus gând rău tipului ăstuia, zise Dominic.

— Mda. Întrebarea e de ce?

66

Oricât de eficient ar fi fost Agong Nayoan ca birocrat, un lucru le deveni rapid clar lui Clark, Jack, şi Chavez: ca agent de informaţii, omul era fie neinstruit pentru activitatea de teren, fie alesese să ignore regulile şi nicăieri nu era mai evident decât în alegerea parolelor de acces online pe care Gavin Biery le sparse la câteva ore după ce Clark şi compania plecaseră din casa lui Nayoan. Browserul de pe laptopul lui Nayoan avea gama obişnuită de adrese arhivate – de la cumpărături online la site-uri de referinţă şi tot ce era între acestea –, dar el îşi lăsase conectate şi conturile de e-mail, unul de la Google, unul de la Yahoo! şi unul de la Hotmail. Fiecare căsuţă poştală conţinea zeci de mesaje, în cea mai mare parte de la prieteni şi familie, se pare, dar şi junk mail-uri şi spam, acestea încărcate din greu cu imagini pe care Biery avea să le scaneze, în căutarea de urme de stego.

Nayoan era şi un utilizator pasionat de Google Maps, pe care Jack îl descoperi însemnat din plin cu piuneze digitale. Cele mai multe dintre acestea se dovedeau a fi restaurante, cafenele sau locuri similare importante din San Francisco, la câţiva paşi atât de ambasadă, cât şi de casa lui. Cu toate astea, lui Jack îi atrase atenţia o piuneză anume, o casă particulară din San Rafael, la vreo 25 de kilometri nord de oraş, peste podul Golden Gate.

— Ce marchează piuneza? întrebă Clark.

— Sinaga, răspunse Jack.

— Sună a nume de familie.

— Verificăm, zise Jack, înainte ca să facă Clark sugestia.

Un minut mai târziu îl sună pe Biery la telefon.

— Trebuie să scanezi conturile lui Nayoan după un nume: Sinaga.

Biery reveni zece minute mai târziu.

— Kersan Sinaga. Nayoan i-a scris şapte cecuri în ultimii doi ani, variind de la cinci sute la câteva mii de dolari. Unul dintre cecurile selectate pe care le-am tras de pe website-ul băncii lui are o notiţă: consultare calculator. Aici vine partea interesantă, însă. I-am căutat numele la Imigrări; e pe lista neagră. Ar fi trebuit să apară pentru o audiere acum opt luni şi n-a mai apărut. E trecut şi pe lista de urmăriţi.

— Două dintr-un foc, zise Chavez. Faptul că ai lipsit de la o audiere la ICE nu te plasează automat pe listă.

— Nicio şansă, fu de acord Clark. Ce altceva?

— E căutat de POLRI indoneziană, răspunse Biery, referindu-se la Polisi Negara din Republica Indonezia. Poliţia naţională indoneziană.

— Se pare că Kersan Sinaga al vostru e un falsificator de prima mână. Îl caută de patru ani.

Ieşirea spre nordul oraşului le luă treizeci de minute. Potrivit hărţii Google a lui Jack, Sinaga locuia la marginea de est a San Rafael, într-un parc de rulote slab populat. Trecură pe acolo o dată, apoi îi dădură ocol prin spate şi parcară la 100 de metri nord de rulota cu două niveluri a lui Sinaga, înconjurată de un ruginit gard de sârmă împletită înalt şi de garduri vii.

— Ding, e un blocnotes în servieta mea de-acolo, zise Clark peste umăr. Scoate-mi-l tu, te rog.

Chavez i-o înmână.

— La ce te gândeşti?

— Sondez un pic cartierul. Mă întorc în zece minute.

Clark coborî din maşină şi Jack şi Chavez îl văzură îndreptându-se spre cea mai apropiată rulotă, unde urcă treptele şi bătu la uşă. Câteva secunde mai târziu apăru o femeie şi Clark rămase de vorbă cu ea timp de treizeci de secunde, apoi trecu la următoarea casă, unde repetă procesul, până când ajunse la remorca lui Sinaga. Când

reapăru, mai merse la încă trei remorci înainte de a se întoarce la maşină şi a urca în aceasta. Îi dădu mapa juridică lui Jack. Era acoperită de nume, adrese şi semnături.

— Nu vrei să ne dai un indiciu? zise Jack.

— Le-am spus că încerc să deschid un restaurant la stradă şi că am nevoie de cinci sute de semnături de la locuitorii din apropiere ca să solicit un permis de băuturi alcoolice. Sinaga nu e acasă. Vecinul lui zice că lucrează cu jumătate de normă la Best Buy pe unu-zero-unu. Iese la două după-amiază.

Chavez se uită la ceas.

— O oră. N-avem suficient timp.

— O să aşteptăm să se întunece, zise Clark.

— Şi apoi? întrebă Jack.

— Mergem şi-l răpim pe ticălos.

Raţionamentul lui Clark era logic. Nayoan îl contacta rar pe Sinaga şi chiar şi atunci numai prin e-mail, aşa că dispariţia omului n-avea să fie de natură să alarmeze. Mai mult, dacă îşi făceau scamatoria corect, ar fi putut să manevreze avantajos asocierea lor electronică într-un depozit de informaţii de la Nayoan. În cel mai rău caz, ar fi avut o persoană în plus care falsificase mai mult ca sigur documente pentru URC, probabil atât aici, cât şi în străinătate. Dacă lui Gerry Hendley i-ar fi plăcut ideea să aibă în custodie în Campus un stringer URC, nu ştia niciunul dintre ei.

— E mai uşor să-ţi ceri iertare decât permisiunea, observă Clark.

Se duseră la Best Buy şi aşteptară să iasă Sinaga, apoi îl urmăriră la un magazin alimentar din apropiere, apoi acasă. Aşteptară treizeci de minute, apoi Clark reintră în pielea proprietarului de bar, de data asta luând casele de pe partea opusă a străzii, înainte de-a traversa spre rulota lui Sinaga. Se întoarse cinci minute mai târziu.

— E singur. Joacă Xbox şi bea bere. N-am văzut nicio urmă feminină, aşa că pot să pariez că e burlac, raportă Clark. Are totuşi un câine, un bătrân cocker spaniei. N-a lătrat până n-am bătut la uşă.

Îşi omorâră timpul până la căderea nopţii, apoi se întoarseră cu maşina la parcul de rulote şi înconjurară încă o dată zona. Maşina lui Sinaga, o Honda Civic veche de cinci ani, era parcată sub o copertină, iar geamurile rulotei erau luminate. Un singur bec arunca o lumină albă pe verandă. Clark stinse farurile Taurusului şi opri motorul, apoi se uită prin blocnotes.

— Vecinul lui – cel care ştia unde lucrează – e un tip pe nume Hector. Seamănă un pic cu tine, Ding.

— Lasă-mă să ghicesc. Mă duc să cer împrumut o ceaşcă de zahăr.

— Dap. N-are uşă de plasă, aşa că va trebui să deschidă uşa. Când o să facă asta, dai năvală peste el, iar eu o să iau câinele şi-o să-l duc în baie. Jack, tu intri pe uşa laterală şi acoperi geamurile din spate. Nu prea are cum să ajungă la ele, dar mai bine ne asigurăm decât să ne pară rău.

— OK.

— Nu te ascunde pe-acolo. Mergi ca şi cum ai avea un scop. Vecinii sunt destul de prietenoşi, aşa că dacă te vede cineva, fă-i cu mâna sau salută ca şi cum ai fi de-al locului. La treabă.

Coborâră din maşină şi o luară în jos pe stradă, vorbind încet şi râzând din când în când, ca un trio de rezidenţi venind înapoi acasă. Când ajunseră chiar lângă rulotă, Clark şi Chavez se întoarseră spre aceasta. Jack păşi în umbra de lângă poartă şi se uită la Clark cum se lipeşte de peretele de lângă uşă, în timp ce Chavez urca treptele. Clark se întoarse şi făcu un semn din cap către Jack, care se împinse uşor şi deschise poarta, intrând în curte. Nu era multă iarbă, dar existau o mulţime de buruieni, pete maro şi grămezi de rahat de câine.

Ajunse în spatele rulotei şi se ghemui, aşa că vedea toată lungimea rulotei. Erau două geamuri, dar unul era prea mic pentru un adult; geamul cel mai apropiat de el era singura ieşire.

Jack auzi din faţă ciocănitul lui Chavez, urmat câteva secunde mai târziu de un:

— Mda, cine-i acolo?

— Hector, vecinul de-alături. Hei, omule, telefonul meu e deconectat. Pot să-l folosesc pe-al tău câteva secunde?

Pe podeaua rulotei se auziră urme de paşi. Balamalele scârţâiră.

— Hei!

Se trânti o uşă, apoi se auziră paşi. Jack ridică privirea, în alertă acum. „Rahat… ce…”

— Vine către tine! strigă Clark. Geamul din spate!

Chiar când Clark rosti cuvintele, geamul se deschise şi apăru o siluetă, scoţând mai întâi capul. Ateriză cu un mormăit, apoi se rostogoli şi sări în picioare.

Jack îngheţă o clipă, apoi zise:

— Stai, rămâi pe loc!

Sinaga se răsuci spre el, întorcând capul mai întâi la stânga, apoi la dreapta. Îi atacă pe Jack, şi în lumina filtrată prin geam Jack văzu o licărire de oţel în mâna lui Sinaga. „Cuţit”, îi spuse o parte îndepărtată a creierului său. Apoi Sinaga îl atacă, cu cuţitul pregătit să lovească în lateral. Jack se trase în spate. Sinaga continua să se apropie. Jack simţi marginea gardului în spate, apoi îl văzu pe Sinaga pregătind braţul pentru lovitură. Îşi feri capul într-o parte, simţind o lovitură în umărul drept. Uşor dezechilibrat de legănatul sălbatic, Sinaga lovise în lateral. Jack îşi prinse braţul de încheietură cu mâna stângă şi îl lovi, apoi îşi înfăşură braţul drept în jurul gâtului lui Sinaga, al cărui laringe ajunse în îndoitura cotului lui Jack. Sinaga îşi înclină capul înainte, apoi lovi cu acesta.

Jack prevăzu lovitura, dar reuşi să-şi încline faţa într-o parte. Ceafa lui Sinaga îl izbi pe Jack în osul obrazului. Durerea izbucni în spatele ochilor lui Jack. Sinaga se zbătu, încercând să se elibereze şi-l trânti din nou pe Jack în gard, dar în timpul acestui proces îi alunecă piciorul. Cu picioare moi, Sinaga căzu şi ateriză în fund. Jack se ţinu, simţind că se răstoarnă în faţă, pe capul lui Sinaga. „Nu-i da drumul, nu-i da drumul…” Cu braţul încă înfăşurat în jurul gâtului lui Sinaga, Jack se dădu peste cap. Auzi o trosnitură înăbuşită. Ateriză pe o grămadă, rostogolindu-se într-o parte, sigur că Sinaga avea să sară pe el.

— Jack!

Vocea lui Chavez. Ding apăru în fugă prin poartă. Fără a rupe ritmul, lovi cu piciorul cuţitul din mâna lui Sinaga. Acesta nu făcu nicio mişcare. Capul lui era întors ciudat într-o parte. Ochii lui clipiră de mai multe ori, dar erau ficşi, miraţi. Mâna sa dreaptă tremura lovind uşor pe pământ.

— Hristoase… şopti Jack. Dumnezeule Atotputernic!

Clark trecu alergând prin poartă, se opri scurt, apoi îngenunche lângă Sinaga.

— Are gâtul rupt. Gata. Jack, eşti bine?

Jack nu-şi putea lua ochii de la Sinaga. În timp ce-l privea, braţul bărbatului se opri din spasme.

Clark zise:

— Jack, revino-ţi. Eşti OK?

Jack dădu din cap.

— Ding, du-l înăuntru. Repede.

Odată ajunşi în interiorul rulotei, Ding îl aşeză pe Jack pe canapea, apoi se duse pe hol spre dormitor şi-i dădu o mână de ajutor lui Clark ca să-i bage corpul lui Sinaga pe geam. Se reîntâlniră în camera din faţă. Cockerul începu să latre din baie.

— Afară nu se mişcă nimic, raportă Clark închizând uşa din faţă. Ding, verifică frigiderul, vezi dacă un pic de mâncare îl linişteşte pe Fido.

— Am înţeles.

Clark se apropie de Jack.

— Sângerezi.

— Hm?

Clark arătă către umărul drept al lui Jack. Materialul cămăşii acestuia era negru de sânge.

— Scoate-ţi cămaşa.

Jack se execută, dezvăluind o tăietură de 5 centimetri pe claviculă, la baza gâtului. Sângele se prelingea pe piept.

— Hm, mormăi Jack. N-am ştiut. Am simţit că m-a lovit ceva în umăr, dar nu mi-am dat seama.

— Vreo doi centimetri mai sus şi se zicea cu tine, Jack. Pune degetul pe asta. Hei, Ding, vezi dacă Sinaga are nişte superglue.

Din bucătărie veni sunet de sertare deschise şi închise, apoi Chavez ieşi şi-i aruncă un tub lui Clark, care i-l predă lui Jack.

— Pune o dungă din asta pe tăietură.

— Glumeşti.

— Nu. Mai bine decât să-ţi pui copci. Fă-o.

Jack încercă, dar mâinile îi tremurau. Se uită la ei.

— Îmi pare rău.

— Doar adrenalină, omule, zise Chavez luându-i tubul. Nu te îngrijora.

— Chiar e mort? îl întrebă Jack pe Clark.

Clark confirmă din cap.

— Rahat. Aveam nevoie de el în viaţă.

— A fost alegerea lui, Jack, nu a ta. Poţi să te simţi rău pentru asta, dacă vrei. E normal. Dar nu uita, a încercat să-ţi taie gâtul.

— Mda, cred că da. Nu ştiu.

Chavez zise:

— Nu te mai gândi. Tu eşti în viaţă, el e mort. Voiai să fie mai degrabă invers?

— La naiba, nu.

— Atunci bifează asta ca pe o victorie şi dă-i înainte.

Chavez puse capacul tubului de superglue, ridicându-se.

— Chiar aşa? Îi dăm înainte?

— S-ar putea să dureze un pic până treci peste ce s-a întâmplat, răspunse Clark. Dar dacă nu poţi, trebuie să rămâi la birou.

— Doamne, John.

— Dacă o să duci mizeria asta în sufletul tău, o să fii ucis tu sau altcineva, îţi garantez. Treaba aceasta nu e pentru oricine, Jack. Nu e nicio ruşine în asta. Mai bine îţi dai seama acum decât mai târziu.

Jack expiră, frecându-şi fruntea.

— OK.

— OK, ce?

— OK, o să mă gândesc la asta.

Clark zâmbi.

— Ce? întrebă Jack.

— Asta a fost răspunsul corect. Tocmai ai ucis un om. Aş fi fost îngrijorat dacă n-ai fi simţit că e cazul de ceva introspecţie.

Din bucătărie, Ding strigă:

— Am găsit ceva, John.

La trei zile după ce fusese îmbarcat pe un zbor charter din Dubai, dispozitivul ateriză pe Aeroportul Internaţional Vancouver din Columbia Britanică. Musa aterizase cu o zi înainte şi aştepta zborul. Cu cardul business şi o scrisoare achită vama la antrepozitul vamal, unde se întâlni cu inspectorul.

— Silvio Manfredi, se prezentă Musa, predând documentaţia.

— Mulţumesc. Phil Noian. Pachetul dumneavoastră este aici.

Se îndreptară spre un paiet din apropiere, pe care stăteau lăzile din plastic.

Nici cardul, nici antetul scrisorii nu fuseseră dificil de creat în Photoshop şi cu un sofisticat program de editare pe calculator. Desigur,

inspectorului nu-i prea păsa de scrisoarea de la Universitatea din Calgary, Catedra de medicină veterinară, dar efectul psihologic nu putea fi ignorat. Inspectorul avea de-a face cu un concetăţean şi cu o universitate de renume din Canada.

Musa studiase paisprezece luni pentru a înţelege că inspectorii vamali din întreaga lume erau suprasolicitaţi şi prost plătiţi, iar viaţa lor consta în verificarea listelor şi a formelor legale. Pentru acest tip special de expediţie – materiale radioactive – inspectorul trebuia să se preocupe de trei forme de documentaţie: factura şi un act de încărcare pentru dispozitiv; ştampilele şi sigiliile agentului din Dubai de la Asociaţia Internaţională de Transport Aerian (IATA), în care se preciza originea transportului, precum şi multitudinea de acte cerute de Comisia canadiană de securitate nucleară, de Transport Canada, licenţa pentru dispozitive de radiaţii şi substanţe nucleare, actul referitor la substanţele nucleare în vigoare în Canada şi actul pentru transport de mărfuri periculoase. Cum niciunul dintre aceste documente nu se dovedise dificil de reprodus, inteligenta activitate subterană a lui Musa şi a oamenilor lui le luase numai opt luni.

— Deci, ce e asta? întrebă inspectorul vamal.

— Se numeşte imager portabil cabalin PXP-40HF.

— Puteţi să repetaţi?

Musa chicoti.

— Ştiu. Ţi se plimbă limba-n gură. E un dispozitiv portabil cu raze X pentru cai. Un prieten de-al preşedintelui universităţii trăieşte în Dubai. Are armăsarul ăsta arab preţuit la o valoare mai mare decât vom reuşi oricare dintre noi să agonisim într-o viaţă. Calul s-a îmbolnăvit, prietenul s-a plâns preşedintelui, universitatea a împrumutat aparatul.

Inspectorul clătină din cap.

— Trebuie că e frumos. Se face bine calul?

— Da. Ţineţi cont: au fost doar colici. Am petrecut o săptămână dădăcind un aparat cu raze X fiindcă veterinarul n-a recunoscut un simplu caz de indigestie.

— Păi, cel puţin v-aţi bronzat. Bine… zise inspectorul, răsfoind hârtiile. Am nevoie de codul de radioizotop, nivelul de activitate, rata dozei, limitele de contaminare…

— Pagina 4. Şi pagina 9. Sunt toate acolo.

— Da, OK, le văd. Deci, cât de periculos e?

— Destul de inofensiv dacă nu-ţi iei câteva sute de raze X în ouă. Atunci ai avea probleme.

Inspectorul râse la asta.

— Nu e chiar o ADM[78], nu?

Musa ridică din umeri.

— Regulile sunt reguli. Mai bine să fii un pic mai prudent decât opusul, cred.

— Mda. Hei, de ce n-aţi zburat direct la Calgary?

— N-am găsit bilet într-acolo până miercuri. M-am gândit c-ar fi mai uşor să vin aici şi să închiriez o maşină. Cu puţin noroc, o să fiu acasă înainte de căderea nopţii.

Inspectorul semnă unde era nevoie să semneze şi aplică sigiliile adezive pe cutie. Îi puse pe Musa să contrasemneze în locurile potrivite, aruncă o ultimă privire hârtiilor, apoi le dădu înapoi.

— Puteţi pleca.

— Maşina mea închiriată e în parcare…

— Trăgeţi-o până la poartă. O să le spun să vă lase să treceţi. Musa îi strânse mâna.

Mulţumesc.

— Cu plăcere. Călătorie în siguranţă.

67

După ce-i bandajară degetele retezate pentru a opri hemoragia, îl aşezară pe Bari pe un scaun din camera de zi şi-i imobilizară picioarele cu bandă adezivă. Pe liderul grupului îl legară de masă tot cu bandă. Ambii erau încă inconştienţi. În cele din urmă, adunară cadavrele şi le îngrămădiră în cadă, peste a doua gardă de corp a lui Bari.

— O să fac o plimbare în împrejurimi, zise Dominic. Să văd dacă localnicii sunt neliniştiţi. Nu cred că am atras deloc atenţia, dar…

— Sună bine.

— Mă întorc în cinci minute.

Brian rămase în camera de zi, studiind prizonierii şi făcând un bilanţ post-mortem al descinderii lor. „Al naibii de bună treabă”, se gândi el. Dominic fusese întotdeauna bun cu o armă în mână şi un profesionist pe Aleea lui Hogan, dar acum era prima dată când chiar ajunseseră împreună în rahat. Sigur, mai fusese chestia aia de la mall, dar nu prea fusese acelaşi lucru, nu? Aici trebuiseră să-i înfrunte pe adevăraţii băieţii răi ai URC pe terenul lor. Nu prea erau obişnuiţi să ia prizonieri, totuşi; trebuia să-şi schimbe mentalitatea cu privire la aspectul ăsta. Patul Browningului îi ameţise pe amândoi idioţii, destul de sigur, dar nu foarte eficient. Poate un baston de plumb acoperit cu piele ar fi rezolvat treaba asta. Trebuia să mai cerceteze.

Auzi că se deschide poarta din curte. Se sculă, merse la uşă, trase cu ochiul după colţ.

— Doar eu, frate-miu, zise Dominic intrând.

— Cum pare?

— Linişte. Locul ăsta chiar moare după lăsarea întunericului. În vreo două ore va fi, probabil, un oraş-fantomă.

— Ceea ce înseamnă un punct bun.

— Ăştia doi? replică Dominic, făcând semn din cap către Bari şi celălalt.

— Mda. Dacă au informaţii, fie putem să le stoarcem aici, fie să încercăm să-i luăm cu noi.

— Păi, un lucru e sigur: nu putem ieşi cu ei din Libia de unii singuri. Poate o tură prin Tunisia.

— Cât de departe?

— Câteva sute de kilometri spre vest, mai mult sau mai puţin. Hai să nu ne pripim. Să avem o discuţie cu Bari şi să vedem unde ne duce.

Cu un pahar de apă rece turnat în cap şi câteva palme uşoare peste faţă, reuşiră să-l trezească pe Bari. El clipi de câteva ori, apoi se uită în jurul camerei, apoi la Brian şi la Dominic.

Lătră câteva cuvinte în limba arabă, apoi zise într-o engleză cu accent puternic:

— Voi cine sunteţi?

— Cavaleria, zise Brian.

Bari strânse din ochi şi gemu.

— Mâna mea.

— Doar două degete, zise Dominic. Am oprit sângerarea. Ia de-aici.

Îi dădu lui Bari o jumătate de duzină de aspirine dintr-un recipient găsit în baie. Bari băgă pastilele în gură, apoi acceptă un pahar cu apă de la Brian.

— Mulţumesc. Cine sunteţi voi?

— După cum arată lucrurile, noi suntem singurii prieteni care ţi-au mai rămas în Medina, zise Dominic. Ei cine erau?

— Sunt morţi toţi?

— Cu excepţia amicului cu cuţitul de decojit, răspunse Brian. Cine erau?

— Nu pot să…

— Noi credem că sunt URC. Cineva nu te lasă să vorbeşti, domnule Bari.

— Ce înseamnă asta?

— Cineva a ordonat să fii ucis. Despre ce te-au întrebat?

Bari nu răspunse.

— Uite, fără ajutor, or să te prindă. S-ar putea să reuşeşti să te ascunzi pentru un timp, dar te vor găsi. Probabil şi pe familia ta din Benghazi.

Capul lui Bari se ridică brusc.

— Ştiţi despre ei?

Dominic confirmă din cap.

— Şi dacă ştim noi…

— Sunteţi americani, nu?

— Contează?

— Nu, cred că nu.

Brian zise:

— Ajută-ne şi-o să te ajutăm – o să încercăm să te scoatem din ţară.

— Cum?

— Lasă asta în grija noastră. Cine erau?

— URC.

— Aceiaşi cu cei care i-au făcut-o lui Dirar Al-Kariim?

— Cui?

— Videoul de pe internet. Tipul fără cap şi fără picioare…

— O. Da. Ei sunt.

Dominic îl întrebă:

— Cum îl cheamă pe cel cu cuţitul?

— Eu îl cunosc ca Fahuri.

— Cu ce se ocupă?

— Ce-aţi văzut aici. Crimă. Pedeapsă. Genul de om de speţă foarte joasă. El s-a lăudat cu Al-Kariim. Mi-a vorbit despre asta.

— De ce a venit după tine?

— Nu ştiu.

— Prostii, zise Brian. Tu şi bodyguarzii tăi vă grăbeaţi. Ştiai că Fahuri e pe drum. Cum aşa?

— Umbla vorba pe stradă că sunt turnător la poliţie. Este o minciună. Nu ştiu cine a scornit-o, dar cu oamenii ăştia… siguranţa e totul. Uciderea mea era o măsură de precauţie.

— Ce vor de la tine? Eşti tocilarul care se ocupă de web pentru ei, nu?

— Da. Fahuri voia să ştie dacă am păstrat vreun fel de date.

— Cum ar fi?

— Nume de domenii. Parole. Grafică…

— Cum ar fi imaginile acelea banner?

— Da. Da, a întrebat despre aşa ceva.

Dominic se uită la Brian şi murmură:

— Stego.

— Dap.

— Ce vrei să spui? întrebă Bari.

— Deci, care e răspunsul? întrebă Dominic. Ai păstrat vreun fel de date? Un pic de asigurare, poate?

Bari deschise gura să vorbească, dar Brian i-o tăie:

— Dacă ne minţi, îl dezlegăm pe Fahuri şi plecăm.

— Da, am păstrat date. Sunt pe un card SD – asigurat digital, ca pentru un aparat de fotografiat. E sub faianţa din spatele toaletei.

Brian era deja în mişcare.

— M-am prins.

Se întoarse două minute mai târziu cu un card de dimensiuni miniaturale.

Dominic îl întrebă pe Bari:

— Cine-i dă ordine lui Fahuri?

— Am auzit doar zvonuri.

— Bine.

— Un om pe nume Almasi.

— Localnic?

— Nu, are o casă în afara Zuwarahului.

Dominic se uită la Brian.

— Cam 100 de kilometri vest de-aici.

— Cât de sus e tipul ăsta? Ar putea fi cel care a aprobat execuţia lui al-Kariim?

Îl lăsară în pace pe Bari şi ieşiră în curte.

— Ce crezi? întrebă Brian.

— Bari e o captură bună, dar frumos ar fi să prindem un peşte mai baban. Dacă Almasi ăsta are destul sânge-n el să dea OK-ul pentru uciderea unuia de-al lor, poate ar merita o încercare.

Brian se uită la ceas.

— Acum e aproape zece. Ne trebuie o jumătate de oră ca să ajungem înapoi la maşină, apoi două ore până la Zuwarah. Îl găsim pe la două, apoi din nou la drum.

— Deci, îl luăm pe Bari şi-l prindem pe Almasi dacă putem.

— Ceea ce înseamnă că-l lăsăm pe Fahuri.

— O povară, frate-miu.

Dominic se gândi la asta şi oftă.

Brian zise:

— E un criminal cu sânge rece, Dom.

— Pe dracu'. Mi-e greu să apăs pe butonul ăsta în mintea mea, să mă schimb, ştii?

— Dar ai apăsat o dată. Povestea cu pedofilul ăla.

— A fost cam altceva.

— Nu a fost prea diferit. Un băiat rău care n-avea de gând să se schimbe. La fel şi aici.

Dominic se gândi la asta, apoi aprobă din cap.

— O s-o fac.

— Nu, frate-miu, ăsta e-al meu. Tu du-te şi pregăteşte-l pe Bari de plecare. Eu mă duc să rezolv.

Cinci minute mai târziu, Dominic şi Bari erau în curte. Brian ieşi şi lăsă o sacoşă mare de pânză, pentru cumpărături, la picioarele lui Dominic.

— Şase semiautomate şi zece încărcătoare. Mă întorc imediat.

Brian intră.

— Ce face? întrebă Bari.

Din interior se auzi o bubuitură surdă, apoi a doua.

— Fahuri? îi zise Bari lui Dominic. L-aţi omorât.

— Ai prefera să rămână în viaţă şi să vină după tine?

— Nu, dar cine-mi poate spune că n-o să faceţi la fel şi cu mine când terminaţi?

— Eu. În cel mai rău caz, te lăsăm să pleci.

— Şi-n cel mai bun?

— Asta depinde de cât ne eşti de ajutor.

Brian ieşi zece minute mai târziu. El şi Dominic se îndreptară spre zidul din spate, şi Brian îl săltă pe Dominic spre acoperiş. Acesta se înapoie zece secunde mai târziu cu rucsacurile lor. Tustrei se îndreptară spre poartă.

Brian se întoarse spre Bari.

— Doar ca să fim înţeleşi: fugi sau atragi atenţia asupra noastră, te trezeşti c-un glonţ în cap.

— De ce aş face aşa ceva?

— Nu ştiu, nu-mi pasă. Ne bagi în rahat, mori primul.

— Înţeleg.

Patruzeci de minute mai târziu ieşeau din Medina pe Sidi Omran şi merseră două străzi est spre Corinthia, unde parcaseră Opelul. Cinci minute după aceea, erau pe Umar Al Mukhtar şi se îndreptau spre marginea de vest a oraşului. Deasupra capului, pe cerul senin, se vedeau un sfert de Lună şi un câmp de stele de diamant.

Conduseră în tăcere, cu Bari întins pe bancheta din spate, până trecură de Sabratah, la 65 de kilometri mai sus de Tripoli pe coasta mării.

— Poţi să te ridici, îi zise Dominic de pe scaunul pasagerului.

— Ce-ţi face mâna?

— Mă doare rău. Ce-aţi făcut cu degetele mele?

— Am tras apa după ele la toaletă, răspunse Brian.

Asta fusese cea mai uşoară sarcină a sa acasă la Bari. În schimb, îi verificase pe Fahuri şi pe

oamenii lui de tatuaje şi alte semne de identificare. Nu găsise niciunul dintre primele, dar o mulţime dintre cele din urmă; astea le pusese în sacoşă. Apoi trăsese câte trei gloanţe în ceafa fiecăruia. Gloanţele dum-dum îşi tăcură treaba, transformând fiecare faţă într-un hamburger de nerecunoscut. Poliţia avea să fie probabil în măsură să-i identifice în cele din urmă, dar în momentul în care URC avea să-şi dea seama că pierduse pe cineva de-ai săi, el, Dominic şi Bari ar fi fost afară din tară.

— Ai tras apa după degetele mele la toaletă? repetă Bari. De ce?

De data asta răspunse Dominic.

— Ca să nu rămână nicio urmă după tine. Cu cât sunt mai multe necunoscute pentru ei, cu atât mai bine. Unde stă Almasi?

— În estul oraşului. O să recunosc casa când ajungem la drumul care duce la ea. E vizavi de o rafinărie veche.

Douăzeci de minute mai târziu, Bari zise:

— Încetineşte. Următoarea la stânga.

Brian încetini şi coti pe un drum neasfaltat. Aproape imediat, panta se accentuă; în faţă, drumul era accidentat, cu o serie de mici movile acoperite cu vegetaţie.

După cinci minute drumul coti brusc la dreapta. Bari, uitându-se prin geamul lateral al şoferului, lovi uşor în sticlă.

— Acolo. Casa aia cu luminile aprinse. Acolo stă Almasi.

La mai puţin de 500 de metri depărtare, pe o pantă plină de grohotiş, Brian şi Dominic văzură construcţia cu două etaje din chirpici, înconjurată de un zid din cărămizi de pământ, înalt până la umăr. Cincizeci de metri mai spre vest era un grup de patru colibe din chirpici. Direct în spatele casei era un hambar.

— Fermă veche? întrebă Dominic.

— Da. Capro. Almasi a cumpărat acum trei ani casa asta ca refugiu.

— Vezi antenele de pe acoperiş, Bri? zise Dominic.

— Da. Tipul e echipat cu niscai sisteme de comunicaţie serioase.

Continuară să meargă încă vreo 800 de metri, până ce ferma dispăru în spatele unui deal, apoi încetiniră la o răscruce de drumuri. Dintr-un impuls, Brian coti la stânga. Drumul neasfaltat se îngusta pe 50 de metri, înainte de a se deschide în ceea ce semăna cu o carieră de pietriş.

— Cam asta e tot, zise Dominic.

Brian stinse farurile, lăsând motorul să meargă în ralanti, apoi îl opri. Se întoarseră pe locurile lor şi se uitară la Bari.

— Ce altceva mai ştii despre locul ăsta? întrebă Brian.

— Doar unde e, atât.

— N-ai mai fost niciodată aici?

— O dată. Doar am trecut cu maşina.

— Cum aşa? Doar de curiozitate?

Bari ezită.

— În afacerea mea trebuie să ştii cu cine ai de-a face. Ştiam că Fahuri îi dădea socoteală lui Almasi. M-am gândit c-ar fi înţelept ca într-o zi să tratez direct cu el, aşa c-am făcut nişte investigaţii.

— Abil, remarcă Dominic. Deci, n-ai fost niciodată acolo, n-ai fost în casă?

— Nu.

Brian:

— Bodyguarzi?

— Sunt sigur că are, dar nu ştiu câţi.

Brian şi Dominic se uitară lung la el.

— Asta-i adevărul, jur pe copiii mei.

— Câini?

— Nu ştiu.

— Dă-mi mâinile, zise Brian. Pune-le pe tetiere.

Ezitant, Bari se supuse. Brian şi Dominic îi legară împreună mâinile de tetiere, cu bandă adezivă.

— Chiar e necesar?

— Nu suntem încă în faza de încredere, explică Dominic. N-o lua personal. Ne întoarcem.

— Şi dacă nu?

— Atunci ai un noroc de tot rahatul, zise Brian.

Coborâră din maşină, luară sacoşa din portbagaj şi o aşezară jos, în noroi, ca să-şi sorteze arsenalul. În plus faţă de Browningurile lor, aveau patru MAB PI5 franceze, semiautomate, de 9 mm, şi două revolvere cu ţeavă scurtă de 0,32.

— Avem şaizeci de gloanţe de la P15-uri, zise Brian. Parabellum de 9 mm. Potrivite pentru Browningurile noastre. Oricum, dacă avem nevoie de mai mult de şaizeci, înseamnă că suntem terminaţi.

Reîncărcară Browningurile, apoi împărţiră restul de gloanţe PI5 şi îşi umplură buzunarele de pe coapse ale pantalonilor cargo. În final, îşi umplură rucsacurile cu mărunţişuri. Dominic se duse la geamul din spate al Opelului.

Bari zise:

— Mai am nevoie de nişte aspirină.

Brian pescui după recipient în rucsac şi îl scoase. Dominic îi puse lui Bari o jumătate de duzină de pastile în gură, apoi îi dădu să bea din bidonul lor.

— Să nu pleci nicăieri şi să nu faci niciun zgomot, ordonă Dominic.

Se întoarse spre Brian.

— Gata?

— Al naibii de gata. Hai să băgăm un peşte mare în tolbă.

68

— Cum merge? întrebă Gerry Hendley când Jack se aşeză de partea cealaltă a biroului.

Sam Granger stătea într-o parte, rezemat de fereastră, cu braţele încrucişate.

— Cu excepţia faptului că ai întrebat asta de o mie de ori, bine, răspunse Jack. A fost doar o crestătură, Gerry. Nimic ce nu poate fi rezolvat cu un pic de superglue.

— Nu despre asta vorbesc.

— Ştiu despre ce vorbeşti.

— Jack, cu mai puţin de douăsprezece ore în urmă ai omorât un om. Dacă-mi spui că nu te roade, te leg de birou.

— Şefu'…

— Vorbeşte serios, zise Granger. Îţi place sau nu, tu eşti fiul preşedintelui Jack Ryan. Dacă nu crezi că asta ne face să ne îngrijorăm, mai gândeşte-te. Şi dacă o secundă ne îndoim că ai mintea întreagă, te înlocuim.

— Ce vreţi de la mine? Adevărul e că mâinile încă îmi tremură un pic şi mi se frământă stomacul. L-am înţepat pe Moha apăsând pistonul fiindcă a meritat-o. Tipul ăsta, Sinaga… Nu ştiu. Poate a meritat, poate nu. A venit la mine, a încercat să mă omoare… Jack ezită, îşi drese glasul. Dacă am vrut să-l omor? Nu. Dacă mă bucur c-a fost el şi n-am fost eu? Poţi să pariezi asta pe fundul tău.

Gerry reflectă câteva momente, apoi dădu din cap.

— Gândeşte-te la asta şi anunţă-mă mâine ce-ai hotărât. Indiferent ce intenţionezi să faci, ai un loc aici.

— Mersi.

— Sam, cheamă-i, te rog.

— Stai o secundă, zise Jack. Lui John şi lui Ding le-am mai explicat asta deja. Vă amintiţi… e-

mailul cu naşterea?

Hendley aprobă din cap.

— Niciodată n-a ajuns nicăieri. Nu există răspunsuri, nici urmări. Doar întreruperea aproape totală a comunicaţiilor. Mă gândesc că e-mailul a fost un ordin „schimbă canalul”.

— Explică, zise Granger.

— Ştim că URC foloseşte steganografia ca să comunice. Probabil prin imaginile de tip banner de pe site-urile lor, şi probabil că o fac de o vreme. Ce-ar fi dacă e-mailul ar fi un semnal care le spunea celulelor să comute pe anumite protocoale exclusiv stego – numiţi-o versiunea lor de întrerupere a comunicaţiilor.

— În ce scop?

— Băieţii de la operaţiuni speciale devin radio-silenţioşi când sunt gata de acţiune. Poate că Emirul a dat semnalul pentru o operaţiune.

— Am constatat o scădere a traficului înainte de 9/11, observă Granger. La fel înainte de Bali şi Madrid.

Hendley aprobă din cap.

— Jack, vreau să stai lipit de Biery. Cerneţi bine resturile de la Nayoan. OK.

— Cheamă-i, Sam.

Granger deschise uşa, şi Clark şi Chavez intrară şi îşi ocupară locurile lângă Jack. Hendley îi zise lui Clark:

— Ai auzit?

— Ce?

— Au fost retrase acuzaţiile împotriva lui Driscoll.

— Imaginează-ţi, zise Clark cu un rânjet.

— Secretarul de presă al lui Kealty a anunţat ieri, la încheierea programului. Tocmai la timp ca ştirea să fie uitată şi-ngropată peste weekend. Sam a vorbit cu un vechi prieten de la Benning. Driscoll e curat. Descărcare onorabilă de gestiune, pensie

completă, plus invaliditate. Umărul lui va fi o problemă?

— Numai dacă-l angajezi ca să-ţi pună ghips-carton în birou, Gerry.

— Bine. OK, hai s-auzim.

— N-am găsit nimic în rulota lui Sinaga, în afară de un aparat de fotografiat digital SLR, zise Clark. Nikon, din gama cu preţ mediu. Avea un card SD în interior, cu câteva sute de imagini. Cea mai mare parte, chestii, peisaje, dar vreo zece erau portrete.

— Poze tip paşaport, adăugă Chavez. Toţi bărbaţi, cea mai mare parte din Orientul Mijlociu sau din Indonezia, aşa păreau. Şi pe unul îl mai văzusem înainte. Vă amintiţi de curierul pe care l-am urmărit – Shasif Hadi.

— Nu mai spune, zise Granger.

— Dar fii atent, răspunse Jack. În portretul de la Sinaga, Hadi e proaspăt ras. Când ne-am ținut de coada lui, avea barbă şi mustață. Te bărbiereşti, utilizezi noul paşaport şi eşti bun de plecare.

Clark zise:

— Asta ar putea să răspundă la întrebarea unde a plecat după Las Vegas – cel puţin parţial. A plecat din ţară.

Hendley dădu din cap aprobator.

— Unde şi de ce, totuşi? Sam, ce altceva mai ştim despre Sinaga?

— E sus în top în Jakarta. Am vorbit cu un prieten de-al unui prieten, care e şef de staţie în Surabaya. Individul era bun. Avea cu adevărat ochi pentru paşapoarte.

— Cum stăm cu recunoaşterea facială?

La asta răspunse Jack.

— Biery e încă în faza de testare preliminară, dar nu ştim prea multe despre sistemele folosite de ICE şi Homeland Security. Parametrii lor ar putea fi diferiţi de ai noştri.

— FBI? presupuse Granger.

— Probabil acelaşi sistem. Dacă nu, vor fi coroborate oricum.

— Când se întoarce Dom, să-l punem să lanseze un balon de încercare. Cum Hadi e singura noastră entitate cunoscută, să ne concentrăm mai întâi pe el. Aflaţi unde a plecat din Las Vegas. Domnule Clark, cum ai lăsat lucrurile în San Francisco?

— Am terminat cu Nayoan. Am lăsat totul cum era, dar am descărcat o mulţime de date. Gavin le întoarce chiar acum pe toate feţele. Un lucru e sigur, Nayoan a fost un mare operator logistic pentru URC. Bani, documentaţie… Cine ştie ce altceva. În ceea ce-l priveşte pe Sinaga, am făcut să pară o spargere. A pierdut lupta cu hoţul şi a fost ucis. L-am luat DVD playerul, nişte bani, tot ce trebuie. O să stăm cu ochii pe ştirile de-acolo, să vedem dacă se prinde. Ar trebui. Am fost atenţi.

— OK, să aşteptăm până când über-tocilarul nostru are ceva. Mulţumesc, domnilor. Domnule Clark, poţi să rămâi un minut?

După ce Jack şi Chavez plecară, iar uşa se închise, Hendley zise:

— Deci?

Clark ridică din umeri.

— E-n regulă. Doar timpul va arăta dacă o să prindă gust pentru teren, dar se descurcă bine. E un puşti isteţ.

— Ce-are isteţimea cu asta? întrebă Granger.

— OK, atunci e echilibrat. La fel ca taică-su.

— Îi mai iei?

— Fără să ezit, şefu'. Are instincte brici, abilităţi de observare şi învaţă al naibii de repede. În plus, are şi un pic de gri în el, ceea ce nu-i rău.

— Gri? întrebă Hendley.

— Omul gri, răspunse Clark. Cei mai buni agenţi ştiu cum să se estompeze în fundal: cum să meargă, cum să se îmbrace, cum să vorbească. Treci pe lângă ei pe stradă şi nu-i observi niciodată. Jack are asta în sânge.

— Tot genetica Ryan?

— Poate. Nu uita că a crescut sub microscop. Chiar fără să ştie, a prins, probabil, o grămadă din mediul său. Copiii sunt pricepuţi. Jack şi-a dat seama de timpuriu ce făceau tipii ăia cu costume negre şi arme de foc care stăteau mereu pe-acolo. Şi-a întins din timp antenele.

— Crezi c-o să-i spună lui taică-su?

— Despre Campus? Cred că da. Chiar nu e vina nimănui, dar Jack trăieşte în umbra tatălui său o umbră al naibii de mare în privinţa asta. După ce o să-şi dea seama ce vrea să facă aici, o să găsească o cale să se împlinească.

Cu ajutorul unui lucrător vamal, Musa puse containerul în partea din spate a Subarului Outback închiriat, apoi îl salută fluturând din mână pe inspector şi ieşi cu maşina pe poartă. Desigur, Musa nu pornise în lunga lui călătorie înapoi la Calgary, cum îi spusese inspectorului vamal, ci mai degrabă conduse 25 de kilometri către est, spre suburbia Surrey, şi trase în parcarea Holiday Inn Express. Găsi un loc de parcare chiar lângă camera lui de la parter, apoi intră şi-şi petrecu restul zilei picotind şi schimbând posturile de la un show stupid de televiziune, la altul, până când, în cele din urmă, se opri pe CNN. Camera lui era echipată cu acces la internet wireless, aşa că trebui să reziste tentaţiei de a conecta laptopul şi a căuta o actualizare. Avea un stick USB cu cele mai recente coduri cu utilizare unică şi programe de decriptare steganografică – niciunul înţeles de el pe deplin –, dar logarea prin satelit pe una dintre paginile lor de internet în această fază avansată a operaţiunii nu era înţeleaptă. A doua zi la prânz avea loc următoarea verificare programată şi chiar şi aceea avea să fie scurtă. Neavând ştiinţă că lucrurile ar sta altfel, el presupuse că celelalte elemente ale planului începuseră să prindă contur.

Musa se uită în tavan, lăsând ca murmurul televizorului să se topească în fundal şi îşi cercetă

lista imaginară de urgenţe. Ştia pe de rost distanţele şi traseele, iar documentaţia lui ar fi făcut faţă celui mai amănunţit control. Era adevărat că inspectorul vamal de la aeroport reprezentase un obstacol, dar era nimic în comparaţie cu măsurile de securitate din Statele Unite. Acolo poliţia era curioasă, meticuloasă şi hipervigilentă. Apoi, din nou, Musa îşi reaminti că, în termen de câteva zile, atât forţele americane de securitate statale, cât şi cele federale aveau să aibă farfuriile foarte pline, iar el avea să ajungă la destinaţie.

Dormi până când alarma ceasului îl trezi, la şapte seara. Se ridică şi se frecă la ochi. Prin perdelele trase văzu cum pălesc ultimele rămăşiţe ale zilei. Aprinse veioza de pe noptieră. La televizor, un prezentator chestiona un tip de pe Wall Street, luând la tocat economia americană.

— A atins limita de jos? întrebă prezentatorul. Se îndreaptă ţara spre refacere?

„Idioţi. America mai are până să vadă limita de jos. În curând."

Musa intră în baie, se stropi cu apă pe faţă, apoi îşi puse jacheta. Se opri în mijlocul camerei, gândindu-se, apoi se întoarse în baie şi scoase un prosop de pe tijă. Se întoarse şi şterse fiecare suprafaţă pe care o atinsese: contorul, scaunul WC-ului, mânerul WC-ului, comutatorul de lumină… Termină cu noptiera, telecomanda şi lampa. Plătise deja pentru cameră, aşa că nu fu nevoie să se oprească la recepţie. Recepţionerul îi spusese că poate să lase în cameră cardul de acces, ceea ce şi făcu, mai întâi ştergându-l, apoi aşezându-l pe televizor. Îndesă prosopul în buzunarul din faţă al pantalonilor. Ce mai era? Uitase ceva? Nu, decise el. Ieşi, închise uşa după el, apoi se uită în compartimentul din spate al Subarului. Containerul era tot la locul lui. Deblocă uşile, se urcă şi porni motorul.

Odată ieşit din parcare, se îndreptă spre Autostrada şi conduse 35 de kilometri spre sud-est, spre ieşirea de pe autostrada Fraser, unde o luă spre est, mergând 11 km spre 264th Street. Acolo, coti spre sud şi conduse timp de patru minute. Curând, văzu strălucirea luminilor de pe indicatorul din faţă. Era pasajul 13/539, o intersecţie în formă de frunză de trifoi de lângă graniţa americano-canadiană. Musa simţi că inima-i bate tot mai repede. Îşi continuă drumul.

La câteva sute de metri spre nordul îmbinării de drumuri, banda stângă se îndrepta spre trecere, banda din dreapta făcea o curbă până când ajungea să fuzioneze cu ceea ce harta lui numea Zero Avenuc şi cotea spre vest. Împinse butonul să reseteze kilometrajul şi se uită în oglinda retrovizoare. Nimeni, în spatele lui. Acceleră maşina până la limita de viteză, apoi încetini o secundă şi setă controlul vitezei.

Ciudat că drumul ăsta cu două benzi, greu de definit, având pe ambele părţi crânguri şi câmpuri agricole, e frontiera între cele două ţări, se gândi el. Singura dovadă a acestui fapt pe care o văzu Musa era un gard înalt de sârmă împletită pe partea de sud a drumului. Americanii îndrăgeau gardurile, nu?

Conduse opt kilometri, privind apusul de soare şi stelele care răsăreau. Farurile măturau razant asfaltul gri, marcajul galben de pe şosea dispărând sub maşină, până când, după ce se păru că trecuseră ore, prinse în lumina farurilor o intersecţie. În timp ce se apropia, citi indicatorul: 216th Street. Bine. Era aproape acum. Apoi văzu 212th Street, apoi 210. Întrerupse sistemul de control al vitezei şi lăsă maşina să meargă inerţial. Înainte şi la dreapta văzu nişte lumini de la o casă, în spatele unei perdele de copaci. Privi prin geamul şoferului, lăsând maşina să continue să încetinească… „Acolo”.

Lângă un pâlc de pini era o spărtură în gardul de sârmă. Pe o placă se putea citi PROPRIETATE PRIVATĂ. NU INTRAŢI. Musa privi în faţă, nu văzu niciun far aprins, verifică apoi oglinda retrovizoare. Liber. Stinse farurile, apăsă frâna, apoi o luă spre stânga, traversând banda opusă şi trecu dincolo de poartă.

Era în America.

Aproape imediat drumul coborî abrupt, iar în noroiul lui erau urme adânci de roţi. În dreapta lui peisajul era acoperit, pe jumătate de hectar, de butuci de pin. O companie de exploatare forestieră cumpărase porţiunea asta de pădure şi decisese s-o taie.

Drumul deveni mai greu, dar Subaru cu tracţiune integrală se descurca destul de bine prin hârtoape. Drumul forestier şerpuia spre sud şi est, coborând prin pustiu încă vreo 800 de metri înainte de-a ajunge la o intersecţie de trei drumuri neasfaltate. Musa coti la stânga. Drumul se nivelă şi, în câteva minute, ajunse la o altă intersecţie. Aici, coti la stânga, spre est din nou, pentru câteva sute de metri, înainte de-a o lua din nou spre sud. Cinci minute mai târziu ajunse la un drum asfaltat. Probabil H-Street Road. El scoase un oftat. Dacă ar fi fost să fie prins în timpul trecerii frontierei, s-ar îi întâmplat până acum. Era liber. Pentru moment.

Aprinse farurile şi o luă la dreapta pe drum. Încă opt kilometri şi ajunse pe Autostrada 5, chiar la nord de Blaine (Washington). De acolo avea să conducă spre sud. Trei zile de călătorie uşoară pe autostrăzile principale.

69

Casa lui Almasi era protejată de un deal acoperit cu pini pitici, iar panta ducea direct la cariera de pietriş. Dominic şi Brian nu se grăbiră, rămânând în valea stâncoasă de unde se urca pe deal. După treizeci de minute ajunseră în vârf. Se trântiră pe burtă şi înaintară furişat.

În vale, probabil la 20 de metri distanţă, era peretele din spate al hambarului; în dreapta acestuia, un grup de case din chirpici. Nu văzură nicio lumină la ferestre. În faţă, puţin la stânga, era pridvorul din spatele casei. O singură lumină se vedea la o fereastră de la etaj.

— Aproape trei, şopti Brian. Hai să ne ascundem. Dacă Almasi are patrule afară, o să le vedem până la urmă.

Trecură zece minute, apoi douăzeci. Nu văzură nicio mişcare.

— Scuturăm copacul? sugeră Dominic. Hambarul primul?

— De ce nu?

Brian se întoarse pe creastă, adună o mână de pietre, apoi se întoarse. Aruncă prima piatră cu boltă. Aceasta lovi acoperişul hambarului, apoi zăngăni pe ţiglă şi căzu pe pământ.

Nicio mişcare. Niciun sunet.

Brian mai aruncă una, de data asta pe-o traiectorie plană. Piatra lovi peretele hambarului. Trecură cinci minute.

— Stăm de-o jumătate de oră.

— Hambarul primul, apoi colibele? întrebă Dominic.

— Da. Dacă există niscai întăriri, acolo sunt.

Se depărtară de vârful dealului şi se târâră în dreapta lor, până când ajunseră direct în spatele hambarului, apoi se întoarseră prin vârful dealului şi coborâră pe panta dinspre peretele din spate al

hambarului. Scândurile din lemn erau vechi, fragile şi cu spaţii mari între ele. Brian şi Dominic se uitară în interior, dar nu văzură nicio mişcare. Brian gesticulă: „La colibe. Sunt pregătit”.

Ghemuiţi, plecară din spatele hambarului şi se strecurară pe fundul văii, menţinându-şi capul sub nivelul tufelor. După 15 metri ajunseră la o cărare îngustă. Dincolo de aceasta erau colibele din chirpici. 20 de metri fără nicio acoperire. La 30 de metri în stânga lor era ferma. Fereastra de deasupra verandei din spate încă mai era luminată.

Brian gesticulă: „Du-te, te acopăr eu”.

Dominic dădu din cap, se mai uită o dată înjur, apoi sprintă, păşind atent spre peretele vestic al colibei. Verifică ambele colţuri, apoi îi făcu semn lui Brian să treacă. Acesta ajunse acolo zece secunde mai târziu. Dominic îşi atinse urechea cu degetul, apoi atinse peretele. La câţiva metri deasupra capetelor lor era o fereastră cu fantă orizontală. Prin aceasta auziră sforăituri.

„Eu le iau pe cele două din nord”, gesticulă Dominic.

Se regrupară două minute mai târziu. Brian făcu mâna pâlnie la urechea lui Dominic şi şopti:

— Doi bărbaţi, câte unul în fiecare colibă. Fiecare are câte un AK-47.

Dominic dădu din cap că a priceput, ridică două degete, apoi două. Patru în total. Îşi trase degetul mare de-a lungul gâtului şi ridică din umeri: „Îi doborâm?”

Brian negă din cap şi arătă către fermă. Dominic aprobă din cap. Cu Brian în faţă, se strecurară pe lângă zidul din partea de est a cabanei, cel mai apropiat punct de la veranda din spate a fermei. Teren descoperit, iarăşi, dar numai şase metri de data asta.

Cu Browningul în sus şi privind atent în toate părţile, Brian trecu pe partea cealaltă, apoi se aşeză pe vine lângă trepte. După două minute îi făcu

semn lui Dominic să vină şi el. Brian arătă către treptele de lemn şi îşi trase degetul mare de-a lungul gâtului. „Prea vechi, prea zgomotoase.” Dominic aprobă din cap. Merse ca racul până la marginea pridvorului şi testă balustrada. Se întoarse şi-i făcu semn lui Brian că e în regulă.

Trei minute mai târziu trecură peste balustradă şi ajunseră pe verandă. Merseră la uşă, luând în primire fiecare câte un glaf. Brian testă broasca. Era descuiată. O deschise cinci centimetri, apoi se opri. Aşteptă. O deschise până la capăt, aruncă o privire pe după colţ şi se trase înapoi. Clătină din cap.

Păşiră peste prag, cu Browningurile în sus şi pândind orice mişcare. Se aflau într-un hol pavat cu gresie. Înainte şi la dreapta, nişte scări duceau către un hol tip balcon pe care se înşiruiau mai multe uşi. La stânga şi la dreapta lor erau camerele de zi. Pereţii din ghips erau vopsiţi complet în alb, părând că strălucesc în întuneric. Dominic arătă către sine. „La mine.” Brian aprobă din cap şi trecură împreună în camera de zi şi apoi în sala de mese de dincolo de aceasta, din care se făcea o bucătărie. Dincolo de uşa bucătăriei nimeriră din nou în camera de zi din stânga holului.

Brian arătă către scări şi primi un semn de aprobare. Dominic se retrase în colţul holului, asumându-şi rolul celui care veghează, în timp ce Brian urcă scările; ajuns în vârf, trecu el în poziţie de supraveghere şi Dominic urcă să se alăture.

Erau patru uşi de-a lungul holului şi una pe peretele îndepărtat. Începură cu prima. Un dormitor. Gol, patul făcut. Aerul mirosea a mucegai, ca şi cum camera nu fusese folosită de ceva timp. Se mutară la a doua uşă şi la a treia şi găsiră încă două dormitoare goale. În spatele celei de-a patra uşi era ceva care arăta a cameră de lucru, având un birou de stejar, un telefon cu mai multe linii, un fax/scanner/copiator şi un monitor de calculator cu ecran plat. Brian intră şi aruncă o

privire înjur. Vizavi de birou, pe perete, era un seif încastrat într-o piesă de mobilier.

Se îndreptară spre ultima uşă. Dominic îşi lipi urechea de lemn, apoi se trase înapoi şi mimă „Sforăie”: Gesticulă: „Eu îl iau pe Almasi; tu cureţi camera”.

Brian aprobă din cap.

Dominic răsuci mânerul, crăpă încet uşa 3 centimetri şi privi prin crăpătură. Se întoarse, dădu din cap către Brian, apoi deschise uşa. Din trei paşi, ajunse în dreptul patului cu baldachin al lui Almasi. Almasi era culcat pe spate, cu braţele deschise în lateral.

Brian se învârti prin cameră, verificând colţurile şi dormitorul principal. Dădu din cap către Dominic, care-l apucă pe Almasi de braţul opus, îl trase pe burtă şi-i presă faţa de pernă. Almasi se trezi instantaneu, smucindu-şi mâinile. Dominic îi puse amortizorul Browningului sub bărbie.

— Un sunet şi eşti mort. Dă din cap o dată, dacă ai înţeles.

Almasi dădu din cap.

— Noi plecăm şi tu vii cu noi. Fă-ne viaţa grea şi-o să mă asigur că mori urât. Ai un calculator şi un seif în birou. O să ne dai parola şi combinaţia, da?

Almasi dădu din nou din cap.

Brian îi înmână lui Dominic o rolă de bandă adezivă; acesta îi legă mâinile lui Almasi, apoi îi aruncă înapoi rola. Se trase de lângă pat şi-i făcu semn lui Almasi să se ridice. Acesta se execută. Cu Brian în faţă, se întoarseră pe hol, apoi în birou.

Dominic porni calculatorul lui Almasi, un Dell de ultimă generaţie. Logoul de Windows Vista apăru, urmat de un ecran de autentificare. Găsi un carnet şi un pix în sertarul biroului şi le aruncă peste birou lui Almasi.

— Numele de utilizator şi parola.

Almasi nu se mişcă.

Brian trase un scaun din apropiere şi-l aşeză pe Almasi pe acesta. Presă Browningul de genunchiul drept al lui Almasi.

— De-aici o să încep. Genunchii, apoi gleznele, apoi coatele.

Luă carnetul şi pixul de pe birou şi le aruncă în poală lui Almasi.

— Numele de utilizator şi parola.

De data asta Almasi nu mai ezită. Când termină, Brian îi înmână carnetul lui Dominic, care se autentifică şi începu să caute prin directoarele computerului.

— Pune-l să descuie seiful, zise Dominic. O să încep descărcarea, apoi o să-i cotrobăi prin dormitor.

Introduse un stick în portul USB al calculatorului şi începu transferul fişierelor.

Brian îl ridică pe Almasi în picioare şi-l împinse spre seif.

— Deschide-l.

— Mâinile mele.

— Te descurci tu.

Almasi se lăsă în genunchi şi începu să întoarcă de rotiţă.

— Mă întorc imediat, zise Dominic şi părăsi camera.

Almasi îl privi pe Brian.

— Gata.

— Deschide-l, apoi dă-te în spate.

Almasi se supuse, trăgându-se înapoi în genunchi. Brian se ghemui în faţa seifului. Înăuntru nu era nimic, cu excepţia unui CD-ROM într-un plic de hârtie. Băgă mâna în interior. Cu coada ochiului văzu mâinile legate ale lui Almasi îndreptându-se spre raftul de lângă el. Se întoarse, văzu pistolul în mâinile lui, se răsuci şi scoase Browningul în timp ce se ferea într-o parte.

Se auzi o trosnitură. Încăperea fulgeră portocaliu. Brian trase de la nivelul şoldului,

nimerind în mijlocul sternului lui Almasi. Acesta se prăbuşi într-o parte.

— Brian!

Dominic intră pe uşă, fac. U doi paşi şi dădu cu piciorul în arma din mâna lui Almasi. Îngenunche şi-i verifică pulsul.

— E mort.

— A scos un pistol, gâfâi Brian. Mi-am luat ochii de la el pentru o secundă. Fir-ar să fie.

— Oa, stai jos, Brian, stai jos.

— Ce?

— Sângerezi.

— Ă?

Dominic îl aşeză pe scaun, îi apucă mâna dreaptă şi i-o presă de burta lui. Brian simţi umezeala şi-şi trase mâna uitându-se la degete.

— Ah, rahat.

— Ţine presat pe ea.

— O s-avem companie. Mai bine verifică.

Dominic se duse la fereastră şi depărtă perdelele. Jos, în colibele de chirpici, se aprindeau luminile.

— Vin.

Se întoarse către Brian, care era cu cămaşa deschisă. Avea o gaură groasă cât vârful degetului mic, la aproape 10 centimetri sub sfârcul drept. Apăsă cu vârful degetelor în jurul rănii şi tresări. Sângele ţâşni din rană.

— Coastă ruptă? îl întrebă Dominic de la fereastră.

— Mda, aşa cred. A încetinit glonţul. Ah, Doamne, cât de rău doare. Rahat, rahat, rahat! Ia CD-ul pe care l-am scăpat, bine? Era în seif.

Dominic îşi luă rucsacul de pe jos, căută înăuntru, scoase şase tampoane absorbante mari. Le înmână lui Brian, apoi reveni la fereastră.

— Ar trebui să fi adus ce trebuie.

— Astea sunt mai bune, omule, chiar absorb sângele.

El desfăcu un tampon şi-l presă pe piept.

— Se vede ceva?

— Luminile sunt aprinse. Or să vină. Poţi să te mişti?

— Mda.

— O să văd dacă pot să-i încetinesc.

Dominic luă de pe jos pistolul lui Almasi – o Beretta 0,32 Tomcat semiautomată.

— Ce fel de gloanţe? întrebă Brian.

Dominic scoase încărcătorul şi verifică.

— Dum-dum.

— Hm. OK. Du-te.

Dominic ieşi alergând pe uşă, în jos pe scări, apoi afară pe uşă. Se lăsă pe vine lângă scări, ţinti coliba vestică şi trase trei gloanţe prin fereastră. Din interior se auziră strigăte. Luminile se stinseră. Dominic sprintă înapoi în casă, încuie uşa, apoi coti spre dreapta şi alergă spre fereastra din colţ. O deschise şi trase patru focuri de armă către coliba din partea de est, apoi trase cinci gloanţe prin uşa din faţă. Încărcătorul culisant rămase deschis, fără gloanţe. Aruncă pistolul şi fugi înapoi sus, Brian stătea în picioare, sprijinit de birou.

— Sunt bine. Se reduce sângerarea. Ai vreun plan?

— Dap.

Dominic luă CD-ROM-ul de pe jos, îl băgă în rucsac, apoi se aplecă peste birou şi trase stickul din portul USB.

— Veranda e chiar sub noi. Cum încep să se mişte, ieşi pe fereastră. Stai culcat pe acoperiş. Când auzi că încep să se agite lucrurile pe-aici, cobori şi te duci spre hambar. Dacă te simţi în stare, mergi la maşină. Ne întâlnim pe drum. Dă-mi pistolul tău.

— Dom…

— Taci şi dă-mi arma. Poţi să duci rucsacul?

Brian dădu din cap. Dominic i-l dădu.

— Pari cam verde, frate-miu. Eşti sigur că poţi să mergi?

— Avem de ales?

— Nu.

— Uită-te pe fereastră, zi-mi tot ce se întâmplă.

— Înţeles.

Dominic puse ambele Browninguri pe birou, uitându-se prin cameră. Apucă scaunul de la biroul lui Almasi şi-l împinse spre uşă, apoi făcu la fel cu o masă din apropiere. Le scoase pe uşă, în hol, apoi le împinse pe scări. Se rostogoliră până jos şi aterizară grămadă.

— Care-i situaţia? strigă el.

— Încă nimic – stai. Văd că iese cineva, mergând spre vest. Are un AK.

Dominic intră în prima cameră de oaspeţi şi luă o noptieră, o lampă de podea şi un scaun, pe care le împinse în jos pe scări.

— Ce naiba faci, Dom?

— O baricadă de casă.

Repetă acţiunea cu următoarea cameră de oaspeţi, apoi reveni în birou, îşi ridică rucsacul şi-l puse pe umeri, apoi luă Browningurile, le scoase amortizoarele şi le băgă la centură.

La fereastră, Brian zise:

— Du-te, cowboy. Ceilalţi trei tocmai au ieşit… Doi s-au dus spre verandă, celălalt, prin faţă. Primul vine dinspre est. Hei, am găsit o surpriză în debara.

Arătă către colţ, unde era sprijinită o puşcă.

— Un Mossberg 835 cu cartuşe de 12. Şase gloanţe încărcate.

Dominic se îndreptă spre Brian şi deschise încet fereastra. Îi ajută pe Brian să iasă şi-l ţinu până când acesta ajunse pe un loc plat. Dominic zise:

— O să aştept până când ajung toţi în casă. O să strig după mai multă muniţie. Când auzi asta, te-ai dus. De cât timp ai nevoie?

— De două minute.

— O să fiu chiar în spatele tău. Nu putem să-i lăsăm să ne urmărească.

Dominic închise fereastra, se întoarse, luă puşca şi se duse pe hol. Din camera de zi din partea de vest se auzi un sunet de geam spart. Jos, în hol, ceva lovea în uşă. Încă o dată, apoi a treia oară. Tocul uşii se crăpă, împins spre interior. Dominic încărcă puşca, se lăsă pe burtă şi băgă doi centimetri ţeava puştii printre coloanele balustradei. Auzi în camera de zi un picior de scaun lovind în lemn. De după colţ se ivi un cap, se trase înapoi, apoi reveni. Dominic împietri. Îşi ţinu respiraţia. „N-ai ce să vezi aici, dobitocule.” Bubuitul în uşă deveni din ce în ce mai puternic, mai insistent. Bărbatul din camera de zi trase pentru ultima oară cu ochiul pe după colţ, apoi trecu pe după acesta, cu AK-ul în sus, privind de-a lungul balconului. Ocoli una dintre noptierele răsturnate, apoi se întoarse spre uşă. Îşi luă mâna stângă de pe AK şi o întinse spre clanţă.

Dominic ajustă puşca, ochi pieptul bărbatului şi trase. Omul căzu pe spate, se izbi de uşă şi se prăbuşi pe jos. Se auziră paşi tropăind pe verandă şi apoi oprindu-se. Câteva momente mai târziu se auzi sunet de geam spart. „Unul doborât, trei rămaşi”, se gândi Dominic. Îi veni o idee. Se sculă, fugi înapoi în birou şi deschise fereastra. Îi dădu un Browning lui Brian.

— În caz că decid să se caţăre pe-aici.

Închise fereastra şi se întoarse pe hol. La parter nu se mişca nimic. Trecu un minut, apoi Dominic auzi şoapte undeva, în dreapta lui. În stânga apăru o mână de după colţ şi azvârli ceva pe scări. „Grenadă”, se gândi Dominic în timp ce sărea pe balcon. Forma acesteia îi indică faptul că nu era una cu schije, ci una zgomotoasă. Nu voiau să rişte să-l omoare pe Almasi. „Prea târziu, băieţi.” Dominic se împinse în sus, se rostogoli prin uşa biroului, îşi puse palmele peste urechi şi închise ochii. Se auzi o bubuitură cumplită. Lumina albă

străfulgeră prin pleoapele lui Dominic. Simţit podeaua de sub el zguduindu-se. Se puse iar pe burtă şi se strecură înapoi la uşă.

În stânga lui, o siluetă alerga în sus pe scări, trăgând din mers. Gloanţele loviră peretele. Bărbatul ajunse în vârful scărilor şi se opri, ghemuindu-se în spatele stâlpului. Dominic scoase Browningul de la centură, îşi fixă ţinta şi trase. Glonţul fisură rotula omului. Acesta ţipă şi se prăbuşi înapoi pe scări. Dominic reveni la puşcă, o ridică, alergă pe hol. Trase către un cap care se uita prin uşa de la intrare a camerei de zi. „Ratare." Mai încărcă un cartuş pe ţeavă, se roti spre dreapta şi trase de la şold, lovindu-l în plin pe bărbatul care se rostogolea. Acesta ateriză pe podeaua holului şi rămase nemişcat. Dominic se roti spre dreapta, merse pe vine în prima cameră de oaspeţi şi se lăsă pe burtă.

— Aproape că am rămas fără muniţie! strigă el. Adu-mi!

Dominic se uită la ceas. Două minute. Estimă. Aproape două încărcătoare complete pentru Browning şi şase cartuşe rămase în puşcă. Se rostogoli spre stânga, apoi se ridică în picioare şi trase cu ochiul pe după colţ. În hol nu se mişca nimic. Făcu un pas în afară, rămânând în spatele stâlpului. Verifică încă o dată, apoi se întoarse şi sprintă pe hol. Gloanţele ciuruiră peretele din spatele lui. Se cocoşă, acoperi ultimii trei metri şi se lăsă pe vine în dormitorul lui Almasi.

— Frate-miu, unde e muniţia aia blestemată! strigă Dominic.

Numără până la zece, apoi ieşi, trase două focuri în hol, apoi închise uşa biroului înainte de-a se întoarce în dormitor. Trânti uşa suficient de tare ca să audă toţi.

După ce urcau pe scări, ar fi trebuit să verifice dormitoarele oaspeţilor, apoi biroul, lăsând dormitorul lui Almasi la final. Întrebarea era cât de mult avea să dureze? Cât avea să dureze până când

unul dintre ei se va duce afară să blocheze ieşirile pe fereastră?

Încuie uşa şi îşi lipi urechea de lemn. Trecu un minut, apoi două. Auzi în hol hârşâitul mobilei pe gresie. Apoi scârţâitul unei scări. Brian se strecură la fereastră, o deschise şi coborî pe acoperiş. Lăsă fereastra deschisă. Se uită în jur, nu văzu pe nimeni. Merse pe vine până la margine. Era la o înălţime de trei metri.

Băgă puşca între rucsac şi omoplaţi, apoi se puse pe burtă şi îşi balansă picioarele şi trunchiul peste margine. Îşi dădu drumul la mâini. De îndată ce picioarele atinseră pământul, îşi îndoi genunchii şi se rostogoli. Se ridică în picioare şi sprintă în jurul casei, prin partea de est, se urcă pe verandă şi găsi geamul spart. Intră şi se strecură din camera de zi până în foaier. Trase cu ochiul pe după colţ. Pe balcon era vizibilă o singură siluetă. Se opri cu spatele la Dominic, în pragul celei de-a doua camere de oaspeţi. Dominic ieşi şi se strecură prin grămada de mobilă din centrul foaierului. Scoase Browningul, ţinti şi-l împuşcă în ceafă. În timp ce acesta căzu, Dominic păşi în lateral şi se strecură sub scări. Puse Browningul în teacă şi scoase puşca.

În balconul de deasupra tropăiră paşi, apoi se opriră. Paşii se reluară, de data asta mişcându-se cu precauţie. După o lovitură zdravănă, o uşă zbură din ţâţâni. „Uşa biroului”, se gândi Dominic. Trecură treizeci de secunde. Paşii ieşiră din birou, apoi se opriră. Uşa dormitorului principal fu deschisă cu un şut.

„Vezi fereastra, idiotule…”

Alte treizeci de secunde trecură.

— *Yebnen kelp!* lătră o voce.

Araba lui Dominic era mediocră, dar tonul îi spuse că fraza era o înjurătură, ceva între „rahat” şi „nemernic”.

Paşii se auziră pe hol, apoi în jos pe scări, apoi pe holul din gresie. Auzi huruitul unui sistem de blocare decuplat. Dominic merse doi paşi ca racul, ridică puşca şi-l împuşcă pe om în dosul picioarelor. Impactul îl aruncă în uşă. AK-ul acestuia lovi gresia când se prăbuşi într-o parte. Dominic se ridică şi aruncă puşca. Scoase Browningul şi merse până la bărbatul care se tăvălea pe jos şi gemea. Îi văzu pe Dominic şi-şi ridică mâinile.

— Te rog…

— Prea târziu pentru asta.

Dominic îl împuşcă în frunte.

Îl găsi pe Brian aşezat pe jos în spatele hambarului, cu spatele sprijinit de pantă. II văzu pe Dominic şi ridică mâna în semn de salut.

— I-ai terminat?

— Pe fiecare. Cum te mai simţi?

Brian clătină şovăielnic din cap. Faţa lui era cenuşie şi strălucitoare de la sudoare.

— Trebuie să-ţi mărturisesc ceva.

— Ce?

— Glonţul a ratat coastele, a trecut prin mine. E în ficat, Dom.

— Iisuse, eşti sigur?

Încercă să dea la o parte cămaşa lui Brian, dar Brian nu-l lăsă.

— Sângele e foarte închis la culoare, aproape negru. Probabil că glonţul mi-a distrus ficatul. Abia îmi mai simt picioarele.

— Te duc la spital.

— Nu. Prea multe întrebări.

— Du-te dracului. Zuwarah e la 16 kilometri depărtare.

Dominic îngenunche, apucă braţul opus al lui Brian şi-l trase peste umeri. Se sprijini pe picioare şi se ridică.

— Eşti OK?

— Dap, mormăi Brian.

Se târâră înapoi spre vârful dealului vreo zece minute, apoi alte zece pentru ca Dominic să găsească drumul în jos, pe panta opusă. Când ajunse la baza carierei, începu să alerge spre Opel.

— Mai eşti cu mine? întrebă Dominic.

— Da, da.

Ajunse la Opel, se lăsă pe un genunchi şi-l puse jos pe Brian. De pe bancheta din spate, Bari zise:

— Ce s-a întâmplat?

— E împuşcat. E vreun spital în Zuwarah?

— Da.

Dominic deschise uşa din spate şi folosi briceagul ca să-l elibereze pe Bari. Împreună îl urcară pe Brian pe bancheta din spate.

— Ştii unde e? îl întrebă Dominic pe Bari, care confirmă din cap. Atunci tu conduci. Faci un viraj greşit şi te omor, ai înţeles?

— Da.

Bari se puse pe scaunul şoferului şi porni motorul. Dominic alergă pe după maşină şi se urcă pe bancheta din spate, cu Brian.

Hai, hai!

70

Ținta lor nu era chiar în São Paulo, ci la 130 de kilometri nord de oraş, centrul petro-economiei explozive a Braziliei. Cea mai mare rafinărie din Brazilia, REPLAN din Paulinia, rafina aproape 400000 de barili de petrol pe zi, circa 64 de milioane de litri. Ar fi fost suficient pentru a umple mai mult de treizeci de piscine de dimensiuni olimpice, citise Shasif Hadi. Desigur, după cum îi spusese Ibrahim când îi vorbi pentru prima dată despre această misiune, sabotarea unei asemenea întreprinderi nu era o sarcină uşoară. Era vorba de o mulţime de măsuri de siguranţă de luat în considerare, ca să nu mai vorbim despre măsuri concrete de securitate. Să pătrundă în incinta rafinăriei nu reprezenta deloc un obstacol (cel mai înalt gard din jurul rafinăriei avea trei metri înălţime), dar odată ajunşi înăuntru nu mai era mare lucru de făcut. Explozibilii puteau distruge cisternele de colectare, dar acestea erau prea depărtate una de alta pentru a spera la un efect de domino. La fel, sutele de supape de control ale instalaţiei (cunoscute oficial sub numele de DOU-uri sau dispozitive de oprire de urgenţă), care reglementau fluxul de produse chimice prin labirintul de coloane de distilare, turnuri de fracţionare, unităţi de cracare şi de amestecare şi rezervoare de stocare, erau, practic, invulnerabile, fiind recent îmbunătăţite cu ajutorul unui sistem numit Neles Valvguard, monitorizat la rândul său, reglementat de centrul de control al rafinăriei, despre care, din călătoriile lor de recunoaştere de mai devreme, aflaseră că era amplasat în subteran şi puternic fortificat. Shasif nu înţelegea niciuna dintre aceste particularităţi, dar esenţa punctului de vedere exprimat de Ibrahim era clară: riscul de a nu putea provoca o scurgere catastrofală în cadrul REPLAN din Paulinia era imens. Dar acest cuvânt

– în cadrul – era cheia, nu-i aşa? îşi aminti Shasif. Mai erau şi alte modalităţi de a dărâma piesele de domino.

Conform planului, fiecare dintre ei stătea la alt hotel şi avea propria maşină închiriată. Plecând la ore diferite pe durata dimineţii, fiecare dintre ei o luă pe autostrada SP-348 din São Paulo şi se îndreptă cu maşina la nord de Campinas, la 32 de kilometri sud de Paulinia. La prânz se întâlniră la un restaurant numit Fazendão Grill. Shasif ajunse ultimul. Îi observă pe Ibrahim, pe Fa'ad şi pe Ahmed stând într-un separeu pe colţ şi se îndreptă spre ei.

— Cum a fost drumul? întrebă Ibrahim.

— Lipsit de evenimente. Al vostru?

— La fel.

— Mă bucur să vă văd pe toţi, zise Shasif.

Se uită în jurul mesei şi primi în schimb aprobări din cap.

Erau în ţară de cinci zile, fiecare cu propriile sarcini de finalizat în São Paulo. Explozibilii – din Cehia, fabricaţi de Semtex H – fuseseră expediaţi fragmentar în ţară cu ajutorul transportatorilor comerciali, câte 60 de grame o dată, pentru a diminua riscul de interceptare. De încredere cum era Semtex, avea totuşi un defect periculos: un taggant[79] chimic adăugat în timpul procesului de fabricaţie, care le făcea prezenţa mai detectabilă de către „adulmecători". Înainte de 1991 nu era adăugat niciun astfel de taggant, dar acele loturi inodore aveau o durată maximă de viaţă de zece ani, astfel încât anul 2000 a fost o piatră de hotar în istoria societăţii, dar şi un moment de cotitură pentru terorişti, care fie au fost nevoiţi să-şi producă singuri propriii explozivi fără taggant, fie să elaboreze tehnici speciale de manipulare pentru loturile mai noi, care erau perfuzate fie cu dinitrat glicol, fie cu un compus, cunoscut sub numele de 2,3-dimetil-2,3-dinitrobutane sau DMDNB,

ambele fiind „vaporizatoare cu rată redusă”, parfumate pentru nasurile „adulmecătorilor”.

Din fericire pentru Shasif şi ceilalţi, ei n-aveau nevoie decât de 500 de g de explozivi pentru scopurile lor, astfel încât transferul explozibilului astfel porţionat dură doar câteva săptămâni. Din această jumătate de kilogram de Semtex, alcătuiră şase doze – cinci de câte 60 de grame şi una de 200 de grame.

— Ieri am făcut o ultimă vizită la instalaţii. Aşa cum speram, berma şi canalul de deviere nu sunt încă terminate. Dacă ne facem treaba corect, nu vor avea cum să ne oprească.

— Câte galoane, crezi?

Această întrebare veni de la Ahmed.

— Greu de spus. Linia e complet funcţională, iar capacitatea e de aproape 3,2 miliarde de galoane pe an – aproape nouă milioane de galoane pe zi. Mai departe, calculele devin complexe. Este suficient să spunem că va fi suficient pentru scopurile noastre.

— Nicio schimbare în planul de retragere? întrebă Fa’ad.

Ibrahim îl privi dur. Coborî vocea.

— Nicio modificare. Dar nu uita: trăim sau murim, trebuie să reuşim. Ochii lui Allah sunt asupra noastră. Dacă el vrea, noi toţi, sau unii dintre noi, vom supravieţui. Sau nu. Preocupările astea sunt secundare, s-a înţeles?

Unul câte unul, fiecare bărbat confirmă din cap.

Ibrahim îşi privi ceasul.

— Şapte ore. Ne vedem acolo.

După ce entuziasmul iniţial al primei lor evadări în weekend şi al amorului păli, ea începu să se răcească de el, uitându-se pe fereastră, refuzând propunerea lui de a ieşi din casă, depunând doar efortul de a-şi ţuguia buzele de nemulţumire… După treizeci de minute, Steve întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, răspunse Allison.

— Ceva e. Văd pe faţa ta. Faci chestia aia cu buzele.

Se aşeză lângă ea pe pat.

— Spune-mi.

— E o prostie. Nu e nimic.

— Allison, te rog. Am greşit cu ceva?

Era întrebarea pe care o aştepta. Steve cel cu inima bună. Molâul de Steve, atât de îngrijorat să n-o piardă.

— Sigur n-o să râzi?

— Promit.

— Am vorbit cu sora mea, Jan, ieri. Zice c-a văzut documentarul ăsta, ceva pe Discovery Channel sau National Geographic, cred. Era despre geologie, despre locul…

— De unde lucrez eu? Allison, ţi-am spus…

— Ai promis că n-o să râzi.

— Nu râd. OK, spune mai departe.

— Ea zicea că o mulţime de oameni de ştiinţă sunt împotriva a tot ce e acolo. Sunt tot timpul proteste. Chestii legale, prin care încearcă să-l închidă. Au constatat că în toată zona există fisuri de la cutremur. Şi s-a vorbit despre ape subterane, dacă va exista o scurgere.

— Nu va fi nicio scurgere.

— Dar ce se întâmplă dacă? insistă Allison.

— Cea mai mică scurgere ar fi detectată. Sunt senzori peste tot. În plus, masa de apă e la 300 de metri mai jos.

— Dar solul – nu e moale sau ceva de genul? Permeabil?

— Ba da, dar există sisteme redundante, nivelurile peste niveluri, iar chestiile vor fi sigilate în butoaie. Ar trebui să vezi asta, sunt ca…

— Îmi fac griji pentru tine. Ce va fi dacă se întâmplă ceva?

— Nu se va întâmpla nimic.

— Nu ai putea să-ţi găseşti un alt loc de muncă? Dacă tu şi eu… Adică, dacă vom continua… Mi-aş face griji tot timpul.

— Ascultă, acum nu e nici măcar operaţional. La naiba, acum abia suntem în faza de a face o livrare fictivă.

— Ce-i asta?

— Doar o simulare. Un test practic. Vine un camion, dăm jos butoiul. Ştii, se verifică toate procedurile, ca să ne asigurăm că totul merge cum trebuie.

Allison oftă, încrucișându-şi braţele.

Steve zise:

— Hei, n-am de gând să mint. Mi se pare drăguţ că-ţi faci griji pentru mine, dar n-ai niciun motiv.

— Serios? Ia, uită-te la asta.

Allison se duse la noptieră, îşi luă poşeta şi se întoarse. Scotoci înăuntru pentru un moment, apoi scoase o foaie de hârtie împăturită.

— Jan mi-a trimis asta pe e-mail.

I-o dădu lui.

Deşi numai un artist o putea face din bucăţi, aceasta era suficient de detaliată pentru a arăta primul nivel al zonei, două subniveluri şi, mult sub acestea, prin straturi de „stâncă” maro şi gri, o dungă albastră orizontală etichetată „masă de apă”.

— De unde are ea asta? întrebă Steve.

— A căutat pe Google.

— Ally, există mult mai mult în locul ăsta decât… caricatura asta.

— Ştiu asta. Nu sunt proastă.

Se ridică, se duse la fereastra de la balcon şi se uită afară.

— N-am vrut să spun asta, zise Steve. Nu cred că eşti proastă.

— Greşeşte Jan? Vrei să spui că nimeni din acel loc nu e îngrijorat de chestia asta?

— Bineînţeles că suntem. E o afacere serioasă. Ştim cu toţii asta. DOE are…

— Ce?

— Departamentul de energie. Se fac ani de cercetări în sensul ăsta. Zeci de milioane sunt cheltuite doar pe studii de fezabilitate.

— Dar documentarul acela – tot vorbea despre aceste falii în pământ. Despre puncte slabe.

Steve ezită.

— Ally, chiar nu pot să vorbesc despre…

— Bine, las-o baltă. O să încetez să-mi fac griji. Cum ţi se pare?

Allison îl simţea stând acolo, holbându-se la ceafa ei. Avea privirea aceea de căţeluş bătut şi mâinile înfundate în buzunarele blugilor. Ea lăsă tăcerea să atârne în aer. După treizeci de secunde, el zise:

— OK, dacă e aşa de important pentru tine.

— Nu asta e important pentru mine. Tu eşti.

Cu braţele încă încrucişate, se întoarse spre el. Forţă nişte lacrimi în ochi. El îi întinse mâna.

— Vino aici.

— De ce?

— Vino aici.

Ea păşi spre el, spre mâna lui. El zise:

— Dar să nu spui nimănui că am vorbit despre asta, OK? M-ar arunca în închisoare.

Ea zâmbi şi îşi şterse o lacrimă de pe obraz.

— Promit.

Nava de marfă *Losan*, înregistrată în clasa de mărime Panamax, era la trei zile de destinaţie, după ce traversase cea mai mare parte a Atlanticului pe apă calmă şi sub cer senin. Căpitanul lui *Losan*, un german de 47 de ani pe nume Hans Groder, era comandantul navei de opt ani, petrecând pe mare zece luni din fiecare acei ani. Un program mai dur decât la precedentul lui loc de muncă – căpitan al unui petrolier de reaprovizionare al marinei germane, de tip 702 Berlin – dar salariul era mult mai bun şi stresul mult mai mic. Chiar mai bine, *Losan* era o navă de

ape adânci, o schimbare frumoasă pentru Groder, după douăzeci şi doi de ani de navigaţie în apele labirintice din jurul Eckendorfului şi al bazei navale Kiel. Ce plăcere să îndrepţi pur şi simplu o provă în Oceanul Atlantic şi să navighezi cu sute şi mii de metri sub chilă şi fără niciun fir de pământ pe radar. Desigur, în zilele lui mai introspective Groder savura acel sentiment de melancolie pe care-l simţeau toţi marinarii şi soldaţii după ce părăseau viaţa militară, dar, pe de altă parte, se bucura de viaţa sa şi de ceea ce-i permitea autonomia. Răspundea în faţa unui singur om, proprietarul, nu unui şir de ofiţeri cu cămăşi pline de trese, care nu ştiau diferenţa dintre un cavalet şi o pană.

Groder se plimbă tacticos pe covertă şi aruncă o privire la radar. Nu era nicio altă navă pe o rază de 30 de kilometri. Radarul lor de navigaţie nu era cel mai puternic din lume, dar era suficient pentru scopurile lor. Pentru un căpitan vigilent şi echipaj, 30 de kilometri însemnau o grămadă de timp pentru a ajusta cursul şi a le da tovarăşilor de drum un spaţiu larg de manevră. Groder se duse la ferestre şi se uită peste punte, cercetând instinctiv stiva de containere. Nava se dezechilibrase de câteva ori, în mare măsură din cauza acestor blestemate de rezervoare de propan. Ambalate câte patru într-un recipient, erau destul de sigure, dar forma lor n-avea geometria prietenoasă pentru lăzi şi paleţi. Putea fi şi mai rău, ştia Groder. Cel puţin, blestemăţiile erau goale.

71

Mai târziu, Gerry Hendley avea să reflecteze la faptul că partea cea mai grea a afurisitei de afaceri – în afară de însăşi întâmplarea care o declanşase – fusese găsirea unui loc privat unde să-i ducă. Fostul preşedinte Ryan făcuse pasul în cele din urmă, dându-i un telefon şefului de Stat-Major al Forţelor Aeriene, CSAF, care, la rândul lui, îl sunase pe comandantul 316th Wing, unitatea gazdă a Bazei Forţelor Aeriene Andrews.

Sosiră în două uriaşe Chevy Tahoe negre, în prima Hendley, Jerry Rounds, Tom Davis, Rick Bell, Pete Alexander şi Sam Granger, iar în a doua, Clark, Chavez şi Jack Ryan jr. Ambele vehicule întoarseră la stânga pe C Street şi continuară până se opriră lângă un hangar de la marginea asfaltului. Fostul preşedinte Ryan ajunse cinci minute mai târziu, într-o Town Car flancată de detaşamentul Serviciului Secret, în două Suburbane.

Gulfstream V ateriză unsprezece minute mai târziu, trei minute după program, şi rulă 50 de metri înainte să se oprească. Motoarele se opriră şi la uşa principală a avionului fură desfăşurate şi ataşate scările şi schelele.

Jack Ryan jr ieşi din Tahoe, urmat de ceilalţi, care stăteau la câţiva metri în spatele lui.

Uşa Gulfstream se deschise şi, treizeci de secunde mai târziu, apăru în prag Dominic Caruso. Clipi în lumina soarelui, apoi începu să coboare scările. Era tras la faţă şi avea barba nerasă de cinci zile. Jack înaintă şi se întâlniră pe la jumătate. Se îmbrăţişară.

— Îmi pare rău, omule, şopti Jack.

Dominic nu răspunse, dar se desfăcu din îmbrăţişare şi dădu din cap.

— Mda, fu tot ce spuse.

— Unde e?

— În zona de marfă. Nu m-au lăsat să-l iau în cabină.

După ce părăsiseră cariera, Bari condusese cât de rapid posibil, cu farurile Opelului stinse, revenind la şoseaua principală în mai puţin de zece minute. Brian plutea, când conştient, când inconştient, în timp ce alergau spre vest de-a lungul coastei, iar Dominic îl ţinea de mână şi-i legăna capul în poală. Cu cealaltă mână presa pe rana de glonţ, care continua să mustească de sânge negru, acoperind mâna şi antebraţul lui Dominic şi udând bancheta de sub el.

La 11 kilometri de Zuwarah, Brian începu, să tuşească, la început uşor, apoi spasmodic, trupul lui opintindu-se de banchetă, iar Dominic se întinse peste torsul lui şi-i şopti să reziste. După câteva minute, Brian păru să se relaxeze şi respiraţia se stabiliză. Apoi se opri. Dominic nu-şi dăduse seama decât mult mai târziu, dar simţise acel moment, acea graniţă prea fragilă între viaţă şi moarte pe care o trecuse Brian. Dominic se îndreptă pe banchetă şi văzu capul lui Brian atârnând într-o parte, cu ochii orbi privind fix spătarul banchetei.

Îi spuse lui Bari să tragă pe dreapta şi să oprească maşina, ceea ce acesta şi făcu, apoi Dominic luă cheile din contact, coborî din maşină şi se îndepărtă zece metri. Spre est, apăreau la orizont primele raze slabe de lumină ale unui soare roz. Dominic se aşeză în tăcere, privind răsăritul, şi nu voi să se uite la Brian, sperând cumva ca, atunci când avea s-o facă, să-l vadă pe fratele lui respirând din nou şi uitându-se la el cu un zâmbet prostesc, de nătărău. Desigur, nu se întâmplă aşa. După zece minute, se întoarse la maşină şi-i ordonă libianului să iasă de pe şoseaua principală şi să-i găsească un loc unde să-l ascundă. După treizeci de minute de şofat, Bari găsi o livadă umbroasă de palmieri şi trase maşina acolo.

Dominic îl sună pe mobil pe Archie; ar fi trebuit să aştepte prea mult pentru un ajutor de la cei din Campus. În două fraze scurte, îi spusese australianului ce se întâmplase, apoi îi trecuse telefonul lui Bari, care îl direcţionă pe Archie către locul unde erau. Dură două ore. Archie ajunse într-un Range Rover şi, fără un cuvânt, îl scoase pe Dominic din Opel, îl duse pe bancheta din spate a Roverului, apoi luă un sac din plastic pentru cadavre din portbagaj şi se întoarse la Opel, unde el şi Bari traseră cu atenţie corpul lui Brian de pe bancheta din spate şi-l puseră în sac. După ce puse sacul în portbagajul Roverului, reveni la Opel şi-l curăţă de toate sculele şi armele pe care le puse în portbagaj. Când fu sigur că maşina e curată, Archie stropi interiorul Opelului cu conţinutul unei canistre de cinci galoane cu gaz şi-i dădu foc.

Se întoarseră la Tripoli pe la prânz. Archie ocoli consulatul şi conduse direct la ceea ce Dominic presupunea că e o casă sigură, pe Bassel el Asad, în apropierea stadionului. Bari, legat de mâini şi de picioare, fu închis în baie, apoi Archie se asigură că dispozitivul de siguranţă al liniei telefonice fixe funcţionează, apoi plecă, lăsându-l pe Dominic singur, ca să sune acasă.

— Cine mai ştie? îl întrebă Dominic pe vărul lui.

— Nimeni, răspunse Jack. Doar cine e aici. M-am gândit că vrei să faci asta. Sau, dacă doreşti, pot să…

— Nu.

Jack întrebă:

— Vrei să te duci acasă?

— Nu. Avem nişte chestii. O să le vreţi, băieţi. Să ne întoarcem la birou. Hendley sau cineva trebuie să ia legătura cu Archie la Tripoli. Dacă-l vrem pe Bari aici, va trebui să…

— Dom, nu trebuie să-ţi faci griji pentru asta. Ne descurcăm.

Fostul preşedinte Ryan se apropie şi se îmbrăţişă cu Dominic.

— Părerile de rău nu prea ajută la nimic, fiule, dar îmi pare rău.

Dominic dădu din cap. Către Jack:

— Hai să mergem, OK.

— Sigur.

Jack se întoarse şi le făcu semn lui Clark şi Chavez, care veniră şi-l escortară pe Dominic spre cel de-al doilea Tahoe. Jack îl întrebă pe tatăl lui:

— Pot să merg cu tine?

— Sigur.

Jack dădu din cap către Hendley, apoi îşi urmă tatăl la Town Car.

Merseră în tăcere până când maşinile ieşiră pe poarta principală, apoi Ryan Senior zise:

— Orice dracu' o fi fost, n-o să ştim probabil niciodată ce s-a întâmplat. Oricât de mult aş vrea, n-am de gând să-l întreb pe Gerry.

— Întreabă-mă pe mine, zise Jack.

— Ce?

— Au fost la Tripoli, tată, urmărind ceva.

— Ce vrei să spui? De unde ştii?

— De unde crezi?

Ryan Senior nu răspunse imediat, ci pur şi simplu se uită la fiul său.

— Vorbeşti serios.

— Da.

— Doamne, Jack.

— Mi-ai spus tot timpul că trebuie să-mi croiesc propriul drum în viaţă. Asta fac.

— De când?

— De un an şi jumătate. Am adunat doi cu doi şi mi-am dat seama că în afacerea lui Gerry erau mult mai multe chestii interesante şi complicate decât îmi imaginam. M-am dus şi-am vorbit cu el. Am aplicat pentru un loc de muncă, presupun.

— Făcând ce?

— În general, analiză.

— În general. Ce înseamnă asta?

Vocea lui Ryan Senior era mai aspră acum.

— Am făcut un pic de muncă de teren. Nu prea multă, doar cât să-mi ud picioarele.

— Nu se poate, Jack. S-a terminat. N-am de gând să te…

— Nu e decizia ta.

— Pe dracu' nu e. Campusul a fost ideea mea. M-am dus la Gerry şi…

— Şi el îl conduce, nu? Sunt pe jumătate pregătit, tată. Nu-i nevoie să-mi porţi de grijă. Am făcut treabă bună acolo. Şi tu ai făcut chestia asta. Dacă a fost OK pentru tine, atunci de ce pentru mine nu ar fi?

— Pentru că tu eşti fiul meu, fir-ar să fie.

Aici Jack îi oferi o jumătate de zâmbet tatălui său.

— Atunci poate c-o am în sânge.

— Prostii.

— Uite, am făcut finanţe mondiale şi a fost bine, dar n-a durat mult şi mi-am dat seama că nu asta vreau să fac tot restul vieţii mele. Vreau să fac altceva. Să duc lucrurile mai departe, să-mi servesc ţara.

— Atunci du-te şi predă la şcoala de duminică.

— Asta e următorul obiectiv pe lista mea.

Ryan Senior oftă.

— Cred că nu mai eşti copil.

— Ne.

— Asta nu înseamnă că trebuie să-mi placă şi mie, probabil că n-o să-mi placă niciodată, dar cred că asta e problema mea. Cu maică-ta totuşi e altă poveste.

— O să vorbesc cu ea.

— Nu, n-o să vorbeşti. O să vorbesc eu, la momentul potrivit.

— Nu-mi place s-o mint.

Ryan Senior deschise gura să vorbească, dar Jack adăugă repede:

— Şi nu-mi place să te mint nici de tine. La naiba, dacă nu era John, poate că nu ţi-aş fi spus niciodată.

— John Clark?

Jack confirmă din cap.

— E, de facto, un fel de ofiţer al meu de formare profesională. El şi Ding.

— Nimeni altcineva nu e mai bun la chestii de-astea decât ei doi.

— Deci eşti OK cu asta?

— Cam aşa. Îţi spun un secret, Jack. Cu cât înaintezi în vârstă, cu atât mai puţin îţi place schimbarea. Săptămâna trecută, Starbucks a oprit vânzarea fripturii mele preferate. Am fost confuz câteva zile.

Jack râse.

— Eu sunt genul de om Dunkin' Donuts[80].

— Şi asta e bine. Eşti prudent, da?

— Cu cafeaua. Mda…

— Nu face pe deşteptul.

— Mda, sunt prudent.

— Deci, ce ţi-a dat să faci?

Încă un zâmbet din partea lui Jack.

— Îmi pare rău, tată, nevoia ta de a şti a expirat cu ceva timp în urmă. Dacă o să câştigi alegerile, mai vorbim.

Ryan Senior clătină din cap.

— Ai naibii, agenţii ăştia.

Frank Weaver petrecuse patru ani în armată, aşa că era bine familiarizat cu modul înnebunitor în care guvernul îşi rezolva problemele, dar crezuse că va lăsa totul în urmă după ce va fi lăsat la vatră onorabil şi va face şcoala de şoferi de camion. Petrecuse zece ani făcând lungi transporturi de pe o coastă pe alta, luându-şi uneori soţia cu el, dar mai ales înghiţind kilometri în timp ce asculta rock clasic. „Dumnezeu iubeşte Radio XM Satellite", credea el, şi-I mulţumea lui Dumnezeu că guvernul avea să-l laşe să păstreze asta şi la noul loc de

muncă. Nu-l atrăgea ideea de a lucra din nou pentru guvern, dar salariul era prea bun ca să-l ignore, cu tot cu bonusurile pentru muncă periculoasă şi toate cele. Nu le numeau aşa, mai exact, dar asta reprezentau.

Trecuse printr-un program special de pregătire şi prin controalele de fond ale FBI, dar n-avea nimic de ascuns şi era un şofer al naibii de bun. Într-adevăr, nu era nimic extraordinar în ceea ce-i cereau să facă – cu excepţia mărfii, asta e –, iar el nu era nevoit să atingă niciodată încărcătura. Doar îşi făcea apariţia, lăsa pe altcineva să încarce, apoi ajungea în siguranţă la destinaţie şi altcineva descărca. Îi instruiseră, mai ales, în cazul procedurilor de urgenţă: ce să facă în cazul în care cineva încerca să deturneze încărcătura, ce să facă în cazul în care suferea un accident, ce să facă în cazul în care ateriza un OZN şi-l teleporta din cabină… Formatorii Departamentului de energie şi cei ai Comisiei de reglementare nucleară aveau exerciţii de tipul „ce-ar fi dacă” pentru orice situaţie pe care ţi-ai fi putut-o imagina, apoi de o sută de ori mai mult de atât. În plus, el n-avea să circule niciodată singur. Nu-i spuseseră încă dacă escortele lui aveau să fie în maşini cu siglă sau fără, dar puteai paria că aveau să fie înarmate până-n dinţi.

De data asta însă n-avea să fie niciun paznic, ceea ce-l surprinse un pic pe Weaver. Da, era doar o probă şi n-avea încărcătură, dar având în vedere modul în care DOE simula totul ca şi cum ar fi fost real, se aştepta la o escortă. Apoi, din nou, poate că minţeau; poate că avea o escortă pe care el nu trebuia s-o vadă. Asta nu-i influenţa activitatea.

Weaver schimbă viteza şi frână, balansând platforma la intrarea în centrala nucleară de la Callaway. La o sută de metri în faţă se vedea baraca paznicului. Frână la punctul de control şi-i înmână paznicului cardul de identitate. Intrarea era blocată de cinci piloni din beton armat.

— Opreşte motorul, te rog.

Weaver se execută.

Paznicul se uită peste ID-ul lui, apoi îl puse în buzunarul din faţă al cămăşii şi-l puse să semneze pe clipboard. Platforma lui Weaver era goală, dar paznicul îşi făcea treaba, ocolind mai întâi maşina, apoi verificând şasiul cu una dintre oglinzile acelea mobile.

Paznicul reapăru lângă geam.

— Te rog să cobori din camion.

Weaver coborî. Paznicul îi examină din nou ID-ul lui Weaver, luându-i mai bine de zece secunde ca să verifice, pentru a fi sigur că feţele se potriveau.

— Te rog să stai lângă baraca paznicului.

Weaver aşa tăcu şi paznicul se urcă în cabina camionului şi căută timp de două minute înăuntru, înainte de coborî. Îi dădu cartea de identitate lui Weaver.

— Platforma 4. Vei fi direcţionat de-a lungul drumului. Limita de viteză e de 15 km/h.

— Am înţeles.

Weaver urcă înapoi în cabină şi porni motorul. Paznicul spuse ceva în radioul său portabil. Un moment mai târziu, stâlpii de beton se retraseră în pământ. Paznicul îi tăcu semn lui Weaver să treacă.

Platforma 4 era la doar o sută de metri, în spatele centralei. La jumătatea distanţei, un bărbat cu cască de protecţie şi combinezon îi făcu semn cu mâna. Weaver întoarse din trei mişcări, reveni la platformă şi opri motorul.

Maistrul de la platformă se îndreptă spre portiera lui Weaver.

— Poţi să aştepţi pe hol dacă vrei. O să ne ia cam o oră.

Dură aproape nouăzeci de minute. Weaver văzuse doar poze ale obiectului în timpul antrenamentului, însă niciunul în realitate. El şi

ceilalţi şoferi îl porecliseră „Gantera lui King Kong”, dar cei de la DOE depuseseră o grămadă de efort ca să le bage în cap informaţiile specifice. Oficial cunoscut sub numele de Remorcă cu Gabarit Normal GA-4 (LWT) cu rezervoare de combustibil uzat, containerul era o impresionantă piesă de inginerie. De ce fusese concepută în forma unei gantere Weaver nu ştia, dar presupunea că avea de-a face cu rezistenţa. Potrivit instructorilor, designerii GA-4 supuseseră obiectul la probe de rezistenţă, testându-l în situaţii de cădere, ardere, descărcări electrice accidentale şi scufundare. Pentru fiecare tonă de deşeuri nucleare resturi de combustibil provenite fie de la reactoarele cu apă sub presiune, fie de la cele cu apă fierbinte –, în carcasa lui GA-4 intrau patru tone de material de protecţie.

„La naiba, n-ai fi putut să intri în blestemăţie, dar ai fi putut s-o furi cu un camion, o macara sau, probabil, un elicopter pentru transporturi grele”, se gândi Weaver. Cam cum procedează şi idioţii ăia pe care-i vezi din când în când la televizor, care leagă un bancomat cu lanţul, îl trag afară, apoi îl aruncă pe undeva, fiindcă nu pot să-l spargă, pentru a-l deschide.

— N-am mai văzut niciodată unul de-aproape, îi zise Weaver maistrului de la platformă.

— Zici că e dintr-un film SF, nu?

— Cam aşa ceva, într-un fel.

Conform protocolului, cei doi ocoliră platforma, verificând paşii „dinaintea plecării” pe formularele pe care le aveau. Fiecare lanţ de ancorare era nou şi testat antistres la uzină, avea piedici, fiecare dintre acestea fiind asigurată cu lacăte duble. Mulţumiţi că butoiul n-avea să fugă nicăieri înainte de-a ajunge la destinaţie, Weaver şi maistrul semnară şi contrasemnară formularele, păstrând fiecare câte o copie.

Weaver îşi flutură mâna în semn de „la revedere” şi urcă în cabină. Odată motorul în

funcţiune, porni sistemul de navigaţie GPS de pe bord, apoi căută prin meniul de pe touch-screen şi îşi selectă traseul; unitatea fusese dotată de către DOE cu zeci de astfel de aparate. Tot ca măsură de siguranţă, se spusese. Niciun conducător auto nu-l primea pe-al său înainte de ieşirea din zona de preluare.

Ruta apăru pe ecran ca o linie purpurie suprapusă pe harta Statelor Unite. „Nu-i rău”, se gândi Weaver. Autostrăzi majore pentru cea mai mare parte a călătoriei, 2.626 de kilometri în total. Patru zile.

72

— Mesaj de la rusoaica noastră, zise Tariq, îndreptându-se cu paşi mari spre camera de zi.

Emirul stătea la fereastră, privind fix la deşert. Se întoarse.

— Veşti bune, sper.

— Vom şti în şaizeci de secunde.

Tariq îşi porni laptopul, deschise browserul şi accesă o pagină de internet numită storespot.com, unul dintre zecile de site-uri gratuite de stocare disponibile pe internet. Nu e necesar decât să-ţi faci un cont cu un nume de utilizator, o parolă şi o adresă de e-mail, iar pentru asta există site-uri care îţi oferă serviciul de „autodistrugere” a adreselor de e-mail.

Tariq accesă contul, făcu click pe trei linkuri şi ajunse în zona de încărcare/descărcare a site-ului. Era un element în aşteptare, un fişier text simplu. Conform adnotării, fişierul fusese încărcat cu douăsprezece minute în urmă. Tariq îl deschise, copie conţinutul în clipboardul lui, apoi şterse fişierul din cont. Deschise programul text din laptop şi lipi conţinutul într-un fişier nou. Îi luă două minute să-l citească.

— Totul e aici. Tot ce avem nevoie.

— Care intrare?

— Sudică.

Emirul zâmbi. Allah era cu ei. Dintre cele două, la intrarea sudică a zonei era mai puţină activitate decât la intrarea principală, din nord. Asta însemna mai puţin personal de securitate.

— Unde anume?

— Al treilea nivel al galeriei, 500 de metri în interior şi o adâncime de 300 de metri. Potrivit lui Jenkins, asta e zona de care Departamentul de inginerie e cel mai preocupat. Săptămâna viitoare o să aibă o întâlnire cu Departamentul de energie

şi cu Comisia de reglementare nucleară, ca să discute despre rambleierea şi acoperirea întregii galerii, înainte să înceapă să accepte transportul de deşeuri.

Cu toate astea, era un dezavantaj să utilizeze intrarea sudică, ştia Emirul. La câteva minute după ce un camion cotea pe drumul de serviciu de pe Autostrada 95, senzorii şi camerele îi înregistrau probabil trecerea şi alertau centrul de monitorizare de la intrarea principală a zonei. Cum ar reacţiona personalul după ce şi-ar da seama că acesta se îndreaptă spre intrarea sudică? Părea puţin probabil să dea alarma imediat; putea fi, la urma urmelor, doar o simulare de transfer, prima de acest fel. Mai probabil, personalul avea să-şi imagineze că şoferul luase un viraj greşit. S-ar da un telefon şi, probabil, s-ar trimite un vehicul la intrarea sudică, pentru a recupera camionul în derivă. Musa şi oamenii lui vor avea grijă de asta.

Dintre toate studiile de fezabilitate pe care le făcuse URC în primele etape ale operaţiunii Lotus, întrebarea cea mai îngrijorătoare şi nebuloasă implica securitatea locală a zonei, o problemă pe care nici DOE, nici Comisia de reglementare nucleară n-o ridicaseră public, fie din cauza îngrijorărilor legate de securitate, fie din cauza indeciziei interne. Pe măsură ce planurile pentru Lotus avansau, Emirului îi devenea mai clar că trebuia să se pregătească şi pentru cel mai rău caz care, în cazul instalaţiilor nucleare, implica prezenţa forţelor de protecţie NNSA, o forţă paramilitară bine instruită şi bine echipată, sub controlul DOE.

Ca multe alte faţete ale guvernului şi ale societăţii americane, evenimentele din 11 septembrie 2001 aduseseră în centrul atenţiei şi necesitatea unor programe mai exigente de control al materialelor şi, spre lauda sa, DOE nu precupeţise nicio cheltuială pentru realizarea acestui obiectiv. Forţele de Protecţie NNSA erau

antrenate în tactici antiteroriste care foloseau mici unităţi de luptă şi erau dotate cu vehicule blindate şi cu arme de calibru mare, inclusiv lansatoare de grenade, muniţie antiblindaj şi, pe alocuri, sisteme mobile şi fixe de mitraliere Dillon M134D.

Niciuna dintre informaţiile primite de URC nu dădea de înţeles că NNSA a ajuns cu controlul zonei atât de departe, dar Emirul fusese clar cu Musa: „Să presupunem că o să întâmpini o rezistenţă mare. Să presupunem că ai doar câteva minute pentru a-ţi finaliza misiunea".

— În ce fază suntem cu celelalte elemente? îl întrebă Emirul pe Tariq. Camionul.

— A părăsit fabrica în după-amiaza asta. Tranzitul durează patru zile. Ibrahim şi echipa lui sunt pe teren. Dacă nu le ordonăm să abandoneze, ei ar trebui să se pună în mişcare în – Tariq îşi verifică ceasul – trei ore. Nava e la două zile distanţă; oamenii noştri din Norfolk sunt gata. În forma actuală, nava ar trebui să înnopteze la ancoră, înainte de a primi permisiunea să tragă la dană.

— Bine. Şi oamenii domnului Nayoan?

— Pe poziţii şi pregătiţi. Nu se pun în mişcare până nu le dai ordine. Au nevoie de o notificare de douăzeci şi patru de ore.

Emirul dădu din cap şi Tariq întrebă:

— Ce-ai de gând să faci cu fata?

— Dă-i drumul. Ea nu ştie nimic despre noi, iar Beketov e mort. A dispărut legătura dintre noi şi ai ei. Chiar dacă e ridicată, tot ce poate ea să ofere fie nu duce nicăieri, fie duce unde vrem noi. Şi-a câştigat banii.

— Ştie despre zonă.

— Şi ce-i cu asta? A fost angajată de un grup de extremişti de mediu ca să dezgroape informaţii compromiţătoare despre zonă. Asta-i tot. E un mercenar, Tariq. Îşi ia banii şi o ia din loc.

Tariq reflectă la asta, apoi aprobă din cap.

— Prea bine.
— Un ultim detaliu: o să particip la misiunea lui Musa.
— Poftim?
— O să înregistrez un mesaj înainte să plec. După ce reuşim, să te asiguri că ajunge în mâinile cui trebuie.
Tariq deschise gura să vorbească, dar Emirul îi făcu semn să tacă.
— Bătrâne prieten, ştii că e necesar. Moartea mea şi ceea ce o să facem aici vor alimenta războiul nostru pentru generaţiile viitoare.
— Când te-ai hotărât la asta?
— Asta a fost planul de la început. De ce altceva am fi venit aici – în locul ăsta nenorocit?
— Lasă-mă să vin cu voi.
Emirul clătină din cap.
— Nu e timpul tău. Trebuie să ai încredere în mine. Promite-mi că o să faci ce-ţi cer.
Tariq dădu din cap.

76

Ajungând în oraşul Paulinia imediat după apusul soarelui, Shasif Hadi văzu luminile rafinăriei, la încă vreo şase kilometri distanţă, cu mult înainte să vadă complexul în sine. Şapte km² de coloane de distilare, turnuri de fracţionare şi cabluri de înaltă tensiune, toate împodobite cu lumini intermitente roşii, pentru a avertiza aeronavele care zburau la joasă înălţime, şi toate inutile, considera Hadi. Dacă un pilot nu reuşea să vadă numeroşii stâlpi pe care erau montate reflectoarele de stadion pentru iluminarea zonelor complexe de lucru, merita să se prăbuşească.

Şoseaua principală din Campinas, SP-332, decupa periferia de nord a Pauliniei, înainte de a coti mai întâi spre vest, apoi spre nord, trecând, în cele din urmă, prin stânga rafinăriei. Hadi conduse maşina pe lângă aceasta şi continuă să meargă spre nord încă un kilometru şi jumătate, înainte de-a ajunge la capăt, un drum asfaltat cu două benzi care ducea spre est. Era lung de fix doi kilometri şi jumătate din locul unde drumul cotea încă o dată şi asfaltul făcea loc pietrişului. La depărtare de o sută de metri, prinse în lumina farurilor ceea ce arăta ca un pod care se întindea pe drum. Hadi simţi cum pulsul se accelerează. Asta nu era un pod, ştia el, ci mai degrabă o conductă de etanol. Când trecu prin dreptul acesteia, aruncă o privire pe geamul pasagerului din dreapta şi văzu un luminiş acoperit de iarbă, dincolo de o poartă pentru vite. O camionetă albă, cu capota ridicată era oprită în faţa porţii. Hadi îşi continuă drumul, schimbând din nou direcţia, de data asta spre sud, pe un drum neasfaltat. După 50 de metri încetini, cercetând liziera din stânga lui. Descoperi un loc liber între copaci, trase maşina acolo, stinse farurile şi opri. Se uită la ceas: în program.

Coborî, încuie portiera, apoi ieşi printre copaci, pe marginea drumului. Arăta bine. La 800 de metri în josul drumului se ivi o pereche de faruri de după un colţ. Volkswagenul Fox albastru al lui Ibrahim încetini lângă Hadi, frânele scârţâind uşor.

— Vreo problemă? întrebă Ibrahim.

— Nimic.

Hadi urcă pe bancheta din spate. Fa'ad stătea alături de el, Ahmed pe scaunul pasagerului din faţă. Ca parte a planului lor de retragere, Fa'ad şi Ahmed îşi lăsaseră maşinile pe drumurile din sud-estul şi nord-estul rafinăriei, de unde fuseseră preluaţi de Ibrahim. Dacă dintr-un motiv oarecare grupul se separa, aveau să se întâlnească la una dintre aceste maşini şi să se întoarcă pe coastă.

Ahmed îi înmână lui Hadi un pistol Glock 17 de 9 mm, echipat cu un amortizor de zgomot.

— Camioneta e acolo, zise Hadi. Nu sunt sigur, dar cred că am văzut două siluete înăuntru.

— Bine. Ahmed, tu o vei face.

Cu farurile stinse, Ibrahim băgă maşina în viteză şi conduse mai departe, refăcând traseul de venire al lui Hadi. Opri maşina la 50 de metri de conductă. Ahmed coborî, trecu în spatele maşinii şi intră printre copaci. Ei rămaseră în tăcere, Ibrahim urmărind timpul pe ceas. După două minute, aprinse farurile şi porni din nou.

— Jos în spate, le zise.

Hadi şi Fa'ad se lăsară sub nivelul geamurilor. Când ajunseră lângă camionetă, Ibrahim încetini maşina şi coborî. Avea o hartă în mâna dreaptă.

— Scuzaţi-mă, zise în portugheză, în timp ce se îndrepta spre camionetă. M-am rătăcit. Puteţi să mă direcţionaţi spre Paulinia?

Nu răspunse nimeni.

— Scuzaţi-mă, am nevoie de ajutor. Puteţi să…

O mână apăru prin geamul lateral al şoferului şi îi făcu semn să se apropie. Ibrahim se îndreptă spre

geam. Pe sigla de pe uşă scria PETROBRAS SECURITATE.

— Cred că am greşit un viraj pe undeva. Cât de departe e Paulinia?

— Nu e departe, zise paza. Urmaţi drumul ăsta spre vest, până dă în autostradă, apoi faceţi stânga.

Prin geamul deschis al camionetei de lângă locul pasagerului din dreapta Ibrahim vedea silueta lui Ahmed venind spre camionetă printre copaci.

Ibrahim întrebă:

— Cât de departe e?

Înainte ca şoferul să poată răspunde, Ibrahim făcu un pas înapoi. Primul foc amortizat intră în tâmpla paznicului de pe partea pasagerului; al doilea, în gâtul şoferului, care căzu într-o parte. Amortizorul de zgomot, realizat din cutii de oţel pentru supă şi izolaţie din fibră de sticlă, funcţionase bine. Focurile de armă nu fuseseră mai zgomotoase decât un aplaudat uşor.

— Încă unul în fiecare, ordonă Ibrahim.

Ahmed mai trase un glonţ în primul paznic. Apoi întinse arma în cabină, ţinti şi trase în urechea şoferului. Ibrahim se întoarse şi făcu semn către Volkswagen. Hadi urcă în scaunul şoferului şi trase maşina în luminiş.

Ibrahim şi Ahmed scoseseră deja corpurile paznicilor din camion.

— Cheile, zise Ahmed şi le aruncă lui Ibrahim.

Începură să târască trupurile spre şirul de copaci. Hadi scoase o pereche de prosoape albe pe care le luase de la hotelul lui, îi aruncă unul lui Fa'ad şi împreună şterseră pe jos în cabină. Gloanţele dum-dum silenţioase ale Glockului făcuseră praf în interior craniile paznicilor, fără a lăsa răni la ieşire, aşa că era mai mult sânge decât creier. Odată ce termină, Hadi îi aruncă prosopul lui Fa'ad, care alergă între copaci şi-l aruncă.

Ibrahim reveni în luminiş, deblocă poarta vitelor, apoi îi aruncă brelocul cu chei lui Hadi. El

şi Fa'ad intrară în camionetă şi ieşiră pe poartă, urmaţi de Ibrahim şi Ahmed, în Volkswagen. Hadi închise şi blocă poarta, în timp ce Ibrahim parcă Volkswagenul între copaci şi în afara vederii.

Drumul de serviciu trecea pe lângă conductă, care era aşezată pe piloni de sprijin de un metru şi jumătate, distanţaţi unul de altul la circa 50 de metri. Mărginit pe ambele părţi de copaci şi plin de hârtoape, drumul fusese făcut pentru transportul echipamentelor în timpul construirii conductei, iar acum servea ca drum de acces pentru personalul de întreţinere şi securitate al rafinăriei.

După un kilometru şi jumătate, drumul vira spre dreapta, în timp ce conducta o lua la stânga. Între ele se întindea o livadă de pomi, peste vârfurile cărora se vedeau luminile rafinăriei. Ibrahim opri camionul şi coborî.

— Schimbăm hainele, ordonă el.

Combinezoanele bleumarin fuseseră alese nu atât pentru camuflaj, cât pentru anonimat. Cei mai mulţi dintre muncitorii rafinăriei purtau combinezoane similare. Dacă erau reperaţi, Ibrahim şi echipa lui ar fi putut fi, sperau ei, confundaţi de la distanţă cu personalul de întreţinere. Erau acum la mai puţin de 800 de metri de drumul din jurul rafinăriei şi de gard.

Odată îmbrăcaţi în combinezoane, trecură prin dumbravă spre luminiş. Acolo conducta forma un zigzag înainte de a se îndrepta din nou, traversând drumul şi apoi, după alte cinci sute de metri, trecând prin gardul de securitate pentru a ajunge în interiorul rafinăriei.

Conducta de etanol care trecea pe deasupra capetelor lor avea o vechime de mai puţin de un an şi pornea din Goiás, la 800 de kilometri spre nord, trecea prin Paulinia, înainte de a-şi continua drumul spre terminalul Japeri, la Rio de Janeiro, la 300 de kilometri nord-est. 3,2 miliarde de galoane de etanol pe an, printr-o conductă care se întindea pe un sfert din lăţimea Braziliei.

Cum URC nu era în măsură să descopere rata precisă a fluxului din conductă, nivelul mediu fusese de-ajuns pentru a-l convinge pe Emir că planul era realizabil. Cu un randament de 85%, conducta pompa cele 3,2 miliarde de galoane într-o perioadă de 310 de zile, ceea ce însemna că, în fiecare zi operaţională de la Goiás, la Rio curgeau 10,3 milioane de galoane.

La orice oră din zi, în orice loc pe o întindere de 16 kilometri de conducte, era etanol suficient pentru a umple douăzeci de autocisterne.

— Patru valve ESD de aici până la perimetru, şopti Ibrahim. O încărcătură dezactivează fiecare supapă, una în punctul de mijloc dintre ultimii piloni şi una pentru detonare. Cu astea două mă descurc eu. Ahmed, tu ai prima valvă, Fa'ad, a doua. Shasif, tu le ai pe-a treia şi a patra. Când mi-am plantat încărcătura, ies şi mă scarpin în cap. Porniţi-vă cronometrele. Fix patru minute. Amintiţi-vă: mergem înapoi la camionetă. Nu alergaţi. Cine nu se întoarce până explodează prima încărcătură e lăsat aici. Alte întrebări?

Nu fu niciuna.

— Allah fie cu noi, zise Ibrahim.

Plecară împreună, mergând normal şi vorbind, ca orice echipaj de întreţinere care încearcă să-şi facă treaba cât mai bine în schimbul de noapte. La 200 de metri de dumbravă ajunseră la prima ESD. Ahmed se îndepărtă de ceilalţi şi îngenunche în spatele supapei înaltă cât un butoi, apoi Fa'ad şi în cele din urmă Shasif.

— Ne vedem la camion, zise Ibrahim şi continuă să meargă.

Drumul în jurul complexului se afla la 50 de metri în faţă. În dreapta apăru o camionetă albă, deplasându-se lent, cu paznicul de pe partea pasagerului din dreapta, luminând gardul cu un reflector. Ibrahim verifică ora. „Devreme. Cincisprezece minute mai devreme!" Agentul lor, Cassiano, fusese sigur de rutele şi programul celor

care asigurau securitatea instalaţiei. Fie se înşelase, fie programul celor de la securitate se schimbase. Şi dacă era ultima variantă, de ce? Rutină sau altceva? Camioneta asta de securitate, Ibrahim era sigur, va urma traseul de-a lungul drumului din jurul rafinăriei, apoi va ieşi prin poarta de vest a zonei, înainte de a coti din nou spre nord şi a trece, în cele din urmă, prin poarta vitelor prin care intraseră Ibrahim şi ceilalţi. Cum aveau să reacţioneze paznicii când vor vedea că nu e nicio camionetă acolo? Ibrahim decise că era mai bine să nu afle.

Aveau douăsprezece minute la dispoziţie. Să spunem încă patru minute pentru a pune încărcătura şi opt pentru a alerga înapoi la poarta vitelor. Avea să fie foarte strâns. Sau, se gândi el, mai exista o opţiune.

Cu inima bătându-i puternic, încetini mersul. Aşa făcu şi camioneta, aproape să se oprească. Ibrahim flutură din mână în semn de salut şi strigă în limba portugheză:

— *Boa tarde!* Bună seara.

Îşi arcui spatele cum nu se poate mai uşor, pentru a verifica dacă Glockul era încă la locul lui.

După cinci secunde lungi, şoferul făcu şi el cu mâna.

— Cum merge? întrebă el.

Ibrahim ridică din umeri.

— *Bem.* Bine.

Începu să meargă firesc spre camion. „Cât de aproape?” se întrebă. Ca să-i ucidă pe amândoi, înainte de-a avea vreo şansă să ajungă la radio, trebuia să nu fie mai departe de 10-12 metri. Vor deveni suspicioşi înainte, văzându-i faţa sau uniforma? Să-i atace şi să înceapă să tragă? Nu, decise el. Şoferul ar putea să accelereze şi să scape. Ibrahim se opri din mers.

— Ce vrei să faci? întrebă şoferul.

— Să verific sudurile, răspunse Ibrahim. Şeful nostru a decis că avem nevoie de ceva de făcut.

Şoferul chicoti.

— Cunosc sentimentul. Ne vedem mai târziu.

Băgă în viteză, iar camioneta porni înainte. Apoi se opri. Se aprinseseră luminile de marşarier şi camioneta dădu cu spatele până fu din nou lângă Ibrahim.

— Ai venit dinspre poarta vitelor? întrebă şoferul.

Cu inima spărgându-i pieptul, Ibrahim confirmă din cap.

— Era un camion acolo?

— N-am văzut niciunul. Care-i problema?

— Paiva şi Cabrai nu răspund la radio.

Ibrahim ridică degetul mare şi le arătă celorlalţi de-a lungul conductei din spatele lui.

— Şi al nostru a funcţionat prost în seara asta.

— Pete solare sau ceva, probabil, zise şoferul. Interesant accent ai.

— Angola. Am trăit acolo până cu aproximativ un an în urmă.

Conducătorul camionetei ridică din umeri.

— Bine. Ia-o uşor.

Maşina plecă şi dispăru pe drum. Ibrahim aşteptă până nu o mai auzi, apoi respiră adânc. „Cât pe ce. Allah, îndrumă-mă.” Traversă drumul, o luă în jos, prin şanţul de drenaj, apoi ieşi pe cealaltă parte. Gardul era la vedere acum, la o sută de metri distanţă. Trecu de stâlpul de înaltă tensiune şi începu să-şi numere paşii. La jumătatea distanţei se opri şi îngenunche.

Conducta era chiar deasupra capului său. Putea să audă susurul grăbit al combustibilului prin oţel.

Prima dintre cele două încărcături, cea mai mare dintre cele şase, cântărea 200 de grame, dar intrase cu uşurinţă în buzunarul pantalonilor lui cargo. Cea de-a doua, de 60 de grame, îi încăpea în palmă. Setă cronometrul digital al încărcăturii

principale la patru minute şi zece secunde; pe al celei de-a doua la cinci minute. Strânse din ochi, spuse o rugăciune rapidă, apoi se ridică, fixă încărcătura principală dedesubtul conductei, apoi porni cronometrul. Privi două secunde numărătoarea inversă, apoi ieşi în spaţiu deschis, se întoarse şi se scărpină în cap. Aşteptă suficient de mult, ca să se asigure că toţi cei trei i-au văzut semnalul, apoi porni cronometrul ultimei încărcături şi îl îndesă între banda adezivă şi capsula din folie cu bule de aer.

Azvârli pachetul peste gard, apoi se întoarse şi începu să meargă.

74

Hendley, Granger şi Rick Bell petrecură o parte din după-amiază şi începutul serii ascultând raportul lui Dominic în sala de şedinţe. Jack Junior şi John Clark se aşezaseră pe două scaune de-a lungul peretelui şi ascultau. Jack era din familie şi bun prieten şi, de vreme ce Dominic părea apropiat de el, Hendley se gândise că prezenţa lui Jack putea fi de ajutor. În ceea ce-l privea pe Clark, Hendley avea nevoie de ochiul lui profesionist.

Jack îl privea cu atenţie pe vărul lui, care le rezuma lui Hendley şi celorlalţi misiunea de la Tripoli: prima lor întâlnire cu Archie, incursiunea lor în Medina ca să-l prindă pe Bari, călătoria lor acasă la Almasi şi, în cele din urmă, moartea lui Brian. La fiecare pas, Dominic le răspundea la întrebări, lapidar, dar cuprinzător, fără să-şi piardă vreodată răbdarea sau să ezite. Şi nu arăta nicio urmă de emoţie, îşi dădu seama Jack. Vărul lui nu-şi trăda starea de spirit nici prin limbajul feţei, nici prin cel al trupului. Era impasibil.

— Spune-ne din nou despre Fahuri, zise Sam Granger.

— Bari zice că avea rang mic, doar un executant. Noi am stabilit că Almasi era o ţintă mai importantă. N-am vrut niciun martor la dispariţia lui Bari, aşa că am discutat ce să facem cu el.

— A cui a fost decizia să-l omorâţi?

— Amândoi am decis. Eu n-am fost atât de sigur, dar Brian… Argumentul lui era logic.

— Tu ai făcut-o?

Dominic clătină din cap.

— Brian.

— Dacă-l numărăm şi pe Fahuri, câţi morţi?

De data aceasta, Bell puse întrebarea.

— Şase. Patru ucişi de noi.

— Să rezumăm rapid evenimentele până când ai ajuns la casa lui Almasi, zise Hendley.

Dominic trecu prin asta din nou: parcarea în carieră… infiltrarea în casa lui Almasi… calculatorul şi seiful… împuşcarea lui Brian… schimbul de focuri şi retragerea lor. Dominic se opri acolo.

— Restul îl ştiţi.

— Cadavre numărate? întrebă Granger.

— Cinci.

— Niciun rănit?

Dominic ridică din umeri.

— Nu când am părăsit casa.

— Ce înseamnă asta? întrebă Rick Bell.

— Aceasta înseamnă că m-am asigurat că nu sunt martori. Că nu există nicio posibilitate ca URC să ştie cine a făcut-o sau ce s-a întâmplat. Cum se procedează de obicei, nu?

Hendley dădu din cap.

— Adevărat.

Se uită la Bell şi la Granger.

— Altceva?

Ambii bărbaţi clătinară din cap.

— OK, Dom, mulţumesc.

Dominic se ridică să plece.

— Dom, ne pare rău pentru Brian, zise Hendley.

Dominic dădu doar din cap.

— Chem o maşină să te ducă acasă.

— Nu, am de gând doar să găsesc o canapea şi să mă trântesc pe ea.

— Dacă vrei să aranjăm noi ce trebuie pentru Brian… zise Granger.

— Mă ocup eu.

Dominic plecă, închizând uşa în urma lui. Hendley adăugă:

— Jack?

— Greu de spus. Nu l-am mai văzut aşa, dar, desigur, nu e o situaţie tocmai obişnuită. Pentru

nimeni. Cred că e doar în stare de şoc. E epuizat; şi-a văzut fratele geamăn murindu-i în braţe şi, corect sau greşit, probabil se simte al naibii de vinovat de asta. După ce va ieşi toată mocirla din el, se va aduna din nou.

— Eşti de acord, John?

Lui Clark îi luă un moment să răspundă.

— În cea mai mare parte, dar s-a schimbat, asta-i sigur. Nişte comutatoare s-au răsucit.

— Explică, zise Bell.

— Era în dubiu în legătură cu înlăturarea lui Fahuri. Brian ar fi trebuit să vorbească despre asta, şi probabil că a făcut el treaba pentru că ştia că Dom nu era pregătit pentru aşa ceva. Trei ore mai târziu, erau acasă la Almasi. Brian e împuşcat şi, înainte ca Dom să părăsească casa, îi termină pe răniţi. Asta e, pe scurt, desfăşurarea acţiunii.

— Să presupun că ai dreptate despre răsucirea comutatorului, zise Hendley. E ceva rău?

— Nu ştiu. Depinde de cum sau dacă se recuperează. Acum are privirea aceea confuză a soldaţilor prinşi în focul luptei. Acesta e momentul în care agenţii aleg, de obicei, una din cele două căi: învaţă să se obişnuiască cu locul de muncă şi evaluează situaţia sau o lasă să-i mănânce de vii.

— El e OK pentru teren?

— Asta nu e o ştiinţă exactă, Gerry. Oamenii sunt diferiţi.

— Totuşi, tu ce crezi? E OK pentru teren?

Clark se gândi.

— Nu singur.

Hendley îl întrebă pe Rick Bell:

— Ce ştim despre ce a adus Dom acasă?

— O unitate flash plină de fişiere din calculatorul lui Almasi şi un CD-ROM. O să dureze ceva să trec prin fişiere. CD-ul e o mină de aur: 365 de imagini JPEG codate o singură dată – o grilă de 9/9 pătrate cu caractere alfanumerice de

substituţie. Nu ştiu cum funcţionează matematica, dar vorbim despre milioane de combinaţii diferite.

— Cam un an de muncă, zise Hendley. Câte una pentru fiecare zi blestemată. Spune-mi, te rog, că sunt datate.

Bell zâmbi.

— Poţi să pariezi. Sunt din urmă cu aproape zece luni, ceea ce înseamnă, în afară de cazul în care o să pună lacătul pe uşă, că avem în mâinile noastre două luni de viitoare OTP-uri.

— Aşa fac, murmură Jack.

— Ce? întrebă Clark.

— Dublează. Folosesc steganografia ca să încorporeze imagini OTP pe website. Destinatarii scot o imagine de pe site, utilizează un program ca s-o cureţe de stratul de stego şi obţin OTP-ul zilnic. După asta, e doar o problemă de numere: se duc pe un forum de pe un site URC, găsesc mesajul cu un şir de câteva sute de combinaţii litere-numere, le trec prin OTP-ul tău şi obţin instrucţiunile de lucru.

— Înţeleg multe din ce spui, dar nu şi ideea cu forumul, zise Granger. Nu cred că URC ar trimite un mesaj *shotgun*[81] ca ăsta. Ei vor să fie siguri că ajunge doar la destinatarii pe care-i vor ei. Ştim că nu e e-mail, nu?

— Mă îndoiesc. Traficul URC este aproape mort.

— Ce ziceţi de e-mailul on-line? sugeră Bell. Google, Yahoo!… Agong Nayoan avea un cont pe Google, nu-i aşa, John?

— Da, dar tocilarii IT l-au măturat bine. N-au găsit nimic. Bănuiala mea e că, dacă URC a aşternut liniştea pe conturile obişnuite de e-mail, probabil că a interzis şi conturi online.

— Deci, ar avea nevoie de un hub, zise Hendley. Un loc pe care cineva să-l poată verifica zilnic şi unde să primească mesaje destinate numai lui.

— Sfinte Sisoe, zise Jack. Asta e.

Începu să tasteze pe laptop.

— Stocare de fişiere online.

— Poţi să repeţi? zise Clark.

— Sunt website-uri care oferă stocare de fişiere de rezervă. Să spunem că ai o grămadă de melodii în format mp3 şi eşti îngrijorat să nu le pierzi dacă ţi se blochează calculatorul. Te înscrii pe unul dintre site-urile astea, încarci fişierele, care vor sta acolo, pe servere.

— Câte astfel de site-uri există?

— Sute. Pe unele trebuie să plăteşti ca să le utilizezi, dar majoritatea sunt gratuite, dacă ai fişiere de dimensiuni mici – orice fişier sub un gigabyte de date.

— Cât de mult înseamnă asta?

Jack medită la asta un moment.

— Să luăm un fişier standard Microsoft Word… Un gigabyte poate să însemne o jumătate de milion de pagini.

— La naiba.

— Dar asta e frumuseţea. Unii idioţi URC din Tanger se conectează la unul dintre site-urile astea, încarcă un document text cu un şir de câteva sute de numere, apoi un alt idiot din Japonia se autentifică, descarcă fişierul, îl şterge de pe site, conectează apoi numerele într-un stego încorporat în codarea unică luată de pe un site URC şi are mesajul.

— De ce ai nevoie ca să te înscrii pe unul dintre site-urile astea? întrebă Hendley.

— Pe cele gratuite… de o adresă de e-mail, iar astea sunt un ban duzina. La naiba, există locuri pe internet care îţi dau o adresă care se autodistruge după un sfert de oră.

— Că veni vorba de anonimat, zise Rick Bell. Ascultă, eu pot să cred toate astea. Au logică, dar la ce ne ajută?

Uşa sălii de şedinţă se deschise şi intră Chavez.

— Cred că vreţi să vedeţi asta.

Luă telecomanda televizorului, porni LED-ul cu ecran plat şi schimbă pe CNN. Prezentatorul era în mijlocul frazei.

— … încă o dată, aceasta este o transmisiune de televiziune în direct, din elicopterul News Record din Brazilia. Deflagraţia s-a produs imediat după ora 20,00, ora locală…

Jack se aplecă în scaun.

— Hristoase Atotputernic.

Elicopterul părea să filmeze de la o distanţă de opt kilometri sau mai mult, cu toate astea două treimi din ecran erau umplute cu rotocoale de flăcări şi fum gros, negru. Prin fum se vedeau sclipirile unor structuri verticale şi o încrengătură de ţevi şi rezervoare rotunde de stocare.

— Asta-i o rafinărie, zise John Clark.

Prezentatorul vorbi din nou:

— Conform Record News, locul incendiului e o rafinărie a Petrobras, cunoscută sub numele de REPLAN Paulinia. Paulinia este un oraş cu 60000 de locuitori, situat la circa 130 de kilometri nord de São Paulo.

Hendley se întoarse spre Jack.

— Poţi să…

Jack deja îşi deschisese laptopul.

— Lucrez la asta.

— … REPLAN Paulinia e cea mai mare rafinărie din Brazilia, are o suprafaţă de aproape şapte km^2 şi o producţie zilnică de aproape 400000 de barili…

— Accident? sugeră Rick Bell.

— Nu cred, răspunse Clark. Şapte kilometri pătraţi! Complexul e înghiţit aproape în întregime. Uite, pe vremea când încă mă pregăteam pentru viaţă, ne jucam tot timpul de-a războiul cu chestia asta. Rafinăriile sunt ţinte suculente, dar doar ceva mai puţin de o jumătate de duzină de Paveway[82] nu sunt suficiente ca să aprinzi un întreg complex. La naiba, rafinăriile noastre de-aici sunt vechi de

aproape treizeci şi cinci de ani şi poţi să numeri pe degetele de la o mână câte accidente au fost acolo. Prea multe sisteme de siguranţă de urgenţă.

Tastând pe laptopul lui, Jack zise:

— Rafinăria de la Paulinia e destul de nouă. Are mai puţin de zece ani.

— Câţi angajaţi?

— Ar putea fi 1000. Poate 1200. E tura de noapte, deci mai puţin personal de serviciu, dar vorbim probabil despre cel puţin 400 de oameni acolo.

— Acolo, zise Clark. Chiar acolo…

Se duse spre televizor şi arătă zona din interiorul complexului rafinăriei.

— Flăcările astea se mişcă; e vorba de lichid, o grămadă de lichid.

În timp ce priveau, elicopterul Record News se apropie de foc, dând ocol rafinăriei, până când intră în cadru partea de nord.

Jack zise:

— OK, am înţeles: Paulinia are şi un terminal pentru o conductă de etanol. Vine dinspre nord.

— Da, l-am văzut, zise Rick Bell.

Merse spre televizor şi arătă de-a lungul perimetrului nordic al complexului.

— Aproape de gard, conducta a fost spartă, emiţând un gheizer de flăcări de etanol.

— Mda, zise Clark. Ar fi trebuit să facă nişte supape de închidere…

Urmări cu degetul spre nord, de-a lungul conductei, până când ajunse la un foc izolat.

— Asta e unul.

— Şi încă trei sub linie, adăugă Granger. Cât de lungă e conducta asta?

— 800 de metri, mai mult sau mai puţin, răspunse Clark.

— Cam 10000 de galoane, zise Jack ridicând privirea din laptop.

— Cum? zise Chavez.

— Conducta asta transportă peste trei miliarde de galoane pe an. Împărţim matematic şi aflăm că secţiunea asta conţinea, probabil, vreo 10000 de litri – pare suficient cât să umpli o autocisternă. O parte va fi absorbită de sol, dar trebuie să-ţi imaginezi că 7000, poate 8000 de galoane au bufnit în complex.

— Totul o să fie afectat, zise Clark. Rezervoarele de amestecare şi stocare… turnurile. O să înceapă să le distrugă.

Chiar când Clark rosti cuvintele, camera din elicopter surprinse un trio de explozii, fiecare trimiţând o ciupercă de flăcări şi fum negru la un kilometru şi jumătate spre cer.

— O să evacueze cu totul blestemata asta de regiune, zise Sam Granger. Deci, suntem de acord: ăsta nu e un accident.

— Nici vorbă, zise Clark. A fost vorba aici de o planificare serioasă. O grămadă de muncă de teren şi culegere de informaţii.

— URC, speculă Chavez.

— De ce Brazilia? întrebă Hendley.

— Nu cred că are ceva de-a face cu Brazilia, zise Jack. Asta a fost pentru noi. Kealty tocmai a semnat un acord cu Petrobras. Petrol din Brazilia sub preţul OPEC. Le-a ajuns asta la urechi – numai câmpurile petrolifere Lara şi Tupi singure ridică rezervele Braziliei la aproximativ douăzeci şi cinci de miliarde de barili. Asta e o parte din ecuaţie. Pe de altă parte, a contat cât de în urmă e Petrobras cu construirea rafinăriilor. Paulinia era calul lor de bătaie. Noul complex care se ridică în Maranhão va procesa 600000 de barili, dar n-o să fie funcţional decât anul viitor.

— Deci Brazilia are petrol, dar nicio posibilitate să-l prelucreze, zise Hendley Ceea ce înseamnă că afacerea noastră s-a dus de râpă.

— Cel puţin un an. Poate doi.

Calculatorul îl avertiză pe Jack că a primit un e-mail. El citi mesajul.

— Biery a obţinut recunoaşterea facială la vreo două fotografii de paşaport de-ale lui Sinaga. Doi sunt indonezieni care au intrat în Norfolk acum două săptămâni – Citra şi Purnoma Salim.

— Citra e un nume feminin, zise Rick Bell. Soţ şi soţie?

— Frate şi soră. 19, respectiv 20 de ani. Potrivit formularelor completate pentru ICE, sunt aici în vacanţă. Al treilea nu e nimeni altul decât misteriosul nostru curier: Shasif Hadi. Călătoreşte sub numele de Qudus Yaseen. La două zile după ce l-am pierdut pe drumul spre Vegas, Hadi a luat un zbor United de la San Francisco la São Paulo.

— A dracu' coincidenţă, zise Sam Granger.

— Nu crede în ele, replică Hendley. Domnule Chavez, ce zici despre un drum într-acolo?

— N-am nimic împotrivă.

— E OK să-l iei şi pe Dom?

Chavez medită la asta. Văzuse o mulţime de oameni în starea lui Dominic: uimiţi, vinovaţi, jucând jocul „Ce-aş fi putut să fac altfel"… Simţindu-se vinovaţi că celălalt tip murise, vinovaţi că se bucură că ei sunt încă în viaţă… Era de rahat să fii într-o asemenea situaţie, dar Chavez se uitase în ochii fostului om de la FBI: Dominic era tensionat şi voia să se răzbune, dar încă se controla.

— Sigur, zise Chavez. Dacă el e pregătit pentru asta, sunt şi eu. O întrebare, totuşi: Ce facem când ajungem acolo? E o ţară mare şi Hadi şi oricine ar fi cu el s-au ascuns deja, probabil.

— Ori s-au furişat afară din ţară, adăugă Clark.

— Să presupunem că încă sunt acolo, răspunse Hendley. Jack, hai să revenim la întrebarea lui Rick. Să presupunem că ai dreptate cu povestea asta despre stocarea datelor online. Ce facem cu asta?

— O să facem o ultimă încercare, răspunse Jack. Acum Hadi e cel mai mare jucător URC pe care l-am luat în cătare, corect?

— Dap, zise Chavez.

— Şi ştim că el a plecat din Las Vegas la San Francisco, înainte de a merge la São Paulo, probabil ca să-şi ia paşaportul pe numele de Qudus de la Agong Nayoan, ceea ce înseamnă că au fost, probabil, în contact direct oricum, astfel încât Nayoan să poată să-i spună să-l ridice.

— Continuă, zise Hendley.

— Nayoan e leneş. Când am fost la el acasă, am constatat că nu-şi curăţase niciodată istoria browserului web.

Jack îşi răsuci laptopul, astfel încât să-l vadă toată lumea. Ecranul afişa un document text cu sute de linii de adrese de website-uri.

— În timp ce noi vorbeam, am cernut prin astea. De când URC s-a dat la fund, Nayoan a vizitat zilnic un site de stocare online, de trei ori pe zi şi în fiecare a doua zi a schimbat către un alt site.

— Să fiu al naibii, zise Sam Granger. Bună treabă, Jack.

— Mulţumesc. Până în prezent, Nayoan a schimbat treisprezece site-uri de stocare. Zece la unu că pe aceleaşi le-am găsit şi pe calculatorul lui Hadi.

— Asta ne duce doar o parte din drum într-acolo, zise Bell. O să avem nevoie de numele lui de utilizator şi de parolă.

— Statistică, replică Jack. 85% dintre cei care navighează pe internet fie îşi folosesc e-mailul ca nume de utilizator, fie o variaţie a prefixului e-mailului – chestia de dinainte de semnul „la". Să facem repede împreună cu Biery un script – o să verificăm fiecare site şi o să încercăm diferite permutări ale e-mailului lui Hadi. Când o s-o găsim pe cea corectă, o să-i spargem parola. Odată intraţi, o să folosim OTP-urile găsite de Dom în

casa lui Almasi şi o să începem să-i tragem sforile lui Hadi.

— O problemă, zise Hendley. Totul se bazează pe faptul că Hadi îşi verifică site-ul de stocare on-line.

— Atunci, hai să-i dăm un motiv, zise John Clark.

— La ce te gândeşti?

— Să-l spionăm. Transmitem un pont anonim pentru Record News. O descriere vagă a lui Hadi şi câteva detalii sumare. El vede, se panichează şi caută după noi ordine. Ne asigurăm că-l aşteaptă ceva.

— Există un dezavantaj, zise Rick Bell. Dacă poliţia din Brazilia pune mâna pe el înainte, am făcut în el de noroc.

Clark zâmbi.

— Cine nu riscă nu câştigă.

Hendley rămase tăcut pentru câteva momente.

— E o lovitură lungă, dar merită. Jack, tu îl implici pe Biery în asta.

Jack dădu din cap.

— Ce facem cu indonezienii de la Norfolk?

— Tu şi John.

— Urăsc să cobesc, dar am o presimţire rea despre toate astea, zise Chavez.

— Cum ar fi?

Întrebarea veni de la Granger.

— Cum ar fi că rafinăria e doar începutul.

75

Puţin după ora nouă dimineaţa, Musa trecu prin Yakima, statul Washington, şi conduse încă vreo câţiva kilometri spre Toppenish, unde ieşi de pe autostradă şi intră în oraş. Găsi un restaurant, ceva numit Pioneer Kitchen, şi trase în parcarea plină doar pe sfert. Americanii, învăţase Musa cu mult timp în urmă, preferau totul rapid şi uşor, în special mâncarea. Deşi nu văzuse niciunul, el presupunea că Toppenish îşi avea propriile McDonald's, Burger Kings şi Arby's. Mereu în mişcare, în drum spre afacerile lor importante, americanii nu stăteau jos să mănânce decât dacă erau pe canapeaua din faţa televizorului de acasă. O pastilă pentru fiecare boală şi boli psihice pentru fiecare defect de caracter.

Găsi un loc de parcare în apropierea uşii din faţă şi intră. Afişul de la ghişeu îi spunea să se aşeze. Găsi un separeu la fereastră, aşa că putea să stea cu ochii pe Subaru. Se aşeză. Veni o chelneriţă cu şorţ galben muştar şi o bluză albă.

— 'Neața; să-ţi aduc nişte cafea?

— Da, te rog.

— Vrei să arunci un ochi pe meniu?

— Nu. Pâine prăjită, fără unt, şi o ceaşcă de fructe de vreun fel.

— Sigur, nicio problemă. Mă întorc imediat.

Reveni cu o ceaşcă şi un decantor de cafea şi le lăsă.

În spatele lui auzi o voce întrebând:

— Hei, e maşina ta?

Musa se întoarse. Un ofiţer de poliţie în uniformă stătea acolo. Avea 50 şi ceva de ani, tuns scurt şi cu burtă. Avea ochi ageri, totuşi. Ochi de poliţist. Musa inspiră, ca să se calmeze, şi zise:

— Poftim?

— Maşina asta. E a ta?

— Care dintre ele?

— Hatchbackul[83] de colo.

— Subaru? Da.

— Ai lăsat lumina aprinsă la plafonieră. Am observat când am trecut.

— O, mulţumesc, nu observasem. Nu stau mult. Nu cred c-o să afecteze bateria.

— Probabil că nu. Doar de curiozitate, ce e chestia aia din spate? Parc-ar fi o cutie mare cu momeală.

— Nu m-ai crede dacă ţi-aş spune.

— Încearcă-mă.

— E un dispozitiv portabil cu raze X pentru cai.

Poliţistul pufni.

— N-am ştiut că există aşa ceva. Unde te duci?

— La Şcoala de medicină veterinară de la UNLV – Las Vegas.

— Drum lung.

— Hârţogăria m-a dat peste cap; compania aeriană n-a vrut s-o pună în cală. Am decis că o excursie mică nu mi-ar face rău. În plus, primesc cincizeci de cenţi pe kilometru.

— Păi, noroc.

— Mulţumesc.

Poliţistul plecă şi îşi luă un scaun la tejghea. Câteva minute mai târziu, reveni chelneriţa cu pâinea prăjită şi cupa de fructe a lui Musa.

— Willie şi-a băgat nasul în afacerea ta? întrebă ea.

— Poftim?

Ea arătă cu degetul mare către poliţist.

— Willie e şeful poliţiei. Face treabă bună, dar e băgăcios ca dracu'. Anul trecut m-am despărţit de prietenul meu, iar Willie a ştiut de asta înaintea mamei.

„Pleacă, femeie." Musa ridică din umeri.

— Oraşele mici.

— Cred. Poftă bună la micul dejun. Îţi fac nota imediat.

Plecă.

„Allah, dă-mi răbdare”, se gândi Musa. Adevărul fie spus, îi găsea, de obicei, destul de tolerabili pe cei mai mulţi dintre americani, chiar dacă un pic cam guralivi. Asta, probabil, n-ar fi fost cazul dacă pielea lui ar fi fost un pic mai închisă sau dacă ar fi avut vreun accent. Soarta era ceva ciudat. Altfel oameni decenţi, mişcându-se voioşi prin viaţă, închinându-se unui zeu fals, încercând să dea sens unei existenţe care n-avea niciun înţeles în afara Islamului. Americanii îşi iubeau „zona de confort”. Cei mai mulţi dintre ei nu părăsiseră niciodată şi nici n-aveau să părăsească Statele Unite, siguri că restul lumii n-avea nimic de oferit, decât, poate, un loc de vacanţă uimitor. Chiar şi evenimentele din 11 septembrie făcuseră prea puţin pentru a le deschide ochii americanilor către lumea reală din afara bulei lor. Dimpotrivă chiar. Încurajaţi de propriul guvern, mulţi se retrăseseră mai adânc în propriile cochilii, găsindu-şi confortul în etichetele şi platitudinile lor: islamo-fascist. Extremist. Răufăcători care urăsc libertatea noastră. Cei care urmăresc să distrugă America.

America nu putea fi distrusă din exterior, de asta Musa era sigur. Emirul fusese clarvăzător în această privinţă. Fiecare imperiu decăzut de-a lungul istoriei putrezise din interior, şi asta ar fi valabil şi pentru America. Implicarea în două războaie greu de câştigat, o economie care se ţâra, bănci şi fabrici gigantice în faliment… Condiţiile astea se puteau schimba în timp, se puteau chiar îmbunătăţi, dar istoricii din viitor aveau să marcheze aceste evenimente ca primele semne de degradare. Adevărul trist era că America nu putea fi distrusă *per se,* din interior sau din afară, şi, cu siguranţă, nu prin efortul vreunui muritor. Dacă ar fi fost să se întâmple până la urmă, ar fi venit din

propria mână a lui Allah şi într-un moment ales de El. Şi, spre deosebire de toţi liderii dinaintea lui, Emirul ştia acest adevăr şi îşi ajusta strategia în consecinţă.

„Încă patru zile”, se gândi Musa, şi terifianta lume pe care America se lupta din greu s-o menţină avea să se prăbuşească.

Clark şi Jack aveau rezervate locuri la zborul de la şase seara al US Airways, de la Dulles, către Norfolk; Chavez şi Dominic la un Northwest cu zbor de noapte către Rio de Janeiro. Aveau să aterizeze la destinaţiile respective cam în acelaşi timp.

La nouăzeci de minute după ce izbucnise incendiul de la Paulinia, iar cerul de peste coastă începuse să se înnegrească de fum, São Paulo îşi închise spaţiul aerian pentru orice fel de trafic. Hendley şi Granger luară asta ca pe un semn bun: cu puţin noroc, autorii atacului asupra rafinăriei nu apucaseră să iasă din ţară înainte ca aeroportul să fie închis. Aproape sigur că aveau un plan de rezervă privind retragerile, dar nu se ştia cât de repede i-ar fi scos dintr-o ţară necunoscută.

În timp ce restul echipei stătea în sala de şedinţe şi privea ştirile de la Paulinia, Jack îl găsi pe Dominic în camera de odihnă, cu mâinile împreunate în faţă, pe masă. Se uita în gol. Până când Jack nu ajunse lângă el, Dominic nu ridică privirea.

— Hei, Jack.

— Te-a băgat Ding în viteză? São Paulo?

— Mda.

— Dacă nu te simţi pregătit pentru misiune, sunt sigur că…

— De ce nu m-aş simţi?

Întrebarea îl surprinse pe Jack.

— Eu nu cred că aş fi, dacă aş fi în locul tău. Dom, a fost vărul meu şi l-am iubit, dar el a fost fratele *tău.*

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că la douăzeci şi ceva de ore după ce a murit Brian, te întorci pe teren şi când te întreb despre asta, îmi dai răspunsuri aiurea. E doar un pic ciudat, asta-i tot.

— Scuze.

— Nu vreau scuze. Vreau să vorbeşti cu mine.

— Brian a murit, Jack. Ştiu asta, OK? M-am uitat cum se stinge scânteia din el.

Dominic pocni din degete.

— Uite-aşa. Ştii care a fost primul lucru la care m-am gândit după aceea?

— Care?

— Că dacă n-ar fi fost nemernicul de Bari, Brian ar fi probabil încă în viaţă.

— Aşa crezi?

— Nu chiar, dar m-am abţinut din răsputeri să nu cobor din maşină şi să-i trag un glonţ în cap tipului. Eram chiar pe punctul de a deschide portiera. Am vrut să-l omor, apoi să mă întorc acasă la Almasi şi să văd dacă vreunul dintre nenorociţii ăia mai era încă în viaţă, ca să-i omor şi pe ei.

— Ai fost în stare de soc. Te mai simţi aşa?

— Nu mai simt mare lucru, Jack. Asta mă sperie.

— Se numeşte şoc. S-ar putea să te mai simţi aşa pentru o vreme. Toată lumea e diferită. Tu o să te descurci în felul tău.

— Mda, cum de-ai ajuns tu expert în rahatul ăsta?

— Ai auzit de Sinaga?

— Falsificatorul? Ce-i cu el?

— Vegheam în spate când John şi Ding i-au spart uşa. El a sărit pe fereastră, apoi, brusc, s-a aruncat pe mine cu un cuţit. Ne-am luptat; am căzut pe gâtul lui şi am făcut o mişcare greşită sau ceva. Când m-am uitat, era lungit acolo în spasme.

Se holba la mine. Nu ştiu exact cum, dar i-am rupt gâtul.

Dominic ascultă, dar faţa îi rămase impasibilă.

— Cred că e rândul meu să te întreb cum te descurci.

— OK, presupun. Nu cred c-o să ajung să-i uit vreodată faţa, dar a fost fie el, fie eu. Îmi pare rău pentru asta, dar sunt sigur ca dracu' că nu mă simt rău că am rămas în viaţă.

— Atunci stai mai bine ca mine, vericule. Eu, dacă aş putea să schimb locul cu Brian, aş face-o.

— Încerci să-mi spui ceva?

— Cum ar fi?

— Cum ar fi că o să fie nevoie să ascund toate cuţitele de friptură data viitoare când vii să ne uităm la fotbal.

— Nu, Jack. Dar să-ţi spun ceva: înainte ca asta să se încheie, o să-l răzbun pe Brian şi am de gând să încep la São Paulo.

Jack deschise gura să răspundă, dar fu oprit de mâna ridicată a lui Dominic.

— Misiunea mai întâi, Jack. Spun doar că, dacă îmi iese un ciuhab în faţă, îl culc la pământ şi mi-l trec pe răboj pentru Bri.

În afară de privirile ciudate aruncate de colegii lui de drum, care se zgâiau la butoiul GA-4 când îl depăşeau pe autostradă, prima zi pe drum a lui Frank Weaver trecu fără incidente. Cum era un drum de probă, butoiul ăsta special era doar o carcasă care nu conţinea niciunul dintre scuturile de neutroni şi gamma ale obiectului real. Şi nici pe container nu era niciun însemn sau informaţie. Nimic care să-i trădeze scopul. Doar un gigant din oţel inoxidabil în formă de ganteră, care călărea platforma unui camion. Mai ales copiii mici erau extrem de amuzaţi, turtindu-şi de geamuri feţele cu ochi mari când treceau pe lângă el.

La 672 de kilometri şi şapte ore de uzina Calloway, Weaver ieşi de pe 159 pe Autostrada 70

şi se întoarse spre sud, pe Vine Street. Motelul Super 8 era la 400 de metri pe acel drum. Urmă indicatorul CAMIOANE INTRAŢI AICI în parcare şi frână între liniile galbene ale unui loc de parcare pentru camioane. Trei alte camioane ocupaseră locuri în apropiere.

Weaver sări din cabină şi se întinse.

„Gata o zi, se gândi Weaver. Încă trei.”

Încuie camionul, apoi făcu o plimbare împrejur, verificând ca flecare dispozitiv să fie blocat, apoi testă tensiunea în fiecare lanţ. Toate erau solide. Traversă parcarea, îndreptându-se spre hol.

La 50 de metri, un Chrysler 300 albastru-închis trase pe locul lui din parcare. Pe scaunul din faţă, un bărbat ridică un binoclu şi-l urmări pe Weaver îndreptându-se spre uşa holului.

Aşa cum făcuse de patru ori pe zi în ultimele două săptămâni, Kersen Kaseke îşi porni laptopul, îşi deschise browserul şi se duse pe pagina de internet pentru stocarea fişierelor online. Fu surprins să găsească un fişier în inbox. Era o imagine JPEG a unui anumit tip de pasăre – o gaiţă albastră, probabil. Descărcă fişierul în folderul de documente de pe hard, apoi şterse imaginea de pe site şi închise browserul.

Găsi fişierul, făcu clic dreapta pe el şi selectă „Deschide cu… Image Magnifier”. Cinci secunde mai târziu apăru o fereastră arătând imaginea gaiţei care îşi schimba culoarea în alb-negru înainte de a deveni granulată, încet la început şi apoi mai rapid, pixelii începură să se decoloreze. După treizeci de secunde, nu rămaseră decât două linii de perechi alfanumerice – 168 în total. În cele din urmă, Kaseke făcu dublu-clic pe decodarea unică, pentru a-l deschide. Decodarea era lentă, durând aproape zece minute, dar când se încheie, el avea două rânduri de text:

Duminica. 08.50 dimineaţa

Deschideţi-vă inima la Biserica Congregaţională

„O biserică creştină”, se gândi Kaseke. Mult mai bine decât o bibliotecă sau chiar decât o şcoală. Ştia unde era localizată biserica şi bănuia că, la fel ca aproape toate bisericile din Waterloo, şi la aceasta se oficiau mai multe servicii în cursul dimineţii. Opt şi jumătate era cam ora când lumea pleca de la prima slujbă şi soseau enoriaşi pentru a doua. Le lăsa membrilor câteva minute ca să-şi strângă lucrurile şi să se îndrepte spre uşă… În recunoaşterea lui anterioară, studiase venirile şi plecările enoriaşilor. Le plăcea să se adune între servicii, să-şi strângă mâinile, să râdă şi să vorbească despre ce-or vorbi ei. Atâta frivolitate. Ce se petrecea acolo era o ruşine pentru cult.

08.50. „Da, era perfect.” Aveau să fie o sută sau mai multe persoane, stând pe trepte şi pe trotuar. Probabil aveau să fie prezenţi şi copii, lui Kaseke nu-i plăcea în mod special ideea, dar Allah avea să-l ierte. Era acceptabil să sacrifice câţiva pentru un bine mai mare.

Era vineri seara. Avea să folosească mare parte din ziua de sâmbătă ca să cerceteze zona, apoi sâmbătă seara avea să se asigure că dispozitivul e în ordine. Asta n-avea să-i ia mult timp, ştia el. Misiunea lui era simplă: să planteze dispozitivul, să seteze cronometrul, să plece şi să găsească un loc avantajos ca să observe rezultatele.

76

Focul fusese magnific, credea Shasif Hadi. Chiar de la cinci kilometri depărtare, cerul era, deasupra copacilor, aproape la fel de strălucitor ca soarele. Şi apoi veniseră exploziile, ciuperci mari de flăcări şi rotocoale de fum negru ridicându-se tăcute spre cerul întunecat, urmate câteva secunde mai târziu de un huruit atât de puternic, că Hadi simţise că se ridică de sub drum, prin anvelopele maşinii, şi-l zgâlţâi pe scaun. „Prin noi patru, mâna lui Allah a lovit acea rafinărie până la moarte”, se gândise Hadi.

După plasarea încărcăturilor, făcuseră cum îi instruise Ibrahim şi se duseseră unul câte unul de-a lungul conductei, spre crâng, unde se schimbară de salopete. Fără nicio explicaţie, Ibrahim ordonase: „Fugim!”, apoi o luaseră la goană. Erau la 200 de metri de poarta vitelor când explodase prima încărcătură.

Zgâindu-se prin luneta maşinii, Hadi văzu încărcăturile supapelor sărind în aer sincopat, urmate de încărcătura principală, mai mare, apoi nimic pentru următorul minut şi cincizeci de secunde, cu excepţia alarmei rafinăriei. Echipajele pentru intervenţie de urgenţă abia ajunseseră, probabil, la conductele sparte când încărcătura finală aprinse etanolul, răspândindu-se ca un val în complex. Acei oameni muriseră, probabil, instantaneu. Un sfârşit aproape nedureros, spera Hadi. Brazilia era o ţară creştină în cea mai mare parte, ceea ce îi făcea duşmani ai Islamului, dar asta nu înseamnă că ei nu meritau milă. Dacă suferiseră, aceasta fusese voia lui Allah; dacă pieriseră repede, tot voia lui Allah. Oricum, misiunea lui şi a celorlalţi reuşise.

Odată ajunşi la poartă, duseseră camioneta între copaci, apoi se întorseseră în Volkswagen şi

ieşiseră, blocând poarta în spatele lor. Nouăzeci de secunde mai târziu, se întorseseră la maşina lui Hadi. Conform planului, Hadi îi urmă pe Ibrahim şi pe ceilalţi către locul unde-şi lăsase Fa'ad maşina, pe un drum neasfaltat, la câţiva kilometri distanţă. Când traseră pe dreapta, Ibrahim ieşi şi-i făcu semn lui Hadi să urce.

— Am uitat să luăm în calcul un detaliu semnificativ, le zisese Ibrahim. Vremea.

— Nu-nţeleg, zisese Ahmed.

Ibrahim arătase spre vest, spre rafinărie. Flăcările erau înalte de sute de metri acum şi erau depăşite de un plafon de fum gros, negru. În timp ce priveau, vedeau fumul ducându-se spre sud-vest.

— Se îndreaptă spre São Paulo. O să închidă în curând aeroportul, dacă n-au făcut-o deja.

— Are dreptate, replicase Hadi. Totuşi, dintre toate greşelile pe care le-am fi putut face, asta mă îngrijorează cel mai puţin. Dacă o să ieşim din ţară, aşa să fie. Dacă nu, o să murim ştiind că ne-am făcut datoria.

Fa'ad chicoti.

— Ai dreptate, desigur, dar aş prefera să fiu în viaţă, ca să văd roadele efortului nostru. Fie ca Allah să-mi ierte vanitatea.

— Ce va fi va fi, răspunse Ibrahim. Încă avem o şansă. Ştiţi cu toţii ruta alternativă.

Se uită la ceas.

— Ne întâlnim mâine la prânz, la Rio, în Grădina Botanică. Dacă dintr-un motiv sau altul cineva întârzie, ne întâlnim la adresa de rezervă patru ore mai târziu. Mult noroc.

Deşi niciunul dintre ei nu prinsese mai mult de câteva ore de somn înainte de-a pleca la aeroport, momentul decolării, pe graniţa dintre miezul nopţii şi zori, îi agita pe amândoi. Vestea bună era că nu fuseseră locuri disponibile la clasa economică, aşa că acum călătoreau cu clasa întâi, pe banii

Campusului. Şi nici cafeaua nu era chiar atât de proastă.

— Ştii, eu nu-nţeleg, John, zise Jack.

— Ce anume? replică Clark.

— Mergem amândoi după… ăştia doi, frate şi soră. Sunt abia ieşiţi din adolescenţă. Ce i-a făcut să vrea să meargă în altă ţară şi să omoare oameni pe care nu i-au mai întâlnit niciodată?

— În primul rând, nu ştim nimic, cu excepţia faptului că au venit cu paşapoarte false.

— Poate că da, dar este foarte posibil să nu fie aici pentru volei pe plajă.

— De acord. Părerea mea e că în munca noastră cel mai bine e să iei lucrurile aşa cum vin. Bănuielile pot fi al naibii de la îndemână, dar te pot şi ucide.

— Spune.

— Ca să-ţi răspund la întrebare, nu cred că există un răspuns. Cel puţin, nu unul simplu. Ce întrebi tu e: Cum sunt făcuţi teroriştii? Sărăcia, lipsa de speranţă, fervoarea religioasă exagerată, nevoia de a simţi că faci parte din ceva mai mare decât tine… Alege.

— La naiba, John, pari aproape compătimitor.

— Sunt. Până în punctul în care motivaţiile astea fac pe cineva să ridice o armă sau să-şi pună o centură cu explozibili. După aceea, totul se schimbă radical.

— Şi ce faci, îţi retragi simpatia?

— Asta depinde de tine, Jack, dar o parte din a face genul ăsta de muncă e dorinţa de a-ţi pune ochelari de cal. De a te obişnui cu ceea ce ai în faţă. Fiecare terorist are o mamă şi un tată. Poate copii, poate oameni care-l iubesc. La naiba, şase zile din şapte ar putea să fie un cetăţean decent, dar în a şaptea zi decide să ridice o armă sau să planteze o bombă, devenind o ameninţare. Şi dacă tu eşti cel care stă între el şi vieţi nevinovate,

singurul lucru care ar trebui să te îngrijoreze este pericolul. Înţelegi ce vreau să spun?

Jack dădu din cap.

— Da, cred ca da.

— În timp ce lumea reală există, în cea mai mare parte, nuanţe de gri, când vine momentul adevărului, nu e loc decât pentru alb şi negru.

Jack zâmbi şi închină cu ceaşca de cafea către Clark.

— Eşti un om înţelept, John.

— Mulţumesc. Îmbătrâneşti, devii mai deştept. Cel puţin, aşa ar trebui. Totuşi, există întotdeauna şi excepţii. Taică-tău, de pildă. El e mai înţelept decât anii lui. Am ştiut asta de când l-am cunoscut.

— Mda, când a fost asta?

— Drăguţă încercare, Jack. Ai apucat să vorbeşti cu el?

— Despre Campus? Mda, când ne-am întors împreună de la Andrews. A fost supărat la început, dar a mers mult mai bine decât am crezut.

— Lasă-mă să ghicesc: vrea să-i spună el mamei tale?

Jack dădu din cap.

— Şi fie vorba între noi, mă bucur al naibii de mult. Tata e un tip dur, dar mama… Are privirea aia – privirea aia pe care doar o mamă o are, ştii?

— Mda.

Tăcură o vreme, sorbind din cafea.

— Mă gândesc la Dom, zise Jack.

— O să depăşească starea asta. Trebuie să-ţi aminteşti că, poate cu excepţia ta, tranziţia lui a fost cea mai dură. El a trecut de la agent FBI la agent secret. De la o agenţie care funcţionează după norme şi reguli, la o falsă casă de brokeraj care vânează băieţi răi în afara legii. Şi acum chestia asta cu Brian…

Clark ridică din umeri.

— Nu contează cum o priveşti, e o afacere de rahat.

— Mă gândesc că e prea devreme pentru el să se întoarcă înapoi pe teren.

— Ding nu crede asta, şi mie mi-e de-ajuns. Şi pentru Gerry la fel. În plus, nu suntem decât patru acum şi avem o mulţime de baze de acoperit.

Clark zâmbi.

— La naiba, aminteşte-ţi cu cine lucrează. Am avut încredere în tip şi i-am dat-o pe fiica mea, Jack, şi niciodată n-am regretat. El o să se asigure că Dom îşi revine.

***

Deşi separaţi de mai puţin de 650 de kilometri, atât Raharjo Pranata, cât şi Kersen Kaseke urmau practic aceeaşi rutină de săptămâni: du-te la şcoală, nu atrage atenţia asupra ta şi aşteaptă ordine. Pranata îşi verifică mesajul final din acea zi la numai câteva ore după Kaseke. Fusese atât de surprins să vadă documentul-text din arhiva de stocare, că îi eşuă prima încercare de a decoda mesajul.

Locul pe care îl aleseseră pentru el era la ceva mai mult de un kilometru de apartamentul lui. Trecuse pe-acolo aproape în fiecare zi. Pentru obiectivele lor, era aproape ideal: suficient de mare pentru a găzdui sute de oameni, înconjurat pe toate laturile de clădiri. Şi momentul atacului era bun. Pranata văzuse prin tot oraşul afişe care făceau public evenimentul în cauză, deşi nu acordase prea multă atenţie detaliilor. O inaugurare anume. O statuie sau o fântână. Nu că ar fi contat.

Dintre cele trei obiective pentru care îi spuseseră să se pregătească, acesta avea cel mai mare potenţial de pierderi masive. Cum era vorba aia a americanilor? O vânătoare de curcani[84]?

Hărţile pe care le utilizase în pregătirile sale fuseseră uşor de obţinut şi multe le luase chiar de la centrul pentru vizitatori al oraşului. Hărţile topografice le descărcase de pe un popular site de drumeţii şi, cu toate că n-avea niciun interes pentru

traseele locale, cotele şi distanţele fuseseră clar marcate, iar o plimbare în jurul oraşului cu GPS-ul lui portabil îi confirmase exactitatea acestora.

Odată ce fusese sigur că avea toate datele necesare, pusese pur şi simplu numerele în ecuaţiile adecvate şi obţinuse setările.

Acum venea partea cea mai grea: aşteptarea. Îşi petrecea timpul exersând asamblarea şi demontarea echipamentelor.

A doua zi de şofat a lui Musa fu relativ scurtă, luând-o prin Toppenish (Washington) către Nampa (Idaho), localitate al cărei motiv de faimă, potrivit unui indicator pe margine, nu era doar acela că era cel mai mare oraş din Canyon County (Idaho), cu o populaţie de 79249 de locuitori, ci şi că avea cea mai rapidă creştere. Mai mult, un alt indicator de pe marginea drumului, la mai puţin de o sută de metri de primul, proclama că Nampa era, de asemenea, „un loc minunat unde să locuieşti!"

Când îşi planificase traseul din Blaine, Musa decisese că opririle sale peste noapte trebuie să fie în oraşe de dimensiuni medii-mari – nu prea mari, cu forţe de poliţie agresive sau deosebit de bine pregătite, şi nici prea mici, ca nu cumva sosirea unui străin negricios să provoace vreo curiozitate nejustificată. Toppenish, cu o populaţie de numai 8000 de locuitori, ar fi intrat în această din urmă categorie, dacă n-ar fi fost atât de aproape de Yakima. Desigur, întâlnirea lui cu Willie, băgăciosul şef de poliţie din Toppenish, plantase o sămânţă de îndoială în mintea lui Musa. Situaţia n-ar fi escaladat, desigur, chiar dacă poliţistul ar fi continuat să întrebe. Aşa cum inspectorului vamal de la Vancouver îi arătase documentaţie autentică, Musa era înarmat acum cu cărţi de vizită, foi cu antet şi forme purtând ştampila Universităţii Nevada din Las Vegas. Povestea lui de acoperire era, în esenţă, aceeaşi: un bogat şi nevrotic proprietar de cai în Bellingham, care n-avea

încredere în echipamentele cu raze X ale veterinarilor locali.

Era mijlocul după-amiezii când ieşi de pe Autostrada 84/30 şi intră în parcarea Fairfield Inn&Suites. Opri motorul, apoi deschise ghidul de călătorie aşezat pe scaunul pasagerului din dreapta. Nu scrisese nimic şi nici nu făcuse vreun fel de semn pe ghid. Nu era nevoie, ştia pe de rost ruta şi distantele.

„O mie de kilometri de mers”, se gândi Musa. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să plece a doua zi dimineaţă şi ar fi acoperit, probabil, într-o singură zi distanţa rămasă până la Beatty (Nevada). Era tentant, dar decise să n-o facă. Emirul era de neclintit în deciziile lui. Trebuia, să respecte programul.

77

Coborând la altitudinea de 6000 de metri în timpul zborului spre Rio de Janeiro, Chavez şi Dominic au putut vedea perdeaua de fum de petrol care plana asupra oraşului São Paulo, la peste 300 de kilometri în josul coastei de la Rio. La nord de São Paulo, incendiile de la Paulinia făceau încă prăpăd. Cu o noapte înainte, pe drumul spre aeroport, auziseră la ştiri că pompierii şi lucrătorii de la salvare din zonă îşi schimbaseră strategia, concentrându-se nu pe stingerea infernului din rafinărie, ci pe evacuare şi izolare. La o oră de la prima explozie fusese oprită circulaţia etanolului prin conductă, dar cum 10000 de galoane de combustibil se vărsaseră în rafinărie şi o parte încă ardea, erau ameninţate acum zeci şi zeci de rezervoare de mixare şi stocare. Incendiul avea să se stingă în cele din urmă, dar experţii din Brazilia şi cei din Statele Unite nu se puseseră de acord cu privire la cât va dura. Unii preziseseră patru zile, alţii două săptămâni sau mai mult. Nimeni nu contesta, cu toate acestea, dezastrul de mediu produs. Deja funinginea de petrol acoperise terenurile şi casele din sud, până în Colombo. Secţiile de urgenţă debordau de pacienţi care se plângeau de probleme respiratorii.

— Dacă ăsta nu e iadul pe pământ, nu ştiu ce e, zise Dominic uitându-se pe geam.

— Nu te contrazic. Cum te simţi?

În timp ce Ding dormise cu intermitenţe cea mai mare parte a zborului, Dominic fusese mort pentru lume până în urmă cu o oră.

— Mai bine, cred. Am fost lovit.

— În mai multe feluri, omule. Ştiu că am mai spus asta, dar îmi pare rău de Brian. A fost un coleg bun.

— Mulţumesc. După ce aterizăm, care-i planul?

— Sunăm acasă şi verificăm posturile de ştiri ca să vedem dacă informaţiile despre Hadi au fost făcute publice. Dacă au fost, plecăm la vânătoare. Dacă nu, înţepenim pe loc şi aşteptăm.

Odată avionul aterizat şi după ce trecură prin vamă, se duseră direct la biroul Avis pentru a se înregistra. Zece minute mai târziu, stăteau la marginea trotuarului, aşteptându-şi Hyundai-ul Sonata să-i ia de-acolo.

— Aer condiţionat? întrebă Dominic.

— Mda, dar are transmisie manuală. Nu poţi să ai totul.

Sonata de culoare verde-închis apăru de după colţ. Însoţitorul coborî, îi înmână lui Chavez un formular să-l semneze, apoi dădu din cap şi plecă. Urcară în maşină şi porniră. Dominic îşi luă telefonul prin satelit din bagaj şi sună la Campus.

— Am aterizat, îi zise el lui Hendley şi puse telefonul pe difuzor.

— Bine. Eşti pe difuzor. Sunt aici şi Sam, şi Rick. Biery e pe drum. Vine încoace.

Dominic auzi o uşă deschizându-se. Apoi scârţâitul unui scaun. Biery zise:

— Dom, eşti acolo?

— Da, suntem amândoi.

— Facem treabă bună. Am umbat prin zeci de site-uri de stocare online, înainte de-a da lovitura. A folosit un site numit filecuda.com. Cum a presupus Jack, Hadi a folosit pentru autentificare o variaţie a e-mailului lui. Am spart parola în zece minute. În momentul ăsta nu e nimic în inboxul contului.

Rick Bell zise:

— Am pus un mesaj care credem că-l va direcţiona pe Hadi spre noi. Sam o să-ţi dea detalii.

Granger veni.

— Suntem un pic îngrijoraţi că scurgerea de ştiri ar putea să-l sperie pe Hadi, aşa că o să mergem cu paşi mici, mutându-l dintr-un loc în altul. Va fi

vigilent, aşa că ne imaginăm că dacă o să se mute în primul loc şi nu va avea parte de o ambuscadă, va începe să se simtă mai confortabil cu ideea. Odată ce considerăm că l-am prins în nadă, îi vom spune să ia legătura cu o persoană de contact în Rocinha…

— Unde?

Răspunse Ding.

— E în portugheză. Înseamnă „Micul Ranch”. Aici, mahalalele sunt numite *favelas,* iar Rocinha e cea mai mare din Rio.

— Ne-am gândit să-l mutăm de două, poate trei ori, înainte să-l trimitem în Rocinha. Depinde de tonul răspunsurilor lui. O să-ţi trimit pe e-mail o listă şi un calendar.

— De ce acolo?

— Poliţia din Rio nu se duce acolo decât dacă e absolut necesar. O să fie mai uşor pentru tine să operezi.

Dominic întrebă:

— Când daţi drumul informaţiilor despre Hadi?

— În vreo patruzeci de minute, prin fax, către Record News. Am pus laolaltă schiţa şi descrierea – sperăm că sunt destul de fidele ca Hadi să se recunoască, dar şi destul de vagi ca să nu fie prins imediat.

— Cât de siguri suntem c-o să le folosească? întrebă Chavez.

— Selecţia naturală, zise Hendley. Sunt un canal de ştiri şi se luptă pentru cota de piaţă în timpul celui mai mare dezastru din istoria Braziliei. Vor lua pontul ca pe un dar de la Dumnezeu.

— Probabil că iubesc jurnalismul pe viaţă şi pe moarte, răspunse Ding.

— Urmărim toate canalele de-aici. De îndată ce informaţia e făcută publică, vă sunăm.

Dominic închise. Se întoarse către Chavez:

— Plecăm la vânătoare?

— Să dea naiba dacă nu. Trebuie să facem o oprire mai întâi. Ştiu un tip care ştie un tip.

— Care ştie de unde să pună mâna pe nişte arme?

— Te-ai prins.

Frank Weaver se trezi la cinci dimineaţa, bău două ceşti de cafea din fierbătorul din cameră, apoi citi douăzeci de minute ziarul, înainte de a-şi face duş şi a se duce pe hol pentru o cafea şi o chiflă pe post de mic dejun. Pe la 07.15 era îmbrăcat şi ieşea pe uşă.

Maşina lui era exact unde o lăsase, la fel şi butoiul, dar ştia că aşa o să fie. DOE îi echipase camionul cu un dispozitiv de imobilizare. Dacă porneai motorul fără cheie se oprea sistemul de alimentare. Mici facilităţi drăguţe. În privinţa butoiului, nimeni n-ar fi fugit cu chestia aia. Poate King Kong, dacă ar fi observat că-i lipseşte o halteră, dar nimeni altcineva.

Făcu inspecţia obişnuită de jur împrejurul camionului, verificând legăturile, lacătele şi lanţurile şi, negăsind nimic în dezordine, descuie uşa şoferului şi urcă în cabină. Se pregătea să bage cheia în contact când se opri.

Ceva…

La început nu-şi dădu seama ce e, dar încet începu să bănuiască: cineva fusese în camion. Totuşi, nu era sigur. Ca orice altceva din maşina lui, încuietoarea uşii era întărită. Ar fi fost nevoie de mai mult decât de un hoţ drogat ca să treacă de ea. Weaver privi în jur. Nimic nu părea nelalocul lui. Verifică torpedoul şi consola centrală să vadă dacă lipsea ceva. Totul era acolo. La fel şi în compartimentul de dormit. Totul era cum lăsase el.

„Pistolul.”

Căută sub scaun. Revolver calibrul 38 era încă acolo, confortabil în tocul său de piele fixat de cadrul scaunului.

Weaver rămase în tăcere timp de o jumătate de minut, înainte de a alunga sentimentul straniu. Poate cafeaua hotelului fusese mai puternică decât crezuse. Îl agitase.

Porni GPS-ul de pe bord şi aşteptă ca acesta să-şi facă autodiagnoza, apoi să afişeze traseul. Ziua a treia din patru. Un drum uşor, de 500 de kilometri, către Saint George (Utah).

Tariq îl găsi pe Emir în dormitorul lui, adunându-şi într-o cutie puţinele lucruri pe care le adusese cu el.

— După ce îmi înregistrez testamentul şi plec să mă întâlnesc cu Musa, arde lucrurile astea.

— Aşa voi face. Am două ştiri. Toţi cei patru oameni ai lui Nayoan au primit semnalele de plecare. Primul va fi la Waterloo duminică dimineaţa.

— Bine.

— În al doilea rând, omul nostru a interceptat camionul fără incidente. Avem ruta, inclusiv locul de odihnă şi staţiile de alimentare cu combustibil. Urmează să sosească în zonă între 2,30 şi 3,00, poimâine.

Emirul dădu din cap şi închise ochii, recapitulând mental desfăşurarea cronologică a misiunii.

— Perfect, prietene. Musa va fi acolo cel puţin cu patru ore mai devreme. Du-te şi pregăteşte camera de luat vederi. E timpul.

78

În momentul în care Clark şi Jack coborâră din avion şi îşi găsiră maşina închiriată, era ora şapte, momentul pentru micul dejun şi un telefon acasă. Înarmaţi doar cu numele celor doi fraţi – Citra şi Purnoma Salim – şi cu data sosirii acestora în Norfolk, lui Clark şi lui Jack nu le rămânea decât să se bazeze pe Campus să le dea un punct de plecare.

Găsiră un IHOP[85] la vreo doi kilometri sud faţă de aeroport, pe Autostrada Militară, se aşezară la o masă şi comandară cafea, ouă şi clătite. În timp ce aşteptau, Clark îl sună pe Rick Bell.

— N-avem decât un hotel pe care cei doi Salim l-au trecut pe formularul lor de intrare în ţară, îi zise lui Clark. Dacă nu s-au prezentat acolo, va trebui să devenim creativi. Ambasada Indoneziei din Washington păstrează o listă a cetăţenilor care călătoresc în vacantă în SUA, dar din moment ce-au venit folosind un paşaport fals, nu e sigur că s-au înregistrat în sistem.

— O să începem cu hotelul, zise Clark. Trebuie să fi dormit undeva.

Bell îi dădu numele hotelului şi încheie discuţia.

— Econo Lodge din Little Creek, îi spuse Clark lui Jack. Bagă-n tine. S-ar putea să avem mult de alergat azi.

Găsiră Econo Lodge la vreo trei kilometri de Baza Amfibiilor şi la câteva sute de metri de canalul Little Creek. Jack întrebă:

— Trupele SEAL, la baza de amfibii, corect?

— Da. Grupul 2 – Echipele SpecWar 2, 4 şi 8, plus o echipă SDV – vehicul de livrare înotător.

— Ți-e dor de ei?

— Uneori, dar mai mult nu. Mi-e dor de oameni, în general, şi de muncă, dar au fost şi unele momente destul de urâte.

— Vrei să-mi spui mai mult?

Clark îl privi dintr-o parte şi zâmbi.

— Nu. E vorba despre ce fac echipele SEAL, Jack. Merg în locuri în care nimeni nu vrea să meargă şi fac ce nimeni nu poate să facă. În zilele noastre ei le numesc „zone interzise”. Pe vremea aia o numeam „tărâm indian”. Cei din SEAL atrag mai multă atenţie astăzi decât o făceau pe vremea mea şi e păcat, după părerea mea. Cu cât oamenii vorbesc mai puţin despre tine, cu atât faci o treabă mai bună.

— Atunci ce s-a schimbat?

— Chiar nu ştiu. Ţin legătura cu cei care încă mai sunt în echipă, dar nici ei nu-şi dau seama. Vin o mulţime de copii care cred că or să alerge pe plajă, or să facă vreo câteva flotări şi or să plece cu un Budweiser în mână.

Clark se referea la insigna Trident de la SEAL.

— Ăia rezistă, de obicei, mai puţin de-o săptămână.

— Se separă grâul de neghină, observă Jack.

— La o rată de măcinare de circa 75 la sută. Am ajuns…

Clark ieşi de pe Shore Drive şi parcă în faţa intrării.

— S-ar putea să fie nevoie de o mică şmecherie ca să obţinem informaţiile de care avem nevoie, spuse Clark.

— Tu conduci, eu te urmez.

Intrară şi merseră până la recepţie. O blondă la vreo 20 de ani, dată cu spray bronzant zise:

— ’Neața.

— ’Neaţa.

Clark scoase insigna de șerif şi i-o arătă.

— Șerif al SUA. Caut doi copii care s-au cazat aici în urmă cu câteva săptămâni.

— Uau. Ce-au făcut?

— Depinde cât de repede îi găsim. După miezul nopţii, va trebui să depunem un mandat de martor.

Încercăm doar să lămurim câteva amănunte ale unui caz vechi. Numele erau Salim… Citra şi Purnoma Salim.

— Par a fi arabi.

Îşi încreţi buza.

— Ce vrei să spui?

Clark îşi oţeli un pic vocea. Fata dădu înapoi şi zise:

— Nimic. Scuze. Aăă… deci vreţi doar să știți dacă au fost aici?

— Pentru început.

Fata se aşeză la calculator şi începu să tasteze.

— Aveţi o dată?

Clark i-o spuse. La o marjă de o zi sau două.

— OK, da, uite-i. Au stat o noapte, apoi au plecat.

— Bani gheaţă sau card? întrebă Jack.

— Au plătit cu bani gheaţă, dar am luat numărul unui card de credit, pentru daune.

— Îl ai în dosar?

— Nu ştiu dacă pot să vi-l dau. S-ar putea să am probleme, nu?

Clark ridică din umeri.

— Nicio problemă, am înţeles. Se întoarse către Jack. Sună-l pe adjunctul procurorului general.

Jack nu ezită. Îşi scoase telefonul mobil, folosi apelarea rapidă şi se duse în capătul celălalt al holului.

Fata întrebă:

— Ce-i asta?

— Procurorul general adjunct. O să avem nevoie de numele tău pentru mandat.

— Mm?

— O să punem mandatul pe numele unei persoane. Aşa merge treaba. O să avem nevoie şi de numele şefului tău. Deci, cum te cheamă?

— Lisa.

Clark strigă către Jack:

— Lisa.

Jack dădu din cap şi spuse numele în telefon. Clark, înapoi către fată:

— Spune-mi numele tău de familie şi CNP-ul.

— Ăăă, aşteptaţi. Staţi o secundă… Deci, aveţi nevoie doar de informaţiile despre cardul de credit?

— Da. Dar nu-ţi face griji. Va ajunge o echipă aici în vreo douăzeci de minute. La ce oră ieşi?

— La nouă dimineaţa.

Clark chicoti.

— Îmi pare rău, nu şi azi.

Lisa tastă din nou.

— Au folosit un card Visa. Numărul cardului e…

— Destul de şmecher, zise Jack când urcară în maşină.

— Nimeni nu vrea complicaţii. O numesc mica teorie mare. Faci ca favoarea pe care o ceri să pară mică şi consecinţele foarte mari. Deci, ce crezi? E genul tău?

— Ea? Destul de drăguţă, dar ceva îmi spune că nu e tocmai mintoasă.

Clark râse la asta.

— Deci aştepţi şi frumuseţe, şi inteligenţă?

— E ceva greşit în asta?

— Chiar deloc. Sună-i pe cei de-acasă şi pune-l pe Bell să se ocupe de card.

Durǎ douăzeci de minute.

— Nu s-au mai cazat la niciun motel, dar în ziua în care au plecat de-acolo au trecut pe la şase magazine de suvenire, pe la McDonald's, pe la Starbucks… Doar întâmplător şi doar în ziua aia. Trimit detaliile şi o hartă Google prin e-mail.

— Hartă de ce? întrebă Jack.

— Toate plăţile au fost făcute pe o rază de doi kilometri.

Jack închise şi-i povesti lui Clark.

— Au schimbat cardurile de credit, au schimbat numele, spuse Clark. Semn bun.

— Cum bun?

— Cetăţenii cinstiţi nu fac asta, Jack.

E-mailul de pe telefonul lui Jack sună şi el îl verifică. Clark întrebă:

— Unde mergem?

— Virginia Beach.

— OK, băieţi, trebuie să luăm o decizie, zise Sam Granger. Text simplu sau codificat?

Granger, Hendley şi Bell dezbăteau de-o oră pe tema asta: cu Hadi şi echipa lui intraţi în pământ după atacul de la Paulinia şi cu schimbarea zilnică a codificării unice a URC, mai avea Hadi capacitatea să decripteze mesaje? O întrebare mai bună: Aveau capacitatea să desteganografieze imaginile în care erau încorporate OTP-urile? Granger şi Bell nu credeau, dar Hendley era îngrijorat.

În trecut, URC îşi derula operaţiunile mari pe regula aşa-numitului sistem de reglare a omului mort: odată ce comanda de executare era dată, nu mai exista nicio cale de întoarcere şi de anularea operaţiunii. Această schimbare venise după eşecul URC de a bombarda metroul din Berlin, când, imediat după ce fusese dat semnalul, liderul URC al celulei de la München fusese capturat de BfV[86] şi convins să-i trădeze pe atacatori. Desigur, într-un context mai larg nimic din toate acestea nu conta: cu sau Iară regula sistemului omului-mort, Hadi fie primea mesajul, fie nu. Dacă avea capacitatea de decriptare, un mesaj text simplu l-ar fi speriat şi şansa lor ar fi dispărut.

— Ascultaţi, trebuie să riscăm, zise Bell. Folosim mesajul ca să-l speriem, dar în favoarea noastră. Faceți-l să se ambaleze suficient de mult şi s-ar putea să nu mai pună la îndoială textul simplu.

Hendley se gândi la asta, apoi se uită la Granger.

— Sam?

— OK, hai s-o facem. Îl mutăm pe Hadi o singură dată şi-i spunem că e curat, apoi îl mutăm la Rocinha, şi Chavez şi Dominic or să pună mâna pe el.

Bell se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— O să-l încarc pe net.

Plecă.

Un minut mai târziu, telefonul lui Hendley sună. Era Gavin Biery.

— Aţi încărcat deja mesajul?

— Rick tocmai s-a dus s-o facă.

— Rahat. Opreşte-l; adu-l înapoi. Vin şi eu sus.

79

Biery era sus şi intră în biroul lui Hendley.

— Am găsit un model, anunţă. Dacă trimiţi chestia aia în text simplu, Hadi va şti că e falsă.

Penultima interceptare a lui Rick Bell fusese rezultatul unui maraton nocturn în care urmăriseră noul algoritm scris măcinând la codările unice ale URC. Deşi, prin natura lor, literele din cadrul unui OTP erau în mod oficial aleatorii şi, prin urmare, de nedecodificat de cineva care nu folosea grilele criptografice curente, era în natura lui Biery să caute modele unde nu păreau să existe. Era un fel de proiect SETI (Căutare după Inteligenţă Extraterestră), îi explicase el mai demult lui Jack:

— Probabil că nu e nimic acolo, dar n-ar fi tare dacă ar fi?

În acest caz, Biery găsise un model pentru criptări unice URC.

— OTP-urile sunt tari, probabil cea mai simplă formă de criptare „indestructibilă” din lume, deşi nimic nu e cu adevărat indistructibil, explică el când se întoarse Rick Bell. E o chestiune de probabilităţi, de fapt… Granger îl opri.

— Altă dată, Gavin.

— Bine. Păi, după cum ţi-ai imaginat, Emirul sau oricine a venit cu ideea asta a fost, probabil, îngrijorat pentru oamenii lor de pe teren. Cam stupid să cari un OTP cu tine sau să-l ai pe un laptop pe care-l duci cu tine, astfel că au născocit un sistem care recreează codările zilnice în timp ce eşti pe drum. Durează mult, dar e realizabil.

— S-auzim, zise Bell.

— Folosesc o formulă numită metoda jumătăţii numărului ridicat la pătrat. A fost creată în 1946, de către un matematician maghiar, pe nume von Neumann. În esenţă, trebuie să iei un număr de bază – mărimea acestuia nu contează, cât timp are

un număr par de cifre –, să-l ridici la pătrat, apoi să iei jumătatea mediană a numărului rezultat – din nou, oricât de multe cifre vrei – şi s-o foloseşti ca nou număr de bază. Pentru că o fac, probabil, pe hârtie, tipii ăştia folosesc numere mici şi construiesc pe baza lor. Uite…

Biery luă carnetul de pe biroul lui Hendley şi începu să scrie: 49 x 49 = 2-4-0-1. Numărul de bază nou = 40.

— Din moment ce nu pot fi folosite zerouri, îi dai valoarea 1. Deci, noul număr de bază e 41. Apoi îl ridici la pătrat şi aşa mai departe, până când ai umplut grila OTP.

— Şi numerele sunt aleatorii?

Asta de la Granger.

— Pseudo-aleatorii, dar n-ai cum să-ţi dai seama dacă n-ai o grămadă de OTP-uri pe baza cărora să afli algoritmul. Cu cât e mai complicată formula, cu atât sunt numerele mai aleatorii, dar la un moment dat n-o să mai poţi să faci calculele doar cu creionul şi hârtia.

— Deci, ce formulă folosesc?

— Luna, ziua şi anul, toate adunate împreună. Ia ziua de azi, de exemplu: 21 mai 2010…

Scrise: 21 + 5 + 2010 = 2036.

— Foloseşti doar cele două cifre din mijloc. Dai zeroului valoarea 1, desigur.

— Şi 13 e noul număr de bază, zise Hendley.

— Te-ai prins.

— Şi toate OTP-urile utilizează aceeaşi metodă?

— Toate cele pe care le-am luat din seiful lui Almasi.

— Ai făcut o treabă al naibii de bună, Gavin.

— Mulţumesc.

Plecă.

— Băiatul ăla tocmai ne-a salvat pielea, zise Granger.

Ştiind că Allah ar fi luat asta ca pe un semn de necredinţă, Hadi rezistase întotdeauna să creadă în

semne, dar apropierea Grădinii Botanice de O Cristo Redentor, sau statuia lui Hristos Mântuitorul, era descurajantă. Totuşi, îşi reaminti el, totul în Rio părea aproape de O Cristo Redentor. Plasată la 700 de metri în vârful muntelui Corcovado, privind la sute de kilometri pătraţi de junglă şi întindere urbană, înaltă de 37 de metri, cu o greutate de 600 de tone, din monolit de steatit şi ciment, era cel mai faimos punct de reper al oraşului – şi un memento pentru Hadi că se afla într-o ţară în mare parte păgână.

Hadi călătorise bine după despărţirea de Ibrahim şi de ceilalţi, dar îşi petrecuse primele două ore din călătorie cu mâinile încleştate pe volan şi privind la fiecare douăzeci de secunde în oglinda retrovizoare.

La o oră după răsărit, opri în municipiul Seropédica, la periferia estică a oraşului Rio. La 50 de kilometri înspre est se vedea însuşi Rio: 800 km² de oraş, care cuprindea cam 12 milioane de suflete – aproape jumătate din populaţia Arabiei Saudite într-un singur oraş. São Paulo era chiar mai mare, dar aterizase acolo pe timp de noapte şi condusese pe centura de nord a oraşului, în drumul său spre hotelul din Caieiras.

La intrarea în grădină îşi cumpără de la casier un bilet şi o broşură cu o hartă a locului. Broşura îi dădu cele mai importante informaţii despre grădină – 175 de hectare, 7000 de specii de plante tropicale, laboratoare de cercetare… Răsfoi până găsi lista siturilor pe care le căuta. Aviariul era primul pe listă. Se orientă pe hartă şi porni într-acolo. Era o zi însorită, strălucitoare, iar umiditatea era deja de nesuportat. Departe, spre sud, se vedea cupola de fum negru ridicată peste São Paulo, un fum atât de dens, încât părea că peste acea porţiune a coastei căzuse noaptea.

La jumătatea drumului spre destinaţia lui trecu pe lângă un magazin cu îngheţată şi aruncă o privire pe fereastră. Un televizor mic montat în

colţul magazinului era dat pe Record News. Lângă capul prezentatoarei erau arătate imagini ale incendiului de la rafinărie, unele luate de la sol şi altele dintr-un elicopter.

Aceasta întoarse capul către o altă cameră, schimbă subiectul şi, brusc, o schiţă apăru pe ecran. Asemănarea nu era perfectă, dar era suficient de apropiată ca Hadi să-şi simtă inima tresăltând în piept.

„Asta nu se poate, se gândi el. Cine m-a văzut?” Nu lăsaseră martori, de asta era sigur. Camioneta de securitate a rafinăriei care trecuse pe lângă ei în timp ce montau explozibilii fusese prea departe să-l vadă. O cameră de supraveghere, poate? Nu, nu era posibil. Dacă aveau o imagine reală a lui, ar fi transmis-o pe aia, nu schiţa.

Continuă să privească reportajul, aşteptând să-şi vadă schiţa urmată de una a lui Ibrahim, apoi a lui Fa’ad, apoi a lui Ahmed, dar numai a lui rămase pe ecran.

„Gândeşte, gândeşte…”

Zări un magazin cu suvenire peste drum de zona cu restaurante. Traversă spre magazin şi păşi înăuntru. Se uită după televizoare sau aparate radio; nu văzu, aşa că se plimbă prin magazin, nedorind să pară că se grăbeşte, apoi luă o şapcă de baseball cu logoul Grădinii Botanice. Plăti cu bani gheaţă, refuză plasa, apoi şi-o puse pe cap după ce ieşi, trăgând-o aproape de sprâncene. Se uită la ceas. Ajunsese cu aproape şaptezeci de minute mai devreme pentru întâlnire. Se îndreptă către o margine de beton din jurul unei brazde cu ferigi şi se aşeză.

Auziseră Ibrahim şi ceilalţi despre schiţă? Dacă da, era posibil ca ei să nu mai apară. Discutaseră despre planuri de rezervă în caz de urmărire, despre capturarea şi moartea membrilor echipei în timpul misiunii, dar nu şi despre asta.

Timp de cinci minute privi în gol, gândindu-se, apoi luă o decizie. Răsfoi broşura până când găsi

ce avea nevoie.

Internet café-ul era pe partea de est a grădinilor. Plăti fetei de la bar pentru o jumătate de oră, iar ea îi atribui unul dintre terminale. Se aşeză în cabină şi deschise browserul. Îi luă o clipă să-şi amintească URL-ul siteului. Erau în 5 în acea zi, aşa că roti la… bitroup.com.

Când site-ul se încărcă pe ecran, se autentifică şi selectă zona de mesaje. Fu surprins să vadă un fişier text stând în secţiunea „Încărcări”. Făcu dublu-clic pe fişier; conţinea două linii de perechi alfanumerice. Scrise perechile de cifre pe partea din spate a broşurii. Erau 344. Se delogă şi plecă.

Îi luă treizeci de minute să creeze grila de decriptare şi alte douăzeci să decripteze şi să verifice mesajul: **Am văzut schiţa la TV. Suspect compromis, unul din echipa ta. Rupe legătura. Du-te la Tá Ligado Cyber Café, pe Rua Bráulio Cordeiro, pentru instrucţiuni. Ora 14.00. Confirmă acest mesaj prin codul: 9M, 6V, 4U, 4D, 7Z.**

Hadi citi mesajul de două ori. „Compromis?” Mintea i-o luă din loc. Nu era posibil. Ibrahim sau unul dintre ceilalţi îl trădaseră? De ce? N-avea sens, dar mesajul era autentic. „Rupe legătura.” Se uită la ceas: 11.45. Grăbindu-se acum, codifică perechile numerice de confirmare, reveni la cafenea, tastă răspunsul într-un fişier text, apoi îl încărcă.

Ibrahim trecu pe lângă maşinile lui Fa’ad şi Ahmed şi intră în parcare. Găsi un loc, trase acolo şi opri motorul. Fa’ad şi Ahmed parcaseră pe un rând în spatele lui, separaţi de şase maşini. Pe geamul pasagerului din dreapta îl văzu pe Hadi ieşind pe poarta principală a grădinii. Se grăbea, având o postură încordată. „Poliţie?” se întrebă Ibrahim. Continuă să privească, aşteptându-se pe jumătate să vadă nişte bărbaţi alergând după Hadi, dar nu se întâmplă nimic.

„Ce-i asta?”

Hadi ajunse la maşină şi se urcă.

Ibrahim luă o decizie rapidă. Aşteptă până când maşina lui Hadi se îndreptă spre aleea de la intrare, apoi dădu cu spatele şi-l urmări. Încetini în dreptul maşinii lui Ahmed şi-i făcu semn să-l urmeze.

„Ce-ai de gând, prietene?”

80

— L-au prins, zise Chavez, tastând pe telefonul prin satelit. La ora 14.00, la un Internet café pe Rua Bráulio Cordeiro.

— Super, unde naiba e asta? întrebă Dominic, trăgând de volan în timp ce un taxi trecu razant pe lângă ei, cu şoferul claxonând şi ţipând. Nu că ar conta. Oricum, n-o să ajungem întregi acolo.

Chavez urmări cu degetul de-a lungul hărţii oraşului.

— Continuă să mergi spre est. O să te ghidez eu.

— Presupun că nu-l prindem acolo?

— Nu. Prima dată trebuie să ne asigurăm că e singur. I-am spus să rupă legătura, dar cine ştie? În plus, o să avem nevoie de un pic de intimitate ca să obţinem ce vrem.

— Adică?

— Adică orice e nevoie.

Dominic zâmbi fioros.

Identificară cafeneaua şi dădură ocol locului de două ori pentru recunoaştere, apoi găsiră un loc de parcare pe stradă, la 50 de metri spre nord, de cealaltă parte a unei intersecţii. Coborâră şi merseră spre sud. Între o farmacie şi un atelier de reparaţii anvelope găsiră o alee scurtă, care ducea la o curte cu fiare vechi plină de maşini de spălat rufe ruginite, osii auto şi stive de ţevi de scurgere vechi. Chavez arătă spre partea din spate a şantierului şi în spatele unui morman de gunoi. Printr-un gard cu şipci larg depărtate se vedea Internet café-ul de peste drum.

— Rahat, zise Chavez.

— Ce-i?

— Tocmai am observat aleea din dreapta cafenelei.

— Intrarea din spate poate, zise Dominic.

Se uită la ceas. Încă douăzeci de minute.

— O să dau ocol clădirii, ca să aflu dacă pot să arunc o privire.

Zece minute mai târziu, telefonul lui Chavez sună. Apăsă pe butonul de convorbire.

— Spune.

— E o uşă în spate, dar are un tomberon lipit de ea, spuse Dom.

— Nu e bine în caz de incendiu, dar e bine pentru noi. OK, vin în spate. Imediat ce Chavez îşi luă degetul de pe buton, un Chevrolet Marajo verde încetini în faţa Internet café-ului. Deşi unghiul era îngust, Chavez văzu un bărbat în spatele volanului. Marajó îşi continuă drumul, apoi frână şi începu să dea cu spatele.

— Dom, unde eşti?

— Sunt aproape de intersecţie.

— Mai încet. S-ar putea să fie tipul nostru.

— Am înţeles.

Mai departe, şoferul Marajó-ului coborî şi se îndreptă spre cafenea. Chavez apăsă butonul.

— E omul nostru.

Îi dădu lui Dominic o descriere a maşinii lui Hadi, apoi zise:

— Du-te înapoi la Hyundai. N-ar trebui să-i ia mult timp.

Chavez primi un dublu-clic pe buton, ca răspuns: „Am înţeles”. Sună la Campus. Sam Granger răspunse. Chavez zise:

— A ajuns.

— Mesajul e încărcat. Îl trimit la o sală de biliard, la colţul dintre Travessas Roma şi Alegria, la capătul de sud al Rocinha.

— Durata?

— Şapte.

Chavez închise. Trecură zece minute, iar apoi Hadi ieşi din sală. Privi în sus şi-n jos pe stradă, apoi se duse la maşină şi se urcă.

— Se mişcă, zise Chavez.

Alergă înapoi prin curte, pe alee şi ieşi în stradă. În stânga lui, Marajo-ul lui Hadi merse până în intersecţie şi se opri.

Dominic zise:

— Îl văd.

Hadi făcu stânga.

— Vin spre tine, zise Dominic prin radio.

— Negativ. Stai acolo.

Chavez alergă pe stradă şi în treizeci de secunde ajunse la Hyundai.

— OK, hai. Stânga în intersecţie, apoi iar stânga şi opreşti la stop.

Dominic urmă instrucţiunile. Când ajunseră la stop, Hadi îi depăşi, luând-o spre nord. Dominic lăsă două maşini să treacă, apoi plecă în urmărirea lui.

Cincisprezece minute mai târziu:

— Cineva ne urmăreşte, zise Dominic. Sau pe Hadi.

Chavez se uită în oglinda laterală.

— Lancia albastră?

— Şi încă două în spatele ei. Un Fiat verde compact, un Ford Corcel roşu.

— Ce dracu'? Eşti sigur?

— Am văzut Fiatul şi Fordul dând ocol străzii de două ori în timp ce mergeam în jurul cafenelei. N-au cum să fie poliţişti.

— Mda, de ce?

— Poliţiştii s-ar pricepe mai bine la asta. Ei merg într-un nenorocit de convoi.

Chavez verifică harta.

— Hai să-i vedem la faţă.

Dominic încetini în dreptul unui loc de parcare şi semnaliză. În spatele lor, Lancia claxonă. Chavez scoase mâna pe fereastră şi-i făcu semn să treacă. Când Lancia viră şi acceleră, Chavez aruncă o privire.

— Pare a avea aceeaşi credinţă ca Hadi. Partenerii lui de crimă, poate?

— Posibil. Poate că Hadi nu i-a părăsit complet.

Dominic lăsă a treia maşină, Corcelul, să treacă, aşteptă cinci secunde, apoi ieşi şi se aşeză în spatele acesteia.

A treia zi de călătorie a lui Musa se desfăşură la fel de bine ca primele două şi, către seară, ajunse la ultima oprire peste noapte: Winnemucca (Nevada), populaţie 7030 de locuitori, la 560 de kilometri nord-vest de Las Vegas.

81

Spre meritul lui, Hadi făcu tot posibilul să scape de eventualele cozi pe drumul spre Rocinha, trecând pe la periferia mahalalelor timp de două ore, în timp ce conducea în cerc şi apoi înapoi, în căutarea unor eventuale semne că e urmărit. Lancia, Fiatul şi Corcelul rămăseseră în formaţie, fără să schimbe niciodată locurile şi păstrând o distanţă de mai mult de 100 de metri de bara de protecţie din spate a lui Hadi.

— Trebuie să luăm o decizie, zise Dominic. Mai bine s-o facem acum, înainte să ne ia pe nepregătite.

Dacă el şi Chavez aveau şansa să-l prindă pe Hadi şi pe cei trei parteneri ai lui, aveau să facă asta sau se vor concentra doar pe Hadi?

— Cu cât mai mulţi, cu atât mai bine, zise Chavez. Dar trebuie să ne amintim că nu suntem decât doi, iar poliţiştii din Rio n-or să vadă nicio diferenţă între noi şi grupul Hadi, dacă lucrurile scapă de sub control.

La 6,15 renunţară la urmărire şi făcură drumul înapoi spre intrarea sudică a Rocinha. Era un risc să-l lase pe Hadi pe cont propriu, se gândiră, dar nici nu ştiau nimic despre locul întâlnirii; n-aveau decât să spere că urmăritorii lui Hadi nu decideseră să-l intercepteze în următoarele patruzeci şi cinci de minute.

Soarele alunecase în spatele munţilor, spre vest, îmbrăcând mahalalele în lumină aurie.

Deşi traducerea din portugheză a numelui Rocinha era „Micul Ranch”, Dominic şi Chavez nu văzură nimic mic aici. Întinse pe mai bine de un kilometru de la nord la sud şi pe o lăţime de 400 de metri de la est la vest, mahalalele se situau într-o vale puţin adâncă, pe ambele părţi ale pantei fiind dealuri împădurite şi stânci. Umbrite de un hăţiş de

frânghii cu rufe şi de copertine improvizate de pânză, pe străzile înguste şerpuiau printre blocuri cu apartamente înghesuite şi vopsite pastel ca nişte cutii de sare, multe atât de apropiate încât balcoanele lor se atingeau şi liniile acoperişurilor fuzionau. Betonul ros şi scările de cărămidă erau acoperite de curpenii viţei-de-vie care urcau pe ziduri şi dispăreau în spatele clădirilor. Stâlpii de telefon şi de electricitate erau împovăraţi cu sute de metri de fire şi cabluri care se extindeau în toate direcţiile. Zeci şi zeci de colibe din lemn şi tablă ondulată se aliniau de-a lungul fiecărei alei. Canalizarea se scurgea prin rigole puţin adânci, umplute cu gunoi.

— Incredibil, zise Dominic.

— Câte persoane sunt în locul ăsta?

— 100000, cel puţin. Poate 150000.

Găsiră un loc de parcare mai jos de strada cu sala de biliard şi coborâră.

— Du-te în spate, eu o iau prin faţă. Lasă-mă un sfert de oră, apoi intră.

— Am înţeles.

Dominic coborî pe stradă şi dădu colţul. Chavez traversă strada, cumpără o sticlă de cola de la un vânzător de pe stradă, apoi se sprijini de un perete, sub o marchiză. În josul străzii se aprinse un singur felinar. Trecură zece minute. Nici urmă de Hadi, Lancia, Fiat sau Corcel. Îşi termină cola, îi dădu sticla înapoi vânzătorului, apoi traversă strada şi intră în sala de biliard.

Nu era o sală, ci mai degrabă o cameră cât un garaj dublu, cu două mese de biliard în centru, un bar pe dreapta şi scaune cu spătar tare pe peretele opus. În spatele barului era o zonă de relaxare, cu patru mese rotunde şi scaune. În colţ, o scară cu trei trepte cobora spre o uşă etichetată „Ieşire” în portugheză. Sub proiectoarele de plastic şi sticlă colorată văzu oameni adunaţi în jurul mesei de biliard. Aerul era gros de fum.

Ding se aşeză la bar şi comandă o bere. Cinci minute mai târziu, uşa din spate se deschise şi intră Dominic; se îndreptă spre bar, comandă o bere, apoi se duse în spate, alegând o masă.

La 7,05 seara, uşa din faţă se deschise şi intră Hadi. Se opri lângă uşă, uitându-se agitat în jur. Dominic ridică sticla de bere la înălţimea umărului şi făcu semn din cap către Hadi, care ezită, apoi se îndreptă în direcţia lui Dominic.

Uşa din faţă se deschise din nou. Intră şoferul Lanciei. Ca şi Hadi, el rămase pe loc treizeci de secunde, cercetând interiorul. Avea cămaşa scoasă din pantaloni şi pe şoldul lui drept Chavez văzu o umflătură; cu o formă familiară. Căutarea omului se opri brusc atunci când îl văzu pe Hadi, care tocmai se apropia de masa lui Dominic. Bărbatul porni după el. Dominic îl lăsă să treacă, apoi se ridică de pe scaun.

— Unde sunt banii mei, dobitocule? zise Chavez în portugheză.

Bărbatul se întoarse, ridicând pumnii. Chavez ridică mâinile la înălţimea urechii.

— Uşor, uşor.

Îl pălmui pe bărbat peste faţă cu palma-dreaptă, spărgându-i nasul. Acesta dădu înapoi şi Chavez îl urmă, livrându-i un pumn în golul de sub laringe. Bărbatul căzu. Ceilalţi clienţi urmăreau curioşi, dar nu făcură nicio mişcare să intervină. Datoriile erau datorii.

În partea din spate a încăperii, Dominic îşi părăsise deja locul şi îl scotea pe Hadi pe uşa din spate.

Chavez se duse spre şoferul de pe Lancia şi-l călcă pe mâna care ţinea arma, apoi îi luă pistolul şi-l puse la centură.

— Vorbeşti engleză?

Omul bolborosi ceva.

— Dă din cap dacă vorbeşti engleza.

Omul dădu din cap.

— Ridică-te în picioare sau îţi zbor creierii chiar aici.

Dominic aştepta pe alee. Era întuneric deplin acum. Spre stânga, aleea se termina într-un zid de care era sprijinită o scară ducând în sus, în întuneric; la dreapta lor, la 20 de metri, era intrarea pe alee.

Hadi stătea rezemat de zidul de cărămidă, lângă un grup de coşuri de gunoi. Dominic avea pistolul scos şi ascuns în spatele coapsei. Chavez îl îmbrânci pe şoferul de pe Lancia din spate, şi acesta se poticni în perete, lângă Hadi.

— Cine sunteţi? întrebă Hadi.

— Taci, mormăi Dominic.

Chavez îi văzu degetele lui Dom încolăcindu-se şi descolăcindu-se pe patul armei.

— Uşor, Dom.

Luă un teanc de ziare de pe jos şi i-l aruncă şoferului de pe Lancia.

— Şterge-ţi nasul.

— Du-te dracului.

Uşa se deschise spre ei. Chavez văzu o siluetă în picioare la câţiva paşi în spatele pragului, conturată de lumina slabă din sala de biliard. Ridică mâna, întinzând-o spre ei. Chavez îl lovi de două ori în piept, şi acesta căzu pe spate. Chavez trânti uşa să se închidă.

— Du-te, Dom.

Îndreptă arma către Hadi şi Lancia.

— Mişcaţi-vă.

La intrarea pe alee, o siluetă alergă spre el. Un pistol străfulgeră portocaliu, apoi şi a două oară. Chavez se retrase în spatele coşurilor de gunoi şi trase de două ori. Silueta evită glonţul dându-se într-o parte.

— Scările, ordonă Chavez.

Împingându-i pe Lancia şi pe Hadi să se grăbească, Dom se îndreptă spre scări. Chavez

merse după ei cu spatele, până când atinse cu zidul umerii, apoi se întoarse şi-i urmă.

Potrivindu-şi paşii pe urmele lui Dominic, Chavez ajunse în vârf şi se uită în jur. În stânga şi-n dreapta se întindea o alee; deasupra lor erau balcoane suspendate. În spatele lor şi la dreapta, o altă gaură dreptunghiulară prin alt zid de cărămidă. Chavez arătă într-acolo. Dominic dădu din cap şi-i grăbi pe Lancia şi pe Hadi în sus pe scări. În spate, Chavez auzi sunet de paşi şi privi în jos pe scări. Urmăritorul lor era acolo, scoţând capul pe după colţ. Chavez se trase înapoi, continuând să meargă. După zece secunde de linişte, ecoul paşilor se auzi urcând scările.

Chavez ascunse arma la centură, făcu doi paşi la dreapta, apoi se întinse şi se agăţă de marginea de jos a balconului. Se trase în sus, apoi se întinse spre marginea de sus şi trecu peste aceasta. Se culcă pe balcon.

Sunetul de paşi continua să vină: Pas… pauză. Pas… pauză… în depărtare, sirenele urlau. Erau focurile de armă suficiente pentru ca poliţia să vină în Rocinha? se întrebă. Închise ochii şi ascultă, aşteptând să se schimbe ecoul.

Sări jos, percheziţionă corpul, făcu un salt grăbit, apoi luă scările cu asalt. Dominic aştepta în vârf, ghemuit în spatele unui tomberon cu Lancia şi Hadi. La o sută de metri aleea dădea într-o parcare slab luminată de felinare. De undeva de aproape se auzeau bubuitul unei mingi de baschet şi copiii strigând încolo şi-ncoace.

— Am doborât doi, zise Chavez.

— Ne descurcăm cu ăştia.

Chavez lăsă să cadă obiectele pe care le luase de la bărbatul mort: paşaport, un teanc de bani, un set de chei de la maşină. Luă cheile şi le legănă în faţa lui Lancia şi a lui Hadi.

— Care maşină, Fiat sau Corcel?

Niciunul nu răspunse.

Dominic îl apucă pe Hadi de păr, îi trase capul pe spate şi-i înfipse ţeava armei între buze. Hadi rezistă, strângând din dinţi. Dominic ridică mâna opusă şi-l pălmui tare pe Hadi pe laterala traheii. Acesta icni. Dominic înfipse pistolul în gura lui Hadi.

— Cinci secunde şi îţi pulverizez creierii pe aleea asta.

Hadi nu răspunse. Dominic înfipse arma mai adânc. Hadi începu să vomite.

— Patru secunde. Trei secunde.

Chavez îşi privi partenerul, îi privi ochii. Expresia facială poate fi fabricată atunci când e necesar, dar cu ochii era un pic mai complicat să te prefaci. Privirea din ochii lui Dominic îi spuse lui Ding că era serios.

— Dom…

— Două secunde…

— Dom!

Chavez se irită.

Hadi dădu din cap şi-şi ridică mâinile în semn de supunere. Dominic retrase arma şi Hadi zise:

— Ford Corcel.

Şoferul de pe Lancia mârâi:

— Eşti un trădător.

Dominic îndreptă pistolul spre ochiul stâng al celui de pe Lancia.

— Tu urmezi. Unde e parcat?

Acesta nu răspunse.

— De data asta ai trei secunde, declară Dominic, apoi mută arma, împingând cu ea genunchiul şoferului de pe Lancia.

— Atunci un baston pe viaţă.

— O stradă spre est de la sala de biliard, la mijlocul străzii din partea de sud.

Chavez îi zise lui Dom:

— Du-te şi ia-o. Rămân eu dădacă la prietenii noştri.

Cincisprezece minute mai târziu, Chavez auzi un claxonat şi privi în jos pe alee. Corcelul stătea acolo, cu uşa laterală deschisă. El îi luă pe şoferul de pe Lancia şi pe Hadi şi porniră într-acolo. La maşină, îi împinse pe bancheta din spate.

— Am găsit asta în portbagaj, zise Dominic, ţinând o mică bobină de sârmă ruginită.

Chavez se aplecă peste scaun.

— Daţi-mi mâinile.

Dominic porni maşina.

— Vom avea nevoie de un pic de intimitate, zise Chavez.

Se aşeză într-o rână în scaunul pasagerului din dreapta, cu arma odihnindu-se pe spătar.

— Cred că am găsit locul. L-am văzut pe drumul încoace.

Clădirea era aproape identică cu toate celelalte – dreptunghiuri cu patru etaje, cu o singură uşă şi ferestre cu balcoane – doar că ferestrele şi uşa erau baricadate. Pe partea laterală a clădirii, un set de scări acoperite de vegetaţia abundentă ducea în sus, în întuneric. Pe uşa din faţă era un sigiliu cu aspect oficial. Scria „Intrarea interzisă" în portugheză.

— Aici, zise Dominic. Mă întorc imediat.

Coborî, mergând către scările împuruienite, şi dispăru. Se întoarse în două minute. Dădu din cap către Chavez. Acesta coborî şi rămase în spatele lui Lancia şi Hadi, care îl urmau pe Dominic pe trepte. După vreo zece metri, vegetaţia se rări şi treptele cotiră spre dreapta, pe o verandă. Ca şi pe uşa de jos, şi pe cea din spate era anunţul „Intrarea interzisă", dar rămăsese agăţată doar de balamaua de jos. Dominic ridică uşa şi o trase deoparte. Chavez le ordonă lui Hadi şi Lancia să intre.

Sub strălucirea lanternei cu leduri a lui Dominic, deveni rapid clar de ce era interzisă intrarea în clădire. Pereţii, podeaua şi tavanul erau acoperite de funingine şi, pe alocuri, arseseră până la

carbonizare. Etajul avea pe jos un linoleum cu desen în formă de tablă de şah, topit şi cu găuri prin care se vedea la etajele inferioare.

— Staţi jos! le ordonă Chavez.

— Unde? zise şoferul de pe Lancia repezit.

— Oriunde nu e o gaură. Staţi.

Ei se conformară.

— Mă duc să arunc o privire în jur, zise Dominic.

Chavez se aşeză în faţa prizonierilor lor, ascultând cum Dominic scotoceşte prin celelalte camere. Acesta se întoarse cu un felinar pătat cu kerosen. Îl scutură; lichidul se bălăbăni în interior. Îl puse în colţ şi-l aprinse. Lumina galbenă flutură, umplând camera.

Chavez se uită la Dom şi ridică din umeri. Dominic zise:

— Tu eşti şeful; e show-ul tău.

Chavez se ridică, se apropie de şoferul de pe Lancia şi de Hadi, apoi se apleca din nou.

— O să vorbesc un pic. Vreau să mă ascultaţi. Cu atenţie. N-o să vă prostesc, dar nu vreau nici să mă prostiţi voi pe mine. Dacă ne înţelegem, aveţi şanse mult mai mari să vedeţi răsăritul soarelui. Cum vă cheamă?

Niciunul dintre bărbaţi nu răspunse.

— Haide, doar prenumele, ca să putem să vorbim.

— Hadi.

Celălalt ezită, cu buzele strânse. În cele din urmă, zise:

— Ibrahim.

— Bine, mulţumesc. Ascultaţi, ştim ce-aţi făcut la rafinăria Paulinia voi doi şi ceilalţi doi prieteni ai voştri morţi. Ştim, aşa că hai să nu mai vorbim despre asta. Noi nu suntem poliţişti şi nu suntem aici ca să vă arestăm pentru rafinărie.

— Atunci cine sunteți? întrebă Hadi.

— Altcineva.

— Ce te face să crezi că suntem implicaţi acolo? întrebă Ibrahim.

— Ce crezi?

Asta Chavez o spuse cu o jumătate de zâmbet şi o privire fugară la Hadi.

— De ce te uiţi la mine?

Chavez îl întrebă pe Ibrahim:

— De ce-l urmăreai pe Hadi?

Ibrahim nu răspunse, aşa că Chavez continuă:

— O să-mi dau cu presupusul acum: aţi făcut treaba la rafinărie, dar n-aţi luat în calcul că fumul va duce la închiderea aeroportului din São Paulo, aşa că aţi trecut la planul B – să veniţi la Rio. Aţi ajuns aici, apoi lucrurile au mers prost. Hadi a fugit; iar tu, Ibrahim, ai alergat după el. De ce?

— De ce nu-ţi pasă de rafinărie? insistă Ibrahim.

— Nu e ţara noastră, nu e problema noastră. De ce l-ai urmărit?

— E un trădător.

Hadi izbucni:

— Mincinosule. Tu eşti trădător. Tu, Ahmed sau Fa'ad. Le-aţi dat schiţa.

— Ce schiţă?

— Cea de la televizor. Am văzut-o, semăna cu mine. Cine altcineva să le-o fi dat?

— Cine ţi-a spus toate astea?

— Emirul – când am văzut schiţa, am stabilit contactul. Era un mesaj în aşteptare. Se spunea în el că m-aţi trădat şi de aceea trebuie să fug.

— Ai fost păcălit.

— L-am autentificat. Era autentic.

Ibrahim clătină din cap.

— Nu, te înşeli. Noi nu te-am trădat.

Chavez zise:

— Deci tu şi prietenii tăi voiai doar să-l prindeţi şi să vorbiţi cu el, nu?

— Da.

Chavez se aplecă mai aproape de Hadi.

— Asta e o tâmpenie, şi tu ştii asta. Fie că mesajul a fost real sau nu, ei ştiau doar că fugeai. Probabil la poliţie. N-aveau de gând să rişte. Ştii că ăsta e adevărul.

Hadi nu zise nimic.

— OK, deci uite cum stă treaba, zise Chavez. În ceea ce ne priveşte pe noi…

— Tot nu ştiu cine sunteți voi.

— Accentele noastre nu vă spun nimic?

— Americani.

— Corect. În ceea ce ne priveşte, rafinăria nu e pe masă. Noi vrem să ştim cine operează în Statele Unite. Câte celule şi unde sunt amplasate… Toate astea.

— Du-te dracului! zise Ibrahim.

Chavez îl auzi pe Dominic ridicându-se în picioare în spatele lui. Se întoarse şi-l văzu îndreptându-se spre bucătărie. Reveni la Hadi.

— Dar tu? Doar dă-ne…

Auzi paşii lui Dominic întorcându-se, dar într-un ritm mai rapid şi ţintit. Se întoarse. Cu pistolul înfăşurat într-un prosop de vase mucegăit, Dominic se duse la Ibrahim, îi lipi arma de genunchiul stâng şi apăsă pe trăgaci. Prosopul înăbuşi împuşcătura, transformând-o într-un pocnet surd. Ibrahim ţipă. Dominic îi înfundă un al doilea prosop în gură.

Chavez zise:

— Dom, Iisuse…

Dominic încărcă din nou pistolul şi mai trase un glonţ, în genunchiul drept al lui Ibrahim. Ibrahim se zvârcoli, ţipând în prosop, lovindu-se cu capul de peretele din spatele lui. Dominic se ghemui lângă el şi-l pălmui tare peste faţă, o dată, de două ori, apoi a treia oară. Ibrahim se linişti. Lacrimile îi curgeau şiroaie. Hadi se îndepărtă de partenerul lui, încercând să alunece pe perete.

Chavez arătă spre el.

— Nu te mai mişti niciun centimetru.

Îi apucă braţul lui Dominic şi încercă să-l ridice. Dominic nu se clinti, ci rămase ghemuit acolo, cu umerii căzuţi, lângă Ibrahim, uitându-se la faţa acestuia.

— Dom! Ridică-te.

Dominic îşi smulse ochii de la Ibrahim şi se ridică. Chavez îl trase în bucătărie.

— Ce dracu' a fost asta?

— Discuţiile terapeutice n-au funcţionat, Ding.

— Nu tu decizi asta. Hristoase, controlează-te. Acum nu ne mai e de folos. Un glonţ în fiecare genunchi… am fi norocoşi dacă o să mai poată să lege două cuvinte.

Dominic ridică din umeri.

— Oricum, Hadi e omul nostru. El a fost curierul. Ibrahim e un lider de celulă. El ştie Paulinia, atâta tot.

— N-avem de unde să ştim asta. Mă laşi să fac asta în felul meu?

— OK, sigur.

— M-ai auzit?

— Mda, la naiba, am zis că da.

Chavez se întoarse în cameră şi se aplecă din nou. Zise către Ibrahim:

— O să-ţi scot prosopul. Dacă strigi, îl bag înapoi.

Ibrahim dădu din cap. Faţa lui lucea de transpiraţie. Sub fiecare genunchi, bălţi de sânge mari cât un disc de frisbee se scurseseră pe placaj.

Dominic scoase prosopul. Ibrahim trase aer, dar strânse din maxilar şi rămase tăcut. Buza de jos îi tremura.

— Prietenul meu e un pic sensibil azi. Scuze. Să vorbim despre SUA; dă-ne ceva şi noi te ducem la un spital.

Ibrahim clătină din cap.

Către Hadi:

— Dar tu? Dă-ne ce căutăm şi nu te luăm cu noi.

Ibrahim scrâșni:

— Nu, Shasif…

Dominic se duse şi se aplecă lângă Chavez, gesticulând „Sunt OK” cu palma.

— Hadi, zise el. Lasă-mă să-ţi prezint situaţia: te-a văzut cineva în timpul operaţiunii de la rafinărie?

— Nu, nu cred.

— Deci, cine ştia cum arăţi? Cine ar fi putut să dea schiţa? Fie Ibrahim, fie cineva mai mare. Nimeni altcineva.

— Dar de ce?

— Afaceri nerezolvate. Poate cineva crede că nu eşti de încredere. Gândeşte-te la asta. Ibrahim primeşte ordine de la mai-mari să te omoare; schiţa şi mesajul te fac să fugi. Ibrahim se foloseşte de asta ca să-i convingă pe ceilalţi doi să se alăture vânătorii. În caz contrar, Ibrahim ar fi trebuit să-i convingă să-şi omoare prietenul fără niciun motiv. Ce e aşa complicat?

Hadi reflectă la asta pentru câteva momente, apoi aruncă o privire piezişă către Ibrahim, care clătina din cap. Saliva se scurgea pe la colţurile gurii şi-i aluneca în jos pe bărbie.

— Nu-i adevărat.

Dominic zise:

— Hadi, el te-a trădat, iar acum stă chiar aici, lângă tine, minţind despre asta. Nu te enervează?

Hadi aprobă din cap.

— Chiar că mă enervează.

Dominic ridică pistolul, îl întinse spre Ibrahim şi-l împuşcă în ochi. Sânge şi creier se pulverizară pe perete. Ibrahim căzu într-o parte şi rămase nemişcat, cu excepţia braţului stâng, care zvâcni şi se mai zbătu încă zece secunde.

Chavez îl lovi pe Dominic peste braţ şi-l îndepărtă.

— Hristoase Atotputernic! Ce dracu’!

Dominic se retrase câţiva paşi. Hadi se ghemui în poziţie fetală şi începu să scâncească. Dominic făcu doi paşi către el şi presă arma de tâmpla lui Hadi.

Chavez strigă:

— Nu! Niciun centimetru, Dom.

Dominic aruncă o privire într-o parte. Chavez avea propriul pistol pe jumătate ridicat în direcţia lui Dominic, care scutură din cap şi îşi concentră atenţia la Hadi.

— Dom, n-o face…

Dominic se aplecă şi-i zise lui Hadi:

— Dacă nu ne spui ceva, rahatule, am terminat cu tine. Am de gând să-ţi pun un glonţ în ureche. Când spun hai, fie dai din cap, fie mori.

82

Jack şi Clark ajunseră la Virginia Beach în douăzeci de minute şi găsiră un loc în parcarea publică, la o stradă distanţă de plajă. Puştii Salim îşi făcuseră cumpărăturile pe o rază de trei străzi.

— Deci, la ce te gândeşti? întrebă Jack când coborâră.

— S-au cazat la unul dintre hotelurile de aici, folosind un card nou, dar au făcut câteva cumpărături folosindu-l pe cel vechi. Ne jucăm iar de-a șeriful şi de-a adjunctul şi arătăm fotografiile prin jur.

În ora următoare merseră din hotel în hotel, ştergându-le de pe lista lui Jack când ieşeau. Erau în parcarea Holiday Inn din Atlantic, la intersecţia cu 28th Street, când Jack zise:

— Sunt aici.

— Mda, unde?

— La piscină. Două şezlonguri lângă trambulină.

— Îi văd. Continuă să mergi.

Intrară în hol. Clark se opri, îşi ţuguie buzele.

— Îţi aminteşti de florăria pe lângă care am trecut pe 27th Street? Du-te înapoi acolo, cumpără câteva margarete sau ceva. Şi una dintre felicitările alea.

— Îm?

— O să-ţi explic. Nu te întoarce tot pe-acolo. Ne-ntâlnim în parcarea din spate.

Jack se întoarse în cincisprezece minute. Îl găsi pe Clark în parcarea din spate, lângă un tomberon.

— S-au cazat folosind aceleaşi prenume şi Pasaribu ca nume de familie. Camera lor e pe partea de nord, opus faţă de piscină.

— Aşa că spargem uşa, ca să intrăm.

— Cameristele sunt acolo. Florile vor face treaba mai simplă.

Jack mergea în faţă, ducând margaretele. Clark urcă pe scările opuse şi se opri în capăt, ascunzându-se după colţ. Când Jack ajunse la uşa camerei fraţilor Salimi, se opri şi ciocăni, aşteptă timp de zece secunde, apoi ciocăni din nou. Patru uşi mai încolo, o cameristă ieşi din altă cameră şi luă nişte prosoape de pe coşul ei.

— Scuzaţi-mă, domnişoară, zise Jack.

— Da, domnule?

— Am cumpărat florile astea pentru prietena mea, Trebuie să mă întorc la bază, dar am vrut să le las. Problema e că am predat deja cheia. Crezi că ai putea să-mi deschizi uşa? Pun florile pe pat şi ies în cinci secunde.

— N-am voie să…

— Intru şi ies în cinci secunde.

O pauză.

— Păi, bine.

Descuie uşa şi se dădu la o parte.

— Mulţumesc, zise Jack.

Clark văzu momentul şi ieşi de după colţ.

— Domnişoară, hei, domnişoară…

— Da, domnule?

— Am nevoie de nişte prosoape.

Clark merse până la coş şi începu să cotrobăie printre lucruri, dărâmând pe jos săpunuri şi sticle de şampon. Camerista se duse spre el.

— Lăsaţi-mă pe mine, domnule.

În camera fraţilor Salimi, Jack aruncă florile pe pat şi se uită în jur. Cardul de acces, cardul de acces… Îl văzu pe scrumieră, îl înşfacă şi se îndreptă spre uşă. Ajuns afară, strigă „Mulţumesc” şi se îndreptă spre scări.

Clark îşi luă prosoapele şi se îndreptă în direcţia opusă, ocolind către scara pe care o luase Jack. Se întâlniră un etaj mai sus. Aşteptară până când menajera intră în camera pe care o curăţa, apoi se duseră la uşa celor doi Salimi, se folosiră de card şi intrară.

— De unde ştiai de card? întrebă Jack.

— Întotdeauna sunt oferite două, şi majoritatea oamenilor le iau cu ei pe amândouă – dar nu şi la piscină.

— Ce căutăm?

— Carduri de credit şi cărţi de identitate. În afară de asta, orice sare-n ochi.

Ieşiră în trei minute. Clark sună la Campus în timp ce se înapoiau la maşină.

— Mai au încă patru cărţi de credit şi încă trei paşapoarte fiecare, îi zise lui Rick Bell. Îţi trimit imediat detaliile prin e-mail.

În afară de hotelul din Virginia Beach şi de mai multe mese la McDonald’s şi Frappuccino la Starbucks, cei doi Salimi mai făcuseră doar o plată: o maşină închiriată de la Budget. Jack şi Clark se întoarseră cu maşina la Holiday Inn şi găsiră Intrepidul gri metalizat în parcarea din spate.

— Acum aşteptăm, zise Clark.

Cu puţin înainte de două după-amiază, Citra şi Purnoma coborâră scările din spate ale hotelului şi urcară în Intrepid.

Din Virginia Beach ajunseră pe Autostrada 264, care duce spre est, prin Norfolk, apoi în Portsmouth, de pe 460, înainte de-a coti spre nord şi a o lua prin tunelul care traversează Hampton Roads Bay.

Intrară în Terminal Avenue şi la capătul acestuia o luară pe Jefferson spre King Lincoln Park, în vârful sudic al Newport News Point. Clark îi urmări până-n parcare şi-i privi pe cei doi fraţi coborând şi îndreptându-se spre parc. Le dădură un avans de o sută de metri, apoi coborâră, se despărţiră şi-i urmăriră.

Parcul era lung de câteva sute de metri. Clark şi Jack se întâlniră din nou în mijloc, la terenurile de baschet, unde echipa cu tricouri se confruntă cu cea la bustul gol.

— Unde naiba se duc? întrebă Jack.

Parcul era mărginit pe laterale de apă.

— Tocmai au dat soarele şi surful din Virginia pe asta.

— Ceva nu e-n regulă, fu de acord Clark.

Fraţii Salimi ajunseră în capătul parcului, unde se forma un vârf de săgeată între plajă şi Jefferson Avenue. În timp ce priveau, fata scoase un aparat de fotografiat şi începu să facă poze – nu oceanului, ci dincolo de autostradă.

— Terminalul de marfă, murmură Clark.

— Sunt în recunoaştere, le spuse Clark lui Hendley şi celorlalţi prin telefon, o oră mai târziu.

Urmăriseră Intrepidul fraţilor Salimi înapoi la hotel; acum stăteau pe Atlantic Avenue, la o stradă distanţă, de unde puteau să vadă fiecare maşină care venea şi pleca.

— Terminalul Newport News Marine. Ce anume îi interesează, nu ştim, dar au făcut zeci de fotografii.

— Vreo navă militară ancorată acolo? Chimicale, depozit de combustibil?

— Nimic, spuse Clark. Am verificat deja. În cea mai mare parte, nave de marfa cu conţinut solid. Am fost cu ochii pe ei încă de dimineaţă. În afară de piscină şi de terminal, n-au fost plecaţi nicăieri şi nimeni n-a fost în camera lor.

— Dacă urmăresc ţinte, ar putea să dureze săptămâni întregi, zise Granger. Noi nu ne permitem supravegheri de lungă durată. Eu zic să le dăm pontul celor de la FBI şi să-i lăsăm pe ei să-i prindă.

— Mai lasă-ne o zi, zise Clark. Dacă nu se iveşte nimic, o lăsăm baltă şi venim acasă.

La Claridge Inn din Saint George (Utah), Frank Weaver spăla jegul acumulat în acea zi şi aştepta cu nerăbdare un minimaraton din *Lege şi ordine* pe TNT, când auzi un ciocănit la uşă. Se înfăşură într-un prosop şi traversă camera.

— Cine e?

— Recepţia, domnule Weaver. Avem o problemă cu cardul dumneavoastră de credit.

Weaver descuie uşa şi o crăpă puţin. Uşa se deschise şi se izbi de perete. Doi bărbaţi năvăliră înăuntru, unul închizând uşa, celălalt lovindu-l rapid de două ori pe Weaver, care începu să se târască pe coate prin cameră, dar nu suficient de repede. Simţi ceva tare presându-i plexul solar, apoi simţi o lovitură ca de ciocan, apoi încă una. Simţi cum cade pe spate. Se lovi de marginea patului, apoi se rostogoli pe spate pe podea. Îşi săltă capul şi se uită în jos, la piept. Chiar sub stern, din două găuri de dimensiunea unui creion cu gumă, bolborosea sângele. Cel care-l împuşcase se apropie şi se aşeză peste el, cu câte un picior pe fiecare parte a pieptului. Frank Weaver văzu ţeava armei coborând spre faţa lui, apoi închise ochii.

83

Fraţii Salim plecară de la hotel la ora nouă seara şi, aproape imediat, Jack şi Clark îşi dădură seama că refăceau traseul de mai devreme către Terminalul Newport News Marine. În Portsmouth ieşiră de pe autostradă şi merseră la un depozit U-Haul de pe Butler Street. Clark îşi continuă drumul dincolo de intrare, coti spre Conrad, stinse farurile, apoi făcu o întoarcere în U şi trase la trei metri de intersecţie.

Mai jos, Intrepidul intrase în parcare şi se opri lângă primul rând de unităţi de depozitare. Citra Salim coborî şi merse grăbită până la o unitate, pe care o deschise cu o cheie.

— Nu-mi place ce se-ntâmplă, zise Jack. De ce ar avea nevoie doi puşti în vacanţă de o boxă de depozitare?

— Fără niciun motiv bun, răspunse Clark.

Citra ieşi. Închise şi încuie unitatea, apoi se înapoie la Intrepid. Căra două rucsacuri din pânză.

După câteva minute se întoarseră pe autostradă şi se îndreptară spre tunelul golfului. Odată ieşit pe cealaltă parte, Intrepidul îşi continuă drumul pe traseul străbătut după-amiază, care se încheie, din nou, la King Lincoln Park. Totuşi, nu mai opriră în parcare, ci doar trecură pe-acolo, apoi făcură dreapta pe Jefferson şi se întoarseră în aceeaşi direcţie.

— Crezi că ne-au văzut? întrebă Jack.

— Nu. Sunt doar prudenţi. Suntem OK.

Erau într-o zonă industrială: companii de transport, furnizori de pietriş, fiare vechi şi ateliere de reparat bărci. Intrepidul coti iar la dreapta.

— 12th Street, zise Jack. Se îndreaptă din nou spre est.

Clark îi lăsă să ia un avans, apoi stinse farurile, luă curba şi trase lângă trotuar. La 300 de metri

mai jos, Intrepidul viră la stânga într-un complex de apartamente.

— Vizitează noi prieteni? întrebă Jack.

— Hai să aflăm.

Clark aprinse farurile şi se puse din nou în mişcare. Când ajunseră în dreptul apartamentelor, două siluete ieşiră din parcare şi merseră pe trotuar. Cei doi Salim. Cu rucsacurile lor. Clark trecu pe lângă ei şi se uită în oglinda retrovizoare. Se întorceau la Jefferson. Clark coti la următoarea intersecţie, opri din nou, stinse farurile.

— Îi vezi? întrebă Clark.

— Dap, îi văd.

La Jefferson, fraţii traversară strada şi dispărură mergând pe un scuar ierbos care ducea în spatele unei companii de transport.

— E timpul să ne punem în mişcare, zise Clark.

Cu luminile încă stinse, făcu o întoarcere în U şi o luă în jos pe 12th Street spre Jefferson. Când ajunseră în intersecţie, îi văzură pe Salimi mergând către stânga şi dispărând în spatele gardului companiei de transport.

— Nu mai au unde să fugă, zise Jack. Compania de transport ajungea până la 664, o autostradă înălţată, cu patru benzi.

— Hai s-o luăm per pedes, zise Clark.

Parcară, coborâră şi trecură strada în grabă până la scuarul cu iarbă. În fundul curţii în care era amplasată compania de transport dădură de un pârâu mlăştinos mărginit de un desiş şi de un drum îngust. Erau la jumătatea drumului când Clark înţelese unde erau.

— E canalul 6-64. Îţi aminteşti la dreapta, când am ieşit din tunel?

Văzură ancorate în canal zeci de iahturi cu motor şi bărci de viteză.

Pe drum, un motor bolborosi prinzând viaţă. Clark şi Jack sprinţară înainte. La 50 de metri, în capătul docului, cei doi Salim erau într-o barcă cu

motor. Băiatul stătea pe scaunul şoferului şi apăsă pe acceleraţie. Barca ieşi din doc şi intră pe canal.

Un minut mai târziu, Jack şi Clark erau la maşină. Intrară pe Jefferson şi se îndreptau spre sud. După câteva străzi, canalul ieşi la vedere pe geamul pasagerului din dreapta. Văzură barca fraţilor Salim îndreptându-se spre gura canalului.

— Se duc la terminal, zise Clark.

— Şi patrula portului?

— Jack, odată ajunşi dincolo de debarcader, sunt la câteva sute de metri de prima dană. Avem cinci minute, în cel mai bun caz.

Clark făcu o întoarcere în U şi conduse în cealaltă direcţie.

Traversară pe sub 664, întoarseră spre Terminal către sud. La baza rampei, drumul se bifurca spre un parc de rezervoare. Clark viră la dreapta şi urmă drumul şerpuit. La jumătatea drumului, Clark frână până se opri. La o sută de metri era o baracă de pază luminată. O poartă cu balamale bloca drumul.

— La naiba.

— Insigna de șerif ne scoate din necaz? întrebă Jack.

— Odată intraţi, mda, dar porţile principale au trecut la DILT din ianuarie Date de Identificare a Lucrătorilor din Transporturi. Nu eşti unul dintre ei, nu intri.

— De unde ştii asta?

— Rainbow a avut un E-Six însărcinat să ţină pasul cu protocoalele de identitate, răspunse Clark. Băieţii răi sunt făcuţi să-şi bage nasul unde nu le fierbe oala. Dacă-ţi dai seama ce falsifică, eşti la jumătatea drumului să-ţi dai seama ce vor.

Clark merse cu spatele, cu braţul dat pe după scaun, ghidându-se prin lunetă, până când ajunse la bifurcaţie. Viră la stânga şi întoarse maşina pe pietriş lângă gardul parcului de rezervoare.

— Înapoi pe jos, spuse Clark.

În stânga lor, pe cealaltă parte a parcului de rezervoare, auziră traficul grăbit de pe 664. În dreapta, dincolo de drum, era o bermă de pământ plină de tufişuri. Alergară până acolo şi săriră pe dig, apoi trecură prin stufăriş, iar mai apoi coborâră pe coasta opusă. Se treziră într-o curte cu fier vechi, de mărimea unui teren de fotbal. În capătul îndepărtat văzură baraca de pază de mai devreme. Alergară peste câmp, urcară alt deal, trecură prin alt stufăriş şi ajunseră pe un drum neasfaltat. În stânga lor era o parcare pe pământ gol, cu rânduri peste rânduri de containere de transport maritim de dimensiunea vagoanelor de marfă şi două cabane Quonset. Treizeci de secunde mai târziu, Clark şi Jack coborâră pe drum şi printre containere. Se opriră să-şi tragă sufletul, apoi îşi continuară drumul.

Trecură printre containerele către marginea parcării. La o distanţă de 60 de metri erau docurile, trei dintre ele extinzându-se în port, cu o navă ancorată pe fiecare parte, şase în total.

— Ditamai câmpul deschis până acolo. Şi o grămadă de nenorocite de lumini. Parc-ar fi un stadion. Care navă?

— E doar o bănuială, dar aş zice că aia care nu e încă descărcată.

Arătă către o navă de marfa ancorată în extremitatea dreaptă.

Bulktainerele umpleau puntea.

— Poţi să vezi numele?

Jack se chiori:

— *Losan*.

La 300 de metri distanţă, Citra şi Purnoma Salim trăgeau barca lângă dig, sub pupa lui *Losan*.

— Eşti sigur că ăsta e? şopti Citra.

— Sunt sigur. Ia.

Ea luă rucsacul şi şi-l puse în spinare.

Purnoma se întinse, apucă scara de întreţinere din oţel şi legă cu un nod marinăresc parâma de

una dintre treptele de sus. Echilibră barca şi sora lui începu să urce scara.

Când ajunse la ultima treaptă, întinse braţele deasupra capului, agăţă parâma, apoi îşi aruncă picioarele în sus şi îşi încrucişă gleznele în jurul bărci. Odată ajunsă la jumătate, Purnoma o urmă. Un minut mai târziu erau pe punte.

— N-ar trebui să fie mai mult de doi membri ai echipajului la bord. Tu ocupă-te de ei, iar eu o să mă duc la rezervoare. Când termini, anunţă-mă şi încep eu.

— Ţine minte, acţionezi ca şi cum ai fi de-aici, zise Clark, apoi se ridică şi intră în parcare.

Jack îl urmă. Un trio de bărbaţi care fumau în faţa uneia dintre cabanele Quonset era cu ochii pe ei. Clark îşi ridică braţul.

— Hei, băieţi. Ce faceţi?

— OK. Voi?

Clark ridică exagerat din umeri.

— Încă o zi, încă un dolar jumate.

Bărbaţii râseră.

Clark şi Jack continuară să meargă, părăsind parcarea şi îndreptându-se spre o alee cu remorci de tractor. Ajunseră la debarcader şi cotiră la dreapta, trecând pe lângă nave. Ajunseră la debarcaderul lui *Losan.*

— Nu se poate să fie atât de simplu, murmură Jack.

— Nu cobi, băiete.

Făcură dreapta înspre chei. La 50 de metri distanţă, văzură scara de îmbarcare a lui *Losan*, cu baza aflată la câţiva metri de dig.

— Au paznic? întrebă Jack.

— Pândari, Jack. În lumea maritimă, îi numim pândari. Suntem pe cale să aflăm.

Începură să urce, cu picioarele scoţând un sunet uşor pe treptele din oţel. În vârf, poarta era deschisă, dar blocată cu un cablu. Clark desfăcu un capăt şi trecu. În dreapta lor, înainte, o boltă

conducea către puntea din faţă; în stânga, puntea se întindea spre pupa. Pereţii de compartimentare erau despărţiţi de trei trape. Clark îşi scoase arma. Jack făcu la fel. Se îndreptară spre prima trapă, o desprinseră încet, apoi o deschiseră. De sub punte se auzi ceva ce suna ca două palete de ping-pong lovite una de alta. Clark mimă un pistol cu mâna şi Jack dădu din cap.

O a doua împuşcătură.

Apoi, de pe puntea din faţă, bipăitul încet al unui aparat de radio sau al unei staţii.

Clark arătă către sine, apoi în jos, pe scară, apoi arătă spre Jack şi spre puntea din faţă. Jack dădu din cap şi Clark dispăru înăuntru.

Jack făcu doi paşi spre punte, apoi se opri. Inima îi bătea cu putere. Luă o gură de aer să se calmeze. Mută pistolul în mâna stângă şi îşi şterse palma pe cracul pantalonilor. „Uşor, Jack. Respiră.” La fel ca la Aleea lui Hogan. Desigur, nu era chiar la fel, iar el o ştia, dar făcu tot posibilul să ascundă gândul undeva în spatele minţii lui. John o să fie bine; nu-ţi face griji pentru John. Concentrează-te pe ce ai în faţă…”

Continuă să meargă, câte un pas atent pe rând, ţinând pistolul cu ambele mâini, conducându-l de-a lungul punţii, examinând suprastructura de deasupra capului său. Ajunse la proră. Se opri. Colţurile erau iadul, îi spuseseră Dominic şi Brian. Niciunui poliţist nu-i plac colţurile. „Niciodată să nu sari un colţ, îşi reaminti Jack. Aruncă o privire, fă-ţi o imagine, apoi trage-te înapoi.” Aşa făcu acum, trăgând cu ochiul şi trăgându-se înapoi. În stânga lui era un zid de oţel de 12-15 metri înălţime. Astea erau bulktainerele, îşi dădu seama Jack. Patru într-o stivă şi douăsprezece legate unul de celălalt. Marginile lor se ridicau până la buza calei din faţă. Jack trase din nou cu ochiul, de data asta cercetând puntea din faţă a calei. Era pe punctul să se tragă înapoi, când văzu o siluetă ivindu-se de cealaltă parte a stivei de bulktainere şi

îngenunchind pe trapa calei. Silueta începu să desfacă trapele. Odată terminată operaţiunea, el deschise trapa 30-60 cm, apoi dispăru din nou din câmpul vizual.

Dinspre tribord se auzi ţipătul ascuţit al unei trape care se deschise, apoi se închise. Zgomotul paşilor răsună uşor pe punte. Apoi murmur de voci. Jack ieşi şi se prelinse pe lângă peretele bulktainerului de la bază. Se strecură în faţă, trăgând cu ochiul după colţ. Nimic. Apoi un scârţâit şi altul, apoi altul. Jack avu nevoie de un moment ca să identifice sunetul: paşi pe treptele scării de oţel. Jack ridică privirea. La câţiva metri deasupra capului său era o scară. „Unde duci tu, amice?" Exista o singură modalitate să afle. Repuse arma în toc, apoi apucă de treapta de jos şi începu să urce. În vârf, scara următorului bulktainer era la o distanţă de 50 de centimetri, aşa că Jack trebui să ajungă la ea din lateral, apucă treapta următoare şi îşi lăsă picioarele să se balanseze liber.

Auzi ceva sub el şi se uită în jos. Deşi puntea era prea întunecată pentru a-i vedea faţa, Jack recunoscu părul lung, negru, al Citrei Salim. Ea ridică pistolul. Jack dădu drumul treptei din mâna dreaptă şi căută după armă. Dezechilibrat, se basculă prea mult în lateral. Ţeava Citrei fulgeră portocaliu. Jack simţi ceva alb, fierbinte zgâriindu-i maxilarul, apoi sunetul gol în oţelul de lângă capul lui.

Din cealaltă parte a bulktainerului, se auzi o voce de bărbat:

— Citra?

Jack încercă din nou să ajungă la armă, dar înţelese, chiar când degetele atinseră mânerul, că era prea târziu.

„Prost să ajungi în halul ăsta", se gândi el.

În spatele Citrei, pe la prora trecu o siluetă. John Clark veni cu paşi mari, rapizi, ridică arma şi o

împuşcă pe Citra în ceafă. Ea căzu grămadă pe punte.

— Citra! Eşti acolo?

Jack arătă spre babord. Clark dădu din cap şi începu să se mişte într-acolo. Jack îşi apăsă mâna pe obraz; degetele lui se umplură de sânge. „Nu ţâşneşte”, se gândi el, ceea ce era bine. Începu să urce din nou, trecând de la al doilea nivel la al treilea.

La jumătatea părţii celei mai de sus a containerului, se opri, scoase pistolul şi îşi continuă drumul. În vârf făcu un popas. În stânga lui, geamurile cabinei de pilotaj şi consola atârnau la un metru deasupra capului său. Trase cu ochiul peste buza containerului.

Patru rezervoare cilindrice cu propan se conturau albicioase în întuneric, aşezate unul lângă celălalt, două la prova şi două la pupa. Cinci containere mai încolo, Jack văzu un obiect argintiu întunecat zburând prin aer şi lovindu-se zgomotos de containerul lui. Jack întinse gâtul, încercând să localizeze obiectul, când văzu o explozie galbenă pulverizându-se sub marginea frontală a unuia dintre tancuri.

— John!

— Aici sunt!

— Are ceva, o bombă, o grenadă… ceva.

Un alt obiect zbură arcuit prin aer. De data asta Jack îl văzu mai bine. O ţeavă cu explozibil. Jack se ridică până pe buza containerului, apoi începu să meargă înainte, furişându-se printre containere. Înspre tribord văzu capul lui Clark apărând deasupra marginii containerului.

Echilibrat pe marginea din faţă, Jack privi în fiecare recipient, urmărind cu arma orice mişcare. O altă bombă zbură arcuit prin aer şi se lovi cu zgomot de un rezervor. Apoi alta.

El sări pe rezervorul următor, se legănă, îşi recăpătă echilibrul şi apoi sări din nou. Piciorul îi

alunecă şi se trânti cu pieptul de marginea celui de-al patrulea. Înspre tribord, Clark se ridicase pe margine şi venea să-l întâlnească.

— Fitilele merg, John, zise Jack.

Se împinse în sus, ancorându-se cu piciorul de margine, ajungând în genunchi.

— Îl vezi? strigă Clark, făcând un pas.

Un corp apăru dintr-unul din containere, trase un foc spre Clark, apoi se făcu din nou nevăzut.

— Fir-ar să fie, murmură Jack şi începu să alerge cu braţele întinse în părţi, ca un dansator pe sârmă. Traversă al şaselea container când Purnoma Salim apăru pe marginea rezervorului al optulea şi sări spre următorul. Apoi se ridică din nou, întorcându-se spre Clark, care era în mijlocul saltului între două margini. Purnoma ridică pistolul.

Încă alergând, Jack ridică pistolul, cu braţul stâng încă extins pentru păstrarea echilibrului, şi începu să tragă, încercând să-şi menţină centrul de echilibru. Purnoma căzu. Jack se opri din tras. De la două containere în spatele lui se auzi un trosc. Stiva de containere se cutremură. *Trosc.*

— John, dă-te jos! ţipă Jack continuând să alerge.

Trosc.

Marginea se mişcă sub picioarele lui Jack, şi el se poticni în lateralul recipientului. Văzu curba albă a unui rezervor de propan îndreptându-se în viteză către el. Îşi răsuci corpul în lateral şi primi impactul în braţ şi umăr, apoi împinse rezervorul şi se trezi ţintuit de peretele recipientului.

Undeva în terminal sună o alarmă.

— Jack? ţipă Clark.

— Sunt OK!

Auzi un şuierat. Privi în jur. Chiar sub el, sub marginea de jos a rezervorului, văzu o strălucire galbenă. „Ah, rahat."

— John, fugi, du-te!

Un rezervor răsturnat, un altul trosnea.

Jack se rostogoli pe spate şi se aşeză în fund, apoi se rostogoli din nou, ca să stea călare pe rezervor. Se îndreptă, uitându-se în jur. Nicăieri unde să te duci. 15 metri înălţime pe toate laturile, cea mai apropiată scară la 6 metri distanţă.

„Cabina de pilotaj.” Jack sprintă pe rezervor, apoi sări. Se prinse de consolă, ridică piciorul, se prinse cu glezna, apoi se chinui şi se rostogoli pe acoperişul cabinei de pilotaj.

Trosc.

Jack trecu, uitându-se în jos. Din interiorul rezervorului veneau sunete de lichid care se bălăbăne. Mirosul îl lovi. Ochii începură să-i lăcrimeze.

— John! strigă el.

— Mda, la babord!

— Simţi mirosul?

— Da. Mişcă-ţi fundul.

Jack se ridică, sprintă peste acoperiş, găsi scara suprastructurii, apoi începu să coboare. Clark îl aştepta jos. Jack întrebă:

— Ce naiba-i asta?

— Clor gazos, Jack.

Patruzeci de minute mai târziu, uzi şi epuizaţi, ajunseră la maşină şi se întoarseră către Terminal Avenue. În oglinda retrovizoare vedeau grupurile de lumini intermitente roşii şi albastre de la un capăt al terminalului la altul. Ştiind că prezenţa lor ar fi creat mai multe probleme decât ar fi rezolvat, săriseră peste bordul lui *Losan*, ieşind la mal la câteva sute de metri distanţă, se înapoiaseră prin terminal, evitând autospecialele pompierilor şi maşinile de poliţie, până ajunseră la parcul de rezervoare.

Clark întoarse pe 664 şi se îndreptă spre nord-est, în Newport News, unde găsiră un restaurant care servea cina toată noaptea.

Jack formă numărul Campusului. Hendley răspunse.

— Rahatul ăsta din Newport News… Voi?

— E deja la ştiri?

— Pe toate canalele. Ce s-a întâmplat?

Jack relată evenimentele, apoi întrebă:

— Cât de rău e?

— Se putea şi mai rău. Până în prezent au ajuns la spital numai treizeci de muncitori de la terminal. Niciun deces. Ce-au fost astea, ce fel de rezervoare?

— Propan, cred, vreo cincizeci. Au folosit doar şase bombe artizanale, dar suntem gata să punem pariu că aveau mai multe în rucsacuri.

— Sunt morţi amândoi?

— Da.

— Vreau să vă duceţi la aeroport. Aveţi locuri rezervate la 3,30 să vă întoarceţi aici.

— Ce se-ntâmplă?

— Am primit veşti de la Chavez şi Caruso: îl au pe Hadi. Şi vorbeşte.

84

Când aterizară la Dulles, Hendley şi Granger aşteptau cu un Suburban.

— Încotro ne îndreptăm? întrebă Clark.

— Andrews. Ne aşteaptă un Gulfstream, răspunse Hendley. Am dus deja la bord echipamentele şi hainele. Să începem cu începutul: nava *Losan*. Ai avut dreptate, Jack. Fraţii Salim aveau două duzini de bombe artizanale. În actele navei erau inventariate patruzeci şi şase de rezervoare cu propan, toate defecte şi goale, întorcându-se din Senegal, la producător, Tarquay Industries din Smithfleld.

— Ei bine, ştim că nu erau goale, zise Clark.

— Corect. Nu vor fi siguri timp de câteva zile, dar echipele Hazmat[87] de acolo presupun că există câteva sute de galoane de hipoclorit de sodiu sau amoniac în fiecare rezervor.

— Înălbitor, zise Jack.

— Mda, aşa se pare. Înălbitor simplu. Amestecă-le şi obţii clor gazos. Fă calculele şi vezi că vorbim despre cel puţin treizeci şi cinci de tone de precursori de clor gazos. Până acum, au fost amestecate doar câteva sute de galoane. Au reuşit să ţină sub control reacţia.

— La naiba, zise Jack. Treizeci şi cinci de tone. Ce fel de daune ar fi putut aduce?

Granger răspunse.

— Depinde foarte mult de vânt, de umiditate şi de temperatură, dar puteam să ne aşteptăm la mii de morţi. Plus alte câteva mii cu pielea şi cu căile respiratorii arse, edem pulmonar, orbire… Al naibii de urât.

Hendley zise:

— Următorul punct al afacerii. Chavez şi Caruso au pus mâna pe Hadi.

— Şi ceilalţi din grupul lui? întrebă Clark.

— Morţi în Rocinha. S-ar putea să fi avut de-a face cu asta, dar odată ce Hadi a început să vorbească, nu s-a mai oprit pentru un timp.

— L-au adus în Campus?

— Nu, l-au legat ca pe-un curcan de Ziua Recunoştinţei şi l-au lăsat la o secţie de poliţie, cu un bilet ataşat. N-o să mai vadă niciodată exteriorul închisorii braziliene.

— În mare, am avut dreptate în legătură cu Hadi. Era de mult timp curier URC şi a fost recrutat în ultimul moment pentru operaţiunea Paulinia. La ultima lui operaţiune în calitate de curier – de la Chicago, la Vegas, apoi la San Francisco – s-a oprit din drum să viziteze un vechi prieten.

Expresia lui Hendley răspunse la următoarea lor întrebare, înainte ca Clark sau Jack s-o poată formula.

— Râzi de noi?

— Nu. Emirul a venit cu un Dassault Falcon din Suedia cam cu o lună în urmă. De-atunci încoace a stat în afara Vegasului.

— Şi Hadi ştia unde…

— Mda.

— Rahat, zise Jack. A venit aici cu un motiv. Treaba cu Paulinia, cu *Losan*… Ding are dreptate. Trebuie să ne aşteptăm la ceva rău.

— De acord, zise Granger. De-aia vă duceţi să-l prindeţi. Chavez şi Caruso sunt deja în avion. Or să aterizeze cam la o oră după voi.

— Deci îl prindem şi-l lăsăm la uşa FBI? zise Clark.

— Nu imediat şi nu până nu apucăm noi să-l stoarcem.

— Asta s-ar putea să dureze ceva.

— O să vedem.

Hendley făcu această remarcă, iar pe chipul lui se întinse un zâmbet pe care Jack nu l-ar fi putut descrie decât ca puţin malefic.

La Andrews, Gulfstreamul era pregătit şi gata de acţiune, cu uşa deschisă şi scările coborâte pentru ei. Jack şi Clark îşi luară echipamentele din portbagajul Suburbanului, îşi strânseră mâinile cu Hendley şi Granger, apoi se urcară în avion. Copilotul îi întâmpină la uşă.

— Stati unde vreţi.

Ridică scările, trase uşa şi o încuie.

— Ne punem în mişcare în cinci minute, decolăm în zece. Serviţi-vă din frigider şi din minibar.

Jack şi Clark se îndreptară spre fundul cabinei. Pe ultimul rând stătea o figură familiară: dr. Rich Pasternak.

— Gerry nu mi-a spus prea multe, zise Pasternak. Vă rog să-mi spuneţi că zbor peste ţară în inima nopţii pentru un motiv al naibii de bun.

Clark zâmbi.

— Nimic nu-i scris în piatră, doctore, dar cred că o să merite să-ţi pierzi timpul cu asta.

La o diferenţă de patru fusuri orare şi după un zbor de patru ore şi douăzeci de minute, ei aterizară pe aeroportul din nordul Las Vegasului la numai douăzeci de minute tehnic vorbind, după plecarea de pe aeroportul Andrews. Era un fenomen pe care Jack îl înţelegea, desigur, dar să gândeşti prea mult la flexibilitatea suprarealistă a lumii temporale ţi-ar putea da mari dureri de cap.

Între moţăieli, el şi Clark disecară împreună misiunea *Losan,* vorbiră despre baseball şi scotociră prin frigider şi prin minibar. La rândul lui, Pasternak stătea pe locul său, moţăind din când în când, dar mai ales uitându-se în gol. Doctorul avea multe în cap, ştia Jack.

Omul îşi pierduse un frate în acea urâtă dimineaţă de septembrie, iar acum, opt ani mai târziu, zbura peste ţară să-l întâlnească, probabil, pe bărbatul care planificase totul. Dar „întâlnit” nu era cuvântul destul de potrivit, nu? Jack nu

dorea nimănui ce-avea Pasternak pregătit pentru Emir. Aproape nimănui.

Avionul se opri şi motoarele îşi reduseră turaţia. Jack, Clark şi Pasternak îşi luară bagajele şi se îndreptară spre ieşire. Copilotul apăru din cabina de pilotaj, deschise uşa şi coborî scările.

— Doctore, vrei să-ţi trimitem echipamentul cu maşina?

— Nu, o să le aşteptăm.

Ajunşi jos, Clark îl întrebă pe Pasternak:

— Ce echipament?

— Instrumente profesionale, domnule Clark.

Pasternak o zise fără urmă de zâmbet.

Autobuzul îi lăsă la maşină şi, zece minute mai târziu, erau într-un microbuz Ford care se îndrepta spre sud, spre unitatea Rancho. Intrară în parcarea pe termen scurt McCarran şi găsiră un loc. Jack formă numărul lui Dominic; acesta răspunse la al doilea apel. Jack zise:

— Aţi ajuns?

— Acum cinci minute. Unde sunteţi?

— Ne îndreptăm către sosiri.

Chavez şi Dominic îşi aruncară bagajele în portbagaj şi urcară. Se salutară între ei. Chavez zise:

— La naiba, John, nu credeam c-o să te văd vreodată la volanul unei maşini pentru mame care-şi iau copiii de la antrenament.

— Deşteptule.

Clark porni maşina, îndreptându-se către autostradă.

Dură numai cincisprezece minute, dar destul de curând intrară în zona de lux. Urmându-i indicaţiile lui Chavez, Clark trecu pe lângă casă fără să oprească, apoi luă colţul şi se îndreptă înapoi la intrarea în perimetrul cvartalului. La semnul de „stop”, parcă maşina şi stinse farurile.

— Mai avem cam două ore până la răsărit şi nicio informaţie despre ce e înăuntru, nu, Ding?

— Hadi a văzut garajul, bucătăria şi camera de zi. Atât.

— Sisteme de alarmă?

— Nu-şi amintea să fi văzut tastaturi numerice. Ştie sigur că Emirul are o gardă de corp, un tip pe nume Tariq. Un tip normal, înălţime medie, păr şaten, dar cu mâinile arse. Hadi nu ştia nimic despre asta.

— Deci, doi sunt sigur în interior, zise Clark. Cred că a durat ceva de când Emirul n-a mai făcut chestii care ţin de armată, dar presupun că amândoi sunt duri. Întrebări?

Nu erau.

— O să intrăm încet pe uşa laterală de la garaj, apoi în bucătărie. Două echipe. Crede cineva că e necesar să schimbăm echipele?

Chavez zise:

— Ne.

Jack observă că Dominic lăsase uşor capul în jos şi privea pe geamul lateral. Clark întrebă:

— Dom?

— Ne-am descurcat OK împreună. Eu am cam dat-o în bară un pic, dar am adus-o pe drumul cel bun, nu?

Ding dădu din cap.

— Gata de plecare.

— OK, zise Clark. Două echipe, curăţenie standard a casei. Îi capturăm pe toţi dacă se poate, dar Emirul e ţinta noastră principală. Cel mai bine ar fi să nu tragem deloc. Într-un cartier ca ăsta, în cinci minute am avea poliţiştii pe cap. Doctore, te rog să stai aici şi să păzeşti maşina. Te sunăm când terminăm. Dacă e loc în garaj, trage acolo. Dacă nu, pe alee.

Parcară duba în capătul străzii şi străbătură pe jos distanţa rămasă. Cerul era senin, cu o Lună plină; aerul era rece, genul de răceală pe care numai deşertul o poate degaja noaptea.

Clark prelua conducerea, merse pe alee, trecu de poartă până la uşa laterală. Încuietoarea era o broască, aşa că o sparse în patruzeci de secunde. Intrară în garaj. Dominic, rămas ultimul, închise uşa încet. Garajul era gol. Nicio maşină. Se opriră un minut, ascultând şi acomodându-şi privirea cu întunericul relativ.

Clark se îndreptă spre uşa de la bucătărie şi încercă clanţa. Se uită la ceilalţi şi dădu din cap. Fiecare dintre ei îşi scoase arma. Clark răsuci butonul uşii, se opri, ascultă, apoi deschise uşa larg. Rămase nemişcat pe prag timp de douăzeci de secunde şi examină tocul uşii, aşteptând sunetul unui panou de alarmă. În casă era linişte. Bucătăria şi colţul erau la dreapta; la stânga, dincolo de boltă, era o cameră de zi.

Clark păşi înăuntru şi la dreapta, urmat de Jack, apoi de Dominic şi de Chavez, apoi se mutară în stânga boitei. La semnul din cap al lui Clark începură să se mişte prin casă. De cealaltă parte a bucătăriei era o uşă deschisă şi, dincolo de aceasta, era un hol. Clark trase cu ochiul pe după colţ. La trei metri în stânga lui apăru de după alt colţ capul lui Ding. Holul se întindea în dreapta lui Clark. Trei uşi, câte una de fiecare parte şi una la capătul holului. Clark le făcu semn lui Ding şi lui Dominic să ia uşa din stânga. Când veniră, Clark şi Jack se strecurară până la uşa din dreapta. Ambele echipe intrară în acelaşi timp şi ieşiră zece secunde mai târziu. Ambele erau dormitoarele oaspeţilor şi amândouă erau goale.

Se înghesuiră la uşa din fund: Clark, Jack, Chavez şi Caruso. Clark gesticulă: „Doi câte doi, la dreapta şi la stânga”. Toată lumea confirmă din cap. Clark testă clanţa, apoi se întoarse şi dădu din cap. Împinseră uşa, păşind în dreapta şi-n stânga, cu armele înainte. Clark ridică pumnul – „stai” –, apoi arătă spre ridicătura de sub pătura de pe pat. Arătă către Chavez, apoi către dulap. Ding le verifică, apoi clătină din cap.

Clark merse până la pat, călcând cu toată talpa. Jack şi Dominic rămaseră în spate, iar Ding în cealaltă parte. Toţi cei patru îşi îndreptară armele spre silueta de sub pătură. Clark îşi băgă arma în teacă, apoi aprinse lanterna cu leduri, apucă marginea păturii şi trase.

Rahat, zise el.

85

Kersen Kaseke plecă de acasă la patru dimineaţa, conduse două străzi, până la o staţie de benzină deschisă non-stop şi-şi cumpără o ceaşcă mare de cafea. Dacă a bea cafea era haraam – interzisă musulmanilor –, Kaseke nu aflase încă un răspuns definitiv, dar până atunci îşi permitea acel răsfăţ. Era singurul, la urma-urmelor. Nu fuma, nu bea şi nici ochii nu-i zăboveau prea mult pe relativa goliciune a femeilor de-aici.

Se urcă înapoi în maşină şi conduse spre biserica congregaţională Inimă Deschisă. Străzile oraşului, oricum, rareori aglomerate, erau deosebit de liniştite. Plouase de la mijlocul după-amiezii, iar acum singurii care se deplasau erau cei care n-aveau de-ales: lucrătorii din schimbul 1, şoferii firmelor de livrare, poliţia… Din ultima categorie nu văzuse nicio maşină, semn că Allah era cu el.

Înconjură biserica o dată şi opri la câteva străzi spre nord de aceasta, în parcarea unui magazin cu materiale video, apoi îşi puse rucsacul pe un umăr şi coborî. Din obişnuinţă, nu merse direct către biserică, ci alese un drum ocolitor. Convingându-se într-un final că nu e urmărit, Kaseke traversă peluza din faţa bisericii către gardurile vii care mărgineau treptele de acces, unde îngenunche.

Scoase prima bombă din rucsac. Oficial cunoscută sub numele M18A1 şi în limbajul cotidian drept „Claymore”, aceasta fusese proiectată să fie utilizată ca armă antipersoană şi de protecţie a zonei[88]. De formă rectangulară convexă, structura Claymoreului nu era complicată: un strat de exploziv plastic C4, susţinând un strat de 700 de bile din oţel pentru rulmenţi, fiecare de mărimea alicelor de calibrul 4, încorporate într-un strat de răşină. La detonare, C4 împroşca cele 700 de alice cu 1200 m/s. Conform instrucţiunilor şi pregătirii, Kaseke îndepărtase cu

o noapte înainte cămaşa exterioară a Claymoreului şi stropise atent bilele cu 170 g de otravă de şobolani. Ingredientul activ al otravei, difetialona, un anticoagulant, avea să împiedice, dacă avea noroc, chiar şi cea mai mică dintre răni să se vindece. Era o tactică pe care fraţii lui palestinieni o folosiseră cu mare efect atât în Fâşia Gaza, cât şi în Cisiordania. Nu le luase mult israelienilor să-şi dea seama, dar în acea perioadă de graţie muriseră câteva zeci de oameni, sângerând până la moarte din cauza a ceea ce altfel ar fi putut fi o rană uşoară. Pentru că nu mai văzuseră astfel de atacuri, paramedicii de-aici aveau să se confrunte şi ei cu groaza şi confuzia.

Odată granulele distribuite uniform, Kaseke fixă otrava pe suprafeţele lor cu un strat subţire de ceară de lumânare, îl lăsă să se întărească, apoi reasamblă carcasa exterioară a Claymoreului. Manualul de utilizare recomanda hârtia absorbantă acoperită cu un strat adeziv, dar ceara lucra la fel de bine, ştia el. Verifică mai apoi fiecare şurub pe rând, apoi fiecare gaură, să se asigure că învelişul fusese montat corect. Manualul era explicit şi în privinţa asta: în cazul în care carcasa exterioară ar fi fost pusă greşit, forţa explozivă ar fi fost deviată. Urmă cu sfinţenie această instrucţiune.

Kaseke extinse picioarele minei în formă de foarfecă. Apoi, se asigură că eticheta – „cu faţa spre inamic” – era îndreptată spre intrarea acelei biserici, care, în câteva ore, urma să fie plină de activitate, înfipse apoi picioarele în pământul moale dintre arbuştii care formau gardul viu. Se aşeză pe burtă, se târî printre arbuşti, apoi se întoarse şi privi prin fanta din vârful minei.

Bun. Alesese amplasamentul perfect. Explozia nu va afecta numai intrarea şi treptele, ci şi o parte din trotuar.

Potrivi ceasul minei după al său. Erau sincronizate. Fixă cronometrul, apăsă butonul de

pornire şi-l urmări câteva secunde cum merge, înainte să se ridice şi să plece.

După cum obişnuiau la sfârşit de săptămână, Hank Alvey se trezi devreme în dimineaţa zilei de duminică şi-i sculă în linişte pe cei trei copii, le dădu să mănânce fulgi de ovăz şi clătite cu afine, apoi îi lăsă în faţa televizorului, cu volumul dat încet, la desene animate. Norii de ploaie ai nopţii precedente trecuseră, lăsând în urmă cerul de un albastru strălucitor. Lumina soarelui se împrăştia prin ferestrele camerelor şi de-a lungul podelei din lemn masiv pe care stăteau acum copiii, hipnotizaţi de ce vedeau la televizor.

Cu puţin înainte de ora şapte îi pregăti lui Katie pâine prăjită şi cafea şi o trezi cu micul dejun la pat. Magazinul de anvelope pe care îl conducea era închis duminica, astfel încât aceasta era singura zi în care o putea scuti pe soţia lui de ceea ce altfel ar fi fost o săptămână de muncă neîntreruptă. Faptul că avea grijă de copii, astfel încât ea să poată să doarmă încă o oră era, îl asigura mereu, atât de romantic şi de sexy – iar în majoritatea nopţilor de duminică, după ce copiii se culcau, ea îi arăta exact cât de mult aprecia gestul.

Dar asta avea să se întâmple mai târziu, îşi reaminti Hank, turnând cafeaua în ceaşca pe care urma să o pună pe tavă, lângă pâinea cu unt proaspăt. În majoritatea dimineţilor putea să ajungă la patul lor *aproape* înainte ca soţia lui să se întoarcă pe partea cealaltă şi să-i zâmbească somnoroasă. Aşa făcu ea acum.

— Ce avem la micul dejun? întrebă ea zâmbind.

— Ia ghici.

— Aaa, preferata mea.

Se ridică în fund şi-şi săltă perna la spate.

— Ce-ai făcut cu copiii, i-ai încuiat în şifonier?

— Se uită la *Yo Gabba Gabba!* Cred că Jeremy e îndrăgostit de Foofa.

Katie muşcă din pâinea prăjită.

— Care dintre ele e?

— Chestia aia roz cu o floare pe cap.

— Aşa e. Mergem la biserică?

— Ar trebui. Am lipsit în ultimele două duminici. Putem ajunge la nouă, apoi îi ducem pe copii în parc.

— OK, o să mă fac drăguţă.

— Gata, zise Hank şi se îndreptă spre uşă. Acum am de gând să-i las să iasă din dulap.

Katie ajunse la baza scărilor, îmbrăcată, cu părul aranjat şi machiată, chiar înainte ca Hank să se încalţe. Cel mai mare dintre copiii lor, Josh, putea să-şi lege singur şireturile, dar nu şi Amanda şi Jeremy, astfel că Hank se ocupă de unul din ei, iar Katie de celălalt, apoi gata de plecare, îşi căutau gecile şi cheile de la maşină, asigurându-se că uşa din spate era încuiată…

— Întârziem, strigă Katie.

Hank se uită la ceas.

— Mai avem un sfert de oră. Ajungem în cinci minute. OK, copii, hai să ne mişcăm…

Apoi ieşiră pe uşă.

La mijlocul străzii de nord şi la vest de biserică, Kaseke stătea pe-o bancă într-o staţie de autobuz, sorbind a treia ceaşcă de cafea din acea zi. Din unghiul ăsta avea o vedere perfectă a treptelor de la intrare. *Uite*. Uşile din faţă se deschiseră, iar oamenii începură să iasă. Kaseke se uită la ceas: 8.48. Acum, de pe cărarea care înconjura biserica şi ducea spre parcarea din spate venea un grup nou de credincioşi pentru ora nouă. În fruntea grupului erau doi tineri cu trei copii, doi băieţi şi o fată, toţi trei ţinându-se de mână în timp ce mergeau în faţa părinţilor. Kaseke strânse din ochi şi-l ceru putere lui Allah. Asta era necesar. Iar copiii, mici cum erau, urmau să moară instantaneu, atât de repede încât durerea n-ar fi avut timp să se înregistreze în mintea lor.

Grupul care se apropia ajunse în capătul cărării care dădea în zona din dreptul treptelor.

Kaseke se uită la ceas. Mai puţin de un minut.

De la o sută de metri de locul în care pusese mina nu vedea că planul lui fusese descoperit şi abia mai târziu, după ce avea să fie capturat, poliţia îi va explica de ce eşuase.

În ultimele cinci ore, după ce Claymore-ul stătuse mai întâi în ploaie şi apoi în soarele dimineţii, ceara de lumânare folosită de Kaseke pentru a cimenta peletele cu otravă de şobolani printre bile de rulmenţi şi baza de răşină începu să crape. Acest fapt singur n-ar fi dăunat funcţionării minei, dar Kaseke nu ştia că această mină Claymore şi alte opt erau mai vechi de două decenii şi îşi petrecuseră ultimii opt ani stocate necorespunzător fie într-o cutie de lemn într-o peşteră umedă, fie îngropate în pământul răscopt de soare din provincia Nangarhar[89] din Afganistan.

Ceara de lumânare crăpă în interiorul carcasei, răşina, cu durata de viaţă efectivă de multă vreme depăşită şi fragilă ca o prăjitură cu răvaş, crăpă şi ea, dar numai câţiva milimetri. Fusese de ajuns totuşi ca să slăbească paisprezece dintre prizele în care stăteau rulmenţii. Cu un *clinc* metalic pe care nimeni de pe treptele bisericii nu-l auzi peste murmurul vocilor, cele paisprezece seturi de bile de rulmenţi se desprinseră şi căzură în faţa carcasei. Nici cele zece ore de stat în ploaia care căzuse încă din după-amiaza precedentă şi nici acest incident n-ar fi împiedicat detonarea minei, dar picioarele care o ţineau în poziţie verticală în pământul mustind de ploaie până la consistenţa noroiului cedaseră sub greutatea bilelor căzute. La 08:49:36, cu douăzeci şi patru de secunde înainte de detonare, Claymore-ul pregătit cu grijă de Kaseke se înclinase în faţă şi se oprise într-un unghi de patruzeci şi cinci de grade, cu faţa pe

jumătate îndreptată spre pământ, iar cu cealaltă jumătate spre beton.

Când se trezi mai târziu în acea zi la spital, primele gânduri ale lui Katie Alvey fură „Soţul meu e mort” şi „Cred că micuţii sunt în viaţă”, după care îşi dădu seama că norocul chior jucase, probabil, un mare rol în ambele direcţii.

În timp ce mina lui Kaseke era pe punctul să explodeze, familia Alvey urcase treptele din faţă, împreună cu zeci de alţi întârziaţi, şi începu să se îndrepte spre intrare. Hank mergea cel mai aproape de peretele de gard viu care mărginea treptele, cu Josh şi Amanda în stânga lui, apoi Katie şi Jeremy, care se ţinea de mâna mamei lui.

Martorii aveau să descrie mai târziu explozia ca pe un şuierat urmat de o grindină venită, parcă, din iad. Katie nici nu văzuse şi nici nu auzise aşa ceva, dar când explodase Claymore avusese un motiv să se uite la Hank. Din cei 700 de rulmenţi din interiorul minei, vreo 400 loviseră pământul, formând cratere, şi distruseseră betonul de pe o bucată mare de teren. Restul de rulmenţi fie trecuseră razant peste beton, perforând picioare şi gambe, spărgând oase şi smulgând bucăţi întregi de carne, fie săriseră din beton şi loviseră treptele sub diferite unghiuri şi traiectorii. Cei ghinionişti să fie loviţi de acestea fie fuseseră ucişi pe loc, fie suferiseră leziuni oribile la nivelul membrelor. Hank Alvey, protejându-şi cu trupul lui fiul cel mare şi fiica, primise un rulment sub maxilarul stâng, care-i despicase efectiv capul în trei bucăţi. Katie văzuse asta, dar n-avusese timp nici să reacţioneze, nici să-şi apuce vreunul dintre copii sau să-l apere pe Jeremy cu corpul ei. După cum avea să se dovedească, nimic din toate astea nu mai fusese necesar.

Katie clipise, cu urechile ţiuindu-i şi fără ca mintea ei să înregistreze imediat măcelul din jur. De o parte şi de alta a ei, Josh, Jeremy şi Amanda fuseseră la fel de uluiţi, dar asta trecuse repede, iar

apoi lacrimile începuseră să curgă. Treptele fuseseră inundate de sânge şi presărate cu braţe şi picioare şi bucăţi neidentificabile… ale cui? Nu recunoscu pe nimeni. Zeci de oameni zăceau pe jos. Unii nu se mişcau, în timp ce alţii se zvârcoleau de durere, alţii încercau să se târască de-acolo sau către cei dragi, gurile mişcându-li-se, dar fără ca vreun sunet să iasă.

Apoi urechile lui Katie se destupară şi auzi ţipetele. Şi sirene.

86

După ce se asigură că toate draperiile fuseseră trase, aprinse luminile din casă, apoi Jack îl sună pe Pasternak şi-i spuse să tragă duba în garaj. Medicul intră pe uşa de la bucătărie şi se opri scurt.

— El e?

Jack zise:

— Nu, ăsta e Tariq, garda de corp a Emirului.

De fapt, după zece minute de vorbit, Tariq îşi recunoscuse pur şi simplu identitatea. Dincolo de asta, el nu spusese nimic. Chavez şi Domingo răscoliseră restul casei, dar deocamdată aceasta avea toate caracteristicile unei case obişnuite. Nu existau note personale.

— Se pare că l-am ratat pe om, zise Jack. Du-te şi ia un loc în camera de zi, doctore. Te chemăm noi.

I se alătură lui Clark la masă, faţă-n faţă cu Tariq. Îi legaseră mâinile şi gleznele cu o bandă adezivă, apoi picioarele de piciorul mesei din bucătărie.

— Ce-ai păţit la mâini? îl întrebă Clark.

Tariq le luă de pe masă şi le puse în poală.

— Un incendiu.

— Am presupus. Cum anume?

— Îmi invadaţi casa, mă trageţi din patul meu. Nu sunteţi poliţia. Cine sunteţi, ce vreţi?

— Ştii de ce suntem aici, zise Jack. Când a plecat?

— Cine? Locuiesc singur aici.

— Shasif Hadi ne-a spus altă poveste, zise Clark.

La menţionarea numelui lui Hadi, ochii lui Tariq se îngustară abia perceptibil, apoi reveniră la normal.

— Nu eşti curios cum l-am găsit pe Hadi? întrebă Jack. L-am prins la Rio de Janeiro. După atacul asupra rafinăriei Paulinia, Emirul i-a ordonat să rupă contactul cu Ibrahim, Fa'ad şi Ahmed. Emirul i-a spus că ceilalţi l-au trădat.

— Asta nu…

Tariq se opri în mijlocul propoziţiei.

Clark zise:

— Nu-i adevărat? Ai dreptate. Adevărul e că v-am spart codul. Toate acele criptograme unice înglobate în bannerele de pe website… Le-am spart, apoi am încărcat un mesaj pentru Hadi pe site-ul de stocare al zilei şi l-am făcut să fugă drept în braţele noastre.

Clark se uită la Jack.

— A fost nevoie de, cât, zece minute ca să-l facem să vorbească?

— Nici măcar. Să-ţi mai dau o ştire, Tariq: nava de marfa *Losan* – am oprit şi asta. Puştii Salim sunt morţi, iar în timp ce noi vorbim, Departamentul de Pompieri din Newport News descarcă rezervoarele de propan.

De data asta, Tariq nu se mai putu abţine.

— Minţi!

— Despre ce parte? întrebă Clark. Hadi sau *Losan?*

— Ambele.

— Deci recunoşti cine eşti şi că-l cunoşti pe Emir.

Tariq îşi împreună mâinile în faţa lui pe masă şi privi impasibil drept înainte.

Din hol, Ding strigă:

— John, o să vrei să vezi asta.

Clark şi Jack îi găsiră pe Ding şi pe Dominic în dormitorul principal. Un laptop era aşezat pe un dulap cu sertare. Ding zise:

— Am găsit asta în noptieră.

Apăsă tasta Enter.

După câteva momente, pe ecran apăru faţa Emirului. Pe fundal se vedeau, în camera de zi, canapeaua şi peretele.

— Numele meu e Saif Rahman Yasin. Sunt cunoscut şi sub numele de Emirul şi sunt comandantul Consiliului Revoluţionar Umayyad. Vă vorbesc astăzi ca musulman devotat şi umil servitor şi soldat al lui Allah. Până acum lumea a asistat deja la răzbunarea lui Allah asupra naţiunii necredincioase a Americii…

Clark apăsă tasta Enter, oprind înregistrarea.

— Asta e ultimul testament al ticălosului.

Jack întrebă:

— Când e datat?

— Ieri, răspunse Dominic.

— Hristoase.

Îl urmară pe Clark pe hol şi înapoi în bucătărie. Clark se aşeză la masă, în timp ce toţi ceilalţi rămaseră în spate.

— Tariq.

— Ce?

— Vreau să-mi spui unde e Saif şi ce face. Înainte de-a răspunde, trebuie să înţelegi o regulă de bază: Ai o singură şansă să răspunzi, apoi…

Tariq privi înainte.

— Ai de gând să mă omori? Dă-i drumul, nu mă tem de moarte. Voi fi bine primit în paradis ca…

— N-o să te ucidem, Tariq, dar n-o să treacă o oră şi o să-ţi doreşti s-o fi făcut.

Tariq se întoarse şi se uită la Clark.

— Nu mă tem.

Clark îl privi solemn pentru câteva momente, iar apoi, fără să-şi ia ochii de la Tariq, îi zise peste umăr lui Ding:

— Du-te şi umple cada.

Clark nu prea înţelesese niciodată dezbaterea asupra faptului dacă simularea înecului e sau nu tortură. Oricine ar fi trecut sau ar fi asistat la aşa ceva ar fi ştiut că e tortură. Se ajungea la rezultate

a căror valabilitate putea fi stabilită numai de către un anchetator deosebit de abil sau din informaţii adunate ulterior. Clark fusese binecuvântat cu primul atribut, dar lipsit de timp şi de resurse pentru cel din urmă.

Avu nevoie doar de opt minute, un prosop îmbibat şi exact 900 de grame de apă. Mulţumit, Clark se ridică din poziţia aplecată asupra unui Tariq abia conştient şi confuz şi se întoarse către Ding, care stătea cu braţele încrucişate, rezemat de peretele băii.

— Gata, ordonă Clark. Curăţă-l şi închide-l.

— Îl crezi, John?

— Mda.

Clark verifică ora.

— Oricum, nu mai avem timp.

87

Clark se întoarse cu paşi mari în bucătărie.

— Jack, ia cartea de telefon. Trebuie să găsim cel mai apropiat aeroport. Elicopterele comerciale ni s-ar potrivi cel mai bine.

— Imediat.

— Dom, tu o să conduci. Doctore, te superi dacă stai aici cu el?

Ding veni pe hol, trăgându-l pe Tariq în spatele lui.

— O să ne întoarcem după tine.

— Sigur.

Jack anunţă:

— Tururi Paragon cu elicopterul pe Autostrada 215. La cinci kilometri de-aici.

Ieşiră pe uşă în treizeci de secunde şi ajunseră pe autostradă în două minute. Clark îşi folosi telefonul prin satelit ca să sune la Campus. Răspunse Rick Bell, şi Clark zise:

— Vreau ca tu, Gerry şi Sam să intraţi imediat în conferinţă telefonică.

— Stai.

Trecură treizeci de secunde. Hendley intră pe linie.

— Ce ai, John?

— E şi Jack pe linie. Tipul nostru a dispărut, a plecat ieri. Mai era doar o gardă de corp în casă. Au o bombă, Gerry, probabil ceva sub zece kilotone, dar suficient de mare pentru ce-au planificat.

— Stai, verificat? E ceva credibil?

— Cred că da. Trebuie să presupunem că e adevărat.

— De unde au luat-o?

— N-am idee. Omul nostru n-avea informaţia asta.

— OK, ce altceva?

— Emirul se întâlneşte cu alţi şase oameni la vreo 160 de kilometri nord de-aici. Garda n-avea toate detaliile, dar obiectivul lor e muntele Yucca.

— Adică depozitul de deşeuri nucleare?

— Dap.

— Nici măcar nu e deschis încă. Nu e nimic acolo.

— E o apă subterană, răspunse Jack.

— Poftim?

— Gândeşte-te la asta ca la un test nuclear subteran. Detonează o bombă la o adâncime de 500 de metri în rocă şi unda de şoc coboară direct. Inginerii au săpat deja tuneluri de stocare până la o adâncime de 300 de metri. Masa de apă e 150 de metri mai jos. E o sită geologică, explică Jack. Toate radiaţiile de la o bombă coboară direct în acvifere, apoi în restul părţii de sud-vest. Poate până pe Coasta de Vest. Vorbim despre mii de kilometri pătraţi otrăviţi pentru următorii zece mii de ani.

Toţi cei de la Campus tăcură. Atunci Granger zise:

— De unde naiba au luat-o?

Clark răspunse.

— E artizanală – probabil că e configurată ca o ţeavă de pistol: împuşti o bucată de uraniu numită „bară” într-o altă bucată mai mare numită „groapă” şi ai obţinut masa critică.

— Şi materialul? De unde au făcut rost de el?

— Nu sunt sigur. Bodyguardul zice că unul dintre căpitanii Emirului a fost în Rusia în urmă cu câteva săptămâni.

Hendley zise:

— Tu eşti omul nostru de pe teren, John. Ce vrei să faci?

— Avem un handicap, Gerry. Pe oricine am suna, n-o să ne trimită pur şi simplu cavaleria. Vor pune o sută de întrebări înainte să se mişte: cine

suntem, de unde primim informaţii, ce dovadă avem… Ştii cum se face.

— Mda.

— Suntem la două minute de o pistă de aterizare. O să vedem dacă putem să împrumutăm un elicopter. În funcţie de ce primim, am putea să ajungem la Yucca în treizeci de minute. Dacă ajungem acolo primii, păzim locul până când ne ascultă cineva.

— Şi dacă ajungi al doilea?

— Nici nu vreau să mă gândesc. Te sun când suntem în aer.

La 150 de kilometri, la nord de Las Vegas, pe Autostrada 95, în Death Valley, Emirul încetini maşina şi trecu de pe banda din mijloc pe cea dinspre acostament. Drumul neasfaltat abia se vedea printr-o perdea de cactuşi, dar o luă printr-un loc liber şi se trezi în curând pe două făgaşe de roţi. Văzu prin parbriz, la un kilometru depărtare, dealurile Skeleton, care se înălţau din terenul sterp precum munţii de pe Lună.

Drumul continuă să coboare, înclinându-se spre nord şi întinzându-se paralel cu un canion puţin adânc. La câteva sute de metri depărtare, văzu o maşină oprită. Când se apropie, văzu că era un Subaru. Musa stătea lângă uşa şoferului. Emirul încetini în dreptul lui şi acesta se urcă. Se îmbrăţişară.

— Mă bucur să te văd, frate, zise Musa.

— Şi eu pe tine, bătrâne prieten. Au ajuns?

— Da, sunt în faţă.

— Şi dispozitivul?

— Deja încărcat la bord.

Emirul urmă instrucţiunile lui Musa încă vreun kilometru în jos, în vale, unde drumul coti pe după un deluşor. Platforma lui Frank Weaver era parcată cu botul spre drum. Butoiul GA-4 strălucea în soare. Trei bărbaţi stăteau lângă uşa şoferului.

Emirul şi Musa coborâră şi merseră într-acolo.

— Echipa mea din Rusia, zise Musa. Numair, Fawwaz şi Idris.

Emirul dădu din cap către fiecare dintre ei.

— Cu toţii v-aţi descurcat bine. Allah va zâmbi peste voi toţi.

Emirul se uită la ceas.

— Plecăm într-un sfert de oră.

Locul era strâmt, dar reuşiră să se strecoare în cabina camionului. Fawwaz, care semăna cel mai mult cu Frank Weaver, conducea. Cinci minute mai târziu se întoarseră pe autostradă şi porniră spre nord.

Pe un indicator de pe margine scria AUTOSTRADA 373 – 10 km.

Chavez opri în parcarea Paragon Air. Prin gard văzu pe pistă două elicoptere, amândouă Eurocopter EC-130. Chavez parcă în dreptul biroului şi Clark coborî împreună cu Jack.

— Ding, ocoleşte până la poarta de întreţinere. O să-ţi dăm noi drumul înăuntru.

Clark şi Jack intrară în birou. O femeie de peste 60 de ani, cu o coafură roşcată în formă de stup, stătea în spatele tejghelei. În dreapta, dincolo de o uşă pe jumătate din sticlă, era zona de întreţinere.

— 'Neaţa, zise Clark.

— 'Neaţa şi vouă. Cu ce vă pot ajuta?

— Mă întrebam dacă e prin preajmă un pilot cu care să vorbesc.

— Cred că pot să vă ajut. Vreţi să faceţi un tur?

— De fapt, nu, am o întrebare tehnică despre lagărul cu cuzineţi pentru rotaţie ai unui EC-130. Fiul meu studiază ingineria aviatică şi i-ar fi de mare ajutor dacă ar putea să vadă unul de-aproape.

— Doar o secundă, să văd dacă Marty are un minut liber.

Ridică receptorul, vorbi un minut, apoi zise:

— Ajunge imediat.

Clark şi Jack se apropiară de uşă. Un bărbat într-un combinezon gri se apropie şi deschise uşa.

Clark îi strânse mâna.

— Salut, Marty! Steve Barnes. El e fiul meu, Jimmy…

În timp ce vorbea, Clark ieşi pe uşă, trăgându-l pe Marty după el.

— Am o întrebare despre un EC-130.

Doar alte două persoane se mai vedeau în hangar, amândouă în capătul îndepărtat, lângă un Cessna.

— Sigur, răspunse Marty. Dar ar trebui să intrăm înapoi…

Clark îşi ridică poala cămăşii şi-i arătă lui Marty patul Glockului său.

— … O, rahat, hei…

— Relaxează-te, zise Clark. Vrem doar să împrumutăm un elicopter.

— Mm?

— Şi vrem ca tu să-l pilotezi.

— Glumeşti?

— Nu prea. O să ne ajuţi sau te împuşc în picior şi îţi iau oricum elicopterul. Îţi faci treaba, ne duci unde trebuie să ajungem şi într-o oră eşti înapoi, Spune da.

— Da.

— Ce pasăre e pregătită?

— Păi, niciuna…

— Nu mă minţi, Marty. E sfârşit de săptămână. Timpul pentru tururi şi lecţii de zbor.

— Bine. Aia.

Marty arătă cu degetul.

— Du-te şi spune-i doamnei de la recepţie că te duci să faci o tură rapidă. Fă ceva dubios şi te împuşc în fund.

Marty deschise uşa, îşi băgă capul şi făcu aşa cum se ceruse.

Jack şopti către Clark:

— Ce-i ăla lagăr cu cuzineţi pentru rotaţie?

— Habar n-am.

Marty se întoarse de la uşă şi Jack îl întrebă:

— Unde sunt controalele de la poarta laterală?

— Pe peretele exterior, în celălalt capăt al hangarului.

Jack porni într-acolo. Clark îi zâmbi lui Marty.

— Hai să mergem.

— Despre ce e vorba? întrebă Marty în timp ce se îndreptau spre EC-130. Ce facem?

— O să fii salvatorul zilei, Marty.

Apropiindu-se de elicopter, Chavez, Jack şi Dominic apărură de după colţul hangarului şi se urcară. Se aşezară în spate, în timp ce Clark ocupă scaunul din faţă al pasagerului. Marty se urcă, îşi puse centura şi începu să facă manevrele premergătoare zborului.

— Unde mergem? întrebă el.

Jack zise:

— Nord-vest. Când ajungi la Autostrăzile 95 şi 33, mergi spre nord-est.

Îi dădu lui Marty latitudinea şi longitudinea.

— E zonă aeriană interzisă, omule, zise Marty. Acolo e Poligonul de tragere şi de testare Nevada, Nellis Range. Nu putem…

— Ba sigur că putem.

Opt minute mai târziu erau în zbor. Clark îl sună pe Hendley şi-i zise:

— Am decolat.

— E şi Rick Bell pe linie. Se-ntâmplă şi alte chestii urâte. CNN, MSNBC, Fox se ocupă de ele. O explozie de un anumit tip la o biserică din Waterloo (Iowa); se vorbeşte de cincizeci sau şaizeci de morţi, poate de două ori mai mulţi răniţi. Şi ceva în Springfield (Missouri). Un post local de ştiri era acolo, transmiţând despre dezvelirea unei statui; semăna cu Omaha Beach. Un oraş în Nebraska… Brady… Cineva a intrat într-un liceu în timpul unei întreceri de înot şi a aruncat grenade sub tribune. Dumnezeule mare.

— Îşi fac treaba, zise Clark. Teroare. *Losan*, focul din Paulinia, atacurile astea. URC transmite

un mesaj: Nimeni nu e în siguranţă nicăieri.

— Păi, o să fie o grămadă de credincioşi după asta.

— Mai rău decât atât, zise Bell. Îţi aminteşti de căderea economică de după 11 septembrie. Înmulţeşte-o cu o mie şi asta vei obţine. Emirul şi URC încearcă să ducă treaba până la capăt: să facă economia să ne devoreze ţara din interior. Au lovit în noua noastră sursă de import de petrol, au încercat să lovească un port important, au ucis Dumnezeu ştie câţi oameni în inima ţării, iar acum încearcă să folosească o bombă nucleară. Oamenii *sunt* economia. Paralizează-l pe unul şi-l vei paraliza şi pe celălalt. Adaugă-l la toate astea pe Kealty, care a dat-o deja în bară, şi o să obţii o problemă al dracu' de mare.

— Pare logic, răspunse Clark. Nimic din ce face tipul ăsta nu e unidimensional.

Hendley întrebă:

— În cât timp ajungeţi?

Clark îl întrebă pe Marty:

— Cât mai avem?

— Douăzeci şi două de minute.

88

La 25 de kilometri de intersecţia 373, sub EC-130 apăru Autostrada 95, o linie dreaptă cenuşie care tăia deşertul cafeniu.

— Cât de aproape e Nellis Range? îl întrebă Clark pe Marty.

— Scoate o mână pe geam şi aproape că-l atingi. Îţi spun că de îndată ce tăiem spre nord-vest, o să aprindem ecranele radarului. Oamenii ăştia nu se joacă.

— Trebuie să ajungem la Yucca.

— Rahat. Vă rog, spuneţi-mi că nu sunteţi terorişti.

— Noi suntem băieţii buni.

— Ce fel de băieţi buni?

— Greu de explicat. Poţi să ne duci acolo înainte să ne doboare?

— La ce intrare, de nord sau de sud?

— De sud.

— Dacă merg cu viteza maximă, pot să prind 300 km/h şi dacă zbor aproape de sol… cam patru minute după ce trecem de autostradă. Fă-mi, te rog, un serviciu!

— Ce anume?

— Ameninţă-mă din nou. Când o să-mi pună cătuşele, vreau un fel de justificare.

Cinci minute mai târziu văzură prin parbriz o altă linie cenuşie care intersecta 95 spre sud.

— 373, anunţă Marty.

După ce trecu de joncţiune, elicopterul se înclină spre nord-vest şi începu să coboare până când ajunse la zece metri de deşert.

O creastă le apăru în faţă.

— Colina Butte, anunţă Marty, ridicând, apoi echilibrând elicopterul. Cinci kilometri. Şaizeci de secunde.

Se înclină din nou, mai întâi spre stânga, apoi spre dreapta şi coborî într-o vale puţin adâncă.

Prin parbriz apăru un platou pietros de cam un hectar. În stânga, era sculptat în deal un intrând în formă de gaură de cheie; în centrul acesteia, o enormă intrare în tunel.

— Compania, zise Jack.

Din partea de nord a lotului, un drum ducea spre deşert. Un camion cu platformă, care căra ceva ce arăta ca o ganteră gigantică din oţel inoxidabil, intră pe lot.

— Ce dracu' e asta? strigă Dominic.

— Butoi GA-4, răspunse Jack. Pentru transportul barelor de combustibil uzat.

— Credeam că locul ăsta nu e funcţional.

— Nu e.

Jack cercetă cu binoclul drumul spre nord, până la baraca de pază de mărimea unei cabine telefonice. Văzu două siluete întinse pe trotuar.

— Oameni doborâţi la punctul de control, zise el.

Clark îl întrebă pe Marty:

— Poţi să aterizezi în…

— Nu cu camionul ăla acolo. O să agăţ vreun rotor. Pot să aterizez la 50 de metri mai încolo.

— Fă-o.

— De acord.

Marty înclină brusc, întorcându-se în direcţia opusă, înainte să se oprească în planare deasupra drumului. Pe platou, camionul se opri. Nişte bărbaţi ieşiră din cabină.

— Am numărat cinci, anunţă Dominic.

În timp ce priveau, doi dintre aceştia sprinţară de la platformă spre CE-130. Din alergare, bărbaţii ridicară puştile AK-47 şi începură să tragă.

— La naiba! strigă Marty. Ce dracu' se-ntâmplă?

— Ăştia sunt băieţii răi, îi spuse Clark.

Marty îndreptă elicopterul spre dreapta, departe de drum şi în spatele dealului.

— E bine aici, zise Clark.

Marty puse jos EC-130-ul dintr-odată. Clark şi ceilalţi coborâră. Clark se aplecă prin uşă şi strigă:

— Găseşte o zonă sigură şi aterizează. Opreşte radioul şi fii aici când ne întoarcem.

— Hai, zău…

Clark îşi îndreptă pistolul către Marty.

— Asta ajută?

— Mda!

Clark trânti uşa, apoi alergă spre locul unde se strânseseră ceilalţi, la vreo zece metri distanţă. Nisipul se împrăştie când decolă Marty, apoi elicopterul se înclină spre stânga şi se îndreptă spre drum, unde întoarse din nou în spatele unui deluşor. După douăzeci de secunde, sunetul rotoarelor se stinse.

— Ascultaţi, zise Jack.

Peste deal, camionul cu platformă se puse în mişcare.

Cu Chavez în faţă, începură să urce coasta. Erau la trei metri de vârf când auziră ropotul armelor automate. Sunetul a trei focuri controlate. Se auziră strigăte, care provocară ecoul între pereţii canionului. Chavez se lăsă pe burtă şi se târî mai departe. După o clipă, le făcu semn celorlalţi să înainteze. Mai jos, camionul intră în deschizătura din deal. În timp ce priveau, un bărbat cu o cască galbenă traversă lotul în fugă, îndreptându-se spre drum. Se auziră trei pocnituri rapide şi acesta căzu pe burtă şi rămase nemişcat.

— Mai văd încă patru, zise Dominic. Niciunul nu se mişcă. Vouă vi se pare că mişcă?

Nimeni nu răspunse.

Alergară la vale, până la marginea de beton a platoului, apoi continuară până la dealul opus, spre marginea deschizăturii de la intrare. Se strecurară până la margine, traseră cu ochiul şi fură

întâmpinaţi de sunet de oţel rupt. Cabina camionului dispăru în gura tunelului. Butoiul alunecă înăuntru, râcâind tavanul. Camionul se opri, mai merse câţiva metri, apoi se opri din nou. Motorul muri.

Un bărbat apăru în spatele platformei, cu AK-ul la umăr. Gloanţele se înfipseră la picioarele lor, în pământ. Se retraseră şi se lăsară în jos. Chavez se târî în faţă, aruncă o privire peste marginea platoului, apoi se ridică într-un genunchi, trase trei focuri şi se lăsă din nou în jos.

— Unul doborât, zise el.

— Ştim cât de mare e chestia asta? întrebă Jack.

— Nu mai mare decât un dulap, mă gândesc, răspunse Clark. Doi bărbaţi ar putea s-o care. Haide, să mergem.

Merseră înapoi de-a lungul bordurii de beton, apoi trecură peste margine unul câte unul şi se lăsară la pământ. În faţă, de-a lungul peretelui de beton, erau stive de lăzi, role de sârmă, cutii cu scule, instalaţii de tăiere cu acetilenă şi staţii de sudură cu arc electric. Dincolo de acestea, de care trebuiau să treacă pentru a ajunge la deschizătură.

Se îndreptară spre aceasta pe perechi, sărind unul după altul, până când Clark putu să vadă pe după colţ. Se întoarse, arătând către Jack, îi făcu semn să înainteze, apoi lui Dominic, apoi lui Chavez. La intrare nu era nicio mişcare. Platforma era imobilizată bine, presându-se de-o parte şi de alta de pereţi şi containerul de tavan.

Din tunel se auzi duduitul unui motor. Se stinse.

— Parcă ar fi un cart de golf, zise Dominic.

— E un vehicul utilitar Cushman. Cam acelaşi lucru, dar mai rapid.

— Ce ştii despre amplasament? întrebă Clark.

— Am văzut câteva schiţe pe internet, dar din moment ce încă nu e terminat, nu ştiu…

— Dar ce presupui?

— Tunelul ăsta principal duce, probabil, spre intrarea de nord. La anumite intervale, pe tunel, sunt rampe care duc în jos.

— Drept sau curbat?

— Drept.

— Cât de adânc?

— Cam 300 de metri. Pe fund, la capătul rampei se află o platformă – cât de mare nu ştiu. De la platformă pornesc tuneluri de depozitare a butoaielor. Vestea bună e că ei or să vrea să planteze bomba cât mai adânc, ceea ce presupune existenţa unei rampe. Din tunelul principal până pe bază le va lua, probabil, zece minute.

La semnalul lui Clark, Jack şi Chavez sprinţară spre partea din spate a platformei camionului, urcară şi începură să înainteze pe lângă butoi. Când fură aproape de cabină, el şi Dominic veniră după colţ, se despărţiră de-o parte şi de alta a camionului şi sprinţară spre pereţii de pe lateralele intrării. Clark se prelinse de-a lungul peretelui, îngenunche şi trase cu ochiul pe sub şasiul camionului. Se îndreptă şi-i făcu semn lui Jack: „Doi bărbaţi înăuntru”. Jack dădu din cap şi-i transmise lui Ding, care trecu informaţia la Dominic pe partea cealaltă.

Încet, cu grijă, Jack trase geamul cabinei din spate, apoi împins de Chavez se strecură în compartimentul de dormit. Se târî pe podea către tabloul de bord din faţă. Pe geamurile laterale, la 30 de centimetri de cabină, se vedeau pereţii de stâncă.

Săltă capul peste bord, până când putu să vadă prin parbriz. Tunelul era mai masiv decât îşi imaginase iniţial. Asemenea scheletului unui submarin, tavanul şi pereţii erau fixaţi cu masive grinzi armate. Becurile cu halogen din tavan se vedeau până departe.

Jack zări peste capotă creştetul capului cuiva care se mişca de la dreapta la stânga şi dispăru din

vedere. La şase metri în tunel, văzu un alt bărbat, ghemuit lângă un stivuitor Cushman galben. Atent să-şi menţină capul la adăpost, Jack se strecură în scaunul şoferului. Din compartimentul de dormit, auzi o singură bătaie. Una… încă una. Două…

La trei, Jack îşi presă palma pe claxon.

Focuri de armă izbucniră de pe ambele părţi ale cabinei. Omul de lângă Cushman se ridică şi trase o rafală de AK. Un singur foc de armă, apoi altul. Omul se împletici în spate, se izbi de Cushman şi alunecă la pământ.

— Ieşi, Jack! strigă Clark.

În perechi, se târâră în tunel pe sub camion. Pe primul om Jack îl văzu întins la câţiva paşi distanţă. Dominic se duse grăbit la Cushman şi-l verifică pe celălalt. Se întoarse, şi-şi trecu degetul mare peste gât.

***

Adunară cele două AK-uri şi apoi, cu Chavez la volan, urcară în Cushman şi porniră prin tunel.

— Cât de stabilă e chestia pe care o au tipii ăştia? îl întrebă Jack pe Clark.

— Destul de stabilă. Bara trebuie fixată cu multă forţă în adâncitură. La o încărcare corespunzătoare ar trebui să fie gata. De ce?

— Am o idee.

La 15 metri în faţă, şirul de lumini cu halogen din tavan convergeau într-un cerc.

— Prima rampă, zise Jack.

— Uşor, Dom, ordonă Clark.

Traseră la şase metri distanţă, apoi se opriră, coborâră şi merseră până la intrarea pe rampă. Luminată de sus de şi mai multe lumini cu halogen, rampa cobora în unghi de douăzeci şi cinci de grade.

— Ar fi trebuit să auzim Cushmanul, şopti Jack.

Merseră în tăcere şi ascultară. Nimic.

Urcară din nou în Cushman şi îşi continuară drumul. Tunelul cotea spre dreapta. Dominic opri

scurt, Jack coborî şi trase cu ochiul după colţ. Veni înapoi.

— Liber.

Continuară să meargă. Ajunseră la a doua rampă şi se opriră să asculte, dar nu se auzi nimic. La fel la a treia şi la a patra. Când se apropiară de-a cincea, auziră ecoul unei voci venind de pe rampă. Coborâră, înaintară şi priviră în jos.

Pe distanţa vizibilă apăru galbenul pai al unui Cushman sub o lumină cu halogen, apoi în umbră, apoi din nou în lumină.

— Trei sferturi din drum în jos, zise Jack.

— Dacă ai o idee, acum e momentul, zise Clark.

— Depinde de cât de sigur eşti de stabilitatea chestiei ăsteia.

— 90 la sută.

Jack dădu din cap.

— Ding, am nevoie de ajutorul tău.

Urcară în Cushman, făcură o întoarcere din trei mişcări şi se înapoiară în tunel. Reveniră treizeci de secunde mai târziu. Din partea din spate a Cushmanului, Jack şi Ding scoaseră câte un cilindru de acetilenă.

— Torpilă, zise Jack.

— Sunt pline?

— Aproape goale.

— Coordonarea o să fie al dracului de grea.

— Las asta în grija ta. Tu eşti şeful.

— Să-i dăm drumul.

Jack şi Chavez duseră cilindrii la intrarea pe rampă, îi puseră jos, apoi îi propulsară. Imediat începură să se rotească, izbindu-se de pereţi în cădere. Jack şi Chavez fugiră înapoi la Cushman şi urcară. Dominic conduse spre rampă şi acolo se opri.

Clark aşteptă până numără până la zece, apoi zise:

— Hai.

Aproape imediat deveni evident faptul că frânele Cushmanului erau necorespunzătoare. După 15 metri, acul vitezometrului tremura la peste 50 km/h. Luminile zburau în viteză deasupra. Dominic frână, încetinind uşor, dar fumul începu să ţâşnească din tobe. La 200 de metri sub ei, cilindrii se răsuceau şi se rostogoleau ca o pereche de mingi de fotbal. Cushmanul Emirului se apropie de platforma de la bază.

— Cât pe ce, zise Chavez.

— Încetineşte, Dom, zise Clark.

Dominic apăsă frânele, fără niciun rezultat. Călcă pedala până la podea. Nu se întâmplă nimic.

— Ţineţi-vă mâinile înăuntru, strigă el, apoi viră dreapta. Panoul frontal al Cushmanului se ciobi de peretele tunelului, declanşând o ploaie de scântei. Încetiniră uşor. Se îndepărtă de perete, apoi se apropie din nou.

La distanţă de o sută de metri pe rampă, cilindrii ajunseseră din urmă Cushmanul Emirului. Un cilindru făcuse o mişcare greşită şi căzuse peste margine, dar cel de-al doilea lovise bara de protecţie din spate. Camionul derapă, ciocnindu-se în curbă, apoi căzu într-o parte şi derapă pe platformă.

— Opreşte, ordonă Clark.

Dominic trase tare de volan, proptindu-se cu toată partea stângă de perete. Cushmanul încetini până se opri. Se dădură jos şi coborâră rampa. Pe platformă, camionul Emirului se oprise cu susul în jos. La câţiva paşi distanţă, un corp zăcea întins pe beton. Se opriră la intrarea pe platformă. În stânga lor, tunelul mai continua 15 metri înainte de a coti brusc spre stânga. Nu era nimeni în tunel. Chavez se duse la corp şi îngenunche.

— Nu-i el, zise acesta.

Alergară prin tunel. După colţ, se treziră pe un culoar larg de zece metri. Deasupra capului, tavanul era acoperit de grinzi boltite. Văzură

intrările circulare ale spaţiilor de depozitare, amplasate la intervale de trei metri de-a lungul fiecărei părţi a aleii.

— Am numărat douăsprezece pe fiecare parte, zise Dominic.

— Ne despărţim, ordonă Clark. Eu şi Jack luăm dreapta, voi doi stânga.

Clark şi Jack traversară în fugă aleea spre peretele opus. Jack zise mut:

„Le iau eu pe ultimele şase”. Clark aprobă din cap. Jack o luă la fugă, uitându-se în fiecare galerie pe lângă care trecea. De cealaltă parte a aleii, Dominic făcea la fel.

Jack trecu în fugă de a cincea, nu văzu nimic, apoi continuă, trecând de-a şaptea şi de-a opta. Derapă oprindu-se, se întoarse şi se uită din nou. Văzu o licărire de lumină la 200 de metri în galerie. Abia distinse două siluete chircite lângă ceva ce semăna cu o cutie de momeală industrială. Jack se uită înjur. Clark avansa, dar era prea departe. La fel şi Dominic. Şi Chavez.

— La dracu' cu asta.

O luă la fugă în galerie.

Acoperise jumătate din distanţă mergând către siluete, când unul din capete se ridică brusc. O ţeavă fulgeră portocaliu. Jack continuă să alerge. Ridică arma, trase două focuri. Dinspre culoar, Clark strigă:

— Pe-aici!

Bărbatul păşi în faţă, trăgând de la şold. Jack se aplecă şi se presă de perete, încercând să se facă mic. Ochi, ţintind în centrul corpului, trase două gloanţe. Omul se răsuci şi căzu. Cealaltă siluetă îşi ignoră tovarăşul căzut şi continuă să lucreze, trăgând de cutie. Ridică privirea, îl văzu pe Jack, dar continuă să lucreze. Zece metri. Jack ridică arma şi continuă să tragă până când văzu un cap ridicându-se, cu încărcătorul de-acum gol. Şase metri. Un cap ridicându-se şi cercetând tunelul de

după cutie, apoi dispărând din nou. Jack acoperi ultimii trei metri din doi paşi, apoi coborî umărul şi lovi în cutie. Auzi ceva trosnindu-i la umăr şi simţi durerea urcând rapid spre gât. Cutia alunecă înapoi. Lui Jack îi fugiră picioarele şi se izbi cu faţa de beton. Cu sângele ţâşnindu-i din nasul spart, se ridică cu greu în genunchi. Ochii îi străluceau. Privi în jur. Corpul primului bărbat zăcea întins pe peretele curbat, cu AK-ul la câţiva paşi distanţă. Jack se târî spre acesta, agăţă cureaua cu mâna dreaptă şi-l trase spre el. Se ridică în picioare şi ocoli împiedicat cutia.

Deja în picioare, Emirul păşi spre cutie. Îl văzu pe Jack şi se opri. Îşi aruncă privirea la cutie, apoi înapoi la faţa lui Jack.

— Nu! lătră Jack. Eşti terminat. S-a încheiat!

Din tunelul din spatele lui Jack se auziră sunete de paşi.

— Nu, nu s-a încheiat, zise Emirul şi îngenunche în faţa cutiei.

Jack trase.

89

Mai târziu, când fu întrebat de Hendley şi Granger, Jack Ryan jr avea să fie rezervat în legătură cu intenţia lui cu Emirul, dacă voise doar să-l rănească sau, în focul luptei, îi ratase baricentrul. Adevărul era că Jack nu era nici el sigur. În momentul critic, fluxul de adrenalină din venele lui şi bătăile inimii se combinaseră pentru a întinde şi a comprima timpul în creierul lui. Îndemânarea lui fusese viu disputată de gânduri contradictorii: tragi ca să ucizi, îl opreşti pe Emir; tragi ca să răneşti, obţii o mină de aur pentru informaţii, dar rişti ca omul să aibă o şansă să apese pe buton.

Văzându-l pe Jack stând în faţa lui, în derivaţia întunecată a tunelului, Emirul ezitase doar câteva secunde înainte să-şi întoarcă din nou atenţia spre bombă – cu ochii mari şi febrili, cu degetele lucrând în interiorul panoului deschis al dispozitivului. Fusese nevoie doar de o fracţiune de secundă pentru ca Jack să-şi dea seama că nu se confrunta cu un om căruia să-i pese dacă trăieşte sau moare – din cauza unui glonţ sau a unei deflagraţii nucleare. Emirul venise aici pentru a-şi duce la capăt misiunea sfântă.

Arma lui Jack era în mână, iar tunelul străluci portocaliu şi când sunetul se stinse şi întunericul se lăsă din nou, îl văzu pe Emir culcat pe spate, cu braţele aruncate în lături, cu faţa luminată de lanterna răsturnată. Jack văzuse că glonţul de 7,62 mm al AK-ului intrase în unghi în coapsa dreaptă a Emirului, călătorind în sus şi lovindu-i fesa. Jack făcuse rapid doi paşi înainte, cu arma ridicată, gata să tragă din nou, când auzi paşi în spatele lui. Apoi, Clark, Chavez şi Dominic veniră acolo, trăgându-l într-o parte…

Deşi n-aveau să descopere motivul decât a doua zi, dintr-o interceptare de Securitate Internă, Clark

şi compania apărură la intrarea în tunelul principal cu prada lor legată, nu în sunet de rotoare de elicopter şi sirene, ci mai degrabă într-o tăcere mormântală. Aşa cum se aştepta Clark, traseul elicopterului de-a lungul Autostrăzii 95 şi pătrunderea lor ulterioară în spaţiul aerian de deasupra munţilor Yucca nu trecuseră neobservate pe reţeaua de radar care monitoriza baza aeriană Nellis şi Poligonul de încercare Nevada.

Cu toate astea, alerta, care în mod normal ar fi adus elicopterele şi forţele de securitate ale Escadrilei a 3-a de Operaţiuni Speciale de la baza aeriană Creech, fusese scurtcircuitată de transportul de probă DOE de la centrala nucleară de la Callaway. Undeva în inevitabilul şi de multe ori obscurul proces birocratic, DOE neglijase să comunice forţelor aeriene că decisese să renunţe la escorta elicopterului pentru transport. În ceea ce-i privea pe cei de la Creech[90], CE-130-ul furat cu care zburase echipa lui Clark era acolo pentru securitatea transportului.

Fie de teamă, fie bănuind că pasagerii lui erau, într-adevăr, băieţii buni, Marty ascultase de ordinul „insistent” al lui Clark şi aşteptase cu CE-130-ul în ralanti până când Clark şi ceilalţi apărură în alergare uşoară pe drumul de serviciu.

Douăzeci şi cinci de minute mai târziu se întorceau la Paragon Air, unde aveau să descopere că şi Marty ţinuse radioul oprit.

— Sper să nu regret asta, zise el când toată lumea se urcă.

— Poate că n-o să afli niciodată, dar ai făcut o faptă bună, prietene, zise Clark, apoi îşi şterse Glockul şi-l puse jos pe partea pasagerului.

— Lasă-ne o oră, apoi sună la poliţie. Arată-le pistolul ăsta şi dă-le descrierea mea.

— Poftim?

— Fă cum îţi spun. Asta o să te ajute să n-ajungi la închisoare.

„Şi, în plus, eu nu prea sunt ceea ce s-ar numi «uşor de găsit»”, se gândi Clark, dar n-o spuse.

La douăzeci de minute după ce părăsiră Paragon Air, se întoarseră acasă la Emir, unde traseră în garaj şi închiseră uşa în urma lor. Chavez şi Jack intrară să-l ia pe Tariq, în timp ce Pasternak şi Dominic îl traseră pe Emir din spatele maşinii şi-l puseră pe podeaua garajului, unde Pasternak îngenunche şi îl examină sumar.

— Trăieşte? întrebă Clark.

Pasternak desfăcu bandajul aplicat în fugă înainte de plecarea de la Yucca, palpă carnea încreţită din jurul rănii, apoi îşi băgă mâinile sub fesa Emirului.

— Absolut, proclamă Pasternak. Nu artere, nu oase afectate, nu cred. Sângele se coagulează. Ce fel de glonţ?

— Cu cămaşă de 7-6-2.

— Bine. Nu există fragmente. Fără risc de infecţie, va supravieţui.

Clark dădu din cap.

— Dom, tu vii cu mine.

Cei doi se întoarseră în casă ca să-i dea un tur. Deşi purtaseră cu toţii mănuşi tot timpul cât fuseseră acolo, mai devreme sau mai târziu FBI avea să facă o descindere în casă, iar FBI era al naibii de bun să găsească urme unde n-ar trebui să existe.

Satisfăcut, Clark îi făcu semn cu capul lui Dom să se întoarcă la vehicul, apoi sună la Campus. În câteva secunde îi avea pe Hendley, Rounds şi Granger în conferinţă telefonică. Clark îi puse la curent, apoi zise:

— Avem două opţiuni, să-l aruncăm anonim pe treptele clădirii Hoover sau să terminăm asta noi înşine. Oricum, cu cât mai puţin vom sta aici, cu atât mai bine.

Se aşternu tăcerea pe linie. Apoi se auzi Hendley.

— Aşteaptă, zise directorul Campusului. Reveni două minute mai târziu, întoarceti-vă la Gulfstream. Pilotul ştie unde vă duceţi.

Patruzeci de minute mai târziu ajunseră în nordul aeroportului din Las Vegas şi traseră pe pistă lângă avion, unde fură întâmpinaţi de către copilot, care-i conduse la bord. Odată ajunşi în aer, Clark îl sună din nou pe Hendley, care începuse deja procesul complicat şi delicat de informare a guvernului SUA asupra faptului că Depozitul de deşeuri radioactive din muntele Yucca fusese penetrat de acum decedaţii terorişti URC şi că, deşi valiza nucleară pe care o lăsaseră în urmă era în siguranţă, ar fi fost înţelept ca dispozitivul să fie asigurat cât mai curând posibil.

— Cum poţi să fii sigur că n-o să explodeze în spatele nostru? întrebă acum Clark.

— Nu pot să fiu, dar n-avem de ales în privinţa asta.

— Adevărat.

— Cum se simte pacientul nostru?

— Doctorul îi curăţă rănile, le coase şi-l tratează cu antibiotice. E stabil, dar îl doare al dracu' de rău. Jack l-a avariat pe viaţă, probabil.

— Asta să fie cea mai mică dintre grijile lui acum, observă Hendley. Vorbeşte?

— Niciun cuvânt. Unde mergem?

— Charlottesville – aeroportul Albemarle. Veţi fi aşteptaţi.

— Şi apoi unde? presă Clark.

Îl aveau în mână pe cel mai căutat terorist din lume; cu cât mai devreme aveau să găsească o ascunzătoare în care să se regrupeze şi să plănuiască următoarea lor mişcare, cu atât mai bine.

— Într-un loc liniştit. Un loc unde să poată lucra doctorul Pasternak.

Auzindu-l, Clark zâmbi.

La doar patru ore după plecarea din Las Vegas, aterizară pe unica pistă a CHO şi rulară până la terminalul executiv. Fidel cuvântului său, Hendley aranjase ca o pereche de Chevy Suburban să-i aştepte; acestea se apropiară în formaţie de scările retractabile ale Gulfstreamului, făcură simultan o întoarcere din trei mişcări şi se îndreptară către treapta de la bază. Pe uşa pasagerului din dreapta a primului Suburban, Hendley se aplecă în afară şi le făcu semn lui Clark şi lui Jack, care urcară pe bancheta din spate, în timp ce Caruso şi Chavez îl urmară pe Pasternak, escortându-şi prada la Suburbanul din spate. În câteva minute ieşiră din aeroport îndreptându-se spre nord, pe Autostrada 29.

Hendley îi puse la curent. Din puţinul pe care Gavin Biery fusese capabil să-l culeagă din fluxul de trafic codificat electronic, Escadrila a 3-a de operaţiuni speciale de la baza aeriană Creech ajunsese la Yucca în patruzeci de minute de la apelul lui Hendley. La două ore după aceea, semn clar că Departamentul de energie, Securitate Internă, şi FBI descinseseră în masă la muntele Yucca, traficul electronic se întrerupse.

— Sunt în casa Emirului? întrebă Jack.

— Nu încă.

— N-o să dureze mult până să găsească Paragon Air.

Asta de la Clark.

— Hai, varsă tot, Gerry. Unde mergem?

— Am câteva hectare de păşune şi o casă de ţară din afara Middleburg.

— Ce înseamnă câteva?

— Cincisprezece. Ar trebui să găsim acolo nişte camere de odihnă.

Hendley se uită la ceas.

— Echipamentul doctorului Pasternak ar trebui să fie de-acum acolo.

90

După fluxul aproape constant de adrenalină resimţit de Clark şi de echipa lui de când aterizaseră în Las Vegas, cu douăzeci şi patru de ore în urmă, ceea ce urmă imediat după sosirea în casa de la ţară a lui Hendley îi dezamăgi. Spre evidenta lui decepţie, Pasternak spuse că va trebui să treacă o zi, poate două, înainte ca pacientul lui să fie suficient de stabil pentru a fi supus unui interogatoriu. Asta însemna pentru toţi o grămadă de timp pierdut şi nimic altceva de făcut decât să joace cărţi şi să urmărească emisiunile de ştiri la televizor. Fără să fie o surpriză, jurnaliştii nu suflară nici cel mai mic cuvânt despre ce se întâmplase pe muntele Yucca, dar prezentară pe larg incidentele pe care posturile de ştiri le numiseră „Atacuri în inima patriei". Explozia minei Claymore lângă biserica din Waterloo (Iowa), produsese treizeci şi doi de morţi şi cincizeci de răniţi; atacul cu mortieră de la dezvelirea statuii din Springfield (Missouri): douăzeci şi doi de morţi, paisprezece răniţi; incidentul cu grenadă din Brady (Nebraska), de la competiţia de înot: doar şase morţi şi patru răniţi, datorită reacţiei rapide a unui ofiţer de poliţie voluntar aflat în afara programului, care-l împuşcase mortal pe făptaş după ce acesta aruncase doar trei grenade sub tribune. Autorii de la Waterloo şi Brady, ambii descoperiţi la reşedinţele lor la câteva ore după evenimente, se sinuciseseră. În total, numărul victimelor ajungea la valori de trei cifre.

Sub mâna călăuzitoare a FBI şi a Securităţii Interne, atacul cu clor de la bordul vasului *Losan*, din Newport News, fusese atribuit unui incendiu la bucătărie.

La patru după-amiază, în prima lor zi în casa de la ţară a lui Hendley, când frumuseţile de plastic

care prezentau ştirile alături de prezentatorii cu bărbia pătrată tipici pentru jurnalele de după-amiază anunţau la unison că preşedintele Edward Kealty urma să vorbească poporului american la opt seara, ora Coastei de Est, Clark se ridică şi plecă să-l caute pe Pasternak. Îl găsi pe doctor în atelierul unde Hendley se ocupa, de obicei, de tâmplărie, un hambar pe stâlpi din lemn, construit în spatele casei. Bancul din arţar fusese transformat într-o masă improvizată de operaţii, completată cu lumini de lucru din halogen, un ventilator Drager şi un aparat pentru resuscitare EKG de la Marquette, incluzând padelele defibrilatorului, care converteau o bătaie neregulată cardiacă la ritmul sinusal normal. Ambele maşinării erau nou-nouţe, proaspăt scoase din cutiile de carton în care fuseseră livrate, stivuite acum la câţiva paşi distanţă. Totul era gata şi la locul lui, mai puţin invitatul de onoare, care fusese ascuns într-unul dintre dormitoarele pentru oaspeţi, sub paza în schimburi a lui Chavez, Jack şi Dominic.

— Toate bune? întrebă Clark.

Pasternak apăsă o serie de butoane de pe EKG şi primi ca răspuns o serie de bipuri aparent satisfăcătoare. Opri aparatul şi se uită la Clark.

— Mda.

— Te-ai răzgândit?

— Ce te face să spui asta?

— N-ai fi bun de jucător de poker, doctore.

Pasternak zâmbi auzindu-l.

— Niciodată n-am fost bun la asta. Cred că jurământul lui Hipocrate e de vină – cam greu de ignorat. Totuşi, am avut mai mult de zece ani să rumeg gândul. După 11 septembrie nu mi-am dat seama dacă era vorba doar de răzbunare sau despre ceva mai mult – binele mai mare şi toate cele.

— Ce-ai decis?

— Sunt amândouă, dar mai mult din cel din urmă. Dacă obţinem ceva de la individul ăsta, care să ne ajute să salvăm nişte vieţi, atunci o să găsesc o cale să mă iert pentru ce-am făcut – ce-am de gând să fac. Sau ce-o vrea Dumnezeu, când o să vină timpul.

Clark se gândi la asta, apoi dădu din cap.

— Doctore, mai mult sau mai puţin, suntem cu toţii în barca asta. Nu poţi decât să decizi ce crezi că-i bine, să faci asta şi să laşi restul să vină de la sine.

Nerăbdarea îi trezi pe toţi în zori, a doua zi. Dominic, cel mai bun bucătar al grupului, făcuse un castron de fulgi cu ovăz şi pâine prăjită din grâu pentru oaspeţii lor, care, complet treji şi cu dureri evidente, refuzaseră cu încăpăţânare masa.

La ora şapte, doctorul Pasternak se duse să-l examineze. Dură numai câteva minute. Pasternak se uită la Hendley, care stătea în uşă, cu restul grupului în spatele lui.

— N-are febră, nu prezintă semne de infecţie. E gata de plecare.

Hendley dădu din cap.

— Haideţi să-l mutăm.

Emirul nici nu se împotrivi, nici nu-i ajută când Chavez şi Dominic îl scoaseră pe uşa din spate şi trecură printre parii de la intrarea laterală a hambarului. Când văzu bancul de lucru cu lumini de halogen şi curele improvizate din piele prinse cu şuruburi de el, se schimbă la faţă. Jack văzu expresia trecătoare, dar nu-şi dădu seama de caracterul acesteia: frică sau consolare? Frică de ceea ce urma sau consolare, fiindcă bănuia că se apropie tortura?

După cum exersaseră şi cu o noapte înainte, Chavez şi Dominic îl puseră pe Emir pe bancul de lucru. Braţul drept al acestuia fu legat cu curelele de piele, în timp ce stângul, cel de pe partea cu echipamentele, fu întins peste un prosop împăturit

şi asigurat în mod similar. La urmă, îi legară picioarele. Chavez şi Dominic se traseră deoparte de lângă banc.

Acum, Pasternak porni echipamentul: prima dată aparatul EKG, apoi ventilatorul. Făcu, apoi, un test de diagnosticare a defibrilatorului manual extern. Pasternak îşi întoarse apoi atenţia spre căruciorul pe roţi de lângă masă, unde erau aşezate mai multe seringi şi sticle. Emirul privi toate astea de aproape.

Probabil că e curios şi, mai mult ca sigur, îngrozit în sinea lui, se gândi Jack. Nimeni nu putea să fie atât de indiferent la ceea ce se întâmplă în jurul lui, cu atât mai mult cineva obişnuit pe deplin să fie şeful suprem şi total a toate dimprejurul lui, obişnuit ca fiecare comandă a lui să fie ascultată cu promptitudine. Lumea nu mai era sub controlul său. Era imposibil să se simtă confortabil în condiţiile astea, dar păstra un sentiment de demnitate, care era, în felul lui, destul de impresionant. OK, era curajos, dar curajul nu e o calitate infinită. Are limitele lui şi cei din încăpere aveau să exploreze aceste limite.

Doctorul Pasternak suflecă mânecile Emirului şi-i descheie cămaşa, apoi se îndepărtă de masă, se întinse către cărucior de unde luă o seringă din plastic şi un flacon de sticlă. Se uită la ceas şi ridică privirea.

— O să folosesc 7 mg de succinilcolină, zise Pasternak măsurând cu atenţie în seringa de plastic, în timp ce trăgea pistonul. Să noteze cineva, vă rog.

Pe graficul pe care Pasternak îi ceruse lui Chavez să-l ţină, Ding notă: 7 mg la ora 8.58.

— OK… zise medicul.

Înfipse seringa în vena brahială direct în cot şi împinse pistonul.

Nu fu o durere reală pentru Saif Rahman Yasin, doar înţepătura de moment a ceva ce-i perfora

pielea în interiorul cotului, iar acul fu scos repede. Îl otrăveau? se întrebă. Nimic clar nu părea să se întâmple. Se uită la omul care tocmai îl înţepase şi văzu o faţă care aştepta ceva. Asta era vag înfricoşător pentru el, dar era prea târziu pentru teamă. Îşi spuse să fie puternic, să-l fie credincios lui Allah, să se bazeze pe credinţa lui, pentru că oamenii nu-L puteau surprinde cu nimic pe Allah, iar el, Emirul, era puternic în credinţa lui. Îşi repetă în sine profesiunea lui de credinţă, pe care o învăţase când era doar un băieţei, cu patruzeci de ani în urmă, de la tatăl lui, în casa familiei sale din Riad. „Nu există alt Dumnezeu în afară de Dumnezeu, şi Mahomed este profetul Lui." Allah Akbar. „Dumnezeu e mare", îşi spuse, gândindu-se la profesiunea lui de credinţă cât de tare putu în tăcerea propriei minţi.

Pasternak privi şi aşteptă. Mintea lui alerga. Făcea ce trebuie? se întrebă. Sigur, era prea târziu să se îngrijoreze pentru asta, dar chiar şi aşa, îşi punea această întrebare în gând. Ochii bărbatului priveau într-ai lui, iar doctorul îşi propuse să nu se clintească. El era cel care deţinea controlul acum.

Complet stăpân asupra sorţii ucigaşului celei mai apropiate rude, iubitul lui frate, Mike, asupra bărbatului care-i ordonase pilotului să prăbuşească avionul în World Trade Center, provocând incendiul care slăbise structura de oţel şi dărâmând până la temelie pe străzile din Manhattan clădirea de birouri Cantor Fitzgerald, de 300 de metri, strivind şi omorând mai mult de 3000 de oameni, mai mulţi decât fuseseră ucişi la Pearl Harbor. Asta era faţa nemernicului de criminal. Nu, nu putea să arate slăbiciune acum, nu în faţa nemernicului de barbar…

Omul aştepta ceva, se gândi Emirul – dar ce? Nu simţea nicio durere, niciun disconfort. Îi injectase ceva în sânge. Ce era? Dacă fusese o otravă, păi atunci Emirul urma să vadă faţa lui Allah şi putea să-i raporteze că făcuse voia

Domnului, aşa cum o fac toţi oamenii, indiferent dacă ştiau asta sau nu, pentru că tot ceea ce se întâmplă în lume e porunca lui Allah, pentru că tot ce s-a întâmplat vreodată în cer sau pe pământ a fost scris de mâna lui Dumnezeu. Dar el alesese nesilit de nimeni să-i facă voia lui Allah.

Însă nu se întâmpla nimic. Nu ştia, nu putea să-şi dea seama, că mintea i-o luase la goană cu viteza luminii, depăşind totul, chiar şi sângele din propriile artere, răspândind orice ar fi injectat medicul în el. Îşi dorea să fi fost otravă, pentru că ar fi urmat să-i vadă în curând faţa lui Allah, iar apoi ar fi putut să-i raporteze viaţa lui, cum făcuse voia lui Allah cât de bine înţelesese el… sau n-o făcuse? se întrebă Emirul, când apărură ultimele îndoieli. Era momentul adevărului suprem. Făcuse voia lui Dumnezeu, nu? Nu studiase Sfântul Coran toată viaţa lui? Nu memorase, practic, Sfânta Carte? Nu discutase despre înţelesurile profunde ale acesteia cu savanţii de prim rang ai Regatului Arabiei Saudite? Da, nu fusese de acord cu unii dintre aceştia, dar natura dezacordului lui fusese onorabilă şi directă, întemeiată pe punctul lui personal de vedere asupra scripturii, pornind de la propria interpretare a Cuvântului lui Dumnezeu, aşa cum era scris şi răspândit de profetul Mahomed, fie binecuvântat şi pacea fie cu el. Un om mare şi bun fusese Profetul, aşa trebuie să fi fost ca să fie ales de însuşi Dumnezeu drept Trimisul Său sfânt, cel care le aducea cuvântul lui Dumnezeu oamenilor de pe Pământ.

Pasternak privi cum se scurg secundele. Trecu un minut… încă aproape treizeci de secunde, se gândi el. Şapte miligrame ar fi trebuit să fie suficiente pentru această etapă, aşa cum fuseseră administrate, direct în fluxul sangvin. Ar fi trebuit să fie distribuite pe deplin până acum, revărsându-se în toate ţesuturile corporale ale bărbatului… şi primul simptom ar trebui să fie…

… mişcarea spasmodică a nervilor. Da, ăsta era primul. Nervii cu acoperire mare, cei care făceau să funcţioneze sistemele periferice, cum ar fi pleoapele, chiar… acum.

Pasternak îşi mişcă mâna deasupra feţei bărbatului, făcându-se că-l loveşte peste ochi, dar acesta nu clipi.

Da, începea.

Emirul văzu palma îndreptându-se spre faţa lui, dar oprindu-se scurt. Clipi involuntar din ochi… dar aceştia nu se închiseră… „Hm?” Încercă să-şi ridice capul, îl mişcă aproape un centimetru, apoi se prăbuşi înapoi… „Ce?” Îi ordonă pumnului său drept să se închidă şi să tragă de cătuşe, şi începu să facă asta, dar se opri, căzând înapoi în repaus pe suprafaţa de lemn a mesei, degetele încovrigându-i-se fără control… Trupul nu mai era al lui…? Ce era asta? Ce era asta? Îşi mişcă picioarele şi acestea abia se clintiră la comanda creierului, dar se clintiră cum trebuie, aşa cum o făcuseră încă dinainte să înceapă amintirile din copilărie, urmând comenzile creierului, aşa cum o făcuse mereu corpul său. Ordonă-i braţului tău, şi acesta se va mişca – ordonă-i minţii, şi se va opune, scria un filosof necredincios. Dar mintea lui lucra, iar trupul nu. Ce era asta? Îşi întoarse capul să se uite în jurul încăperii. Capul nu se mişcă, în ciuda comenzii sale… şi nici ochii. Văzu panourile albe de pe tavan. Încercă să-şi concentreze privirea mai mult asupra acestora, dar ochii nu-i funcţionau aşa cum ar fi trebuit. Îşi simţea trupul ca şi cum ar fi fost al altuia; îl simţea, dar nu putea să-i poruncească. Le spuse picioarelor să se mişte, dar abia se zbătură, apoi îngheţară fără vlagă pe loc. Fără vlagă, ca un cadavru.

Ce era asta? „Sunt pe moarte? Asta e moartea?” Dar nu era moartea. Cumva ştia asta şi…

Pentru prima dată, Emirul simţi începutul fricii. Nu-nţelegea ce se întâmplă. Ştia doar că era foarte rău.

Lui Clark se părea că omul era gata să adoarmă. Trupul se oprise din mişcare. Se zbătuse puţin şi avusese unele spasme minore, ca ale unui om care se pregăteşte să meargă la culcare, dar se opriră cu o rapiditate surprinzătoare. Faţa deveni inertă, confuză, fără să mai exprime tărie, şi putere, şi curaj ostentativ. Acum avea faţa unui manechin. Faţa unui cadavru. El văzuse asta destul de des în viaţă. Nu se gândise niciodată prin ce trece mintea din spatele feţei. Când intervine moartea, problema corpului se termină pentru totdeauna, permiţându-i să treacă la următoarea problemă, lăsând asta în urmă pentru totdeauna. Clark nu fusese niciodată nevoit să distrugă corpul. Când murea, corpul era terminat, nu? Ceva din Clark ar fi vrut să se apropie de doctor şi să-l întrebe ce se întâmplă, dar n-o făcu, nedorind să-l perturbe încă pe cel responsabil de actuala operaţiune…

Îşi simţea tot corpul. Pentru Saif, totul era clar precum cristalul. Nu putea să-l mişte deloc, dar îi simţea toate cotloanele. Simţea sângele pompându-i prin artere. Dar nu putea să-şi mişte degetele. Ce era asta? Îi furaseră corpul. Nu mai era al lui. Îl simţea, dar nu putea să-i comande. Era un prizonier într-o celulă, iar celula era… el însuşi…? Ce era asta? Îl otrăveau? Era ăsta începutul morţii? Dacă da, nu trebuia să-l întâmpine cu braţele deschise? Era chipul lui Dumnezeu la doar câteva clipe distanţă? Dacă da, îi porunci minţii lui să zâmbească. În cazul în care corpul lui nu putea să se mişte, sufletul putea, iar Allah îi vedea sufletul la fel de clar ca pe o stâncă mare în mijlocul mării. Dacă asta era moartea, atunci avea s-o salute ca pe punctul culminant al vieţii sale, ca pe un cadou dat atâtor bărbaţi şi femei, posibilitatea de a vedea faţa lui Allah, aşa cum o va face el în curând… da… Simţi aerul intrându-i în plămâni, oferindu-i ultimele secunde de viaţă, când aceşti necredincioşi îi furau viaţa. Dar Allah avea să-i

facă să plătească pentru asta. De asta era sigur. Absolut sigur.

Pasternak se uită din nou la ceas. Trecuseră două minute, se apropia ultima parte. Se întoarse şi se uită la aparatul de resuscitare. Ledul verde era aprins. La fel şi la ventilator. Avea să le folosească doar când şi dacă va fi nevoie. Îl putea readuce pe nemernic la viaţă. Se întrebă ce-ar zice Mike despre asta, dar gândul ăsta era mult prea îndepărtat ca să-l priceapă acum.

Ce se întâmplă după moarte le este necunoscut celor vii. Toată lumea află în cele din urmă, dar nimeni nu putea să revină şi să le povestească celor vii. Marele mister al vieţii, subiectul filosofiei şi religiei, crezut, probabil, dar necunoscut. Ei bine, chiar acum Emirul ăsta arunca o privire dincolo. Ce vedea? Ce afla?

— Mai durează doar o clipă, le zise Pasternak celor din jurul lui.

Emirul auzi şi înţelese cuvintele. Doar o clipă până va vedea chipul lui Dumnezeu. Doar o clipă înainte de paradis. Mă rog, nu mersese până la capăt, cum ar fi sperat. Nu devenise liderul mondial al credincioşilor, încercase. Încercase să fie cel mai bun şi ajunsese foarte bun. Dar nu suficient de bun.

Era păcat, mare păcat. Ar fi putut să facă atât de multe. Trebuia s-o facă altcineva acum? Ahmed, poate? Un om bun, Ahmed, credincios şi învăţat, cu suflet mare şi puternic în credinţă. Poate că el avea să fie suficient de bun… Emirul simţi aerul intrându-i şi ieşindu-i din plămâni. Simţi asta atât de clar. Era un sentiment frumos, sentimentul vieţii în sine. Cum de nu apreciase niciodată frumuseţea acesteia, minunea ei?

Apoi se întâmplă altceva…

Plămânii se opriră. Diafragma nu… nu se mai mişca. Aerul nu-i mai intra în plămâni. Respirase din momentul naşterii lui. Acesta era primul semn de viaţă, momentul în care un nou-născut îşi ţipa

viaţa către lume – dar plămânii lui nu se umpleau cu aer. Acum nu mai avea aer în plămâni… Se apropia moartea. Păi, se confruntase des cu moartea în ultimii treizeci de ani. Din mâinile ruşilor, din mâinile americanilor, din mâinile afganilor care nu acceptaseră viziunea lui despre Islam şi despre lume. Se confruntase cu moartea de multe, multe ori – suficient de mult cât să nu-l mai sperie nimic. Îl aştepta paradisul. Încercă să închidă ochii, ca să-şi accepte destinul, dar ochii nu se închideau. Încă mai vedea panourile de pe tavanul de deasupra lui, doar dreptunghiuri albe care priveau în jos la el, fără ochi. Asta era moartea? De asta se temeau oamenii? Ce lucru ciudat, observă mintea lui, aşteptând nu cu răbdare, ci confuză, ca întunericul final s-o copleşească. Inima continuă să-i bată. O simţea bătând, pompându-i sânge prin corp şi aducând astfel viaţa, aducând conştiinţa, apropiindu-se de sfârşit, desigur, dar încă prezentă. Când va veni paradisul la el? se întrebă Emirul. Când Îi va vedea faţa lui Allah?

— Respiraţia s-a oprit la trei minute, şaisprezece secunde, raportă Pasternak.

Chavez notă şi el. Medicul se întinse după masca de aer, verificând din nou ca să se asigure că sistemul e pornit. Apăsă butonul de pe mască şi fu recompensat cu sunetul mecanic al aerului ieşind din masca de cauciuc. Apoi luă padelele defibrilatorului şi le presă pe pieptul bărbatului, aruncând un ochi pe EKG-ul de pe ecranul micului computer. Ritm sinusal normal, văzu el.

N-avea să mai dureze mult.

Emirul auzi sunete ciudate în jurul lui şi simţi chestii ciudate, dar nu putu să-şi determine ochii să caute sursa sunetelor, blocaţi cum erau pe panourile plafonului alb. Inima îi bătea. „Deci aşa arată moartea”, se gândi rapid. La fel fusese şi pentru Tariq, împuşcat în piept? Greşise faţă de stăpânul lui, probabil nu fiindcă fusese neglijent, ci

pentru că, în cazul de faţă, inamicul fusese prea priceput şi prea isteţ. Asta se putea întâmpla oricui şi, fără îndoială, Tariq murise ruşinat din cauza eşecului de a-şi îndeplini misiunea vieţii. Dar Tariq ajunsese în paradis, era sigur Emirul, bucurându-se, probabil, de fecioarele lui, dacă într-adevăr asta urma să se întâmple acolo. Probabil că nu, era de părere Emirul. Coranul nu spunea asta, nu chiar aşa.

Bucurându-se de favoarea lui Allah. Asta avea să fie de-ajuns, cum el, Emirul, era pe cale să descopere. Avea să fie suficient.

Începu să-l doară ceva, chiar acolo, în centrul pieptului. Nu ştia că atunci când se oprise respiraţia, se oprise şi infuzia de oxigen în sistemul lui. Inima lui, un muşchi puternic, avea nevoie de oxigen ca să funcţioneze, iar când oxigenul se oprea, ţesuturile cardiace erau în primejdie… şi începeau să moară rapid; inima era plină de nervi şi aceştia raportau către creierul lui încă funcţional lipsa de oxigen sub formă de durere. O durere puternică, cea mai mare durere pe care cineva o putea cunoaşte.

Încă nu ajunsese acolo, dar era pe drum…

Desigur, faţa lui nu trăda nimic. Nervii motorii periferici erau cu toţii morţi sau cam aşa, după ştiinţa lui Pasternak. Dar sentimentele erau încă acolo. Ar fi putut să măsoare cu un electroencefalograf, dar acesta ar fi arătat doar urme de cerneală neagră pe o hârtie continuă pliată în evantai, fără a trăda ceva din agonia mistuitoare pe care o reprezenta desenul.

— OK, zise el liniştit. Începe acum. Îi dăm un minut, poate un pic mai mult.

Captiv în corpul său nefuncţional, Saif simţi primele semne ale durerii, începuse vag, dar crescuse în mod constant… şi rapid. Inima îi era smulsă din piept, ca şi cum cineva şi-ar fi băgat mâna în pieptul lui şi i-ar fi tras-o afară, rupându-i vasele de sânge în timp ce făcea asta, rupându-le

ca pe hârtia umedă dintr-o carte distrusă. Dar nu era hârtie. Era inima lui, centrul trupului său, organul care dădea viaţă restului corpului. Acum părea să fi luat foc, arzând ca surcele pe un platou înconjurat de stânci, arzând, arzând, arzând… în pieptul lui, arzând. Inima îi ardea de vie, o simţea arzând. Nu bătând, nu trimiţând sânge în corpul lui, ci arzând ca lemnul uscat, ca benzina, ca hârtia, arzând, arzând, arzând… arzând în timp ce el trăia. Dacă asta era moartea, atunci moartea era ceva groaznic, îi trecu prin minte… cel mai rău lucru. O provocase altora. Împuşcase soldaţi ruşi – toţi necredincioşi, dar le încheiase viaţa, îi trecuse prin asta… crezuse că era amuzant? Distractiv. O parte din voia lui Allah? Şi lui Allah se părea asta amuzant? Durerea continuă să crească, să devină insuportabilă. Dar trebuia s-o suporte. Nu urma să dispară. Nici n-ar fi putut. Nu putea să fugă de ea, nu putea să se roage cu voce tare la Allah s-o oprească, nu putea s-o nege. Era acolo. Devenise realitate. Îi copleşise în întregime conştiinţa. Devenise totul. Era un foc în mijlocul corpului său şi-l ardea din interior spre exterior, şi era mult mai teribilă decât şi-ar fi imaginat vreodată. Nu venea moartea rapid? Nu era Allah milostiv în toate? Atunci de ce permitea Allah să se întâmple asta? Vru să strângă din dinţi, să lupte împotriva durerii – voia, avea nevoie să strige cu voce tare, ca să se protejeze de agonia pe care o trăia în interiorul corpului său.

Dar nu putea să-i spună trupului său să facă nimic. Tot ce ţinea de realitate era durere. Tot ce vedea, auzea şi simţea era durere. Chiar şi Domnul Allah era durere…

Allah îi făcea asta. Dacă totul în lume era voia lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu îi dorea asta? Cum era posibil? Nu era Dumnezeu un zeu al milei infinite? Unde dracu' era mila Lui acum? Îl părăsise Allah? *De ce?*

De ce?

DE CE?

Apoi, mintea se stinse în stare de inconştienţă, cu un epilog final de durere mistuitoare care să-l călăuzească.

Pe ecranul aparatului EKG, apărură primele nereguli care îi atraseră atenţia lui Pasternak. De obicei, în sala de operaţii, ca anestezist, era treaba lui să verifice semnele vitale ale pacientului. Printre acestea, şi aparatul EKG. Era, de fapt, mai curând un cardiolog diagnostician destul de priceput. Trebuia să fie foarte atent acum. Ei nu voiau să-l omoare pe acest nemernic de nimic şi era mai mare păcatul. Putea să-i ofere o moarte cum numai câţiva oameni trăiseră vreodată, o pedeapsă potrivită pentru crimele lui, dar el era medic, nu călău, îşi spuse Pasternak trăgându-se de pe marginea unei stânci înalte şi mortale. Nu, pe ăsta trebuia să-l readucă la viaţă.

Aşa că se întinse după masca cu oxigen. „Pacientul”, aşa cum îl considera, era inconştient în acel moment. Îi puse masca pe faţă şi apăsă butonul, iar aparatul împroşcă aer în plămânii flasci, dezumflaţi. Pasternak ridică privirea.

— OK, notează momentul. Îl ajutăm să respire acum. Pacientul e inconştient, fără îndoială, şi îi pompăm aer în plămâni. O să fie nevoie de trei sau patru minute, cred. Poate să vină încoace unul dintre voi?

Chavez era cel mai aproape şi veni imediat.

— Pune-i padelele astea pe piept şi ţine-le acolo.

Ding aşa făcu, întorcându-se cu faţa la aparatul EKG. Liniile electronice care marcau activitatea cardiacă se stabilizară şi se repetau cu regularitate, dar nu şi ritmul sinusal, ceva ce soţia lui ar fi remarcat, pentru el fiind însă doar chestii văzute la televizor. În stânga lui, doctorul Pasternak apăsa butonul ventilatorului la intervale regulate de opt sau nouă secunde.

— Ce zice, doctore? întrebă Chavez.

— Inima se stabilizează acum, că primeşte oxigen. Succinilcolina îşi va diminua efectul peste vreo două minute. Când vezi corpul că se mişcă, atunci a dispărut cu totul. O să-l ajut să respire pentru încă vreo patru minute, raportă doctorul.

— Prin ce-a trecut?

— N-ai vrea să ştii. I-am dat echivalentul unui atac de cord masiv. Durerea trebuie să fi fost intensă – adică foarte puternică. Pentru el o fi fost al naibii de rău, dar poate fi de-a dreptul groaznic. Peste câteva minute o să vedem cum răspunde, băieţi, dar a trecut prin ceva ce nimeni nu şi-ar dori vreodată să trăiască. Crede, probabil, că tocmai a atins fundul iadului. Bănuiesc c-o să vedem peste câteva minute ce-i face – ce i-a făcut.

Fu nevoie de patru minute şi treizeci de secunde ca să înceapă să mişte picioarele. Doctorul Pasternak citi EKG-ul pe aparatul de resuscitare şi se relaxă. Emirul ieșise de sub influenta succinilcolinei şi muşchii lui erau acum sub controlul propriilor nervi, aşa cum ar fi trebuit să fie.

— Va fi inconştient timp de câteva minute, până când creierul îi va fi complet irigat cu sânge oxigenat, explică anestezistul. O să-l lăsăm să se trezească normal, apoi o să putem vorbi cu el.

— În ce stare mintală va fi?

Întrebarea asta o puse Clark.

El nu mai văzuse aşa ceva până atunci nici măcar de la distanţă.

— Asta depinde. Presupun că e posibil să rămână puternic şi capabil să reziste, dar nu mă aştept la asta. A trecut printr-o experienţă unică şi foarte, foarte distructivă. Nu va dori s-o repete. A trecut printr-o durere care face ca naşterea să pară un picnic în Central Park. Pot doar să speculez cât de îngrozitor a fost pentru el. Nu cunosc pe nimeni care să fi trecut prin asta – mă rog, poate unii care

au trecut prin atacuri coronariene masive, dar de obicei aceştia nu-şi amintesc intensitatea durerii. Creierul nu funcţionează aşa. Elimină durerea intensă, ca un mecanism de apărare. Nu şi de data aceasta. El îşi va aminti experienţa, dacă nu durerea în sine. Dacă experienţa nu l-a speriat mai rău decât tot ce a trăit vreodată, ei bine, atunci vorbim despre un John Wayne pe amfetamine. În lumea reală nu există oameni de genul ăsta. Avem de-a face şi cu complicaţia convingerilor lui religioase. Astea pot fi destul de puternice. Cât de puternice, păi, o să vedem, dar aş fi surprins să ne reziste în momentul ăsta.

— Dacă o face, putem să repetăm experienţa? întrebă Clark.

Pasternak se întoarse.

— Da, putem – aproape la nesfârşit. Am auzit la Columbia că STASI[91] est-german folosea tehnica asta ca să interogheze deţinuţii politici şi spionii pe care-i luau prizonieri şi că a înregistrat de fiecare dată un succes. Au încetat s-o mai folosească – nu ştiu de ce. Poate că a fost prea diabolică până şi pentru ei. Cum spuneam ieri, a fost scoasă din programa lui Josef Mengele de la Şcoala de medicină. Tipul care a condus STASI era evreu, dacă îmi amintesc bine – Marcus Wolf cred că era numele lui – şi poate că a fost afectat de asta.

— Cum te simţi, Rich? întrebă Hendley.

— Sunt bine. Dar el nu e.

Doctorul se opri.

— Or să-l execute pe tipul ăsta?

— Depinde pe mâna cui sfârşeşte, răspunse Hendley. Dacă-l primeşte FBI, o să treacă prin sistemul de tribunal federal şi, dacă aşa se întâmplă, atunci se va duce în cele din urmă pa-pa, la Terre Haute (Indiana)[92], după ce are loc procesul conform legii. Chiar nu-i treaba noastră.

„Fiindcă şocul prin care tocmai a trecut a fost mult mai rău decât asta”, nu spuse Pasternak.

Conştiinţa lui era sub control, dar făcea gălăgie. Asta prea era din manualul lui Josef Mengele şi nu era ceva menit să facă fericit un evreu din New York. Dar corpul fratelui său nu fusese niciodată recuperat, strivit până la separarea în atomi de căderea turnului WTC. N-avea nici măcar un mormânt pe care el să-l poată vizita împreună cu copiii lui Mike. Şi nemernicul ăsta tăcuse să se întâmple asta, aşa că Rich Pasternak îi spuse conştiinţei sale să fie liniştită. Făcea, dacă chiar vrerea lui Dumnezeu, atunci treaba familiei sale şi era bine pentru el. Conştiinţa lui trebuia să fie liniştită în privinţa asta.

— Cum îl cheamă pe tipul ăsta mai exact? întrebă Pasternak.

Clark răspunse:

— Saif Rahman Yasin. E al cincizecilea-şi-mai-bine copil al tatălui său, un om de o vigoare lăudabilă; tatăl lui a fost şi un apropiat de-al familiei regale saudite.

— O? N-am ştiut.

— Urăşte familia regală saudită mai mult decât urăşte Israelul, explică Clark. Au încercat să-l prindă cu vreo şase ani în urmă, dar au ratat misiunea. El zice că-i urăşte din cauza corupţiei. Ceva de genul, cred că sunt ceva bani acolo – adică o sumă uriaşă –, controlaţi de un număr relativ mic de oameni, şi tu eşti pe cale să iei o parte, dar în comparaţie cu Washingtonul nu e chiar aşa de rău. Am fost acolo. Am învăţat limba lor prin anii 1980. Saudiţii pe care i-am cunoscut eu sunt oameni. Buni. Religia *lor* e diferită de-a mea, dar, la naiba, aşa e şi baptismul. Saudiţii îl vor pe idiotul ăsta mort mai mult decât noi, dacă poţi să crezi. Le-ar plăcea să-l conducă în Piaţa Chop Chop din Riad şi să-i taie capul cu o sabie. Ei consideră că a scuipat pe ţara lor, pe regele lor şi pe religia lor. Trei din trei, şi asta e destul de rău acolo. Doctore, saudiţii nu sunt ca noi, dar nici britanicii nu sunt, OK? Am trăit şi acolo.

— Ce crezi c-ar trebui să facem cu el?

— Asta e mai presus de nivelul meu, domnule. Putem să-l omorâm în orice moment, dar mai bine s-o facem în public – la dracu', s-o facem în pauza Super Bowl, cu reluare instantanee şi comentarii colorate ale echipei TV. Aş putea să trăiesc cu asta. Dar e chiar o întrebare cu o bătaie mai mare de-atât. E un personaj politic, şi îndepărtarea lui va fi şi un act politic. Asta strică mereu lucrurile, trase concluzia Clark.

Avea prea puţin de-a face cu instinctele politice şi nu ar fi vrut să aibă deloc. Lumea lui era simplă: dacă ai comis o crimă, atunci mori pentru ea. Nu era elegant sau foarte „sensibil", dar cândva, funcţiona. Aşa cum sistemul juridic funcţionase mult mai bine înainte ca ţara lui să fie condusă de avocaţi. Dar nu exista nicio cale de întoarcere, iar el nu se descurca aşa. Clark nu-şi făcea nicio iluzie despre mersul lumii. Creierul lui pur şi simplu nu se întindea atât de departe.

— Doctore, ce tocmai ai pus în el a fost chiar aşa de rău?

— Mult mai rău decât orice cu care m-am confruntat eu vreodată, mai rău decât orice am văzut vreodată în douăzeci şi şase ani de practică medicală, mai rău decât tot ce-i poţi face cuiva fără să-l omori de tot. Cunoştinţele mele în acest sens sunt doar teoretice, dar nu e ceva prin care aş vrea să trec, nici în ruptul capului.

Clark se gândi la un tip pe nume Billy şi la timpul petrecut de acesta în camera de recompresie a lui Clark[93]. Îşi aminti cu cât sânge rece îl torturase pe nemernicul de violator, cum nimic nu-i atinsese conştiinţa nici măcar un pic. Dar asta fusese o acţiune personală, nu era vorba despre afaceri, iar lui tot nu-i păsa prea mult. Îl lăsase în viaţă pe un câmp de la o fermă din Virginia, ca să fie dus mai târziu la un spital şi tratat inutil timp de vreo săptămână, înainte ca barotraumatismul să-i răpească viaţa de violator lipsit de valoare. O parte

din Clark se întreba din când în când dacă lui Billy i-o fi plăcând în iad. Dar nu prea des.

Deci asta fusese mai rău de-atât? „La naiba.”

Pasternak coborî privirea şi văzu pleoapele Emirului tremurând. OK, îşi revenea cu totul. „Bine. Oarecum.”

Clark se îndreptă spre Hendley.

— Cine o să-l interogheze? întrebă John.

— Jerry Rounds, pentru început.

— Vrei să-l asist?

— Poate fi o idee bună dacă am sta toţi aici. Adică, ar fi mai bine dacă am avea un psihiatru la îndemână – cel mai bine, un teolog islamist –, dar n-avem. Mergem mereu pe propriile picioare aici, nu?

— Înveseleşte-te. Langley n-ar fi avut niciodată curajul să facă ce-am făcut noi acum, nu fără o întreagă şcoală de avocaţi la îndemână care să-l chibiţeze şi un reporter de la *Post* care să ia notiţe şi să fie tot mai ultragiat din punct de vedere moral. Asta e ceva ce-mi place foarte mult la locul ăsta: fără scurgeri de informaţii.

— O parte din mine vrea să discute asta cu Jack Ryan. El nu e psihiatru, dar îmi plac instinctele lui. Dar nu pot să fac asta. Ştii de ce.

Clark dădu din cap; ştia. Jack Ryan era cunoscut şi pentru faptul că avea probleme de conştiinţă. Nimeni nu-i perfect.

Hendley se duse la telefon şi apăsă pe câteva taste. Doar două minute mai târziu, intră Jerry Rounds:

— Deci? întrebă Rounds.

— Oaspetele nostru a avut o dimineaţă proastă, explică Hendley. Acum, trebuie să vorbim cu el. Asta-i treaba ta, Jerry.

— Pare inconştient, observă Rounds.

— O să mai stea aşa câteva minute, clarifică Pasternak. Dar o să fie OK, promise doctorul.

— Iisuse, avem destui oameni aici? observă Rounds în continuare.

Mai multă lume decât la şedinţele periodice ale consiliului. Apoi veni camera TV, aşezată pe un trepied de către Dominic, iar draperiile prelată pe care le improvizaseră de-cu-seară fură ridicate în jurul bancului de lucru. La mişcarea lui din cap, Dominic apăsă butonul camerei de filmat, iar Hendley continuă, anunţând ora şi data fără să fie filmat. Desigur, mai târziu Gavin Biery avea să modifice digital vocea lui Hendley. Dominic ascultă reluarea secvenţei şi confirmă că s-a înregistrat corect.

— Ne jucăm cu mintea lui? întrebă Rounds, aproape pentru sine, dar Clark stătea chiar lângă el.

— De ce nu? răspunse Clark. Nu există norme în asta, Jerry.

— Corect.

Clark avea un stil de disecare a problemei până la os, remarcă şeful Campusului.

Clark se întrebă dacă n-ar trebui ca toată lumea să poarte haine de cow-boy, blugi, centură pentru pistol şi pălărie, să-l zăpăcească de tot, adevărate jocuri cu mintea lui Saif. Dar era, probabil, mai bine să urmeze varianta simplă. Dacă te gândeşti prea mult la tot, de obicei strici totul şi, în final, n-ajungi nicăieri. Simplu era, de obicei, mai bine. Aproape întotdeauna.

Clark se duse la masă şi văzu că Saif începuse să prindă viaţă, mişcându-se şi răsucindu-se în somn. Gata să se trezească. Avea să fie surprins că e în viaţă? se întrebă Clark. Avea să creadă că fusese în iad? Al naibii de sigur că nu fusese paradisul. Se uită cu atenţie la faţa lui. Muşchii mici erau în mişcare acum. Era gata să se întoarcă în lume. Clark se hotărî să stea unde era.

— John?

Era Chavez.

— Da, Ding?

— A fost chiar aşa de rău, nu?
— Aşa zice doctorul. El e expertul.
— Iisuse.
— Ai greşit zeitatea, omule, observă Clark. El se aşteaptă probabil să vadă pe Allah sau poate pe diavol.
„Cred că aş putea să joc rolul lui”, reflectă John. Privi în jur. Jerry Rounds părea neliniştit. Hendley îl trimisese la bătaie într-o situaţie-limită, cam ca un jucător de baseball care are la dispoziţie doar o minge pe care trebuie s-o câştige. Păi, ar fi fost inuman să nu se simtă un pic încordat, crezu John.
Se simţi el însuşi implicat în asta. Era o oportunitate şi, brusc, el ştiu asta.
„O, rahat”, se gândi Clark. Ce-ar fi trebuit să-i spună nemernicului ăstuia? Asta era treabă de psihiatru. Poate de cleric islamic serios sau de teolog – cum îi zice? Muftiu? Ceva de genul ăsta. Cineva care ştia Islamul al dracu' de mult mai bine decât el.
Dar tipul ăsta chiar era musulman? Sau era un politician aspirant? Ştia măcar el însuşi cine e? Când devine cineva ce se pretinde a fi? Pentru Clark, acestea erau întrebări profunde. Prea al naibii de profunde. Dar pleoapele omului tremurau. Apoi se deschiseră şi Clark îl privi.
— Poate să respire, nu? întrebă Clark.
Nimeni nu răspunse, dar pe faţa omului era confuzie.
— Bună ziua, Saif. Bine ai venit înapoi.
— Cine eşti? întrebă bărbatul, oarecum beat.
— Lucrez pentru guvernul Statelor Unite.
— Ce mi-aţi făcut? Ce s-a întâmplat?
— Am indus un atac de cord, apoi te-am adus înapoi. Mi s-a spus că e o procedură agonizantă.
Clark nu primi răspuns la asta, dar văzu pâlpâirea de teroare din ochii Emirului.
— Ar trebui să ştii asta: putem să repetăm situaţia prin care tocmai ai trecut la nesfârşit şi fără

traume pe termen lung. Nu coopera, şi zilele tale nu vor mai fi nimic mai mult decât atacuri de cord, unul după altul.

— Nu puteţi să faceţi asta. Aveţi…

— Legi? Nu, aici n-avem. Suntem doar eu, tu şi o seringă, cât timp e nevoie. Dacă nu mă crezi, vine doctorul aici în două minute. Alege.

Emirului îi luă mai puţin de trei secunde să se decidă.

— Întreabă.

Clark şi Rounds descoperiră repede că interacţiunea lor cu cel cunoscut sub numele de Emir n-avea să fie un interogatoriu, ci mai degrabă un raport cordial. În mod clar, Yasin luase în serios avertismentul lui Clark.

Prima sesiune dură două ore şi acoperi paleta de la lumesc la important, întrebări la care aveau deja răspunsurile şi mistere pe care încă le aveau de destrămat: De când era în America? Unde şi când suferise intervenţia de chirurgie plastică? Traseul după plecarea din Pakistan. Cum fusese cumpărată casa din Las Vegas? Cât de mare era bugetul operaţional al URC? Adresele conturilor bancare; structura organizatorică a URC, sedii ale celulelor, agenţi infiltraţi, obiective strategice…

Şi tot aşa până la începutul serii, când Hendley a cerut o pauză. În dimineaţa următoare, grupul se adună în bucătăria casei principale, pentru a face o evaluare şi a planifica interogatoriul zilei. Aveau puţin timp la dispoziţie, explică Hendley. Oricare ar fi înclinaţiile lor personale, Emirul nu aparţinea Campusului şi nu ei trebuiau să împartă dreptatea. Omul aparţinea poporului american; justiţia trebuia să facă dreptate în conformitate cu legile lor. În plus, odată ce Yasin ajungea în mâinile FBI, luni şi ani puteau fi investiţi pentru a stoarce de la el şi ultima picătură de informaţie. Între timp, Campusul avea să aprofundeze ceea ce le divulgase Emirul până acum. Aveau o mulţime de

piste de urmat şi destule informaţii cât să stea ocupaţi opt luni pe an.

— Aş spune că mai avem nevoie de un singur lucru de la el, zise Jack Ryan jr.

— Ce anume? răspunse Rounds.

— De ce toate astea. Gândirea tipului ăstuia e prea stratificată. Toate piesele şi părţile componente ale Lotus – muntele Yucca, *Losan,* atacurile din Midwest… A fost doar ideea de teroare sau ceva mai mult? Trebuia să fie ceva mai mare decât 9/11, nu?

Clark îşi săltă capul gânditor şi se uită la Hendley, care aşteptă o clipă, apoi zise:

— Al naibii de bună întrebare.

Până la jumătatea dimineţii obţinură ce voiau; îşi întoarseră atenţia către dificila problemă a predării lui Yasin către FBI. Oricât de simbolică şi de atrăgătoare era ideea de a-l lega fedeleş pe Emir ca pe un curcan de Crăciun şi a-l prăvăli dintr-o maşină în mişcare pe treptele clădirii Hoover, nu era o soluţie realistă. Campusul făcuse echilibristică vreme de săptămâni pe linia gri dintre a rămâne în umbră, unde fusese proiectat să funcţioneze, şi a atrage atenţia guvernului SUA.

Deci, întrebarea devenea cum să „dăruiască” pe cel mai căutat terorist din lume fără să-i fie aruncat înapoi. În final, Dominic Caruso, după ce învăţase lecţia de la Brian, veni cu soluţia.

— KISS, zise el. Fă-o cât mai simplu, prostule.

— Explică, îi ceru Hendley.

— Gândim prea mult. Avem deja decupajul perfect: Gus Werner. El m-a adus la Campus şi e apropiat de Dan Murray, directorul FBI.

— Ăsta e un cal de dar al naibii de mare, Dom, zise Chavez. Crezi că se bagă? Întrebare mai bună: Crezi că poate el să facă să meargă stratagema asta?

— Cum ar putea să eşueze? întrebă Jack.

— Ar fi arestat imediat şi băgat într-o închisoare foarte sigură. Ştii, se citesc drepturile, se oferă un avocat, încearcă să vorbească una-alta cu el. Aduc un avocat american. Îi spun procurorului general, care o să-i spună preşedintelui. După aceea, bulgărele de zăpadă începe să crească. Se implică presa, iar noi o să ne aşezăm bine să urmărim spectacolul. Uite, Gus ştie cum lucrăm şi ştie cum funcţionează Biroul. Dacă e cineva care poate să rezolve asta, el e acela.

Hendley reflectă la asta pentru câteva momente, apoi dădu din cap.

— Sună-l.

Telefonul lui Gus Werner sună în clădirea Hoover. Era linia lui privată şi puţină lume avea acces la aceasta.

— Werner.

— Dominic Caruso aici, domnule Werner. Aveţi câteva minute în după-amiaza asta? Să spunem vreo douăzeci de minute.

— A, sigur. Când?

— Acum.

— OK, vino.

Dominic parcă la o stradă de clădirea Hoover şi intră în holul principal, arătându-le poliţiştilor de la biroul de pază legitimaţia FBI. Îi permiseră să ocolească detectoarele de metal. Se presupunea că agenţii FBI trebuie să poarte arme la brâu. De fapt, Dominic nu purta în acel moment. O uitase la birou, mai degrabă spre surprinderea lui.

Biroul lui Augustus Werner era la ultimul etaj, avea o secretară ceea ce-l ridica la nivelul de director adjunct cu drepturi depline al FBI, la doar câteva uşi distanţă de biroul ceva mai mare de director al lui Dan Murray. Dominic o anunţă el însuşi pe secretară şi aceasta îl conduse rapid direct înăuntru. Se aşeză pe scaun faţă în faţă cu adjunctul FBI. Ceasul lui arăta exact 15,30.

— OK, Dominic, ce vrei? întrebă Werner.

— Am o ofertă.

— Ce fel de ofertă?

— Îl vreţi pe Emir? întrebă Dominic Caruso.

— Îm?

Dominic repetă întrebarea.

— Sigur, OK.

Expresia lui Werner spunea „Care-i poanta?”

— În seara asta, la Tysons Corner. La nivelul superior al parcării, să spunem la 21,15. Veniţi singur. Ştiu c-o să aveţi oameni pe-aproape, dar să nu fie atât de aproape cât să vadă transferul. Vi-l predau personal.

— Tu vorbeşti serios. Îl ai?

— Aha.

— Cum naiba s-a întâmplat asta?

— Nu întrebaţi, nu spun. L-am prins şi îl puteţi avea. Doar scoateţi-ne din asta.

— O să fie greu.

— Dar nu imposibil.

Dominic zâmbi.

— Nu, nu imposibil.

— Pont anonim, breşă neaşteptată – nu contează.

— Bine, bine… Trebuie să vorbesc despre asta cu directorul.

— Înţeleg.

— Ţine telefonul aproape. Te ţin la curent.

Aşa cum toată lumea ştia că va fi, apelul veni rapid – în nouăzeci de minute, de fapt – şi data şi locul întâlnirii fură confirmate. Ora 20,30 veni destul de repede, iar apoi începură pregătirile. Dominic şi Clark plecară la atelier, unde-l găsiră pe Pasternak examinându-l pe Emir, sub ochiul atent şi Glockul pregătit al lui Domingo Chavez.

— E gata de plecare, doctore? întrebă Dominic Caruso.

— Da. Aveţi grijă la picior, totuşi.

— Dacă spui tu…

Clark şi Dominic îl ridicară pe Yasin, iar Dominic luă cătuşele flexibile din buzunarul de la spate şi-i fixă încheieturile. Apoi Dominic înfăşură un bandaj Ace de şase ori în jurul capului lui Saif. Asta îl orbi. Odată încheiată treaba, Clark îl apucă de braţ şi se îndreptară spre uşă, apoi prin curte şi prin uşa din spate a garajului. Hendley, Rounds, Granger şi Jack stăteau lângă Suburban. Rămaseră tăcuţi, în timp ce Dominic deschidea uşa din spate a Suburbanului şi-l ajuta pe Yasin să urce. Clark veni pe partea cealaltă şi se urcă lângă acesta. Dominic urcă în faţă şi plecară. Merseră pe US 29 spre DC Beltway şi apoi spre vest, înspre nordul Virginiei. Dominic păstră limita de viteză, ceea ce era neobişnuit pentru el. Prezenţa unei legitimaţii FBI în portofel îl scutea, de obicei, de respectarea tuturor limitelor de viteză în America, dar în seara aceea nu juca decât strict după reguli. Traversară Podul American Legion din Virginia, care coti într-un viraj ameţitor la stânga. Încă douăzeci de minute, şi Dominic o luă pe ieşirea din dreapta, către Tysons Corner. Traficul spori, mai ales dinspre centrul comercial. Era 21,25 de-acum. O luă pe rampa către nivelul superior, pe partea sudică a centrului comercial.

„Acolo”, se gândi Dominic. O maşină în mod evident a Biroului, un Ford Crown Victoria nou, cu o antenă radio suplimentară. Trase la vreo zece metri de aceasta şi rămase nemişcat. Uşa din faţă de pe partea şoferului Fordului se deschise. Era Gus Werner, îmbrăcat în obişnuitul lui costum cu care mergea la birou. Dominic coborî, apropiindu-se de el.

— L-ai adus? întrebă Werner.

— Da, domnule, răspunse Dominic. Arată un pic diferit acum. Şi-a decolorat cumva pielea. A folosit asta – Dom îi predă tubul pe jumătate consumat de benochină, pe care-l luase din casa din Las Vegas – şi ne-a spus că şi-a făcut ceva la faţă, în Elveţia. Mă duc să-l aduc.

Dominic se înapoie la Suburban, deschise uşa din spate, îl ajută pe Yasin să coboare, apoi închise uşa şi se îndreptă cu el spre Werner.

— Are nevoie de ceva supraveghere medicală. Un glonţ l-a rănit la coapsă. Ne-am îngrijit de asta, dar s-ar putea să aibă nevoie de un pic mai multă atenţie. În afară de asta, e sută la sută sănătos. N-a mâncat foarte mult. S-ar putea să-i fie foame. Îl duceţi la D.C. Divizia de Teren?

— Da.

— Păi, domnule, e al dumneavoastră acum.

— Dominic, vreau să aud într-o zi toată povestea asta.

— Poate că într-o zi, domnule, dar nu în seara asta.

— Am înţeles.

— Încă ceva: întrebaţi-l mai întâi despre atacurile de la Heartland. Întrebaţi-l despre agenţii lui infiltraţi.

— De ce?

— Încearcă o mică prestidigitaţie. Ar fi mai bine dacă nimeni nu s-ar asocia cu asta.

— OK.

Apoi vocea lui Werner deveni oficială.

— Saif Yasin, eşti arestat. Ai dreptul să nu spui nimic. Tot ce vei spune va fi luat în considerare şi va putea fi folosit împotriva ta la tribunal. Ai dreptul la un avocat. Ai înţeles ce ţi-am spus? întrebă Werner, ţinându-l pe om de braţ.

Emirul nu scoase un cuvânt.

Werner se uită la Dominic.

— Înţelege engleza?

Dominic rânji.

— O, da. Credeţi-mă, ştie exact ce se întâmplă.

EPILOG

Cimitirul Naţional Arlington

Deşi cei din Serviciul Secret al lui Jack Ryan sr îşi făcuseră griji inutile legate de fotografierile neautorizate, majoritatea membrilor Campusului – Gerry Hendley, Tom Davis, Jerry Rounds, Rick Bell, Pete Alexander, Sam Granger şi Gavin Biery – sosiră cu câteva minute mai devreme, în trei maşini separate. Chavez şi Clark veniră într-o a patra maşină, cu recent pensionatul şi nou-angajatul agent al Campusului, Sam Driscoll, care îşi petrecuse o jumătate din timp la Campus, ajungând la zi cu informaţiile, şi cealaltă jumătate vânând case de închiriat în oraş şi reabilitându-se la Johns Hopkins. Deşi nu-l cunoscuse pe fratele Caruso mort, Driscoll era soldat la bază şi, din familie sau nu, cunoscut sau nu, un camarad de arme îi era frate.

— Uite că vin, murmură Chavez către grup şi arătă către drumul mărginit de copaci.

Conform standardelor Corpurilor de Marină, cei mai apropiaţi membri ai familiei lui Brian, escortaţi de Dominic, sosiră în limuzina din faţă şi se opriră în spatele maşinii mortuare, unde un pluton de escortă din opt militari din trupele marinei îşi aştepta ordinele, cu ochii îndreptaţi înainte şi fără nicio expresie pe feţe. Câteva clipe mai târziu, a doua limuzină, care ducea familia Ryan, apăru şi se opri. La un semn al agentului special Andrea Price-O'Day, ambele uşi din spate ale limuzinei se deschiseră, iar participanţii coborâră.

La mormânt, Gerry Hendley şi John Clark stăteau unul lângă celălalt şi priveau cum membrii plutonului de escortă scoaseră din maşina mortuară, cu chipuri împietrite şi mişcări line, sicriul acoperit cu steag şi se aşezară în spatele

preotului, pentru cortegiul care străbătea gazonul tuns.

— Lucrurile încep să se clarifice, murmură şeful Campusului.

— Mda, fu de acord Clark.

Trecuseră şase zile de la Yucca, patru de când trupul lui Brian se întorsese acasă de la Tripoli. Abia acum aveau cu toţii timp să absoarbă tot ceea ce se aflase. Campusul marcase o victorie importantă pentru ţară, dar plătise un preţ mare.

Ploaia care căzuse toată dimineaţa se oprise cu o oră mai înainte; rândurile de piatră complet albe păreau aproape luminoase în, soarele amiezii. În paralel cu cei care cărau coşciugul la mormânt, un contingent al fanfarei marinei mărşăluia în cadenţă redusă, în timp ce în tobe se bătea un ritm sumbru.

Sicriul fu depus lângă mormânt în vreme ce membrii familiei îşi ocupară locurile. Comandantul escortei strigă scurt: „Atenţie… prezentaţi arm…”, apoi „Formaţie… pe loc repaus”.

La cererea lui Dominic, preotul ţinu o ceremonie scurtă.

— Formaţie… atenţie. Formaţie… prezentaţi arm’.

Urmară Imnul Marinei şi salutul cu arma, plutonul de tragere executându-le cu mişcări crispate, aproape robotizate, până când ecoul ultimului foc se stinse printre morminte. În timp ce acesta pălea, un singur gornist cântă, în timp ce steagul lui Brian era atent pliat şi apoi înmânat familiei Caruso. Fanfara marinei intonă imnul „Tată Veşnic, puternic pentru mântuire”.

Şi se termină.

În dimineaţa următoare, o zi de luni, Campusul trecu din nou la afaceri, dar starea de spirit era, previzibil, mohorâtă. În zilele de până la înmormântarea lui Brian, fiecare dintre ei scrisese şi prezentase propriul raport, dar era pentru prima

dată când membrii abia dezactivatului grup „Regele pescar” se întâlneau pentru o evaluare.

Fetele erau sumbre când toată lumea intră în sala de şedinţe. Printr-un acord nerostit, un scaun de la masă fusese lăsat liber pentru Brian.

Răspunsul la marea întrebare a lui Jack: „De ce?” îi luă pe toţi prin surprindere. Emirul avusese, de fapt, aspiraţii mai mari pentru Lotus. Atacurile de la Heartland şi incidentul eşuat cu *Losan* fuseseră concepute ca jaburi[94], detonarea muntelui Yucca asemenea unui upercut care urma să trezească uriaşul adormit. Cu un Edward Kealty inept şi reacţionar la cârma ţării, FBI şi CIA ar fi descoperit la momentul potrivit identitatea persoanelor responsabile de atacuri, doar ca să găsească legende atent construite şi complet substituite care să conducă în cele din urmă direct la uşa Direcţiei pentru Servicii de Informaţii din Pakistan şi la elemente radicalizate ale Statului-Major al Armatei Pakistanului, amândouă suspectate că sunt susţinători nu foarte entuziasmaţi ai războiului împotriva terorii.

Dacă Statele Unite invadaseră în mod justificat Afganistanul după 9/11, ele aveau să reacţioneze din nou rapid şi în mod deschis, extinzând operaţiunile militare la est de Koh Safed şi de munţii Hindukush. Destabilizarea inevitabilă a Pakistanului, deja un stat aproape falimentar, ar fi creat, după părerea Emirului, un vid de putere în care ar fi păşit Consiliul Revoluţionar Umayyad şi ar fi preluat controlul asupra substanţialului arsenal nuclear al Pakistanului.

— E plauzibil, zise Jerry Rounds. În cel mai rău caz, planul reuşeşte; în cel mai bun caz, trebuie să intrăm puternic în zonă, poate cu de patru ori mai mulţi oameni decât avem în prezent.

— Şi să stăm acolo vreo douăzeci de ani, adăugă Clark.

— Dacă ne-am fi gândit că Irakul va deveni un avizier de recrutare pentru militanţi… observă Chavez.

— O situaţie din care Emirul şi URC câştigă oricum, adăugă Jack.

— I-am spus lui Werner să caute mai întâi prin legende. O să găsească el ceva, zise Dominic Caruso. Întrebarea e dacă ăsta era singurul as pe care îl avea nemernicul în mânecă?

Ca la un semn, telefonul de lângă cotul lui Hendley sună. Acesta răspunse, ascultă, apoi zise:

— Trimite-o sus. Închise şi zise grupului:

— Poate o întrebare în minus la care să trebuiască să răspundem.

Şaizeci de secunde mai târziu apăru în uşă Mary Pat Foley. După ce se salutară, puse un dosar de hârtie pe masă, în faţa lui Hendley, care îl deschise şi începu să citească.

Mary Pat zise către Sam Driscoll:

— Colajul a dat, în sfârşit, un răspuns despre macheta ta.

— Ei, na?

— Lasă-mă să ghicesc, zise Chavez. Ştiri vechi. Muntele Yucca.

— Nu, spuse Hendley.

Împinse dosarul pe masă către Clark şi Jack, care-l priviră împreună. Jack se uită la Mary Pat.

— Eşti sigură că e corect ce scrie?

— L-am verificat de zeci de ori. Avem optzeci şi două de puncte geografice care se potrivesc perfect.

Dominic zise:

— Spune-le.

— Kârgâzstan, răspunse Clark, fără să-şi ridice privirea din dosar.

— Ce naiba vrea Emirul în Kârgâzstan? zise Chavez.

— Întrebarea de un milion de dolari, răspunse Gerry Hendley Să începem să căutăm un răspuns.

Şedinţa mai continuă încă o oră. La unsprezece, Jack mancă mai devreme de prânz şi se duse cu maşina la Peregrine Cliff. Când urcă pe verandă, Andrea Price-O'Day deschise uşa din faţă.

— Asta numesc eu prezent la datorie, zise Jack. Cum merge?

— Ca întotdeauna. Îmi pare rău de vărul tău.

Jack dădu din cap.

— Mulţumesc. Tata?

— E în birou, spuse ea, ca şi cum ar fi fost de la sine înţeles.

— O să bat la uşă încet.

Ceea ce şi făcu, şi fu surprins să-şi audă tatăl spunând vesel: „Intră".

Jack se aşeză şi aşteptă câteva secunde până când tatăl lui termină de scris o propoziţie la tastatură. Ryan Senior se roti în scaun şi zâmbi.

— Ce mai faci?

— OK. Te apropii de final? întrebă Jack, făcând semn din cap către autobiografia de pe monitorul calculatorului.

— Pot să văd luminiţa de la capătul tunelului. După aceasta, o s-o las să se răcească un pic, apoi încep s-o rescriu. Te-ai dus la serviciu azi de dimineaţă.

— Da. Am făcut şedinţa de evaluare.

— Ce se mai aude?

— L-a prins FBI-ul. Asta e tot ce ştim. Tot ce-o să ştim vreodată.

— O să cedeze, prezise Ryan Senior. Ar putea să dureze câteva săptămâni, dar o să funcţioneze.

— Cum poţi să fii sigur?

— În inima lui e un laş, fiule. Aşa sunt cei mai mulţi dintre ei. O să facă un spectacol bun, dar n-o să reziste. Trebuie să vorbim despre ceva. Kealty a aruncat deja mănuşa.

— Scormone după chestii compromiţătoare?

Fostul preşedinte confirmă dând din cap.

— Arnie adulmecă, dar se pare că oamenii lui Kealty vorbesc despre spionaj ilegal. S-ar putea să fie o poveste în *Post* săptămâna viitoare.

— Spionaj ilegal, repetă Jack. Seamănă foarte mult cu Campusul. Ar putea…

— Prea devreme de zis. Poate. Dacă da, o să folosească asta ca pe un subterfugiu – o să încerce să ne scufunde înainte să înceapă cursa.

— Ce putem să facem noi?

— Nu există „noi”, fiule, zise calm Ryan, apoi zâmbi. Mă ocup eu.

— Nu pari îngrijorat. Asta mă îngrijorează.

— E politică. Nimic mai mult. O să devină mai urât, dar zilele lui Kealty sunt numărate. Singura întrebare e cât de mult o să-i ia ca să-şi dea seama. La naiba, să-ţi spun ce mă îngrijorează cu adevărat.

— Ce?

— Să-i spun mamei tale că ai intrat în afacerile familiei.

— A, la naiba.

— Dacă iese Campusul la iveală şi ea citeşte despre asta în ziar sau e agresată de vreun reporter, dormim amândoi în coteţul câinelui.

— Aşadar, cum o facem?

— S-o lăsăm în ceaţă. Eu mă ocup de partea cu Campusul. Tu îi spui ce faci acolo.

— Nu totul, nu? Nu chestia cu terenul.

— Nu.

— Era mai bine dacă nu ştiai nici tu, nu?

Ryan confirmă din cap.

— Şi dacă întreabă? zise Jack.

— N-o s-o facă. E prea deşteaptă pentru asta.

— Trebuie să recunosc, tată, că nu sunt entuziasmat să fac asta. N-o să fie prea fericită.

— Puţin spus. Mai bine acum decât mai târziu. Crede-mă.

Jack Ryan jr se gândi, apoi ridică din umeri.

— OK.

Ryan se ridică şi îşi bătu fiul pe umăr.
— Hai, o să înfruntăm împreună focul.

[1] Elicopter cu două motoare folosit de infanteria uşoară americană, (n.red.)

[2] Tub catodic (Cathodic ray tube, în lb. engl, în orig.)

[3] Permis de zbor eliberat de Serviciul Canadian de Frontieră. (n.red.)

[4] Guantanamo, locul închisorii CIA (n.red.)

[5] Ecran transparent de afişaj *(head-up display; în engl.) pe care pot fi citiţi parametrii de zbor fără a fi nevoie ca pilotul să privească prin fereastra cockpitului. (n.red.)*

[6] *Killed în action (engl.) ucis la datorie (n.tr.)*

[7] Joc de cuvinte. Câine *(dog, în engl.) li se spune militarilor din Armata SUA (de la dog-face). Calmar (squid, în engl.) este porecla peiorativă pentru marinari, (n.red.)*

[8] Umayyad Revolutionary Council - Consiliul Revoluţionar Umayyad (n.tr.)

[9] National Command Authority (n.tr.)

[10] Băşică, pustulă, în argou (n.red.)

[11] Număr egal cu un milion de trilioane (n.tr.)

[12] Când cineva îţi trimite un mesaj text şi, după ce-i răspunzi, nu transmite nimic înapoi (n.tr.)

[13] Spadasin. Aci, numele de cod pe care serviciile secrete îl foloseau pentru fostul preşedinte Jack Ryan. (n.tr.)

[14] Sindrom care afectează ţesutul conjunctiv. Persoanele bolnave de această afecţiune sunt foarte înalte şi au membrele lungi. Atacă ochii, scheletul şi sistemul cardiovascular, (n.red.)

[15] Jarhead, cap-de-borcan, nume dat celor din Marina Statelor Unite, peiorativ când îl folosesc civilii, dar un apelativ comun între militari, (n.tr.)

[16] Bombonica (n.tr.)

[17] Vin roşu sec considerat cel mai bun vin din California, făcut din struguri identici cu strugurii Primitivo di Gioia, cultivaţi în sudul

Italiei, (n.red.)

[18] Acronim de la *Keep it simple, stupid* (n.tr.)

[19] Termen folosit adesea pentru dominaţia britanică pe subcontinentul indian. Se referă, în general, la perioada cuprinsă între rebeliunea indienilor, în 1858 şi 1947, anul partiţiei între India hinduistă şi Pakistanul musulman, (n.red.)

[20] Aluzie la cartea biblică a lui Daniel, cap. 5, când Baltazar a văzut scris pe zidul palatului inscripţia prevestind căderea Babilonului: Mene, mene, tekel, Upharsin (măsurat, măsurat, cântărit, împărţit), (n.red.)

[21] Citat din discursul inaugural al lui J.F. Kennedy (20 ianuarie 1961). Continuarea: „ci [întrebaţi] ce puteţi face voi pentru ea“. (n.red.)

[22] „The Soup Nazi”, episodul 116 din serialul Seinfeld. (n. red.)

[23] Până la greață, excesiv (în lb. latină, în original)

[24] Grenadă Propulsată de Rachetă (n.tr.)

[25] Continuarea proverbului englezesc: „…calicii ar călării”. (n.red.)

[26] Construcţionismul radical *(strict constructionism, în engl.) se referă, în SUA, la un tip de filosofie a dreptului care restrânge interpretarea judiciară, (n.red.)*

[27] Transportion Security Administration (n. red.)

[28] Consiliul Naţional de Securitate (n.red.)

[29] Populația tupi este unul dintre principalele grupuri indiene din Brazilia. (n.red.)

[30] *The Perfect Storm* (2000) (n.red.)

[31] În filmul *Istoria lumii, partea I (n. red.)*

[32] Poziţie pe teren în baseball, între baza a doua şi a treia. Aici, numele de cod folosit de serviciile speciale pentru Jack Ryan jr, fiul fostului preşedinte Ryan. (n.tr.)

[33] Citat din *Alice în Ţara Minunilor; cap. II (n.red.)*

[34] Internal Revenue Service şi U.S. Securides and Exchange Commision, agenţiile fiscale din Statele Unite ale Americă (n.red.)

[35] În America de Nord, clientul unei prostituate e cunoscut ca John. (n.tr.)

[36] Legenda băiatului care, mergând către şcoală, a văzut o fisură într-un dig şi a oprit apa, astupând-o cu degetul până la venirea celor care au reparat digul. Morala: trebuie să acţionezi repede şi la timp deoarece chiar şi cei slabi şi cu resurse limitate pot preveni dezastrele. (n.red.)

[37] Organisation de farmec secrete, grupare disidentă paramilitară franceză în timpul Războiului Civil din Algeria (1954-1962) (n.red.)

[38] Metodă de spionaj utilizată pentru a transmite obiecte sau informaţii între un ofiţer de caz şi un agent, fără ca aceştia să se întâlnească, menţinându-se astfel securitatea operaţională, n.tr.)

[39] Bundesnachrichtendienst, Serviciul German de Informaţii (n. red.)

[40] United States Army Criminal Investigation Command, care cercetează cazurile de încălcare a legilor militare ăn armata SUA (n. red.)

[41] Metodele folosite în operaţiuni clandestine, cum ar fi cele de spionaj (n.tr.)

[42] Individual Retirement Account, aranjament financiar în vederea pensionării (n.red.)

[43] Nume pentru maşinile şi motocicletele BMW (n.tr.)

[44] Aluzie la cartea lui Lewis Carroll, *Alice în Ţara Minunilor. A coborî în vizuina iepurelui înseamnă a trece printr-o perioadă de haos sau confuzie, (n.tr.)*

[45] Contracte de confidenţialitate (n.tr.)

[46] Eufemism pentru crimă sau asasinat (n.tr.)

[47] Termen militar pentru o operaţiune în care mai multe lucruri merg prost, (n.tr.)

[48] Defense Mapping Agency, fostă agenţie (1972-1996) a Departamentului SUA al Apărării (n.red.)

[49] Referire la sinuciderea în masă din 1978, de la Jonestown (Guyana). O moştenire durabilă a tragediei Jonestown este expresia

„Nu bea Kool-Aid“. Asta a ajuns să însemne „Nu te încrede în niciun grup care pare ciudat“ sau „Orice ţi s-ar spune, nu crede cu tărie“. Fraza poate fi utilizată şi în sens opus, pentru a indica faptul că cineva a îmbrăţişat o filosofic sau o perspectivă anume, (n.tr.)

[50] United States Secret Service, agenţie aparţinând de Homeland Securitv. (n.red.)

[51] Cafea arabică din culturile de pe coastele districtului Kona, din Hawaii (n.red.)

[52] Wyatt Earp (1848-1929) a Fost un celebru justiţiar itinerant din Vestul Sălbatic, (n.tr.)

[53] Personaj al unui ciclu de romane pentru copii scris de Eleanor H. Porter. Filosofia de viaţă a Pollyannei este optimismul. (n.red.)

[54] The Stans, tari al căror nume au această terminaţie (Afganistan, Pakistan), denumite astfel în jargonul politicienilor americani, (n.red.)

[55] Benazir Bhutto (1953-2007), politician şi demnitar pakistanez. A fost al 11-lea prim-ministru în două mandate succesive. A fost ucisă într-un atentat, după ce s-a întors din exil. (n.red.)

[56] Royal Canadian Mounted Police, Serviciul naţional de poliţie din Canada, Poliţia călare (n.red.)

[57] Contact/supraveghere directă, termen folosit de armata americană, (n.red.)

[58] Aeroportul Baltimore Washington International (n.tr.)

[59] Piaţa Deera în Riad (Arabia Saudită), locul unde sunt organizate execuţiile publice. Numită şi Piaţa Justiţiei, (n.red.)

[60] Hugh Hefner (n. 1926), fondator al Playboy Enterprises (n.red.)

[61] Serviciul Rus de Informaţii Externe, înfiinţat în 1991, succesor al PGU (parte a KGB), (n.red.)

[62] Contiguous United States, termen tehnic referitor la totalitatea celor 48 de state americane dintre Canada şi Mexic, plus districtul Columbia. Nu sunt incluse Alaska şi Hawaii. (n.red.)

[63] Doctor în Medicină (n.tr.)

[64] Submarin rus scufundat în august 2000 din cauza unei torpile care a explodat la bord. (n.red.)

[65] *Roll-on/roll of, pe scurt ro-ro, vase care transportă* încărcătură pe roți (mașini, camioane, etc) (n.red.)

[66] Freedom Bird (Păsările Libertăţii) - companiile aeriene care aduc înapoi în SUA soldaţi americani, la sfârşitul unei campanii militare, (n.tr.)

[67] O regiune în Vestul Mijlociu al SUA, unde culturile de porumb au înlocuit, de la mijlocul secolului al XlX-lea, preriile, (n.red.)

[68] Foreign Office (Departament of State), Ministerul de externe al SUA. (n.red.)

[69] galon = 3,791 (SUA); g. imperial 4,5461 (Marea Britanie, Canada) (n.red.)

[70] Joint Chiefs of Staff - Statul-Major al armelor reunite (n.red.)

[71] *Anti-aircraft artillery (în engl.), artilerie antiaeriană, (n.red.)*

[72] Armata de gardieni ai Revoluţiei islamice, fondată în mai 1979, îşi propune să apere sistemul islamic al ţării, (n.red.)

[73] Personaj de desene animate care parodiază melodramele şi filmele mute de la începutul sec. XX. Dudley face parte din poliţia canadiană călare şi încearcă mereu să prindă eroul negativ, Snidely Whiplash. (n.red.)

[74] Debarcader în cadrul portului San Francisco. Inclus, din 2002, în Registrul naţional al locurilor istorice din SUA. (n.red.)

[75] Tranzit rapid în zona golfului, (n.tr.)

[76] *Bacon, Lettuce and Tomato - sendviş cu şuncă, salată şi roşii (n.tr.)*

[77] File de muşchi, de regulă de pe şale. (n. red.)

[78] Armă de distrugere în masă (n.tr.)

[79] Diverse substanţe, cum ar fi bucăţi microscopice din plastic colorat multistratificat, adăugate la un produs pentru a indica sursa fabricaţiei, (n.tr.)

[80] Companie americană producătoare de gogoşi la nivel mondial şi care are şi un lanţ de cafenele, fondată în 1950 de către William Rosenberg. Concurează cu Starbucks pe partea de vânzări de cafea, (n.tr.)

[81] Text trimis mai multor persoane, în speranţa că „loveşte” pe una dintre acestea, (n.tr.)

[82] Termen generic pentru bombe ghidate prin laser (n.tr.)

[83] Denumire dată automobilelor care au în spate încă o uşă, care se deschide prin ridicare, (n.tr.)

[84] ***Turkey shoot (engl.) - Se spune când un individ (sau mai mulţi) câştigă cu uşurinţă avantajul într-o situaţie. De asemenea, un concurs de tras la ţintă care are ca premii curcanul congelat, (n. red.)***

[85] IHOP, cunoscut anterior ca International House of Pancakes (Casa Internaţională a Clătitelor), este un lanţ de restaurante SUA specializat în alimente pentru micul dejun, (n.tr.)

[86] Bundesamt für Verfassungsschutz (BfV), Biroul federal pentru protecţia Constituţiei, serviciu secret german, (n.red.)

[87] Hazmat, de la ***hazardous materials*** (în engl.), echipe de intervenţie purtând costume speciale de protecţie împotriva produselor primejdioase: vapori de substanţe chimice, agenţi biologici etc. (n.red.)

[88] ***Area denial weapon (în engl.) restrânge sau încetineşte accesul adversarilor într-o zonă. (n.red.)***

[89] Zonă în estul Afganistanului răscolită de conflicte armate în ultimele decenii, loc unde, o vreme, a stat ascuns Osama bin Laden. (n.red.)

[90] Baza militară aeriană de la Creech care monitorizează Nellis Range. (n.red.)

[91] Ministerium fur Straatssicherheil, Poliţia politică a Republicii Democrate Germane (Germania comunistă), renumită pentru metodele sale represive, (n.red.)

[92] Oraş unde se află Penitenciarul de maximă securitate al SUA. Este locul unde sunt încarceraţi condamnaţii la moarte ai Sistemului penal federal, (n.red.)

[93] Personaj din romanul ***Without Remorse, 1993 (Fără milă, Editura RAO, 1997). (n.red.)***

[94] Pumn drept din scurt, în box (n.tr.)

Table of Contents

Table of Contents